

Ánh sáng thành phố

Contents

Ánh sáng thành phố	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	10
4. Chương 04	16
5. Chương 05	24
6. Chương 06 - Phần 01	29
7. Chương 06 - Phần 02	33
8. Chương 07 - Phần 01	37
9. Chương 07 - Phần 02	40
10. Chương 07 - Phần 03	44
11. Chương 07 - Phần 04	48
12. Chương 08 - Phần 01	53
13. Chương 08 - Phần 02	56
14. Chương 09 - Phần 01	59
15. Chương 09 - Phần 02	62
16. Chương 09 - Phần 03	66
17. Chương 09 - Phần 04	68
18. Chương 10 - Phần 01	71
19. Chương 10 - Phần 02	75
20. Chương 11	78
21. Chương 12 - Phần 01	83
22. Chương 12 - Phần 02	86
23. Chương 12 - Phần 03	90
24. Chương 12 - Phần 04	93
25. Chương 13 - Phần 01	96
26. Chương 13 - Phần 02	101
27. Chương 13 - Phần 03	104
28. Chương 14 - Phần 01	106
29. Chương 14 - Phần 02	109
30. Chương 15 - Phần 01	112
31. Chương 15 - Phần 02	115
32. Chương 15 - Phần 03	118
33. Chương 15 - Phần 04	122
34. Chương 15 - Phần 05	125
35. Chương 15 - Phần 06	128
36. Chương 17 - Phần 01	132
37. Chương 17 - Phần 02	135
38. Chương 17 - Phần 03	140
39. Chương 18 - Phần 01	145
40. Chương 18 - Phần 02	147
41. Chương 18 - Phần 03	150

42. Chương 18 - Phần 04	153
43. Chương 19 - Phần 01	157
44. Chương 19 - Phần 02	161
45. Chương 19 - Phần 03	165
46. Chương 19 - Phần 04	168
47. Chương 19 - Phần 05	171
48. Chương 20 - Phần 01	176
49. Chương 20 - Phần 02	179
50. Chương 21	182
51. Chương 22	187
52. Chương 23 - Phần 01	192
53. Chương 23 - Phần 02	196
54. Chương 23 - Phần 03	201
55. Chương 23 - Phần 04	204
56. Chương 24 - Phần 01	208
57. Chương 24 - Phần 02	212
58. Chương 25 - Phần 01	215
59. Chương 25 - Phần 02	219
60. Chương 25 - Phần 03	222
61. Chương 26 - Phần 01	227
62. Chương 26 - Phần 02	233
63. Chương 27	239
64. Chương 28 (Hết)	246

Ánh sáng thành phố

Giới thiệu

Đây là quyển thứ năm trong một loạt truyện trinh thám về tâm lý tội phạm của Lôi Mễ: Độc giả th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sang-thanh-pho>

1. Chương 01

Chương 1 - Người chạy đua với bản thân

Tôi đang ở đâu?

Gã run lên tựa hồ đầu có mấy trăm cân nặng, lập tức cảm thấy sau ót truyền đến cảm giác đau đớn cực độ. Sau một trận mê muội, ý thức dần dần tỉnh táo lại.

Ký ức cuối cùng là quán nhỏ cầu bắc nọ, TV trên tường, chương trình thời sự thành phố C cùng với hẻm nhỏ thật dài trên con đường về nhà kia.

Giờ phút này, gã lại phát hiện mình đang trần truồng nằm nghiêng trên mặt đất xi măng lạnh buốt, trước mắt là vài thanh kim loại dựng đứng, nhìn qua quái dị mà có chút quen thuộc.

Gã ồ ồ thở ra một hơi, khi ánh mắt tập trung lại, phát hiện thanh kim loại này là cái chân bàn.

Chẳng lẽ.

Gã cuộn tròn người, cố gắng chống đất đứng dậy, song động tác này chỉ làm một nửa đã phải dừng lại, bởi vì gã phát hiện tay trái mình bị vướng vàng khóa trên hệ thống ống sưởi bên tường. Gã đầu tiên là nghi hoặc, ngay sau đó, cảm giác khủng khiếp cực độ tập kích trong tim gã.

Gã lộn nhào nửa ngồi xuống, một bên kiệt lực giãy giụa, một bên nhanh chóng quét mắt nhìn vị trí hiện tại của mình. Đích xác, gã đang trong phòng học, hơn nữa chính là gian phòng học mỗi ngày đều phải đến làm việc.

Tại sao tôi lại ở đây? Ai khóa tôi ở đây? Anh ta hay cô ta muốn gì? Nghi vấn cực độ từng cái nổi tiếp từng cái, song gã không có thời gian suy nghĩ những việc này, chỉ là bản năng cố gắng thoát khỏi trói buộc của tay trái, rất nhanh, gã phát hiện tay phải và hai chân cũng đều bị khóa lại, mấy cái xích sắt đều nối liền trên một sợi xích càng thô lớn hơn, bên kia sợi xích thật dài, là tay nắm cửa sau. Gã càng luống cuống, liều mạng giãy giụa. Song nỗ lực phí công chỉ làm nơi cổ tay lưu lại vết ghim càng sâu, kim loại xiềng xích thô ráp mà chắc chắn chẳng mấy may suy yếu.

“Anh tỉnh rồi?” Một giọng nói bình thản thậm chí có phần thân thiết ân cần chào hỏi chọt vang lên trong phòng học, nương theo thanh âm sạt sạt. Gã lại càng hoảng sợ, vội vàng theo giọng nói nhìn lại. Một nam giới đầu đội mũ lưỡi trai, toàn thân quần đen áo đen đang đưa lưng về phía mình, đang kéo bức màn cuối cùng lại.

“Ừm, như vậy được rồi, có thể bảo đảm chúng ta không bị quấy rầy.” Người mặc đồ đen phúi phúi tro bụi trên tay, bước chân nhẹ nhàng đi tới.

Gã hoàn toàn bị dọa ngây người, ngơ ngẩn nhìn người mặc đồ đen ngồi xổm trước người mình, đối phương che kín hơn nửa khuôn mặt bằng kính đen, rõ ràng phản chiếu bóng của mình.

“Cậu là.”

“Thế nào?” Người mặc đồ đen vắn đầu gã qua, cẩn thận xem xét chỗ sưng tấy ở ót gã, “Còn chịu được không?”

Ánh mắt của gã một chốc cũng không dám rời khỏi khuôn mặt của người mặc đồ đen, vô thức gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, tôi còn lo mình vừa rồi xuống tay quá nặng, thẳng tay giết chết anh luôn rồi ấy.” Ngữ điệu của người mặc đồ đen ung dung, “Đến đây, kiểm tra đơn giản một chút —— căn bậc hai của 3 là bao nhiêu?”

“Hửm?” Gã hoàn toàn hồ đồ rồi, “1. 732.”

“16 bình phương thì sao?”

“256.” Gã nhin không được hỏi. “Cậu rất cuộc muốn gì chứ?”

Người mặc đồ đen không trả lời, nhìn qua tựa hồ rất hài lòng.

“Cũng không tệ lắm.” Anh ta đem một thùng nhựa nhỏ đặt bên tường, cẩn thận dọn vị trí xong, “Chúng ta có thể bắt đầu rồi.”

Tức thì, anh ta từ trong ba lô trên người lấy ra đủ thứ: Một xấp giấy trắng, một cây bút máy, một kết bảo mật nho nhỏ, cuối cùng, là một quyển sách.

“Để tôi giải thích một chút quy tắc.” Người áo đen chìa chìa kết bảo mật kia, “Nơi đó là di động của anh, sau khi lấy được nó, báo cảnh sát hoặc gọi xe cấp cứu, đều tùy anh thôi, nếu anh thích, gọi suất đồ ăn bên ngoài đến cũng được —— Bất quá, tiền đề là anh phải lấy được mật mã.”

Gã cầm lấy quyển sách kia, bìa ngoài là số liệu của bảng màu và ký hiệu toán học.

“Sách luyện tập toán học cấp hai tập hai — Rất quen thuộc nhỉ?” Trên mặt đeo kính đen cười tươi như hoa, “Mặt mã chính là căn bậc hai của tổng tất cả các đáp án trong quyển bài tập này.”

Gã kinh ngạc nhìn quyển bài tập này, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

“Tôi biết cậu là ai rồi!” Tay chân gã giãy giụa lui về phía sau trốn tránh, cuối cùng dựa lưng vào bên tường lạnh run, “Cậu. . . .Xin lỗi. . . .Van cậu. . . .”

Người mặc đồ đen cười lắc đầu: “Không, anh chẳng hề nhận ra tôi, hơn nữa anh cũng không cần phải xin lỗi — Người anh nên xin lỗi là đứa bé kia.”

Gã đã hoàn toàn không nghe nổi nữa, kiệt lực hướng sau bàn lẩn trốn, đồng thời khàn giọng mà điên cuồng gào thét: “Cứu mạng. . . .Cứu mạng!”

Người mặc đồ đen lẳng lặng nhìn gã, cho đến khi thanh âm kêu thét của gã khàn đi, gục bên tường không nhìn được ho khan.

“Nếu tôi là anh, tôi sẽ không phí hơi sức thế đâu.” Người mặc đồ đen nâng một tay lên, cổ quái vặn vẹo thân thể của anh ta, “Nhân viên trực ban dưới lầu ít nhất phải ngủ hơn năm tiếng, hiện tại dù sét đánh, cũng không lay được hần dậy.”

Gã gian nan thở hổn hển, nước bọt bên mép từng giọt rơi trên bộ ngực trần trụi của gã. Nỗi sợ cực độ và vùng vẫy kịch liệt khiến thể lực của gã cơ hồ tiêu hao đến không còn, chỉ có thể tùy ý để người mặc đồ đen mở nắp bút máy nhét vào trong tay mình.

“Tính nhanh lên một chút đi.” Ngữ khí của người mặc đồ đen phảng phất như đang khuyến bảo một cậu học trò nhỏ nghịch ngợm, “Anh cũng đâu muốn bị giam mãi ở đây, phải không?”

Gã nức nở, miễn cưỡng ngồi thẳng người, run rẩy mở quyển bài tập, mới vừa viết xuống nét đầu tiên, lại phát hiện chỉ để lại một vết hằn không màu.

“Không có. . . .Không có mực trong bút máy.”

“Anh không cần mực bút máy.” Trên mặt người mặc đồ đen lại lộ ra nụ cười. Anh ta đứng lên, đè lại cổ tay trái vô lực của đối phương, trong tay đã có thêm một con dao phẫu thuật hàn quang lấp lánh.

Chỉ là một chút nhẹ nhàng. Sau đau đớn ngắn ngủi, gã chợt nghe thấy tiếng xì xì như ống nước rạn nứt.

Máu bắn ra tung tóe, gã kinh hô một tiếng, theo bản năng vươn tay phải đè lại vết thương. Song, cho dù xích sắt trên cổ tay phải căng thẳng tắp, khoảng cách giữa hai bàn tay vẫn chừng một nửa.

“Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích.” Người mặc đồ đen bắt đầu dĩ oán trách, một lần nữa điều chỉnh vị trí của thùng nhựa nhỏ, “Đừng lãng phí mực của anh chứ.”

Máu phun ra rơi vào trong thùng, phát ra thanh âm tí tách tí tách.

Người mặc đồ đen đè lại gã còn đang giãy giụa, đem bút máy lần nữa nhét vào trong tay gã, ý bảo gã chấm máu trong thùng để viết.

Gã rút cuộc khóc nức lên, vừa khóc vừa nằm trên mặt đất, run rẩy viết xuống đáp án của đề thứ nhất. Số liệu “45” đỏ tươi ở trên tờ giấy trắng hết sức chói mắt.

“Thế này được rồi.” Người mặc đồ đen hài lòng đứng dậy, nhìn đồng hồ, “Tôi cần năm giờ mới ra được đáp án, bất quá anh hẳn phải nhanh hơn tôi, hai giờ là đủ rồi. Nhưng mà anh nên nắm chắc thời gian của mình. . . .” Gã chỉ chỉ thùng nhựa nhỏ kia, “Thứ đó đồng rất nhanh, ha ha.”

Dứt lời, anh ta liền nhấc ba lô lên, sau khi quét mắt một vòng khắp nơi, xách cây lau nhà, cẩn thận bày trên mặt đất, xoay người đi về hướng cửa.

Mới vừa giật cửa ra, người áo đen tựa hồ nhớ ra gì đó, xoay người nói: “Đúng rồi, đáp án cuối cùng lấy số nguyên cũng được — Chúc anh may mắn!”

Sau một nụ cười ý tứ hàm xúc, người mặc đồ đen khép cửa phòng lại.

2. Chương 02

Chương 2 - Cầu hôn

Ánh mặt trời đầu thu vẫn như cũ nóng bỏng hừng hực.

Phương Mộc đội nắng sớm, ngồi xổm trong vườn nhỏ cỏ. Viện phúc lợi trẻ em này rất giống Nhà Thiên Sứ, cũng có một khu vườn trồng dưa trái hoa cỏ, chẳng qua quy mô nhỏ hơn nhiều. Thêm vào đó kinh phí eo hẹp, thiếu thốn nhân công, trong vườn thường thường cỏ dại mọc thành bụi, bầu không khí hoang vu tồi tàn càng thêm sâu.

“Nghỉ một lát thôi.” Sân bên kia truyền đến thanh âm của chị Triệu, “Sang đây uống nước.”

Phương Mộc ứng tiếng, tay cũng không dừng lại, cho đến khi cỏ dại bên người được quét sạch sẽ, mới lê đôi chân tê rần, từng bước từng bước đi qua.

Chị Triệu đưa sang một ly nước, đồng thời cầm lấy khăn mặt, giúp Phương Mộc lau đi mồ hôi đầy đầu. Phương Mộc có chút ngượng ngùng, sau khi uống cạn nước, liền đoạt lấy khăn mặt, tự mình chậm rãi lau.

Chị Triệu đem ly rót đầy, nhét vào trong tay Phương Mộc, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Có tin tức gì không?”

“Không có.” Phương Mộc cúi đầu, khăn lông trong tay anh xoắn thành một cục, “Chị yên tâm, có tin tức em sẽ thông báo cho chị.”

“Tôi có lỗi với cụ Chu.” Chị Triệu nhìn khoảnh sân trống rỗng, giọng nói lạnh đi, “Cứ từng thứ từng thứ đánh mất đi.”

Phương Mộc không nói gì, yên lặng nắm lấy đôi bàn tay tràn đầy nếp nhăn kia.

Nhị Bảo nửa năm trước lạc đường, đến nay không có tin tức.

“Giúp chị tìm nó.” Chị Triệu vẽ mặt đau buồn, “Á Phàm đã lớn, vô luận tới chỗ nào, đều có thể tự chăm sóc mình. Nhị Bảo còn nhỏ, đầu óc lại không đủ dùng. Chị sợ nó bị ức hiếp.”

“Em sẽ tìm, chị yên tâm.” Phương Mộc tăng lực độ trên tay.

Chị Triệu cười cười, quay đầu nhìn Phương Mộc: “Cậu thế nào? Công tác bận rộn không, có mệt hay không?”

“Cũng được.” Phương Mộc một hơi uống sạch nước trong ly, “Lục Lộ còn đến thường xuyên không?”

“Sao gọi con bé là Lục Lộ hả?” Chị Triệu cười đánh anh một cái, “Con bé hiện tại tên Hình Lộ rồi.”

Người vợ góa Dương Mẫn của Hình Chí Sâm sau khi nhận nuôi Lục Lộ, trưng cầu ý kiến của cô, cuối cùng sửa tên cô thành Hình Lộ. Thứ nhất vì để tưởng niệm ông Hình, thứ hai, cũng để cho đứa trẻ số khổ này lần nữa có thể cảm giác như có được sinh mạng mới.

“Hi hi, gọi thuận miệng rồi, chung quy sửa không được nữa.” Phương Mộc xấu hổ sờ sờ ót. Họ này, chịu nhiều hồi ức nặng nề lắm. Lục gia thôn. Lục Lộ. Chị em Lục Hải Yến, Lục Hải Đào. Cha con Lục Thiên Trường, Lục Đại Xuân.

Cùng những người đó quán quýt một chỗ, cuối cùng trả giá bằng sinh mạng của mọi người.

Có thể nào quên dễ dàng thế.

“Hình Lộ hiện tại học lớp 11 rồi.” Chị Triệu tiếp nhận ly trong tay Phương Mộc, “Đứa bé này, một lòng muốn thi đậu trường cảnh sát đấy.”

Phương Mộc im lặng cười cười: “Tiếp qua hai năm nữa cô bé mới thi tốt nghiệp, để cô bé an tâm học tập.”

“Ừ, còn cậu nữa, đừng mãi long nhong khắp nơi.” Chị Triệu nhìn thẳng mặt Phương Mộc, “Cậu cũng lớn già đầu rồi, nên lập gia đình thôi.”

“Ha ha, tính sau đi.” Phương Mộc trả khăn mặt lại cho chị Triệu, vừa muốn đứng dậy, chợt nghe thấy điện thoại di động trong túi áo vang lên.

Trước cửa trường trung học số 47 thành phố C đông nghẹt phụ huynh và dân chúng vây xem, một bên cổng thép kéo khác của trường, mấy cảnh sát vẻ mặt nghiêm túc qua lại tuần tra, thỉnh thoảng đối với mấy phụ huynh đang cố gắng vượt qua vòng cảnh giới này lớn tiếng quát tháo.

Hơn mười thước trong tòa nhà dạy học phía trên, có giáo sư mang theo đội ngũ học sinh vội vã đi ra. Đám người ngoài cửa trường nhất thời xôn xao, thanh âm kêu gọi con cái nhà mình liên tục không ngừng. Những học sinh vừa mới ra khỏi cổng trường kia, đã bị phụ huynh lòng nóng như lửa đốt ôm lấy, xem xét từ trên xuống dưới. Các học sinh trái lại vẻ mặt hưng phấn, đối với bọn chúng mà nói, nghỉ học chính là tin tức tốt nhất trên đời.

Phương Mộc vừa đậu xe xong xuôi đâu đấy, liền nhìn thấy một chiếc xe tải viết “Tổ chuyên mục thời sự thành phố C” vội vàng đậu bên cạnh mình. Nữ biên tập viên cùng thợ quay phim và các nhân viên khác nối đuôi nhau bước ra, một bên thúc giục nhau, một bên vội vã hướng cửa trường chạy đi. Phương Mộc lắc đầu, móc ra chứng nhận cảnh quan hướng cảnh sát gác trước cửa nhaoáng qua, bước nhanh vào trường.

Đi không bao xa, một người đàn ông trung niên thần sắc khẩn trương tiến lên đón, sau khi cao thấp đánh giá Phương Mộc vài lần, mở miệng hỏi: “Xin hỏi ngài là cảnh quan Phương của sở tỉnh phải không?”

Phương Mộc gật đầu bảo đúng, đối phương càng thêm khẩn trương, một bên bắt tay chào hỏi, một bên lắp bắp bắt đầu kiểm điểm phương diện công tác bảo vệ trường còn tồn tại thiếu sót lớn vân vân.

Phương Mộc nghe xong vài câu, có chút sốt ruột, liền cắt ngang ông ta tự phê bình: “Xin hỏi ngài là?”

“À, tôi là trưởng phòng bảo vệ của trường này.” Người đàn ông vừa hoang mang vừa nhún nhường, “Tôi vừa lên chức nửa năm, không ngờ.”

Phương Mộc không muốn tiếp tục nghe mấy lời nói nhảm trốn tránh trách nhiệm này nữa, trực tiếp lách qua ông ta: “Mang tôi đến hiện trường đi.”

Hiện trường nằm ở phòng 204 lầu hai của tòa nhà dạy học, các đồng nghiệp chạy tới trước đã phong tỏa hiện trường. Phương Mộc đứng ở cửa, chỉ có thể nhìn thấy mặt sau của các nhân viên kiểm nghiệm trong phòng học.

“Anh đã đến rồi?”

Phương Mộc quay đầu lại, Mễ Nam một thân trang phục già giặn từ sau bộ giảng vòng ra, tiện tay đưa sang một bộ trùm đầu và bao tay chân.

Phương Mộc vừa mặc, vừa hỏi: “Chứng cứ đều đã cố định?”

“Ừ.” Mễ Nam giúp anh sửa sang lại mũ trùm đầu có chút xiêu vẹo, “Nhìn anh kìa, qua loa cầu thả.”

“Lấy được dấu chân chưa?”

“Ừ, nhưng mà không tốt lắm.” Mễ Nam nhăn mày, hướng hộp lấy dấu chân đặt trên bộ giảng hát cảm, “Chỉ có nửa miếng, hơn nữa dấu không rõ.”

Lúc này, các đồng nghiệp quen biết trong phòng học đều ngẩng đầu chào hỏi Phương Mộc, một cảnh sát trẻ tuổi cao lớn đi tới, khá nhiệt tình bắt tay Phương Mộc.

“Anh Phương phải không? Tôi là Dương Học Vũ của phân cục Khoan Thành.” Trong nụ cười của anh ta không thiếu một tia kiêu ngạo, “Tôi và Biên trưởng phòng của các anh rất thân, anh ấy thường xuyên nhắc tới anh.”

Phương Mộc cũng đã được nghe nói về anh ta. Dương Học Vũ vài năm gần đây đã phá mấy vụ án lớn, năng lực mạnh, người cũng cơ trí, là lực lượng dự bị đặt trọng điểm đào tạo của thành phố C.

“Xem ra các bạn đã quen nhau? Tôi đây sẽ không giới thiệu nữa.” Dương Học Vũ chuyển hướng Mễ Nam, “Mễ Nam, giữa trưa cùng nhau ăn một bữa cơm nhé.”

“Không được.” Mễ Nam rũ mí mắt, “Tôi còn có việc.”

Dương Học Vũ có chút khó xử, song khi lần nữa đối mặt với Phương Mộc, trên mặt đã khôi phục nụ cười đầy nhiệt tình: “Lần này phải làm phiền anh rồi, anh Phương.”

Trong lòng Phương Mộc lại có một tia nghi vấn. Mặc dù địa điểm phát sinh án rất đặc thù, nhưng vụ án mạng bình thường không cần vận dụng cảnh sát của phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm chứ: “Tại sao lại gọi tôi đến đây?”

Nụ cười trên mặt Dương Học Vũ thoáng thu lại: “Anh nhìn xem sẽ biết.”

Thi thể nằm trên lối đi giữa dãy bàn thứ nhất và thứ hai của sườn bắc phòng học, đầu tây chân đông, hình dạng quỳ mọp. Tứ chi nạn nhân đều bị trói buộc, tay trái bị còng sắt khóa vào đường ống sưởi, tay phải thì bị một cái xích sắt dài chừng 1m50 khóa vào tay nắm cửa cửa sau. Hai chân lần lượt bị một xích sắt khóa riêng lại, một góc nối liền với xích sắt dài kia.

Theo pháp y ở hiện trường giới thiệu, qua giám định sơ bộ, nạn chết vì sốc do mất máu. Điểm này cũng không khó phán đoán, từ miệng vết thương mở ra trên cổ tay trái nạn nhân cùng vết máu đầy đất có thể cho ra kết luận này. Song, kỳ quái chính là những vật chứng khác thu được ở hiện trường.

Trong tay phải nạn nhân nắm một cây bút máy, ngòi bút đã bị máu bắn màu nâu đen bám đầy. Phía trước thi thể giấy A4 rơi tăn nát, trên giấy đều che kín vết máu đã khô cạn, nhìn qua là một vài biểu thức toán học. Phía dưới trang giấy là một quyển bài tập toán cấp hai, mở ra tới trang 73, đồng dạng cũng loang lổ vết máu.

Nạn nhân quỳ mọp trên những trang giấy này có chút kỳ quái, đầu hơi nghiêng về hướng nam, hai mắt nửa mở, tựa hồ trước khi chết còn đang nhìn chăm chú vào cái gì đó. Theo ánh mắt nhìn lại, là một hộp mật mã nho nhỏ. Chất thép, màu xám bạc, trên phím số che kín dấu tay dính máu hỗn độn.

Phương Mộc nhìn bên tường, dưới cổ tay trái bị treo của nạn nhân, một thùng nhựa màu trắng rõ ràng trước mắt. Bên thùng che kín vết máu, trong thùng chứa non nửa thứ gì đó bên trong, màu nâu đen, suy đoán sơ bộ là máu —— Hơn nữa là máu của chính nạn nhân.

“Dùng bút này, chấm máu mình. Làm đề toán học.” Phương Mộc chậm rãi đứng dậy, lại thoáng nhìn hộp mật mã kia, “Chẳng lẽ là để có được mật mã?”

Trong hộp mật mã có gì?

Anh ngẩng đầu, ánh mắt dò hỏi quét về phía Dương Học Vũ vẫn khoanh tay không nói, người nọ hiển nhiên đọc hiểu ánh mắt của anh, lắc đầu.

“Bên trong khẳng định có đồ, nhưng không biết là gì.” Anh ta phát tay ý bảo một cảnh sát sang đây, “Có muốn tôi tìm người cạy ra không?”

“Chưa vội.” Phương Mộc lắc đầu, “Bên trong hẳn chỉ là thứ gì đó có thể làm cho ông ta cứu lấy mạng sống.”

Dương Học Vũ nhìn vết thương trên cổ tay nạn nhân: “Đồ cầm máu?”

“Hẳn là không phải.” Phương Mộc chỉ chỉ xích sắt buộc trên cổ tay phải nạn nhân, “Tay phải của ông ta căn bản không với tới tay trái, hai chân cũng thế, cho dù có đồ để cầm máu cũng vô dụng. Bằng không ông ta chỉ cần dùng cách đè động mạch, cũng có thể trì hoãn thời gian tử vong —— Có thể là chìa khóa, cũng có thể là điện thoại di động các loại.”

Dương Học Vũ à một tiếng, tựa hồ đang vì mình nóng lòng biểu đạt ý kiến mà cảm thấy hối hận, không hề lên tiếng nữa.

Phương Mộc không chú ý tới việc này, hung thủ bố trí một hiện trường giết người phức tạp như thế, hiển nhiên không phải đơn giản chỉ vì giết chết nạn nhân. Mặt sau biểu tượng có chút rối loạn ở đây, nhất định có động cơ phạm tội cấp độ sâu hơn.

Là cái gì đây?

Ánh mắt của anh lại rơi xuống quyển bài tập toán nọ.

“Phòng học. Đề toán. Mật mã.” Phương Mộc cau mày, trong miệng lẩm bẩm tự nói.

Thình lình, Dương Học Vũ nhẹ nhàng ho khan hai tiếng. Suy nghĩ của Phương Mộc bị đứt đoạn, không tự chủ được mà theo tiếng nhìn lại.

“Trả thù.” Trên mặt Dương Học Vũ là nụ cười thắng lợi hòa nhau một đều, “Động cơ của hung thủ là trả thù.”

“Hửm?” Phương Mộc nhướn mi.

“Anh gần đây không thấy tin tức sao?” Dương Học Vũ hướng nạn nhân hất miệng, “Gần đây ông ta chính là nhân vật thời sự đó.”

Phương Mộc ngồi trong xe Jeep, tay chân lỏng ngón ấn điện thoại di động, cố gắng kết nối mạng. Nhưng mà tốc độ mở trang mạng rất chậm, thêm vào đó màn hình hẹp, Phương Mộc tháo mắt kính xuống, cố gắng kê sát vào màn hình, chữ viết này so với con kiến còn nhỏ hơn cứ lẫn lộn thành một đồng.

Lúc này, cửa xe đột ngột bị mở ra. Mễ Nam nhẹ nhàng lên xe, đưa cho Phương Mộc bánh cuộn dùng túi nhựa gói kỹ và vài tờ báo.

“Tranh thủ ăn cho nóng.” Cô lại chỉ vào tờ báo, “Ở đây có tin tức tường tận về nạn nhân.”

Đứt lời, Mễ Nam liền an tĩnh ngồi bên cạnh Phương Mộc, há miệng cắn phần bánh cuộn của mình.

Phương Mộc nhìn bộ dáng cô ăn như hổ đói, trong lòng có chút không nỡ, đưa tay kéo cửa xe: “Đi, anh mang em đi ăn chút gì đó ngon hơn.”

“Làm sao có thời gian chứ.” Mễ Nam dè Phương Mộc lại, “Buổi chiều còn phải quay về cục đó —— Cố chịu một chút là được.”

Phương Mộc nhìn Mễ Nam. Cô buộc tóc đuôi ngựa, trên mặt không phấn son, một thân đồng phục màu lam sẫm già giặn. Ở trên người cô, đã hoàn toàn không nhìn ra cái bóng của nữ sinh viên đại học sợ hãi bất lực kia nữa. Ba năm trước đây, sau khi Mễ Nam tốt nghiệp đại học, trực tiếp tham gia cuộc thi công nhân viên chức, cũng trúng tuyển cục công an thành phố C. Ở học viện hình cảnh Trung Quốc khoa kỹ thuật hình sự huấn luyện kiểm nghiệm dấu vết hai năm, sau khi lấy được bằng cử nhân, trở thành nhân viên kiểm nghiệm hiện trường của đại đội cảnh sát hình sự phân cục Khoan Thành của cục công an thành phố C.

Dư quang của Mễ Nam chú ý tới Phương Mộc đang nhìn mình chằm chằm, liền bối rối.

“Sao vậy?” Cô quay đầu, lấy tay chùi lưng tung bên mép, “Ăn dính gì trên mặt hả?”

“Ha ha, không có.” Phương Mộc dời mắt.

“Vậy anh nhìn cái gì vậy!” Sắc mặt Mễ Nam ửng đỏ, hai ba ngụm đem bánh cuộn còn lại ăn sạch, “Anh cũng nhanh ăn đi. Ăn xong đưa em về cục, có chút đồ cho anh.”

“Cái gì?”

“Em mua cho Hình Lộ vài bộ quần áo.” Ánh mắt Mễ Nam trở nên dịu dàng, “Dáng người con bé kia lớn quá nhanh —— Mấy hôm trước còn phàn nàn chị dâu mua quần áo không vừa người nữa đấy.”

“Ha ha, được.” Phương Mộc cắn bánh cuộn trong miệng, đưa tay khởi động ô tô.

Xe đậu trong sân của phân cục. Mễ Nam nhảy xuống xe, vỗ vỗ hộp lấy dấu chân, ngẩng đầu nói với Phương Mộc: “Em đem thứ này đưa cho tổ trước, anh đến phòng làm việc của em ngồi một lát nhé.”

“Thôi, anh chờ em trong xe.” Phương Mộc không muốn những đồng nghiệp nữ trung niên này của Mễ Nam ngờ vực vô cớ, “Vừa vặn có thể hút thuốc.”

Mễ Nam hiển nhiên biết suy nghĩ của Phương Mộc, hé miệng cười cười, nhắc hộp lấy dấu chân đi về hướng văn phòng.

Phương Mộc nhìn bóng lưng của Mễ Nam, cho đến khi cô biến mất ở cửa văn phòng. Lập tức, anh móc ra hộp thuốc lá, rút một điếu ngậm trong miệng, sau đó châm lửa, bắt đầu lật xem tờ báo nọ.

Mới nhìn vài lần, chợt nghe trong sân một mảnh huyền ảo. Giương mắt nhìn lên, một xe cảnh sát đang lướt nhanh đến, vũng vàng đậu trước đầu xe. Một cảnh sát mặc đồng phục nhảy xuống xe, giật ra cửa sau.

Trong một trận tiếng quát tháo, mấy thanh niên nam nữ ăn mặc kỳ dị, tóc nhuộm đủ màu, ôm đầu, lần lượt từ trên xe nhảy xuống.

Hắn là ở chỗ nào đó bắt được một đám lưu manh. Phương Mộc nhìn lướt qua, cúi đầu tiếp tục đọc báo, thế nhưng, trước mắt cũng không phải là giấy trắng mực đen nữa, mà là một người trong đám nam nữ này.

Cái nhìn phảng phất thoáng qua vừa rồi, giống như mở hàn điện đem một hình ảnh nào đó vững vàng hàn trong đầu Phương Mộc.

Đôi mắt Phương Mộc thoáng trừng lớn.

Mấy nam nữ thanh niên kia xếp hàng đi vào văn phòng, nhất thời khiến cho người bên ngoài đều ghé mắt ngó vào. Cảnh sát trực ban chế giễu nói: “A, thu hoạch lớn nha, bắt được cả một xâu.”

“Mấy đứa ranh con này, không học hành đàng hoàng.” Một cảnh sát đá thẳng nhóc xếp cuối hàng một cước, “Rõ ràng ban ngày ban mặt mà ở phòng karaoke cắn thuốc.”

“Lần lượt xác mình thân phận, thông báo phụ huynh!” Một cảnh sát lớn tuổi khác một bên xoa bả vai một bên hung hăng nói, “Đem con bé kia mang đến đây trước cho tôi —— Mẹ nó, còn dám động đến chai rượu!”

Hai cảnh sát nhấc một cô gái trong đó lên, trong một trận tiếng đấm đá thét chói tai, đem cô gái kéo vào phòng thẩm vấn, nhanh chóng khóa trên ghế.

“Mày nê nếp chút cho tao!” Cảnh sát lớn tuổi chỉ vào cô gái, “Không tiễn mày đi lao động cải tạo tao sẽ không phải họ Trần!”

Dứt lời, ông ta nổi giận đùng đùng quát hai cảnh sát khác: “Trông coi nó cho tôi, tôi đi lấy sổ ghi chép.”

Cô gái mặc dù bị vững vàng khóa trên ghế, như trước không cam lòng mà ra sức giãy giụa. Ngộ ngាយ một hồi, mắt thấy thoát thân vô vọng, cô gái chửi ầm lên. Đủ loại lời lẽ thô tục bắn thủ không chịu nổi như pháo nổ dồn dập từ trong miệng cô gái phun ra, hai cảnh sát ngoài cửa vẫn là bộ dáng lạnh lùng không có gì ngạc nhiên.

Lúc này, cửa mở, Phương Mộc chậm rãi đi tới, dựa vào bên tường, chẳng nói câu nào mà nhìn cô gái.

Cô gái những tưởng rốt cuộc có đối tượng để phát tiết lửa giận, mới vừa ngẩng đầu, sững sốt vài giây rồi nhanh chóng cúi xuống, một câu thô tục cũng theo đó mà nghẹn nín trong cổ họng.

Trong phòng thẩm vấn âm u chật hẹp, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập của cô gái, vô luận là người đàn ông đứng im lặng ở cửa, hay cô gái vẫn bị khóa trên ghế, không ai lên tiếng, mặc cho sự trầm mặc không ngừng bành trướng bổ khuyết vào khoảng trống giữa hai người.

Khoảng cách nọ bất quá chỉ vài thước, nhưng lại tách rời giữa tuyệt vọng và kinh hãi, giữa nhục nhã và nghi hoặc.

Còn có trốn tránh và tìm kiếm lẫn nhau những năm qua.

Một lúc lâu, Phương Mộc nhẹ nhàng di chuyển bước chân, đi về hướng cô.

Tiếng bước chân nọ cơ hồ khó có thể phát hiện, nhưng lại như roi quật trên người cô gái, cô lại kịch liệt giãy giụa, khát vọng trốn chạy so với vừa rồi càng sâu hơn.

Phương Mộc rốt cuộc đi tới bên cạnh cô gái, chậm rãi ngồi xổm xuống, ánh mắt một giây cũng không thể rời khỏi khuôn mặt của cô gái.

Cô gái liều mạng xoay đầu sang bên kia, nước mắt tí tách chảy xuống.

Phương Mộc gian nan mở miệng: “Nhiều năm như vậy, con đã đi đâu?”

Cô gái cắn chặt môi, không nói lời nào. Lúc bị hỏi đến lần thứ ba, cô gái đột nhiên điên cuồng hướng ngoài cửa quát lên: “Không phải muốn tổng tôi đi lao động cải tạo sao? Hiện tại đưa ngay đi chứ! Mang tôi rời khỏi đây.”

“Con đừng sợ.” Phương Mộc vội vàng nói, “Chú sẽ không để con bị đi lao động cải tạo đâu.”

“Tôi đây có thể đi nơi nào?” Cô gái mạnh xoay đầu sang, khuôn mặt hung ác đối diện Phương Mộc, “Trại lao động cải tạo mới là nơi loại người như tôi nên đến!”

Đây là lần đầu tiên hai người đối mặt từ khi gặp lại tới nay, màu mắt đen trên mặt cô gái đã bị nước mắt xóa nhòa đến lộn xộn, tóc uốn nhuộm thành màu lam xòa tung hỗn độn, hơn nữa đôi mắt nọ hùng hổ dọa người, đã hoàn toàn không còn nhìn ra hình tượng cô gái nhu thuận dịu ngoan nữa, càng giống như một con sư tử mẹ phát cuồng hơn.

“Con đừng như vậy.” Phương Mộc vươn tay, cố gắng làm cho cô bình tĩnh lại, “Con có biết không, chú vẫn một mực tìm con.”

Cô gái nặng nề “xí” một tiếng, trong mắt lại đọng đầy nước. “Chú đừng giả bộ nữa!” Cô cúi người xuống, chóp mũi cơ hồ hích vào mặt Phương Mộc, “Chú tốt như vậy, sao lúc đầu không mang tôi đi?”

Bất thành linh, cô gái bất ngờ giơ một chân lên, hung hăng đạp về hướng bả vai Phương Mộc. Phương Mộc không kịp tránh né, ngã mặt ngã sấp trên mặt xi măng.

“Chú hiện tại còn đến giả làm người tốt.” Cô gái khóc lớn lên, “Lúc tôi tứ cố vô thân, chú ở đâu? Lúc tôi ở trên đường ăn xin, chú ở đâu? Lúc tôi bị bọn họ luân phiên chà đạp, chú ở đâu?”

Cô gái nói không được nữa, lên tiếng gào khóc.

Phương Mộc ngơ ngác ngồi dưới đất, không nói được một lời nhìn cô khóc.

Phòng thẩm vấn đông nghịt cảnh sát nghe tiếng mà đến, mọi người kinh ngạc vạn phần nhìn một màn trước mắt này, ngay cả cảnh sát họ Trần vừa rồi còn giận không kiềm được cũng đã quên mất mục đích của mình, hoang mang khó hiểu nhìn Phương Mộc, rồi lại nhìn cô gái.

“Tôi thành cái dạng này, chú mới nhảy ra.” Cô gái lấy mu bàn tay lau lung tung nước mắt trên mặt, “Chú đi đi, tôi không muốn nhìn thấy chú.”

“Á Phàm.” Phương Mộc đột nhiên cắt ngang lời cô, ngay sau đó, anh từ trên mặt đất chậm rãi đứng lên.

Phương Mộc vươn một tay, biểu cảm trên mặt ôn hòa và bình tĩnh: “Á Phàm, chúng ta kết hôn đi.”

3. Chương 03

Chương 3 - Báo ứng

Ngày 12 tháng 9 năm 2011, trường trung học số 47 thành phố C phát sinh một vụ án mạng. Hiện trường nằm trong phòng học lớp sơ nhị (4) tầng hai tòa nhà dạy học. Cánh cửa phòng học làm hướng vào trong bằng chất liệu gỗ. Bên trong có 46 bộ bàn gỗ. Người chết Ngụy Minh Quân, nam, 33 tuổi. Toàn thân thi thể trần trụi, nằm trên mặt đất góc đông bắc phòng học, thi thể đầu tây chân đông, bày ra tư thế quỳ mọp, gần xác chết có lượng lớn vết máu, bên trái đặt một thùng nhựa màu trắng cỡ trung, chứa 2200 mml chất lỏng, màu nâu đen, qua giám định là máu của chính nạn nhân. Tứ chi nạn nhân đều bị trói, cổ tay trái bị còng sắt đường kính 6.6cm khóa trên đường ống sườn đông phòng học, cổ tay phải bị xích sắt dài chừng 1.45m khóa trên nắm cửa sau sườn đông bắc phòng học. Hai chân đều bị xích sắt dài chừng 0.95m khóa lại, rồi nối liền với một góc của xích sắt dài.

(Tiêu: Ở Trung Quốc cấp 1 học 6 lớp, cấp 2 và 3 học 3 lớp. Sơ nhị là lớp thứ hai của cấp 2, tương đương với lớp 8 của chúng ta. Còn số 4 trong ngoặc của tác giả là đánh số lớp học của khối lớp 8, ví dụ như bên mình sẽ là 8A4 vậy đó)

Thông qua dấu chân trên sàn hiện trường cùng dấu tay lưu lại tiến hành thu gom xử lý, trừ nửa dấu chân máu lấy ra từ trong vũng máu trước xác chết ra, không phát hiện dấu mới có giá trị nào nữa. Đối với các dấu tay trong phòng học lấy được cũng không có phát hiện đặc biệt.

Từ tình hình kiểm tra thi thể đến xem, hình dáng nạn nhân trung bình, thi thể dài 176cm, tóc dài 5cm, thi ban nhạt, đề lên phai màu. Ôt có sưng tấy, da đầu tổn hại, cổ tay trái có một vết cắt ngang tạo thành vết thương, dài 3cm, kiểm tra vết thương cổ tay, có thể thấy được động mạch đứt ngang. Cánh tay trái có hình dạng vết máu chảy. Qua phân tích, chết vì sốc do mất máu, phương thức dẫn đến tử vong là vật bén nhọn cắt, thời gian tử vong là khoảng hơn 2h sáng ngày đó.

(Tiêu: Thi ban là những vết bớt lốm đốm trên thi thể người chết)

Ở hiện trường trong số dấu vết và vật chứng thu được, không phát hiện hung khí và quần áo nạn nhân, hoài nghi đã bị hung thủ mang đi. Trong số vật chứng đó tương đối đặc biệt, ý vị sâu xa.

Từ hoàn cảnh hiện trường đến xem, hai tay nạn nhân đều bị trói, động mạch ở cổ tay bị cắt sau đó, không cách nào thông qua phương thức đề nén trì hoãn sự mất máu. Nạn nhân trong quá trình mất máu, vẫn chưa chủ động kêu cứu (song, từ tình hình hiện trường đến xem, kêu cứu là vô ích. Đêm đó nhân viên trực ban Liêu Trung đã lâm vào hôn mê sau, sau khi phát sinh án vẫn bị vây vào trạng thái ý thức mơ hồ. Qua điều tra, trong nước trà Liêu Trung dùng để uống đêm đó phát hiện thuốc mê loại mạnh), mà chuyện kỳ quái nhất là – bài tập toán.

Ở hiện trường phát hiện một cây bút máy (Không mực, ngòi bút có máu đọng lại), một quyển bài tập toán cấp hai (Đã mở ra tới trang 73) cùng với một số giấy trắng A4, người chết tựa hồ đang tính toán tất cả bài tập để tìm kiếm đáp án. Kết hợp với hộp mật mã phát hiện ở hiện trường, cảnh sát cho rằng có thể giải thích hành vi kỳ quái của nạn nhân là để thu được mật mã. Cảnh sát sau khi mở ra, phát hiện điện thoại di động của nạn nhân (trong trạng thái tắt máy). Do đó, cảnh sát suy đoán, mật mã kết bảo mật hẳn là cùng tập hợp đáp án đề thi của bài tập toán cấp hai có liên quan, đó là hy vọng duy nhất giúp nạn nhân thoát khỏi tuyệt cảnh, đáng tiếc, việc phá giải mật mã chỉ mới tiến hành được một nửa, một tia sinh mệnh cuối cùng đã lặng yên rút khỏi thân thể ông ta.

Dương Học Vũ đại diện cho phân cục phân tích thiết lập lại hiện trường. Nạn nhân vào 5h chiều trước ngày vụ án phát sinh rời khỏi trường, nhưng vẫn chưa về nhà, cho đến sáng sớm ngày kế thi thể được phát hiện. Trong lúc đó, gia đình nạn nhân từng nhiều lần gọi vào điện thoại di động, đều nằm trong trạng thái tắt máy.

Dương Học Vũ cho rằng, hung thủ ở bên ngoài trường thông qua phương thức dùng vật thô nện vào đầu chế ngự nạn nhân Ngụy Minh Quân, rồi sau đó dùng xe máy mang tới hiện trường phát sinh án. Trước đó, hung thủ từng thêm vào trong nước trà của nhân viên trực ban Liêu Trung thuốc mê loại mạnh, mà thiết bị trong trường trung học số 47 thành phố C tương đối cũ kỹ, vẫn chưa cài đặt hệ thống máy quay theo dõi. Bởi vậy, hung thủ sau khi Liêu Trung lâm vào hôn mê, thuận lợi mang Ngụy Minh Quân tới phòng học lớp 8 (4) . Y đem quần áo Ngụy Minh Quân bỏ đi, trói hai tay, rồi mang điện thoại di động khóa trong kết bảo mật. Sau đó, hung thủ rạch động mạch cổ tay Ngụy Minh Quân, buộc ông ta dùng bút máy chấm máu giải đề để lấy được mật mã kết bảo mật. Ngụy Minh Quân trong lúc đó liều mạng giải đề, đồng thời ấn bừa mật mã kết bảo mật, nên lưu lại nhiều dấu tay máu. Cuối cùng do mất máu quá nhiều, Ngụy Minh Quân vào rạng sáng 2h thì tử vong.

Việc này hiển nhiên bất đồng với tác dụng bình thường của hiện trường giết người, nhưng cảnh sát rất nhanh từ đó giải ra động cơ hung thủ.

Trả thù.

Kết luận này, đến từ chính thân phận đặc thù của nạn nhân.

Nạn nhân Ngụy Minh Quân mặc dù chỉ là một giáo viên toán cấp 2 bình thường, nhưng sắp tới lại trở thành nhân vật tiêu điểm chú ý của nhân dân thành phố C, nguyên nhân là từ cái chết của một đứa trẻ 14 tuổi.

Đứa trẻ này tên là Vu Quang là học sinh lớp 8 (4) trường trung học số 47 thành phố C, chủ nhiệm lớp chính là Ngụy Minh Quân.

Thành tích học tập của Vu Quang khá kém, đặc biệt là môn toán, xếp hạng chót là chuyện cơm bữa, thân là giáo viên toán kiêm chủ nhiệm lớp Ngụy Minh Quân đối với việc này có chút phát cáu, theo học sinh hiểu rõ tình hình nói, Ngụy Minh Quân thường xuyên ở lớp toán đặt câu hỏi cho Vu Quang, trả lời không ra, sẽ bắt nó đứng nghe giảng cả tiết học, có mấy lần thậm chí ra tay dùng hình phạt về thể xác.

Trong mùa thi đầu tháng 9, thành tích của tập thể lớp 8 (4) không tốt, thành tích toán càng đứng nhất từ dưới đếm lên trong bảng xếp hạng của khối. Ngụy Minh Quân cảm thấy mình rất mất mặt, cho rằng Vu Quang kéo cả lớp thụt lùi. Sau một phen quở trách, Ngụy Minh Quân ném cho Vu Quang một quyển bài tập, yêu cầu nó trong đêm đó làm xong toàn bộ bài tập, nếu không ngày thứ hai đừng đến trường nữa.

Theo mẹ Vu Quang nói, đứa bé đêm đó làm bài tới gần rạng sáng, phụ huynh nhiều lần yêu cầu nó ngủ, đều bị Vu Quang cự tuyệt, thằng bé khóc nói, nếu làm không xong quyển bài tập này, thầy chắc chắn sẽ không tha cho nó đâu. Rạng sáng 4h, Vu Quang 14 tuổi từ tầng bảy nhà mình nhảy xuống, chết tại chỗ.

Sau khi chuyện phát sinh, phụ huynh Vu Quang nhiều lần tới trường học đòi nói chuyện, sau khi nói chuyện không có kết quả, hướng truyền thông tin tức báo việc này. Trong lúc nhất thời, đa số giới truyền thông thành phố đều vào cuộc. Chương trình “Thời sự thành phố C” của kênh tin tức đài truyền hình thành phố C tiến hành bám sát tin này liên tục ba ngày.

Dưới áp lực của giới truyền thông và dư luận công chúng, trung học số 47 phải ra quyết định xử phạt Ngụy Minh Quân: Bãi bỏ chức vụ chủ nhiệm lớp, khấu trừ tiền thưởng năm đó, hủy bỏ tư cách xét loại ưu năm đó, đồng thời cho ghi vào xử phạt hành chính. Sau đó, hết thấy việc này cũng không vì vậy mà kết thúc.

Tin tức liên quan đến sự kiện từ đầu đến cuối sau khi bị truyền lên mạng, đủ loại vũ nhục và chửi rủa từ dân mạng ùn ùn kéo đến. Tùy tiện mở ra một trang nào đó vào công cụ tìm kiếm, gõ từ “Ngụy Minh Quân”, đều cùng những từ “giáo viên cầm thú”, “Người cận bá” có liên quan với nhau. Thậm chí có người đề xuất muốn Ngụy Minh Quân lấy mạng đền mạng, số lượng kẻ đồng ý không hề ít.

Trong tuần qua, cửa sổ thủy tinh trong nhà Ngụy Minh Quân đều bị đập bể, bản thân ông ta càng nhận được vô số điện thoại đe dọa và xỉ vả. Ngụy Minh Quân tự biết mình đuối lý, bởi vậy không có lựa chọn báo cảnh sát, mà cứ rằng chịu đựng, trông mong thời gian có thể bình ổn phần nộ của công chúng. Song, ông ta không đợi được ngày đó.

Căn cứ vào một mạch suy nghĩ động cơ của hung thủ là trả thù này, cảnh sát đem đối tượng tình nghi tập trung vào người nhà của Vu Quang, cũng theo lệ tiến hành mời cha của Vu Quang Vu Thiện Bình đến.

Vu Thiện Bình, nam, 42 tuổi, công nhân xưởng sửa chữa bảo trì ô tô thành phố C. Lúc cảnh sát gọi Vũ Thiện Bình đến, ông đang ở trước cửa trung học số 47 châm ngòi đốt pháo, cũng ở hiện trường giảng biểu ngữ “Thiên lý sáng tỏ, ác có ác báo”. Sau khi phía nhà trường khuyên can không có kết quả, gọi 110 báo cảnh sát. Sở cảnh sát phụ cận sau khi phái cảnh sát đến, cũng không dùng sức mạnh ngăn cản hành vi trái phép của Vu Thiện Bình, mà chỉ cảnh cáo ngoài miệng cho xong việc. Phía nhà trường tỏ vẻ bất mãn, chỉ trích cảnh sát không có tư cách. Cảnh viên ra ngoài chỉ nói một câu: Lễ thường của con người, có thể thông cảm.

Vu Thiện Bình sau khi nhận cuộc gọi đến, vẫn bị vây vào trạng thái tâm tình kích động, đối với chuyện Ngụy Minh Quân bị giết nói đi nói lại ông ta bị trừng phạt đúng tội. Khi bị hỏi về hành tung đêm phát sinh án, Vu Thiện Bình vừa vẫn ở bệnh viện làm bạn với vợ phải nhập viện do bị thương quá độ. Qua điều tra, Vu Thiện Bình nói sự thật. Hơn nữa, thông qua điều tra tình hình kinh tế và quan hệ xã hội của Vu Thiện Bình, cơ bản có thể loại bỏ khả năng Vu Thiện Bình mượn người giết. Đến tận đây, đối tượng tình nghi Vu Thiện Bình được loại trừ.

Phương Mộc cũng cho rằng hung thủ không phải Vu Thiện Bình, từ hoàn cảnh hiện trường đến xem, hung thủ đang dưới tâm thái cực kỳ tỉnh táo sắp xếp bố trí hết thấy. Đối lại là Vu Thiện Bình, e rằng không có kiên nhẫn để cho Ngụy Minh Quân chậm rãi chết, mà là hận không thể nhanh chóng cầm dao chém làm tám khối cho rồi. Bên cạnh đó, nếu hiện trường Dương Học Vũ phân tích tái thiết đại khái ăn khớp với tình huống thật của vụ án, vậy hung thủ phải là một người tâm tư kín đáo, xử sự tỉnh táo, tương đối có thể lực, năng lực phản điều tra, hoàn cảnh kinh tế khá. Mà những tính chất đặc biệt này, đều không có ở Vu Thiện Bình.

Kết luận này cũng khiến người ta nghi ngờ như nhau, một người nhìn như không liên quan đến nạn nhân của vụ án, sao lại lấy “trả thù” làm động cơ giết người chứ?

Chẳng lẽ, thật có cái gọi là hiệp khách “Thay trời hành đạo”?

Sau khi Phương Mộc lên tiếng, cuộc họp phân tích tình tiết vụ án lâm vào một mảnh trầm mặc. Không ít người ngẩng đầu lên nhìn lướt qua Phương Mộc, trong ánh mắt có hiếu kỳ, cũng có ngờ vực. Phương Mộc hiểu rõ, đó cũng không phải vì phân tích của anh, mà là vì vào xế chiều hôm phát hiện vụ án anh đã hướng một cô gái có vấn đề sắp bị tổng đi lao động cải tạo cầu hôn.

Liêu Á Phàm đương nhiên không bị đưa đi lao động cải tạo, đó là nhờ có lời khẩn cầu của Phương Mộc, vừa có Biên Bình dùng ảnh hưởng quan hệ. Cảnh quan họ Trần bị đánh mặc dù miễn cưỡng đồng ý không truy cứu, nhưng ông ta đối với quan hệ giữa Phương Mộc và cô gái hiển nhiên càng thêm hiếu kỳ, đi khắp nơi nghe ngóng thân thể của Liêu Á Phàm. Kết quả, chưa tới nửa ngày, cả phân cục đã biết tin lạ này.

Trong đó đương nhiên kể cả Mễ Nam.

Trong suốt cuộc họp phân tích tình tiết vụ án, Mễ Nam thủy chung cúi đầu, trên bản ghi chép trong tay viết viết vẽ vẽ. Phương Mộc vài lần nhìn phía cô, nhưng không nhận được đáp lại. Lúc được hỏi tình hình lấy dấu chân, cô chỉ trả lời góc dấu chân lấy ở hiện trường mờ nhạt, vẫn cần thêm thời gian phân tích, sau đó không mở miệng nữa.

Sau khi tan họp, Phương Mộc cố ý rời đi cuối cùng, nhưng chỉ trong nháy mắt, Mễ Nam đã không thấy tăm hơi. Phương Mộc ở cửa phòng hội nghị nhìn quanh nửa ngày, vẫn không thấy bóng dáng Mễ Nam, đành phải hậm hực đi ra phía cửa.

Phương Mộc đi tới bãi đỗ xe, sau khi lên xe vừa muốn khởi động, cửa sau lại đột ngột bị mở ra. Phương Mộc nhìn kính chiếu hậu, Mễ Nam đem một túi xách tay lớn căng phồng ném ở chỗ ngồi phía sau, tự mình ngồi bên cạnh, mắt nhìn ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Lái xe đi, đến nhà anh.”

Không biết tại sao, trong lòng Phương Mộc thoáng cái kiên định hơn nhiều, theo đó mà đến, cũng là khó xử càng thêm mãnh liệt.

“Đó. . . . Đó là gì?”

“Quần áo.” Mễ Nam vẫn không nhìn Phương Mộc, chỉ đơn giản phun ra hai chữ.

“Không phải cho Hình Lộ sao?”

“Cho em ấy mặc trước.”

“Em ấy” này là ai, không cần nói cũng biết.

Phương Mộc muốn nói với cô câu cảm ơn, nhưng vô luận thế nào cũng nói không nên lời, chỉ có thể vô vô vị trí ghé phụ: “Ngồi phía trước đi.”

Mễ Nam không lên tiếng, vẫn như trước không nhúc nhích nhìn ngoài cửa sổ.

Phương Mộc rũ mắt, khởi động xe.

Ánh sáng của gian phòng rất tối, tràn ngập một cỗ mùi kỳ quái. Tinh tế phân biệt, có mùi thuốc lá đốt rồi, mùi bia cùng với nước hoa rẻ tiền. Phương Mộc đưa Mễ Nam vào phòng khách, thò tay bật đèn. Nhất thời, nhìn sơ qua bên trong hỗn độn không chịu nổi.

Mễ Nam mặt không chút thay đổi quét mắt bao bì thức ăn vặt đầy đất cùng đầu mẫu thuốc lá, áo quần bẩn, lại ngẩng đầu nhìn Phương Mộc. Phương Mộc nặn ra một nụ cười, nhắc chân đến phòng bếp mở cửa sổ để thoáng khí. Mới vừa cất bước, liền giẫm lên một lon bia. Tiếng rộp chói tai khiến cho tiếng nói chuyện trong phòng ngủ bỗng im bật, liền theo sau, cửa phòng ngủ đóng chặt bị giựt ra một khe hở, người bên trong sau khi nhìn thoáng qua phòng khách, lại lần nữa đóng cửa phòng, tiếng vui cười không kiêng kỵ lại vang lên.

Mễ Nam từ trong phòng vệ sinh lấy ra cây chổi, không nói một lời bắt đầu dọn dẹp lại phòng khách. Phương Mộc đứng một hồi, tìm ra một giẻ lau, bắt đầu chà lau cái bàn tràn đầy vỏ hạt dưa. Mới vừa lau vài cái, đã bị Mễ Nam đoạt lại, sau khi mạnh tay mạnh chân đem cái bàn lau khô, Mễ Nam mang quần áo đến đặt trên bàn, đem túi không nhét vào tay Phương Mộc, chỉ chỉ quần áo bẩn trên mặt đất.

Phương Mộc khó hiểu: “Là sao?”

“Ném!”

Phương Mộc nhìn sắc mặt Mễ Nam, không dám nói nhiều nữa, thành thành thật thật mà đen quần áo Liêu Á Phàm thay ra nhét vào túi, thả ra cửa.

Mễ Nam tiếp tục sửa sang lại phòng, tay chân lạnh lẽ, trong phòng khách rất nhanh liền sáng sủa hẳn lên. Làm xong việc này, cô lại từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn, lạch cạch bắt đầu nấu cơm. Phương Mộc tay chân không biết để đâu, vài lần cùng Mễ Nam bắt chuyện, đối phương chẳng chút nào để ý tới anh. Phương Mộc bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi bên cạnh bàn, rầu rĩ hút thuốc.

Mùi thơm của thức ăn rất nhanh đã tràn ngập trong phòng khách. Phương Mộc hít hít mũi, nửa dựa ở bên cửa phòng bếp, vừa hút thuốc vừa nhìn Mễ Nam. Cô không mang tạp dề, tóc tết thành đuôi ngựa, cao cao cột sau đầu. Bởi vì công việc, sắc mặt Mễ Nam ửng đỏ, trên chóp mũi còn có chút mồ hôi. Cô ý thức được ánh mắt của Phương Mộc, tay chân trở nên có chút cứng ngạnh, nhưng thủy chung cự tuyệt đám lại ánh nhìn của Phương Mộc. Mặc dù như thế, Phương Mộc đứng trong phòng bếp giữa khói dầu vào sương mù bốc hơi có chút hoảng hốt, tựa hồ mình là một ông chồng lười nhác, đang lấy lòng bà vợ đang phát cáu.

Thình lình, cửa phòng ngủ xạch một tiếng bị giật ra, ngay sau đó, Liêu Á Phàm cầm điện thoại di động lê dép lệt xệt đi ra.

Cô cũng không liếc mắt nhìn Phương Mộc một cái, đi thẳng tới trước tủ lạnh, lấy ra một lon bia, giắt ra, ngửa cổ uống. Phương Mộc lập tức dời mắt, bởi vì trên người Liêu Á Phàm mặc một cái áo sơ mi cảnh sát, nửa dưới chỉ có một cái quần lót.

Một hơi uống hơn nửa long, Liêu Á Phàm đánh ợ một cái, rồi đặt mông ngồi bên cạnh bàn ăn, tiện tay cầm lấy điếu thuốc lá của Phương Mộc, châm một điếu, ngón mây phun khói.

Phương Mộc cau mày, đưa tay đẩy quần áo trên bàn, ý bảo cô thay quần áo đang hoang. Liêu Á Phàm chỉ dùng khước mắt liếc qua, đưa tay từ trong túi áo sơ mi móc ra một tờ giấy.

“Tôi ở siêu thị dưới lầu mua đồ.” Cô lạnh lùng nói, “Còn chưa trả tiền đâu – thế chấp của chú một bộ đồng phục.”

Phương Mộc tiếp nhận tờ giấy, nhìn lướt qua con số phía trên, ừm một tiếng, nhét vào trong túi áo.

“Còn nữa, di động của tôi chưa trả tiền cước, gửi chút tiền cho tôi.”

Phương Mộc thoáng nhìn Liêu Á Phàm, người nọ dùng ánh mắt khiêu khích theo dõi anh. Vài giây sau, Phương Mộc rũ mắt, thấp giọng nói: “Thay quần áo đi.”

Liêu Á Phàm “hứ” một tiếng: “Quần áo cũ kỹ quê mùa như vậy, ai thèm mặc? Quần áo ban đầu của tôi đâu?”

Phương Mộc chỉ chỉ túi lưới ngoài cửa: “Ném rồi, vừa bận vừa.”

“Đệt mẹ chú!” Liêu Á Phàm đột nhiên bạo phát, “Ai cho chú ném!”

Lúc này, trong bếp đột nhiên “xoảng” một tiếng, tựa hồ là chảo bị nặng nề ném trên bếp.

Liêu Á Phàm lại hăng hái đi tới, lướt đến cửa phòng bếp, vừa hút thuốc vừa cao thấp đánh giá Mễ Nam, chỉ chốc lát, cô quay đầu mặt hướng Phương Mộc, trong ánh mắt tràn đầy trêu chọc: “Con ngựa cái của chú hả? Vóc người không tồi nha.”

Mễ Nam gắt gao nhìn chằm chằm chảo trước mắt, xéng trong tay cơ hồ muốn bấm ra dấu. Đột nhiên, cô đặt chảo trên bếp, khi xoay người lại, đã đổi thành nụ cười thần nhiên.

“Ăn cơm thôi.”

Đây là bữa cơm buồn chán nhất trong trí nhớ Phương Mộc. Ba người ngồi quây quần trước bàn, không nói với nhau một lần. Liêu Á Phàm vắt một chân lên ghế, không chút khách khí nhai chóp chép, xương cá phun đầy bàn. Mễ Nam thì cúi đầu, ngậm nhỏ gấp cơm. Phương Mộc qua loa nhét đồ ăn vào miệng, cuối cùng không cần thận nhai trúng miếng hồi hương, hoàn toàn mất khẩu vị.

Thật vất vả ăn cơm xong, Liêu Á Phàm cầm chén đẩy một cái, chui thẳng lên sofa, vừa cắn hột dưa vừa xem TV tiết mục tìm bạn trăm năm, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười ha ha.

Mễ Nam đem bát dơ gom vào trong phòng bếp, liếc mắt nhìn Phương Mộc một cái, ý bảo anh đến đây với mình.

Đóng kỹ cửa phòng bếp, Mễ Nam cũng không nói chuyện, mở vòi nước, bắt đầu rửa chén.

Phương Mộc gãi gãi đầu, lắp bắp nói: “Vừa rồi. . . .Chuyện kia. . . .Em đừng để ý. . . .”

“Không sao.” Mễ Nam cắt ngang lời Phương Mộc, “Anh dự định cứ để em ấy ở lại đây?”

“Ừ.” Phương Mộc thành thành thật thật trả lời, “Con bé không có nơi khác để đi.”

Mễ Nam đem một cái bát đã rửa xong đặt trên bàn, nhìn Phương Mộc, hỏi: “Anh giải thích thế nào với ba mẹ mình?”

“Tạm thời chưa cần giải thích.” Phương Mộc thở dài, “Ba mẹ anh đi Hàn Quốc rồi, chăm sóc chị họ anh – Chị ấy vừa sinh em bé.”

Mễ Nam ừ một tiếng rồi không mở miệng nữa, hết sức chuyên chú rửa chén. Sau khi rửa xong, cô tinh tế đem tay rửa sạch, xoay người, một bên vẩy bọt nước, một bên nhìn Phương Mộc, tựa hồ muốn nói lại thôi.

Phương Mộc bất đắc dĩ cười cười. Anh biết rõ nghi hoặc của Mễ Nam, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Mễ Nam rút cuộc nhịn không được, thấp giọng hỏi: “Em ấy. . . .Thật là Liêu Á Phàm kia sao?”

“Phải.”

“Vậy. . . .” Mễ Nam thoáng do dự, “Trước kia em ấy. . . .”

“Con bé trước kia không phải cái dạng này đâu.” Ngữ khí Phương Mộc chột trầm xuống, “Hoàn toàn không phải.”

“Hử?” Mễ Nam kéo một cái ghế qua ngồi xuống, bình tĩnh nhìn Phương Mộc nói, “Kể cho em nghe một chút đi.”

Đêm đầu thu, nhiệt độ đột ngột giảm xuống, trên cửa sổ đọng đầy tầng hơi nước nhàn nhạt. Trong căn nhà kiểu cũ này, ba người, hai không gian, ngăn cách giữa họ cũng không chỉ là một bức tường, một cánh cửa. Vô luận là hiện thực hay quá khứ, luôn luôn có vài thứ khiến người ta khó có thể đối mặt hoặc không muốn nhớ tới. Song những vết tích này luôn tồn tại không thể nghi ngờ: Sinh mệnh thoát nhiên biến mất; thanh xuân bỗng chấm dứt; Mọi tình đầu chưa từng bày tỏ; Điều thuốc lá cả đời không cách nào bỏ hẳn. Giảng đạo lý như vậy nhất định gian nan, thỉnh thoảng, ngay cả chính người giảng giải cũng không cách nào giải thích được các loại lựa chọn.

Mễ Nam thở dài một hơi, liền theo đó, chính là trầm mặc dai dẳng.

Một lúc lâu sau, Mễ Nam đứng dậy, thấp giọng nói: “Em đi đây.”

Phương Mộc cúi tắt đầu lọc: “Anh đưa em về.”

“Không cần.” Mễ Nam nhìn Liêu Á Phàm vẫn nhìn chăm chăm TV, lại nhìn Phương Mộc, chừng nửa phút sau, cô rũ mắt xuống, “Có gì em có thể giúp được, cứ nói cho em biết.”

Phương Mộc không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể rầu rĩ “Ừ” một tiếng.

Đêm khuya hai người khó ngủ.

Trong phòng ngủ, Liêu Á Phàm như trước đang lớn tiếng nói chuyện điện thoại. Phương Mộc không có tâm tình đi tìm hiểu việc riêng của Liêu Á Phàm, thậm chí không muốn biết trong vài năm cô mất tích này, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì – Thà hối hận không kịp, còn không bằng ngẫm lại tương lai.

Nhưng mà, tương lai đến tận cùng sẽ ra sao?

Chúng ta kết hôn đi.

Phương Mộc nằm trên sofa trong phòng khách, lẩn qua lẩn lại nhấm nuốt những chữ này, không khỏi cười khan.

Tại sao muốn nói câu này? Lòng trắc ẩn? Chuộc tội? Trách nhiệm? Hay là gì khác?

Phương Mộc không muốn nghĩ tiếp nữa, nhắm mắt lại, cố gắng ngủ. Song, tiếng nói cười trong phòng ngủ lại truyền vào trong tai càng thêm rõ ràng.

Hiện tại, cô hẳn là rất vui vẻ. Chỗ ở an toàn, kinh tế ổn định bảo đảm, cùng với, một người đàn ông nguyện ý tiếp nhận quá khứ của cô, gánh vác tương lai của cô.

Tương lai.

Từ này, chưa bao giờ từng trầm trọng như thế.

Đang lúc miên man suy nghĩ, kim đồng hồ đã chỉ hướng 1h sáng, nhưng Liêu Á Phàm tựa hồ như không hề buồn ngủ, thủy chung liên tu bất tận mà trò chuyện. Phương Mộc suy nghĩ một chút, xoay người xuống giường, gõ cửa phòng ngủ: “Nghỉ ngơi sớm chút đi, ngày mai còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

Thanh âm Liêu Á Phàm hơi khựng lại một chút, liền theo sau, là âm vang càng cao: “Chúng ta đã lấy lại được chứng minh thư, trên hộ khẩu.”

Phương Mộc than nhẹ một tiếng, lại gõ cửa nói: “Còn phải đi gặp chị Triệu, chị ấy một mực tìm con.”

Tập âm cực lớn trong phòng ngủ bỗng im bật.

4. Chương 04

Chương 4 - Dấu chân

Hắn mang theo gà mên giữ nhiệt, cố sức xuyên qua đám người hoặc chết lặng hoặc buồn thương này, trong một khoảng tiếng ồn ào thẳng đến lầu hai khu nằm viện.

Đứng ở cửa phòng bệnh, hắn thoáng bình ổn hô hấp dồn dập, đẩy cửa vào. Một y tá trẻ tuổi đang ở trước giường bệnh đo huyết áp, nhìn thấy hắn tiến đến, thân nhiên cười: “Anh đã đến rồi?”

Hắn nhẹ nhàng ừ một tiếng, tựa hồ sợ đánh thức nữ nhân ngủ say trên giường bệnh, mặc dù hắn biết rõ, cô có lẽ vĩnh viễn cũng tỉnh không được nữa.

Y tá đo huyết áp xong, nhét cánh tay gầy gò của nữ nhân vào trong chăn, nhét xong, quay đầu nhìn hắn, cười hỏi: “Lại mang theo thức ăn ngon gì sao?”

“Canh gà ác.” Hắn hướng nữ nhân trên giường bệnh hất cằm, “Cô ấy thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.” Y tá vừa sửa sang lại khay y tế vừa nói, “Cơ thể cũng hồi phục rất tốt. Khi rảnh rồi anh giúp cô ấy xoa bóp thêm nhé.”

Hắn liên tục gật đầu, ánh mắt không thể rời khỏi nữ nhân trên giường bệnh dù chỉ trong giây lát.

“Trò chuyện nhiều với cô ấy.” Y tá suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm câu, “Cô ấy hẳn là nghe được đó.”

Trong ba giờ kế tiếp, hắn đầu tiên là tinh tế đút cho cô nửa gà mên canh gà, sau đó ngồi bên cạnh cô, nhẹ giọng đọc báo cùng ngày cho cô nghe. Từ tin xã hội, tin thể thao, đọc đến tận tin giải trí, ngay cả mẫu quảng cáo mua sắm cùng gợi ý tìm người cũng không tha. Đọc một hồi, hắn mở TV treo trên tường, lựa chọn phim truyền hình nổi tiếng gần đây, điều chỉnh âm lượng, vừa xem vừa giảng giải nội dung phim cho cô.

Trong quá trình này, tư thế của cô không thay đổi, vẻ mặt không thay đổi, trước sau như một mà ngủ say.

Hắn tựa hồ không ý thức được điểm này, như trước xem cô như cô gái trước kia vẫn luôn thích ăn bánh quy mặn, thích xem phim điều tra hình sự, thỉnh thoảng cùng hắn cãi nhau vặt.

Em vẫn chưa rời khỏi, ít nhất vẫn chưa đi xa, em còn đang trong cuộc sống của anh, cho nên, anh sẽ không để em bỏ qua chi tiết nào của sinh mệnh, dù cho chúng chỉ là những điều vặt vãnh, nhằm chán tới cực điểm. Phải biết rằng, anh vốn đã dự định cùng em trải qua cuộc sống vụn vặt, nhằm chán như vậy.

Phim truyền hình chiếu hết, hắn cúi người xuống, từ đầu đến chân giúp cô xoa bóp thân thể. Thỉnh thoảng cảm thấy cơ thể có chút rung động, hắn đều ngừng thở, đầy cõi lòng chờ mong nhìn mặt cô. Song, rung động này luôn chỉ thoáng lướt qua, mà khuôn mặt ngủ say nọ cũng theo đó chưa từng có biến hóa nào. Hắn tựa hồ đã sớm luyện thành thói quen, sau khi dừng lại một chút, liền tiếp tục bóp người cho cô.

Xoa bóp toàn thân xong, hắn đã mồ hôi đầy người. Rót một ly nước, sau khi uống một hơi cạn sạch, hắn ngồi bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Khi so sánh sự rộn ràng nhộn nhạo của ban sáng và giữa trưa, đường sá dưới lầu thanh tịnh hơn nhiều. Người bán hoa quả lơ dờ tựa trên cây, thỉnh thoảng dùng bình phun xịt chút nước lên táo và vải. Thỉnh thoảng có xe taxi dừng ở cửa, nhảy ra một vài hành khách hoặc vội vã hoặc chậm chạp, dẫn tới ánh mắt chờ mong của chủ quán bánh rán cách đó không xa.

Hắn nhìn một hồi, rồi quay đầu lại, tiếp tục nói chuyện với cô.

Trong khu vườn đã thay đổi mấy người bảo vệ, có rất nhiều binh lính xuất ngũ, rất tuần tú.

Con gái của dì nhà bán bánh tây cách vách đã xuất giá, bà khóc như mưa, con gái lại vui sướng hân hoan.

Ông chủ siêu thị Mỹ Khách Đa ngày hôm qua đánh lộn với người ta một trận.

Giá cả mì ăn liền tăng năm hào.

Chậu lan diều lớn quá nhanh, phải chiết cành sang chậu.

Hắn nói liên miên lải nhải, tựa hồ một lòng muốn cho cô biết, trong mấy năm cô ngủ say, có những thứ nào thay đổi, những thứ nào không thay đổi.

Thình lình, hắn nghĩ tới một chuyện, trên mặt chậm rãi hiện ra nét cười.

“Đúng rồi, anh thiếu chút nữa đã quên nói cho em biết.” Hắn kề sát vào cô, “Trong nhà có một thành viên mới.”

Liêu Á Phàm mạnh túm lấy phanh tay.

Chiếc xe jeep đang lướt nhanh chợt giảm tốc độ, sau khi lung lay vài cái liền, xiêu xiêu vẹo vẹo đậu ở ven đường.

Phương Mộc đổ một thân mồ hôi lạnh, anh bắt chắp giữa dòng xe cộ lướt qua bên cạnh truyền đến tiếng mắng chửi tức giận, quay đầu quát Liêu Á Phàm: “Con làm cái gì vậy?”

“Tôi đã nói với chú, không đi, là không đi!” Liêu Á Phàm không chút yếu thế, “Chú cứ bức tôi nữa, chú có tin tôi đập nát xe này của chú không?”

Phương Mộc cắn răng, nhẫn nại khuyên nhủ: “Chị Triệu một mực tìm con, chị ấy.”

Liêu Á Phàm không nói hai lời, lập tức đứng phắt dậy, nhắc chân đạp đồng hồ đo.

“Được rồi được rồi!” Phương Mộc hoàn toàn nhận thua, “Không đi nữa, được rồi chứ?”

Liêu Á Phàm lại tựa hồ chưa hết giận, hung hăng đạp mấy đạp nữa, mới thở hổn hển ngồi xuống, mắt nhìn ngoài cửa sổ, không nói.

Phương Mộc lấy khăn ẩm ra, qua loa lau đi những dấu giày này. Nhìn vết nứt nhọt nhọt trên đồng hồ đo, Phương Mộc chợt cảm thấy tâm sức lao lực quá độ. Anh lấy ra một điều thuốc, châm lửa, tiện tay đem hộp

thuốc lá ném sang bên cạnh. Liêu Á Phàm lại quay đầu, không chút khách khí cũng rút ra một điếu, thuận thực hút.

Trong phòng lái chật hẹp rất nhanh liền đầy khói thuốc lượn lờ, Phương Mộc hút xong điếu thuốc, nhìn Liêu Á Phàm đang hưởng đệm chân gặt tàn thuốc, đưa tay quay kiếng xe xuống, xoay người nói với cô: “Về nhà nhé?”

Liêu Á Phàm không trả lời, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xuất thần. Phương Mộc nương theo ánh mắt của cô nhìn sang. Là một siêu thị nhỏ, bảng hiệu là công ty tài trợ Coca Cola, Lưu Tường giờ lon coca ngáy ngốc cười.

Phương Mộc suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi: “Khát sao?”

Một lúc lâu, Liêu Á Phàm mới thấp giọng trả lời: “Ừ.”

Phương Mộc tháo dây an toàn, đứng dậy xuống xe, Liêu Á Phàm lại bổ sung một câu: “Con muốn Cocacola lon.”

Xe Jeep chạy băng băng trên quốc lộ, Phương Mộc tay cầm vô lăng, thỉnh thoảng ngắm Liêu Á Phàm bên cạnh. Kỳ lạ thay, cô gái vô cùng an tĩnh. Cô từng ngậm nhỏ uống Coke, tựa hồ đó là thứ thức uống rất quý giá. Sau khi xuống xong, cô kéo khoeng ra đeo trên ngón tay, bình tĩnh nhìn đến xuất thần.

Phương Mộc có chút khó hiểu, mở miệng hỏi: “Còn muốn uống không?”

Liêu Á Phàm chậm rãi xoay đầu lại, trong hốc mắt đã đọng đầy nước.

“Chú xem,” Cô giơ tay trái lên, biểu cảm trên mặt tựa như ảo mộng, “Nó có giống nhãn hay không?”

Án mạng trường trung học số 47 đã phát sinh gần một tuần, công tác điều tra tiến triển thông thả. Từ kinh nghiệm điều tra vụ án ngày trước đến xem, sau khi xác định động cơ gây án, có thể tiến thêm một bước tập trung khoanh vùng đối tượng tình nghi, lần lượt triển khai sắp xếp điều tra. Song, vụ án vốn cũng đã là một ngoại lệ. Dương Học Vũ làm thiết lập hiện trường coi như tinh tế, cũng nhận được tán thành của phân cục, thế nhưng, không hề giúp được gì cho công tác điều tra. Cảnh sát lấy mạch suy nghĩ “trả thù” để điều tra, trọng điểm sắp xếp nhân viên điều tra liên quan đến việc Vu Quang tự sát, thậm chí đối với các học sinh khác từng bị nạn nhân phạt đều nhất nhất thẩm tra, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Đối với việc điều tra vật chứng liên quan cũng không có tiến triển rõ ràng. Trong đó, bút máy, quyển bài tập và giấy A4 đều là đồ dùng thường ngày, tra tìm nguồn gốc chẳng khác nào mò kim đáy bể. Về phần kết bảo mật và xích sắt, qua điều tra, kết bảo mật thuộc công ty kết nào đó của Chiết Giang, hệ thống siêu thị trong thành phố và các cửa hàng đồ dùng văn phòng đều có bán, tra tìm người mua cần mất thời gian dài. Xích sắt phát hiện ở hiện trường sau khi giám định, thuộc loại xích dắt chó, những cửa hàng bán thứ này trải rộng khắp thành phố, khó có thể lần theo đầu mối.

Bên cạnh đó, phân cục đối với vụ án mạng này biểu hiện tâm tình lười biếng trước nay chưa từng có. Cảnh sát tham dự điều tra và giải quyết vụ án này đều là người đã làm cha làm mẹ, bởi vì con cái, không ít người bực bội với các giáo viên. Mặc dù tự biết đây chỉ là công việc khiến ối cảnh sát đều bình ổn phần nào khí thế cường hãn của mình, nhưng khi con cái mình bị giáo viên dùng hình phạt hoặc đối xử bất công, cũng chỉ có thể lựa chọn nén giận. Cho nên, một giáo viên như vậy, bởi vì dùng hình phạt về thể xác với học sinh mà bị trả thù tàn nhẫn, thái độ của các cảnh sát biểu hiện ra ngoài, thà nói là sự lạnh lùng do hành nghề này thời gian dài mang đến, còn không bằng nói là nhìn có chút hả hê. Có cảnh sát thậm chí nói: “Vụ án này còn phá cái gì nữa? Để cho những thứ giáo viên khốn nạn kia nhìn xem, ức hiếp học sinh sẽ lãnh kết cục gì!”

Nếu như loại tiếng nói này ở nội bộ cảnh sát chỉ là âm thầm lưu truyền, phản ứng của dư luận xã hội đối với vụ án mạng trường trung học số 47 có thể nói là âm ỉ ngút trời. Trong đó, kẻ được lợi lớn nhất e rằng chỉ có tổ chương trình “Thời sự thành phố C” của kênh tin tức đài truyền hình thành phố C. Trước đây, tổ chương trình chỉ với một chuyện Vu Quang tự sát đã đưa tin theo dõi liên tục ba ngày, dẫn đến sự hưởng ứng mãnh liệt trong xã hội, mà nhân vật trung tâm của bản tin là Ngụy Minh Quân sau đó đã bị giết, càng khiến cho tổ chương trình cảm thấy hưng phấn khó tả. Bọn họ lập tức bắt được đầu mối tin tức hiếm có

này, không chỉ làm tin tức chuyên đề, còn đưa vào sử dụng đường dây nóng tin tức, weibo và diễn đàn SMS, mời người xem tham dự thảo luận. Theo thảo luận ngày càng nhiệt liệt, tổ chương trình rèn sắt khi còn nóng, cùng với chuyên mục “Đối thoại” chuẩn bị lập tổ chương trình phỏng vấn mang tên “Quyển bài tập nhuộm máu”.

Chương trình mời chuyên gia từ nhiều trường cao đẳng đại học trong thành phố như luật học, tâm lý học và giáo dục học, hiệu trưởng trường trung học số 47 cùng vợ chồng Vu Thiện Bình và bà vợ góa của Ngụy Minh Quân cũng được mời vào hàng ngũ.

Buổi phỏng vấn được sắp xếp phát vào 8h tối cùng kênh tin tức, toàn bộ thành phố có gần ngàn vạn khán giả thưởng thức chương trình này. Bầu không khí phim trường của tiết mục sôi nổi, các chuyên gia được mời phân biệt từ các góc độ tiến hành phân tích và thảo luận hai vụ bị kịch này, quần chúng bên ngoài cũng thông qua phương thức đường dây nóng tham dự chương trình. Từ quan điểm của chuyên gia đến xem, vợ chồng Vu Thiện Bình nhận được nhiều đồng tình, mặc dù Ngụy Minh Quân cũng là một trong những người bị hại, tiếng chỉ trích lại không dứt bên tai.

Lúc chương trình sắp chấm dứt, phim trường xuất hiện bất ngờ, đầu tiên là hiệu trưởng trường trung học số 47 bởi vì khó có thể chịu được sự chỉ trích thậm chí chửi rủa của người xem, phất áo bỏ đi tại chỗ. Lập tức, vợ chồng Vu Thiện Bình và bà vợ góa của Ngụy Minh Quân bùng nổ tranh chấp. Bà vợ góa của Ngụy Minh Quân lần nữa nhấn mạnh mình của là người bị hại, Ngụy Minh Quân đã bị hại, mặc dù cách làm của ông ta đối với Vu Quang không thích đáng, nhưng tội không đáng chết. Mẹ của Vu Quang lại cho rằng nhà Ngụy Minh Quân căn bản không có thái độ nhận sai, dưới tâm tình không không chế được, đứng phắt dậy tiến về phía đối phương, đưa tay muốn đánh, mặc dù được khách mời ở đây ngăn cản, bà mẹ mất đi đứa con trai này như trước không được như ý thì dây dưa không bỏ.

“Hắn đáng chết! Đáng chết! Tôi chỉ hận tại sao không phải mình giết hắn. Người đó là đại hiệp! Anh hùng!”

Lời ác độc này khiến bà vợ góa của Ngụy Minh Quân rối cuộc sụp đổ, sau khi toàn thân bà co giật vài cái. Ngất xỉu tại chỗ.

Mặc dù chương trình kết thúc trong một mảnh hỗn loạn, nhưng đêm đó thu được số lượt xem kỷ lục trong lịch sử đài truyền hình thành phố C.

Đồng thời, cách nói “Người đó là đại hiệp” lan truyền nhanh chóng.

Y có phải đại hiệp hay không, phía cảnh sát xem ra chẳng hề quan tâm, quan trọng là mau chóng bắt được y. Song, hung đồ chạy nhảy trong thành phố này cũng không phải chỉ có mỗi mình y. Rất nhanh, tinh lực của cảnh sát đã bị vụ án hình sự ác tính khác phân tán, án mạng trường trung học số 47 trên thực tế bị rơi vào trạng thái xếp xó.

Còn đang tiếp tục truy xét bản án, chỉ có hai người. Mã Nam và Phương Mộc.

Trong hội nghị phân tích tình tiết vụ án lần trước, Mã Nam chưa kịp đưa ra ý kiến phân tích dấu chân, khiến cho lãnh đạo phân cục hơi bất mãn. Trên thực tế, Mã Nam sắp tới vẫn bị vây trong trạng thái tâm tình sa sút, cả ngày tự giam mình trong phòng lấy dấu chân làm phân tích và thí nghiệm. Phương Mộc từng gọi điện thoại cho cô vài lần, đại đa số đều bị cự tuyệt không nghe, cho dù nổi máu, cũng chỉ ngắn gọn vài câu, sau đó liền ngắt.

Đây không phải là trạng thái mà Phương Mộc thích. Sau khi Liêu Á Phàm một lần nữa xuất hiện, hết thấy đều thay đổi. Đối với việc ở nhà với Liêu Á Phàm khiến người ta đau đầu, Phương Mộc tình nguyện tự mình trực lại ở phòng cảnh sát – Tội phạm giết người so với Liêu Á Phàm dễ đối phó hơn.

Sáng sớm, Phương Mộc phải đến phân cục Khoan Thành, vừa chào hỏi bạn bè, vừa lững thững bò lên lầu bốn. Mới vừa chuyển vào hành lang, chợt nhớ đến phòng dấu chân ngay tầng bốn, Phương Mộc suy nghĩ một chút, xuống một tầng lầu, đến phòng vật chứng.

Viên trực ban phòng vật chứng đang ngáp, Phương Mộc đưa qua mẫu giấy, muốn kiểm tra vật chứng của án mạng trường trung học số 47. Nhân viên trực lật lật quyển ghi chép, đột nhiên mở to hai mắt: “Đã tới chậm, bị người lấy đi rồi.”

Trong phòng hội nghị khói thuốc lượn lờ. Phương Mộc đẩy cửa vào, nhìn thấy Dương Học Vũ hai tay đỡ trên mặt bàn, nhìn chăm chú thứ gì đó mở ra trước mặt, không hề nhúc nhích.

“Sớm như vậy?” Phương Mộc nhìn trong túi vật chứng bị niêm phong là quyển bài tập, két bảo mật, giấy và bút máy, vết máu phía trên đã biến thành màu nâu đen. Những con số và ký tự màu sắc quỵ dị thoát nhìn tựa như phù chú đòi mạng.

Dương Học Vũ không nói gì, chỉ chìa chìa hộp thuốc lá bên cạnh, ý bảo Phương Mộc tự mình lấy một điếu.

Phương Mộc không khách khí, rút ra một điếu thuốc, châm lửa, lẳng lặng nhìn Dương Học Vũ.

“Anh nói xem.” Dương Học Vũ cơ hồ đem điếu thuốc lá hút đầu cháy đến bên mép, “Đó là hạng người gì?”

Phương Mộc cười cười: “Giống như dân mạng nói – Đại hiệp.”

Dương Học Vũ hừ một tiếng: “Nếu y là đại hiệp, chúng ta là cái gì đây – tay sai?”

“Chỉ đùa một chút.” Dương Học Vũ không hưởng ứng, khiến Phương Mộc có chút lúng túng. Anh đứng dậy, lấy tay gầy túi vật chứng, “Gần đây không bận gì sao? Thế nào còn có tâm tư với vụ án này?”

“Đều là những vụ án đơn giản, không thú vị.” Dương Học Vũ đứng thẳng người, xoay xoay thắt lưng, “Còn vụ án này tương đối có tính thách thức.”

Đích xác, động cơ gây án của bản án là trả thù không thể nghi ngờ, nhưng cùng giết người trả thù bình thường vẫn có sự khác nhau rõ ràng. Từ kinh nghiệm điều tra những án mạng trước đây, phạm là giết người trả thù, thường thường còn có kèm theo hành vi “ngoài định mức”, tỷ như vũ nhục thi thể nạn nhân (như phơi thây, cắt bộ phận sinh dục), tổn hại quá độ (phá hư thi thể, phân thây mà không vì ý nghĩa nào cả) hoặc hại người thân vân vân. Mà bản án lại có chứa ý tứ hàm xúc của “gậy ông đập lưng ông” rõ ràng.

Theo điều tra, bản học của Vu Quang nằm dưới cửa sổ sườn nam phòng của cậu bé, cậu bé một bên liều mạng làm đề toán, một bên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ dần dần sáng tỏ. Đối mặt với hơn phân nửa bài tập chưa làm, Vu Quang có thể đã cảm thấy tuyệt vọng. Có lẽ, cậu bé từng âm thầm cầu khẩn có thêm chút thời gian nữa, cầu khẩn hôm nay mặt trời vĩnh viễn đừng mọc lên. Loại khát vọng ‘thời gian’ này, bị hung thủ đầy đủ trọn vẹn ghép trên người Ngụy Minh Quân.

Màn đêm giống nhau, nhiệm vụ giống nhau, kết cục giống nhau.

Ý đồ của hung thủ là để nạn nhân cảm nhận được những lo âu và sợ hãi giống như Vu Quang, cho nên y mới phải mạo hiểm bố trí hiện trường giết người phức tạp như vậy.

Thế thì, quỳ sấp trong phòng học, chấm máu mình liều mạng giải đề, Ngụy Minh Quân khi ấy đã suy nghĩ những gì?

Tính toán. Đáp án. Mật mã. Điện thoại di động. Còn có máu càng chảy càng thông thả và bàn tay càng ngày càng vô lực.

Có lẽ, ông ta sẽ trong những giờ phút tuyệt vọng này, nghĩ đến đứa bé đáng thương kia? Ông ta có thể nghĩ vậy hay không, nếu tôi lúc ấy đối xử tốt với đứa bé kia một chút, giờ phút này cũng không cần chạy đua cùng sinh mệnh mình như vậy?

Hối hận.

Mục đích cuối cùng của hung thủ có lẽ cũng không phải là giết chết Ngụy Minh Quân, mà là để cho ông ta bị hành hạ, mà loại hành hạ này cũng không phải nhằm vào thể xác Ngụy Minh Quân, mà là tinh thần của ông ta.

Nhìn qua, hung thủ hẳn là người thân nhất của Vu Quang, chí ít cũng là vì cái chết của cậu bé mà nảy sinh thống hận đến nghiêng rãng với Ngụy Minh Quân. Song, hiện tại chứng cứ cho thấy, hung thủ cùng quan hệ xã hội của Vu Quang không hề giao nhau, thậm chí có khả năng không quen biết.

Nhưng mà, có ai sẽ vì một người mình không quen, chịu mạo hiểm đi giết người chứ?

“Có lẽ.” Dương Học Vũ vuốt cằm, “Là một người từng có kinh nghiệm giống Vu Quang?”

“Phạm vi của đối tượng tình nghi như thế quá lớn.” Phương Mộc không khỏi cười khổ, “Bất luận ai từng trải qua thời học sinh, cũng đều từng bị thầy cô giáo huấn. Vả lại, hung thủ phải là một người trưởng thành, bằng không, cũng sẽ không có tâm tư kín đáo như vậy.”

“Có lẽ là đau thương thời học sinh làm cho y cảm động cảnh ngộ của Vu Quang, tiến tới việc đi giết người.”

“Không có khả năng lắm.” Phương Mộc lắc đầu, “Nếu thực sự đúng như vậy, mặc dù Ngụy Minh Quân xử phạt Vu Quang quá đáng, nhưng còn chưa đến nỗi gây thành kết quả tự sát như thế. Bản thân Vu Quang chỉ ít cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Bị phạt làm bài tập – vì chút chuyện như thế mà xúc động đến đi giết người, làm sao có tâm tư bố trí hiện trường phức tạp như vậy, còn xóa dấu vết đến gọn gàng sạch sẽ.”

“Vậy y là vì cái gì?” Dương Học Vũ có chút âm ức.

Phương Mộc không nói gì. Đích xác, ‘trả thù’ chỉ là bề mặt của vụ án mạng này, trong lòng hung thủ khẳng định còn có động cơ không muốn người khác biết. Nếu nói như vậy –

Một tia dự cảm không tốt chậm rãi dâng lên trong lòng Phương Mộc. Anh xoay người, nói với Dương Học Vũ về mặt nghi hoặc: “Cái tôi tương đối quan tâm hiện tại, là y còn có thể sẽ tiếp tục giết người hay không.”

Mễ Nam mặc áo khoác trắng, đưa lưng về cửa, cẩn thận kiểm nghiệm một dấu chân mẫu trong tay. Phương Mộc gõ cửa, Mễ Nam nghe tiếng quay đầu, chỉ liếc mắt nhìn Phương Mộc một cái, rồi xoay người tiếp tục bận rộn.

Phương Mộc tiến không được, lùi cũng không xong, khó xử đứng một hồi, vẫn là đẩy cửa đi đến: “Có tiến triển không?”

Mễ Nam không trả lời, chỉ đưa dấu chân mẫu trong tay qua.

Đây là một mẫu dấu chân không trọn vẹn phản ứng độ rộng chân trước, từ số liệu đánh dấu phía trên đến xem, là 10.12cm, trong lòng Phương Mộc yên lặng tính toán một chút, hỏi: “Thân cao khoảng 1m74?”

Mễ Nam gật đầu: “Góc lực nặng lún xuống, áp lực không đều lắm, chung quanh mép phản ứng có chút mờ, có dấu vết lau chùi.”

“Kết luận?”

Mễ Nam xoay người hướng một kệ giày ở góc tường, sau một phen lựa chọn từ trong đó xách ra một đôi giày vải bố, nói với Phương Mộc: “Đi theo em.”

Hai người đi tới một gian phòng hội nghị cũ không người. Mễ Nam dùng cây lau nhà chà lau mặt đất sạch sẽ trước, sau đó ở trên mặt đất vẩy một ít chất lỏng màu đỏ.

“Thay giày.”

Phương Mộc đã hiểu, Mễ Nam muốn dùng dấu chân đặc trưng của mình làm hệ thống tham chiếu, theo đó suy đoán đặc thù liên quan đến đối tượng tình nghi. Mặt đất xi măng của phòng hội nghị tương tự với nơi phát hiện vụ án, từ dấu vết của đối tượng đến xem, là một nơi thí nghiệm không tồi.

Phương Mộc cởi giày da, cẩn thận mang giày vải bố trong tay vào: “Đối tượng tình nghi mang loại giày này?”

“Ừ, là một loại đế giày dùng phương pháp cao su lưu hóa đúc khuôn dẻo thành hình.” Mễ Nam lấy tay ra dấu một chút, “Từ hoa văn đế giày và điểm chống trượt đến xem, hoài nghi là loại giày Converse vải bố này.”

“Cỡ nào?”

“Cỡ khoảng 42,” Mễ Nam rũ mí mắt, “Cùng số giày với anh.”

Phương Mộc có chút giật mình: “Làm sao em biết số giày của anh?”

Mễ Nam không trả lời, chỉ phát tay, ý bảo anh nhanh lên một chút.

Trong một giờ kế tiếp, Mễ Nam bảo Phương Mộc giẫm lên chất lỏng màu đỏ, đi qua đi lại trên mặt đất xi măng hơn mười lần, đồng thời đều đo đạc từng dấu chân mỗi lần đi hình thành, lấy ra. Liền sau đó, cô đem hàng mẫu lớn lớn nhỏ nhỏ này mang về phòng thí nghiệm, cùng những chất liệu lấy được ở hiện trường tin tề đối chiếu.

Phương Mộc ngồi một bên, lẳng lặng nhìn cô. Dáng vẻ Mễ Nam chuyên chú nhưng kiên nhẫn, đối với hết thầy chung quanh đều hoàn toàn không phát giác ra. Tựa hồ có một lồng cách ly vô hình, ngăn hoàn toàn giữa cô với thế giới bên ngoài. Ánh mắt Phương Mộc theo động tác của cô dao động, từ tay đến mặt, từ đôi môi thỉnh thoảng nhếch lên đến hàng mày thỉnh thoảng nhíu chặt, đáy lòng có một mảnh an bình và rung động chậm rãi lan tràn.

Chẳng biết qua bao lâu, Mễ Nam buông hàng mẫu trong tay, xoay xoay thất lưỡng, tựa hồ mệt mỏi không chịu nổi. Lập tức, cô nhìn thấy Phương Mộc vẫn ngồi yên lặng suốt bên cạnh, nhẹ nhàng cười cười: “Đói bụng.”

Cơm trưa ăn ở một quán mì bò. Mễ Nam ăn rất ngon lành, nhưng như trước kiếm lời, đối với câu hỏi của Phương Mộc chỉ ừ à trả lời. Không tới nửa giờ, cơm trưa đã kết thúc. Phương Mộc còn muốn ngồi một lát, Mễ Nam đã đứng dậy, bắt đầu đi cũng đành theo cô tính tiền rời đi.

Quay về phân cục, một đường không nói. Phương Mộc vài lần từ kính chiếu hậu nhìn Mễ Nam ngồi phía sau, đối phương lại thủy chung nhìn ngoài cửa sổ xuất thần. Lái xe đến một giao lộ gần phân cục, lúc chờ đèn đỏ, Phương Mộc nhìn đồng hồ, suy nghĩ một chút, mở miệng nói lớn: “Thời gian còn sớm, không bằng. Tìm chỗ ngồi một lát?”

Mễ Nam không lên tiếng, xem như ngầm đồng ý.

Phương Mộc nhẹ nhàng thở dài một hơi, quẹo sang phải.

Hôm nay cũng không phải ngày nghỉ, người trên quảng trường vẫn đông như trước. Có bà mẹ mang theo con đi chơi, cũng có tình lữ trẻ tuổi chậm bước, càng nhiều chính là những cụ già tùm năm tùm ba trò chuyện với nhau.

Phương Mộc từ trên xe cầm nửa bình nước và một miếng khăn lau, mang theo Mễ Nam đi thẳng đến trung tâm quảng trường.

Ở giữa quảng trường có một bệ xi măng hình vuông, chung quanh được từng bậc thường xanh quanh năm vây quanh. Đồng dạng trên nền đá cẩm thạch hình vuông, một trụ thép khối đồ sộ đường kính ba thước, rộng năm thước đứng trang nghiêm.

Trước đài bày vài bó hoa tươi, nhìn qua, vừa mới có người tới đây bái tế. Phương Mộc đem cành tàn và cánh hoa héo rũ giữa bó hoa này bỏ đi, đem tán hoa bị gió thổi nâng lên buộc lại. Sau đó, anh nửa ngồi xổm xuống, mấy cái tên chạm khắc trên đó đều lộ ra. Phương Mộc lấy tay vuốt ve những cái tên này, động tác trở nên nhẹ nhàng, trong miệng còn nhẹ giọng lầm nhảm.

Trịnh Lâm. Phùng Nhược Hải. Triển Hồng.

Đầu Phương Mộc chậm rãi rũ xuống, tư thế cũng từ nửa ngồi xổm biến thành nửa quỳ. Một lúc lâu, anh ngẩng đầu, lấy tay dọn dẹp từng chút cát bụi giữa những cái tên này. Sau khi dọn sạch, anh cũng lau triệt để nền đá cẩm thạch một lần. Dưới ánh nắng chiều, bụi đất trên nền bị quét một cái sạch trơn, chói lọi rạng rỡ.

Mễ Nam một mực đứng bên cạnh nhìn chăm chú động tác của Phương Mộc. Vào lúc này, để cho anh một mình hoàn thành, cô lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Cô từng nghe nói qua về bia tưởng niệm này, cũng biết có ba cảnh sát bị hòa tan trong trụ thép khối này, ngày đêm mặt quay về một sườn khác của quảng trường – Cục cảnh sát thành phố C.

Phương Mộc làm xong hết thầy, lại lấy ra ba điều thuốc lá, châm lửa, đặt trên nền, liền sau đó, anh dựa lưng vào trụ thép, ngồi trên nền đá cẩm thạch xuất thần. Mễ Nam chậm rãi đi qua, nhìn tên của ba người kia, lại nhìn Phương Mộc.

“Anh tới cùng có có bao nhiêu chuyện.” Mễ Nam dừng một chút, “. Mà em chưa biết nữa?”

“Rất nhiều. Tương lai nhất định sẽ chậm rãi nói cho em nghe.” Phương Mộc cười cười, “Nhưng không phải bây giờ.”

“Tại sao?”

Phương Mộc dựng thẳng ngón trỏ ở bên môi, ý bảo cô đừng lên tiếng.

“Nghe đi, bọn họ đang gào thét.”

Chạng vạng, Phương Mộc lái xe về nhà. Sau khi đậu xe xong, anh ngồi trong buồng lái rút một điếu thuốc, sau khi lại ngồi một hồi lâu, mới mang theo thức ăn và hoa quả lấy lòng, chậm chạp xuống xe khóa cửa.

Đi xa xa, Phương Mộc nhìn thấy trước cửa nhà mình có một bóng người đang chần chừ. Phương Mộc lập tức nhận ra đó là chị Triệu, anh vội tăng nhanh cước bộ, cơ hồ là chạy tới: “Chị, sao chị tới đây?”

Chị Triệu vệt nước mắt đầy mặt, nhìn thấy Phương Mộc, nước mắt lại chảy xuống.

“Cuối cùng cậu cũng trở về.” Chị Triệu túm tay Phương Mộc, “Nhanh lên lầu, chị đến gặp Á Phàm. . . .”

“Sao không gọi điện thoại cho em?” Phương Mộc luống cuống tay chân móc chìa khóa ra, “Á Phàm không có nhà sao?”

“Buổi chiều chị có gọi điện thoại, Á Phàm nhất định không tiếp. Lúc muốn gọi cho cậu, đã hết pin rồi.” Chị Triệu không đợi cánh cửa hoàn toàn mở ra liền chen vào, lật đặt chạy hướng lên lầu.

Khi Phương Mộc đi tới cửa, chị Triệu đang gõ cửa. Nhưng vô luận chị gõ thế nào, bên trong vẫn không chút đáp lại. Phương Mộc vừa mở cửa vừa an ủi chị Triệu: “Có lẽ con bé đi. . . .”

Cửa bị đẩy ra, cơ hồ là cùng lúc, Phương Mộc và chị Triệu đều nghe rõ ràng cửa phòng ngủ bị cách một tiếng khóa chết. Chị Triệu cơ hồ là nhào tới, ở trên cánh cửa kia liên tục gõ đập: “Á Phàm, Á Phàm, mau ra đây để cho dì nhìn con một chút. . . .Bốn năm rồi. . . .Con tới cùng đã đi đâu?”

Bên trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh. Phương Mộc thở dài, kéo chị Triệu từ cạnh cửa ra, ấn ngồi trên ghế, rồi đưa cho chị một ly nước.

Chị Triệu cuộn tròn trên ghế, tay cầm nước nức nở: “Thế này là sao. . . . Á Phàm rốt cuộc bị sao vậy? Nhiều năm thế rồi. . . .Nó rốt cuộc làm sao trải qua được?”

“Em không biết, chị cũng đừng hỏi nữa.” Phương Mộc dừng một chút, nhẹ vỗ vai chị Triệu, “Đó nhất định là chuyện mà chị không muốn biết đâu.”

Phương Mộc lặng lẽ ngồi, nhìn chị Triệu chậm rãi ngừng nức nở.

“Trong khoảng thời gian này, con bé vẫn ở chỗ cậu?” Chị Triệu tiếp nhận khăn giấy Phương Mộc đưa tới, lau vệt nước mắt trên mặt.

“Đúng.” Phương Mộc suy nghĩ một chút, quyết định có lẽ đừng nói chuyện cầu hôn cho chị Triệu, bằng không chị ấy khẳng định sẽ mang Liêu Á Phàm đi, đến lúc đó thì càng lộn xộn.

Chị Triệu đứng dậy, thanh âm nghèn nghẹn: “Chị đi trước, em chăm sóc Á Phàm nhiều hơn, mấy năm nay, con bé khẳng định chịu khổ rất nhiều, có gì cần chị, cứ nói cho chị biết.”

Phương Mộc vội vàng giữ lại: “Chị, ăn cơm rồi đi, em đưa chị về.”

“Không cần.” Chị Triệu khoát tay, “Chị biết nó ở đây là được.”

Chị quay đầu, nhìn cánh cửa phòng đóng chặt nọ, chậm rãi đi qua: “Á Phàm, dì biết trong lòng con khổ sở, nhưng mà, đã nhiều năm như vậy rồi, trong lòng dì cũng chịu không nổi. Lúc cụ Chu mất, còn chưa được nhìn con lần cuối. . . .” Chị nói không được nữa, chỉ có thể vuốt ve từng li từng tí trên cánh cửa kia.

“. . . .Bất kể trước đây xảy ra chuyện gì, con trở về là tốt rồi. . . .Có dì ở đây, có chú Phương ở đây, chúng ta đều là người thân của con. . . .Con cứ sống thật tốt, thật vui vẻ. . . .”

Thình lình, cánh cửa kia cách một tiếng mở ra.

Trong hai giờ kế tiếp, chị Triệu và Liêu Á Phàm nói rồi khóc, khóc rồi nói. Chờ Phương Mộc gọi hai người ra ăn cơm, trên mặt hai người đều đã rồi tinh rồi mù, giọng cũng nghẹt nói không ra lời.

Phương Mộc đề xuất để chị Triệu ngủ lại đây, cũng tiện cùng Liêu Á Phàm tâm sự thêm. Chị Triệu suy nghĩ một chút, cũng đồng ý. Hai nữ nhân một già một trẻ rửa mặt xong, lại nắm tay trốn vào phòng ngủ. Trong phòng an tĩnh lại, Phương Mộc rút một liều thuốc, bắt tay vào sửa sang lại phòng khách một chút, rồi nằm trên sofa, chuẩn bị ngủ.

Anh vẫn không cách nào đem cô bé trở thành vị hôn thê của mình, tin rằng Liêu Á Phàm cũng có chung cảm thụ như vậy. Lúc đầu Liêu Á Phàm sau khi được anh cầu hôn, liền ngoan ngoãn theo sát anh rời khỏi phân cục, nhưng đó giống như một loại bản năng tự bảo vệ mình hơn.

“Con có thể làm bạn gái chú. . . . Con có thể giúp chú quét dọn vệ sinh, nấu cơm, giặt quần áo. . . . Con cái gì cũng có thể làm. . . . Con cam đoan sẽ không mang đến phiền toái cho chú. . . .”

Đây là lời bốn năm trước Liêu Á Phàm từng nói với anh, lúc nhớ lại chuyện này, Phương Mộc còn có thể nhớ rõ ràng khuôn mặt cô bé đỏ lên.

Cô bé tựa như một con thú nhỏ sớm bị đuổi vào rừng rậm, để học cách sinh tồn trong đó phải cảnh giác, cẩn xé, cân nhắc lợi hại và xem xét thời thế.

Phương Mộc trở mình, tâm tình chợt xuống thấp. Vô luận như thế nào, Phương Mộc, đều cảm thấy mình phải vì cảnh ngộ của Liêu Á Phàm mà gánh chịu một phần trách nhiệm.

Mình là một người không rõ ràng.

Đã như vậy, phần trách nhiệm hình thức này là chú hay là chồng, cũng chẳng khác biệt gì.

Vào rạng sáng, Phương Mộc đang mơ mơ màng màng ngủ. Trong mộng lung, Phương Mộc chợt ý thức được có người đang lục lọi bên gối đầu của anh, anh thoáng cái tỉnh táo lại, vô thức đưa tay chụp lấy cổ tay người nọ.

“Ai nha!” Người nọ không chịu nổi đau, kêu lên thành tiếng, “Là con.”

Là Liêu Á Phàm.

Phương Mộc trở mình đứng lên, đưa tay bật đèn bàn: “Con làm gì?”

Liêu Á Phàm không trả lời, chỉ từ trong hộp thuốc lá bên gối rút ra một liều thuốc, châm lửa, bắt đầu hút.

Phương Mộc nhíu mày, lại nhìn hướng phòng ngủ: “Đừng để chị Triệu nhìn thấy con hút thuốc.”

“Ừ.” Liêu Á Phàm cúi đầu, “Cho nên con mới lấy thuốc của chú.”

Trong lòng Phương Mộc thả lỏng, Liêu Á Phàm không muốn để cho chị Triệu buồn, bản thân việc này chính là một sự thay đổi lớn. Suy nghĩ một chút, anh cũng rút ra một liều, thuận tiện thay Liêu Á Phàm tạo vỏ bọc.

Hai người yên lặng ngồi đối diện nuốt mây phun khói. Một liều thuốc hút xong, Liêu Á Phàm cúi đầu, chậm rãi nói: “Con muốn đến thăm mộ thầy Chu.”

“Được, chú sẽ cố gắng sắp xếp.”

“Còn nữa. . . .” Liêu Á Phàm thoáng do dự, “Chú là cảnh sát – Có thể giúp con tìm một người không?”

5. Chương 05

Chương 5 - Tro tàn của hồi ức

Cùng một buổi hoàng hôn, cùng một con đường, cùng một sự uể oải không chịu nổi.

Hắn vén màn cửa cuốn khom lưng tiến vào, nữ nhân viên phục vụ đang hi hi ha ha gọi điện thoại thấy hắn trở về, vội vàng quay người lại chào hỏi: “Ông chủ, ông đã trở lại?”

Hắn ừ một tiếng, đặt mông ngã ngồi trên ghế, túi vải bố trong tay bị hắn tiện tay ném trên bàn, nôi bát kim loại bên trong叮当 rung động.

Nữ nhân viên phục vụ đưa cho hắn một ly nước, miệng khô lưỡi khô hắn tiếp nhận uống một hơi cạn sạch. Tiếp theo, nữ nhân viên phục vụ lấy qua một cuốn sổ nhỏ nhỏ, bắt đầu báo cáo tình hình buôn bán hôm nay. Hắn tựa hồ còn chưa phục hồi lại tinh thần, số liệu tựa như một vài ký hiệu vô nghĩa, hoàn toàn nghe không vào.

“Ông chủ?”

Hắn quay đầu lại, nữ nhân viên phục vụ đã mặc áo khoác, ba lô đeo chéo trên vai, xem ra đã làm xong chuẩn bị tan tầm. Hắn cười cười, phát tay nói: “Tôi biết rồi, cô về nhà trước đi.”

Nữ nhân viên phục vụ vui sướng dạ một tiếng, chỉ nháy mắt đã bỏ chạy ra cửa.

Trong tiệm thoáng cái yên tĩnh lại, lúc này mặt trời đã ngã về tây, hết thấy sự vật trong tiệm đều bị che giấu trong màu ám tối nặng nề, chỉ có đèn nhắc nhở trên máy cafe còn đang lập lờ, phảng phất như một đôi mắt mang ý xấu.

Hắn lẳng lặng ngồi, mặc sức để mình đắm chìm trong bóng tối càng ngày càng đậm. Đây là cảm giác quen thuộc của hắn, trước khi gặp cô, tựa hồ chỉ có giờ khắc này mới có thể khiến hắn cảm thấy an toàn và ấm áp. Mà cô đã mang đến một vệt màu sáng lóa nọ, tới quá nhanh, biến mất cũng quá sớm.

Không, không thể nghĩ như vậy. Hắn dùng sức lắc đầu.

Cô ấy sẽ trở về.

Bấy giờ, mái nhà đột nhiên truyền đến một tiếng cạch cạch. Hắn cả kinh, lập tức trầm tĩnh lại. Lắc đầu, hắn khởi động thân thể, hạ màn cửa cuốn xuống, khóa kỹ, sau đó lắc lư lư đi hướng lên lầu.

Trên lầu là phòng ngủ kiêm kho hàng, bên tường chất đầy hộp lớn lớn nhỏ nhỏ, vị trí trước cửa sổ là một phòng bếp loại nửa mở, đủ loại đồ dùng nhà bếp đặt bừa bãi.

Sườn nam của phòng là một kệ rộng lớn, nệm đặt phía trên, chặn gối hỗn độn. Một cậu bé mập nho nhỏ, nghiêng đầu, tựa trên nệm ngủ say. Bên tay bé, một món bộ lego xây dựng “Tháp Cao” ngã bên cạnh, tiếng cạch cạch vừa rồi, chắc hẳn là từ trong “sự cố an toàn” này phát ra.

Hắn kéo tấm thảm qua, nhẹ nhàng phủ trên người bé. Sau đó, hắn mở tủ lạnh, bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Cơm tối rất đơn giản, nhưng mùi hương của thức ăn rất nhanh tràn ngập không gian chật hẹp. Thành linh, một bàn tay vịn trên thắt lưng phía sau hắn. Hắn bị dọa sợ, phản ứng đầu tiên là đẩy ra, sau đó xoay người, gươm dao phay trong tay lên.

Là bé trai kia, bé ngửa mặt nằm trên mặt đất, rất nhanh trở mình một cái đứng lên, a a kêu bò về phía bếp, đối với dao phay trong tay hắn dường như không thấy.

Hắn ra một thân mồ hôi lạnh, nếu như phản ứng của mình nhanh hơn nửa nhịp nữa, rất có thể đã dùng dao phay chém xuống rồi.

Cuộc sống của hai người, còn cần thời gian chậm rãi thích ứng.

Nhìn cái mũi bé trai không ngừng nhấp máy, cố gắng phí công đi bắt lấy thức ăn, ánh mắt của hắn chậm rãi nhu hòa xuống.

“Đừng nóng vội, rất nhanh sẽ xong thôi.”

Khi một bàn mì trộn lẫn giữa thịt nấu tương, hành băm và dưa chuột xắt sợi bày ra trước mặt cậu bé, trên mặt cậu bé tràn ngập mừng rỡ và nóng lòng. Nó cũng không thèm nhìn tới đôi đũa bên cạnh, trực tiếp lấy tay bốc mì lên nhét vào trong miệng.

Bàn tay phải chỉ có hai ngón kia, như một cái nĩa thịt giòn ngon, về mặt ăn uống cũng rất thích hợp.

Hắn nhìn cậu bé ăn như hổ đói, tựa như thấy được chính mình hai mươi năm trước.

Đều lẻ loi một mình, không nơi nương tựa, vì sinh tồn và thức ăn có thể buông tha hết thảy.

Ăn cơm tối xong, nhóc béo lại nhớ tới món đồ chơi bên giường đùa nghịch, thỉnh thoảng hát ra tiếng nha nha thỏa mãn. Hắn thu dọn bát đĩa xong, từ trong tủ lạnh lấy ra hai cục xương lớn, đập bung ra, vớt vào nồi nước sôi hầm. Làm xong hết thảy việc này, hắn cảm thấy có chút mệt nhọc, liền rót một ly cafe, ngồi trước máy tính tùy ý xem.

Từ tin đồn giải trí đến tin tức thể thao, tốc độ xem của hắn rất nhanh, chuột trong tay thỉnh thoảng lạch cạch rung động. Cuối cùng, hắn mở ra một trang tin tức xã hội bản địa.

Tốc độ xem lần này chậm hơn nhiều, cuối cùng tầm mắt của hắn dừng lại ở một trang chủ.

Bên trong tối mờ, màn hình phát ra ánh sáng xanh yếu ớt chiếu xạ trên mặt hắn, hình thành những khe rạn bóng mờ, phẳng phất như một pho tượng điêu khắc.

Chẳng biết tự lúc nào, nhóc béo ngừng động tác trên tay, lẳng lặng nhìn hắn.

Ăn mạng trường trung học số 47 nhạt dần trong mắt công chúng, không chỉ có cảnh sát, điểm nóng quan tâm của quần chúng cũng rất nhanh chuyển về phía lãnh vực khác. Điều này cũng khó trách, vật giá, an toàn thực phẩm, giáo dục, chữa bệnh, bất luận chút gió thổi cỏ lay gì đều liên quan đến lợi ích thiết thực của dân chúng, sinh tử của người khác, chung quy cũng là của người khác. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, mất đi chồng, phải lo lắng xây dựng lại gia đình một lần nữa, mất đi con trai, phải tiếp tục trù tính cho tương lai.

Có lẽ, thời gian bọn họ lưu trong hồ sơ vụ án, sẽ không lâu hơn so với hồi ức của những người thân.

Dương Học Vũ đưa ra giả thiết hung thủ có lẽ là người có cùng trải nghiệm giống Vu Quang, Phương Mộc lại không tán thành. Nhưng tất cả đầu mối đều rơi vào tình hình gián đoạn, cũng chỉ có thể dựa theo cách nghĩ của Dương Học Vũ để điều tra.

Khi đến phòng dữ liệu sở tìm hồ sơ lại gặp chút phiền toái, lão Đoàn phòng dữ liệu sống chết không chịu mở mắt mũi, bắt Phương Mộc phải cầm giấy tờ đem tới. Phương Mộc có chút buồn bực, mình ở phòng cảnh sát công tác nhiều năm như vậy, cùng lão Đoàn đã sớm thành người quen, thỉnh thoảng tìm dữ liệu chỉ chào hỏi là xong, sao đột nhiên sửa lại quy củ vậy chứ?

Không còn cách nào, Phương Mộc không thể làm gì khác hơn là tìm Biên Bình xin công hàm, lại tìm sở trưởng ký tên, lẩn qua lẩn lại nửa giờ sau mới trở về phòng dữ liệu. Lão Đoàn tỉ mỉ kiểm tra xong tất cả thủ tục, mới để cho Phương Mộc ký tên trên bảng mượn đọc tư liệu.

Phương Mộc tức giận nói: “Có cần đem chứng minh công tác của tôi cũng đưa cho anh kiểm tra thực hư một chút luôn không?”

Lão Đoàn ngượng ngùng cười cười: “Đừng giận mà, Tiểu Phương, anh đây cũng không có biện pháp – Cấp trên có quy định mới.”

Phương Mộc rỗng bay phượng múa ký tên xong. Quắc bút một cái: “Lại chém gió cái gì đó hả?”

“Phòng hồ sơ của cục cảnh sát thành phố J bị trộm rồi, đám người này cũng thật là ăn hại, mất nhiều năm rồi mới phát hiện.” Lão Đoàn cất kỹ bảng mượn đọc, “Đầu tuần sở mở hội nghị quy chế hoàn thiện quản lý hồ sơ, sau này muốn tìm dữ liệu, cũng không còn thuận tiện vậy nữa đâu.”

Phương Mộc cười cười: “Anh phải chịu liên lụy rồi.”

“Đúng vậy.” Lão Đoàn sầm mi khổ kiếm nói, “Còn chẳng được tăng lương.”

Trong mấy giờ kế tiếp, Phương Mộc đều ở trong phòng dữ liệu lật xem tư liệu hồ sơ vụ án. Cố gắng tìm kiếm vụ án cùng loại, nhưng không thu hoạch được gì. Trong lòng anh căm giận, tiện tay lấy ra điều thuốc lá, chưa kịp châm lửa đã bị lão Đoàn cướp đi.

Anh ta chìa chìa bằng hiệu “cấm hút thuốc” mới toanh trên tường, cười xấu xa nói: “Cũng là quy định mới.”

Phương Mộc không còn cách nào, chỉ có thể hậm hực đi ra ngoài hút thuốc.

Hút liền hai điếu, mạch suy nghĩ của Phương Mộc cũng dần sắp xếp lại rõ ràng. Loại phương pháp gây án ‘gây ông đập lưng ông’ này, ngoại trừ vụ án hàng loạt ‘Giáo hóa trường’ ra, ở thành phố C chưa từng xuất hiện. Từ tình hình xảy ra án của toàn bộ tỉnh đến xem, cũng không có tiền lệ cùng loại. Trong phạm vi cả nước, với vụ án mạng giáo sư là nạn nhân, hơn nữa còn do học sinh mà ra vốn có thể đếm được trên đầu ngón tay, chọn áp dụng loại thủ pháp này, càng mới nghe lần đầu. Xem ra, mạch suy nghĩ của Dương Học Vũ cũng không thể thực hiện được.

Phương Mộc suy nghĩ một chút, lại trở về phòng dữ liệu, điều tra tư liệu hồ sơ vụ án chưa kết án trong mười năm trở lại đây.

Từ năm 2004 sau khi bộ công an đưa ra khẩu hiệu “Án mạng tất phá”, tỉ suất phá án tăng cao trên diện rộng. Án chưa giải quyết ít ỏi không bao nhiêu, nhưng phần nhiều là kẻ tình nghi đã được xác định, chỉ là chưa quy án mà thôi. Còn lại, hơn phân nửa là rơi vào loại cướp giết và tội phạm kinh tế. Phương Mộc nhẩm nại lật từng tờ, chỉ nhìn thấy án mất tích của bác sĩ bệnh viện nhân dân thành phố, như cũ không có đầu mối.

Theo như những thứ này, ít nhất trong phạm vi cảnh sát khai trong hồ sơ, hung thủ là lần đầu gây án. Y thiết kế ra thủ đoạn giết người phức tạp, tinh xảo, mà lại phong cách hóa mãnh liệt như thế, hiển nhiên không phải xúc cảm mãnh liệt nhất thời của nội tâm đưa đẩy.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm.

Án mạng bình thường có một đặc điểm, chính là đa số là người quen gây án. Dưới tình huống cá biệt, sẽ xuất hiện tình huống nạn nhân là nhiều người, ví dụ như diệt môn, nhưng từ mức độ gây án bắt đầu xem xét, trường hợp rất ít. Mà một loại án mạng khác lại hoàn toàn trái ngược, hung thủ đa phần là người xa lạ, và lại tình huống gây án nhiều lần chiếm đa số.

Cũng chính là sát nhân liên hoàn.

Mây Phương Mộc gắt gao nhíu lại.

Án mạng trung học số 47 cũng không phải vụ án đơn giản như vậy. Hung thủ phạm án lần này có thể xem như thành công, sau khi án phát sinh gần hai tuần, cảnh sát vẫn không tìm ra manh mối. Việc này với y mà nói, là một loại cổ vũ không thể nghi ngờ. Mà y dưới loại tâm tình này, rất có khả năng sẽ lại gây án.

Nếu đúng như Phương Mộc suy đoán, mục tiêu kế tiếp của ‘đại hiệp’ này, sẽ là ai đây?

Cuối thu, trời trong mây sáng.

Nghĩa trang Long Phong là cụm mộ lớn nhất thành phố C, tọa lạc tại ngoại ô, đại bộ phận cư dân thành phố C sau khi chết đều yên nghỉ tại nơi này. Dưới ánh nắng gay gắt giữa trưa, những mộ bia này phản xạ ra hào quang chói mắt, làm cho cả nghĩa trang đều bao phủ trong một mảnh mờ mịt.

Phương Mộc đậu xe xong, mang theo rượu trắng, điểm tâm và hoa quả đi về hướng nghĩa trang Long Phong, Liêu Á Phàm đang cầm bó hoa theo phía sau. Hôm nay cô mặc quần áo Mễ Nam mang tới, một đầu tóc rối bởi màu lam buộc thành đuôi ngựa, không trang điểm, cả người nhìn qua tươi mát thanh nhã.

Đi tới trước mộ của thầy Chu, Phương Mộc dọn bó hoa sớm đã héo rũ, bày xong đồ cúng, quay đầu, lại nhìn thấy Liêu Á Phàm vẫn đứng xa xa, không nhúc nhích nhìn về hướng bên này.

“Sang đây đi.” Phương Mộc hướng cô bé vẫy tay.

Ước chừng qua nửa phút, Liêu Á Phàm phẩy phẩy quần áo, vuốt vuốt tóc, bước chân cứng nhắc đi tới.

Phương Mộc tiếp nhận bó hoa trong tay cô, nhẹ nhàng đặt trước mộ: “Cúi đầu vái thầy Chu đi.”

Liêu Á Phàm không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn phần mộ nhỏ bé. Hơn nữa ngày, cô mới nắc một tiếng hỏi: “Ông. . . . Ở đây sao?”

“Ừ.”

“Nhỏ như vậy. . . . Ông ngủ có thoải mái không?” Liêu Á Phàm chậm rãi ngồi xuống, duỗi tay hướng tới đá cẩm thạch bằng lạnh, chỉ vừa đụng tới, liền đột ngột rút về. Vài giây sau, cô lại thử đưa tay qua, rút cuộc, đem cả bàn tay dán lên.

Thân thể của cô hơi nghiêng, dựa trên mộ, không hề có dấu hiệu báo trước mà khóc rống lên.

Mùi Phương Mộc đau xót, lặng lẽ rời đi.

Cô bé hẳn có rất nhiều lời muốn nói với thầy Chu, để Liêu Á Phàm một mình ở lại đây, là lựa chọn tốt nhất.

Phương Mộc dọc theo bậc thang chậm rãi đi xuống dưới, tùy ý đánh giá mộ bia bên cạnh. Ngắm lại xem, mấy năm vừa qua, nơi Phương Mộc tới nhiều nhất chính là nghĩa trang, vô luận là tưởng nhớ hay tra án, đều nương theo từng câu chuyện xưa khiến cho cơn sóng trong lòng người xao động.

Cuộc sống như vậy, còn có thể qua bao lâu nữa?

Nghĩ đến những việc này, Phương Mộc thật có chút hâm mộ những khuôn mặt đọng lại trên mộ bia kia.

Sau khi hút vài điếu thuốc, Phương Mộc từ xa nhìn thấy Liêu Á Phàm đi đến. Không biết là vì ngồi xổm quá lâu, hay vì tâm tình vô cùng kích động, bước chân của Liêu Á Phàm trở nên phù phiếm, cả người đều lung lay lảo đảo.

Ra khỏi nghĩa trang, Phương Mộc cũng chưa đi về hướng bãi đỗ xe, mà chuyển sang chỗ quản lý nghĩa trang.

Liêu Á Phàm nhìn xe Jeep cách đó không xa, lại nhìn Phương Mộc.

“Chúng ta đi đâu?”

“Không phải con nhờ chú tìm một người sao?” Phương Mộc xoay người, “Cậu ta ở đây.”

Đi tới chỗ quản lý nghĩa trang, Phương Mộc tìm được nhân viên quản lý, sau khi hỏi vài câu đơn giản, liền mang theo Liêu Á Phàm đến kho chứa tro cốt.

Phương Mộc và Liêu Á Phàm đi qua giữa những giá gỗ này, khe niệm số ghi phía trên. Cuối cùng, Phương Mộc ở trước một mặt giá gỗ đã rạn nứt dừng chân.

Anh chuyển tới trước giá gỗ, cao thấp đánh giá một phe, ngồi xổm người xuống, trong ô gỗ tầng thứ hai từ dưới đếm lên rút ra mấy hủ tro cốt che kín tro bụi và mạng nhện. Sau khi phân biệt từng cái, Phương Mộc lấy ra một cái trong đó, lấy tay chà lau sơ qua, đưa cho Liêu Á Phàm.

Liêu Á Phàm đã đoán được tầm tích của ‘cậu ta’, hai tay như trước run rẩy kịch liệt. Sau khi nhìn lướt qua hàng chữ trên hủ tro, ánh mắt Liêu Á Phàm trở nên nghi hoặc.

“Đây là. . . .”

Phương Mộc gạt đầu: “Đứa trẻ cháu muốn tìm không phải tên Hạ Kinh, nó tên là Dương Triển.” Anh dùng tay lau lau bức ảnh bị tro bụi và cặn dầu che phủ, hé ra một khuôn mặt ngây thơ.

“Nếu chú nhớ không lầm, cậu bé chính là đứa trẻ thường chơi đùa gần Nhà Thiên Sứ.”

Liêu Á Phàm không trả lời, chỉ kinh ngạc nhìn bức ảnh: “Em ấy. . . . Thế nào lại. . . .”

“Tự sát – Dùng một khẩu súng cảnh sát bị trộm.” Phương Mộc xoay đầu sang, đem tầm mắt hướng về phương xa. Nơi đó, một đội ngũ đưa tang đang chậm rãi đi vòng qua trước phòng cáo biệt, người đàn ông đứng đầu hàng đang cầm di ảnh khóc đến tê tâm liệt phế.

“Trước đó, cậu bé đã dùng khẩu súng kia bắn chết cha của mình.”

Từng giọt từng giọt nước mắt rơi trên hủ tro cốt, bức ảnh bé trai rất nhanh bị nước mắt bao phủ, giữa vùng mây nhất thời trở nên sống động, khóe miệng có chút nhếch lên mà lộ ra nụ cười dí dỏm thích thú.

“Tại sao em không tới. . . . Tại sao không đi cùng chị. . . . Tại sao muốn gạt chị. . . .”

Liêu Á Phàm lấy tay lần lượt vuốt ve hủ tro cốt, trong hộp gỗ nhẹ bằng kia, thật là thiếu niên thích uống Coke, xem bánh bao như mỹ thực đó sao?

Phương Mộc lẳng lẳng nhìn Liêu Á Phàm, đối với chân tướng của việc cô trốn đi năm đó đều đã biết rõ ràng.

Còn muốn phủ nhận sự tồn tại của vận mệnh sao? Vương bản của thầy Chu trước lúc lâm chung là Liêu Á Phàm, người Liêu Á Phàm chờ đợi cuối cùng trước khi trốn đi là Dương Triễn, Dương Triễn tự tay bắn chết Dương Cẩm Trình, mà Dương Cẩm Trình chính là đầu sỏ hại chết thầy Chu.

Trong chốn âm u, thật sự có một đôi tay phiêu vân phúc vũ, lơ đãng thao túng chúng sinh, khiến chúng ta yêu không vì lý do gì, hận mà không sao nói rõ được. Khiến cho chúng ta trong dòng xoáy luân hồi nương tựa lẫn nhau, sát hại lẫn nhau.

Chúng ta, đều không chống lại được tâm huyết dâng trào của nó.

Trước khi đi, Phương Mộc nhìn thấy Liêu Á Phàm đem chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ trên tay cởi xuống, bỏ vào trong hủ tro cốt kia. Viên kim cương khảm nạm bên trên dưới ánh mặt trời phản xạ ra quang mang yếu ớt. Rất nhanh, chút quang mang này liền lặn vào khe hở hẹp, biến mất giữa chút tro tàn màu trắng kia.

6. Chương 06 - Phần 01

Chương 6 - Tử cung

Trên bản đồ bao la của Trung Quốc, thành phố C chỉ là một khối nhỏ không chút thu hút. Song, một khối nhỏ này lại không ngừng bị cuốn trong dòng thác lịch sử lao đảo lao về phía trước. Theo sự phát triển của đô thị hóa, một vài khu nhà cổ xưa thấp bé cũng chậm rãi bị dòng nước lũ cuốn đi.

Như chỗ ở trong tiểu khu Phú Dân đã người đi nhà trống này. Tất cả hệ thống nhà trong khuôn viên đều dùng sơn đỏ chói mắt phun chữ thật to “Hủy”, còn kèm theo cắt điện nước, cho dù sáng sớm rộn ràng nhộn nhạo, trong tiểu khu Phú Dân như trước không một bóng người, phẳng phất như phế tích sau chiến tranh.

Một người dân vốn ở tại đây xuyên qua con đường nhỏ tràn đầy gạch vỡ và ngói vụn, đi thẳng đến một tòa nhà nào đó. Một con chó lang thang kiếm ăn giữa đồng rác rưởi xây dựng chán nản tìm kiếm, nhìn thấy gã, cũng không tránh né, ngược lại thoáng hưng phấn mà lắc lư cái đuôi.

Trong khuôn viên trống rỗng, một giọng nữ đơn điệu xầm xầm xì xì nhắc đi nhắc lại gì đó nghe không rõ ràng. Gã đứng dưới tòa nhà số 7, quay đầu nhìn loa công suất lớn treo trên mái nhà, chán ghét một ngụm, mắng một câu thô tục xong thì dọc theo cầu thang lộ thiên bò lên.

Gã nhớ cánh cửa chống trộm trong nhà nọ mới vừa lắp xong chưa lâu, vừa mới rẽ vào lầu bốn, gã liền nhìn thấy cánh cửa sắt màu xanh sẫm của nhà mình. Nó nhìn qua vừa dày vừa nặng, đáng tin cậy, quan trọng nhất là bình yên vô sự. Gã hài lòng vỗ vỗ nó, móc ra chìa khóa.

Thình lình, gã ý thức được trong dư quang xuất hiện một thứ gì đó vốn không nên tồn tại.

Bên phải gã vốn là hành lang trống rỗng, lúc này.

Gã xoay người, bị thứ gì đó trước mắt làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Một túi nước cực lớn bị treo trên trần hành lang. Sở dĩ gã cho rằng đó là túi nước, bởi vì vẫn có chất lỏng nhạt màu từ giữa rơi xuống, ở phía dưới túi nước hình thành một vũng khoảng hai thước vuông, nhìn qua hơi đục ngầu, tựa hồ lẫn rất nhiều tạp chất.

Gã cảm thấy có chút buồn nôn, càng nhiều chính là hiếu kỳ. Nhìn hai bên, gã thận trọng dè dặt đi về phía túi nước.

Túi nước hẳn không phải là một trong những vật dụng thường ngày, gã không biết công dụng của nó, càng không biết dung tích của nó, chỉ là khiếp sợ vì nó cực lớn. Gã chậm rãi vòng quanh túi nước, một bên quan sát, một bên nghiền ngẫm tại sao nó lại bị treo ở đây.

Mặt ngoài túi nước đại khái là cao su, chất lỏng bên trong căng đến phồng lên bóng loáng. Gã chuyển tới bên hông, đột nhiên ý thức được trong túi nước hẳn là không chỉ có chất lỏng, bởi vì mặt ngoài có chút lồi ra cổ quái.

Gã đánh bạo dọc theo một đường lồi ra này vuốt xuống, cả người cũng theo đó từ đứng thẳng biến thành nửa ngồi xổm. Thình lình, gã ngơ ngẩn, tựa hồ đối với xúc cảm trên tay mình khó có thể tin. Lập tức, gã liền quỳ sụp xuống, vội vàng nhìn dưới đáy túi nước.

Cơ hồ là cùng lúc, con chó đang kiếm ăn dưới lầu trong khuôn viên nghe được một tiếng thét chói tai, nó lại càng hoảng sợ, bản năng hướng tiếng thét nọ nhìn lại.

Trong hành lang tòa nhà số 7. Gã ngã ngồi trong vũng chất lỏng không rõ kia, tay đập chân đẩy cố gắng đứng lên, lại lần nữa ngã sấp xuống. Gã không dám nhìn thứ lồi ra dưới đáy túi nước nữa, thận trọng xoay người bỏ sát, thẳng đến khi rời khỏi vũng chất lỏng kia, gang bàn chân không còn trơn ướt, lúc này mới lộn nhào lao xuống lầu.

– Thứ lồi ra dưới đáy túi nước nọ mặc dù mơ hồ, nhưng gã vẫn nhận ra đó là khuôn mặt người nhô lên.

Sau khi từ nghĩa trang trở về, Liêu Á Phàm có thay đổi rất lớn. Không chỉ ít trang điểm, tóc cũng tận khả năng bảo trì sạch sẽ thỏa đáng. Trong nhà không hề còn vỏ bia, đầu mẫu thuốc lá đầy đất nữa, mỗi lần Phương Mộc tan tầm về nhà, đều có thể nhận thấy trong phòng có dấu vết quét dọn.

Về những sự việc xảy ra trong quá khứ, vô luận là thầy Chu hay Dương Triển, trong lòng Liêu Á Phàm, chắc hẳn cũng đã làm một cái kết. Tâm lý bốc đồng bất kham nọ, đang chậm rãi yên tĩnh trở lại.

Cuộc sống đang dần dần đi vào quỹ đạo, Phương Mộc đáng ra nên cảm thấy vui mừng. Song, anh luôn vui mừng không nổi. Đối với những việc sắp tới, anh mặc dù mơ mơ hồ hồ có dự cảm, nhưng luôn theo bản năng có chút muốn trốn tránh.

Buổi sáng này, Phương Mộc tỉnh lại trong một trận mùi cháy khét, vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy trong phòng bếp Liêu Á Phàm đang lướt qua lướt lại. Anh chưa kịp mặc y phục, giật cửa phòng bếp, nói: “Sao thức dậy sớm như vậy?”

Đang bưng một chén nước Liêu Á Phàm lại càng hoảng sợ, nước trong tay cũng hắt ra.

Đồng thời, Phương Mộc cũng nhìn thấy một nồi cháo trên bếp, giữa gạo trắng hỗn tạp từng khối lớn cơm cháy khô vàng.

Liêu Á Phàm bưng chén nước, có chút luống cuống: “Không chuẩn bị tốt. . . .Khét rồi.”

Phương Mộc cười cười, tiếp nhận chén nước trong tay cô, lại múc một muống cháo nếm thử.

“Không sao, còn có thể ăn, chỉ là có chút vị khét thôi.”

Sắc mặt Liêu Á Phàm đỏ bừng: “Con làm cho chú cái khác thôi.”

“Không cần.” Phương Mộc buông muống, “Thêm nước vô ích, thả một chút hành là được.” Dứt lời, anh xoay người đi đến ban công, vừa ngẩng đầu liền đụng phải vài bộ quần áo ướt, hiển nhiên là vừa rồi đã được giặt xong.

Phương Mộc nhìn quần áo còn đang nhỏ nước này, trong đó, có vài món là quần lót của mình thay ra, không khỏi có chút lúng túng.

Cầm một cây hành, Phương Mộc lại trở về phòng bếp, cắt một đoạn, bỏ vào trong nồi cháo. Quay đầu nhìn xem, lửa trên bếp còn mở liên tục thêm trứng gà và mấy cây xúc xích.

Anh quay đầu nhìn Liêu Á Phàm, cười cười nói: “Con vất vả rồi.”

Mặt Liêu Á Phàm càng đỏ hơn, cô dọn xong chảo, bắt đầu chiên trứng gà: “Nhanh đi rửa mặt, sẽ dọn cơm ngay.”

Đánh răng được một nửa, điện thoại di động của Phương Mộc vang lên. Vài phút sau, anh đã mặc đồ chỉnh tề, vừa xoa bột kem đánh răng bên mép, vừa nói với Liêu Á Phàm: “Chú không có thời gian ăn, nhận được một hiện trường.”

Liêu Á Phàm vẫn nhiệt tình tràn đầy dạ một tiếng, tựa hồ cả người đều thả lỏng xuống, chỉ không ngừng lật trứng gà đã thành hình.

Phương Mộc có chút không đành lòng, lại bỏ thêm một câu xin lỗi.

Liêu Á Phàm không đáp lời, đưa tay tắt bếp ga.

Hiện trường nằm ở trong tòa nhà số bảy tiểu khu Phú Dân đường Lâm Sơn khu Thiết Đông. Tiểu khu mặc dù rất lớn, nhưng sắp phá dỡ, hộ gia đình rất ít, cho nên quần chúng vây xem lác đác không bao nhiêu.

Trung tâm hiện trường ở hành lang tầng 4 tòa nhà số 7. Phương Mộc vừa leo lên tầng 4, đã bị túi nước cực lớn trước mắt kia dọa sợ ngây người. Máy cảnh sát giẫm thang, đang cố gắng đem từ trên xà tháo xuống. Dương Học Vũ khoanh tay, cau mày, bên cạnh là pháp y mang theo hộp kiểm nghiệm, ăn không ngồi rồi.

“Đây là.” Phương Mộc há hốc miệng, “Đây là cái gì?”

Dương Học Vũ nghe tiếng xoay đầu lại, thấy là Phương Mộc, gật gật đầu, xem như chào hỏi.

“Anh cũng cảm thấy kỳ quái sao?” Dương Học Vũ một lần nữa hướng mắt về phía túi nước kia, “Cho nên tôi gọi anh tới đó.”

“Bên trong là?” Phương Mộc chìa chìa túi nước kia.

“Người.” Dương Học Vũ ngẩn gọn đáp, đột nhiên lại cười cười, “Thật con mẹ nó có sáng tạo.”

Dứt lời, anh ta đi tới bên túi nước, hướng cảnh sát còn đang mở nút dây thùng hỏi, “Thế nào?”

“Không được.” Cảnh sát kia lắc đầu, buông hai tay ra, dùng sức vuốt ve ngón tay trái, “Thắt thành nút chết, lại còn bị thấm ướt, căn bản gỡ không ra.”

Phương Mộc lại gần, nhìn thấy phía trên túi nước bị dây ni lông dày cỡ một ngón tay bó chặt, cũng quần quanh trên cột phơi đồ inox, buộc đến gắt gao.

Dương Học Vũ suy nghĩ một chút, xoay người hỏi đồng nghiệp phụ trách chụp ảnh: “Chứng cứ đều đã cố định?”

Người nọ vỗ vỗ má ảnh, ý bảo đã cố định hoàn tất. Dương Học Vũ vung tay lên: “Trước đem chất lỏng bên trong rút ra, sau đó mang công cụ đến, cửa cột phơi đồ này.”

Các cảnh sát ứng tiếng, chia nhau thực hiện mệnh lệnh.

Phương Mộc vòng quanh túi nước vài vòng, lại ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét. Đích xác, đáy túi nước nhô ra biểu thị bên trong ngoại trừ chất lỏng, còn có một người treo ngược. Vô luận người này là ai, cũng không có khả năng còn hô hấp nữa.

Phương Mộc đứng lên, nhìn khắp bốn phía. Trong tiểu khu dân cư lớn như thế, ngoại trừ cảnh sát qua lại cùng mấy quần chúng xem náo nhiệt, không còn ai khác nữa.

Nạn nhân là ai? Tại sao chết ở chỗ này? Tại sao hung thủ cần dùng phương thức này xử lý thi thể?

Phương Mộc nhìn vài cánh cửa phía sau. Đây là một khu dân cư kiểu cũ, giống như hành lang bên ngoài vậy, hiện tại đã không còn gặp nhiều nữa. Phương Mộc suy nghĩ một chút, dùng giấy ăn phủ trên ngón tay, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bên cạnh. Không chút nhúc nhích. Lại thay một cánh khác, vẫn thế. Xem ra những hộ ở nơi này đã dọn đi hết.

Lúc đẩy cánh cửa tiếp theo, trước mắt đột nhiên đưa qua một bộ găng tay. Phương Mộc quay đầu, là Mã Nam. Nhưng cô không nhìn anh, mà tới gần cửa sổ hướng bên trong nhìn quanh.

“Đã phát hiện được gì?”

“Chưa đâu.” Phương Mộc vừa mang găng tay vừa nói, “Chỉ là suy đoán.”

Vô luận khi nạn nhân bị bỏ vào túi nước còn sống hay đã chết, loại thủ đoạn xử lý thi thể này đều cực kỳ tốn thời gian tốn sức. Hung thủ nâng nạn nhân lên treo ở chỗ này, tuyệt đối không chỉ vì vứt xác. Vậy, nạn nhân có lẽ cùng khu dân cư này có quan hệ, có lẽ, từng sống ở một trong những căn hộ của khu này. Nếu suy thêm một bước nữa, chỗ đầu tiên có lẽ ngay tại đây.

Mễ Nam không nhắc lại, đưa sang một bộ bao chân, ý bảo Phương Mộc mang vào.

“Chỗ em có phát hiện gì?”

“Dấu vết khách quan không đáng quan tâm.” Mễ Nam chìa chìa mắt đất xi măng gập ghềnh, “Lấy được vài dấu chân, cũng không rõ ràng.”

Trong hành lang ẩm ỉ lên, chất lỏng trong túi nước được tháo cạn, ước chừng hai thùng nhựa lớn. Một đội cảnh sát chia làm hai tổ, một tổ nâng túi nước, một tổ khác dùng cửa bằng kim loại cắt giá treo áo. Sau hơn mười phút, cột phơi áo inox được cắt đoạn, túi nước được chậm rãi hút ra, bằng phẳng đặt trên mặt đất. Dương Học Vũ chỉ thị tận lực bảo trì nguyên trạng vật chứng. Vì vậy, một cảnh sát tìm đến một cây sắt mảnh, chọc vào trong nút thùng, rồi vặn móc ra, rồi cuộc mở được nút thùng.

Mọi người đều xúm xít sang, không thể chờ được muốn nhìn một chút cảnh tượng trong túi nước.

Mở dây ni lông bó chặt miệng túi nước, sau khi mở rộng, một đôi chân trần màu trắng xanh lộ ra trước. Chỗ cổ chân bị băng dán màu vàng quấn quanh, giữa hai chân bị dây ni lông đồng tính chất, kích cỡ quấn quanh vài vòng, một chỗ khác vững vàng bó trên dây ni lông chỗ miệng túi. Như vậy, nạn nhân sẽ không cách nào giãy giụa trong túi nước, chỉ có thể bị treo ngược trong túi.

Lại mở rộng tiếp, một khối thi thể nam cả người trần trụi lộ rõ ra. Nhìn qua tuổi, nạn nhân hẳn không quá 50, hai tay bị băng dán màu vàng đồng dạng quấn quanh. Bởi vì hạn chế của độ cao túi nước, nạn nhân không cách nào kéo dài trọn vẹn thân thể. Bởi vậy, khối thi thể cứng ngắc này lộ ra trạng thái cuộn tròn.

Pháp y tiến lên tiến hành kiểm nghiệm. Dương Học Vũ cúi đầu xem xét khuôn mặt nạn nhân, mặc dù bởi vì ngâm nước, khuôn mặt nạn nhân có chút sưng tấy, nhưng ngũ quan và đường nét vẫn rõ ràng có thể phân biệt được. Mà Dương Học Vũ dần dần nhần lại, tựa hồ đang nhớ lại gì đó. Lập tức, anh ta ngồi xổm xuống, tỉ mỉ nhìn đi nhìn lại mặt nạn nhân.

Phương Mộc nhận thấy được dị trạng của Dương Học Vũ, tiến đến, vừa muốn mở miệng, liền thấy Dương Học Vũ đứng bật dậy.

“Tiểu khu Phú Dân. Tiểu khu Phú Dân.” Dương Học Vũ nhìn khuôn viên một mảnh hoang vu, trong miệng thì thào tự nói.

Thình lình, anh ta xoay người mặt hướng Phương Mộc, trên mặt là lộ ra vẻ đột nhiên tỉnh ngộ, “Phương Mộc, tôi biết người này là ai rồi.”

Cùng buổi sáng tinh mơ, cùng địa điểm, cùng tiếng huyền não và mùi vị.

Hắn cũng không thích loại không khí này, vô luận là bệnh viện hay mùi thuốc sát trùng, đều khiến tâm hắn sinh ra cảm giác khó chịu thậm chí là kinh tởm. Song, hắn không có lựa chọn, cô chỉ có thể ở nơi này, hắn chỉ có thể bận rộn như vậy.

Đẩy ra cánh cửa phòng quen thuộc, quả nhiên, y tá kia đã ở đó.

“Chào y tá Nam.”

Y tá Nam quay đầu lại, trên mặt đánh sơ chút phấn che giấu không được vẻ mệt mỏi, cô cười cười rồi ngáp một cái.

“Anh đã đến rồi. A. Xin lỗi.”

“Tối hôm qua ngủ không ngon?” Hắn đặt bình thủy trong tay lên tủ đầu giường, thuận miệng hỏi.

“Ừ.” Y tá Nam thu dọn xong nhiệt kế và máy đo huyết áp, nhìn hắn, “Anh cũng vậy à, vành mắt đều đen.”

7. Chương 06 - Phần 02

Hắn cười cười, đưa tay chà xát trên mặt vài cái: “Cô ấy thế nào?”

“Cũng không tệ lắm. - Y tá Nam quay đầu mặt hướng cô gái vẫn ngủ say như trước, ”Không có biến hóa gì.”

Nghe những lời này, hắn có chút buồn bã, ừ một tiếng ngồi vào trên ghế cạnh giường.

“Đừng nản chí.” Y tá Nam nhận thấy được biến hóa của tâm tình hắn, “Loại bệnh này thời kỳ dưỡng bệnh vốn cũng rất dài, chỉ cần có thể kiên trì tiếp, cô ấy khẳng định sẽ khá hơn.”

Hắn ngẩng đầu, mỉm cười hồi đáp.

“Nói thật, tình trạng của cô ấy đã tốt nhất trong số những bệnh nhân tôi từng gặp rồi.” Mặt y tá Nam đột nhiên thoáng đỏ lên, “Phải thừa nhận rằng, có anh, cô ấy thật sự rất may mắn.”

Hắn quay đầu nhìn cô gái trên giường, đưa tay cầm lấy tay cô, lần lượt vuốt ve.”

“Chúng tôi là thân nhân duy nhất của nhau.”

Y tá Nam đột nhiên cảm thấy mình thành người thừa mất rồi, một câu chăm sóc tốt cho cô ấy, rồi xoa người đi về hướng cửa.

Mấy giờ kế tiếp vẫn giống như bình thường. Đút cô ăn canh, xoa bóp cho cô, sau đó, là nói chuyện cùng cô.

Trên TV đang chiếu một bộ phim xuyên không về thời nhà Thanh nào đó. Vốn, hắn khinh thường xem thể loại này. Nhưng, phim truyền hình này trước sau vẫn tương đối nóng sốt, nữ nhân vật chính cũng bởi vậy mà nổi tiếng đến rồi tinh rồi mù. Vô luận là tốt hay xấu, hắn cũng không mong cô bị bỏ lỡ. Ít nhất khi cô tỉnh dậy, có thể biết cuộc sống trong khoảng thời gian này xảy ra chuyện gì. Vì vậy, hắn nhẫn nại giải thích cho cô quan hệ của hoàng đế Ung Chính và mấy nữ tử có thân phận khả nghi kia. (Tiêu: ta nghĩ ‘hắn’ đang xem Bộ Bộ Kinh Tâm :)))

“Haha, anh nói không nổi nữa.” Hắn cười một tràng, “Quá xạo quá xạo.”

Trong phòng bệnh trống rỗng, chỉ có tiếng cười tịch mịch của hắn vang vọng. Cuộc sống hai người ôm lấy nhau cười to, tựa hồ đã là chuyện của nhiều thế kỷ trước rồi.

Tiếng cười dần dần ngưng bật, khóe miệng của hắn mặc dù còn cong lên, sắc mặt lại buồn bã xuống.

Liên theo đó, hắn nhắc chần của cô lên, tại hai bắp đùi nhìn như chắc nịch, lại thiếu hụt sức sống kia xoa bóp.

Vừa bóp nhẹ và cái, hắn chợt nghe từ hành lang truyền đến một trận tiếng ồn ào. Hắn vốn không muốn để ý tới, nhưng tiếng ồn ào nọ càng lúc càng lớn, trong đó, có một giọng nữ nghe vô cùng quen thuộc.

Hắn ngừng tay, dịch chần cho cô xong, xoay người ra khỏi cửa phòng.

Đối diện phòng bệnh chính là bàn y tế. Sau mặt quầy ột thước, y tá Nam thần tình đỏ bừng, đang lớn tiếng quát mắng một người đàn ông trước bàn y tế. Mấy y tá vây quanh bên người y tá Nam, đang chỉ trích người đàn ông kia, nhưng không ai dám tiến lên ngăn cản gã.

Người đàn ông bộ dáng ước chừng hai mươi mấy tuổi, mặc áo bệnh nhân, tay phải hươu nắm khoảng không, giơ lên cao trước mắt, bày ra tư thế quay phim, trong miệng còn không ngừng lầm bầm.

“Về mặt phong phú hơn chút. Rất tốt, Tiểu Nam cô nhìn sang bên này đi, chú ý đừng lùi xa quá.”

Về mặt y tá Nam thà nói là phần nộ, không bằng nói là bất đắc dĩ. Các y tá vây xem cũng là bộ dáng vừa buồn cười vừa tức giận.

Thấy y tá Nam bất động, người đàn ông tự hồ mất kiên nhẫn, buông ‘camera’ trong tay, bất mãn nói: “Tiểu Nam sao vậy?”

Nói xong, người đàn ông lại vươn tay ra, cố gắng kéo y tá Nam đến.

Gã tiến lên một bước, một cánh tay túm người đàn ông trở về, vững vàng đặt tại góc tường.

“Mày làm gì?” Người đàn ông liếc mạng giầy giữa, “Đừng ảnh hưởng đến việc quay phim của tao.
Tiểu Nam, cô không muốn làm ngôi sao à? Chúng ta có thể.”

Đang lúc giằng co, bảo vệ của bệnh viện cùng mấy bác sĩ mặc áo khoác trắng vội vã tới, không cần phân trần, xách người đàn ông rời đi. Người đàn ông còn đang không được như ý thì dây dưa không bỏ mà tranh đấu, trong miệng không ngừng hô: “Tiểu Nam, cô nhất định phải tin tưởng tôi. Tôi nhất định có thể nâng cô thành đại minh tinh.” Mãi đến khi đoàn người vào thang máy, tiếng la khiến người khác phiền lòng nọ mới biến mất.

Mọi người vây xem dần dần tản đi. Hấn xoa bóp cánh tay, trong lúc giằng co vừa rồi, thân thể vốn uể oải không chịu nổi càng thêm đau nhức.

“Vừa rồi thật cảm ơn anh.” Y tá Nam từ sau bàn y tế vòng ra, vẻ mặt cảm kích và áy náy, “Không sao chứ, có làm bị thương anh hay không?”

“Không sao.” Hấn chĩa chĩa hướng thang máy, “Người này. Bị gì vậy?”

“Bệnh nhân khoa tâm thần lâu bẫy. — Y tá Nam bắt đầu nói, ”Thi học viện điện ảnh mấy năm liền, không đậu, kết quả thành như vậy. Cả ngày quần quít lấy tôi, muốn tôi làm nữ nhân vật chính cho anh ta — Tôi qua cũng gây sức ép đến nửa đêm.”

Nữ y tá kể bên trên ghé nói: “Anh ta nhìn trúng ý chị đó.”

“Đừng nói bậy!” Y tá Nam vẻ mặt bắt đầu nói, lại chuyển hướng hẳn, “Thật xin lỗi, còn liên lụy đến anh.”

“Không sao.” Hấn cười cười, “Cũng đừng trách anh ta — Một người cố chấp.” Dứt lời, hẳn liền khoát khoát tay, xoay người vào phòng bệnh.

Y tá Nam đưa mắt nhìn theo bóng lưng hẳn biến mất phía sau cửa, suy nghĩ một chút, thì thào nói: “Kỳ thật, anh cũng vậy.”

Ngày 11 tháng 10, tiểu khu Phú Dân đường Lâm Sơn khu Thiết Đông phát sinh một vụ án mạng. Hiện trường đầu tiên nằm ở tòa nhà số 7 bên trong căn hộ một phòng 405. Cửa nhà bằng sắt mở hướng vào trong, không có dấu vết cạy khóa. Sườn bắc bên trong nhà là phòng ngủ và phòng bếp, sườn nam là phòng vệ sinh và phòng khách. Bên trong nhà thiết kế đơn giản, vật phẩm đặt hỗn độn. Trên giường phòng ngủ có chăn gối tán loạn. Trên mặt đất phòng khách có một bộ quần áo ngủ nam giới và quần lót. Bên trong không có dấu vết xô dịch, vật lộn. Thông qua dấu chân trên mặt đất hiện trường cùng dấu vân tay lưu lại tiến hành thu gom xử lý, không phát hiện dấu mỗi có giá trị.

Hiện trường thứ hai nằm trong hành lang tầng bốn tòa nhà số 7, cũng là trước cửa căn hộ 405. Trên trần hành lang tầng 4 treo 9 ống thép dài 250cm, đường kính trong là 4.3cm, là đồ vật cư dân bình thường phơi quần áo sử dụng. Trên ống thép thứ sáu, treo một túi nước thật lớn, qua điều tra, dung tích túi nước là 120 lít, một tầng vải chất liệu cao su nylon. Sau khi hút chất lỏng ra, thanh lý túi nước, phát hiện thi thể.

Nạn nhân Khương Duy Lợi, nam, 42 tuổi. Thi thể toàn thân trần trụi, đầu dưới chân trên treo ngược trong túi nước, hình trạng cuộn tròn. Hai tay, hai chân nạn nhân đều bị băng dán màu vàng rộng 4.5cm quấn quanh trói chặt, cũng bị dây nylon dài 67cm, thô 0.8cm xuyên qua giữa hai chân, buộc trên dây nylon ở miệng túi nước.

Từ tình hình khám nghiệm tử thi đến xem, thân thể nạn nhân trung bình hơi gầy, thi thể dài 1m72, tóc dài 9cm, mặt mũi sưng tấy, bề mặt thi thể không thấy tổn thương. Giải phẫu tử thi thấy bên trong cổ họng, khí quản, cuống phổi tràn ngập dịch bọt tính nước, hai lá phổi hơi sưng phù, mặt ngoài có dấu ề xương sườn, bên mép sờ vào mặt tiếp xúc có cảm giác mềm, mở cơ quan phổi ra, khe ề có lượng lớn bọt dịch nước tràn ra, trong dạ dày tràn ngập lượng lớn dịch tính nước, có sự dẫn phế quản tính nước rõ ràng. Đồng thời trong đường hô hấp của nạn nhân nghiệm ra lượng nhỏ thành phần chất Ête. Thời gian tử vong là rạng sáng cùng ngày. Qua phân tích, do ngộp nước dẫn đến ngạt thở.

Thông qua dấu chân trên mặt đất hiện trường thứ hai cùng dấu tay lưu lại tiến hành thu gom xử lý, cũng chỉ có ngần ấy tổng lượng dấu chân đã thu được ở hiện trường đầu tiên.

Do khi nạn nhân được phát hiện toàn thân trần trụi, quần áo này (bên trong quần áo lấy ra ngần ấy vụn da, lông, sau đó kiểm tra là của nạn nhân) bị vứt trong căn hộ 405. Cho nên xác nhận phòng 405 là nơi đầu tiên gây án, túi nước treo bên ngoài hành lang xác nhận là hiện trường thứ hai.

Trên cuộc họp phân tích tình tiết vụ án, ý kiến Dương Học Vũ phân tích tái tạo hiện trường như sau: Hung thủ vào giờ tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng) đêm đó đến nhà nạn nhân, sau khi gõ cửa vào nhà, thừa dịp nạn nhân chưa chuẩn bị, dùng ête đã chuẩn bị sẵn trước đó gây mê nạn nhân. Sau đó, hung thủ lột bỏ quần áo nạn nhân, sau khi trói chặt tay chân cho vào túi nước. Sau khi đưa nạn nhân và túi nước dời ra bên ngoài, hung thủ nâng lên treo trên trụ phơi quần áo, rồi sau đó rót chất lỏng vào, rồi nhanh chóng quét dọn hiện trường rồi đi.

Cảnh sát tham dự cuộc họp đối với ý kiến phân tích của Dương Học Vũ cũng không khác lắm, nhưng vẫn có rất nhiều nghi vấn:

Thứ nhất, động cơ gây án của hung thủ là gì?

Thứ hai, hung thủ đêm khuya viếng thăm, nạn nhân tại sao không cảm thấy bất thường? Đây có phải chứng minh là do người quen gây án không?

Thứ ba, tại sao hung thủ chọn dùng phương thức dìm chết để giết đối phương?

Thứ tư, tại sao hung thủ chọn áp dụng phương thức treo trong túi nước để xử lý thi thể?

Cuối cùng hai điểm càng khiến cảnh sát đặc biệt cảm thấy mê hoặc khó hiểu. Thời gian phát sinh án là đêm khuya, nạn nhân đã trong trạng thái đi ngủ, và lại địa điểm phát sinh án tương đối an tĩnh, hai bên đều không có hộ gia đình ở, hung thủ sau khi dùng ête chế ngự nạn nhân, phần lớn có thể dùng phương thức đơn giản, mau lẹ hơn để đẩy nạn nhân vào chỗ chết, tại sao còn phải để nạn nhân tươi sống chết đuối chứ?

Mặt khác, do hiện trường đã được dọn sạch, không cách nào xác nhận nhân số gây án. Nếu hung thủ là một người, cho nạn nhân vào trong túi nước rồi treo trên trụ phơi đồ, cần hao phí thể lực cực lớn. Như thế tốn thời gian tốn công, hung thủ đến tận cùng xuất phát từ mục đích gì?

Hung thủ làm như vậy, hiển nhiên không phải để che giấu hành vi phạm tội. Vậy, thông qua phương thức quỷ dị như thế phơi bày thi thể, là xuất phát từ loại tâm tính như thế nào đây?

“Tâm tính” này, phải cần Phương Mộc cho ra ý kiến phân tích.

Trên cuộc họp phân tích vụ án, Phương Mộc vẫn không nói lời nào, chỉ miệt mài xem xét tranh ảnh hiện trường và một ít báo cáo kiểm tra. Hoặc là, hút thuốc trầm tư.

Ở hiện trường, túi nước thật lớn kia đích xác cho Phương Mộc chấn động thị giác rất mạnh, Song, cả hiện trường hiện ra cảm giác nghi thức mãnh liệt mới là điểm Phương Mộc vô cùng chú ý. Anh mơ hồ cảm thấy, dưới cảnh tượng hung thủ bố trí phức tạp như thế, nhất định muốn biểu đạt tâm tình nào đó. Mà loại tâm tính này, cùng thân phận nạn nhân có liên quan mật thiết.

Lúc trưởng phân cục bảo Phương Mộc lên tiếng, anh không mở miệng ngay, mà quay đầu chuyển hướng Dương Học Vũ.

“Học Vũ ở hiện trường đầu tiên đã nhận ra nạn nhân, giới thiệu chút hoàn cảnh của ông ta trước đi.”

Dương Học Vũ hiển nhiên sớm có chuẩn bị, lấy ra một chồng tư liệu photocopy lớn, trầm ngâm một chút, nói: “Gần đây, nạn nhân chính là một nhân vật thời sự.”

Khương Duy Lợi, nam, 42 tuổi, văn hóa tốt nghiệp trung học phổ thông, thất nghiệp, từ trước đến nay cùng mẹ Quách Quế Lan ở trong căn hộ đơn 405 của tòa nhà số bảy tiểu khu Phú Dân. Theo quần chúng phản ánh, quan hệ hai người cũng không hòa thuận lắm.

Đầu năm nay, khu vực đường Lâm Sơn bị liệt vào kế hoạch cải tạo nội thành cũ, tiểu khu Phú Dân đã trong phạm vi phá bỏ và dời đi nơi khác. Cư dân trong khuôn viên nhân sau khi nhận được phí tổn bồi thường phá dỡ khoảng hơi 10 vạn tệ, phần lớn đã dời khỏi tiểu khu Phú Dân. Nhà Khương Duy Lợi là một trong

vài trường hợp “Hộ không chịu di dời” yêu cầu thương nghiệp khai phá lấy tiêu chuẩn mỗi thước vuông một vạn tề tiến hành bồi thường, bằng không sẽ cứ ở chỗ này. Công ty khai phá trải qua mấy lượt đàm phán, sau khi thỏa thuận thậm chí áp chế, vẫn không thể cùng mọi người Khương Duy Lợi đạt thành hiệp định phá dỡ.

Có tin đồn, công ty khai phá dự định nâng cao phí bồi thường, để đổi lấy vài hộ người còn lại thuận lợi chuyển đi. Khương Duy Lợi thấy có thể được lợi, đem bà mẹ già đã xấp xỉ 70 tuổi đuổi ra khỏi nhà, ý đồ độc chiếm khoản bồi thường. Bà cụ không nhà để về ở trong hành lang hai ngày. Ủy ban dân cư của khu phố sau nhiều lần hòa giải không có kết quả, đem việc này thông báo tin tức truyền thông. Đài truyền hình thành phố C cùng nhiều tòa soạn báo đều tiến hành theo dõi tin tức về việc này. Quách Quế Lan bị đuổi ra khỏi nhà đến tối ngày thứ ba, chuyên mục thời sự của đài truyền hình thành phố C đêm đó —— trong “Thời sự thành phố C” làm một chương trình đặc biệt. Mấy vạn người xem trong tỉnh thông qua TV có thể biết việc ác của Khương Duy Lợi. Trong hình ảnh thu lượm được, phóng viên cùng nhân viên ban chấp hành khu phố mang bà cụ Quách Quế Lan về nhà, Khương Duy Lợi lại cự tuyệt không mở cửa, còn chửi tục thô bạo với người tới. Bà cụ một bên gõ cửa sắt, một bên phẫn nộ hô: “Sao tao lại sinh ra thứ súc sinh như mày.”

Khương Duy Lợi kẹp điều thuốc, cách cửa sắt chỉ chỉ trỏ trỏ bà cụ: “Cút đi, mẹ già chết bầm! Có bản lĩnh thì bà tôi nhét trở về, coi như chưa từng sinh tôi đi!”

Đoạn hình ảnh này khiến người xem căm giận mãnh liệt, có người lấy xuống, phát tán lên mạng. Trong lúc nhất thời, khiển trách và lên án Khương Duy Lợi tựa như cơn sóng lớn, khó có thể bình ổn. Tùy tiện mở một website hay diễn đàn nào đó, vị trí đoạn video này đều đưa lên đầu, theo sát sau đó, chính là hàng chục ngàn chủ đề chia sẻ và trả lời. Trong đó, không thiếu những lời nguyên rửa chửi bới ác độc.

Dương Học Vũ giới thiệu hoàn tất, trên mặt đại đa số người tham dự cuộc họp đều nổi lên tức giận, còn có tiếng nói thầm nhỏ: “Thằng khốn nạn này, chết là đáng kiếp!”

Song, thân phận và bối cảnh của nạn nhân, cùng bản án thì có quan hệ gì chứ?

Phương Mộc đi tới trước máy chiếu, tìm ra bức ảnh chụp hiện trường. Trên tấm màn màu trắng, túi nước thật lớn treo trong hành lang hết sức chói mắt.

“Các anh nghĩ, túi nước này giống cái gì?”

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, sau một phen thì thầm, nhưng không có ý kiến rõ ràng chính xác.

Trưởng phân cục không nhịn được trước, gõ gõ bàn quát: “Thằng nhóc kia đừng cố gây hoi hộp nữa, tới cùng là giống cái gì?”

Phương Mộc cười cười, nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

“Tử cung.”

Phán đoán của Phương Mộc cũng không phải là suy đoán đơn giản hoặc là kết quả của trực giác.

Đầu tiên, khi nạn nhân được phát hiện, toàn thân trong trại thái trần trụi. Cởi quần áo của một người trưởng thành đang hôn mê, cũng không phải chuyện quá dễ dàng. Hơn nữa, hung thủ hoạt động nhúng tay vào ở hiện trường càng nhiều, khả năng dấu vết vật chứng lưu lại càng lớn. Từ cách làm của hung thủ quét dọn hiện trường sau đó đến xem, y là một người tương đối cẩn thận, không có khả năng lo lắng đến điểm này. Sở dĩ vạch trần nạn nhân, chắc chắn xuất phát từ yêu cầu nào đó của nội tâm hung thủ; Tiếp theo, nạn nhân ở trong túi nước bày ra tư thế treo ngược. Loại tư thế này, có thể giải thích tương ứng là bảo đảm nạn nhân tất yếu phải chết đuối trong nước. Song, bản thân loại giải thích này có vấn đề. Nếu phân tích tái tạo hiện trường của Dương Học Vũ thành lập, vậy nạn nhân trước khi bị cho vào túi nước đã bị vây vào trạng thái gây mê. Dưới loại trạng thái này, bên trong bồn cầu, bồn tắm, thậm chí một thau rửa mặt bình thường cũng có thể khiến nạn nhân chết vì ngộp nước, hoàn toàn không cần phải dúi vào trong túi nước. Bởi vậy có thể thấy được, loại tư thế treo ngược này ngoại trừ có thể bảo đảm nạn nhân tử vong ra, khẳng định còn có ý nghĩa tượng trưng nào đó; Cuối cùng, thành phần chất lỏng trong túi nước. Một phần báo cáo kiểm tra đo lường cho thấy, thành phần chủ yếu của chất lỏng trong túi là nước. Xét thấy rằng tiểu khu phát sinh án đã cắt điện nước, bởi vậy, nước này hẳn là do hung thủ tự chuẩn bị. Phần báo cáo kiểm

nghiệm này chứng tỏ, ngoại trừ nước ra, trong chất lỏng còn chứa muối vô cơ, protein, đường glu-cô, kích thích tố, cùng với phân u-rê, a xít u-ríc (Chủ yếu đến từ sản phẩm bài tiết của nạn nhân) vãn vãn.

Đây cơ hồ chính là tất cả thành phần chứa trong nước ối thời kỳ mang thai cuối.

Trong đó có chút vật chất không có khả năng xuất hiện trong hệ thống nước máy, bởi vậy có thể thấy được, hung thủ ngoại trừ nước tự chuẩn bị ra, còn thêm vào trong nước thành phần kể trên.

Vì vậy, Khương Duy Lợi 42 tuổi hai tay ôm trước ngực, đầu dưới chân trên cuộn tròn trong túi nước kia, giống như bào thai thật lớn chờ sinh, trở về với thứ giống tử cung cực đại kia.

“Đơn giản mà nói,” Phương Mộc có chút khó xử làm một động tác tay, “Ông ta đã ‘trở về nguồn cội’ ”

Báo cáo kiểm nghiệm tử thi chứng tỏ, Khương Duy Lợi trong túi nước, ý thức từng thanh tỉnh một khoảng thời gian ngắn, có thể từng giãy giụa với biên độ nhỏ. Thấy thế nào cũng giống như rung động của thai nhi trước khi sinh. Chẳng qua, chờ đợi ông ta phía trước, không phải là sự sống mới, mà là tử vong.

Khương Duy Lợi khi còn sống từng nói ra khỏi miệng lời ngông cuồng —— “Có bản lĩnh thì đem tôi nhét trở về đi.”

Nói đại mà thành thật

Phương Mộc vừa dứt lời, trong phòng họp một mảnh xôn xao. Đại đa số mọi người đều đối với phân tích của Phương Mộc cảm thấy mới lạ, càng nhiều hơn chính là ngờ vực và khó tin. Chỉ có Dương Học Vũ lặng lẽ nhìn Phương Mộc, vẻ mặt bí hiểm khó dò.

8. Chương 07 - Phần 01

Chương 7 - Đêm mưa tìm kiếm tung tích (1)

Hiện trường vụ án mạng của tiểu khu Phú Dân vô cùng quỷ dị, cảnh sát để tránh gây ra khủng hoảng không cần thiết, cũng để thuận lợi triển khai điều tra, tuyệt không hướng truyền thông tin tức tiết lộ nhiều tình hình. Song, tin tức vẫn rò rỉ lượng lớn tình tiết về bản án. Ngày thứ ba sau khi phát sinh án, tin tức đứa con bất hiếu Khương Duy Lợi chết thảm, đã qua đủ loại phương tiện môi giới ùn ùn truyền ra. Quần chúng trước đó đòi đánh đòi giết càng một mảnh tưng bừng nhộn nhịp. Mấy từ ngữ “Trừng phạt đúng tội”, “Báo ứng” linh tinh trước giờ chưa từng có đều tập trung tại vụ án này.

Mỗi người đều thành nhà tiên tri.

Có lẽ người duy nhất không trầm trồ khen ngợi, vừa vặn là người Khương Duy Lợi thương tổn nặng nhất.

Hội nghị phân tích tình tiết vụ án vừa tan họp, vô số người nhộn nhịp xuống lầu, từng người trở lại vị trí công tác với công việc ngập đầu. Còn chưa đi đến cửa thang máy, liền nhìn thấy một dân cảnh trực ban đi một bà cụ từ trên thang máy xuống. Bà cụ quần áo cũ nát, thân hình còng xuống, trong mắt đều là nước mắt, một tay gắt gao bắt lấy ống tay áo của dân cảnh trực ban, tựa hồ sợ anh ta chạy mất vậy.

Dân cảnh trực ban chĩa chĩa đám người vừa tan họp, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Bọn họ phụ trách điều tra vụ án của con cụ đấy.” Dứt lời, anh ta hướng trưởng phân cục hất hất miệng, giơ tay phải vẽ vòng tròn trên đầu, không tiếng động làm khẩu hình, “Bà cụ có chút điên rồi.”

Bà cụ vẻ mặt mờ mịt, tựa hồ đối mặt với một đoàn cảnh sát mặc đồng phục như vậy, khiến cho cụ có chút choáng. Sau vài giây do dự, cụ không chút phân trần bắt lấy già Trịnh pháp y cách cụ gần nhất, cũng nhiều tuổi nhất, bụm một tiếng quỳ xuống.

“Chính phủ ơi, ngài nhất định phải làm chủ cho tôi a,” Lão nhân khóc hô lên, “Con tôi bị chết oan mà.”

Già Trịnh lại càng hoảng sợ, một bên tránh, một bên chỉ vào phân cục trưởng: “Chính phủ ở đằng kia, tôi chỉ là tiểu binh.”

Bà cụ vội vàng quỳ bò sang, túm ống quần phân cục trưởng, luôn miệng hô chính phủ làm chủ cho tôi.

Tiếng khóc la của cụ quanh quẩn trong hành lang, không ít mọi người của phòng ban nhô đầu ra nhìn. Phân cục trưởng về mặt khó xử, đưa tay nâng cụ dậy, quay đầu quát với dân cảnh trực ban: “Thế này là sao?”

Dân cảnh trực ban nói: “Cụ là mẹ của Khương Duy Lợi, sáng sớm đã tới rồi, nói muốn giúp chúng ta phá án, báo thù cho con trai cụ.”

Bà cụ vội vã gạt đầu không ngừng, khóc thút thít nói: “Con tôi là một đứa trẻ tốt. Chỉ là kết giao với mấy đứa bạn hư hỏng. Thiếu ít tiền. Chúng nó tôi đều biết mặt. Nó chết rất oan mà.”

Bà cụ lại khóc rống lên. Miệng phân cục trưởng hơi há ra, rõ ràng đem một câu “Oan cái rắm” nuốt trở vào. Ông đỡ bà cụ, nói với dân cảnh trực ban: “Tìm người ghi chép cho cụ, ghi ra đám ‘bạn bè hư hỏng’ này, lần lượt sắp xếp điều tra.”

Trong những lời thiên ân vạn tạ của bà cụ, dân cảnh trực ban đỡ cụ vào thang máy. Tâm trạng phân cục trưởng rất xấu, phất tay, nói câu tản đi, trở về phòng làm việc.

Người trong hành lang rất nhanh đã biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại Phương Mộc và Dương Học Vũ nhìn nhau cười khở.

Rất rõ ràng, cái gọi là đầu mối Quách Quế Lan cung cấp sẽ không trợ giúp được gì cho điều tra. Mặc dù trong quan hệ xã hội của Khương Duy Lợi là trọng điểm theo dõi của các nhân viên cơ quan cảnh sát, nhưng Phương Mộc tin bản án không phải do bọn họ gây nên. Nếu động cơ là báo thù, cũng không nhất định phải dùng thủ pháp phức tạp như thế; Nếu như là vì đòi nợ, khoản bồi thường phá dỡ chưa tới tay Khương Duy Lợi, giết ông ta cũng vô dụng. Phân cục trưởng để cho Quách Quế Lan đi lấy lời khai, chỉ là kế sách tạm thời bình ổn tâm tình kích động của bà cụ. Cùng lắm thì lãng phí chút thời gian, chung quy so với bị người chỉ trích không được việc cũng tốt hơn.

Chân chính khiến Phương Mộc buồn bực chính là cảnh sát cũng không cho rằng phân tích của Phương Mộc có giá trị tham khảo bao nhiêu. Mặc dù thủ pháp của hung thủ rõ ràng có khác biệt so với án giết người bình thường, nhưng Phương Mộc đưa ra thuyết pháp ‘Tử Cung’ càng khiến cảnh sát khó có thể tin. Sẽ có người mạo hiểm chấp nhận nguy cơ nhận sự trừng phạt của pháp luật, từ xa xôi mang theo thùng nước và túi nước, tốn thời gian tốn công, chỉ để trừng phạt một câu cuồng ngôn của Khương Duy Lợi sao? Tựa như lời một vị cảnh sát già trong cuộc họp nói thế này: “Trên đời không có vô duyên vô cớ mà yêu, càng không có vô duyên vô cớ mà hận!”

Đích xác, nếu dựa vào động cơ gây án tìm kiếm, bản án cơ hồ không có đầu mối có thể tìm ra. Mặc dù từ đủ loại dấu hiệu đến xem, khả năng lớn nhất có thể là trả thù. Vậy, bà cụ Quách Quế Lan là tình nghi lớn nhất. Song, cụ đối với việc Khương Duy Lợi bị giết bị thống mọi người trong sở đều thấy. Phương Mộc nhìn ra, biểu cảm như thế không hề có ý che giấu hay dối gạt, hoàn toàn là tâm tình của người mẹ đau đớn sau khi mất đi đứa con trai độc nhất, đối với những việc sai trái trước kia đều tha thứ vô điều kiện.

Trong cuộc họp, vị cảnh sát già kia đưa ra một loại tính khả năng, tức công ty phụ trách phá dỡ để đạt tới mục đích nhanh chóng thanh lý khu này, muốn người sát hại Khương Duy Lợi. Thứ nhất, Khương Duy Lợi là một trong những “Hộ bị cưỡng chế” khiến cho phía phá dỡ đau đầu. Giết chết ông ta, việc phá dỡ sẽ không còn trở ngại nữa. Ngoài ra, cũng có thể đối với những “hộ bị cưỡng chế” khác tạo nên hiệu quả giết gà dọa khỉ. Thứ hai, Khương Duy Lợi xưa đuổi và ngược đãi mẹ đã khiến cho xã hội căm giận mãnh liệt, giết chết ông ta, ít nhất trên phương diện luân lý, sẽ thu được đồng tình.

Một nhóm người có cùng nhận định, chưa đến nỗi đối với phía phá dỡ và khai phá hình thành quá nhiều ảnh hưởng bất lợi. Về phần thủ pháp quỷ dị này, bất quá là thủ thuật che mắt mà thôi.

Mạch suy nghĩ của vị cảnh sát già mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng tựa hồ là hướng điều tra khả thi duy nhất trước mắt. Phân cục trưởng bố trí nhiệm vụ xuống, mỗi đội tự thực hiện nhiệm vụ của mình.

Phương Mộc tin vào phán đoán của mình, cũng tin tưởng Dương Học Vũ cũng ôm cái nhìn đồng dạng với mình. Do đó, lúc Dương Học Vũ đi về phía anh, Phương Mộc mơ hồ có chút chờ mong.

“Buồn bực?”

Phương Mộc gật gật đầu: “Có đôi chút.”

Dương Học Vũ đưa cho Phương Mộc một liều thuốc, rồi giúp anh châm lửa, sau khi phun ra nuốt vào vài ngụm, thấp giọng hỏi: “Anh nghĩ, vụ án này cùng vụ án trung học số 47 có quan hệ không?”

Lời ngầm là: Hung thủ chính là tên gọi là ‘đại hiệp’ kia. Chỉ bất quá, Dương Học Vũ dùng một loại cách nói tương đối ổn thỏa mà thôi.

Trong lòng Phương Mộc thả lỏng, dù sao Dương Học Vũ cùng những điều tra viên ô nhiễm kinh nghiệm điều tra truyền thống mãi không buông này có khác biệt.

Lúc điều tra và giải quyết án mạng trung học số 47, Phương Mộc từng có lo lắng mơ hồ: Có lẽ hung thủ còn có thể phạm án. Án mạng tiểu khu Phú Dân, vừa vặn ăn khớp với suy đoán của anh.

Hai vụ có điểm giống nhau ở chỗ, đầu tiên, hung thủ đều chọn áp dụng thủ pháp giết người không hợp với lệ thường, thậm chí tốn thời gian công sức;

Tiếp đó, hiện trường đều phơi bày cảm giác nghi thức quỷ dị. Hiển nhiên, mục đích của hung thủ cũng không phải đơn giản là giết chết đối phương, mà là cố gắng làm nổi bật phương thức chết của nạn nhân. Nói cách khác, hung thủ không phải vì giết người mà giết người, y càng suy xét hơn đến việc làm thế nào giết chết nạn nhân.

Tiếp nữa, hung thủ sau khi gây án cẩn thận thanh lý hiện trường, tận khả năng không để lại mảy may dấu vết nào. Trong án mạng trung học số 47, hung thủ cũng có biểu hiện đồng dạng;

Cuối cùng, hung thủ trước khi đến địa điểm phạm tội mang theo lượng lớn công cụ phụ trợ, tỷ như túi nước và thùng nước vãn vãn. Chứng tỏ hung thủ khẳng định có phương tiện giao thông đủ loại, điểm này, cũng cùng án mạng trung học số 47 tương tự.

Dưới cách nhìn của Phương Mộc, căn cứ này có thể đem hai vụ án nhập lại xử lý.

“Cậu nghĩ sao?”

Dương Học Vũ không lên tiếng, chỉ mãi miết hút thuốc, hơn nửa ngày mới thốt ra một câu: “Tôi đồng ý với ý kiến trong cục.”

Phương Mộc thoáng sửng sốt, vừa rồi ở cuộc họp, khi cùng Dương Học Vũ bốn mắt nhìn nhau, anh khẳng định biểu cảm đối phương không phải kinh ngạc hoặc khó hiểu, mà là đồng ý. Chỉ chớp mắt, một đồng minh cuối cùng cũng phản chiến rồi.

“Tôi biết suy nghĩ của anh.” Dương Học Vũ ấn tàn thuốc vào gạt tàn trên nắp thùng rác cạnh thang máy, “Xấu chuối —— mới hai vụ, tựa hồ có chút sớm, hơn nữa cũng không có căn cứ quá rõ ràng.”

Anh ta đưa tay nhấn nút thang máy, “Suy nghĩ của anh, không thể nói không có đạo lý, nhưng mà có chút quá cá nhân. Dù sao, cảm giác này cũng không đáng tin cậy đâu.” Dứt lời, anh ta liền rảo bước tiến vào cửa thang máy rộng mở, chậm rãi đi lên.

Phương Mộc cười cười, lắc đầu. Bị người khác nghi ngờ chất vấn không phải lần đầu, Phương Mộc cũng không cảm thấy quá thất vọng. Chẳng qua những lời này từ miệng Dương Học Vũ nói ra, khiến anh cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trong hành lang chỉ còn lại mỗi Phương Mộc, anh đứng một lát, quyết định vẫn nên về phòng làm việc trước. Xoay người đến thang máy khi này Dương Học Vũ đã đi, anh chợt giật mình.

Còn một biện pháp, có thể nghiệm chứng suy đoán của anh có chính xác hay không.

Tựa hồ mỗi lần khi nhìn thấy Mễ Nam, cô đều đang ở tình trạng này: Đưa lưng về phía cửa phòng thí nghiệm, buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo khoác trắng bận bịu. Nghe được tiếng đẩy cửa, Mễ Nam xoay đầu lại, có thể nhìn ra sắc mặt cô vàng như nền, mũi cũng hồng hồng.

“Họp xong rồi?” Giọng nói của Mễ Nam khàn khàn, còn mang theo giọng mũi rất nặng.

“Ừ.” Phương Mộc nhú mày, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Em sao vậy?”

“Cảm cúm.” Mễ Nam hít hít mũi, “Không sao —— cuộc họp có kết luận gì?”

Phương Mộc không trả lời, bước qua, cúi người xem xét mẫu dấu chân trên mặt bàn.

“Có phát hiện gì không?”

“Tạm thời còn chưa có.” Mễ Nam hơi nghiêng đầu, “Lấy ra được mấy dấu chân, chẳng cái nào có giá trị —— Có mấy cái là của người mình.”

Đám người này, không có ai nhớ tiến vào hiện trường phải mang bao chân sao. Phương Mộc một bên nói thầm, một bên tùy ý lật xem trong đồng mẫu, thỉnh thoảng có thứ khiến anh chú ý. Cùng với những mẫu khác bất đồng, mẫu nọ phía trên ngoại trừ đánh số ở ngoài, cơ hồ không có đánh dấu gì nữa.

“Đây là?” Anh giơ mẫu kia lên hướng Mễ Nam lắc lắc.

“Cái này không cần kiểm nghiệm.” Sắc mặt Mễ Nam bình tĩnh, “Đó là dấu chân của anh.”

Mặt Phương Mộc đỏ lên, xem ra ‘đám người này’ trong miệng mình, cũng bao gồm bản thân ở trong đó nữa.

Toàn bộ mẫu đều đã lật xem xong, đều là dấu chân của đế giày da. Phương Mộc có chút không cam lòng, lại lật một lần nữa, vẫn không thu hoạch được gì.

Mễ Nam thủy chung không nói một lời nào nhìn động tác của Phương Mộc, mãi đến khi anh thất vọng đứng dậy, mới mở miệng hỏi: “Anh đang tìm gì?”

Phương Mộc trầm ngâm một chút, hỏi: “Lần trước loại dấu chân đế giày cao su lấy ra, có phát hiện gì không?”

“Không có.” Mễ Nam tựa hồ ý thức được gì đó, “Anh nghĩ là cùng một người làm?”

Phương Mộc gật gật đầu.

“Nhập án xử lý?”

“Không có.” Phương Mộc cười khổ, “Trong cục không tiếp nhận ý kiến của anh.”

Mễ Nam suy nghĩ một chút, đứng dậy từ trong tủ treo quần áo lấy ra một túi hồ sơ, sau khi tìm kiếm một phen, rút ra một mẫu, đem đến trước bàn, cùng từng mẫu này so với nó.

Phương Mộc cũng tiến đến, hỏi: “Có loại khả năng này hay không: Hung thủ thay đổi một đôi giày khác gây án.”

Mễ Nam không trả lời, như trước hết sức chuyên chú mà so sánh. Phương Mộc chợt ý thức được, Mễ Nam đã suy xét trước cả mình loại khả năng này, việc làm của cô bây giờ, chính là đang nghiệm chứng phán đoán của bản thân.

Trong lòng Phương Mộc kiên định hơn nhiều, không quấy rầy cô nữa, lặng lẽ ngồi một bên.

9. Chương 07 - Phần 02

Nửa giờ sau, Mễ Nam từ trong những mẫu này chọn ra bốn phần, sau khi trên mặt từng cái đánh dấu xong, để dưới kính hiển vi tiếp tục quan sát.

Mấy ngày không gặp, Mễ Nam tựa hồ gầy đi một chút, phía sau lưng dưới áo khoác trắng bao phủ có thể mơ hồ nhìn ra hình dạng xương bả vai. Nghe được có thỉnh thoảng phát ra tiếng ho khan, Phương Mộc đứng dậy tìm ly nước của cô, muốn rót cho cô chút nước nóng.

Mới vừa đứng dậy, điện thoại trong túi áo liền vang lên. Phương Mộc nhìn xem, là Liêu Á Phàm gọi tới.

Tiếng chuông thỉnh thoảng vang trong nơi này có vẻ vô cùng chói tai, Phương Mộc do dự có nên nhận cuộc gọi này trước mặt Mễ Nam hay không. Mễ Nam quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn Phương Mộc cầm điện thoại, lại xoay người tiếp tục công tác.

Phương Mộc nhếch nhếch miệng, nhún xuống nút nghe, Liêu Á Phàm cũng không nói chuyện. Phương Mộc alo liên tục hai tiếng, trong ống nghe mới truyền đến một thanh âm sợ hãi.

“Đang họp sao?”

“Không có.”

“Nói chuyện tiện không?”

“Tiện, con nói đi.”

“Buổi chiều có rảnh không?”

Phương Mộc thoáng do dự, xoay người nhìn Mễ Nam. Người nọ như trước ngồi trước kính hiển vi, vẫn không nhúc nhích.

“Có việc gì thế?”

“Con muốn đi gặp dì Triệu. . . . Con tìm không được viện phúc lợi kia, chú có thể. . . .”

Ngữ khí của cô từ thô bạo lúc trước đổi thành ngọt ngào, điều này khiến cho Phương Mộc cảm thấy có chút không quen, đồng dạng cũng không cách nào cự tuyệt.

“Được, con ở nhà chờ chú, chú đến đón con.”

“Vâng.” Thanh âm Liêu Á Phàm trở nên nhẹ nhàng, lập tức cúp điện thoại.

Phương Mộc nắm điện thoại di động, nhìn Mễ Nam vẫn đang giúp mình làm phân tích, không biết nên mở miệng thế nào. Mễ Nam như trước không có ý định quay đầu lại, tựa hồ Phương Mộc cùng cuộc điện thoại vừa rồi đều không hề tồn tại.

Phương Mộc luống cuống tay chân đứng một hồi, nghèn nghẹt nói: “Anh có chút chuyện, đi trước.”

Vốn là trời trong, khi đến trưa đột ngột chuyển âm u. Lúc xe jeep lái vào viện phúc lợi, mây đen đã nặng nề ép xuống, tựa hồ đưa tay có thể chạm đến.

Thời tiết xấu cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Liêu Á Phàm, vừa xuống xe, cô liền chạy về hướng chị Triệu sớm đã chờ trước cửa. Phương Mộc đang cầm bốn lon sữa bò theo ở phía sau, tâm tình buồn bực vừa rồi cũng đã bị thổi sạch.

Cùng nhau chờ trước cửa, ngoại trừ chị Triệu, còn có Thôi quả phụ và Lục Hải Yến.

Sau vụ án sông ngầm, Lục gia thôn cơ hồ lâm vào tình trạng thôn bỏ trống. Mẹ con hai người Thôi quả phụ và Lục Hải Yến đi tới thành phố C, dưới sự giới thiệu của Phương Mộc, vào làm trong viện phúc lợi này.

Thôi quả phụ vẫn ngôn từ bất tiện, sau khi tiếp nhận sữa bò trong tay Phương Mộc, liền xách vào phòng bếp. Mấy đứa trẻ hơi lớn một chút đều sang đây chào hỏi Phương Mộc, rồi lập tức ba chân bốn cẳng giúp Thôi quả phụ chuyển sữa bò.

Lục Hải Yến gầy gò hơn, đã cắt tóc ngắn, không có khoác lông chồn và kim sức, cả người nhìn qua tươi mát trang nhã. Hiển nhiên cô vừa rồi còn đang làm việc, quần áo còn có chút nhỏ nước. Nhìn thấy Phương Mộc, Lục Hải Yến cũng không nói gì, chỉ nhìn anh mỉm cười.

Chân trời mơ hồ vang lên tiếng sấm, gió cũng chợt nổi to, xem ra một trận mưa thu sắp trút xuống. Chị Triệu tiếp đón mọi người vào nhà, đồng thời dặn dò Lục Hải Yến mau thu quần áo phơi trong sân vào.

Phương Mộc ở lại giúp đỡ. Anh đưa tay túm một mặt khăn trải giường, nhưng lại kéo không nhúc nhích, lại dùng lực, chợt nghe Lục Hải Yến kêu một tiếng sợ hãi, gộp cả khăn trải giường cùng bị túm sang.

Nguyên lai mục tiêu của hai người đều là cái này. Phương Mộc nhịn không được, nở nụ cười trước. Trên người và trên cánh tay Lục Hải Yến đều là quần áo, đứng cũng không vững, nhìn thấy nụ cười của Phương Mộc, cô cũng cười theo.

“Thế nào, ở đây đã quen chưa?”

“Rất tốt.” Lục Hải Yến gấp đôi khăn trải giường, khoát lên người, “Mỗi ngày làm việc, chăm sóc bọn nhỏ, cũng không cảm thấy mệt.”

Phương Mộc nhìn đôi mắt Lục Hải Yến, sáng ngời, bình tĩnh, an tường.

Cùng so sánh với Lục gia thôn trong dĩ vãng, cuộc sống của viện phúc lợi chắc chắn nghèo khó hơn. Thế nhưng, đối với Lục Hải Yến mà nói, sự yên tĩnh trong nội tâm quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Lục Hải Yến bị anh nhìn có chút xấu hổ, xoay người túm vài món quần áo còn lại, nói với Phương Mộc: “Đêm nay ăn bánh bao, vào giúp thôi.”

Cơm tối là cháo và bánh bao nhân thịt cải trắng, còn có một ít rau trộn dưa cải. Bọn nhỏ của viện phúc lợi đã sớm ngồi vây quanh trước bàn mau mắn ăn, chị Triệu rất hào hứng, lặng lẽ hỏi Phương Mộc muốn uống rượu không, chị có thể lên lấy rượu của viện trưởng đến.

Phương Mộc vội khoát tay nói dừng. Chị Triệu nói đáng tiếc, giữa trưa Dương Mẫn và Hình Lộ vừa ghé qua, nghe nói Phương Mộc sắp tối, Hình Lộ vốn muốn ở lại chờ anh, sau lại vì phải lên lớp tự học buổi tối, mới phải trở về.

Liêu Á Phàm một mực an tĩnh ăn bánh bao, nghe chị Triệu nói, đột nhiên hỏi: “Hình Lộ là ai?”

Phương Mộc không biết nên trả lời thế nào, chị Triệu lại nhanh nhẩu nói: “Một cô bé mà chú Phương của con đã cứu.”

Liêu Á Phàm trở nên hứng thú, đặt đĩa xuống, tư thế như có rất nhiều vấn đề muốn đào bới.

Chị Triệu cũng không tiếp lời, lại gấp cho cô hai cái bánh bao, gõ gõ đầu cô nói: “Mau ăn, con tranh không lại đám nhóc này đâu —— hai dì cháu ta buổi tối sẽ trò chuyện sau.”

Liêu Á Phàm liếc mắt nhìn Phương Mộc một cái, cúi đầu ăn cơm.

Phương Mộc uống liền một chén cháo, ăn mấy cái bánh bao, chợt phát hiện Lục Hải Yến chỉ ăn cháo ăn rau trộn, bánh bao chạm cũng không chạm. Phương Mộc đẩy khay sang, ý bảo Lục Hải Yến lấy mấy cái. Lục Hải Yến nhìn khay, đột nhiên làm ra một động tác hai tay tạo thành chữ thập, hướng Phương Mộc hơi gật đầu.

Phương Mộc còn đang kinh ngạc, Thôi quả phụ ở một bên đẩy đĩa về.

“Con bé tin phật, ăn chay.”

Phương Mộc càng kinh ngạc, quay đầu nhìn Lục Hải Yến, người nọ hướng anh cười cười, tiếp tục cúi đầu ăn cháo.

Ngồi đối diện Liêu Á Phàm lại đột nhiên trở nên ân cần, đem đĩa rau trộn đẩy đến trước mặt Lục Hải Yến.

Ăn xong cơm tối, bọn nhỏ lục tục trở lại phòng nghỉ ngơi hoặc làm bài tập, chị Triệu và Thôi quả phụ mang theo những người lớn thu dọn phòng bếp. Rất nhanh, nhà ăn nho nhỏ lại khôi phục sự sạch sẽ. Chị Triệu lấy ra một sọt rau, vừa nhặt rau vừa trò chuyện với Liêu Á Phàm. Kim đồng hồ rất nhanh chỉ hướng chín giờ, chị Triệu đề xuất muốn cho Liêu Á Phàm ngủ lại một đêm, Liêu Á Phàm đem ánh mắt trưng cầu ý kiến nhìn về phía Phương Mộc. Phương Mộc gật đầu.

“Không bằng. Cậu cũng ở đây quây quần một đêm đi.” Chị Triệu rất nhiệt tình, “Viện trưởng đi vắng, cậu có thể ngủ ở phòng kia của ông ấy.”

“Không được đâu.” Phương Mộc đứng lên khoát khoát tay, “Ngày mai còn phải đi làm nữa.”

Chị Triệu cũng không miễn cưỡng, cùng Liêu Á Phàm tiễn Phương Mộc ra ngoài.

Mưa vẫn lớn như trước, Phương Mộc vào xe jeep, cùng chị Triệu nói vài câu đơn giản, lại quay đầu hỏi Liêu Á Phàm: “Ngày mai chú tới đón con?”

Liêu Á Phàm đang xem bảng hiệu trước nhà, “Viện phúc lợi Nhà Thiên Sứ” Mấy chữ kia ngày qua ngày dãi nắng dầm mưa, đã bắt đầu rỉ sét. Động tác cô nhẹ nhàng vuốt ve những chữ kia.

Lòng Phương Mộc mềm nhũn, nhẹ giọng nói: “Á Phàm?”

“Hở?” Liêu Á Phàm phục hồi lại tinh thần, “Không cần, con tự ngồi xe về.”

Phương Mộc gật đầu, sau khi cùng chị Triệu chào tạm biệt, khởi động xe jeep.

Sau khi lái xe đi xa, Phương Mộc nhìn kiếng chiếu hậu, Liêu Á Phàm như trước lảng lảng đứng dưới tấm biển kia, giống như đêm thu vài năm trước đó.

Xe jeep rất nhanh rời khỏi ngoại ô, sau khi xuyên qua đường vòng bao quanh thành phố, tiến vào nội thành. Bởi vì mưa to, người đi trên đường lác đác không bao nhiêu, trên quốc lộ chỉ có xe cộ qua lại như đưa thoi. Phương Mộc đột nhiên có một loại cảm giác uể oải. Nói chính xác hơn là phương thức chủ yếu ngăn chặn nhân loại với hoạt động bên ngoài. Trong loại thời tiết này, thoải mái nhất là không làm gì trốn trong nhà ấm áp, uống một chén trà nóng hoặc xem một trận bóng đặc sắc.

Thích ẩn hiện trong màn mưa to, đều là những tên tâm lý không bình thường.

Đang miên man suy nghĩ, giữa dãy nhà cao tầng bên trái con đường xuất hiện một lỗ hổng gai mắt. Phương Mộc nhìn lướt qua, lập tức ý thức được nơi đó chính là tiểu khu Phú Dân. Trong lúc nhìn lướt qua đó, xe jeep đã lao vụt qua. Phía trước là một loạt đèn đỏ, Phương Mộc từ từ chậm lại, thỉnh linh tâm niệm anh chợt động, rẽ ngoặt vô lăng, dừng trong làn đường dành để quay đầu xe.

Tiểu khu Phú Dân nằm mặt sau một loạt nhà lầu sát đường, chỉ có một ngõ chật hẹp cho cư dân qua lại. Phương Mộc đem xe đậu ven đường, cầm lấy cây dù, đi về hướng tiểu khu Phú Dân.

Cùng so sánh với ngã tư đường đèn đuốc sáng trưng, trong tiểu khu Phú Dân đưa tay không thấy được năm ngón phẳng phất như thế giới dưới lòng đất. Dọc theo khu phố chỉ đi chưa đầy mười thước, Phương Mộc liền hoàn toàn rơi người vào trong một vùng hắc ám. Anh thả chậm bước chân, cẩn thận đi tới, thỉnh thoảng vẫn đá phải gạch vỡ hoặc cốt thép.

Nước mưa không có chút dấu hiệu giảm bớt, lộp bộp quất vào tán dù, tiếng vang tựa hồ so với bình thường khuếch đại gấp ba lần. Rất nhanh, nước mưa theo tán dù chảy xuôi xuống mép, ống quần và giày Phương Mộc đảo mắt đã ướt đầm, một luồng khí lạnh từ dưới chân truyền lên, rất khó chịu.

Haha, bản thân vừa rồi đã suy nghĩ gì chứ? Tối lui trong loại thời tiết này, đều là những tên bất bình thường.

Phương Mộc chưa bao giờ cho rằng mình là một người bình thường, bằng không cũng sẽ không đối với tội phạm có cảm giác nhạy cảm như vậy. Mặc dù cuộc họp phân tích tình tiết vụ án hôm nay, suy đoán của mình không được tiếp nhận, Phương Mộc vẫn muốn đến tiểu khu Phú Dân nhìn một chút, biện pháp trực tiếp nhất chính là —— Đứng trên lập trường của hung thủ để suy nghĩ.

Sau khi tiến vào tiểu khu Phú Dân, đầu tiên đập vào mí mắt chính là một tòa nhà dân đã bị phá bỏ hoàn toàn. Gạch ngói vỡ dưới chân càng nhiều, càng lớn hơn, sau khi Phương Mộc treo chân hai lần, phải chậm chậm đặt bước lại. Anh nhìn xem bốn phía, mưa to ngăn cản tầm nhìn trước mắt, nước mưa lại ở trên sự vật xa xa bao trùm một màng nước mỏng manh, dưới ánh sáng yếu ớt phản chiếu ra mảng màu tối sáng đan xen, nhìn qua mờ mờ ảo ảo.

Đêm hôm đó, hung thủ mang theo thùng nước và túi nước, dây trói, nhất định không thể đi dễ hơn so với mình được. Mặc dù không có mưa, nhưng gạch ngói vỡ dưới chân thôi cũng đủ để y phải ăn khổ rồi. Là cái gì khiến y có động lực cường đại đến nhường này, nhất định phải dùng phương thức tổn công như vậy để trừng phạt một câu cuồng ngôn của Khương Duy Lợi?

Nghĩ tới đây, Phương Mộc từ xa nhìn về phía tòa nhà số 7, cố gắng hiểu rõ một chút tâm tình của hung thủ ngay lúc đó. Song, chỉ vừa thoáng nhìn, anh liền đem ý niệm trong đầu này hoàn toàn quên sạch.

Trong tòa nhà số 7 cư nhiên có ánh sáng mơ hồ.

Phương Mộc lập tức ý thức được không đúng. Trong tư liệu biểu thị trước đó, “Hộ bị cưỡng chế” còn thủ vũng trong tòa nhà số 7 chỉ còn một nhà Khương Duy Lợi. Quách Quế Lan đã được bộ nội vụ sắp xếp vào một viện dưỡng lão, cho dù cụ muốn về nhà, là hiện trường phát sinh án, cảnh sát sẽ không hủy bỏ phong tỏa nhanh như vậy.

Phương Mộc xốc lại tinh thần, nhấc chân hướng tòa nhà số 7 đi đến, mặc dù dưới chân lão đảo, hai mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm về điểm sáng này.

Đúng vậy, vị trí của ánh sáng nọ chính là vị trí của tầng 4. Phương Mộc yên lặng tính toán một chút, đôi mắt thoáng cái trừng lớn.

Đây không phải vị trí của phòng 405 sao?

Phương Mộc lập tức thu dù, tán dù bóng loáng nhất định sẽ gây ra phản quang độ sáng nhẹ, có lẽ sẽ bị đối phương phát hiện. Anh mạo hiểm mưa to, tận lực nhẹ chân nhẹ tay chạy đến bên tường vây của khuôn viên, cẩn thận sờ soạng đi về phía tòa nhà số 7.

Mới vừa đi tới dưới lầu, toàn thân Phương Mộc cũng đã ướt đầm. Anh thoáng bình ổn hô hấp, vuốt một đầu dây tích đầy nước, rồi dùng vạt áo trên lau khô kính, sau khi bảo đảm tầm mắt của mình sẽ không bị ảnh hưởng, anh chuyển cán dù, đem tán hướng phía trước, biên độ nhỏ vung vẩy vài cái, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười. Thứ đồ chơi này thật sự không thích hợp làm vũ khí, còn không bằng vừa rồi ở trong khuôn viên chọn một cục gạch. Nhưng mà có còn hơn không, chung quy so với tay không tác sát cũng tốt hơn.

Trong đêm mưa người trở về hiện trường phạm tội, bất kể y là ai, khẳng định có liên quan đến vụ án này.

Thoáng định thần, Phương Mộc dán sát vách tường, chậm rãi leo lên lầu.

Giày ướt đầm giẫm dưới chân, thỉnh thoảng phát ra tiếng nước lẹp bẹp, cũng may thanh âm không lớn, hoàn toàn có thể bị tiếng mưa rơi rả rích bên ngoài che giấu.

Đi tới chỗ rẽ hành lang lầu bốn, Phương Mộc dán sát vách tường chậm rãi ngồi xổm xuống, sau khi bình ổn một chút hô hấp, anh ló đầu ra.

Đích xác, một người đưa lưng về phía anh, ngồi xổm trước cửa phòng 405, chẳng biết đang làm gì. Một cái đèn pin được gã đặt trước người, chiếu sáng một vùng trước mặt. Ánh sáng vừa rồi nhìn thấy dưới lầu, hẳn là từ đèn pin kia.

Phương Mộc nhẹ nhàng đứng thẳng người, nấn nấn cây dù trong tay, cẩn thận bước vào hành lang.

Đối phương tựa hồ hết sức chăm chú, chẳng chút nào để ý tới Phương Mộc phía sau đang chậm rãi tới gần. Phương Mộc tận lực không phát ra tiếng vang nào, đi từ từ đến vị trí cách đối phương khoảng năm thước. Chiều dài này có thể hữu hiệu phòng ngừa đối phương đột ngột phát động công kích, nếu gã xoay người bỏ chạy, mình cũng không đến nỗi bị bỏ quá xa.

Ánh sáng của đèn pin đại khái phác họa ra bóng lưng của đối phương, gã mặc một kiện áo gió màu lam bảo thạch, bởi vì đội mũ trùm, nhìn không rõ đặc thù của đầu, chỉ cảm giác vóc người đối phương nhỏ gầy.

Phương Mộc hét lớn một tiếng: “Ai ở đằng kia?”

10. Chương 07 - Phần 03

Chương 7 - Đêm mưa tìm kiếm tung tích (2)

Đối phương bị dọa hoảng sợ, sau một tiếng thét ngăn ngừa, ánh đèn pin nhanh chóng bắn phá sang.

Phương Mộc đưa tay che khuất trán, thời điểm đang đề phòng đối phương phát động công kích thì nghe được một thanh âm quen thuộc:

“Là anh?”

Tim Phương Mộc hạ xuống, liền theo sau là vô cùng khó hiểu.

“Sao em lại ở đây?”

Ánh đèn pin dờn khỏi mặt Phương Mộc, đối phương xốc nón trùm lên, khuôn mặt có vẻ hơi tiêu tụy của Mễ Nam lộ ra.

“Em cũng đang muốn hỏi anh đây – Dọa em giết cả mình.”

Thanh âm của cô xen lẫn một ít thở dốc, xem ra vẫn là kinh hồn chưa định, ngay sau đó, liền kịch liệt ho khan.

Phương Mộc vội bước qua, vỗ nhẹ sau lưng cô. Mễ Nam theo bản năng tránh né một chút, sau đó cũng thành thành thật thật mà đứng tại chỗ.

Thật vất vả chờ cô dừng ho khan, Phương Mộc hỏi: “Em đã bệnh thành thế này rồi, còn chạy đến đây làm gì chứ?”

Mễ Nam nhìn anh một cái, dời tầm mắt.

“Hiện trường có một chỗ, em còn muốn nhìn lại một chút.” Mễ Nam chỉ chỉ mặt đất.

Đó là một vũng nước đọng đang khô cạn, chung quanh đã hiện ra rõ mặt đất xi măng màu xám trắng. Phương Mộc suy nghĩ một chút, nước đọng vừa vắn ngay phía dưới túi nước treo lúc ấy.

“Ý của em là?”

“Lúc ấy chỉ kiểm tra mặt đất khô ráo, chưa suy xét đến khu vực này.” Mễ Nam một lần nữa ngồi xổm xuống, chỉ vào vũng nước đọng, “Em nghĩ, nơi này là trung tâm hiện trường, xung quanh thì thể hắc sẽ lưu lại dấu chân hung thủ, có lẽ lúc ấy chúng ta đã không lưu ý.”

“Ồ?” Phương Mộc nhất thời hưng phấn lên, “Có phát hiện sao?”

Mễ Nam gật gật đầu: “Anh nhìn nơi này, còn có nơi này, nơi này.” Cô liên tiếp chỉ mấy chỗ. Theo hướng ngón tay cô chỉ, Phương Mộc nhìn thấy bên mép nước đọng và dưới mặt nước mỏng manh kia, có vài mẫu dấu chân nhợt nhạt. Nhưng mà đa số không trọn vẹn được đầy đủ, và lại chồng chéo lên nhau, vô cùng mơ hồ.

“Hơn nữa,” Mễ Nam lại chĩa chĩa hướng cầu thang, “Em ở bên kia vừa phát hiện vài mẫu dấu chân, trong đó còn có loại cọ sát.”

“Loại cọ sát?” Phương Mộc như có điều suy nghĩ mà lặp lại câu này. Loại dấu chân đó, chắc là có người ý thức được nước dưới lòng bàn chân, cố ý cọ sát trên mặt đất mà hình thành. Sau khi phát sinh án, có thể để giày dính chất lỏng chảy ra trong túi nước, chỉ có ba loại người. Loại thứ nhất, chính là người báo án, song từ giải thích của gã đến xem, lúc ấy gã trốn còn không kịp, không có khả năng nghĩ chuyện chùi khô để giày. Cho dù có, cũng chỉ có thể là loại giẫm đạp; Loại thứ hai, chính là cảnh sát tiến vào hiện trường. Lúc ấy lực chú ý của mọi người đều đặt trên túi nước quỷ dị kia, hẳn sẽ không nghĩ đến vấn đề sạch sẽ của để giày. Và lại, các cảnh sát ra vào đủ loại hiện trường lớn lớn nhỏ nhỏ, đối với đủ loại hoàn cảnh tội tộ đã sớm không còn ngạc nhiên, đừng nói là để giày chỉ có chút nước như vậy, cho dù là chất dịch của thi thể cũng lười lau; Loại thứ ba, chính là bản thân hung thủ. Y là một người tương đối cẩn thận, nếu ý thức được để giày có khả năng dính nước, chắc chắn sẽ nghĩ cách loại trừ sạch sẽ, tránh lưu lại dấu chân.

Nói cách khác, dấu chân bên mép nước đọng và dưới nước, rất có thể do hung thủ lưu lại.

Nghĩ tới đây, Phương Mộc vội vàng cúi người xuống, cẩn thận xem xét dấu chân này. Nhìn hồi lâu, cũng không thấy được nguyên cớ.

“Có loại dấu để giày cao su này sao?”

“Còn chưa biết, phải lấy về xem kỹ.” Nói còn chưa dứt lời, Mễ Nam lại ho khan.

Phương Mộc vội vỗ lưng cho cô, nhịn không được trách cứ: “Dưới trời mưa to như thế em còn chạy đến, cảm cúm nặng thêm thì phiền lắm đó.”

“Nhưng bởi vì trời mưa em mới đến.” Mễ Nam một tay ấn ngực thở dốc, một tay chĩa chĩa cơn mưa như bức màn dột bên ngoài, “Em sợ nước mưa hắt vào, phá hỏng dấu chân.”

Tim Phương Mộc nóng lên, anh nghĩ không ra lời nào để nói, chỉ có thể lúng ta lúng túng nói: “Việc này. . . .Cám ơn em.”

Mắt Mễ Nam có chút ửng đỏ, nhỏ giọng nói: “Cám ơn cái gì? Em cũng đâu phải vì anh, đây là công việc của em.”

Phương Mộc có chút khó xử mà gãi đầu, lại hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Lấy dấu chân xuống?”

“Ừ.” Mễ Nam xách một cái hộp từ bên tường qua, “Anh giúp em một tay.”

Trong hộp bày đầy dụng cụ. Mễ Nam lấy ra mấy ống tròn rỗng ruột lồng cùng một chỗ, trải trên vũng nước đọng kia đại khái tính toán một chút, rút ra trong đó một ống tròn gắn vào trên nước đọng, sau đó đưa cho Phương Mộc một ống nhỏ giọt, phân công anh đem chất lỏng còn thừa trong ống tròn chậm rãi rút ra. Sau đó, Mễ Nam lại lấy ra một cốc giữ nhiệt, sau khi rót vào một ít nước sạch, xé mở một túi bột phần nhỏ màu trắng, ngồi xổm một bên chờ Phương Mộc.

Chất lỏng trong vũng nước rất nhanh đã bị rút cạn. Mễ Nam đem bột phần màu trắng rắc đều vào trong cốc giữ nhiệt, đại khái sau khi đạt tới tỉ lệ 3 : 5, Mễ Nam cho tay vào, dưới đáy cốc giữ nhiệt bắt đầu đều đặn khuấy nhanh. Khuấy ước chừng nửa phút, bên trong bình giữ nhiệt chất lỏng đã đông thành trạng thái cao. Cô gờ cốc giữ nhiệt nhìn một chút, sau khi xác nhận không có bọt khí, đem chất lỏng dạng cao đổ vào lòng bàn tay, cẩn thận chỉnh sửa ống tròn, để cho chất lỏng dọc theo khe hở chậm rãi chảy vào trong chỗ trùng hình thành dấu chân.

Làm xong hết thảy, Mễ Nam đứng thẳng người, duỗi tay ra ngoài hành lang, dùng nước mưa cọ rửa sạch chất lỏng dạng cao trong lòng bàn tay. Phương Mộc hỏi: “Còn cần làm gì nữa?”

Trên mặt Mễ Nam không còn bộ dáng hết sức chăm chú vừa nãy nữa, mà trở nên thả lỏng hơn.

“Cái gì cũng không cần làm, chờ.”

“Cần chờ bao lâu?”

“Cỡ bốn mươi phút.” Mễ Nam nhìn đồng hồ, lại nhìn cơn mưa bên ngoài hành lang, “Hôm nay không khí ẩm, thạch uốn đông cần nhiều thời gian hơn một chút.”

“Dấu chân này. . . .” Phương Mộc chìa chìa một sườn cầu thang, “Cũng cần lấy sao?”

“Ừ. Nhưng mà không thể dùng mô hình lấy được.” Mễ Nam vỗ vỗ máy ảnh trong hộp, “Đã lấy xong rồi.”

Hai người không còn việc gì làm. Phương Mộc đẩy hộp lại, ra hiệu cho Mễ Nam ngồi lên, sau đó lại cởi áo khoác ra, phủ trên người cô. Mễ Nam nhúc nhích vài cái, nhưng không thắng nổi sự kiên trì của Phương Mộc, cũng chỉ có thể đáp ứng.

Trong hành lang yên tĩnh trở lại, tiếng mưa rơi càng thêm âm ỉ. Sắc mặt Mễ Nam bình tĩnh, đem mình gắt gao quấn trong áo, thỉnh thoảng phát ra tiếng ho khan rất nhỏ. Phương Mộc lại không an tĩnh vậy, cách vài phút phải đi nhìn xem thạch cao giữa ống tròn đã đông chưa.

Lúc lộn tới lộn lui đến lần thứ tư, Mễ Nam không thể nhịn được nữa, đoạt lấy đèn pin trong tay Phương Mộc tắt đi.

“Anh có thể ngồi yên một chút không?”

Trong hành lang một lần nữa tối đen, Phương Mộc xấu hổ nhếch nhếch miệng, dựa lưng vào tường bất động. Suy nghĩ một chút, anh vừa nhắc nhở mình phải kiên nhẫn, vừa lấy thuốc ra, lặng lẽ hút.

Một lúc lâu, nghe được thanh âm yếu ớt của Mễ Nam bên kia truyền đến: “Anh đừng sốt ruột, phát hiện dấu để giày cao su kia, em sẽ lập tức nói cho anh biết.”

Phương Mộc ừ một tiếng, quay đầu nhìn Mễ Nam. Thân ảnh của cô hoàn toàn bị bao phủ trong bóng đêm, chỉ có thể nhìn ra hình dáng của một người, duy chỉ có đôi mắt kia lấp lánh tỏa sáng, nhưng, nhìn lướt qua, ánh sáng nọ cũng theo đó biến mất —— Cô đã quay đầu về.

Mưa to, đêm tối, hành lang yên tĩnh, nam nữ trầm mặc, trong những bộ phim tình cảm gì đó, đều là cảnh tượng nhất định sẽ va chạm ra tia lửa.

Song, hành lang là hiện trường án mạng. Không có hoa tươi và bữa tối, hai người cùng chú ý chính là một ít dấu chân loạn thất bát tao — Ngẫm lại liền buồn cười.

Không nói gì mà chống đỡ, tựa hồ trạng thái duy nhất giữa Phương Mộc và Mễ Nam trong những ngày này. Ngẫm lại mà xem, tựa hồ không cần thiết, nhưng mà, cũng là điều tất nhiên phải tiếp nhận.

“Em ấy ổn không?”

Phương Mộc thoáng sửng sốt, lập tức hiểu được “em ấy” là chỉ ai.

“Cũng không tệ lắm.”

“Dự định lúc nào.” Thanh âm Mễ Nam thấp xuống, “Kết hôn?”

“Việc này, cũng chưa nghĩ tới đâu.” — Tâm Phương Mộc trầm xuống, “Sẽ bàn sau.”

Mễ Nam không nói, sau một trận thanh âm sột soạt, cô đứng lên, thanh âm lại tựa hồ đã nhẹ nhõm hơn nhiều:

“Em đi nhìn xem ‘tác phẩm’ ”

Cơ hồ là cùng lúc, dưới lầu đột ngột truyền đến một trận tiếng chó sủa.

Trong lòng Phương Mộc sợ hãi, lập tức ném rơi đầu lọc thuốc, túm lấy Mễ Nam, đèn pin đang sắp ấn nút cũng bị anh gắt gao nắm trong tay. Mễ Nam cũng nghe thấy tiếng chó sủa rồi, không rên một tiếng ngồi xổm người xuống.

Đã trễ thế này, ai còn đến tiểu khu như đồng đồ nát thế này?

Phương Mộc ra hiệu cho Mễ Nam lui về phía sau, sau đó thoáng đứng thẳng người dậy, thò đầu nhìn xuống dưới lầu.

Cách đó không xa, một vệt ánh đèn pin đang qua lại chập chờn, người tới che một cây dù, thoát nhìn đi đứng cũng vô cùng gian nan. Từ hướng tiến về phía trước, mục tiêu của hắn cũng là tòa nhà số 7 này.

Phương Mộc cẩn thận nhìn người đang dần dần tiếp cận, cuối cùng ánh đèn pin nọ biến mất dưới lầu, ngay sau đó, chợt nghe thấy thanh âm cọt sạt từ cây dù được xếp lại.

Phương Mộc nửa ngồi xổm người lặng lẽ lui về phía sau, tiến đến bên cạnh Mễ Nam, thấp giọng nói: “Hắn đang lên.”

Về mặt Mễ Nam có chút khấn trương, cô hướng ống tròn kia hất miệng, lại nhướng nhướng mày.

Phương Mộc gật gật đầu.

Tương đương một phần tử phạm tội sau khi gây án trở về hiện trường, đặc biệt loại người thông qua gây án thỏa mãn nhu cầu tâm lý nào đó này. Đứng tại nơi từng xâm phạm người khác, dư vị kêu thảm, giãy giụa của nạn nhân, thậm chí cảm giác vi diệu khi sinh mệnh đối phương từng chút bị rút đi, đối với những kẻ này mà nói, là một loại hồi ức tuyệt vời không thể nghi ngờ. Trong đó, vừa có thể một lần nữa hiểu tường tận kích thích và thỏa mãn mà hành vi phạm tội mang đến, cũng có thể thu được một loại khoái cảm “Thành công”.

Phương Mộc nhìn ra, kẻ được gọi là “Đại hiệp” này, rất có khả năng có loại tâm tính này.

Trong đêm mưa yên tĩnh, tiếng bước chân như có như không dần dần truyền đến.

Mễ Nam bắt được tay Phương Mộc, im lặng dò hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, lại nhìn khắp bốn phía. Trong hành lang trống trải, không có nơi nào có thể ẩn thân. Chỉ có gian dưới cầu thang sườn tây có thể cho bọn họ núp tạm.

Anh nhắc hộp lên, ra hiệu cho Mễ Nam đi cùng anh, Mễ Nam lại vùng khỏi tay Phương Mộc, sau khi lục lọi trong túi áo vài lần, thấp người đi qua cầm ống tròn phủ trên dấu chân lên, rồi lấy một mảnh giẻ đỏ màu đen trùm lên mô hình thạch cao.

Đích xác, nếu mục tiêu của “hắn” chính là hiện trường phát sinh án, ông tròn kia khẳng định sẽ làm “hắn” nghe gió mà chạy, mà phiến mô hình thạch àu trắng nọ trong bóng đêm khẳng định sẽ càng thêm chói mắt. Thứ màu đen gì đó có lẽ là giấy phôi tó, chỉ có thể hy vọng hắn đừng quá chú ý tới.

Phương Mộc không đủ thời gian trách cứ mình sơ suất, lôi kéo Mễ Nam lén lút lùi về gian giữa cầu thang sườn tây. Mới vừa trốn xong, chợt nghe tiếng bước chân đã chuyển vào hành lang lầu bốn.

Mễ Nam trốn phía sau Phương Mộc, sau vài giây cẩn thận lắng nghe, lén lút ghé vào bên tai Phương Mộc nói: “Một người, nam giới, thân cao khoảng 1m70, thể trọng hơn 70kg.”

Tâm Phương Mộc trầm xuống, đối phương thể trạng cường tráng, Mễ Nam còn đang bệnh không cách nào trông cậy vào, chỉ dựa vào một mình mình, thật sự không nắm chắc có thể chế ngự được hắn.

Đang nghĩ ngợi, trong tay có thêm một thứ gì đó nặng trĩu. Bằng xúc cảm, Phương Mộc ý thức được đó là đèn pin cường quang Mễ Nam đưa ình.

Phương Mộc suy nghĩ một chút, im lặng hướng Mễ Nam ra dấu vài động tác. Đại ý là: Đợi lúc hắn tới gần, Mễ Nam sẽ đột ngột mở cây dù trong tay, đối phương tất phải dùng đèn pin chiếu sáng. Như thế, mặt tán dù màu xám bạc sẽ phản xạ ra ánh sáng mạnh, thứ nhất có thể thu hút lực chú ý của hắn. Thứ hai có thể làm nhiễu tầm mắt hắn. Sau đó Phương Mộc từ sườn dưới dùng đèn pin công kích đối phương, cố gắng trong thời gian ngắn nhất chế ngự hắn.

Mễ Nam gật gù đầu, tỏ vẻ đã hiểu, đồng thời nắm cây dù trong tay, ngón cái đặt trên chốt mở, tư thế như đang vận sức chờ phát động.

Tiếng bước chân của hắn dần dần rõ ràng, cuối cùng dừng lại. Phương Mộc đại khái tính toán khoảng cách một chút, chính là vị trí trước cửa phòng 405.

Phương Mộc ngừng thở, lén lút thò đầu ra.

Một bóng đen cao lớn đứng trước cửa phòng 405, đang dùng đèn pin quét khắp nơi trên cửa và trên mặt đất. Thành linh, hắn dường như phát hiện gì đó, ngời xồm người xuống, một bên dùng đèn pin khảy, một bên cẩn thận quan sát.

Nhờ đèn pin trong tay hắn, Phương Mộc thoáng cái ý thức được thứ đối phương đã phát hiện: Đó là đầu lọc thuốc mình vừa bỏ lại!

Sơ suất quá!

Trong lòng Phương Mộc liên tục chửi mình, mà đối phương hiển nhiên cũng ý thức được trong hành lang có người vừa ở. Hắn đứng thẳng dậy, sau khi lấy đèn pin quét qua lại vài vòng, ánh sáng liền hướng về gian giữa cầu thang sườn tây.

Phương Mộc vội vàng thụt đầu về. Đồng thời, tiếng bước chân của đối phương lại vang lên, hơn nữa, đang hướng về phía chỗ ẩn thân của bọn họ mà đến!

Phương Mộc cố gắng ngừng thở, trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi, cơ hồ không cầm được đèn pin cường quang. Mắt thấy chùm sáng trên mặt tường đối diện bọn họ quét tới quét lui, quang sáng cũng càng ngày càng tụ lại.

11. Chương 07 - Phần 04

Thành linh, Phương Mộc cảm thấy phía sau lưng mình bị Mễ Nam đẩy mạnh một cái, ngay sau đó, cô từ bên người Phương Mộc xoẹt một cái xông ra ngoài, cây dù trong tay phụt một tiếng mở ra!

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, nghiêng người lao ra khỏi giữa cầu thang, vừa mới vung đèn pin cường quang trong tay, liền cảm thấy dưới chân trượt một cái, cả người nặng nề té lảo đảo trên mặt đất, đèn pin cũng rời tay bay ra ngoài.

Đối phương cũng đã bị kinh hãi, lấy đèn pin che trên trán cuống quýt lui ra phía sau, cơ hồ là cùng lúc, Phương Mộc nghe được một trận thanh âm kim loại va chạm quen thuộc.

Đó là tiếng nạp đạn!

Mẹ nó, hấn cứ nhiên có súng! Tâm Phương Mộc đóng băng — Thế này thì phiền toái rồi!

Mẽ Nam hiển nhiên cũng nghe thấy thanh âm nạp đạn, cô không suy nghĩ nhiều đem tán dù quảng về hướng đối phương, xoay người lại che trên người Phương Mộc.

Phương Mộc vừa vội vừa tức, giầy giữa muốn đứng lên, muốn đem Mẽ Nam che chở sau người. Nhưng Mẽ Nam mở rộng tứ chi, gắt gao ôm lấy Phương Mộc, trong lúc nhất thời khóa cứng không cho anh động đậy.

Đối phương hiển nhiên đã chiếm thế thượng phong, sau khi né tránh cây dù, ánh sáng lập tức bao phủ sang. Kỳ quái chính là, hấn không nổ súng. Vài giây sau, một thanh âm khiến người ta càng thêm kinh ngạc vang lên:

“Phương Mộc?”

Nửa giờ sau, Phương Mộc và Mẽ Nam ngồi trong một quán thức ăn nhanh, đối diện là Dương Học Vũ về mặt âm trầm.

Đèn pin từ trong tay Phương Mộc bay ra cũng không phụ lòng sự mạng của nó, mặc dù không phải cố ý, nó vẫn cứ rần rần trên trán Dương Học Vũ. Giờ phút này, Dương Học Vũ đang dùng chai bia ướp lạnh xoa trên cục u màu tím bầm kia, tay còn lại đùa nghịch bao súng bên hông.

Nơi đó là một khẩu súng ngắn kiểu 49, nửa giờ trước, Dương Học Vũ thiếu chút nữa dùng nó bắn trúng Mẽ Nam.

Mẽ Nam xem xét một đồng thạch cao vỡ vụn, chúng nó đã không cách nào hợp lại thành một khối nữa, có chút bộ phận đã bể thành bột. Sắc mặt Mẽ Nam càng khó coi hơn, cuối cùng đem chúng nó quét vào trong một túi nhựa, nặng nề rơi vào trong hộp dầu chân.

Phương Mộc nhìn Mẽ Nam, suy nghĩ một chút, hỏi dò: “Bằng không. . . .Lại trở về làm lại một phần khác?”

Mẽ Nam không nói chuyện, ngậm lớn ăn khoai tây chiên, nhìn qua đôi bụng lấm. Sau một hồi, cô lạnh lùng phun một câu:

“Dấu vết nguyên thủy đã bị anh ta giẫm lên phá hủy, có làm lại vài lần cũng chẳng nghĩa lý gì.”

Mặt Dương Học Vũ mang theo vẻ tức giận, lớn tiếng biện hộ: “Tôi cũng đâu cố ý! Hơn nữa, ai có thể ngờ muộn thế rồi các người còn ra đó lấy dấu chân hả?”

Phương Mộc vội hòa giải. Anh nhìn cục u trên trán Dương Học Vũ, cảm thấy rất áy náy.

“Cậu không sao chứ?”

Dương Học Vũ hừ một tiếng, cũng không cảm kích: “Anh tự quan tâm đến mình đi.”

Bộ dáng Phương Mộc hiện tại đích xác vô cùng chật vật, đầy người tro bụi bùn đất không nói, trên gò má trái cũng có một vết xước thật to, khuỷu tay và xương hông đều đau rất, phỏng chừng ngã gãy rồi.

Bia và thức ăn được mang lên, Mẽ Nam xới một chén cơm, cũng không ngẩng đầu lên mà im lặng ăn. Hai nam nhân cũng không nói lời nào. Phương Mộc giăng co đến nửa đêm, cũng đói bụng, nhưng không có lòng dạ nào ăn uống. Dấu chân thật vất vả lấy được bị hủy hoại trong chốc lát, điều này khiến anh cảm thấy buồn bực. Ăn vài ngụm, Phương Mộc lấy thuốc ra râu rĩ hút.

Dương Học Vũ ngược lại không hề nhàn rỗi, một ly lại một ly rót bia, thỉnh thoảng nhìn quét qua mặt Phương Mộc và Mẽ Nam. Ngồi một lúc lâu, anh ta đột nhiên hỏi: “Hai người các bạn sao lại đi cùng nhau?”

“Ngẫu nhiên đụng phải.” Phương Mộc suy nghĩ một chút, hỏi: “Tại sao cậu đến hiện trường?”

Dương Học Vũ không nói lời nào, chỉ đứng dậy rót đầy bia trong ly thủy tinh trước mặt Phương Mộc, sau đó nâng ly ra hiệu.

“Tôi còn lái xe,” Phương Mộc vội vàng khoát tay, “Không thể uống.”

Dương Học Vũ đem ly bia ừng ực xử lý, nói năng thô lỗ: “Anh có phải là đàn ông không đây?”

Phương Mộc vừa tức giận vừa buồn cười: “Việc này cùng việc có phải là đàn ông hay không chẳng liên quan! Hơn nữa, chúng ta là cảnh sát, không thể biết luật mà phạm luật.”

“Không hề gì.” Dương Học Vũ lại nâng ly lên, “Đã làm nhiều năm như vậy, mọi mặt tôi đều có người quen — Ai cũng chẳng quản được chúng ta.”

“Vẫn không nên.” Phương Mộc đẩy ly ra, “Có cơ hội rồi nói tiếp.”

Dương Học Vũ trừng mắt: “Con mẹ nó anh đập tôi thành như vậy, mời anh ly bia còn lý lý sự sự?”

Lời này khiến cho Phương Mộc khó mà chối từ tiếp, không thể làm gì khác hơn là đưa tay nhận lấy ly bia. Vừa mới nâng lên, Mễ Nam bên cạnh đã đoạt đi.

“Tôi thay anh ấy uống.” Mễ Nam mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Dương Học Vũ, ngửa thẳng cổ, đem bia trong ly một hơi uống cạn. Phương Mộc muốn đặt lại ly, đã không kịp rồi.

Mặt Dương Học Vũ đỏ lên, gân xanh trên cổ cũng nhảy nhẩy.

“Cô dựa vào cái gì thay anh ta uống hả?”

“Tập kích anh là tôi bố trí đó.” Mễ Nam đặt ly bia xuống, hai gò má ửng đỏ, “Tôi hướng anh bồi tội.”

Mặt Dương Học Vũ càng đỏ hơn, nói chuyện cũng trở nên không đầu không đuôi: “Không cần. . . .Tôi không phải nghĩ như thế. . . .Tôi biết. . . .” Thật sự nói không rõ nữa rồi, dứt khoát cũng ngửa cổ lên trời uống sạch bia trong ly.

Phương Mộc có chút cáu kỉnh, chuyện này là thế nào đây!

Mễ Nam uống bia xong, xách hộp dấu chân lên, ra hiệu cho Phương Mộc đi cùng cô.

“Phương Mộc, đưa em về.”

Phương Mộc vừa muốn đứng dậy, Dương Học Vũ cách bàn túm lấy anh.

“Cô đi đi, Phương Mộc không thể đi.”

Phương Mộc bị túm một cái lão đảo, bất đắc dĩ hỏi han: “Cậu lại muốn gì đây?”

“Nói chuyện với anh.”

“Nói chuyện gì?”

“Nói về vụ án!”

Phương Mộc không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, tận lực nhẫn nại nói: “Học Vũ, cậu uống nhiều rồi, hôm nào bàn lại được chứ?”

Dương Học Vũ không trả lời anh, chỉ hướng Mễ Nam lúc lắc đầu: “Cô đi trước đi.”

Mễ Nam nhìn Dương Học Vũ, lại nhìn Phương Mộc, xoay người rời đi.

Phương Mộc vội vàng nói câu chú ý an toàn, về đến nhà nhắn tin cho anh, cũng không biết Mễ Nam có nghe được không, chỉ thấy cô đẩy cửa ra, biến mất trong bóng đêm.

Phương Mộc bỏ tay Dương Học Vũ ra, châm một điếu thuốc, nhìn Dương Học Vũ đang đổ mặt tía tai, không nhịn được nói: “Nói đi, cậu có ý kiến gì không?”

Dương Học Vũ đã an tĩnh lại, cũng chậm chậm châm một điếu thuốc, sương khói phun ra nuốt vào, cách bàn ăn, thâm ý sâu xa nhìn Phương Mộc.

Một lúc lâu, anh ta phun ra một câu: “Ông anh giỏi nha.”

Phương Mộc ngẩn ra: “Có ý tứ gì?”

Dương Học Vũ cười cười, đưa tay gạt tàn thuốc, lúc ngẩng đầu nhìn Phương Mộc, trong ánh mắt lại lộ ra rất nhiều oán hận.

“Đêm hôm khuya khoắc, anh có bản lãnh túm Mễ Nam ra giúp anh điều tra vụ án. . . .” Dương Học Vũ dừng một chút, “Anh không biết cô ấy đang bị bệnh sao?”

Phương Mộc nhin xuống tức giận: “Tôi đã nói với cậu, chúng tôi tình cờ gặp nhau.”

“Thay anh đỡ đạn, thay anh uống rượu, đó cũng là trùng hợp?”

“Cậu đừng nói bậy!” Phương Mộc đề cao thanh âm.

“Cậu không phải muốn nó về vụ án sao? Tôi cũng có nói hay không? Không nói tôi đi.”

Dương Học Vũ thoáng cái lại tiu nghỉu xuống, sau khi nhẹ nhàng thở dài một hơi, anh ta phát tay gọi phục vụ viên tới, lại thêm hai chai bia.

Phương Mộc lẳng lẳng nhìn anh ta tự rót tự uống một mình, mở miệng hỏi: “Tại sao cậu quay về hiện trường?”

“Hôm nay sau khi cuộc họp kết thúc, tôi vẫn ở lại trong cục.” Dương Học Vũ ợ một cái, “Trước mắt là vụ án này, trong đầu cũng là vụ án trung học số 47 nọ, luôn bắt giặc đem hai vụ án này đặt cùng nhau.”

Tâm trạng Phương Mộc có chút thư thái, xem ra cảm giác đúng về Dương Học Vũ.

“Cậu cũng cảm thấy hai vụ này có chỗ tương tự?”

“Ừ.” Dương Học Vũ gật gật đầu, “Bất quá, chỉ là cảm giác. Dù sao thủ pháp của hai vụ, nơi chốn, đặc thù nạn nhân đều có khác biệt rất lớn. Cho nên, tôi muốn đến hiện trường nhìn lại một chút, có lẽ có đầu mối nào đó mà chúng ta bỏ sót.”

“Đã phát hiện được gì?”

“Cái này.” Dương Học Vũ chìa cục bầm tím trên đầu, tức giận nói.

Phương Mộc nhin không được nở nụ cười, rút ra một điều thuốc vút cho Dương Học Vũ.

Sắc mặt Dương Học Vũ tốt hơn một chút, châm điếu thuốc lá, lại hỏi: “Hai người hình như đã có phát hiện?”

“Cũng không tính là phát hiện gì, mấy dấu chân mơ hồ thôi.” Phương Mộc có chút hậm hực, “Vốn dự định lấy về kiểm tra một chút, kết quả còn bị cậu giẫm lên phá hủy.”

Nhìn thần sắc khó xử của Dương Học Vũ, Phương Mộc liền an ủi, “Bất quá, cũng chưa chắc là đầu mối gì có giá trị, có lẽ là một ít dấu chân không liên quan không chừng.”

Dương Học Vũ ừ một tiếng, cũng không nói gì nữa. Cách hồi lâu, anh ta nhìn Phương Mộc, lại thử dò hỏi: “Anh và Mễ Nam rất thân sao?”

Phương Mộc thoáng trầm ngâm, gật gật đầu: “Có thể coi là vậy.”

“Làm sao hai người biết nhau?”

“Cậu có cần phải tám chuyện vậy không chứ?” Sắc mặt Phương Mộc trầm xuống, “Việc đó không liên quan đến cậu.”

“Đương nhiên có liên quan.” Dương Học Vũ thoáng đề cao giọng, “Mễ Nam là người trong cục chúng ta, cũng là. . . .em gái nhỏ của tôi. Anh một người sắp kết hôn, chú ý ngôn hành cử chỉ một chút được không?”

“Cậu uống nhiều quá rồi hả?” Phương Mộc hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, cũng không muốn tiếp tục dây dưa với anh ta nữa, phát tay gọi phục vụ viên, “Tính tiền.”

Dương Học Vũ sống chết không chịu để cho Phương Mộc trả tiền, hai người sau vài câu tranh chấp, Dương Học Vũ đem hai tờ tiền trăm tệ xanh vỗ lên bàn bỏ đi. Phương Mộc nhìn anh ta bộ dáng bước chân tập tễnh, đưa ra đề nghị muốn đưa anh ta về. Dương Học Vũ lại cự tuyệt, Phương Mộc không còn cách nào, lại không thể tùy ý để anh ta lái xe về nhà, không thể làm gì khác hơn là nhét anh ta vào trong một chiếc taxi cho yên chuyện.

Về đến nhà, đã là rạng sáng hơn 1h. Phương Mộc chợt nghĩ đến một việc, vội vàng lấy điện thoại di động ra xem, nhưng không có tin nhắn Mễ Nam gửi tới. Anh suy nghĩ một chút, liên tục soạn mấy tin, nhưng đều xóa sạch toàn bộ, cuối cùng chỉ gửi đi vài chữ: Về đến nhà chưa?

Tín hiệu gửi hoàn tất, Mễ Nam không lập tức trả lời. Có lẽ đã ngủ. Phương Mộc nghĩ như vậy, nhưng lại không thể thuyết phục mình an tâm đi ngủ.

Liêu Á Phàm không có ở nhà, không có tiếng chương trình TV ồn ào lúc về đến nhà hay tiếng chuông di động thỉnh thoảng vang lên, lúc này trong căn hộ một phòng an tĩnh vô cùng. Phương Mộc tựa trên sofa, đột nhiên cảm thấy toàn thân cao thấp đều đau nhức lợi hại. Anh lẳng lặng ngồi một hồi, nhắm nháp cảm giác mệt mỏi từ trong xương cốt từng chút lan tràn.

Nửa giờ sau, điện thoại di động của Phương Mộc vẫn không hề có động tĩnh gì, anh suy nghĩ một chút, cuối cùng, vẫn là ảo não đem điện thoại vứt trên sofa, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Trong tủ lạnh không có gì ăn, Phương Mộc lấy ra một lon bia, đi tới ban công.

Đẩy cửa sổ ra, không khí ẩm ướt phả vào mặt, theo sát sau đó, chính là cảm giác mát lạnh càng phát tán càng nặng nề. Mưa đã tạnh, thành thị sau khi được tẩy rửa lại không có cảm giác tươi mát được bao nhiêu. Khói bụi trôi nổi bị nước mưa pha trộn thành cấu bẩn, dai dẳng bám vào tất cả đối tượng, nhìn ra rất dính dớp, khiến cho kẻ khác tâm sinh chán ghét.

Phương Mộc chậm rãi uống bia, cảm thụ chất lỏng lạnh lẽo nọ xuyên qua cổ họng, tiến vào dạ dày, sau đó trong lỗ chân lông lan ra một chút nhiệt lượng.

Tri giác của thân thể dần dần khôi phục, da bị xây xát bắt đầu đau rát. Anh nhếch nhếch miệng, ngửa cổ uống cạn bia. Sau đó trở về phòng khách, cởi bỏ từng lớp quần áo toàn thân.

Vị trí bị thương tập trung nửa người bên trái, da khuỷu tay và hông đều trầy xước, có nhiều chỗ còn đang rớm máu. Sau khi xử lý xong vết thương ngoài da, trên trán Phương Mộc đã thấm ra một lớp mồ hôi tinh mịn. Anh gian nan đứng lên, thử hoạt động khớp xương toàn thân, không phát hiện nội thương nghiêm trọng, nhưng ngực và phía sau lưng đều phát hiện một khối máu bầm.

Phương Mộc suy nghĩ một chút, lập tức ý thức được đây là Mễ Nam lưu lại trên người anh.

Trong nháy mắt vừa nghe được tiếng nạp đạn, Mễ Nam phản ứng theo bản năng là bảo vệ Phương Mộc. Điều này làm cho anh cảm thấy một tia ấm áp, còn có khó xử và tội lỗi thật sâu.

Thời khắc mấu chốt, thân thủ của mình cư nhiên không bằng một nữ nhân. Chật vật ngã sấp xuống không nói, trái lại còn phải để cho cô gái này bảo vệ mình. Nếu phản ứng của Dương Học Vũ chậm chút nữa, sợ rằng nửa đời sau của Phương Mộc đều phải trải qua trong thống khổ và tự trách.

Lúc Dương Học Vũ hỏi mình có phải là một người đàn ông hay không, Phương Mộc có chút chột dạ. (())

Anh chợt ý thức được, dịch ý của Dương Học Vũ đối với mình, càng nhiều hơn chính là xuất phát từ sự ghen ghét đối với việc anh và Mễ Nam cùng một chỗ.

Xem ra, anh chàng này thích Mễ Nam.

Phương Mộc tựa trên sofa, đột nhiên cười cười.

Dương Học Vũ là một anh chàng rất được, chỉ ít từ biểu hiện của buổi tối hôm nay đến xem, anh ta cùng Mễ Nam thật đúng một đôi rất thích hợp.

Nhưng mà.

Sau cái “nhưng mà” đó, Phương Mộc không muốn nghĩ nữa. Anh chỉ nhớ rõ, tình hình khi anh luống cuống tay chân cố gắng đứng lên che chở Mễ Nam phía sau người, Mễ Nam gắt gao ôm lấy mình. Tại một khắc kia, Phương Mộc mạnh cỡ nào cũng không làm sao lay chuyển hai tay cô.

Một loại tự ti mãnh liệt chợt nảy lên trong lòng.

Một người mang đầy sọc đời như tôi, một người rối loạn thần kinh như tôi, một người yếu ớt như tôi, một người lưng gánh trách nhiệm nặng nề như tôi.

Đáng giá để cô làm như vậy sao?

Thình lình, điện thoại di động “Đỉnh” một tiếng vang lên, màn hình cũng phát sáng.

Phương Mộc ngậy ra một lúc, vội vàng nắm lấy di động.

Người gửi là Mễ Nam, nội dung chỉ có một chữ: Ừ.

Ừ rũ như thủy triều, quét thẳng vào mặt.

12. Chương 08 - Phần 01

Chương 8 - Cơn ác mộng

Hắn đã ở trong mộng.

Ngay từ cảnh tượng quen thuộc lúc đầu, hắn đã biết mình đang trong cõi mộng.

Như trước là hang núi tối tăm, như trước là cảm giác hít thở không thông tràn ngập áp bách.

Hắn nằm sấp trên mặt đất lạnh như băng, ngoại trừ đôi mắt ra, toàn thân cao thấp đều không thể nhúc nhích.

Trong hang núi có ánh sáng kỳ dị, ánh trắng hắt vào từ trên xuống dưới, song lại yếu ớt mỏng manh tựa như sắp rơi xuống. Điều này làm cho hắn có một loại cảm giác, tựa hồ trừ chỗ ẩn thân của mình là chật hẹp ra, phía trước cách đó không xa vẫn có chỗ còn rộng lớn hơn.

Tại vùng rộng lớn kia, có hai cây cột đá thô chắc một đường uốn lượn hướng về phía trước. Hắn đem ánh mắt chuyển động đến cực hạn, cũng không cách nào nhìn thấy đỉnh của cột đá, càng không biết được tình hình nơi đó thế nào.

Cột đá cũng không thẳng tắp, ngược lại có đường cong lưu loát và bề thế kiên cường. Chúng nó tựa hồ cũng không như những tảng đá vô tri khác, dưới ánh sáng chiếu rọi xuống có chút kỳ dị, bên trong cột đá tựa hồ có cái gì đó đang giãy giụa theo quy luật. Mười mấy năm qua, hắn từng cho rằng mình mơ thấy chính là hai con rắn vô cùng lớn. Song, hắn chưa từng thấy qua loại rắn nào có thể hoàn toàn đứng thẳng thế này, hơn nữa, hai cột đá cũng không có thân thể như rắn cân xứng, bóng loáng thế này. Điều này làm cho hắn cảm thấy mê hoặc. Mỗi lần sau khi mơ xong, hắn đều nhắc nhở chính mình: Lần sau nhất định phải nhìn rõ ràng xem chúng nó đến tột cùng là cái gì. Song, chúng nó trong giấc mơ của hắn một mực cự tuyệt không hiện ra toàn bộ diện mạo của bản thân.

Sự cứng cáp và vĩ ngạn của chúng nó khiến hắn run rẩy. Mặc dù thân ở dưới đáy hang núi, hắn vẫn cho rằng cả hang núi là dựa vào cột đá đó chống đỡ. Kỳ quái chính là, hắn cũng không vì vậy mà cảm thấy an tâm. Trái lại, cột đá cao lớn đứng lặng cách đó không xa tựa hồ như một loại uy hiếp cực lớn.

Cảnh tượng kế tiếp hắn cũng rất quen thuộc. Cột đá bắt đầu giãy giụa kịch liệt, đoạn giữa còn có gập duỗi cổ quái. Dưới động tác của chúng nó, cả hang núi cũng mãnh liệt lay động. Cơ hồ là cùng lúc, tiếng rên rĩ thống khổ từ trong các góc của hang núi truyền ra, giống như một đám dơi chấn kinh, trong bóng tối cầm đầu bay.

Tiếng rên rĩ nọ khiến hắn cảm thấy nhục nhã và phẫn nộ khó hiểu, hắn liều mạng giãy giụa, cố gắng thoát khỏi thân thể chịu cực diện trời buộc, hy vọng có thể vọt tới trước cột đá ——

Hủy diệt chúng nó!

Ý niệm trong đầu này thường khiến hắn trăm điều không giải thích được. Cột đá một khi sụp đổ, chính hắn cũng sẽ theo đó bị chôn vùi trong hang núi. Song, một khắc xúc động kia khiến hắn đem hết thảy đều quẳng sau đầu, chỉ muốn làm cho tiếng rên rĩ kia ngừng lại, làm cho cột đá cao lớn cứng cáp kia đổ sụp!

Mà chúng nó đã thật sự ngã xuống.

Theo một trận tiếng vỡ vụn giòn vang, cột đá nhất tề hướng về phía bên phải oằn xuống, tựa hồ bị bẻ gãy hoàn toàn đến tận gốc. Hắn cảm thấy kinh dị, sợ hãi, càng nhiều hơn chính là một trận mừng như điên và khoái ý hả hê tràn trề. Càng khiến hắn ngoài ý muốn chính là thân thể hắn đã có thể cử động!

Hắn chưa kịp hoạt động thân thể, bởi vì ngay tức khắc, bóng tối trên đỉnh đầu thốt nhiên đè ép xuống ——
Giây tiếp theo, hắn trở lại trên giường mình. Mồ hôi đầm đìa, thở dốc như cá sắp chết.

Mười mấy năm qua, vô luận hắn tỉnh lại ở nơi nào dù là giường, hay ghế dài trong công viên, hay đường ống xi măng hay vòm cầu, giấc mộng này đều tại một khắc kia mà chấm dứt.

Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên mơ thấy cảnh tượng này, khi ấy hắn cho rằng mình thật sự đã chết, mãi đến khi trợn mắt, nhìn thấy một mảnh trời sao trên đỉnh đầu.

Giờ phút này, trước mắt hắn chỉ có trần nhà đồng dạng đen nhánh, bên tai là tiếng ngáy khe khẽ. Thẳng đến khi ý thức và tri giác chậm rãi khôi phục, hắn mới phát hiện ngực vắt ngang một bắp đùi nặng nề.

Hắn cố sức dời nó ra, chủ nhân của bắp đùi phát ra tiếng lều bều bất mãn, lập tức đã bị tiếng ngáy thay thế.

Chẳng biết khi nào, cơn mưa ngoài cửa sổ đã tạnh, không khí ẩm ướt từ cửa thổi vào, bức rèm dày vải bố màu tím có chút lay động. Đột nhiên, hắn hoàn toàn không buồn ngủ nữa, đợi sau khi mồ hôi lạnh đầy người ngừng lại, đứng dậy khoác áo bước xuống giường.

Bé trai mập mạp như trước không hề hay biết tiếp tục ngủ, bóng lưng nho nhỏ chậm rãi phập phồng. Hắn thay bé trai đắp lại chăn, nhẹ chân nhẹ tay bước xuống lầu.

Trái ngược với trên lầu, trong quán cafe càng thêm ám tối. Hắn một đường lục lọi đến quầy bar, sau khi vịn đèn bàn một góc nhà nhỏ này mới có chút ánh sáng.

Hắn lẳng lặng ngồi một hồi, hít hít mũi, đứng dậy tự rót ỉnh nửa ly Whiskey. Sau khi nhấp một ngụm, lại châm một điếu thuốc.

Hắn nghĩ tới cô.

Trước khi gặp cô, hết thấy đều là trốn chạy và u mê. Sau khi gặp cô, cuộc sống có màu sắc, thức ăn có mùi vị, khuôn mặt đã có huyết sắc, bước chân của hắn rốt cuộc đã có thể thả lỏng.

Mà ngay cả cơn mơ vẫn luôn khiến hắn cảm thấy mê hoặc kia cũng được cô phân tích hoàn toàn rõ ràng.

“Không, đừng e ngại hồi ức của anh.” Cô nói, “Nó là một phần của anh, hơn nữa, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành sức mạnh của anh.”

Vì vậy, sau khi gặp cô, mỗi lúc bình tĩnh giữa cơn ác mộng trong đêm, sau khi tứ chi hắn đều đã khôi phục tri giác hắn liền tìm lấy bàn tay cô. Những lúc đó cô đều không làm hắn thất vọng. Ngoại trừ mười ngón tay đan chặt vào nhau, còn có một đôi mắt sáng ngời, xuyên thấu qua tầng tầng hắc ám, đâm phá da tay hắn, thẳng đến nội tâm.

Thật giống như cô một mực chăm chú nhìn hắn.

Điếu thuốc lá cháy hết, hắn cúi đầu lọc vào trong gạt tàn thuốc, lại nhấp một ngụm rượu. Thân thể dần dần nóng lên, chỉ có một đôi chân trần lộ ra ngoài còn có chút hàn ý. Hắn vô thức mà khép chặt áo ngủ, đưa chân dưới quầy bar tìm kiếm dép lê. Thành linh, dưới một tấm thảm, hắn cảm thấy một khối lồi hình bán nguyệt.

Trái tim căng thẳng của hắn lập tức trầm tĩnh lại, trên gương mặt hiện ra một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Dứt khoát, hắn nửa tựa trên ghế, dùng chân trần tinh tế cảm thụ khối lồi cùng vòng kéo bên trong, phảng phất như đang kích thích, lại như đang phô trương.

Này, người, đêm nay ngủ ngon không?

Dựa theo bố trí trong cục, cảnh sát bắt đầu đối với đơn vị tương quan phụ trách phá dỡ tiểu khu Phú Dân triển khai điều tra. Qua điều tra, cuối năm 2010, chính phủ thành phố C đem công trình khai phá xây dựng

địa khối phụ cận tiểu khu Phú Dân giao cho công ty bất động sản khai phá nào đó. Nên công ty đem tổng thể công trình phá dỡ nhận thầu cấp cho công ty phá dỡ nhà cửa Hoàn Đạt. Công ty phá dỡ nhà cửa Hoàn Đạt lại đem công trình phân thầu, trong đó phụ trách công tác phá dỡ tổng thể tiểu khu Phú Dân chính là công ty phá dỡ nhà Xí Thịnh.

Người phụ trách của công ty phá dỡ Xí Thịnh tên là Tiết Xí Thịnh, nam, 44 tuổi, từng bị tội hãm dọa tổng tiền và tội cố ý gây thương tích mà bị phán 7 năm tù giam. Sau khi mãn hạn tù được thả, Tiết Xí Thịnh tụ tập một ít nhân viên xã hội nhân tản thành lập công ty phá dỡ nhà Xí Thịnh. Sau khi đặt chi nhánh dưới công ty phá dỡ nhà Hoàn Đạt, công ty phá dỡ nhà Xí Thịnh tham dự nhiều công tác phá dỡ của nhiều khu vực bên trong thành phố. Kết quả điều tra cho thấy, Tiết Xí Thịnh và nhân viên phá dỡ dưới tay hắn, chủ yếu là những nhân vật sử dụng bạo lực để ngăn chặn những khiếu nại về phá dỡ. Trong quá trình phá dỡ tiểu khu Phú Dân, cư dân vốn cùng công ty phá dỡ nhiều lần phát sinh xung đột động chân động tay thậm chí kết bè kết đảng dùng vũ khí giấu kín, trong đó đều có người của Tiết Xí Thịnh tham dự.

Có vài cư dân ở đó sau khi gặp phải bạo lực và quấy rầy cảm phần báo cảnh sát. Song, bởi vì bộ phận nhân viên phá dỡ đều là thuê tạm người bên ngoài làm, “Làm xong việc”, sau khi nhận được tiền thì rời khỏi vùng này, căn bản không thể nào tra tìm. Cho dù bắt được người, chi tiết đều nhất trí đến thần kỳ, đều nói là không liên quan đến công ty phá dỡ. Điều tra nhưng không tìm được chứng cứ, cảnh sát cũng đành xử phạt những người này gây rối trị an cho xong việc.

Nhưng lần này lại liên quan đến mạng người, muốn lảng tránh cũng không được nữa.

Kết cấu thân phận của người phụ trách và những nhân viên khác của công ty phá dỡ nhà Xí Thịnh khiến cho cảnh sát hứng thú. Đây là loại người chỉ biết đến tiền, chỉ cần có lợi đáng giá, chuyện gì cũng làm ra được. Công trình phá dỡ bình thường đều không vượt quá ba tháng, mà căn cứ theo dự trù của công ty phá dỡ nhà Xí Thịnh, đối với công tác phá dỡ tổng thể của tiểu khu Phú Dân, cho dù là làm hai thầu, lợi nhuận cũng sẽ vượt qua 300 vạn tệ. Dùng một câu nói hình dung, đó chính là thời gian ngắn, hiệu quả tức thời, lợi nhuận cao. Dưới sự hấp dẫn của dạng ích lợi này, không loại trừ bọn họ sẽ làm ra thủ đoạn giết người.

Cảnh sát lập tức triệu tập Tiết Xí Thịnh và những nhân viên khác tổng cộng hơn mười người. Tiết Xí Thịnh cự tuyệt không tiếp nhận triệu tập, còn định cố trốn ra nước ngoài, cảnh sát chiếu theo lệ đối với người này phát lệnh bắt.

Tin tức Tiết Xí Thịnh mưu đồ chạy ra nước ngoài khiến cho cảnh sát vốn đang chú ý cao độ, cũng coi như là biểu hiện có tật giết mình. Phương Mộc lại không lạc quan như thế, nếu Tiết Xí Thịnh thật sự có liên quan đến vụ án Khương Duy Lợi bị giết, đã sớm chạy trốn, căn bản sẽ không đợi đến khi cảnh sát tìm tới cửa. Hơn nữa, dưới cách nhìn của Phương Mộc, khiến cho đám ô hợp này gây hấn sinh sự, hãm dọa tổng tiền đều là chuyện nhỏ nhặt, nhưng để bọn họ đi giết người có kế hoạch, e rằng đại đa số thành viên đều có thể nửa đường bỏ cuộc. Mặc dù là “lao động nhỏ”, bọn họ cũng chỉ là dựa vào người đông thể mạnh. Tách riêng ra, sợ rằng mỗi người đều là thỏ đế. Mà từ dấu vết vật chứng lấy được từ hiện trường, người gây án hẳn sẽ không quá hai.

Bên cạnh đó, đám người Tiết Xí Thịnh từ điều kiện kinh tế và điều kiện thân thể đến xem, quả thật phù hợp với suy đoán của cảnh sát. Nhưng mà, nếu phải vì đạt được mục đích đe dọa các hộ phá dỡ khác, giết chết Khương Duy Lợi thế đã đủ rồi. Hoàn toàn không cần phải phí sức dùng phương thức chết đuối, càng không cần phải bố trí hiện trường quỷ dị như vậy.

Còn nữa, Khương Duy Lợi ở một mức độ nào đó, cùng những nhân viên phá dỡ này có chỗ tương tự. Tức, đều gọi là “Nhân sĩ giang hồ”. Nếu đều là cùng loại người, thì có biện pháp và quy củ giang hồ để xử lý những vấn đề cùng loại. Nếu cho ra một số tiền thỏa mãn yêu cầu của Khương Duy Lợi, tin rằng Khương Duy Lợi sẽ sung sướng vui vẻ chuyển khỏi khuôn viên, đồng thời đối với các hộ phá dỡ khác giữ mồm giữ miệng. Làm như vậy, mạo hiểm và phí tổn đều sẽ an toàn hơn so với giết người.

Dương Học Vũ tại quan điểm này cùng Phương Mộc có điểm khác nhau. Anh ta nghĩ, gọi là quy củ giang hồ, chữ lợi đặt đầu. Nếu giá cả không thể đồng ý, đối với Khương Duy Lợi không biết điều thế này, ra tay hạ sát là có khả năng. Nhưng mà, anh ta cũng cho rằng đối với việc triệu tập đám người Tiết Xí Thịnh sẽ không khiến vụ án có đột phá gì lớn. Tiết Xí Thịnh coi như một người từng trải, theo lý mà nói, không nên làm ra chuyện ngu xuẩn dẫn lửa thiêu thân như thế.

Sự tình không ngoài dự liệu của bọn họ. Cảnh sát thẩm vấn đám người Tiết Xí Thịnh đều không thu được đầu mối nào có giá trị.

Từ điều tra đối với vụ án phát sinh vài ngày trước đây đến xem, những người cùng đám người Tiết Xí Thịnh quan hệ kết giao đều không có tình huống dị thường. Án phát sinh đêm đó, Tiết Xí Thịnh cùng thủ hạ ở nhà hàng Nhạc Sơn Hải Tiên ăn cơm tới 11h. Sau đó, đoàn người lại tới nhà tắm Phủ Sơn Viên. Rạng sáng 1h mới vào hai phòng bao sẵn 1703, 1704 chơi mạt chược tới 9h sáng. Lời khai nói trên được nhân viên trong nhà hàng Nhạc Sơn Hải Tiên và nhà tắm Phủ Sơn Viên chứng thật, qua điều tra lấy được từ máy quay theo dõi của hai nơi đó, chứng thật lời khai của đám người Tiết Xí Thịnh là sự thật. Về phần nguyên nhân Tiết Xí Thịnh mưu đồ chạy ra nước ngoài, Tiết Xí Thịnh vẫn nhất quyết không khai, cố gắng lảng tránh thẩm vấn. Qua điều tra sâu xa, Tiết Xí Thịnh phải khai báo chuyện cố ý phá hoại tài sản và gây hấn sinh sự, tụ tập dâm loạn trái pháp luật. Trong đó, hành vi của Tiết Xí Thịnh và thủ hạ đã vi phạm đến luật hình sự, chờ được xử lý riêng.

Điểm kết quả ấy, ngay cả thu hoạch ngoài ý muốn cũng không tính, nhiều lắm là trên tổng kết số liệu công tác hàng năm tăng thêm mấy việc không liên quan. Cảnh sát thất vọng. Cảm thấy hưng phấn duy chỉ có truyền thông.

13. Chương 08 - Phần 02

Trong những hành vi bất hợp pháp mà Tiết Xí Thịnh khai báo, có một chi tiết khiến truyền thông chú ý. Tiết Xí Thịnh vì để phô trương, ra oai, có khi sẽ bảo thủ hạ tạm thời thuê một số người đến “Làm màu”. Trong đó, có một số là trẻ vị thành niên thuê từ những trường trung học phụ cận. Tiết Xí Thịnh giao cho thủ hạ mỗi người một trăm tệ “Phí lên sân khấu”, trải qua tầng tầng bóc lột, đến tay đám thiếu niên này chỉ còn 20 tệ. Song, chút tiền ít ỏi này cũng đủ làm cho đám thiếu niên bon chen. Một thiếu niên được phỏng vấn nói, việc này kỳ thật không chút khó khăn nào, chỉ cần đi theo là được, không những chi trả phí đi xe, còn bao cơm. Tối hiện trường phá dỡ rồi, chỉ cần cầm dao hoặc gây gộc đứng đó là xong.

Trong tiết mục bản tin buổi sáng của đài truyền hình thành phố C, người dẫn chương trình đang tiến hành phỏng vấn thiếu niên này. Mặc dù vùng mắt của thiếu niên đã được làm nhòe, vẫn có thể cảm thấy sự thần thở và lạnh lùng trên khuôn mặt nọ.

“Nếu phải động thủ đánh người thì sao?”

“Vậy phải thêm tiền.”

“Thêm bao nhiêu?”

“Hai trăm.”

Người dẫn chương trình dừng một chút, tựa hồ đang không chế tâm tình.

“Em dám xuống tay đánh người sao?”

“Ban đầu cũng không dám, sau này bọn họ đều đánh, tôi cũng đánh.” Thiếu niên cúi đầu.

“Bọn họ là ai?”

“Bạn học.”

“Bọn họ tại sao dám xuống tay?”

“Vì tiền đó.” Thiếu niên đột nhiên nở nụ cười, “Có tiền có thể đến tiệm net, có thể mua đồ chơi, còn có thể mua được thức ăn ngon.”

Phương Mộc đang ăn điểm tâm đẩy bát ra, cảm thấy trong lòng buồn phiền đến hoảng.

“Đám ranh con này!” Anh thấp giọng mắng, chợt tự giác lỡ lời, vội vàng thoáng nhìn Liêu Á Phàm bên cạnh.

Chưa lâu trước đây, cô cũng là một trong những đám thiếu niên hỗn tạp đầu đường xó chợ, ra vào nơi chốn bất lương này.

Liêu Á Phàm chẳng chút phản ứng, như trước cúi đầu, ngậm nhỏ uống sữa đậu nành.

Sau khi từ viện phúc lợi trở về, Liêu Á Phàm trở nên trầm mặc hơn nhiều. Song, Phương Mộc ý thức được, đó cũng không phải trạng thái an tĩnh kéo dài trước kia, mà đã xuất hiện vấn đề mới. Sở dĩ nhận thấy được điểm này, là vì Liêu Á Phàm bắt đầu len lén quan sát anh. Khi đó thỉnh thoảng nhìn kỹ cũng không phải là thiện ý, trong đó bao hàm ngờ vực, xét nét hoặc cái gì đó khác.

Phương Mộc cảm thấy rất không thoải mái, vài lần muốn hỏi Liêu Á Phàm xảy ra chuyện gì. Thế nhưng, mỗi lần như thế, Liêu Á Phàm sẽ trước khi Phương Mộc kịp mở miệng dời ánh mắt hoặc đột nhiên rời đi.

Phương Mộc đầu tiên là bất đắc dĩ, tiếp đó là phát cáu, cuối cùng dứt khoát bỏ qua ý niệm tìm hiểu ngọn ngành trong đầu.

Anh cầm bát đĩa bỏ vào trong bồn, nhìn đồng hồ, đưa tay cầm lấy áo sơ mi khoát trên lưng ghế. Mới vừa mặc vào, trong mũi liền xông lên một cỗ mùi mồ hôi nồng nặc. Phương Mộc nhếch nhếch miệng, cởi áo ném vào trong máy giặt, lại ở trong tủ quần áo lục lọi hồi lâu, tìm ra một bộ sơ mi đồng phục chưa khui. Nhìn hơi nước dày đặc trên cửa sổ, Phương Mộc suy nghĩ một chút, lại tìm ra một bộ áo lông màu đen khoác bên ngoài.

Lúc đổi giày ở cửa, Liêu Á Phàm vẫn dựa vào cạnh cửa phòng ngủ nhìn anh từ trên xuống. Phương Mộc buộc xong giày, ngẩng đầu nhìn Liêu Á Phàm, người nọ cầm điều thuốc, vẻ mặt như cười như không.

“Chú đi.” Phương Mộc rử mí mắt xuống, “Cơm trưa tự mình giải quyết nhé, không muốn làm thì gọi đồ ăn bên ngoài cũng được.”

Liêu Á Phàm phun ra một ngụm khói, thành linh trong tay mở ra một bình nhỏ.

“Có muốn thử thứ này chút không?”

Phương Mộc có chút chẳng hiểu ra sao: “Hử?”

“Nước hoa.” Liêu Á Phàm giơ tay ném cái lọ tới, “Nam nữ đều dùng được.”

Phương Mộc vươn tay tiếp được lọ nước hoa, liếc một cái đặt lại trên kệ giày: “Cám ơn, chú không dùng những thứ này.”

“Vẫn cứ dùng đi.” Ngữ khí Liêu Á Phàm mập mờ, “Ăn mặc đẹp trai đến vậy —— Không dùng nước hoa rất đáng tiếc.”

Trên mặt Phương Mộc có chút khó nén được giận, nhìn chằm chằm Liêu Á Phàm vài giây, mở miệng nói: “Con muốn gì?”

Liêu Á Phàm hừ một tiếng, từ thần tình đùa cợt nhanh chóng đổi thành thù hận, lập tức, quay người trở vào phòng ngủ, rầm một tiếng đá cửa đóng lại.

Phương Mộc thông tay đứng ở cửa, cảm thấy trong lòng càng buồn phiền.

Một đường chạy xe đến phân cục, tình tự buồn bực của Phương Mộc không chút nào giảm bớt. Vừa mới tiến vào sân trong phân cục, liền nhìn thấy Dương Học Vũ mang theo vài người vội vã đi ra.

Phương Mộc tiến lên làm động tác chào hỏi, Dương Học Vũ ừ một tiếng, phản ứng có chút lãnh đạm.

Phương Mộc bị bẽ mặt, hậm hực đi về phía cao ốc của phân cục, mới vừa tới cửa, chợt nghe Dương Học Vũ ở sau người “ê” một tiếng.

Phương Mộc xoay người lại, Dương Học Vũ đi tới trước mặt anh, đưa ra một bức ảnh. Trên bức ảnh, chính là túi nước Khương Duy Lợi chết đuối trong đó.

“Nhân của túi nước cùng tất cả biểu thị có thể chứng minh xưởng sản xuất đều bị xé xuống. Nhưng mà, thứ này không thuộc đồ dùng thường nhật, lượng bán hẳn sẽ không lớn. Nếu cẩn thận điều tra, có lẽ sẽ tìm được thông tin của người sản xuất và khách hàng.”

Phương Mộc gật gật đầu, đó cũng là một mạch suy nghĩ không tồi. Vòng qua động cơ gây án, trực tiếp tra tìm nguồn gốc vật chứng, khả năng càng hữu hiệu.

“Bức ảnh này anh giữ lại, nếu có đầu mối tôi sẽ thông báo cho anh.” Dương Học Vũ dừng một chút, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, “Anh hôm nay tới cực. . . . Có chuyện gì sao?”

“Chuyện liên quan đến công việc.” Phương Mộc suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên ăn ngay nói thật, “Nhìn xem chỗ Mễ Nam có tiến triển gì không.”

Dương Học Vũ ừ một tiếng, cao thấp đánh giá Phương Mộc vài lần, tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình. Lúc này, đồng sự chờ đến không nhìn được ẩn còi xe thúc giục anh ta, Dương Học Vũ đành hướng Phương Mộc khoát khoát tay, liền xoay người chạy về hướng ô tô.

Phương Mộc đi vào cao ốc phân cực, xuyên qua đại sảnh, bước vào thang máy, vẫn nhìn bức ảnh trong tay.

Túi nước kia rõ ràng đã được sửa đổi qua. Từ thể tích đến xem, nó hẳn được sử dụng để vận tải đường dài. Nguyên mẫu là hình chữ nhật, một mặt bị cắt đứt, sau mép chỉ khâu có dây ni lông xuyên vào, cũng chính là phần miệng túi nhét người chết vào.

Đang nhìn, thang máy đã dừng ở lầu bốn. Phương Mộc cất kỹ bức ảnh, bước ra ngoài.

Mễ Nam như trước đang bận bịu trong phòng dấu chân, bất quá sắc mặt đã hồng nhuận hơn nhiều, nhìn thấy Phương Mộc tiến đến, khó được hướng anh cười cười.

“Anh đã đến rồi?”

“Ừ.” Phương Mộc nhìn mặt của cô, “Đã đỡ cảm nhiều chưa?”

“Không sao rồi.” Mễ Nam hiển nhiên biết mục đích chuyến đi này của Phương Mộc, trực tiếp cầm lấy giấy tờ photocopy đưa cho anh.

Trên giấy A4 là một ít hoa văn lộn xộn, một số góc trong đó được Mễ Nam dùng bút đỏ khoanh tròn. Phương Mộc nhìn đi nhìn lại mấy lần, vẫn không rõ ra sao. Mễ Nam cười cười, đưa tay lấy tài liệu qua.

“Còn nhớ mô hình dấu chân chúng ta lấy ra đêm đó không?”

Trong đầu Phương Mộc lập tức xuất hiện túi nhựa kia, cùng với mô hình thạch cao cơ hồ vỡ thành bột phấn trong túi nhựa. Chẳng biết tại sao, nhắc tới đêm mưa kia, tâm tình anh trở nên phức tạp, vừa có khó xử, cũng có tiếc nuối, càng nhiều hơn chính là một tia tình cảm ấm áp mơ hồ.

Anh nhanh chóng thu hồi tâm tư, gật gật đầu.

“Em đem khối vỡ còn có thể thành hình sửa sang lại, sau khi thanh lý, lần lượt so sánh một chút, có một vài kết quả không thể xem là thu hoạch.”

“Hửm?” Phương Mộc lập tức hưng phấn lên, “Là cái gì?”

“Anh nhìn đây này.” Mễ Nam lấy tay chỉ chỉ vòng tròn màu đỏ kia. Dấu vết bị khoanh tròn vô cùng mơ hồ, bất quá, vẫn có thể ngờ ngợ phân biệt ra một ít hoa văn. Nhìn qua là một đường ngang, phía dưới có hai đường tách ra, chỗ đường ngang giao hội, chính giữa đại khái là góc 45 độ. Nhìn qua, như một chữ “Đại” không đầu.

“Đây là?” Phương Mộc nhíu mày.

“Anh lại nhìn cái này một chút xem.” Mễ Nam đưa sang tài liệu sao chép, đánh dấu phía trên biểu hiện đây là mẫu dấu chân lấy từ hiện trường án mạng trung học số 47.

Phương Mộc đem hai tờ photocopy đặt trên mặt bàn, so sánh đi so sánh lại, rốt cuộc anh phát hiện một vài chỗ tương tự.

“Hoa văn của đế giày?”

“Đúng.” Mễ Nam chỉ chỉ bản photocopy thứ nhất, “Hoa văn này, cùng hoa văn trên đế giày kia rất giống. Đáng tiếc, quá nhỏ, không đủ hoàn chỉnh.”

Cô than nhẹ một hơi, “Nếu không bị Dương Học Vũ giẫm lên một cước kia, có lẽ sẽ lấy được hoàn chỉnh hơn.”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Dấu chân lấy được từ cửa cầu thang đâu?”

“Không có giá trị.” Mễ Nam nói, “Nhất là mẫu cọ sát kia, chỉ có thể nhận ra hoa văn đế ngang, không có tính đại biểu — Rất nhiều đế giày có loại hoa văn này.”

Tâm Phương Mộc trầm xuống, một ít dấu vết như vậy, căn bản không cách nào lấy dấu chân của vụ án mạng trung học số 47 cùng nhận định. Nhiều lần cũng chỉ nghiệm chứng suy đoán của Phương Mộc, nhưng không thể làm căn cứ điều tra vụ án.

Nhưng mà, Mễ Nam đem thạch cao cơ hồ thành bột mịn này tiến hành kiểm kê, so sánh, tất phải trải qua quá trình tương đối hao phí tinh lực. Suy nghĩ một chút, Phương Mộc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Kết quả này rất quan trọng, cảm ơn em.”

“Anh không cần an ủi em. Em biết, kết luận này không thể xem là đầu mối được. Nhưng mà,” Mễ Nam lại lấy ra tờ giấy, “Anh nhìn xem thứ này.”

Đó là một phần báo cáo kiểm tra đo lường, vật liệu kiểm tra là chất lỏng nào đó, Phương Mộc nhìn một chút, cùng thành phần chất lỏng trong túi nước cơ hồ giống nhau, cũng chính là cái gọi là ‘nước ối’ trong suy đoán của Phương Mộc.

“Đây lại là cái gì?”

“Còn nhớ vũng nước đọng ở hiện trường không? Em từng bảo anh rút chất lỏng bên trong ra.” Sắc mặt Mễ Nam bình tĩnh, “Em đem chất lỏng này đưa đi kiểm nghiệm. Tin rằng anh cũng đã phát hiện, cùng thành phần chất lỏng trong túi nước cơ hồ đồng nhất.”

Thế này có thể chứng tỏ cái gì đây? Chất lỏng trong túi nước hình thành nước đọng trên mặt đất, hai thành phần đương nhiên đồng nhất.

Phương Mộc suy nghĩ một chút, đột nhiên mở to hai mắt.

Có chút thành phần chất lỏng trong túi nước, tỷ như urê, đến từ chính sản phẩm bài tiết của Khương Duy Lợi. Nếu nước đọng trên mặt đất cũng có urê, vậy chứng tỏ chất lỏng này không phải chảy ra khi chất lỏng trong túi nước sóng sánh, mà là sau khi Khương Duy Lợi bị nhét vào túi nước, ở trong túi nước phát sinh chuyện không cầm được, từ trong túi nước chảy ra. (Tiêu: Chuyện ko cầm được là ‘... đùn, ...dầm’ đó =.=)

Nói cách khác, chủ nhân của mẫu dấu chân nọ trong đoạn thời gian sau khi Khương Duy Lợi bị nhét vào túi nước, từng đứng lại trước túi nước.

Phương Mộc lập tức hỏi Mễ Nam: “Từ dấu chân đến xem, hung thủ đối diện túi nước hay quay lưng về túi nước?”

Mễ Nam hiển nhiên đã sớm ý thức được điểm này, rất nhanh đáp: “Loại hoa văn đế giày này trước mũi và gót đều có. Nếu suy đoán của anh thành lập, từ mức độ mòn và khoảng cách với túi nước đến xem, em tin là mũi giày trước lưu lại.”

Mũi giày. Phương Mộc suy nghĩ một chút, việc này chứng tỏ khi ấy y đứng thẳng quay mặt về túi nước.

Đêm khuya. Đổng hoang tàn. Vô số cửa sổ tối om. Túi nước cực lớn cùng với người đàn ông trong đó. Tranh đấu, giày giữa.

Y đang làm gì?

14. Chương 09 - Phần 01

Chương 9 - Đối thủ (1)

Về đến nhà, đã là đêm khuya.

Phương Mộc nhẹ chân nhẹ tay mở cửa, trong phòng khách vẫn sáng đèn, trong cửa phòng ngủ đóng chặt không hề có động tĩnh.

Cô bé hẳn đã ngủ rồi.

Suốt một ngày, Phương Mộc đều ở lại khoa vật chứng của phân cục, đối mặt với một bàn vật chứng loạn thất bát tao vắt óc suy nghĩ. Anh cố gắng nắm chắc tâm tình của hung thủ khi đứng trước túi nước, nhưng trước sau vẫn không thu hoạch được gì.

Từ thủ đoạn gây án kín đáo và tinh táo của hung thủ đến xem, y cực kỳ tự tin không thể nghi ngờ.

Ở tình huống bình thường, kẻ phạm tội sau khi gây án đều mau chóng thoát khỏi hiện trường, mà y cơ hồ quét dọn hiện trường sạch sẽ tinh tươm đầu vào đấy. Đích xác, từ tình huống ngay lúc đó đến xem, tiểu khu Phú Dân hầu như là khu không người, hoàn cảnh cho y thời gian đầy đủ và an toàn để tẩy rửa hết thấy dấu vết. Nhưng mà, y không có khả năng hoàn toàn ở trong bóng tối quét dọn hiện trường, tất phải cần một ít ánh sáng. Cho dù dùng đèn pin, cũng có khả năng sẽ gây sự chú ý cho các hộ dân khác, huống chi y còn từng đứng lặng trước túi nước.

Thường thức ‘tác phẩm’ của mình? Thế thì y đã có phần vội vàng quá mức rồi. Thủ pháp quỷ dị như vậy, khu vực mẫn cảm như vậy, tin tức truyền thông khẳng định sẽ trắng trợn thổi phồng. Thông qua TV, truyền thanh hoặc internet, dưới tình huống vạn người nhìn chăm chú vào tận hưởng dư vị ‘hành động vĩ đại’ của mình chẳng phải càng có thể thỏa mãn y hơn sao?

Lau đi dấu tay trên túi nước? Với tâm tính tinh táo của hung thủ cùng năng lực phản điều tra mà nói, y lúc gây án khẳng định đeo găng tay. Ở nơi đầu tiên, cũng chính là trong phòng 405 không để lại dấu tay nào có thể chứng thật điểm này. Đối với một người như vậy, sẽ không ngu xuẩn đến mức tay không chạm vào túi nước kia. Phải biết rằng, vải cao su nylon là vật nhận vết tích rất tốt.

Xác nhận tử vong của Khương Duy Lợi? Loại suy đoán này càng không đứng vững nổi. Người bình thường thời gian sống sót dưới nước sẽ không quá 3 phút. Huống chi Khương Duy Lợi trước khi bị bỏ vào túi nước đã rơi vào trạng thái gây mê, do không tự chủ được hô hấp dẫn đến hút chất lỏng vào trong phổi, thời gian tử vong cũng sẽ sớm hơn. Bên cạnh đó, thời gian hung thủ cẩn thận thanh lý hiện trường khẳng định vượt quá 3 phút, đợi y thanh lý xong xuôi, cái chết của Khương Duy Lợi đã là chuyện vãn đã đóng thuyền, hoàn toàn không cần phải mạo hiểm lưu lại dấu chân mà đứng đó xác nhận.

Vậy, Khương Duy Lợi bị bỏ vào túi nước, sau khi đã phát sinh việc không khống chế được — đó là một đoạn thời gian ngắn sau khi hoàn thành việc giết người, tại sao hung thủ còn phải nán lại đối diện túi nước một lúc nữa chứ?

Đây thật sự là một kẻ khiến người ta không thể nắm bắt nổi.

Phương Mộc cởi quần áo, tiện tay ném trên ghế. Nhìn đồng hồ, đã gần nửa đêm. Ngồi cả ngày, thắt lưng đau nhức vô cùng, anh co lại trên sofa tiến hành một phen đấu tranh tư tưởng nho nhỏ, quyết định không rửa mặt, trực tiếp đi ngủ.

Nhắm mắt lại, Phương Mộc lập tức cảm thấy huyết thái dương thành thạch nhảy lên, nương theo từng trận căng chặt nối tiếp từng trận đau đớn. Ngủ ngủ. Anh không ngừng tự nhủ với mình, đừng suy nghĩ nữa.

Để tinh thần hoàn toàn buông lỏng hiển nhiên không phải thứ Phương Mộc có thể khống chế, bất quá, thân thể đã hoàn toàn từ bỏ chống cự. Vài phút sau, thân thể Phương Mộc đã cùng giường hợp hai thành một, đầu óc còn đang lúc nhanh lúc chậm mà vận chuyển. Anh lâm vào trong một loại trạng thái bộ phận ý thức tan rã, hết thấy chung quanh cũng dần dần trôi xa. . . .Soạt

Thình lình, một thanh âm rất nhỏ vang lên trong phòng. Phương Mộc vô thức hé mở mắt.

Lập tức, một đôi chân trần xuất hiện trong tầm mắt. Một bóng người rón ra rón rén xuyên qua phòng khách, đi tới trước bàn ăn, cầm lấy quần áo Phương Mộc đưa đến trước mặt, tựa hồ đang tìm đồ vật gì đó, lại giống như đang phân biệt mùi.

Phương Mộc hoàn toàn tỉnh táo lại, anh nửa ngồi dậy, hỏi: “Con đang làm gì?”

Bóng người phát ra một tiếng kêu sợ hãi nho nhỏ, quần áo trên tay cũng rơi trên nền nhà.

Phương Mộc bật đèn bàn. Trong phòng khách chợt sáng lên, Liêu Á Phàm mặc váy ngủ, hai cẳng chân trần, thẳng tắp đứng bên cạnh bàn ăn.

Cô lấy tay che khuất trán, cầu nhàu vài câu, hỏi: “Có thuốc lá không?”

Phương Mộc chỉnh đèn bàn tối xuống, nghiêng đầu đi nói: “Trong túi áo, phía bên phải.”

Liêu Á Phàm nhặt quần áo lên, lấy ra hộp thuốc lá, cũng chưa trở về phòng, mà châm một điếu, tựa bên bàn ăn bắt đầu hút.

Phương Mộc không biết nên cùng cô nói gì, chỉ có thể co trong ổ chăn, nhìn trần nhà ngẩn người.

Hút nửa điếu, Liêu Á Phàm đột nhiên hỏi: “Chú ăn cơm chưa?”

“Rồi.”

“Ừm.” Liêu Á Phàm trầm mặc vài giây, “Con có chưa cơm tối cho chú.”

Phương Mộc lúc này mới chú ý tới, trên bàn ăn có hai khay sứ được đẩy lại.

Anh có chút ngoài ý muốn, cũng có một tia áy náy nho nhỏ.

“Cám ơn.” Anh suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Ngày mai làm điểm tâm.”

Liêu Á Phàm không lên tiếng, như trước cúi đầu hút thuốc, tóc thật dài rũ xuống, hơn phân nửa khuôn mặt đều giấu sau màn tóc. Vài phút sau, cô đột nhiên mở miệng nói: “Giúp con tìm một công việc đi.”

“Hửm?” Phương Mộc rất kinh ngạc, “Tìm việc làm?”

“Phải” Liêu Á Phàm hất hất tóc, ngẩng đầu nhìn thẳng Phương Mộc, “Con không muốn cả ngày ngồi ngốc ở nhà.”

“Được.” Phương Mộc lập tức đáp ứng, “Muốn làm gì?”

“Gì cũng được.” Liêu Á Phàm có chút tự giấu cười nói, “Con một không có bằng cấp, hai không có kỹ năng — Làm gì cũng được.”

Phương Mộc gật gật đầu, trong lòng đã bắt đầu nhanh chóng tính toán những quan hệ xã hội mình có thể liên lạc.

“Chú sẽ nhanh chóng tìm giúp con.”

“Tốt.” Liêu Á Phàm đứng dậy, chân trần đi về hướng phòng ngủ, đi tới cửa, tay cô đỡ khung cửa, tựa hồ có chút xấu hổ nói, “Việc đó. . . .cảm ơn.”

Yêu cầu của Liêu Á Phàm khiến cho Phương Mộc cảm thấy vui mừng, đồng thời cũng có một tia tự trách mơ hồ.

Mấy tháng này, Phương Mộc đem cô bé thu lưu trong nhà mình. Thế nhưng, cũng chỉ là thu lưu. Về phần con đường nhân sinh của cô bé này nên đi tiếp thế nào, anh căn bản chưa từng giúp cô lập kế hoạch. Không nói đến hứa hẹn kết hôn anh vẫn cố gắng tránh kia, Phương Mộc thậm chí chưa bao giờ coi Liêu Á Phàm như một dạng người thường giống anh mà đối đãi.

Hôm nay, cô bé bị mình coi như động vật ‘chăn nuôi’ bình thường này đưa ra yêu cầu muốn đi làm, càng khiến cho Phương Mộc từng thề son sắt sẽ vì cô chịu trách nhiệm mà cảm thấy xấu hổ.

Trong lúc hốt nhiên, Phương Mộc hoàn toàn không buồn ngủ nữa, xuất phát từ hưng phấn, hơn nữa để bình ổn phần tội lỗi nọ, anh bắt đầu cân nhắc nghề nghiệp thích hợp cho Liêu Á Phàm.

Một hơi suy nghĩ mười mấy cái, ngay cả tham gia tư vấn tuyển sinh cũng đã nghĩ tới. Khi Phương Mộc ý thức được mình càng nghĩ càng quá lố, anh đứng dậy đi lấy thuốc lá — Phải làm ình tỉnh táo lại.

Mới vừa đi tới trước bàn ăn, dư quang của Phương Mộc liếc thấy thứ gì đó dưới bàn.

Là bức ảnh chụp túi nước nọ, phỏng chừng khi Liêu Á Phàm tìm thuốc lá rơi ra.

Anh ném bức ảnh trên bàn, kéo qua một cái ghế ngồi xuống, một bên hút thuốc một bên vô thức đánh giá bức ảnh nọ.

Dần dần, mày anh nhúu lại.

Túi nước màu tro đặt trên mặt đất, nước đọng chưa khô cạn dưới ánh đèn chớp phản xạ ra từng quãng từng quãng đốm sáng. Tuy nói đã qua sửa đổi, nhưng nhìn không ra nhiều mùi vị tà ác lắm, càng khó tưởng tượng nổi nó từng là nơi táng thân của một người sống.

Phần dưới giữa túi nước, có mấy dấu vết phác họa loáng thoáng, cẩn thận phân biệt, tựa hồ là một ít số liệu. Trên vải cao su nylon màu tro, số liệu màu đen này rất khó thấy, không chú ý một chút, sẽ bị bỏ sót mất.

Phương Mộc biết, có chút người bán hàng để phân biệt loạt sản phẩm, nơi sản xuất, số lượng, thậm chí số điện thoại khách hàng, sẽ đánh một vài ký hiệu lên sản phẩm. Đặc biệt loại công cụ sản xuất này, không cần đòi hỏi về mỹ quan bên ngoài, chỉ nhấn mạnh tính thực dụng, trực tiếp đánh dấu trên mặt đúng là thông dụng. Nhưng mà, nếu số liệu này không phải người sản xuất hoặc khách hàng đánh dấu thì sao?

Nói cách khác, nếu như là do hung thủ viết lên thì sao?

Vậy, khi hung thủ đứng thẳng mặt hướng về túi nước, chân đồng thời đạp vũng nước đọng nọ, có lẽ đã ngay trên túi nước lạnh lẽo này viết xuống số liệu kia.

Nếu suy luận này thành lập, vậy, số liệu kia khẳng định có ý nghĩa tượng trưng nào đó, hơn nữa vô cùng quan trọng đối với hung thủ, thế nên y muốn công khai phơi bày số liệu này.

Phải điều tra rõ số liệu này, cho dù chỉ dựa theo khả năng, nhưng đều có thể là đầu mối quan trọng.

Công tác tra tìm nguồn gốc túi nước vô cùng khó khăn. Dương Học Vũ mang theo một đội người, ngựa không dừng vó liên tiếp đến thăm mấy xí nghiệp sản xuất túi nước, nhưng không thu hoạch được gì. Loại vật liệu và hình dạng túi nước này vốn na ná như nhau, hơn nữa còn từng được sửa đổi, cũng không có thêm bất luận dấu hiệu nào giúp nhận dạng, những xí nghiệp này cũng không thể xác nhận túi nước nọ có phải là sản phẩm của mình không, càng không thể nào truy tìm được khách hàng.

15. Chương 09 - Phần 02

Trong cục trải qua nghiên cứu, lại cho ra hai phương án. Thứ nhất, yêu cầu tất cả xí nghiệp sản xuất, buôn bán túi nước trong thành phố cung cấp danh sách khách hàng từng mua túi nước cùng loại trong hai tháng qua, sắp xếp điều tra từng cái; Thứ hai, mở rộng phạm vi điều tra nguồn gốc túi nước ra toàn quốc, đồng thời đệ trình cảnh sát địa phương hợp tác điều tra.

Đây chắc chắn là công trình phí thời gian phí sức nhất không thể nghi ngờ, nhưng mà, dưới tình hình vật chứng có hạn, cũng chỉ đành làm thế.

Về phần số liệu trên túi nước này, sau khi chuyển đến phòng lấy vật chứng được hoàn nguyên trạng thái cũ. Phương Mộc nhìn thấy nguyên trạng tổ số liệu nọ lập tức loại bỏ khả năng thứ nhất, tức số điện thoại của khách hàng. Bởi vì trước tổ số liệu nọ còn có vài mẫu chữ, nối liền là XCXJ02828661, cùng số di động và số điện thoại bàn trong nước hoàn toàn bất đồng.

Suy đoán không có ý nghĩa gì, bởi vì khó có thể xác nhận người viết tổ mã hóa này. Chỉ đành chờ tin tức phía Dương Học Vũ trước, nếu như có thể loại trừ khả năng người sản xuất và người bán hàng viết, vậy kết luận cũng chỉ có một —— Hung thủ trên túi nước viết xuống tổ mã hóa này.

Chờ đợi, là chuyện khiến người ta lo âu mà bất đắc dĩ.

Song, cảnh sát cũng không phải là không có chuyện để làm.

Từ nửa cuối năm 2011 đến nay, ngoại trừ án mạng trung học số 47 và án mạng tiểu khu Phú Dân ra, tỉ suất án kiện hình sự vốn vẫn tiếp tục tăng cao. Trong đó vụ án ác tính xảy ra đều điều tra rõ ràng trong thời gian ngắn, còn lại, đều là một vài vụ trộm cướp cùng gây rối trật tự xã hội. Những vụ án này, vô luận lớn nhỏ, đều phân tán lực lượng điều tra của cảnh sát ở một mức độ nào đó.

Xét từ tình hình hiện nay, án mạng trung học số 47 trên thực tế bị rơi vào trạng thái tạm ngừng, tất cả đầu mối đều đã gián đoạn. Án mạng tiểu khu Phú Dân phát sinh gần đây cũng chưa đi được tới đâu, ngoại trừ dùng phương thức mò kim đáy bể sắp xếp điều tra nguồn gốc của túi nước ra, cũng không có tiến triển rõ ràng. Người nhà của Ngụy Minh Quân và mẹ Khương Duy Lợi cứ cách vài ngày lại đến cục nghe tiến độ điều tra phá án của vụ án. Chủ sự hai vụ án này là Dương Học Vũ bị hỏi đến chịu không nổi phiền, cuối cùng dứt khoát trốn mất dạng. Nghe nói mẹ của Khương Duy Lợi lại chạy đến văn phòng phân cục trưởng quỳ xuống, phân cục trưởng và ủy viên chính trị liên tục khuyên nhủ, thật vất vả mới đem bà lão dụ đi được.

Sau một lần ở trong phòng hội nghị trốn hồi lâu nữa, Dương Học Vũ vốn thần kinh đang căng thẳng rồi cuộc không khống chế được, trước mặt mọi người đập bể ly nước.

“Biến mẹ đi, điều tôi đến đội trị an đi! Tốt xấu còn có thể đổi lại được một tiếng khen của nhân dân! Khương Duy Lợi loại súc sinh này chết một mạng đỡ một gánh nặng cho xã hội! Vì hắn, bố đây nửa tháng chưa ngủ được một giấc đằng hoàng rồi!”

Trái với Dương Học Vũ sút đầu mẻ trán, Phương Mộc lại nhàn rỗi hơn nhiều. Vốn dĩ, phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm sở cảnh sát phải anh đến phân cục, chính là tác dụng hỗ trợ điều tra. Hiện tại vụ án kẹt ở đây, mỗi ngày ngâm mình ở phân cục cũng không có ý nghĩa gì.

Bất quá, Phương Mộc cũng không nhàn rỗi lắm. Từ sau khi Liêu Á Phàm đưa ra yêu cầu tìm việc làm, anh liền cho ra đủ loại tưởng tượng cho sự kiện này.

Nghĩ tới nghĩ lui, Phương Mộc quyết định an bài cho Liêu Á Phàm đến viện phúc lợi Nhà Thiên Sứ trước, thứ nhất hoàn cảnh quen thuộc, cũng có thể làm bạn với chị Triệu, thứ hai có thể rảnh rỗi học chút kỹ năng, tính toán một chút cho tương lai.

Ngoài dự liệu của Phương Mộc, Liêu Á Phàm kiên quyết không đến viện phúc lợi Nhà Thiên Sứ, mà đưa ra ý muốn đến sở cảnh sát. Phương Mộc lại càng hoảng sợ. Sở cảnh sát? Đây không phải nơi muốn là có thể đến. Vả lại, với điều kiện hiện giờ của Liêu Á Phàm, ngay cả nhân viên đánh chữ cũng đảm nhiệm không được.

“Quét dọn? Phòng thu phát?” Liêu Á Phàm cũng không kén chọn nghề, “Cọ nhà xí cũng được.”

Phương Mộc dở khóc dở cười, nhắc nài giải thích với Liêu Á Phàm: Sở cảnh sát thuộc về cơ quan nhà nước cấp cao, bất luận nhân viên công tác nào đều phải bố trí cực kỳ thận trọng, không phải người như Phương Mộc có thể quyết định được.

“Vậy đến bệnh viện đi, con nghe nói mẹ nuôi của Hình Lộ công tác ngay trong bệnh viện.”

Cô bé cư nhiên còn biết cả việc này! Phương Mộc suy nghĩ một chút, có lẽ chị Triệu tiết lộ cho cô biết hoàn cảnh gia đình của Hình Lộ rồi. Thật giật mình, Phương Mộc ý thức được Liêu Á Phàm đối với việc tìm việc làm đã lo lắng rất lâu rồi, hơn nữa đã có ý kiến của mình.

Nhưng mà, cô đưa ra ý nghĩ này có lẽ khả thi. Dương Mẫn một năm trước điều đến làm chủ nhiệm khoa nhi bệnh viện nhân dân thành phố, với chức vụ của chị cùng mối quan hệ, an bài một công việc hãn không phải việc gì khó.

Đối với thỉnh cầu của Phương Mộc, Dương Mẫn rất thoải mái đáp ứng. Hai ngày sau, chị liền thông báo Phương Mộc mang Liêu Á Phàm đến làm việc.

Lão Hình khi còn sống, từng cung cấp trợ giúp cho cuộc sống Liêu Á Phàm. Dương Mẫn cũng biết ngọn nguồn sâu xa giữa Liêu Á Phàm và Phương Mộc. Khi gặp lại, cũng không có cảm giác quá xa lạ với nhau. Nhưng mà, Dương Mẫn vẫn nhìn mái tóc nhuộm màu lam của Liêu Á Phàm vài lần.

Ngoại trừ màu tóc đáng chú ý, biểu hiện của Liêu Á Phàm hôm nay coi như khuôn mẫu. Không chỉ cố ý mặc y phục Mễ Nam mua cho cô, trên mặt cũng chỉ trang điểm sơ, gói thuốc lá bình thường không rời người cũng vút ở nhà.

Dương Mẫn hơi áy náy nói cho Phương Mộc, với tình hình trước mắt của Liêu Á Phàm, chỉ có thể làm một ít chuyện lao động chân tay đơn giản. Cho nên chị dựa vào quan hệ đưa Liêu Á Phàm sắp xếp đến ban hộ

công, phụ trách giúp đỡ y tá chăm sóc những người mắc bệnh nặng. Tiền lương không cao, song tự nuôi sống bản thân hẳn không thành vấn đề.

“Cô bé hiện tại. . . .” Thừa dịp Liêu Á Phàm đi nhận đồng phục, Dương Mẫn lén lút hỏi Phương Mộc, “Có bằng cấp gì?”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, lúc Liêu Á Phàm trốn đi chưa tốt nghiệp phổ thông, cho nên nhiều nhất xem như một bằng cấp hai.

“Không thành vấn đề.” Dương Mẫn trái lại rất tự tin, “Việc hộ công không nhiều lắm, thời gian rảnh có thể dùng ôn tập thi tốt nghiệp gì gì đó. Sau khi lấy được văn bằng thì thi một bằng chứng nhận y tá nữa, nửa đời sau xem như có một vật bảo đảm rồi.”

Dương Mẫn nói khiến Phương Mộc cảm thấy vui mừng, tâm tình cũng sáng tỏ thông suốt.

Đang khi nói chuyện, Liêu Á Phàm đã thay đồng phục xong, bước ra. Đồng phục hộ công màu lam nhạt hơi rộng, mặc trên người cô có vẻ thùng thình. Cô bé có chút bức rức bất an, không ngừng nhìn Phương Mộc, lại nhìn Dương Mẫn, hai tay xoắn tới xoắn lui vạt áo.

Dương Mẫn nhìn Liêu Á Phàm từ trên xuống dưới, cười nói: “Thế này không phải quá tốt rồi sao.” Dứt lời, chỉ mang theo Liêu Á Phàm đến phòng nghỉ hộ công.

Phương Mộc cũng yên lòng, có Dương Mẫn chăm sóc, tin tưởng Liêu Á Phàm sẽ làm việc thật vui vẻ. Mất thấy thời gian không còn sớm, anh cũng cùng Dương Mẫn tạm biệt.

Gần nửa tháng không tới sở làm việc. Phương Mộc đến chỗ Biên Bình chào hỏi trước, đem hai tình hình điều tra phá án của hai vụ án mạng báo cáo sơ lược. Biên Bình suy nghĩ một chút, nói với Phương Mộc: “Tạm thời cậu cũng không giúp được gì nữa, vừa vặn phía trên có chuyện này, cậu giúp trước việc này nhé.”

Sở nghiên cứu tâm lý đại học sư phạm thành phố C và phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội sở cảnh sát tỉnh liên hợp muốn làm một hạng mục tổng hợp án lệ, nội dung chủ yếu là những vụ án kẻ giết người tâm lý dị thường trong phạm vi toàn bộ tỉnh.

Biên Bình nói: “Thằng nhóc cậu, vài năm nay xem như kiến thức rộng rãi rồi, đem án lệ hiện có sửa sang lại một chút, thêm vào tổng hợp.” Thấy mặt Phương Mộc lộ vẻ khó xử, Biên Bình dựa về phía sau, xòe hai tay.

“Cậu cũng đừng trông cậy vào anh à, anh là ông già rồi, so ra kém với những đồng chí thanh niên các cậu đây.”

Phương Mộc bị chọc nở nụ cười, nghĩ thầm sư huynh này cũng thích chọc ghẹo quá đi, không thể để anh ấy tiện nghi được. Ngoài miệng đáp ứng, từ trên bàn Biên Bình thuận tay lấy đi nửa hộp thuốc lá Trung Hoa. Mới vừa đi tới cửa, Biên Bình lại bảo cậu.

“Cậu cầm này, hôm qua từ phân cục Khoan Bình chuyển tới đó.” Biên Bình đưa qua tấm vé, nụ cười trên mặt thoáng thu lại, “Chu Chí Siêu đã xuất viện.”

Phương Mộc nhất thời chưa kịp phản ứng: “A?”

Lời còn chưa dứt, đôi mắt Phương Mộc liền trừng lớn.

Năm 2008 đối với người Trung Quốc mà nói, là một năm đặc biệt. Một đại hội thể dục thể thao toàn thế giới đều theo dõi, trở thành mục tiêu phóng thích nội tâm cuồng nhiệt của mỗi người dân trong nước.

Song, trong trí nhớ của vài người, năm 2008 gây cho bọn họ, không phải là vinh quang cả nước vui mừng, mà là sự thảm thiết thấm đẫm máu tươi.

Từ lúc vào hạ tới nay, khu Khoan Bình thành phố C liên tiếp phát sinh hai vụ đột nhập vào nhà cưỡng hiếp giết người.

Vụ án mạng đầu tiên phát sinh ở căn hộ 301 lầu 3 tòa nhà số 4 tiểu khu Tân Trúc. Người chết Trương mỗ, 27 tuổi. Chưa lập gia đình, thất nghiệp. Khi còn sống sau khi bị dùng vũ lực cưỡng hiếp, bị dây điện thoại bàn siết cổ dẫn đến ngạt thở tính cơ giới gây tử vong. Hung thủ là bình thần vào nhà. Từ một chậu cá hồ

đã chuẩn bị xong xuôi và thùng rác trống rỗng trong phòng bếp suy đoán, nạn nhân khi xuống lầu vứt rác, bị hung thủ theo đuôi vào nhà thực hiện cưỡng hiếp giết người. Điểm này, từ trong một túi rác đầy dầu đuôi cá ở điểm tập trung đổ rác dưới lầu có thể cho ra được nghiệm chứng. Bởi vậy có thể suy đoán, hung thủ mặc dù bình thản vào nhà, nhưng cũng không phải là người quen của nạn nhân.

Hiện trường có lượng nhỏ dấu vết vật lộn, áo ngủ chất liệu bông vải nạn nhân mặc trên người cơ hồ bị xé nát. Kết hợp với dấu chân ở hiện trường thu được, bước đầu suy đoán hung thủ thân cao hơn 1m75, thân thể cường tráng, khả năng làm lao động chân tay. Hung thủ ở hiện trường để lại lượng lớn dấu vết vật chứng, kể cả dấu tay, dấu chân và bằng chứng sinh học như tinh dịch lưu lại trong âm đạo nạn nhân. Xem ra, hung thủ không quan tâm, cũng không che giấu hành vi phạm tội.

Vụ án mạng thứ hai phát sinh ở nhà số 202 hộ 4 phòng tòa nhà số 22 ký túc xá công nhân viên xưởng kỹ thuật thành phố C, nạn nhân Lịch mỗ, 39 tuổi, đã kết hôn, khi còn sống là nhân viên thu ngân của hệ thống siêu thị nào đó. Nạn nhân sao khi bị dùng vũ lực cưỡng hiếp, bị khí cụ bèn chém dẫn đến tử vong do sốc vì mất máu, hiện trường vô cùng thê thảm. Hung khí là một con dao phay phát hiện ở hiện trường, thuộc sở hữu của Lịch mỗ. Hung thủ bình thản vào nhà. Từ vị trí thi thể (phòng khách), xung quanh tản mát túi mua hàng, mảnh quần áo nạn nhân mặc và giày cao gót để phán đoán, nạn nhân khi đi mua sắm về, sau khi gặp phải hung thủ, bị theo đuôi từ hành lang vào, thừa dịp khi nạn nhân mở cửa thì chen vào trong, tiếp đó thực hiện hành vi cưỡng hiếp giết người.

Ở hiện trường thu được lượng lớn dấu vết vật chứng. Qua so sánh, dấu tay và dấu chân hung thủ lưu lại ở hiện trường cùng án mạng tiểu khu Tân Trúc có cùng nhận định. Tinh dịch từ âm đạo nạn nhân, qua kiểm tra DNA, cũng cùng vật chứng sinh học lấy từ vụ án mạng tiểu khu Tân Trúc tương xứng. Đến tận đây, phân cục Khoan Bình quyết định nhập hai vụ án cùng xử lý, thành lập tổ chuyên án, cũng hướng phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội sở cảnh sát tỉnh cầu trợ.

Phương Mộc được sở cảnh sát phái tới tổ chuyên án, cũng tham dự phân tích chính hợp hai vụ án. Trong đó, không ít chỗ ý vị sâu xa khiến người ta phải suy nghĩ.

Thứ nhất, địa điểm phát sinh của hai vụ án cách nhau không xa, khoảng cách thẳng tắp không quá một km;

Thứ hai, thời gian của hai vụ án cách nhau tám ngày, thời gian xảy ra án cùng là buổi chiều trong khoảng hơn 2h30. Nhiều lần gây án như thế, và lại địa điểm tương đối tập trung, cũng lựa chọn xuống tay vào ban ngày, đây chứng tỏ hung thủ hoặc hoàn toàn không có đầy đủ năng lực phản điều tra, hoặc là do càn rỡ đến cực điểm;

Thứ ba, hung thủ gây án tỏ ra vô kế hoạch, có đặc điểm quy luật. Hai người bị hại đều là bị theo đuôi vào nhà, sau khi cưỡng hiếp, hung thủ đều dùng vật phẩm lấy được ở hiện trường xem như hung khí, thực hiện hành vi giết người. Sau khi gây án, hung khí đều bị tùy tiện vứt sang một bên ở hiện trường phạm tội, hơn nữa không có hành vi phản điều tra tẩy sạch dấu vết;

Thứ tư, trên thân thể nạn nhân, trên áo quần cùng với dây điện thoại và cán dao phay dùng làm hung khí, đều phát hiện vật chất dạng dầu mỡ màu vàng. Qua kiểm tra đo lường, thành phần chủ yếu của dầu mỡ màu vàng là mỡ động vật, còn chứa mè cay, thành phần từ hoa tiêu, nói đơn giản chính là nguyên liệu thực phẩm tọc xưng là dầu mè. Song, khiến người ta kinh ngạc chính là, giữa chút dầu mè này, cảnh sát lại kiểm nghiệm ra một loạt các alkaloid như narceine (là alkaloid của thuốc phiện dạng tinh thể, là thuốc ngủ và gây tê), morphine, nicotin, cocaine. Theo đó, cảnh sát hoài nghi trong dầu mè này trộn lẫn vào vỏ cây thuốc phiện.

(Tiêu: alkaloid: alkali: kiềm, oid: nhóm chất. Vậy alkaloid là những hợp chất hữu cơ có chứa dị vòng nitơ, có tính bazơ thường gặp trong nhiều loài thực vật và đôi khi là động vật. Đặc biệt, alkaloid có hoạt tính sinh lý cao đối với cơ thể người và động vật nhất là đối với hệ thần kinh)

16. Chương 09 - Phần 03

Chương 9 - Đối thủ (2)

Kết hợp đầu mối này, Phương Mộc đưa ra phán đoán sơ bộ: Hung thủ là nam giới, tuổi từ khoảng 30 tới 40, thân cao 175cm, thể trọng khoảng 80kg. Làm lao động chân tay. Tình trạng kinh tế không tốt lắm. Chưa lập gia đình hoặc ly dị, sống một mình. Địa chỉ nhà cùng đơn vị công tác ngay phụ cận địa điểm phát sinh án. Không gian chỗ ở chật hẹp, là kế thừa tài sản để lại của trưởng bối hoặc thuê ở. Hung thủ thích ăn thực phẩm loại có mè cay, khả năng có thói quen kết bạn uống rượu. Thói quen vệ sinh cá nhân khá kém, lời thôi lếch thếch, khả năng có để râu.

Quan trọng nhất là hung thủ khả năng có bệnh rối loạn tâm thần nào đó.

Lý do của Phương Mộc là: Hung thủ vào hai lần gây án trước đều từng ăn xong loại thực phẩm có mè cay, hơn nữa, đều trộn vào trong dầu mè cả vỏ cây anh túc. Việc này cũng không đơn giản là trùng hợp được. Có lẽ vỏ cây anh túc chính là một trong các nguyên nhân kích thích y cường hiếp giết người. Trong thức ăn người bình thường chứa vỏ cây anh túc, tỷ như lẩu vằn vằn, nhiều nhất sẽ sinh ra tính gây nghiện, nhưng tuyệt không phải điên cuồng đến mức phạm tội. Nếu suy đoán của Phương Mộc thành lập, vậy hung thủ khẳng định mắc loại bệnh rối loạn tâm thần nào đó, dưới kích thích của loại độc tố narceine, morphine, thực hiện hành vi cường hiếp giết người. Hơn nữa, Phương Mộc cho rằng, hung thủ cực kỳ có khả năng trong thời gian ngắn sẽ lại gây án, hơn nữa địa điểm gây án ngay trong bán kính 5km.

Tổ chuyên án tiếp nhận ý kiến của Phương Mộc, trong phạm vi toàn bộ thành phố phát thông báo cùng hiệp lực điều tra, đồng thời đối với những địa điểm ăn uống trong phạm vi toàn thành phố tiến hành điều tra, đặc biệt các quán lẩu cay Tứ Xuyên.

Đang lúc công tác điều tra đánh trống khua chiêng tiến hành, một phụ nữ họ Thái đi cùng chồng đến báo án. Người họ Thái nói: Buổi chiều ngày hôm qua hơn 2h, Thái mỗ làm nghề ở chợ buôn bán quần áo về nhà lấy hộ khẩu sao y để giải quyết công việc, cũng dặn dò chồng xin phép về nhà chờ. Sau khi tiến vào hành lang lầu một lô 5 tiểu khu Cẩm Thủy, Thái mỗ phát hiện phía sau có người đi theo. Liên tưởng đến án mạng cường hiếp phát sinh gần đây, Thái mỗ vô cùng khẩn trương. Do không chắc chồng đã về đến nhà hay chưa, Thái mỗ sau khi bước nhanh lên tầng 3, ở trước cửa phòng 304 nhà mình lấy ra chìa khóa mở cửa. Lúc này, chồng Thái mỗ nghe được tiếng cửa phòng, liền mở cửa ra, vừa vặn nhìn thấy một gã đàn ông đứng phía sau vợ mình, bộ dáng như muốn đẩy vợ mình vào bên trong. Thấy chồng Thái mỗ xuất hiện, gã đàn ông quay đầu bỏ chạy. Theo hai người báo án nhớ lại, người đàn ông cao trên 1m70, tầm vóc trắng kiện, tóc ngắn mà thô cứng, mặt chữ điền, để chòm râu. Thân mặc một áo sơ mi ngắn tay màu lam xám, cùng loại quần áo lao động. Về phần hình dáng đặc thù khác, do sự tình phát sinh đột ngột, hai người báo án đều không chú ý.

Cùng ngày phát sinh án, chính là ngày thứ bảy sau khi vụ án mạng thứ hai xảy ra, mà tiểu khu Cẩm Thủy cách hai vụ án mạng trước cũng không vượt quá 3km.

Đây không thể nghi ngờ chính là một đầu mối quan trọng, hơn nữa ở một mức độ nào đó đã nghiệm chứng suy đoán của Phương Mộc. Tổ chuyên án lập tức tìm chuyên gia chế tác vẽ mô phỏng đối tượng tình nghi, cũng phát lệnh xuống các phân cục và sở cảnh sát khắp thành phố.

Phương Mộc trên cơ sở đầu mối mới này, đề xuất đối tượng tình nghi mắc phải rối loạn tâm thần từng cơn, chu kỳ phát bệnh vào khoảng bảy ngày. Đồng thời, anh kiến nghị thu nhỏ phạm vi điều tra nơi ăn uống, giới hạn trong khu Khoan Bình, trọng điểm điều tra các món ăn vặt loại kém như các món súp cay các loại, nhất là phụ cận hiện trường phát sinh án.

Với cách nhìn của anh, hung thủ thân thể cường tráng, cơ bản có thể loại trừ khả năng hít thuốc phiện. Vậy, vỏ cây thuốc phiện hẳn không phải là thứ cần để thỏa mãn cơn nghiện của gã. Đồng thời, vỏ cây thuốc phiện được trộn vào trong dầu mè, hung thủ khả năng tự mình dùng ăn ở nhà không lớn. Bởi vì, người thường rất khó mua được vỏ cây thuốc phiện, đừng nói chỉ là trộn được vào dầu mè. Do suy đoán đó, hung thủ phải là khi dùng cơm bên ngoài ăn thức ăn chứa cây thuốc phiện như các loại thực phẩm mè cay. Từ vỏ cây thuốc phiện để đạt đến hiệu quả gây nghiện, hung thủ tất nhiên trong khoảng thời gian ngắn đã dùng đi dùng lại loại thực phẩm này. Là một người lao động chân tay tình trạng kinh tế không tốt lắm, gã không

có khả năng ra vào thường xuyên nơi ăn uống sa hoa. Do đó, gã chỉ có thể lựa chọn thức ăn vật loại kém này, trong đó, súp cay giá rẻ là có khả năng nhất.

Toàn bộ đội ngũ của tổ chuyên án đều được phái xuống điều tra. Phương Mộc không nhàn rỗi, cũng tới phụ cận hiện trường phát sinh án tử thời vận. Trong lúc điều tra thăm hỏi, biết được có một quán súp cay cực kỳ nổi danh, mặc dù mặt tiền không lớn, lại nằm trong tiểu khu dân cư, nhưng mỗi ngày khách hàng đến đầy trước cửa, thậm chí có người ngồi xe buýt công cộng từ rất xa đến ăn một chén. Trực giác của Phương Mộc nói cho anh biết, hung thủ ngay trong những thực khách của quán súp cay này. Sau vài lần đến điều tra, giữa trưa ngày thứ bảy sau khi án lần trước phát sinh, Phương Mộc lại đi tới quán súp cay này. Quả thật, anh ‘vô tình gặp được’ thực khách râu ria xồm xoàm kia, hơn nữa ngay phía sau gã tận mắt thấy cả quá trình ‘phát bệnh’.

Chu Chí Siêu, nam, 36 tuổi, dân tộc Hán. Trước khi bị bắt là công nhân phân xưởng lắp ráp của công ty nhiệt lực Đồng Phát thành phố C.

Năm 1992, Chu Chí Siêu sau khi tốt nghiệp trường kỹ thuật, được cha xin cho vào làm ở công ty nhiệt lực Đồng Phát.

Tháng 1 năm 1997, Chu Chí Siêu cùng nữ công nhân cùng đơn vị tên Phó Hoa kết thành vợ chồng, cũng cùng cha của Chu Chí Siêu ở chung trong khu hộ gia đình của công ty nhiệt lực Đồng Phát. Khu nhà này tiền thân là của công ty nhiệt lực Đồng Phát — Nhà máy nhiệt điện thứ nhì thành phố C phân phối cho cha Chu Chí Siêu. Diện tích nhà cửa là 44 mét vuông, lại cách địa điểm phát sinh ba vụ án không quá 5km. Tháng 7 cùng năm, cha Chu Chí Siêu bệnh chết.

Năm 1999, vợ chồng Chu Chí Siêu thỏa thuận ly hôn, không có con nối dõi. Sau đó, Chu Chí Siêu vẫn ở căn nhà mà cha gã lưu lại, không tái hôn, cũng không nghe nói gã từng giao du với bạn gái.

Theo công nhân nói về Chu Chí Siêu, Chu Chí Siêu bình thường trầm mặc ít nói, khi làm việc rất tận lực, cho nên, từ trước đến nay cùng mọi người ở chung không tồi. Nhưng mà, một vài công nhân khá quen thân nói gã này có chút tật quái, thường cách một thời gian ngắn tâm tình sẽ trở nên gắt gỏng, chọc gã một chút, nhẹ thì ăn mắng, nặng thì bị đánh. Nhưng mà, vài ngày sau lại khôi phục thái độ bình thường. Nhóm công nhân trộm nói sau lưng gã đây là “đến kỳ hành kinh”.

Chu Chí Siêu sau khi ly hôn, trạng thái tinh thần càng trở nên không thể nắm bắt, cũng mấy lần chặn đường, quấy rối nữ công nhân cùng đơn vị. Lãnh đạo đơn vị niệm tình gã là nhân viên lâu năm, lại vừa ly hôn, thế là sắp xếp hòa giải bồi thường tiền cho xong việc.

Hành vi quái dị này của Chu Chí Siêu cũng được chính miệng vợ trước Phó Hoa chứng thật. Phó Hoa nói, lúc đầu quyết định cùng Chu Chí Siêu trở thành người yêu, chính là vì coi trọng gã thành thật, ít nói.

Nhưng theo thời gian dài kết giao, Phó Hoa phát hiện tình tự Chu Chí Siêu sẽ thường xuyên không khống chế được. Có một lần ăn cơm bên ngoài, chỉ vì phục vụ mang thức ăn lên chậm một tí, gã liền nóng nảy quá trớn. Thậm chí còn động thủ đánh người.

Sau khi kết hôn, Chu Chí Siêu cần mẫn chịu khó từng khiến Phó Hoa cảm thấy hài lòng. Song một mặt quái dị trong tính cách của hắn cũng từ từ lộ ra. Càng khiến cô khổ không thể tả chính là, tình dục của Chu Chí Siêu mạnh mẽ hơn nhiều so với nam giới bình thường. Cho dù lúc thân thể cô không tiện, cũng sẽ ép buộc yêu cầu cùng phòng. Đặc biệt trong lúc tâm tình Chu Chí Siêu cực kỳ cáu kỉnh, sẽ dùng bạo lực với Phó Hoa khi tiến hành cuộc sống vợ chồng.

Phó Hoa dần dần ý thức được tinh thần Chu Chí Siêu xảy ra vấn đề, bản thân gã lại cự tuyệt không thừa nhận.

Về sau, dưới sự truy vấn của Phó Hoa, cha của Chu Chí Siêu nói con trai khi học tiểu học, từng từ trên xà đơn té xuống, hôn mẹ suốt hai ngày một đêm. Sau khi tỉnh dậy thì trở nên trầm mặc ít nói, thỉnh thoảng sẽ phát cáu. Theo tuổi tác tăng dần, tần suất Chu Chí Siêu lâm vào tâm tình nóng nảy càng ngày càng cao. Để giúp gã lập gia đình, cha của Chu Chí Siêu che giấu Phó Hoa sự tình này.

Phó Hoa sau khi biết được sự thật, yêu cầu Chu Chí Siêu lập tức chữa bệnh. Chu Chí Siêu kịch liệt phản đối. Phó Hoa lấy việc không chữa bệnh sẽ không sinh con để uy hiếp, Chu Chí Siêu mới miễn cưỡng đồng

ý. Bất quá, Chu Chí Siêu kiên trì muốn đến vùng khác chạy chữa, để tránh bị người quen biết được, gây nhiều bất tiện. Vì vậy, vợ chồng Chu Chí Siêu đi tới bệnh viện An Khang thành phố J khám, được chẩn đoán sơ bộ là chứng nông nẩy, cũng kiến nghị nhập viện trị liệu. Bởi vì ảnh hưởng đến công việc, Chu Chí Siêu không đồng ý, chỉ mua một ít thuốc. Bệnh viện kiến nghị gã song song với uống thuốc hãy tìm bác sĩ tâm lý trợ giúp. Dưới sự đề cử của bác sĩ, Chu Chí Siêu ở thành phố J tìm một phòng khám tâm lý tiếp nhận điều trị. Dựa theo sắp xếp của bác sĩ, Chu Chí Siêu cách hai tuần sẽ đến thành phố J tiếp nhận chữa trị tâm lý.

Nửa năm sau, trạng thái tâm thần của Chu Chí Siêu có chuyển biến tốt. Ai ngờ, bác sĩ phụ trách tiến hành trị liệu cho Chu Chí Siêu liên lụy vào vụ án hình sự, phòng khám tâm lý bị đóng cửa, trị liệu cũng không khỏi bị gián đoạn.

Chu Chí Siêu bị đá kích sâu sắc, cự tuyệt tiếp tục chạy chữa, trạng thái tinh thần so với trước khi chữa bệnh còn hồng hơn. Phó Hoa thấy khả năng hồi phục của Chu Chí Siêu vô vọng, lập tức ly hôn.

Chu Chí Siêu sau khi bị bắt, đối với ba vụ án đột nhập cường hiếp giết người mình thực hiện (Trong đó bao gồm cả phạm tội có chuẩn bị trước) thẳng thắn thú nhận. Đồng thời, cảnh sát tiến hành lấy dấu tay, dấu chân cùng với mẫu huyết dịch. Qua giám định, cùng dấu vết vật chứng lấy từ hiện trường hai vụ án trước có nhận định đồng nhất. Xét thấy đã hình thành đầy đủ chứng cứ xác thực theo dây chuyền, cục Khoan Bình muốn đem toàn bộ hồ sơ vụ án chuyển đến viện kiểm soát nhân dân khởi tố.

Trong khi bị giam giữ, Chu Chí Siêu nhiều lần đưa ra yêu cầu muốn ăn súp cay, thậm chí không tiếc tự hại bản thân để uy hiếp. Sau khi nghe báo cáo từ phòng giam, cảnh sát cho Chu Chí Siêu biết chi tiết, trong dầu mè của quán súp cay đó có trộn lẫn vỏ cây thuốc phiện, đã bị cưỡng chế ngừng kinh doanh, người có liên quan chịu trách nhiệm nghi ngờ sản xuất, bán hàng có độc, tội bán thực phẩm có hại, đã bị tạm giam hình sự.

Chu Chí Siêu sau khi biết được, tâm tình càng thêm nóng nảy. Một buổi tối nào đó, Chu Chí Siêu ở trong phòng giam ngang nhiên thủ dâm, còn đá thương một nhân viên quản giáo khác.

Đồng thời, luật sư trợ giúp pháp lý cung cấp cho Chu Chí Siêu hướng cảnh sát đề xuất, sẽ tiến hành giám định tâm thần cho Chu Chí Siêu. Cảnh sát đưa ra quyết định đồng ý, ủy thác trung tâm giám định tư pháp của tỉnh tiến hành xem xét Chu Chí Siêu có mắc bệnh tâm thần hay không, cũng đệ trình cho giám định tư pháp tài liệu liên quan.

17. Chương 09 - Phần 04

Trung tâm giám định tư pháp nửa tháng sau hoàn thành công tác giám định, đưa ra báo cáo giám định đã chuẩn bị. Báo cáo cho thấy, Chu Chí Siêu mắc bệnh tâm thần có tính ngắt quãng, hơn nửa khi phát sinh án bị vây trong trạng thái phát bệnh, thuộc loại người không có năng lực chịu trách nhiệm hình sự.

Báo cáo dẫn đến bất mãn mãnh liệt từ phía gia đình nạn nhân, cũng đưa ra khiếu nại. Cảnh sát lại ủy thác đơn vị uy tính tiến hành giám định tinh thần Chu Chí Siêu, cùng kết luận trước đó không khác bao nhiêu.

Xét thấy Chu Chí Siêu khi gây án thuộc về người không có năng lực chịu trách nhiệm hình sự, do đó, cảnh sát ra quyết định hủy bỏ vụ án, cũng khấu trừ biện pháp cưỡng chế hình sự với Chu Chí Siêu. Đồng thời, bởi vì Chu Chí Siêu không có người giám hộ pháp định, thông qua quyết định của cục cảnh sát thành phố C, đưa Chu Chí Siêu đến bệnh viện An Khang thành phố C cưỡng chế trị liệu.

Qua 3 năm, Chu Chí Siêu cư nhiên đã xuất viện?

Phương Mộc lật xem xấp tài liệu trong tay, đó là một phần công văn phê chuẩn của thị cục, đồng ý cho Chu Chí Siêu xuất viện, cũng phát cho phân cục Khoan Bình và sở cảnh sát nơi Chu Chí Siêu đăng ký hộ tịch.

Phương Mộc suy nghĩ một chút, nhin không được hỏi: “Chu Chí Siêu nhanh như vậy đã khỏi hẳn rồi?”

“Khỏi hẳn cái rắm!” Biên Bình mắng, “Chu Chí Siêu không có người giám hộ pháp định, bất động sản duy nhất chính là của đơn vị phân phối, không qua cải cách nhà ở, không thể tự mình bán. Cho nên, phí điều trị cho gã đều là tiền chính phủ —— Cậu rõ chưa?”

Phương Mộc gật đầu. Đối với loại bệnh nhân tâm thần sinh sự gây họa cường chế chữa trị bình thường do bệnh viện An Khang của vùng này phụ trách. Nhưng mà, các nơi xây dựng và bỏ vốn cho bệnh viện An Khang đều thiếu nghiêm trọng. Vốn bệnh viện An Khang chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, trong phạm vi cả nước cũng không vượt quá 30 viện. Giường ngủ và kinh phí điều trị vẫn là nan đề số một quấy nhiễu việc điều trị cường chế. Thêm vào đó chính phủ cấp thiếu mà lại trễ nải, rất nhiều bệnh nhân tâm thần nhận điều trị cường chế đã có chút chuyển biến tốt đẹp rồi liền coi như “Được chữa khỏi”, qua loa đuổi ra viện cho xong việc.

Người như Chu Chí Siêu, một khi quay về xã hội, không thể nghi ngờ chính là một quả bom tùy thời có thể phát nổ.

“Thằng nhóc này, bình thường nên cẩn thận một chút.” Biên Bình chìa chìa văn kiện photocopy trong tay Phương Mộc, “Tốt nhất mang theo cảnh côn tùy thân. Vạn nhất Chu Chí Siêu tìm cậu trả thù, cậu cũng có thể chống cự một trận.”

“Dạ, yên tâm đi.” Phương Mộc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, xoay người đi.

Trở lại phòng làm việc, Phương Mộc ngồi trước bàn ngẩn người. Ngồi lần này, chính là hơn một tiếng đồng hồ.

Đối với sự tình Chu Chí Siêu xuất viện này, Phương Mộc trái lại không hề lo lắng gã sẽ đến trả thù anh, chỉ là cảm thấy có chút uể oải. Khi điều tra vụ án này, Phương Mộc đối với kết luận của hai lần giám định duy trì thái độ hoài nghi. Nhưng chương trình giám định hợp pháp, cơ cấu giám định cũng đầy quyền uy. Phương Mộc cũng chỉ có thể tiếp nhận kết quả này. Không phải anh nghĩ cần xử tử Chu Chí Siêu, mà cho rằng cần cách ly gã khỏi xã hội một thời gian, chỉ ít chờ đến lúc gã không đến nỗi nguy hại người khác mới xuất viện. Hiện thực lúc này đây, khiến Phương Mộc có chút cảm giác thất bại, tựa như bị một đối thủ đã định sẽ bại cuộc đột nhiên trở mình vậy.

Bất luận thế nào, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là phải nhắc nhở sở cảnh sát tại hộ tịch Chu Chí Siêu phải chú ý nhiều hơn đến gã, nếu gã manh nha sinh sự gây họa nữa, cũng có thể ngăn chặn được ngay. Nghĩ tới đây, Phương Mộc tra tìm số điện thoại của sở cảnh sát địa phương, bấm liên vài lần, đều là đường dây bận. Nói vậy công việc nơi đó cũng bận bịu.

Kỳ thật, cho dù có nhắc nhở, dưới tình huống nhiệm vụ công tác trị an cực kỳ nặng nhọc, nhóm dân cảnh cũng rất khó phân chia tinh lực đi chú ý một bệnh nhân tâm thần. Bên cạnh đó, bản thân lấy thân phận của phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội, cũng khó mà yêu cầu sở cảnh sát tăng mạnh theo dõi Chu Chí Siêu. Nghĩ tới đây, Phương Mộc âm thầm nhắc nhở chính mình, lần sau nhìn thấy Dương Chưởng Vũ, phải nhờ anh ta đánh tiếng với phân cục Khoan Bình, có lẽ lực độ có thể lớn hơn chút.

Chủ ý đã quyết, Phương Mộc bắt đầu xử lý nhiệm vụ Biên Bình giao cho. Anh mở máy tính lên, thu được mấy vụ án đã xử lý những năm qua, từ đó chọn lựa ra những vụ có tính tiêu biểu, dựa theo trình tự thời gian xem xét từng cái.

Từ khi vào ngành cảnh sát tới nay, nếu theo tình huống tâm lý và trạng thái tinh thần của đối tượng tình nghi đến xem, vụ án giảo hóa trường và vụ án sông ngầm không thể nghi ngờ là những vụ án có ý nghĩa điển hình nhất. Đã qua nhiều năm, ánh mắt bắt lực của nhóm người bệnh PTSD (hội chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương) cùng quần thể thú tính của thôn dân Lục gia thôn vẫn còn nguyên trong ký ức anh. Theo độ trượt của con chuột, một loạt những cái tên quen thuộc lần lượt hiện ra trên màn hình.

La Gia Hải, Đàm Kỷ, Khương Đức Tiên, Khúc Nhị, Lục Thiên Trường, Lương Tứ Hải, Tiểu Vọng.

Cuối cùng hình thành trong tổng hợp án lệ, bọn họ sẽ bị gọi là mỗ nào đó, sau đó trên giấy trắng mực in, đem hành vi phạm tội khiến người ta sợ hãi này nhất nhất tái hiện lại. Trên ý nghĩa nào đó, lịch sử phạm tội của bọn họ sẽ ghi lại suốt đời. Mà trong trí nhớ của những người bị thương tổn này, liệu có thể hay không?

Những năm gần đây, bọn họ vẫn chưa từng rời đi, vững vàng trú đóng trong một góc hồi ức nào đó, chờ đợi người đưa bọn họ vào địa ngục một lần nữa mở ra cánh cửa kia.

Người đó, chính là Phương Mộc.

Song, án lệ chiếm cứ không gian tương đối trên ỏ cứng này, không khiến Phương Mộc cảm thấy tự hào chút nào. Trái lại, một lần nữa xem lại cuộc sống thấm đẫm máu tươi này, khiến cho tâm tình anh càng thêm trầm trọng. Bởi vì, anh không cách nào làm ình không quan tâm đến được. Anh không phải người đứng nhìn, mà là người đích thân trải qua; Anh không phải trọng tài, mà là người tham dự. Những cái tên này cùng hồi ức trước kia đã trở thành một phần của anh, tựa như một đồng tiền xu hai mặt, hoặc rễ của một thân cây.

Kể cả bộ phận cả đời anh không muốn chạm vào nữa này.

Phương Mộc giắt ngăn kéo dưới cùng ra, phía dưới sách vở và hồ sơ, một USB màu đen lẳng lẳng nằm ở đó. Trong USB chỉ có mấy văn kiện đính kèm. Ánh mắt Phương Mộc theo thứ tự đảo qua “Án độc giả thứ bảy”, “Án Mã Khải”, cuối cùng, mũi tên chuột dừng ở một tài liệu mang tên “Án Tôn Phổ” thật lâu.

Anh hít sâu một hơi, nhấp hai cái.

Hình ảnh hiện ra dày đặc trên màn hình, có tranh ảnh, có bảng biểu, cũng có văn bản tài liệu. Cùng những án lệ xem trước đó bất đồng, những thứ này không đánh số theo quy tắc.

Bởi vì, đây là hồi ức thuộc về chính Phương Mộc.

Phương Mộc châm một điếu thuốc, nắm tay nâng má, mở ra một mục đặt tên là “1 (Richard Ramirez)” (*)

Vừa nhìn mục này, nhìn thẳng suốt một ngày. Khi ngẩng đầu lần nữa, ngoài cửa sổ đã là cảnh chiều hôm thâm trầm. Ngọn đèn trong cao ốc sở cảnh sát lần lượt vụt tắt. Phương Mộc ngồi trong phòng làm việc càng ngày càng tối, không muốn nhúc nhích.

Trong mông lung, những người đó ngồi vây xung quanh, lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Phương Mộc, tựa hồ muốn ở trên mặt anh tìm kiếm đáp án mà khi còn sống vẫn chưa được biết.

Muốn hỏi một chút “Tại sao”, cũng không phải muốn biết kết quả chân chính, chẳng qua chỉ vì không cam lòng.

Phương Mộc đồng dạng nhìn lại bọn họ, tâm trạng một mảnh bình tĩnh.

Cái gọi là tốt, hỏng, đẹp, xấu, thiện, ác, đều chỉ tồn tại trong cùng một trái tim. Tử vong hay sinh tồn, đều đủ để cho tâm chúng ta tồn tại cảm kích. Trên chuyến xe lửa nhân sinh, chúng ta chỉ là bạn đồng hành với nhau mà thôi. Tôi muốn làm, chính là lưu giữ lại cuống vé của các bạn, sau đó nói cho những người khác, làm thế nào học được cách sống thật tốt, tránh điều tồi tệ nhất là cái chết.

Vì vậy, bọn họ đứng dậy rời đi, từng người biến mất trong bóng tối dày đặc. Đi cuối cùng, chính là ông ta.

Ông ta có lẽ không phải là đối thủ cường hãn nhất mà Phương Mộc gặp được trong cuộc đời này, nhưng tuyệt đối là một người điên cuồng nhất.

Ông ta vẫn như cũ mang theo vết đạn trên trán, hăm sâu, trống rỗng. Dáng đi lơ lửng, tựa hồ vừa chạm tay là có thể rụng. Mà ngay cả trên mặt hần nộ cười nộ vẫn tràn ngập trào phúng và khiêu khích, đều rõ ràng có thể phân rõ được.

Phương Mộc lẳng lẳng nhìn ông ta, tựa như trong địa lao đó nhìn thẳng nhau, mãi đến khi ông ta và nụ cười trên mặt ông ta đều tiêu tán vào không khí.

Lúc này, một tiếng “Đình linh” khiến Phương Mộc phục hồi lại tinh thần. Trên màn hình điện thoại di động cho thấy một tin nhắn mới: Con tan tâm rồi.

Là Liêu Á Phàm gửi tới.

Phương Mộc hoạt động một chút tay chân đã tê dại, đứng dậy thu dọn đồ đạc. Lúc gần đi, anh lại trở lại trước bàn làm việc, ở trên sổ ghi chép viết xuống: Hướng cục cảnh sát thành phố J lấy toàn bộ tư liệu hồ sơ án Tôn Phổ về. Sợ không đủ rõ ràng, Phương Mộc ở dưới đoạn này vẽ vài đường.

Án Tôn Phổ nhất định phải thu vào tổng hợp án lệ, không vì cái gì khác, chỉ vì đoạn ký ức này không cho phép lãng tránh.

Lái xe đến trước cửa bệnh viện thành phố, Phương Mộc từ xa xa nhìn thấy Liêu Á Phàm đứng ở ven đường. Xe còn chưa dừng ổn, cô đã giật cửa nhảy lên xe.

“Chết cồng rồi chết cồng rồi.” Cô đưa tay đặt ra đầu gió, “Sao chú giờ mới tan tầm?”

“Có công việc phải làm.” Phương Mộc chỉnh nhiệt độ lên cao, “Ngày làm việc đầu tiên thế nào?”

“Hoàn hảo.” Liêu Á Phàm có chút hưng phấn, bắt đầu nói chuyện đủ loại kinh nghiệm ngày hôm nay.

Nhiệt độ trong xe dần dần tăng cao, mùi sát trùng trên người Liêu Á Phàm cũng phát ra càng rõ ràng. Phương Mộc hít hít mũi, đột nhiên cảm giác nó so với những thứ nước hoa rẻ tiền kia tốt hơn rất nhiều.

“Sao vậy?” Liêu Á Phàm chú ý tới động tác của Phương Mộc, vội vàng kéo quần áo sang ngồi tới ngồi lui, “Trên người con có mùi gì kỳ quái hả?”

“Không có.” Phương Mộc cười cười, “Chút mùi của thiên sứ áo trắng.”

Liêu Á Phàm thở phào nhẹ nhõm, mặt lại đỏ lên.

“Con còn tưởng rằng dính thứ gì bẩn chứ, hôm nay giúp một cô gái mát xa thân thể. Đáng tiếc lắm, bộ dạng rất đẹp, lại là một người thực vật.”

Về đến nhà, làm thức ăn đơn giản. Trong lúc ăn cơm, Liêu Á Phàm không ngừng nói chuyện trong bệnh viện. Phương Mộc âm ừ nghe, trong đầu lại nghĩ chuyện khác. Thỉnh thoảng hồi phục lại tinh thần, anh chợt ý thức được, ngày hôm nay, rốt cuộc có chút hình dáng của cuộc sống đời thường.

Ăn cơm xong, Liêu Á Phàm xung phong đảm nhận rửa chén. Kế tiếp, cô đứng trước tủ quần áo chọn lựa quần áo ngày mai phải mặc. Chọn hồi lâu, lại cúi đầu nhét trở về.

“Ôi, chọn cũng vô ích, dù sao cũng phải mặc đồng phục.”

Chỉ an tĩnh một hồi, Liêu Á Phàm lại bận rộn. Cô đem ba lô lấy ra hết, sau đó cẩn thận lựa vật dụng cần cho công việc. Từ ví tiền, chìa khóa, son dưỡng môi nhỏ, bao tay phân loại xong. Cuối cùng, thừa dịp Phương Mộc “không chú ý”, len lén nhét vào một bao thuốc lá.

Lăn qua lăn lại đến 10h, Liêu Á Phàm rốt cuộc trở về phòng ngủ. Phương Mộc thở dài nhẹ nhõm, cũng nằm trên sofa ngủ. Trải qua đoạn thời gian khẩn trương và bận rộn trước đó, đột nhiên trầm tĩnh lại, anh nhất thời chưa thể quen lắm, trạng thái nửa tỉnh nửa mê duy trì thật lâu.

Trong mộng lung, Phương Mộc chợt ý thức được, chính mình một mực nghĩ đến chuyện tổng hợp án lệ.

Anh thoáng cái tỉnh táo lại, lập tức, một cái tên vô cùng rõ ràng trong đầu:

Tôn Phổ.

(*) Richard Ramirez: Lịch sử các vụ án hình sự nước Mỹ đã ghi nhận hung thủ của một loạt vụ án giết người khủng khiếp tại Los Angeles trong hai năm 1984-1985 vào nhóm những kẻ điên loạn. Hắn được báo chí mệnh danh là Sát nhân của bóng đêm, kẻ thực hiện những cuộc giết người tàn bạo mà trong cơn ác mộng cũng không thể thấy được.

18. Chương 10 - Phần 01

Chương 10 - Mạch suy nghĩ

Thật khát. Trong miệng còn có loại vị đắng.

Gã chép lười, từ từ nhắm hai mắt không muốn tỉnh dậy. Mấy ngày gần đây, mỗi đêm gã đều phải mượn rượu mới có thể ngủ. Cái giá phải trả là mỗi lần đến rạng sáng, gã đều phải tỉnh lại trong cơn khát cực độ.

Song, gã phải làm như vậy, bằng không, nhắm mắt sẽ lại nhìn thấy nữ nhân kia kẹt trong hàng rào chống trộm, tứ chi đều tận lực mở rộng ra phía ngoài.

Muốn uống nước.

Nước, thứ thật tốt. Có thể giải khát, cũng có thể cứu mạng. Người đàn bà kia, kỳ vọng cuối cùng, cũng là nước từ trên trời rơi xuống nhỉ?

Tại sao lại nghĩ những việc này? Gã thầm mắng mình một câu, dự định trở mình tiếp tục ngủ.

Kỳ quái chính là, thân thể vậy mà không hề động dậy.

Trong giây lát, ý thức của gã hoàn toàn khôi phục lại.

Không, ta không ngủ.

Ngay vừa rồi, gã một bên uống bia, một bên trừng đôi mắt đỏ tươi xem website đồi trụy. Đây là nơi duy nhất sẽ không xuất hiện gã và chiếc xe chết tiệt nọ. Sau đó. Bị cúp điện.

Gã ở trong bóng đêm sững sốt chừng nửa phút, thẳng đến khi sự vật trong phòng từ từ hiện lên trong tầm mắt. Nhìn qua, mỗi thứ đều giống như nữ nhân kia – cùng tứ chi tận lực mở rộng của cô ta.

Gã bắt đầu hoảng loạn. Không, ta phải ở lại những nơi có ánh sáng, bằng không, cô gái kia sẽ đi theo ta, đi theo ta.

Khi đứng lên đi tìm điện thoại di động, gã ngoài ý muốn phát hiện, trong tòa nhà đối diện, vẫn đang phát ra một chút ánh đèn thừa thớt.

Lại đứt cầu dao? Gã thoáng yên tâm, xem ra không cần ở trong bóng tối này trải qua một đêm buồn chán. Gã bật di động lên, nhờ một chút ánh sáng nhạt trên màn hình, mò tới trước cửa thăm dò hộp điện trong hành lang.

Sau đó.

Bóng đen chợt ập đến. Vải ẩm trên mặt thấm qua thứ mùi gai mũi.

Gã hoàn toàn tỉnh táo lại, phát hiện mình đang nằm trên sàn nhà của chính mình, hai tay bị trói sau lưng. Mặc dù vẫn không rõ ràng lắm tới cùng đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng, bản năng thúc đẩy gã cố gắng đứng lên. Song, sau vài lần ngo ngoáy, gã phát hiện nỗ lực của mình chỉ là phí công. Từ trên cảm giác phán đoán, quần quanh hai tay mình hẳn là băng dính, mà một chỗ khác của băng dính, kéo dài về phía sau đến bên dưới sofa vải.

Gã cùng sofa gắt gao dán vào nhau, mà chiều dài đoạn băng dính nọ lại rất ngắn, điều này khiến cho gã chỉ có thể bảo trì tư thế khó chịu nghiêng người nằm thẳng. Gã cố gắng tách hai chân ra, dùng đầu gối tạo thành một điểm tựa. Nhưng mà, gã lập tức phát hiện, hai chân mình cũng bị băng dính vũng vàng quấn cùng một chỗ.

“Mày nên bình tĩnh một chút đi.”

Thình lình, một thanh âm xa lạ vang lên trong tai gã. Gã lại càng hoảng sợ, bản năng theo tiếng nói nhìn lại. Một bóng đen đứng trước cửa sổ loại sát đất, từ điểm sáng màu đỏ sậm bên khoe miệng hằn đến xem, hằn đang hút thuốc.

“Tao cột mày vào trên sofa này rồi. Vừa nãy tao sờ soạng một chút, hẳn là thép.” Điểm sáng đỏ bên mép bóng đen lúc sáng lúc tối, “Sofa chất lượng không tồi —— kiểm không ít tiền nhỉ?”

Gã cảm thấy mồ hôi lạnh đột nhiên thoáng cái từ trong lỗ chân lông toàn thân xông ra.

“Mày. Mày là ai?”

Bóng đen nhẹ nhàng cười một tiếng, xoay người sang chỗ khác không để ý đến gã nữa.

Gã không dám có động tác gì quá lớn, âm thầm dùng sức giãy giụa. Rất nhanh gã liền tuyệt vọng, băng dính ước chừng quấn quanh hơn 10 lớp căn bản không cách nào giãy thoát.

Gã chép lười, cảm thấy trong miệng cơ hồ đã khô cạn.

“Di động của tôi vừa mới mua. Hơn ba ngàn tệ. Ví tiền trong túi áo khoác. Trong phòng ngủ tủ đầu giường còn có một ít tiền mặt.”

Bóng đen không chút phản ứng nào, như trước tựa bên cửa sổ, dường như đang nhìn quanh bên ngoài.

“ Còn có thể ngân hàng, cũng ở trong ví tiền. Anh thả tôi ra, tôi cho anh biết mật mã. Mọi chuyện đều có thể thương lượng.”

Trầm mặc.

“Anh. Anh rất cuộc muốn.”

“Mày nhìn.” Bóng đen cắt ngang lời gã, tay phải cầm điều thuốc chỉ hướng đông nam, “Ở chỗ này có thể nhìn được nhà của cô ấy.”

Nhà ai? Gã ban đầu còn có chút chẳng hiểu ra sao, sau vài giây, ánh mắt của gã thoáng cái đã trừng lớn.

Đúng vậy, đó là nhà của cô ta, một nơi mà những ngày gần đây khiến gã không dám nhìn kỹ nữa.

Cửa sổ vỡ nát. Vách tường cháy sém. Hàng rào vặn vẹo.

Gã lại ra sức giãy giụa, sofa nặng nề bị lôi kéo đến kéo kẹt rung động.

“Mày là ai? Chồng của cô ta, hay em trai cô ta?”

Bóng đen không hề lên tiếng, chỉ nắm tắt điều thuốc trong tay, liền sau đó, cẩn thận đem đầu lọc bỏ vào trong túi của mình.

Động tác chẳng lành này tựa hồ biểu thị một kết cục nào đó. Gã thoáng cái sợ hãi tới cực điểm, một bên tiếp tục tranh đấu, một bên cầu khẩn:

“Tôi thật không cố ý mà. Anh buông tha cho tôi đi, tôi cũng không dám nữa đâu. Tôi có thể thường tiền.”

Bóng đen không để ý tới gã, tự mình đi lại bốn phía trong phòng, dưới chân thỉnh thoảng truyền đến tiếng sần sật kỳ quái, nghe vào, tựa hồ như trên chân hắn được bọc bởi túi nhựa.

Theo bước chân của hắn, mỗi phòng lục tục truyền đến tiếng đóng cửa sổ và kéo rèm. Rất nhanh, bóng đen lại trở về bên cạnh gã, lúc này đây, hắn đã kéo cả bức rèm trong phòng khách.

“Dường như có chút oi bức, đúng không?” Ngữ khí của bóng đen thoải mái, tựa hồ đang thảo luận một chuyện gì đó hoàn toàn không liên quan đến tình cảnh trước mắt.

Gã đã hoàn toàn mất đi sức lực tranh đấu, chỉ có thể há hốc miệng thở hổn hển nhìn đối phương.

Bóng đen mò tới trước cửa, xách lên một vật thể hình vuông, từ động tác của bóng đen đến xem, vật kia tựa hồ rất nặng.

Ngay sau đó, bóng đen đi tới trước rèm cửa, giơ vật thể kia lên cao thấp vung vẩy, theo động tác của hắn, một cỗ mùi gay mũi ở bên trong tràn ra.

Gã hít hít mũi, trong não nháy mắt trống rỗng.

Là xăng.

Bóng đen liên tục di chuyển bước chân, các góc trong phòng khách đều bị hất lên chất lỏng chí mạng nọ. Cuối cùng, hắn đem xăng còn thừa đổ hết vào trên sofa.

“Xin lỗi, dùng xăng trong xe của mày.” Bóng đen có chút thờ dốt, đem vật thể hình vuông kia đặt bên cạnh gã. Là một thùng nhựa màu trắng.

“Ngũ Lăng màu xám, đúng không?” Bóng đen cười cười, “Ngày mai chỉ sợ mày không thể lái xe rồi ——— Đương nhiên, nếu mày còn có cơ hội lái nó.”

Gã đã ý thức được bóng đen muốn làm gì, một bên theo bản năng lui về phía sau, một bên dùng hết sức lực toàn thân quát lên: “Cứu mạng! Cứu mạng.”

Mới vừa hô hai tiếng, bóng đen đã đem một tay đặt trên miệng gã. Gã cảm thấy sợi dệt mềm mại châm vào, xem ra, bóng đen đeo găng tay.

Cũng đúng lúc này, gã mới chính thức kề sát nhìn thấy người đó. Song, trong bóng tối đen như mực, gã chỉ có thể nhận ra một đôi mắt lóe hàn quang.

Thanh âm của bóng đen cũng băng lãnh như thế: “Đừng ép tao làm việc tao không muốn, được chứ?”

Mắt của gã trào lệ, nước nở gập đầu.

“Vợ con đâu?”

“Đến. Đến nhà mẹ đẻ rồi.” Gã khóc thành tiếng, “Xảy ra sự kiện kia, trong nhà. Trong nhà đã không có cách nào nán lại nữa.”

“Rất tốt.” Bóng đen gật gật đầu, ngữ khí ôn hòa, “Nói đến sự kiện kia, bình tĩnh mà xem xét, không thể hoàn toàn trách mày.”

“Đúng vậy” Gã tựa hồ cảm thấy một tia hy vọng sống, vội vàng nói không ngớt, “Tôi thật không cố ý, nếu tôi biết xảy ra chuyện lớn như vậy, giá nào tôi cũng không.”

“Hãy cựa một ván đi.” Bóng đen cắt ngang lời gã, “Để xem mày có chút may mắn nào không.”

Dứt lời, bóng đen móc ra một chiếc điện thoại di động, gã nhìn một chút, đúng là cái của mình.

Bóng đen ở trên bàn phím nhấn xuống ba số “119”, trên tay lại có thêm một con dao nhỏ, nhìn qua cực kỳ quen mắt.

“Mượn ở phòng bếp đó, không ngại chứ.” Bóng đem dao kề trên cổ gã, da gần vùng động mạch cổ lập tức truyền đến cảm giác đau đớn, “Báo cháy, dư một câu cũng không được nói, nghe rõ chưa?”

Gã nhìn thẳng bóng đen, liên tục gật đầu.

Bóng đen nhấn nút gọi.

Rất nhanh, trong ống nghe truyền đến một giọng nữ lạnh lùng.

“Đài trực cấp cứu 119.” ,

“Cháy rồi, mau tới chữa cháy, cứu cứu tôi.”

Gã vội vàng gọi, “Nhanh phái người đến, nhanh lên!”

“Địa điểm phát sinh cháy?”

“633 tòa nhà số 9 khu A chung cư cao cấp Phú Đô, nhanh cho người đến cứu tôi!”

“Cháy loại gì, điện hay xăng dầu.”

Nhân viên tổng đài còn chưa dứt lời, bóng đen đã cúp điện thoại.

“Rất tốt.” Bóng đen tựa hồ rất hài lòng, thậm chí như an ủi vỗ vỗ bả vai gã.

Liên theo đó, hần lục lợi trong túi áo.

Gã biết bóng đen muốn làm gì, cũng biết đã không cách nào ngăn cản được hần nữa. Trong sợ hãi và tuyệt vọng cực độ, chỉ có thể đau khổ cầu khẩn:

“Đừng như vậy. Van cầu anh. Tôi biết sai rồi.”

19. Chương 10 - Phần 02

Bóng đèn dừng dừng đi tới trước cửa sổ, móc ra bật lửa, châm vào bức màn đã ướm sũng xăng.

Lửa phụt một cái thiêu đốt, trong phòng khách hắc ám thoáng chốc sáng như ban ngày.

“Nếu tao không tính sai, thời gian của mày đại khái còn chưa tới 5 phút.” Bóng đen đi tới cửa, mở cửa phòng, “Để xem vận khí của mày ra sao.”

Hắn cười cười, dưới ánh lửa nổi bật, khuôn mặt thon gầy góc cạnh rõ ràng.

“Không biết lúc này đây, có thể có người giống như mày, đem xe chặn trên đường xe cứu hỏa hay không.”

Dứt lời, hắn liền xoay người đi đến cửa phòng, lúc gần đi, lại thêm một câu.

“Hiện tại, mày có thể kêu cứu rồi.”

Sự yên tĩnh lúc nửa đêm bị tiếng còi chói tai của xe cứu hỏa hú vang phá tan, các thành viên đội phòng cháy chữa cháy khu Thiết Đông nhanh chóng chạy tới cổng khu A chung cư cao cấp Phú Đô. Đối với bọn họ mà nói, dập tắt lửa hỏa hoạn không có gì đáng ngạc nhiên. Ngạc nhiên chính là, trong vòng nửa tháng, cùng một khu dân cư phát sinh hai trận hỏa hoạn.

Càng ngạc nhiên chính là, cư dân lại có một chiếc xe đỗ trong đường xe cứu hỏa.

Mà ngạc nhiên nhất chính là, bọn họ đối với chiếc xe tải này vô cùng quen thuộc.

“Con mẹ nó, gặp quỷ rồi.” Trung đội trưởng không thể tin nổi hai mắt mình, ông nhảy xuống xe cứu hỏa, nhìn đi nhìn lại biển số xe kia mấy lần. Đúng vậy, chính chiếc xe tải Ngũ Lăng chết tiệt màu xám này.

Ông ta quát với bảo vệ Văn Tấn vừa tới: “Chủ xe đâu? Nhanh chóng bảo gã lái xe ra! Xe cứu hỏa không chạy vào được!”

Bảo vệ mặt như màu đất, cả người run rẩy: “Liên. Liên lạc không được, hơn nửa đêm.”

Trung đội trưởng mắng một câu, chỉ huy các đội viên xuống xe, đi bộ đến địa điểm hỏa hoạn, tìm kiếm chốt phòng cháy chữa cháy bên trong chuẩn bị dập lửa. Đồng thời, ông ta yêu cầu thành viên bảo vệ phối hợp với bọn họ mau chóng sơ tán cư dân trong tòa nhà số 9.

Cách đó không xa, trong phòng 633 tòa nhà số 9, ngọn lửa hung mãnh đang xoắn ra, tham lam liếm nuốt toàn bộ căn nhà, khói đen từng cụm lớn từ trong cửa sổ vỡ tuôn ra. Cho dù cách xa nhau hơn mười thước, tiếng thủy tinh nứt toác giòn vang vẫn rõ ràng từng tiếng.

Mày trung đội trưởng càng nhấn càng chặt, cho dù hiện tại điều động cần cầu hạng nặng cũng không làm được gì. Chờ cần cầu chạy tới hiện trường, kéo chiếc xe tải chết tiệt này, lửa đã sớm không cách nào khống chế nổi.

Chưa tới vài phút, dưới lầu tòa nhà số 9 đã đông nghẹt người được sơ tán ra. Đại đa số mọi người đều khoác khăn trải giường hoặc chăn mền, cũng có người mang theo những đồ vật có giá trị như túi xách, máy tính. Ánh mắt mọi người lại phi thường nhất trí, nhìn chằm chằm lửa đang hùng hực thiêu đốt phòng 633.

Các thành viên phòng cháy chữa cháy đã tìm được bình chữa lửa, đang ba chân bốn cẳng tiếp nước. Lúc này, trong đám người đột nhiên vây quanh một người phụ nữ đầu bù tóc rối, đang túm lấy trung đội trưởng, mang theo giọng nghẹn ngào hô: “Đó là nhà tôi, chồng tôi còn đang ở bên trong. Mau cứu người đi chứ. Cứu người đi chứ!”

Trung đội trưởng vừa bất đắc dĩ vừa cáu kỉnh: “Xe cứu hỏa bị chặn bên ngoài rồi, làm thế nào cứu?”

Người phụ nữ ánh mắt mờ mịt nhìn về hướng chiếc xe tải màu xám chặn kín đường xe cứu hỏa kia, đột ngột trừng to hai mắt nhìn.

“Húc nó ra, húc nó ra!” Chị ta chạy ngược về bên cạnh chiếc xe, “Các người dùng xe cứu hỏa húc nó ra!”

Trung đội trưởng khẽ cắn môi, nhấn nại khuyên bảo: “Cô đừng lo lắng, chúng tôi đang liên lạc với chủ xe.”

“Không cần liên lạc nữa,” Người phụ nữ đã gần như phát điên, đầy mặt đều là sợ hãi, “Chiếc xe này là của nhà tôi! Tôi có thể làm chủ!”

“Cái gì?” Trung đội trưởng khó tin, ông nhìn ánh lửa hùng hực của phòng 633, lại nhìn chiếc xe tải màu xám nọ, “Chặn đường xe cứu hỏa. . . . Là xe của nhà cô?”

Vài phút sau, xe cứu hỏa mạnh mẽ húc chiếc xe đậu giữa đường kia ra, vài vòi nước cao áp rót cuộc phun đến lầu 6. Song, bởi vì thể lửa quá lớn, suốt hai mươi phút sau, thể lửa mới được khống chế hoàn toàn.

Đội sau khi hỏa hoạn được dập tắt hoàn toàn, nhân viên chữa cháy tiến vào hiện trường hỏa hoạn, sắc trời đã mờ sáng.

Trước đó, người phụ nữ đã được báo rõ, người trong đám cháy đã không còn khả năng sống sót. Người phụ nữ nhất thời hôn mê, được đưa đến bệnh viện phụ cận cấp cứu.

Qua tìm kiếm của nhân viên phòng cháy chữa cháy, bên trong phòng 633 nơi phát sinh vụ cháy phát hiện một thi thể nam giới bị cháy trụi. Qua giám định sơ bộ, nguyên nhân gây hỏa hoạn là xăng gặp lửa thiêu đốt. Kết hợp vị trí cổ tay và mắt cá chân nạn nhân có lưu lại bằng dính chưa đốt hết, phán định sơ bộ là do người phóng hỏa. Vụ án lập tức chuyển giao cho cơ quan cảnh sát địa phương.

Cảnh sát sau khi tiếp quản vụ án, lập tức bắt tay vào tiến hành điều tra.

Qua điều tra, nạn nhân Ngô Triệu Quang, nam, 36 tuổi, khi còn sống là chủ doanh nghiệp tư nhân hệ thống thị trường điện tử phía tây thành phố C, kinh doanh linh kiện máy tính. 1h sáng ngày 3 tháng 11 cùng năm, trong nhà Ngô Triệu Quang phát sinh hỏa hoạn, Ngô Triệu Quang chết trong đám cháy.

Trung tâm hiện trường là phòng 633 tòa nhà số 9 khu A chung cư cao cấp Phú Đô khu Thiết Đông, đó là nhà riêng của nạn nhân Ngô Triệu Quang. Nhà ở là kết cấu ba phòng hai sảnh. Cửa nhà đơn mở vào trong thiết kế chống trộm, khóa cửa hoàn hảo. Phía dưới kệ để giày ở cửa có một chiếc dép cao su (chân trái). Nơi phát ra lửa ở phòng khách. Trừ phòng vệ sinh và phòng ngủ phía bắc ra, đa số vật phẩm bên trong đều bị đốt cháy. Phía sườn đông phòng khách có một cụm ghế sofa vải, sau khi bị lửa thiêu còn sót lại dàn khung chất liệu thép, một phần đã bị sụp lún. Phía dưới sofa có một chiếc dép nhựa khác (chân phải). Cách sườn tây sofa 80cm có một chiếc ghế nhựa đã hòa tan biến dạng, phán đoán sơ bộ là thùng nhựa, vật liệu còn sót lại sau khi lấy xăng từ trong đó ra đốt.

Thi thể nạn nhân nằm ở sườn tây sofa, trạng thái nằm nghiêng, đầu bắc chân nam, phía trên thi thể phủ lượng lớn quần áo sót lại sau khi bị lửa thiêu đốt. Cổ tay và mắt cá chân nạn nhân phát hiện dấu vết bằng dính đã cháy hơn nửa, hoài nghi nạn nhân khi còn sống từng bị băng dính trói tay chân.

Từ tình hình khám nghiệm tử thi đến xem, thi thể dài 174cm, phần lớn diện tích toàn thân bị bỏng, lấy bên trái làm trọng, đã đến tình trạng cháy thành than. Quần áo dưới thân bên phải thi thể còn nguyên, quần áo còn sót lại trên toàn thân từ ngoài hướng vào trong theo thứ tự chia làm hai tầng áo bên ngoài và áo lót bông, hạ thân mặc quần đùi, quần chèn, quần lót ba lớp, chân mang vớ.

Tình hình kiểm nghiệm thi thể cho thấy, mặt ngoài thi thể có ban đỏ và bọt nước, phần da bị các-bon hóa, da hở ra theo đường thẳng, miệng vết thương khá nông, không chảy máu. Tứ chi thi thể cuộn lại, trong đường hô hấp, dạ dày, tá tràng có hít vào và nuốt xuống phần lớn khói đặc, trong đường hô hấp có tổn thương nhiệt, niêm mạc đường hô hấp hoàn toàn bị phù thũng nặng, phần thân thể hoại tử cũng hình thành lỗ loét. Máu trong tim tạng và trong động mạch chủ đều kiểm nghiệm ra thành phần carbon monoxide. Ngoài ra, bên ngoài thi thể không có ngoại thương rõ ràng. Xương móng và xương sườn tuyến giáp không có hiện tượng gãy, xương thái dương xương ốc tai không xuất huyết. Không thấy xương sọ tổn thương nứt xương. Xét nghiệm độc vật không thấy dị thường. Triệu chứng thi thể kể trên cho thấy nạn nhân bị thiêu cháy dẫn đến tử vong.

Hiện trường đã bị cháy, thêm vào đó trong lúc dập lửa vòi rồng cao áp đã tẩy sạch, hình dạng nguyên thủy đã bị phá hư. Qua khám nghiệm hiện trường, không lấy ra được dấu vết có giá trị.

Theo nhân viên đội phòng cháy chữa cháy số 2 khu Thiết Đông phụ trách dập tắt hỏa hoạn ở hiện trường cho biết, đêm đó khoảng 1h, bọn họ nhận được chỉ thị đến đám cháy dập tắt hỏa hoạn. Xe cứu hỏa tiến vào phụ cận tòa nhà số 9 khu A chung cư cao cấp Phú Đô, phát hiện đường cho xe cứu hỏa duy nhất bị

một chiếc xe tải Ngũ Lăng màu xám biển số CA3589E chặn kín, không cách nào đến được dưới tòa nhà số 9. Xét thấy thể lửa nghiêm trọng, nhân viên phòng cháy chữa cháy chỉ có thể đi bộ đến đám cháy trước đồng thời sử dụng chốt phòng cháy chữa cháy trong khuôn viên triển khai dập tắt lửa. Sau đó người nhà nạn nhân đến hiện trường, dưới yêu cầu của chị ta, xe cứu hỏa mạnh mẽ húc xe tải Ngũ Lăng màu xám ra, nhưng đã quá muộn.

Tò mò chính là, chiếc xe tải ngăn cản xe cứu hỏa đi qua nọ, vừa vặn là tài sản của nạn nhân Ngô Triệu Quang.

Cảnh sát ở tổng đài cấp cứu 119 điều tra lấy ghi âm cấp cứu, qua nhận định của người nhà nạn nhân, xác định người báo nguy chính là Ngô Triệu Quang. Việc này trở thành một trong những điểm đáng ngờ quan trọng của bản án. Từ tình hình khám nghiệm hiện trường và khám nghiệm thi thể đến xem, nạn nhân khi còn sống từng bị trói buộc tay chân, vậy, gã làm thế nào nhấn gọi điện thoại báo nguy?

Từ điểm đáng ngờ kia, cảnh sát qua quá trình điều tra nạn nhân, cho rằng khả năng nhỏ nhất là nạn nhân đem đó đậu chiếc xe bên trong đường xe cứu hỏa. Kết luận này, đến từ chính thân phận đặc thù của nạn nhân.

Một buổi chiều nửa tháng trước, phòng 632 tòa nhà số 7 khu A chung cư cao cấp Phú Đô (tầng cao nhất) phát sinh hỏa hoạn. Cư dân Hầu Vĩnh Mai khi đó đang tắm rửa, nén thơm trong phòng khách đốt cháy tờ báo trên bàn trà. Đợi đến khi Hầu Vĩnh Mai phát hiện, trong phòng khách đã ánh lửa hừng hực. Cô ta vội vàng dập tắt lửa, nhưng không hề hiệu quả. Dưới cơn bối rối, cô ta trước sau bấm gọi báo cháy và điện thoại cho chồng, sau đó trốn ra ban công kêu cứu.

Đội phòng cháy chữa cháy khu Thiết Đông sau khi nhận báo động, nhanh chóng chạy tới hiện trường hỏa hoạn. Thế nhưng, bởi vì đường xe cứu hỏa dưới tòa nhà số 7 bị một chiếc xe tải Ngũ Lăng màu xám biển số CA3589E chặn kín, không cách nào kịp thời triển khai dập tắt lửa.

Lúc này, thể lửa bên trong căn phòng 632 tòa nhà số 7 đã cực kỳ mãnh liệt, ngọn lửa đã lan đến ban công. Hầu Vĩnh Mai ở trên ban công không chỗ ẩn núp, thêm vào đó để ngăn ngừa phần tử phạm tội từ mái nhà vào phòng, trên ban công Hầu Vĩnh Mai lắp thêm hàng rào chống trộm. Cho dù đội viên phòng cháy chữa cháy dưới lầu trải túi khí phòng, Hầu Vĩnh Mai cũng không cách nào chạy ra được.

Phía sau lưng ngọn lửa thiêu đốt, Hầu Vĩnh Mai chỉ có thể kiệt lực vươn tứ chi ra lan can, tiếng kêu thảm thê lương tuyệt vọng khiến người ta không nỡ nghe.

Chờ đến khi chủ xe tải Ngô Triệu Quang vội vàng chạy tới hiện trường, lái xe đi. Hầu Vĩnh Mai đã bị thiêu đến biến dạng, kẹt trong hàng rào chống trộm, không còn nhúc nhích nữa.

Sau khi nhân viên phòng cháy chữa cháy ra sức dập tắt lửa, vụ hỏa hoạn sau hai giờ được dập tắt hoàn toàn. Lúc đem thi thể của nạn nhân Hầu Vĩnh Mai từ trên hàng rào chống trộm tách xuống, cô ta cơ hồ đã bị nướng chín. Theo thi thể tách ra, da và thịt chín đều dính vào trên hàng rào chống trộm. Một nhân viên phòng cháy vào đội chưa lâu không ngừng nôn mửa tại chỗ.

Chồng nạn nhân là Trình Nguyên sau khi vụ cháy phát sinh liền chạy tới hiện trường, anh ta mất đi lý trí vài lần muốn nhảy vào đám cháy cứu vợ, nhưng bị nhân viên phòng cháy chữa cháy ngăn cản. Bởi thế, anh ta chỉ có thể trơ mắt nhìn vợ trong tiếng kêu thảm chậm rãi lặng đi, biến thành một bộ thi thể cháy khét.

Sau khi sự tình phát sinh, theo lời Ngô Triệu Quang, khi gã mua xe, trong khuôn viên đã không còn dư chỗ đậu. Cho nên, gã không thể làm gì khác hơn là cố sức tìm kiếm đất trống trong khuôn viên để đậu xe.

Cùng ngày phát sinh án, Ngô Triệu Quang cùng bạn làm ăn giữa trưa ra ngoài dùng cơm, còn uống nhiều rượu. Sau khi về nhà, gã đậu xe dưới tòa nhà số 7, rồi trở về nhà ở tòa nhà số 9 ngủ. Sau khi bị tiếng âm ĩ trong khuôn viên đánh thức, gã xuống lầu xem nào nhiệt, lúc này mới phát hiện là xe của mình chặn đường xe cứu hỏa.

Theo điều tra của ngành quản lý phòng cháy chữa cháy khu Thiết Đông, từ khi khu chung cư cao cấp Phú Đô xây dựng đến nay đã 6 năm, nơi đậu xe trong khuôn viên đã không thể thỏa mãn đủ nhu cầu của người ở. Do đó, trong khuôn viên hiện tượng đậu xe lung tung vô cùng phổ biến. Căn cứ tình huống này, khâu quản lý phòng cháy chữa cháy khu Thiết Đông hướng công ty vật tư của chung cư Phú Đô ra thông báo kỷ

hạn chỉnh đốn và cải cách, đồng thời xử phạt tiền 2 vạn tệ. Dưới mức phạt nặng, công ty vật tư tiến hành tập trung chỉnh lý hiện tượng đậu xe bừa bãi trong khuôn viên, cũng may nhóm chủ sở hữu sau khi tận mắt thấy vụ hỏa hoạn thảm thiết, đối với việc chỉnh đốn và cải cách của công ty vật tư đều biểu hiện thái độ tích cực phối hợp.

Cùng lúc đó, giới truyền thông tin tức thành phố C đối với thảm kịch này lần lượt thực hiện tin tức chuyên sâu, kêu gọi dân thành phố thay đổi thói quen xấu, bảo đảm đường xe cứu hỏa thông suốt để không trở ngại cho việc cứu vớt sinh mệnh. Khâu quản lý phòng cháy chữa cháy thành phố C đối với hiện tượng chiếm cứ đường xe cứu hỏa trong phạm vi toàn bộ thành phố tiến hành quản lý đặc biệt, lần lượt có nhiều đơn vị cơ quan bị giao trách nhiệm kỳ hạn chỉnh đốn đồng thời bị xử phạt tiền.

Dưới bối cảnh này, Ngô Triệu Quang lại đem xe đậu trên đường xe cứu hỏa, hơn nữa là dưới lầu nhà mình, hiển nhiên là không thể hiểu nổi.

Song, cùng một khuôn viên, cùng một sự cố, cùng chiếc xe tải Ngũ Lãng màu xám cản trở xe cứu hỏa, khiến cho thông đạo vốn là đường thẳng đến sinh mệnh lại biến thành tử lộ.

Cảnh sát sau khi nắm giữ tình huống kể trên, trước tiên loại bỏ khả năng nạn nhân Ngô Triệu Quang tự sát.

Đầu tiên, Ngô Triệu Quang khi còn sống tay chân đều bị trói, không phù hợp với lệ thường của hiện trường tự sát; Tiếp theo, bị tươi sống chết cháy là một trong những kiểu chết thống khổ nhất, nếu Ngô Triệu Quang nghĩ muốn tự sát, có thể chọn những phương thức khác; Còn nữa, Ngô Triệu Quang từng gọi báo cháy, nếu gã một lòng muốn chết, còn chọn phương pháp tự sát thảm thiết như thế, sẽ không thể hưởng đội phòng cháy chữa cháy cầu cứu; Cuối cùng, nếu giải thích hành vi chặn đường xe cứu hỏa của Ngô Triệu Quang là cản trở đội chữa cháy đến cứu mình, đồng dạng không hợp tình hợp lý —— Nếu Ngô Triệu Quang chỉ cầu chết nhanh, nhảy lầu là biện pháp trực tiếp nhất, cần gì phải phóng hỏa chứ?

Hơn nữa, từ biểu hiện của Ngô Triệu Quang sau khi phát sinh hỏa hoạn ở tòa nhà số 7 đến xem, khả năng lấy cái chết tạ tội không lớn. Trình Nguyên chồng của nạn nhân nhiều lần tìm đến Ngô Triệu Quang, yêu cầu gã bồi thường tổn thất kinh tế do hỏa hoạn gây ra, phí dụng chôn cất nạn nhân và phí tổn thất tinh thần tổng cộng hơn 170 vạn tệ. Đồng thời, một số hộ ở tòa nhà số 7 chịu ảnh hưởng của hỏa hoạn cũng yêu cầu Ngô Triệu Quang chịu trách nhiệm bồi thường kinh tế. Ngô Triệu Quang kiên trì cho rằng mình không có trách nhiệm, cho dù có, chủ yếu trách nhiệm là ở công ty vật tư không cung cấp đủ chỗ đậu xe. Về phần bồi thường, Ngô Triệu Quang chỉ đồng ý xuất ra 1 vạn tệ, là “Tiền chia buồn” cho Trình Nguyên. Đối với yêu cầu bồi thường của hộ gia đình khác, Ngô Triệu Quang cự tuyệt hết thảy.

Sự cố chấp tính toán của Ngô Triệu Quang khiến cho Trình Nguyên và những người bị hại khác bất mãn mãnh liệt, dưới tâm tình kích động, cửa kiếng nhà Ngô Triệu Quang lần lượt bị đập bể nhiều lần, cửa phòng trộm của nhà gã cũng bị đập ra mấy cái lỗ to. Ngô Triệu Quang vì sự an toàn của người nhà, bảo vợ mang theo con gái trở về nhà mẹ, chính mình lưu lại coi nhà, cũng tuyên bố, muốn đến tòa án tố cáo người phá hư tài sản nhà mình.

Một người như vậy, sao lại không tiếc thủ đoạn dùng tự thiêu để hướng người chết tạ tội chứ?

Do đó, cảnh sát đem bản án định tính là đột nhập phóng hỏa giết người, cũng triển khai điều tra. Mà vào lúc này, có người đề xuất, lại chuyển Phương Mộc của phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội sở cảnh sát thành phố C đến phối hợp điều tra.

Người này, chính là Dương Học Vũ.

20. Chương 11

Chương 11 - Hình thái báo thù tương đồng

Dương Học Vũ đột ngột đến thăm khiến Phương Mộc cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bản năng tưởng rằng hai vụ án mạng kia có đầu mối mới. Chờ sau khi Dương Học Vũ kể đơn giản tình tiết vụ án một lần, Phương Mộc cũng nhanh chóng đưa ra phán đoán của mình.

“Hung thủ lái xe chặn đường xe cứu hỏa đúng không?”

Dương Học Vũ gật gật đầu.

Dựa theo suy đoán của anh, hung thủ mặc dù dễ dàng vào nhà, nhưng từ trong xoang mũi nạn nhân nghiệm ra thành phần của ête. Đây chứng tỏ hung thủ cũng không phải người quen biết với nạn nhân, mà là chọn dùng cách lừa nạn nhân mở cửa, tiếp đó thông qua phương thức gây mê vào nhà nạn nhân.

Về phần thủ pháp lừa gạt, Dương Học Vũ cho rằng có liên quan đến hộp điện trong hành lang. Bởi vì khi tiến hành kiểm nghiệm hiện trường, cảnh sát phát hiện một số đèn đang trong trạng thái mở, mà công tắc nguồn điện trong hành lang lại bị kéo xuống. Từ đó suy đoán hung thủ kéo cầu dao ngắt điện, thừa dịp khi nạn nhân ra cửa xem xét, sau khi dùng ête gây mê nạn nhân, kéo vào nhà. Dép lê chân trái bên cạnh cửa cũng có thể nghiệm chứng suy đoán này.

Nếu suy đoán kể trên của Dương Học Vũ thành lập, vậy động cơ của hung thủ chính là một điều bí ẩn.

Nếu hẳn muốn giết chết Ngô Triệu Quang, sau khi gây mê, có thể dễ dàng đưa nạn nhân vào chỗ chết. Cho dù hẳn hy vọng Ngô Triệu Quang chết cháy cực kỳ thống khổ, tưới xăng lên châm lửa đốt là được, cần gì phóng hỏa cả căn nhà, lại cho gã gọi điện báo cháy chứ? Huống chi hẳn còn có ý đem xe đậu trên đường xe cứu hỏa, ngăn trở đội phòng cháy chữa cháy tiến vào hiện trường.

Ngay khi Phương Mộc đang suy nghĩ tìm tòi động cơ gây án của hung thủ, đáy lòng lại mơ hồ dấy lên một loại cảm giác như đã từng quen biết.

Dương Học Vũ đã cảm nhận được nghi hoặc của Phương Mộc, đưa tay từ trong túi móc ra một xấp giấy lớn thật dày được in ra đưa cho Phương Mộc.

Phương Mộc tiếp nhận, phát hiện đó là tài liệu sao chép của một vài trang mạng, nhìn qua, có vài thứ là tin tức trang mạng, có vài cái là của diễn đàn, mặt sau từng chủ đề, đều kèm theo những bài trả lời thật dài.

Anh vừa đọc vài tờ, sắc mặt rốt cuộc nổi lên biến hóa. Khi ngừng đầu lên, phát hiện Dương Học Vũ đang ý vị thâm trường nhìn mình.

“Ý của cậu là?”

“Đúng.” Dương Học Vũ hiển nhiên đã rõ ràng suy nghĩ trong lòng Phương Mộc, “Là hẳn làm.”

Theo công tác điều tra mở rộng, từng phần đầu mối được lần lượt tổng hợp đến cảnh sát.

Trong đó, vợ của nạn nhân Ngô Triệu Quang sở dĩ có thể nhanh chóng chạy tới hiện trường sau khi án phát sinh, là vì lúc rạng sáng nhận được tin nhắn gửi từ điện thoại di động của chồng. Nội dung tin nhắn chỉ ngắn ngủi có vài chữ: Trong nhà cháy rồi, mau tới cứu anh. Vợ Ngô Triệu Quang sau khi gọi lại, đã không còn ai nghe máy.

Ngày thứ hai sau khi vụ án phát sinh, điện thoại di động vừa gọi báo cháy, vừa gửi tin nhắn này được tìm thấy trong bồn hoa bên trong khuôn viên. Đồng thời tìm được, còn có chìa khóa của xe tải. Điện thoại di động vẫn nằm trong trạng thái khởi động, cuộc gọi đến từ vợ nạn nhân có hơn 10 cuộc. Đây là loại tuyệt vọng vẫn mang theo một tia mong đợi, có thể tưởng tượng được.

Trải qua kiểm tra điện thoại di động, ngoại trừ dấu tay của nạn nhân Ngô Triệu Quang ra, không phát hiện đầu mối có giá trị.

Cảnh sát phân tích, chiếc xe tải Ngũ Lăng màu xám nọ, hẳn là bị hung thủ lái tới thông đạo của xe chữa cháy. Chiếc xe này là vật chứng được cảnh sát tạm thời câu lưu, đã kéo tới bãi đỗ xe ngầm của phân cục bảo quản. Trải qua tiến hành khám nghiệm và kiểm tra toàn bộ chiếc xe, đặc biệt tay nắm cửa và vô lăng cùng những bộ phận như bộ ly hợp, ga, phanh xe, thế nhưng, không phát hiện đầu mối có giá trị. Bởi vậy có thể suy đoán, hung thủ khi gây án hẳn là đeo găng tay và bao chân.

Lại một vụ mê án không dấu vết có thể tìm ra.

Nếu từ biểu hiện đặc thù của vụ án không cách nào tìm được cửa đột phá, có lẽ, phân tích dấu hiệu tâm lý của hung thủ sẽ trở thành mạch suy nghĩ cuối cùng có thể thử nghiệm.

Phương Mộc cho rằng, thủ pháp gây án của hung thủ thể hiện rõ ràng động cơ ‘trả thù’.

Điểm này, cũng nhận được sự tán thành của đại đa số mọi người. Trên thực tế, cảnh sát từ khi bắt đầu điều tra đã đem đối tượng tình nghi tập trung trên người chồng của Hầu Vĩnh Mai Trình Nguyên —— Không ai có thể căm ghét nạn nhân Ngô Triệu Quang hơn anh ta. Song, kết quả điều tra cho thấy, Trình Nguyên sau khi tận mắt nhìn thấy vợ bị thiêu sống, vẫn bị vây bên bờ vực suy nhược thần kinh.

Bởi vì nhà bị đốt cháy nghiêm trọng, trong thời gian ngắn cũng không thích hợp ở lại, hướng hồ hàng rào chống trộm dính da thịt của vợ mình vẫn như trước dựng trước cửa sổ. Cho nên, Trình Nguyên sau khi phát sinh hỏa hoạn vẫn ở nhờ nhà mẹ ruột. Cùng ngày phát sinh vụ án tới ngày kể, Trình Nguyên vẫn không rời khỏi nhà mẹ. Điểm này, đã lấy được chứng thật của mẹ Trình Nguyên. Bên cạnh đó, Trình Nguyên cũng không có đủ trình độ điều khiển, cũng không biết lái xe. Cảnh sát từng cân nhắc khả năng Trình Nguyên mượn sát thủ, song, sau khi tiến hành sắp xếp điều tra lưu trữ cuộc gọi trong di động và đám người Trình Nguyên giao du, phát hiện không có gì dị thường.

Dưới cách nhìn của Phương Mộc, mặc dù có thể xác định động cơ của hung thủ là trả thù, thế nhưng, vụ án phóng hỏa này hiển nhiên không giống giết người trả thù bình thường. Ở một mức độ nào đó, hung thủ vô cùng hoàn mỹ ‘phục chế’ lại vụ hỏa hoạn đầu tiên.

Đầu tiên, nạn nhân đều bị vây khốn bên trong, không cách nào chạy thoát.

Tiếp theo, nguyên nhân hỏa hoạn không cách nào dập tắt kịp thời đều là vì đường xe cứu hỏa bị chặn, hơn nữa, đầu số gây ra đều là cùng một chiếc xe;

Cuối cùng, gia đình nạn nhân đều sau vụ hỏa hoạn chạy đến hiện trường, tận mắt nhìn thấy người thân bị thiêu sống.

Nhất là một điểm cuối cùng, dùng điện thoại của Ngô Triệu Quang hướng vợ nạn nhân gửi tin nhắn, hẳn là do hung thủ tự làm. Hung thủ gửi tin nhắn như vậy, mục đích cũng không phải để cứu người, mà là để cho vợ nạn nhân đến đám cháy ‘thưởng thức’ quá trình chồng mình bị chết cháy.

Nạn nhân trong đám cháy, cảm nhận được tuyệt vọng và sợ hãi đồng dạng.

Người nhà nạn nhân bên ngoài đám cháy, cảm nhận được lo lắng và thống khổ đồng dạng.

Nhân viên chữa cháy trong quá trình dập tắt lửa, cảm nhận được phẫn nộ và bất đắc dĩ đồng dạng.

Cứ như vậy, thủ đoạn gây án của hung thủ đã biểu hiện mãnh liệt mùi vị của ‘gây ông đập lưng ông’. Một người, bởi vì hành vi vô ý thức công dân của mình, dẫn đến cái chết thảm của một người khác. Mà báo ứng đồng dạng, cuối cùng không kém một ly rơi vào trên người mình.

Loại khí chất lộ ra ở hiện trường phạm tội này, cùng án mạng trung học số 47 và án mạng tiểu khu Phú Dân quá tương tự!

Dựa vào đó, Phương Mộc hướng đơn vị phụ trách điều tra giải quyết vụ án này trình trọng đề xuất, phải xác nhập ba vụ án mạng để điều tra. Lý do là:

Thứ nhất, ba vụ án phản ánh xu hướng tâm lý phạm tội của hung thủ giống nhau. Do giáo viên dùng hình phạt mà dẫn đến học sinh tự sát (án mạng trung học số 47); Đứa con bất hiếu do tham lợi mà đuổi mẹ ruột ra khỏi nhà (Án mạng tiểu khu Phú Dân); Chủ xe do xem nhẹ an ninh công cộng mà gây ra cái chết thảm cho người khác. Dưới cách nhìn của hung thủ, trên người ba nạn nhân này đều có loại ‘ác’ nào đó. Loại ‘ác’ này, cũng không phải mang ý nghĩa tầm thường như đại gian đại ác. Song, đối với hung thủ mà nói lại không thể tha thứ được.

Mặc dù từ tư liệu chứng cứ hiện hữu đến xem, hung thủ không hề xuất hiện trong cuộc sống của những nạn nhân này, thậm chí ngay cả người gián tiếp bị hại bởi “hành vi ác” này cũng đều không tính. Song, trong lòng hẳn, có lẽ đã xem chính mình như một kẻ trừng phạt, đồng thời sở hữu quyền hạn khiến cho những người gọi là “kẻ gây tội ác” này phải gieo nhân nào gặt quả nấy. Nói cách khác, hẳn tựa hồ đồng cảm với

những người chết bởi “hành vi ác” này, cũng tận lực muốn đem loại cảm thụ này, tác dụng ngược lại trên người kẻ gây tội ác.

Đây là một loại gây tội ác phi thường đơn giản, gần như trực tiếp —— tư tưởng báo ứng. Trên ý nghĩa nào đó, nó vô cùng ăn khớp với một trong những cách báo thù trong nền văn minh nhân loại —— hình thái báo thù tương đồng. Đó là ăn miếng trả miếng, lấy máu rửa máu. Mà từ liên quan với quan niệm báo ứng tương đối nguyên thủy này là: Công bằng. Nói cách khác, hung thủ dùng loại phương pháp “Gậy ông đập lưng ông” này, để thực hiện cái gọi là công bằng và chính nghĩa trong nội tâm của hắn.

Vì vậy, Ngụy Minh Quân cũng như Vu Quang, dùng tính toán đề số học cùng chạy đua với thời gian và sinh mệnh;

Khương Duy Lợi ứng nghiệm với cuồng vọng của chính mình, trở lại ‘tử cung’, cũng trong ‘nước ối’ ẩm áp treo ngược giống như hài nhi;

Ngô Triệu Quang thì lại bị xe của mình ngăn chặn đường sinh mệnh, chỉ có điều, lúc này đây chết trong ngọn lửa hùng hực chính là bản thân gã.

Bên cạnh đó, hiệu ứng khiến cho xã hội chấn động của ba vụ án này cũng vừa vặn là thứ hung thủ hy vọng được nhìn thấy nhất.

Khi ba “kẻ gây tội ác” bị dân chúng dùng ngòi bút làm vũ khí lần lượt theo những phương thức đầy cảm giác như định mệnh chết đi, có khối người vỗ tay tỏ ý vui mừng. Tựa hồ tâm tình kịch liệt của cả xã hội đều từ trong những vụ án này có thể được phát tiết. Hắn nhận được sự chấp nhận, thậm chí là tán dương, tựa hồ cũng càng thêm tin tưởng hành vi của mình không trái với luân lý, chí ít là cần thiết để bảo vệ sự công bằng và chính nghĩa.

Tới một mức độ nào đó, xu hướng tâm lý phạm tội của hung thủ trong loại hoàn cảnh bên ngoài này càng được củng cố và tăng mạnh. Hắn dám trong thời gian mấy tháng ngăn ngui nhiều lần phạm án, cũng đã chứng thực điểm này.

Thứ hai, nạn nhân tương tự. Từ ý nghĩa bên ngoài nhìn xem, thuộc tính của bản thân nạn nhân ba vụ án mạng cơ hồ không hề tương tự. Ngoại trừ giới tính giống nhau ra, nghề nghiệp của nạn nhân, trình độ bằng cấp, tình hình thành viên gia đình, quan hệ xã hội kết giao, tình trạng kinh tế đều có khác biệt rất lớn. Song, sau khi tiến hành đánh giá mức độ rủi ro, có thể phát hiện, trên mức độ rủi ro bị xâm hại, ba nạn nhân đều có mức độ tương đồng cao.

Đó chính là, ba nạn nhân đều từng là “người có tiếng tăm”. Loại ‘danh tiếng’ thành linh xảy ra này, đều đến từ chính cái gọi là “hành vi ác” khi còn sống của nạn nhân. Sau khi qua tin tức truyền thông công bố, hành vi của bọn họ đều bị phơi bày trong tầm mắt của công chúng, cũng nhanh chóng trở thành điểm nóng thảo luận khắp đầu đường cuối ngõ.

Dưới sự dẫn dắt và thổi phồng của truyền thông, “hành vi ác” của bọn họ đều bị phóng đại vô hạn, từ vô tình có thể khư khư biến thành nghìn người chỉ trích. Có kẻ nghiêm khắc lên án, có kẻ đòi đánh đòi giết. Dư luận nghiêng về một phía khiến cho những người thường này trong một đêm trở thành kẻ thù chung của toàn dân.

Ngụy Minh Quân và Khương Duy Lợi tự mình “Tiếng xấu rõ ràng” không cần nhiều lời, sau khi Hầu Vĩnh Mai bị chết cháy, Ngô Triệu Quang đồng dạng dưới áp lực của dư luận khổ không thể tả. Ngoại trừ tin tức dài dòng lê thê của báo chí ra, trong TV, đài phát thanh cũng đưa đi đưa lại bức ảnh chụp chiếc xe tải Ngũ Lăng màu xám của gã. Đặc biệt trên internet, người nhiều chuyện đối với tin tức liên quan đến Ngô Triệu Quang sau khi tiến hành soi mói người thật thì bắt đầu phát tán khắp nơi. Từ số di động, số điện thoại nhà đến địa chỉ nơi ở, đơn vị công tác, thậm chí số liệu tin tức của vợ và thân quyến của Ngô Triệu Quang cũng bị công khai.

Từ các tư liệu Dương Học Vũ in từ những trang mạng này đến xem, cơ hồ trong từng tin tức quốc nội của các website xã hội, đều có đưa tin liên quan đến Ngô Triệu Quang, trong các công cụ tìm kiếm lớn, “Ngô Triệu Quang” và “Chủ xe Lăng”, “Đường xe cứu hỏa” đều là những từ khóa đứng đầu. Nhất là diễn đàn mạng, phía dưới từng bài viết về hỏa hoạn chung cư cao cấp Phú Đô đều kèm theo rất nhiều hồi âm. Trong

đó, những từ nhìn mà phát hoảng như “Cho cả nhà hấn chết cháy”, “chủ xe vô lương tâm phải trả giá đắt”, “Tên cặn bã! Đi chết đi” nhiều không đếm hết.

Nếu đem sự phẫn nộ của công chúng phát tiết trên người Ngô Triệu Quang trở thành nhiệt năng, gã đầu chỉ trở thành một cái xác cháy sém, chỉ sợ ngay cả một chút tro cốt cũng không còn.

Loại hiệu ứng xã hội toàn dân đều nói đáng giết này, đều thể hiện rõ ràng trên người Ngụy Minh Quân, Khương Duy Lợi và Ngô Triệu Quang, mà vừa vặn là loại tính chất chung này, khiến cho ba người bị hại trở thành mục tiêu để hung thủ thể hiện sự “công bằng” và “chính nghĩa”. Không thể phủ nhận chính là, tất cả nạn nhân của loại bối cảnh dư luận này, cực kỳ củng cố động cơ gây án của hung thủ. Tới một mức độ nào đó, ý đồ của hung thủ yêu cầu độ phù hợp cao với tình cảm phát tiết của công chúng. Nói cách khác, hành động của hung thủ, cũng chính là suy nghĩ của công chúng. Trên thực tế, hung thủ tựa hồ trở thành người phát ngôn và người thực thi ý nguyện của công chúng. Có lẽ, không chỉ có trong cảm nhận của hung thủ, thậm chí trong cách nhìn của cả xã hội, giết chết ba người này, mặc dù đã vi phạm luật hình sự, nhưng tuyệt không trái với luân lý. Mẹ của Vu Quang gọi thẳng đây là “đại hiệp”, có lẽ đã hoàn toàn nói lên loại tâm niệm này.

Thứ ba, thủ pháp phạm tội tương tự. Từ biểu hiện bên ngoài đến xem, thủ pháp của ba vụ án mạng này đều không giống nhau. Ba nạn nhân phân biệt chết vì sốc do mất máu, chết đuối và hỏa hoạn. Song, xuyên suốt những dấu hiệu bên ngoài, vẫn có thể phát hiện tính chất chung trong đó.

Đầu tiên, khi hung thủ gây án đều đeo găng tay và mũ trùm, cũng lưu ý tẩy sạch dấu chân;

Tiếp theo, bởi vì mỗi lần phạm án đều cần mang theo số lượng dụng cụ phạm tội nhất định, tỷ như kết bảo hiểm, túi nước, thùng nước và thùng xăng vân vân, nghi ngờ hung thủ lái xe có động cơ đến hiện trường phạm tội;

Còn nữa, tính chất phạm dụng cụ phạm tội giống nhau. Trong vụ án mạng tiểu khu Phú Dân và vụ phóng hỏa chung cư cao cấp Phú Đô, hung thủ đều từng dùng êtê để gây mê nạn nhân, đồng thời sử dụng băng dính màu vàng giống nhau (hoặc tương tự) trói tay chân nạn nhân. Đáng lưu ý chính là, trong án mạng trung học số 47, hung thủ dùng phương pháp đánh bằng gậy gỗ khiến cho nạn nhân mất đi năng lực phản kháng, mà trong hai vụ án sau thì lại sử dụng êtê. Đây dường như cho thấy trong những vụ án liên tiếp này, hệ số mạo hiểm và tin cậy của hung thủ đối với thủ đoạn gây án đã tiến hành suy ngược, cũng cố ý thăng cấp, tiến tới lựa chọn thủ pháp càng hữu hiệu, bảo đảm hơn.

Cuối cùng, hung thủ trong ba vụ án, đều chọn áp dụng trình tự vô cùng rườm rà không cần thiết để hoàn thành việc giết người. Từ tình hình phân tích xây dựng lại hiện trường đến xem, trước khi đẩy nạn nhân vào chỗ chết, hung thủ đều đã hoàn toàn chế phục được nạn nhân. Lúc này, giết chết bọn họ thật sự dễ như trở bàn tay. Song, hung thủ cam nguyện mạo hiểm dừng lại ở hiện trường thời gian quá dài, tùy thời có thể mạo hiểm bại lộ hành vi phạm tội, tổn thời gian tổn sức mà sắp xếp “nghỉ lễ” cực kỳ phức tạp để giết chết đối phương.

Vì vậy, Ngụy Minh Quân bị ép dùng máu mình coi như mục để giải đề thu được mật mã. Khương Duy Lợi trở lại “tử cung” rồi chết chìm trong ‘nước ối’, để thực hiện câu nói ngông cuồng “Có bản lĩnh bà nhét tôi về”. Trên người Ngô Triệu Quang thì gần như hoàn mỹ tái hiện cả quá trình chết cháy của Hầu Vĩnh Mai.

Loại hiện trường ‘nghỉ lễ hóa’ này nhấn nhủ ý nghĩa rằng, nạn nhân từng mang đến thống khổ cho người khác, cuối cùng đều báo ứng trên người mình.

Với tâm tư kín đáo của hung thủ, không có khả năng không biết một đạo lý thế này: Hấn tiến hành càng nhiều hoạt động ở hiện trường, nguy cơ lưu lại dấu vết vật chứng càng lớn. Hấn sợ dĩ vãng cứ kiên trì làm như vậy, chính là vì hấn hy vọng mượn việc này gài bẫy tâm nguyện mãnh liệt thực hiện cái gọi là “công bằng”. Nói cách khác, đơn giản giết chết ba nạn nhân, cũng không thể thỏa mãn trọn vẹn nội tâm hung thủ cần. Đẩy bọn họ vào chỗ chết, tất nhiên là mục tiêu hung thủ theo đuổi. Song, trái ngược với kết quả tử vong này, hung thủ hiển nhiên càng coi trọng hình thức tử vong hơn. Vả lại, thông qua ‘nghỉ lễ’ mang cảm giác định mệnh cực điểm và hình thức hóa này, hung thủ cùng lúc đạt được sự phát tiết tâm tình và tâm lý nào đó, về phương diện khác, hấn cũng cố gắng mượn việc này hướng cả xã hội nhấn nhủ một thông tin thế này: Thiệt ác có hồi báo.

Mặc dù căn cứ Phương Mộc đưa ra phía trên cùng những điều kiện tra án truyền thống không hoàn toàn phù hợp, mà phần nhiều là xuất phát từ suy đoán chủ quan, song, dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Dương Học Vũ, thị cục cuối cùng vẫn đồng ý với chủ trương của Phương Mộc, cũng từ và các phân cục cảnh sát địa phương điều động nhân viên, thành lập tổ chuyên án.

Tài liệu chứng cứ liên quan đến ba vụ án được thống nhất chỉnh hợp, tập trung đến tổ chuyên án phân tích xử lý, cố gắng trong thời gian ngắn nhất xác định phương hướng điều tra và phạm vi. Cùng lúc đó, Phương Mộc cũng tiếp nhận một nhiệm vụ: Làm chân dung tâm lý của hung thủ.

Đơn giản mà nói, Phương Mộc phải căn cứ vào tình hình hiện có, đối với động cơ, hành vi, mục đích và đặc điểm tâm lý của hung thủ tiến hành phân tích tương quan, tiến tới tiến hành miêu tả thuộc tính tương quan của hung thủ. Loại miêu tả này, cung cấp cho cảnh sát một phần phác thảo miêu tả đặc thù tương đối trực quan của đối tượng tình nghi, để thu nhỏ phạm vi điều tra, đồng thời đoán trước khả năng phạm tội mới và đặc điểm, đồng thời xác định phương hướng điều tra, cùng đưa ra trọng điểm công tác phòng bị.

Ở tình huống bình thường, thông tin chân dung tâm lý phạm tội chủ yếu căn cứ từ phân tích nghiên cứu khám nghiệm hiện trường và nạn nhân, người cảm nhận hiện trường (ví dụ như nhân chứng). Từ ba vụ án này đến xem, người cảm nhận hiện trường ít. Hơn nữa, dấu vết rõ ràng hung thủ lưu lại ở hiện trường lại thiếu. Song, không có thông tin, bản thân chính là một loại thông tin, cũng có thể ở một vài phương diện nói rõ thuộc tính tâm lý của đối tượng tình nghi.

Từ tình huống hiện hữu đến xem, nhiệm vụ này chắc chắn rất gian khổ, hơn nữa, từ ý nghĩa của nó có thể vạch rõ phương hướng điều tra. Bằng không, hết thấy hoạt động điều tra đều chỉ như bắn tên không đích (ví với lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế). Tổ chuyên án chỉ cho Phương Mộc thời gian năm ngày.

Tất cả mọi người đều đang đợi chờ xem, hần, đến tột cùng là dạng người gì?

21. Chương 12 - Phần 01

Chương 12 - Bộ dáng của hần (1)

Bạn từng lưu ý đến những thay đổi trong thành phố này chưa?

Kỳ thật, nó đều biến hóa từng ngày. Chỉ là chúng ta trước đó đều vội vã, rất ít ai nguyện ý dừng lại cẩn thận phân biệt mỗi một tia dời đổi của nó. Có lẽ, trong lúc tình cờ, chúng ta sẽ đột nhiên ý thức được bên cạnh một tòa cao ốc đã đột ngột mọc lên, hoặc một con phố quen thuộc đã thay đổi hoàn toàn diện mạo. Những thứ này sẽ mang đến cho chúng ta sự kinh ngạc nho nhỏ, song, trong tiếng thở dài buồn chán của chúng ta, một chút biến hóa này thật sự rất kín đáo.

Chúng ta quen thuộc với nó như thế, cho nên thường thường sẽ quên mất nó.

Bất quá, đối với vài người mà nói, chốn thành thị này quả thực đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Đây là một buổi tối vô cùng bình thường, vài căn nhà bình thường trong tiểu khu, có một cửa hàng sát đường cũng rất bình thường.

Cô chủ cửa hàng bánh ngọt “Câu chuyện Hoa Hồng” có chút bất an nhìn ngoài cửa, ngay trước đó 5 phút, một người đàn ông gầy gò để râu xồm xoàm lần thứ tư đi ngang qua cửa.

Cô nhìn đồng hồ, kim giờ đã chỉ hướng 9h15, đã sớm qua giờ đóng cửa. Thế nhưng, cô không dám đi ra ngoài.

Xế chiều hôm nay, người đàn ông kỳ quái này đã tới cửa hàng bánh ngọt của cô. Cô nhiệt tình nghênh đón, nhưng lại phát hiện hứng thú của vị khách này không đặt trên quầy bánh ngọt. Ngược lại, gã ở trong cửa hàng chuyển tới chuyển lui, không ngừng chớp mắt, nhìn kỹ tựa như đang tìm mùi vị nào đó.

Chờ cô hỏi lần thứ ba: “Tiên sinh, ngài muốn mua gì?” Lúc này người đàn ông mới phảng phất như tỉnh lại từ trong mộng xoay người sang, sau khi yên lặng nhìn cô vài giây, hỏi ngược lại: “Nơi này. . . .Trước kia là một quán súp cay, đúng không?”

Lòng của cô trầm xuống, đầu năm đi xem xét giá cho thuê mặt bằng cửa hàng này lại thấp đến khó tin, cô từng có hoài nghi. Sau này, trong những lời nghị luận linh tinh của nhóm hàng xóm, cô biết được gian cửa hàng này từng bị niêm phong, tựa hồ còn có liên quan đến vài vụ án mạng.

Cô còn chưa kịp trả lời, người đàn ông râu ria liền xoay người rời khỏi cửa hàng. Trong mấy giờ kế tiếp, gã vài lần vòng về, nhưng không tiến vào, chỉ xa xa đứng bên ngoài nhìn chòng chọc mình, tựa hồ đang đợi gì đó.

Cô từ hiếu kỳ, nghi hoặc, cuối cùng trở nên bối rối. Vì vậy cô gọi điện thoại cho bạn trai, bảo anh ta tới đón cô tan tầm.

Ngay khi cô sắp mất kiên nhẫn, bạn trai rút cuộc thỏ hồng học đi tới. Trong sự oán trách của cô, bạn trai bồi khuôn mặt tươi cười tắt đèn, kéo cửa sắt xuống, đưa cô rời khỏi cửa hàng bánh ngọt.

Cô không nhìn thấy, ngay trong góc tòa nhà cách đó không xa, một đôi mắt xoi mói thất vọng nhìn theo cô và bạn trai biến mất trong bóng đêm.

Người đàn ông râu ria vút đầu lọc thuốc, thân thể vẫn chộn rộn càng thêm khô nóng. Gã ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo ở chân trời, đưa tay mở bung cổ áo. Một luồng khí lạnh cuối thu thổi đến. Gã rùng mình một cái, hai mắt đục ngầu vẫn còn một chút ánh sáng.

Người đàn ông râu ria cầm tay vào trong túi quần, chậm rãi đi men theo con đường.

Lần đi này, chính là mấy tiếng, lúc biết đã nửa đêm, người qua đường đã thưa dần, gã còn đang chẳng biết mệt mỏi mà bước đi.

Loại dạo bước khắp nơi không mục đích này, tựa hồ là chuyện duy nhất gã có thể làm trong khoảng thời gian này. Sau khi trải qua ba năm trị liệu, gã tựa hồ đã tìm về với chính mình, lại tựa hồ như chưa từng. Duy nhất có thể khẳng định chính là, gã đã hoàn toàn xa lạ với thành phố này.

Vì vậy, trong phần lớn thời gian mỗi ngày, gã đều lựa chọn dạo chơi trong thành phố. Để có thể tìm được những cảnh tượng quen mắt, cũng có thể chậm rãi quen thuộc với những sự vật mới mẻ xa lạ. Trong lúc này đây, gã có chút xúc động đã nắm được những thứ xưa kia, tỷ như cô gái gặp được trong tiệm bánh ngọt hôm nay. Song, gã cũng không xúc động xấn đến cô ngay tại chỗ. Thứ nhất điều kiện không cho phép, gã sẽ luôn nhớ tới những lần điện giật và áo trối thân kia.

Nhớ lại khiến cho thân thể xao động của gã nháy mắt liên uể oải xuống.

Lúc đi đến hai chân đã sưng đau khó có thể đi lại nữa, gã mới giẫm bước lên con đường về nhà.

Gã cũng không muốn về nhà, nhìn thấy căn nhà quanh quē, đơn sơ kia, gã càng nguyện ý đứng ở ngoài hơn. Tốt xấu còn có ánh mặt trời, cửa hàng sầm uất, dòng xe cộ qua lại không ngớt cùng với cô gái ăn mặc xinh đẹp này. Mà căn nhà cũ kia chỉ có bốn bức tường trắng cùng gia cụ đơn giản, dễ dàng khiến gã nhớ tới bệnh viện tâm thần gã từng bị nhốt hơn ba năm qua. Huống chi, cảnh sát sẽ thường thường tìm tới, thô lỗ hỏi gã gần đây làm gì, đi đâu, cùng những ai gặp mặt.

Song, gã phải tìm một chỗ ngủ.

Rạng sáng 2h30, người đàn ông râu ria phảng phất như cô hồn đã quỵ trở lại khu hộ gia đình của công ty nhiệt lực Đồng Phát. Lúc này mọi âm thanh đã yên tĩnh, gã loạng choạng xuyên qua dãy nhà một mảnh đen kịt, thỉnh thoảng nhất định sẽ vấp phải những thứ hỗn tạp dưới chân đến lão đảo nghiêng ngã. Trên mặt gã nhìn không ra biểu cảm gì dư thừa, chỉ có uể oải và chết lặng. Chòm râu dày nọ phảng phất như cỏ dại, làn da của gã không hấp thụ đủ chất dinh dưỡng, thế nên khuôn mặt nọ tựa như mặt nạ không hề có sức sống.

Thật vất vả kéo lê đến dưới nhà mình, gã ngẩng đầu lên phân biệt trong chốc lát, tựa hồ trong thời gian gã rời khỏi nhà cả ngày, tòa nhà này cũng đã trở nên xa lạ.

Gã lấy chìa khóa ra, nương theo một chút ánh trăng yếu ớt tìm kiếm chìa khóa.

“Anh về rồi sao?”

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng ân cần thăm hỏi nhẹ nhàng, gã quay đầu sang, nhìn thấy một bóng người chậm rãi hiện lên trong bối đêm tối như mực.

Gã cũng không sợ hãi, chỉ cảm thấy nghi hoặc. Đợi đến khi khuôn mặt nọ dần dần rõ ràng giữa ánh trăng, một cánh cửa đập nào đó trong trí nhớ cũng yên lặng mở ra.

À, là người đó.

Tình tự buồn bực. Xe dò đường dài xóc nảy. Màu trắng. Một ly nước đưa tới tay. Thanh âm nhẹ nhàng trầm ổn. Trên đầu vai đôi mắt kia ngóng nhìn gã.

Cùng lúc đó gã lần đầu tiên nhìn thấy bảng hiện “Súp Cay” cũ nát kia.

Ba năm trước, gã gặp lại người này dưới lầu nhà mình. Mà ba năm sau, cơ hồ là cảnh tượng đồng dạng lại diễn ra.

Mẫu ký ức vụn vặt trong đầu gã chậm rãi ghép cùng một chỗ, gã trầm tĩnh lại, tựa hồ người trước mắt này, mang lại cảm giác an tường và giải thoát nào đó.

Gã cong môi, lộ ra hàm răng sáng chói, nở nụ cười.

Công tác của Phương Mộc tiến hành không hề thuận lợi. Thứ nhất, tư liệu chứng cứ hiện có quá ít, nhất là đầu mối rõ ràng, cơ hồ không thể tìm ra dấu tích nào. Hơn nữa, phân tích thông tin hiện trường phạm tội cũng sẽ ảnh hưởng đến kết quả hình thành chân dung tâm lý phạm tội. Song, khám nghiệm hiện trường hỏa hoạn so với hiện trường phạm tội bình thường càng phí thời gian sức lực hơn, chỉ mỗi việc thu gom chứng lý lại những thứ từ đồng tro tàn đó cũng rất không dễ dàng rồi. Thỉnh thoảng, thông tin vật chứng hiện trường một khi phát sinh biến hóa, kết luận của chân dung tâm lý phạm tội cũng sẽ sửa đổi theo. Bởi vậy, Phương Mộc chỉ có thể từ thuộc tính tâm lý của hung thủ bắt đầu. Nhưng mà, việc này cần thời gian ước đoán và hiểu rõ nhất định. Thứ hai, thời gian quá ngắn — Tổ chuyên án chỉ cho anh thời gian năm ngày. Song, Phương Mộc không có lựa chọn nào khác. Phương hướng điều tra nhất định phải dựa vào kết quả phân tích của anh. Càng sớm đưa ra ý kiến phân tích, cách ngày hung thủ sa lưới càng gần hơn một bước.

Vì vậy Phương Mộc đóng cửa ở trong phòng làm việc không chịu ra, mỗi ngày đều làm việc đến tận khuya mới về nhà. Liêu Á Phàm trái lại biểu hiện rất cần mẫn, không chỉ chờ Phương Mộc suốt, còn chủ động giúp anh giặt giũ quần áo thay ra. Tâm lý Phương Mộc có chút không đành lòng, liền đưa ra yêu cầu ở đơn vị vài ngày, song ý kiến này bị Liêu Á Phàm mãnh liệt phản đối, còn lấy việc trốn đi để uy hiếp, nhất định bắt Phương Mộc về nhà qua đêm. Phương Mộc không lay chuyển được cô bé, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Cứ như vậy đi sớm về khuya qua vài ngày, buổi chiều ngày thứ tư, Phương Mộc đột nhiên nhận được điện thoại của Liêu Á Phàm, nói muốn mời anh và Dương Mẫn ăn cơm.

Mặc dù Liêu Á Phàm chỉ vừa vào làm việc chưa tới hai tuần, đến ngày phát lương, cô vẫn lấy được tiền lương của nửa tháng. Tuy nói chỉ có 800 tệ, nhưng dù sao cũng là thù lao lần đầu tiên thông qua lao động có được, nghe ra được Liêu Á Phàm đang rất hưng phấn.

Hết thấy đều đang trong chiều hướng phát triển tốt. Phương Mộc cũng cảm thấy cần phải cổ vũ Liêu Á Phàm một chút, do đó, mặc dù công việc khiến anh bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, Phương Mộc vẫn đáp ứng lời mời của Liêu Á Phàm.

Bữa tối đặt ở một hiệu ăn giá cả trung bình. Phương Mộc bị chậm một chút so với thời gian dự định. Liêu Á Phàm và Dương Mẫn đang chờ đợi anh. Bất quá, khiến cho Phương Mộc cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Hình Lộ cũng tới.

Anh mới vừa vào cửa, Hình Lộ nhảy dựng lên chạy tới, nắm tay Phương Mộc lắc lư. Cô bé đã cao lớn hơn nhiều, đôi mắt trong suốt sáng ngời, thần sắc bệnh trạng cảnh giác sớm đã không thấy đâu nữa. Nhìn qua, không khác mấy với những nữ sinh trung học khỏe mạnh, hoạt bát.

Sau khi ngồi xuống, Hình Lộ và Dương Mẫn ngồi cùng một bên, Phương Mộc và Liêu Á Phàm cũng ngồi vào một bên khác. Lúc gọi món, Dương Mẫn hiển nhiên xét theo tình hình thu nhập của Liêu Á Phàm, chỉ gọi mấy món giá cả trung bình. Sau dưới sự kiên trì của Liêu Á Phàm, lại chọn thêm tô rim và hải sâm xào dầu hào.

Thời gian chờ thức ăn, Phương Mộc hỏi Hình Lộ: “Sao con cũng tới, hôm nay không cần lên lớp tự học buổi tối sao?”

“Phải chứ.” Hình Lộ vẻ mặt đắc ý, “Nhưng mà mẹ con nói, chị Á Phàm muốn mời con ăn cơm, con đương nhiên phải tới rồi.”

“Đúng vậy.” Dương Mẫn cười chỉ chỉ Liêu Á Phàm, “Á Phàm cứ muốn gặp mặt Hình Lộ, bảo tôi nhất định phải mang con bé theo.”

Phương Mộc có chút nghi hoặc nho nhỏ, quay đầu nhìn Liêu Á Phàm một chút. Cô bé chỉ mỉm môi cười, sau khi liếc Phương Mộc một cái liền đem ánh mắt một lần nữa hướng về phía Hình Lộ ở đối diện.

Thức ăn rất nhanh được mang lên, Liêu Á Phàm còn muốn gọi hai chai bia. Phương Mộc còn phải lái xe, cho nên chỉ chịu uống nước. Bia phân biệt cho Dương Mẫn và Liêu Á Phàm phụ trách tiêu diệt. Mấy ly bia lót bụng, bầu không khí trên bàn ăn sôi động hẳn lên. Dương Mẫn và Liêu Á Phàm nói chuyện trong bệnh viện. Hình Lộ lại theo Phương Mộc nói tình hình của mình, từ chuyện lớn như dự định tương lai thi vào trường cảnh sát, đến chuyện nhỏ như bạn ngồi cùng bàn nhỏ mọn thế nào, nói không hết chuyện, nói liên tu bất tận. Phương Mộc tựa như luôn cười cười lắng nghe, nhưng vẫn có thể cảm thấy ánh mắt Liêu Á Phàm không ngừng dao động trên mặt mình và Hình Lộ.

22. Chương 12 - Phần 02

Cho tới cuối cùng, chủ đề lại chuyển dời đến trên người Phương Mộc. Dù sao, ba nữ nhân này đều từng có vô số mối liên hệ với Phương Mộc. Lời tán thưởng là không thể thiếu, con bé Hình Lộ này cũng nói thẳng tương lai “Muốn làm cảnh sát chung với chú Phương”.

Dương Mẫn cũng rất thích Phương Mộc. Chị trước đây từ miệng Hình Chí Sâm, đã biết Phương Mộc là một chàng trai có năng lực nghiệp vụ rất mạnh. Sau vụ án sông ngầm, Phương Mộc vì giúp lão Hình lật lại bản án, không tiếc chạy đôn chạy đáo bằng mọi cách, thậm chí chịu mạo hiểm cả tính mạng. Lão Hình cuối cùng có thể khôi phục danh dự, mối thù của con gái Hình Na được báo, chủ yếu dựa vào cử chỉ trọng nghĩa của Phương Mộc. Việc này càng làm cho Dương Mẫn xem Phương Mộc như em ruột của mình.

“Thật ra, cậu cũng đã trưởng thành rồi.” Dương Mẫn tinh tế nhìn Phương Mộc, “Lần trước chị Triệu cũng từng nói với chị, phải giúp cậu tìm kiếm một đối tượng rồi.”

Phương Mộc đang đặt suy nghĩ trên người Liêu Á Phàm bên cạnh, giật nảy mình, một ngụm nước trà sắc trong cổ họng. Đang lúc ho khan, liền cảm thấy cánh tay bị tay Liêu Á Phàm gắt gao kéo lấy.

“Phương Mộc chưa nói với người sao?” Thanh âm Liêu Á Phàm ngọt đến nỗi có chút giả tạo, “Chúng tôi đã ở cùng nhau, rất nhanh sẽ đi đăng ký.”

Dương Mẫn giật mình cơ hồ cảm rơi trên bàn, qua nửa ngày mới lắp bắp nói: “Mấy. . . .Mấy đứa?”

Phương Mộc khó xử tới cùng, bản năng muốn rút cánh tay ra, lập tức cảm thấy Liêu Á Phàm cũng gia tăng lực độ trên tay.

“Đúng vậy. Anh ấy mấy tháng trước đã hướng con cầu hôn rồi.” Liêu Á Phàm quay đầu nhìn chằm chằm Phương Mộc, trong mắt tràn ngập ý cười, nhưng lại mang theo một tia ngoan cố không cho phép cãi lại, “Đúng không Phương Mộc?”

Phương Mộc gật đầu cũng không được, lắc đầu cũng không xong, trái lại Hình Lộ lại vỗ tay ba cái.

“Tốt, tốt.” Cô bé xem ra còn muốn hưng phấn hơn cả Liêu Á Phàm “Sau này em sẽ không gọi chị là chị Á Phàm nữa, gọi chị là chị dâu. . . .Không đúng không đúng, em gọi chú ấy là chú Phương. . . .Thím Phương?”

Liêu Á Phàm tựa hồ đối với hai kiểu xưng hô này đều rất hưởng thụ, phất tay gọi phục vụ viên cho Hình Lộ thêm một lon nước ngọt.

Dương Mẫn vẫn không nói chuyện, vẻ mặt phức tạp nhìn Phương Mộc, lại nhìn Liêu Á Phàm.

Trên đường về nhà, vẻ mặt Phương Mộc vẫn bình tĩnh, chẳng qua lái xe nhanh như bay. Liêu Á Phàm cũng hoàn toàn ngược lại về tùy tiện vừa rồi, thủy chung im lặng không lên tiếng nhìn ngoài cửa sổ.

Về đến nhà, tâm tình Phương Mộc vẫn rất kém như trước. Anh ném chìa khóa và ba lô trên bàn ăn, lăm lăm thay quần áo đi nằm, nhắm mắt chuẩn bị ngủ. Liêu Á Phàm trước sau vẫn đứng ở cửa, mặt không chút thay đổi nhìn động tác của Phương Mộc. Một lúc lâu sau, cô mở miệng hỏi:

“Sao, chọc chú tức giận rồi?”

Phương Mộc không muốn để ý tới cô, trở thân mình, kéo chăn phủ đầu.

Liêu Á Phàm “Xì” một tiếng, chậm rãi đến trước bàn, đưa tay lấy từ trong túi Phương Mộc ra bao thuốc, châm một điếu hút. Mặc dù Phương Mộc che đầu, vẫn có thể cảm thấy Liêu Á Phàm đang nhìn mình.

“Chú cần bản không muốn kết hôn, đúng không?”

Phương Mộc ở trong chăn nhắm chặt mắt lại. Anh không muốn nghe Liêu Á Phàm thảo luận vấn đề này, chỉ ít là hiện tại.

Rất nhanh, thanh âm ần bật lửa lại vang lên — Liêu Á Phàm lại châm một điếu thuốc.

“Trước kia đã từng nói, cũng không tính là gì hết, đúng không?”

Phương Mộc chui trong chăn vẫn không nhúc nhích, tận lực nghĩ muốn gạt bỏ những ý nghĩ hỗn độn, cũng trong mong Liêu Á Phàm có thể biết điều rời đi. Không ngờ chỉ qua vài giây, trước mắt đột nhiên có cảm giác ánh sáng, trên người cũng có một trận khí lạnh kéo tới.

Liêu Á Phàm đã xốc chăn trên người anh lên, cầm điếu thuốc lá trên tay quẹt cường chỉ vào anh: “Trả lời tôi!”

Phương Mộc luống cuống tay chân kéo chăn che khuất thân thể, ngẩng đầu nhìn Liêu Á Phàm, người nọ thần tình đồ bình, ngực kịch liệt phập phồng, trên vẻ mặt lại là bộ dáng lỗ mãng, ngang ngược kia.

Đột nhiên tâm niệm Phương Mộc khê động, một cơn tức giận nẩy lên, lạnh lùng nói: “Con hôm nay cố ý gọi Hình Lộ đến phải không?”

Liêu Á Phàm không chút che dấu thừa nhận: “Đúng!”

“Chuyện kết hôn — Cũng là cố ý nói cho con bé nghe?”

“Đúng!” Liêu Á Phàm đột nhiên mập mờ cười cười, “Chú không phải thích thiếu niên sao?”

Quả thực không thể nói lý! Phương Mộc khê cắn môi, nhẫn nại giải thích: “Cô bé mới học lớp 11, con ghen với cô bé — không cảm thấy có chút vô lý sao?”

“Chú ít ra về người tốt đi.” Liêu Á Phàm khịt mũi khinh bỉ nói với Phương Mộc, “Tôi năm đó không phải cũng lớn chừng ấy sao? Sao chú tốt với tôi như vậy? Nếu dì Triệu không nhìn chăm chăm vào, chú đã sớm muốn làm tôi rồi nhỉ?”

“Mày mẹ nó ít nói bậy đi” Phương Mộc không thể nhịn được nữa phun lời thô tục, “Tao là. . . .”

“Tôi nói bậy?” Liêu Á Phàm cắt ngang lời Phương Mộc, “Vừa Hình Lộ, vừa Lục Hải Yến, người nào không phải cô bé trẻ tuổi xinh đẹp? Chú ngoài mặt rất thành thật, sau lưng ngấm ngấm nuôi dưỡng nhiều tình nhân như vậy nha — Hiện tại tôi trở thành bộ dáng này rồi, chú liền chứng mất tôi, có đúng không?”

Nước mắt đột nhiên đong đầy hốc mắt Liêu Á Phàm, ngữ khí của cô bắt đầu nghẹn ngào.

“Chú có nhiều nữ nhân như vậy, tôi làm sao đây?” Cô túm lấy cánh tay Phương Mộc, “Tôi chỉ có mình chú!”

Những lời này đã chạm được vào phần mềm yếu nhất trong đáy lòng Phương Mộc, cũng khiến lửa giận của anh hoàn toàn trôi vào khoảng không. Anh theo quán tính bị động tác của Liêu Á Phàm làm cho loạn choạng, biết người nọ đột ngột buông anh ra, ngã ngồi trên ghế òa khóc.

Phương Mộc lại ngồi trong chốc lát, đợi tiếng khóc của Liêu Á Phàm dần nhỏ lại, mới gian nan đứng dậy cầm hộp giấy ăn, nhét vào trong tay cô.

Liêu Á Phàm không khách khí nhận lấy, lau nước mắt nước mũi, sau đó còn vo tròn vứt xuống đất.

“Tôi cho chú biết Phương Mộc” Thanh âm Liêu Á Phàm còn nức nở, mang theo giọng mũi nồng đậm, “Không muốn kết hôn thì nói ngay đi — Tôi không cần chú thương hại, sau này chú muốn làm gì thì làm, ít quân tôi đi, không có tôi chú vẫn sống như thường!”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên nhân nhượng dần xếp cho thỏa đáng.

“Á Phàm, chuyện chú đáp ứng con nhất định sẽ thực hiện.” Thanh âm của anh khàn khàn, “Nhưng mà, công việc hiện tại của chú quá bận rộn. Chờ chú làm xong mọi việc, nhất định sẽ nghiêm túc lo chuyện kết hôn, được không?”

Liêu Á Phàm không trả lời anh, chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế nức nở. Có lẽ lời Phương Mộc khiến cho cô cảm thấy có chút an ủi, tâm tình cũng chậm rãi bình ổn lại.

“Tôi hỏi chú một câu.” Cô đứng dậy, không ngừng dùng tay lau mắt, “Chú có thích tôi không?”

Phương Mộc kinh ngạc nhìn cô vài giây, cuối cùng dời ánh mắt đi.

“Khuya lắm rồi, ngủ thôi.”

Trong căn nhà một phòng một sảnh lúc này một lần nữa yên ắng xuống. Trong bóng tối, Phương Mộc trừng lớn hai mắt nhìn trần nhà, thật lâu vẫn chưa thể ngủ. Trong phòng ngủ cách vách, tiếng động Liêu Á Phàm trở mình rõ ràng có thể nhận ra. Có lẽ, đêm này với bọn họ mà nói, là một đêm khó ngủ.

Phương Mộc tâm tình kém tới cực điểm. Chuyện từ trước đến nay vẫn lảng tránh, chợt như vùng dậy hiện ra trước mắt, nhiệt tình là phương thức gây khó xử cho người khác thể này đây. Anh vô tình trách cứ Liêu Á Phàm. Đúng như lời cô nói, Phương Mộc có công việc, bạn bè, đồng nghiệp, có những nghi án tràn ngập kích thích và tính khiêu chiến. Liêu Á Phàm trừ anh ra, giấc ngủ cũng không có. Trong cảm thụ của cô, thứ duy nhất có thể dựa vào và nắm chắc, chỉ có Phương Mộc mà thôi.

Song, anh không thể sinh lòng oán giận cô. Xem ra Liêu Á Phàm lúc đầu đưa ra yêu cầu muốn làm việc ở sở cảnh sát, mục đích trực tiếp nhất chính là “quản chế” mình, thuận tiện theo dõi Mã Nam, đương nhiên, cô không biết Mã Nam cũng không phải đồng nghiệp của Phương Mộc, mà làm việc ở phân cục. Lúc biết được không có khả năng làm ở sở cảnh sát, Liêu Á Phàm lùi lại cầu đến nơi tiếp theo là bệnh viện nhân dân thành phố, hơn phân nửa cũng là xuất phát từ sự hứng thú với Hình Lộ.

Phương Mộc rốt cuộc đã hiểu tại sao khi biết Lục Hải Yến quy y cửa Phật, Liêu Á Phàm lại đột nhiên biểu đạt thiện ý với cô ấy như thế.

Trong cảm nhận của cô Mã Nam, Lục Hải Yến và Hình Lộ đều là đối thủ cạnh tranh của cô. Hôm nay Lục Hải Yến đã không còn sự uy hiếp nữa. Phạm vi cuộc sống của Mã Nam và cô không hề xuất hiện điểm chung. Duy chỉ có thể tiếp cận và “đánh bại” đối thủ, chỉ còn lại Hình Lộ trẻ tuổi.

Đối với suy nghĩ ấu trĩ gần như ngu xuẩn của Liêu Á Phàm, Phương Mộc không hề cảm thấy buồn cười. Trong vài năm cô trốn đi kia, hoàn cảnh hiểm ác và điều kiện sinh tồn làm cho trong bản tính của cô chỉ còn dục vọng cướp đoạt và chiếm hữu của động vật. Nắm chắc một nam nhân như Phương Mộc, chắc chắn là mục tiêu duy nhất của cuộc sống Liêu Á Phàm, những thức khác đối với cô mà nói, hết thấy có thể xem như kẻ địch.

Cũng may cô chưa đem Dương Mẫn xấp xỉ 50 tuổi xem như tình địch — Phương Mộc hậm hực nghĩ, nói không chừng trong bệnh viện còn nhiều loạn ra không biết bao nhiêu chuyện rồi.

Nghĩ đến Dương Mẫn, tâm tình Phương Mộc càng thêm sa sút. Nếu chị đem chuyện Liêu Á Phàm nói kể lại cho chị Triệu, chị Triệu sẽ phản ứng thế nào?

Cuộc sống vừa mới vào quỹ đạo, lại bị quấy nhiễu thành một đồng rối mù.

Khoảng 3h sáng, Phương Mộc mới mơ mơ màng màng ngủ. Khi mở mắt ra lần nữa, ánh mặt trời đã chói chang.

Anh còn ngái ngủ đứng lên, liếc mắt một cái liền thấy cháo và trứng chiên trên bàn ăn. Phương Mộc suy nghĩ một chút, đẩy cửa phòng ngủ ra nhìn xem, Liêu Á Phàm đã không thấy bóng dáng. Phương Mộc hơi hoảng hốt, tưởng rằng Liêu Á Phàm lại bỏ đi, nhưng nhìn thấy quần áo khoác và giày này nọ vẫn còn, thoáng yên lòng.

Anh gửi cho Liêu Á Phàm một tin nhắn, chỉ có ba chữ: Đang ở đâu?

Liêu Á Phàm rất nhanh đã hồi âm, cũng chỉ có hai chữ: Đi làm.

Phương Mộc hoàn toàn an tâm, ngồi một chốc rồi vội vã rửa mặt. Sau khi húp hết chén cháo, ăn hai cái trứng chiên, anh ra ngoài đi làm.

Đích đến hôm nay không phải sở cảnh sát, mà là phân cục Khoan Thành. Mặc dù thị cục đã tán thành xâu chuỗi vụ án tiến hành điều tra, nhưng khi Phương Mộc trình bày lý do vẫn có điều giữ lại.

Bởi vì anh không thể xác định, bằng dính nguồn gốc thần bí lại lần nữa xuất hiện ở hiện trường hỏa hoạn kia.

Mẽ Nam nhìn thấy thần sắc Phương Mộc rõ ràng đang ngẩn ra.

“Anh làm sao vậy?” Cô thấy vành mắt Phương Mộc rất đen, “Sắc mặt kém như vậy?”

Phương Mộc không lòng dạ nào giải thích với cô, trực tiếp hỏi: “Có phát hiện gì chưa?”

Mẽ Nam lắc đầu.

“Bên trong hiện trường trải qua thiêu hủy và phun nước dập lửa, đã hoàn toàn hư hỏng.” Ngữ khí Mẽ Nam cũng có vẻ rất bất đắc dĩ, “Trong hành lang và dưới lầu cũng bị nhiều người đi qua, một chút giá trị khám nghiệm cũng không có.”

“Phụ cận chiếc xe nọ thì sao?” Phương Mộc không cam lòng, lại truy hỏi. Dựa theo suy đoán của cảnh sát, hung thủ tự mình lái xe đến đường xe cứu hỏa, như vậy, phụ cận chiếc xe có lẽ sẽ lưu lại dấu chân.

“Em từng cân nhắc loại khả năng này. Nhưng mà, hung thủ khi gây án khẳng định đeo bao chân, bởi vì phần ghế lái chỉ lấy ra được dấu chân của nạn nhân Ngô Triệu Quang. Mặt khác, sau khi hỏa hoạn phát sinh, nhiều người đến gần chiếc xe xem xét, cuối cùng còn tông chiếc xe ra, dấu vết mặt đất khẳng định đã bị phát hủy.”

Phương Mộc thất vọng. Mẽ Nam nhận thấy được biểu cảm biến hóa, suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: “Không phát hiện dấu chân kia, cũng không có nghĩa hẳn ta không đến hiện trường, không phải sao?”

Đây chỉ là an ủi. Từ góc độ chứng cứ đến xem, chỉ phát hiện đồng thời lấy ra được dấu chân kia, mới có thể chứng minh vụ án liên hoàn này là cùng một người gây nên, mà không phải chỉ là cách nghĩ cá nhân.

Có ở lại cũng không được gì, Phương Mộc đứng dậy cáo từ, Mẽ Nam tiễn anh tới cửa, hỏi: “Chân dung tâm lý làm tới đâu rồi?”

“Phân tích cũng gần xong rồi.” Phương Mộc thuận miệng nói: “Ngày mai mở hội nghị thảo luận tình tiết vụ án, em có đi không?”

“Đi.” Thần sắc Mẽ Nam do dự, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Phương Mộc giật mình, dừng bước, dùng ánh mắt hỏi cô,

“Anh có để ý không,” Mẽ Nam cân nhắc câu chữ, “Người cẩn thận như hung thủ — Thậm chí ở hiện trường còn dùng bao chân — Làm thế nào lại lưu lại dấu chân chứ?”

23. Chương 12 - Phần 03

Chương 12 - Bộ dáng của hắn (2)

Bắt đầu từ tháng 9 năm nay, vốn liên tiếp phát sinh ba vụ án mạng thủ pháp quỷ dị, qua nhận định phân tích của cảnh sát, có thể phán đoán sơ bộ ba vụ án do cùng một người gây nên.

Từ thuộc tính sinh lý đến xem, hung thủ là nam giới, tuổi ở khoảng 25 đến 35 tuổi. Thân cao khoảng 170cm – 175cm, thể trọng khoảng 75 – 80kg. Thể trạng cường tráng, bề ngoài đặc thù và sải bước đặc thù không rõ. Quen dùng tay phải, tứ chi không tàn tật.

Kết luận đối với thuộc tính sinh lý của hung thủ khá mơ hồ. Nguyên nhân ở chỗ hung thủ ngoại trừ nửa mẫu dấu chân không trọn vẹn ra (lấy được từ hiện trường án mạng trung học số 47), ở hiện trường cũng không còn lưu lại dấu vết nào có thể cung cấp chứng cứ giám định. Do đó, chỉ có thể đại khái mô tả chiều cao và cân nặng của hung thủ. Bắt đầu từ hiện trường của ba vụ án mạng này đến xem, từ tình tiết hung thủ từng tay không chế ngự nạn nhân và có thể vác nặng Phương Mộc cấn cứ vào đó suy đoán hung thủ là người trẻ tuổi thể lực tốt. Trong hai vụ án đó, từ hướng quần băng dính trói tay chân nạn nhân, có thể suy đoán hung thủ quen dùng tay phải.

Từ thuộc tính xã hội đến xem, hung thủ chưa lập gia đình hoặc đã ly dị, không con cái, sống một mình, hoặc có chỗ ở riêng. Đồ đạc trong nhà sắp xếp trật tự, môi trường sạch sẽ. Tình hình kinh tế khá tốt. Chủ yếu căn cứ vào việc hung thủ thường vì hành vi phạm tội mà chuẩn bị lượng lớn hoạt động, nếu có người ở chung với hắn sẽ gặp nhiều bất tiện. Mặt khác, đủ loại dấu vết ở hiện trường cho thấy hung thủ sở hữu xe có động cơ riêng, từ đó có thể suy đoán tình hình kinh tế của hung thủ.

Hung thủ có bằng cấp khá cao hoặc thông qua tự học có trình độ văn hóa tương đối. Chú ý động thái xã hội. Có thói quen đọc báo và tin tức. Khả năng làm công tác loại kỹ năng hoặc kinh doanh tư nhân, có thể tự do sắp xếp thời gian nhất định. Trong đó hung thủ có khả năng tiếp xúc với những nơi đặc biệt dùng các loại dược phẩm, tỷ như thuốc mê cường độ mạnh như ête. Hung thủ có năng lực phản điều tra khá trình độ, khả năng từng học tập chuyên môn về phương pháp điều tra hình sự hoặc từng chịu đối xử đả kích, trong cuộc sống thường nhật, khả năng tương đối yêu thích những tác phẩm văn học đề tài điều tra hình sự rắc rối.

Từ thuộc tính khu vực đến xem, ba vụ án mạng cùng phát sinh ở thành phố này, phân tán ở những khu vực bất đồng. Dựa vào đó có thể suy đoán hung thủ là dân thành phố này. Hung thủ vô cùng quen thuộc hoàn cảnh xung quanh hiện trường gây án, ra vào hiện trường đều được tỉ mỉ sắp xếp. Do đó, hung thủ khả năng ở tại thành phố này đã mười năm.

Hiểu rõ tâm lý hung thủ là trọng điểm phân tích chân dung tâm lý phạm tội của Phương Mộc. Dưới cái nhìn của Phương Mộc, hung thủ có sự khác biệt với người bình thường, tổ chất tâm lý tương đối ổn định. Có quan niệm báo ứng đặc biệt, tin tưởng mối liên hệ tất yếu giữa hành vi ác và kết cục xấu. Từ phong cách nhận thức đến xem, thích phương thức suy nghĩ độc lập kỹ càng chu đáo hơn, rất ít trưng cầu ý kiến người khác. Mẫn cảm, đa nghi, năng lực tự khống chế mạnh. Sức quan sát đối với tình hình hiện trường gây án khá giỏi, năng lực ứng biến và năng lực hành động khá mạnh. Tình cảm phong phú, có cách nhìn thiện ác đặc biệt và mãnh liệt. Có thể từng có tín ngưỡng tôn giáo. Phong cách hành sự cẩn thận, chu đáo, hành động quyết đoán.

Mặc dù phân tích kể trên cho thấy hung thủ là một kẻ nội tâm mạnh mẽ, song Phương Mộc vẫn cho rằng hắn tồn tại mức độ tâm lý dị thường nào đó. Xét thấy trong ba vụ án đều không có nạn nhân là nữ giới, trong thông tin hiện trường cũng không có tính hành vi mang nhân tố khác thường, bởi vậy Phương Mộc cho rằng tâm lý dị thường của hung thủ chủ yếu phản ánh trên chương ngại nhân cách.

Đầu tiên, thủ pháp gây án của hung thủ có tính phá hoại và tính công kích cao, hành vi chịu thúc đẩy bởi quan niệm báo ứng nguyên thủy rõ ràng (Ăn miếng trả miếng, lấy máu rửa máu). Với kỹ năng bản thân hung thủ mà nói, không có khả năng không biết cái gọi là “hành vi ác” của Ngụy Minh Quân, Khương Duy Lợi và Ngô Triệu Quang chỉ là hành vi trái pháp luật bình thường, tội hình sự rất nhỏ, thậm chí chỉ là trái với đạo đức. Song, hắn vẫn cố chấp cho rằng bọn họ phải trả giá bằng sinh mệnh mới có thể tiêu trừ tội ác từng gây ra. Trong quá trình này, nội tâm có khả năng hoàn thành biện hộ cho đạo đức bản thân, tiêu trừ

lá chắn ràng buộc bản thân. Đồng thời, cũng có khả năng tiến hành bôi nhọ nạn nhân, thậm chí xem như công cụ thực hiện giá trị quan niệm này, mà không phải một người sống sờ sờ, do đó lần nữa cường hóa động cơ giết chết đối phương. Đáng chú ý chính là, án mạng phóng hỏa chung cư cao cấp Phú Đô phản ánh hung thủ bắt đầu có ý thăng cấp thủ đoạn phạm tội, từ gây nguy hiểm cho sinh mệnh một cá nhân đến an toàn công cộng. Nói cách khác, vì thực hiện cái gọi là “Công bằng” và “Chính nghĩa” này của nội tâm, không tiếc uy hiếp an toàn sinh mệnh và tài sản của các hộ gia đình khác xung quanh nhà Ngõ Triệu Quang. Chỉ là một loại hình chương ngại nhân cách phản xã hội và cố chấp tương đối điển hình. Tiếp theo, hung thủ cố ý lựa chọn một vài đương sự gây phản ứng xã hội trọng đại trong sự kiện tin tức làm mục tiêu gây hại. Song, từ thời gian phát sinh án đến xem, tin tức tiêu cực hiệu ứng oanh động hiện có đâu chỉ hơn ba vụ? Từ sự cố công trình đến an toàn thực phẩm, trong phạm vi toàn thành phố thậm chí cả nước nhiều vô kể. Hung thủ chỉ lựa chọn tin tức sự kiện phát sinh ở thành phố này, chỉ riêng việc lựa chọn Nguyễn Minh Quân cũng đủ khiến người ta phải suy nghĩ rồi. Cùng lúc, hung thủ khả năng do công tác hoặc nguyên nhân khác dẫn tới việc không thể rời khỏi thành phố này lâu, khó có thể mở rộng phạm vi “lấy ác chế ác”; Về phương diện khác, đồng thời phát sinh, trong những tin tức tiêu cực gây xôn xao dư luận, có một phần đương sự là nữ giới, tỷ như con dâu ngược đãi cha mẹ chồng, mẹ vứt bỏ con ruột vân vân, từ trình độ “hành vi ác” đến xem, chẳng thua ba người Nguyễn Minh Quân chút nào, hung thủ tại sao chỉ lựa chọn đương sự nam giới để xuống tay chứ? Phương Mộc cho rằng, việc này ở một mức độ nào đó đã phản ánh được tâm thái tự trọng của hung thủ rất cao. Có lẽ dưới cái nhìn của hung thủ, giết hại nữ giới tương đương với hành vi thấp kém mà lại trái đạo đức. Nói cách khác, hung thủ chỉ giết những kẻ cùng giới tính với mình, thể lực ngang nhau, một loại phương thức như công kích bản năng của nam giới khẳng định giá trị của mình, mà sát hại nữ giới lại không thể mang đến cảm giác thành tựu giống vậy. Hẳn thậm chí còn nghĩ lấy nữ giới làm mục tiêu sát hại là chuyện tổn hại tôn nghiêm cá nhân, là chuyện sỉ nhục. Bởi vậy, hẳn khinh thường hoặc không muốn lựa chọn đương sự nữ giới trong những tin tức này. Đây tựa hồ như hung thủ đồng dạng có chương ngại nhân cách tính bất buộc ở trình độ nhất định. Phản ánh trong cuộc sống thường nhật, hung thủ hẳn là một người tính cách tâm lý và tính hành vi bình thường, vô cùng tôn trọng người khác phái, đối với nữ giới nho nhã lễ độ. Điều này có thể phần nào tiến hành khác họa được bề ngoài hung thủ: Tóc sạch sẽ, chú trọng bề ngoài và quần áo, tướng mạo bậc trung khá cao, chí ít không chộc người chán ghét.

Ngoài ra, Phương Mộc cho rằng, hung thủ dù tận lực lựa chọn nạn nhân nam giới, ba người Nguyễn Minh Quân cuối cùng trở thành mục tiêu cũng có ý nghĩa điển hình nào đó. Nếu đem cái gọi là “hành vi ác” của ba người bị hại tiến hành tổng kết, phân biệt là trừng phạt quá trớn, ngộ nghịch và coi rẻ an toàn của người khác.

Giới hạn đạo đức lần nữa lập tức bị giảm xuống, mọi người tựa hồ đối với các loại trái đức hạnh sớm đã luyện thành thói quen. Trong thời gian phát sinh án, trong tin tức xã hội trong nước của giới truyền thông, có hơn 70% tin tức tiêu cực. Hiện tượng mọi người tức giận bất bình với xã hội cũng không hiếm thấy. Hung thủ tại sao chỉ đối với ba loại hành vi này sinh ra phản ứng quá khích chứ? Dựa theo loại suy, có lẽ hung thủ từng chịu nỗi khổ của “hành vi ác” cùng loại sâu sắc, do đó mới có thể lĩnh hội được sự “đồng cảm” hơn so với quần chúng khác. Đây cũng là nguyên nhân Phương Mộc suy ra hung thủ không có con cái. Bởi vì cùng thời gian đó còn phát sinh sự kiện nhân viên nhà trẻ cung cấp thực phẩm hết hạn, biến chất, người phụ trách liên quan đồng dạng trốn tránh trách nhiệm, thái độ tồi tệ. Song, hung thủ tựa hồ đối với “hành vi ác” này không chút phản ứng. Nếu suy đoán của Phương Mộc thành lập, vậy trải nghiệm lúc đầu của hung thủ hẳn là tương đối nháp nhô, có lẽ từng chuyển nhà vài lần, từng bị cha ngược đãi, đuổi học và việc làm khó khăn.

Cuối cùng, trọng điểm phạm tội của hung thủ ở hình thức, mà không phải kết quả. Trên thực tế, hẳn một mục theo đuổi chính là biểu diễn một loại “nghe lời báo ứng”. Biểu diễn, tất nhiên phải tiến hành dưới ánh nhìn của vạn người. Để đạt thành hiệu quả của loại biểu diễn này, hung thủ hầu như dùng hết sức mình. Hẳn cũng không tận lực giấu giếm tội ác, mà kiệt lực để nguyên hiện trường phạm tội hiện ra trước mắt công chúng. Trong án mạng trung học số 47, thi thể đặt trong phòng học. Trong án mạng tiểu khu Phú Dân, ngụ ý túi nước mang ý nghĩa tử cung được treo bên ngoài hành lang. Án mạng chung cư cao cấp Phú Đô là hiện trường phạm tội duy nhất nằm trong nhà, cũng chọn dùng cách phóng hỏa tất phải sinh ra hiệu ứng náo động. Hung thủ khả năng có nguyện vọng mãnh liệt là được công chúng nhận thức, cũng tuyên bố chính mình có quyền lực tiến hành trừng phạt, mà điểm này lại mâu thuẫn với tác phong làm việc cẩn thận. Dựa vào đó, Phương Mộc cho rằng hung thủ tựa hồ có xu hướng nhân cách phân liệt nào đó. Ngoài

mặt, hẳn là một người hướng nội, trầm mặc, đối nhân xử thế nho nhã lễ độ, gặp gỡ kết giao bình thường, mà sâu trong nội tâm của hẳn, có quan niệm giá trị đặc biệt, khát vọng được dõi theo và tán thưởng, đồng thời biểu hiện coi khinh kẻ khác, thậm chí tư tưởng vật thể hóa. (Tiêu: vật thể hóa là quá trình xem một sinh thể sống như một đồ vật vô tri vô giác. Động vật được vật thể hóa theo nhiều cách, có lẽ đáng chú ý nhất là thông qua ngôn ngữ. Luật pháp phân loại động vật như là tài sản, vật sở hữu, mà chúng ta có thể mua, bán, trao đổi. Bằng cách xem động vật như là những đồ vật, chúng ta có thể đối xử với cơ thể của chúng mà không phải cảm thấy băn khoăn về đạo đức.)

Từ thuộc tính phạm tội trước đây của hung thủ đến xem, Phương Mộc cho rằng án mạng trung học số 47 cũng không phải lần đầu gây án của hung thủ. Hẳn hẳn đã từng có tiền án phạm tội, cũng có khả năng từng chịu hình phạt. Bên cạnh đó, Phương Mộc còn đặt trọng điểm phân tích hung thủ áp dụng ở hiện trường là hành vi mảnh cũ, hành vi dấu hiệu cùng với biện pháp phản điều tra.

Gọi là hành vi mảnh cũ, là chỉ hành vi dần dần hình thành trong quá trình phạm tội của tội phạm, mô hình hành vi tương đối cố định. Từ ba vụ án liên hoàn này đến xem, hung thủ quen một mình gây án, trước khi phạm tội đã lên kế hoạch chu đáo. Tỉ mỉ lựa chọn thời gian và địa điểm. Hơn nữa, hung thủ đều từng tiến hành chờ đợi và theo dõi nạn nhân một thời gian ngắn. Từ thủ đoạn phạm tội đến xem, hung thủ đều áp dụng không chế trước (đánh bằng khí cụ thô và thuốc gây mê, tiếp đó là quá trình sát hại). Dưới cách nhìn của Phương Mộc, hung thủ làm như vậy cũng không phải xuất phát từ việc thiếu tự tin với năng lực phạm tội của bản thân, mà là không cho phép việc vật lộn phá hỏng sự hoàn mỹ của “nghĩ lễ báo ứng”. Lấy án mạng trung học số 47 làm ví dụ, nếu trực tiếp đưa Ngụy Minh Quân vào chỗ chết, chỉ sợ cũng làm hiệu quả chấn động của hiện trường phạm tội bị giảm đáng kể. Về phần phương thức gây hại, ba vụ án có một điểm chung rõ ràng, đó là hung thủ chưa từng trực tiếp giết chết nạn nhân, mà nhờ vào ngoại lực nào đó khiến cho nạn nhân chậm rãi chết đi, như mất máu, chết đuối, phóng hỏa. Ngụy Minh Quân và Ngô Triệu Quang trước khi chết đều xuất phát từ trạng thái ý thức thanh tỉnh, cho dù là Khương Duy Lợi, cũng từ trong túi nước từng có thời gian giây giũa ngắn ngủi. Việc này tựa hồ có ý nghĩa trước khi hung thủ tước đi sinh mạng của nạn nhân, từng cho đối phương cơ hội ăn năn. Song, loại ăn năn này cũng không phải để giảm bớt mức độ báo ứng, mà là gia tăng tâm lý sợ hãi của nạn nhân trước khi chết, cùng gia tăng hiệu quả rung động tâm lý của công chúng đối với loại “nghĩ lễ báo ứng” này. Dựa vào hành vi mảnh cũ này có thể chứng minh giữa hung thủ và nạn nhân không có mối liên quan trong cuộc sống, và lại hoạt động chuẩn bị phạm tội chu đáo, thủ pháp gây án càng thêm thuần thực, tâm tính tự tình là kẻ trừng phạt càng mãnh liệt.

Cái gọi là dấu hiệu hành vi, cũng chỉ hành vi phạm tội do con người gây ra để thỏa mãn về tâm lý hoặc tình cảm, một loại phương thức hành vi đặc thù mà Phương Mộc cần phải áp dụng. Từ những chứng cứ đáng giá của các vụ án mạng liên hoàn đến xem, dấu hiệu hành vi hung thủ lưu lại ở hiện trường nhiều không kể xiết. Tỷ như “Môn đồ của ác ma” Richard Ramirez. Hẳn trong khoảng thời gian từ năm 1984 đến 1985, ở Los Angeles Hoa Kỳ liên tục gây ra nhiều vụ án mạng. Ở hiện trường phạm tội, gã đều lưu lại dấu hiệu đặc thù — một ngôi sao năm cánh đảo ngược. Còn có “Tên đồ tể quận York” Peter Sutcliffe. Gã từ năm 1975 đến năm 1980, giết hơn 13 cô gái ở Anh Quốc. Sau khi gây án, gã thích nhét vào tay nạn nhân một tờ tiền mặt trị giá 5 bảng Anh. Nhưng dấu hiệu hành vi giống nhau cũng chính là mục đích phạm tội tất yếu. Do đó, có thể rõ ràng phản ánh nhu cầu tâm lý đặc thù của kẻ phạm tội hành vi. Vậy, trong ba vụ án mạng liên hoàn này, dấu hiệu hành vi của hung thủ là gì đây? Từ biểu hiện bên ngoài đến xem, hiện trường phạm tội cũng không để lại dấu hiệu rõ ràng của hung thủ. Từ hình thái dấu hiệu tiềm ẩn đến xem, có thể phản ánh ra nhu cầu tâm lý đặc thù nhất của hung thủ, e rằng chính là “nghĩ lễ báo ứng” rõ nét này, vô luận là dùng máu làm mực để giải đề thu mật mã, hay ngụ ý túi nước là tử cung, rồi lại đến việc phục chế lại vụ hỏa hoạn một cách hoàn mỹ, đều phản ánh hung thủ cố ý theo đuổi “Thiện ác có báo ứng”. Cùng lúc, hung thủ biểu đạt ra oán hận và phần nộ của mình đối với nạn nhân, về phương diện khác, hẳn cũng thông qua loại nghĩ lễ báo ứng này tuyên cáo chính mình có quyền lực trả thù. Tới một mức độ nào đó, cũng có thể coi như là biểu diễn năng lực phạm tội của bản thân. Phản ánh hung thủ trong cuộc sống thường nhật, hẳn có thể là một kẻ có cảm xúc đạo đức mãnh liệt, quan niệm thiện ác rõ ràng, đối với bất luận cái gì xâm phạm hành vi bản thân đều bị phóng đại vô hạn, thậm chí có chứa sự ám ảnh (Tỷ như liên tưởng, hồi tưởng, loại tư duy đối địch), tiến hành mưu đồ trả thù vân vân.

24. Chương 12 - Phần 04

Từ biện pháp phản điều tra hung thủ áp dụng đến xem, hẳn có hiểu biết và năng lực phản điều tra khá trình độ, và thể hiện hình thái không ngừng thăng cấp. Hiện trường ba vụ án mạng đều không phát hiện dấu tay, tóc và dấu chân đầy đủ. Từ phương pháp tẩy sạch dấu vết hiện trường đến xem, hung thủ trong hai vụ án trước chọn dùng phương pháp dọn dẹp sau khi xong việc, mà trong vụ án thứ ba, có lý do hợp lý hoài nghi hung thủ đã sử dụng bao chân. Việc này sẽ rút ngắn thời gian hẳn ở lại hiện trường, hơn nữa sẽ không vì tiếp xúc vào đồ vật mà lưu lại dấu vết mới nữa. Việc này cho thấy thủ pháp gây án của hung thủ ngày càng thành thạo, cũng có tổng kết nhất định và nâng cao năng lực, thường khắc phục và vun đắp phương pháp phạm tội. Trong cuộc sống, có lẽ hung thủ rất dành thời gian chú ý các hoạt động tư pháp và pháp chế, cũng thông qua tự học hoặc cách khác để hiểu rõ sách lược điều tra hình sự và cách tiến hành.

Căn cứ phân tích thuộc tính và miêu tả hung thủ kể trên, Phương Mộc cho rằng hung thủ sẽ lại phạm án, mục tiêu là đương sự trong sự kiện tin tức khiến cho xã hội phản ứng dữ dội. Địa điểm phạm tội là nơi công khai, nhà cửa. Thủ pháp quyết định bởi nội dung và tính chất của tin tức sự kiện, nhưng nhất định nói lên đặc điểm của “nghe lẽ báo ứng”. Đồng thời, Phương Mộc không thể không lo lắng mà đề xuất, hung thủ để theo đuổi hiệu ứng chấn động càng mãnh liệt hơn, rất khả năng lại chọn dùng thủ đoạn nguy hại an toàn cộng đồng.

Mặc dù Phương Mộc đối với chân dung tâm lý phạm tội của hung thủ đã làm tường tận hết sức, song cố định kẻ hiềm nghi phạm tội vẫn còn tồn tại những khó khăn tương đối lớn. Tổ chuyên án trải qua nghiên cứu, đưa ra sắp xếp công tác như sau:

Thứ nhất, hợp tác với bộ phận quản lý giao thông, xem xét băng ghi hình theo dõi đường xá phụ cận hiện trường phát sinh án, tìm kiếm xe cộ khả nghi xuất hiện cùng khoảng thời gian phát sinh án.

Thứ hai, thông tri bộ phận giám sát mạng, tra tìm trong những bình luận internet nhằm vào ba sự kiện tin tức của ba vụ án mạng, người phát ngôn có nội dung diễn đạt kịch liệt, có chứa tính dẫn dắt cùng tính đoán trước (tỷ như chi tiết vụ án tin tức truyền thông vẫn chưa công bố).

Thứ ba, thi hành biện pháp phong tỏa tin tức, tiến triển điều tra vụ án phải tuyệt đối bảo mật. Đồng thời, cùng với bộ phận tuyên truyền, yêu cầu tin tức truyền thông tận lực giảm bớt việc tuyên truyền tin tức tiêu cực và thổi phồng, giảm bớt thông tin gây nguy hiểm cho đương sự.

Dưới tình huống đầu mối hiện tại có hạn, hoạt động điều tra kể trên chỉ có thể làm trong bất đắc dĩ, phạm vi quá rộng, lượng công việc lớn không thể tưởng. Vì vậy, các lực lượng theo việc mà làm, đều bận rộn lu bù. So ra, Phương Mộc tạm thời thanh nhàn hơn. Song, trong lòng anh lại luôn mơ hồ cảm thấy bất an, tựa hồ chính mình đã quên gì đó.

Vài ngày tiếp theo thông tin tổ chuyên án tổng hợp được càng ngày càng ít. Một vài thành viên tổ chuyên án thậm chí vận dụng tài mất hình sự của chính mình. Một tấm lưới lớn vô hình lặng lẽ kéo khắp thành phố C, song, con cá kia, vẫn như trước không hề thấy bóng dáng.

Phương Mộc không muốn phủ định toàn bộ phương pháp điều tra này, bất quá, dưới cách nhìn của anh nhằm vào người phạm tội như vậy, thông thường mạch suy nghĩ điều tra rất khó phát huy tác dụng. Dưới tiền đề không có phạm vi đối tượng tình nghi rõ ràng, hoạt động điều tra này cũng không khác gì mò kim đáy bể. Nếu như có thể tiến thêm một bước thu nhỏ lại phạm vi đối tượng tình nghi —

Phương Mộc nghĩ, chính mình vẫn cần làm chút gì đó.

Dưới bãi đỗ xe ngầm của phân cục Khoan Thành tổng diện tích khoảng 1800m², chủ yếu dùng để đậu xe công vụ. Trong đó, có một khu vực chuyên dùng để đậu xe vật chứng. Trong khu vực được vòng dây cảnh giới kia, Phương Mộc rất nhanh tìm được chiếc xe tải Ngũ Lăng màu xám nọ.

Ngũ Lăng SAIC-GM sản xuất, loại 1.3 lít, tiêu chuẩn 2009. Phương Mộc đi xung quanh chiếc xe này vài vòng. Mặc dù trên thân xe đã bị kín một tầng tro bụi mỏng manh, nhưng nhìn ra được, chiếc xe này được chủ xe tỉ mỉ bảo dưỡng. Ngoại trừ đuôi bị xe cứu hỏa tông vào tạo thành mấy chỗ tổn hại ra, các bộ phận khác cơ bản sáng bóng như mới.

Cẩn thận quan sát, trên tay cầm cửa xe còn có thể nhìn thấy bột phấn và băng dính lấy dấu lưu lại, nói vậy nhân viên khám nghiệm hiện trường đã tiến hành cẩn thận khám nghiệm cả chiếc xe này. Phương Mộc suy nghĩ một chút, mang găng tay và bao chân, mở cửa xe ngồi vào ghế điều khiển. Trong xe cơ bản bảo trì nguyên dạng, nhìn qua cũng vô cùng sạch sẽ. Ghế dựa bọc hình áo cầu thủ đội Real Marid, xem ra chủ xe cổ vũ đội Real Marid. Vật phẩm đặt trong xe đã được nhân viên khám nghiệm lấy đi, từ tranh ảnh hiện trường đến xem chỉ có một kính mát và giấy căn cước. Đầu mẫu thuốc lá và tàn thuốc trong gạt tàn cũng đã được lấy ra, nhưng Phương Mộc cho rằng sẽ không phát hiện đầu mối có giá trị. Với tính cách cẩn thận của hung thủ mà nói, ngoại trừ động tác cần thiết để đem xe đậu trên đường xe cứu hỏa ra, hẳn sẽ không chạm vào đồ vật gì trong xe.

Người này nhất định muốn cơ hội được cứu sống của Ngô Triệu Quang hoãn lại đến vô hạn.

Khi hắn ngồi ở ghế điều khiển ngăn chặn đường đến sinh mệnh kia, bên trong căn hộ 633 tòa nhà số 9 cách đó không xa đang hỏa quang hừng hực. Khi đó, hắn đã suy nghĩ gì?

Phương Mộc cầm chìa khóa vào vặn nhẹ, tiếng gầm rú của động cơ lập tức vang lên trong bãi đỗ xe tĩnh lặng mờ tối. Phương Mộc đem tay đặt trên vô lăng, lẳng lặng nhìn chăm chăm phía trước. Nơi đó là một vách tường xám đen, góc tường còn mọc đầy rêu chỉ có trong môi trường ẩm ướt mới có thể xuất hiện.

Nửa đêm khu chung cư cao cấp Phú Đô hoàn toàn yên tĩnh, trong những tòa nhà san sát, chỉ có thừa thốt vài ngọn đèn. Lúc rạng sáng, đèn đường tiểu khu lần lượt tắt ngúm. Tất cả sự vật trong khuôn viên đều giấu trong bóng tối, chỉ còn lại những đường nét như ẩn như hiện. Bởi vì vừa đổ một trận mưa, không khí lạnh lạnh, mùi đất ẩm, lá rụng dần dần mục nát càng thêm rõ ràng. Một chiếc xe tải Ngũ Lăng màu xám tựa như u linh lặng lẽ lái vào đường xe cứu hỏa, nơi đèn xe quét qua, trên mảnh xanh hóa bằng phẳng vẫn còn lấp lánh những giọt mưa, mấy con chuột ra ngoài kiếm ăn tối tấp chui vào trong bụi cỏ đã ố vàng, không thấy bóng dáng nữa.

Phương Mộc tinh tế hiểu rõ mỗi một điểm tâm tư biến hóa của hung thủ, tiện tay mở đèn xe.

Hết thấy trước mắt hắn là sự yên lặng, thanh thản dễ chịu, nhưng hung thủ khẳng định không có tâm trạng thưởng thức những cảnh vật này. Trái lại, lực chú ý của hắn hẳn là vẫn tập trung trong hoàn cảnh xung quanh, tùy thời chuẩn bị ứng phó tình huống đột phát. Tỷ như một chủ xí nghiệp đi về đêm, hoặc một bảo vệ đi tuần tra.

Có lẽ, hắn vừa cảnh giác, vừa thỏa mãn, đồng thời nóng lòng thoát hân, cũng không quên nán lại thưởng thức “tác phẩm” kia. Hẳn biết, không đến vài phút nữa, khuôn viên yên ắng này sẽ lâm vào một mảnh hỗn loạn. Có người hoảng sợ, có người bối rối, có người sẽ cảm thấy vui sướng bởi ác đã có ác báo, có người tất yếu sẽ cảm khái số mệnh.

Đây, chính là điều hắn muốn.

Phương Mộc đem khuỷu tay chống trên vô lăng, lẳng lặng nhìn vách tường phía trước bị đèn xe chiếu sáng. Thành hình, anh phát hiện trong quang sáng nọ có chút khác thường, tựa hồ có chút lốm đốm màu đen sắp hàng chỉnh tề.

Không kịp nghĩ nhiều, anh giở cửa xe nhảy ra ngoài, đi thẳng tới trước mặt vách tường nọ, mới vừa vươn tay liền nhìn thấy lốm đốm màu đen nọ lại xuất hiện trên mu bàn tay mình.

Anh quay đầu lại, nhìn chăm chú vào giữa cường quang đẹp mắt của đèn xe tải Ngũ Lăng màu xám.

Vài phút sau, một loạt nhân viên khám nghiệm hiện trường đã tập trung dưới bãi đỗ xe ngầm, địa phương ngày thường vắng vẻ, mờ tối này nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Trên đèn xe trước hai bên xe tải, phân biệt phát hiện hai tổ ký tự và con số. Trên đèn xe bên trái là XCXK02, trên đèn xe bên phải là 917013. Ký tự và số liệu này có màu đen, thể chữ cực nhỏ, tựa hồ dùng bút ký tên ngồi nhỏ viết lên. Sau khi dùng phương thức chụp ảnh lưu lại ký tự và số liệu này, nhân viên khám nghiệm hiện trường tháo đèn xe xuống, chuẩn bị lấy về cẩn thận khám nghiệm.

Phương Mộc đứng tại chỗ, khoanh tay nhìn nhân viên khám nghiệm bận rộn, sắc mặt bình tĩnh, kỳ thật trong đầu đã sóng cuộn biển gầm.

Trong án mạng tiểu khu Phú Dân, dưới túi nước có một chuỗi ký tự và số liệu thần bí, mà mã hóa cùng loại lại xuất hiện trên chiếc xe này. Đây là trùng hợp, hay là một đầu mối ẩn tàng?

Nếu như hung thủ cố ý lưu lại, vậy, chuỗi mã hóa này có hàm ý thế nào? Hung thủ phơi bày chuỗi mã hóa này với ý đồ gì?

Là hung thủ đánh số nạn nhân? Khả năng không lớn. Cho tới giờ, hung thủ chỉ phạm án ba lần, cho dù muốn đánh số, cũng chỉ có thể là một hàng các con số.

Hay muốn chỉ mục tiêu kế tiếp? Khả năng cũng không lớn. Mục tiêu hung thủ lựa chọn chủ yếu quyết định bởi độ chú ý của truyền thông đối với tin tức sự kiện nào đó, đây là xác suất ít ỏi không thể dự đoán.

Rất nhanh, Phương Mộc ý thức được phỏng đoán của mình là vô nghĩa. Nhiệm vụ cấp bách hiện nay là mau chóng xác định chuỗi mã hóa này có trùng khớp chỗ nào hay không.

Nửa giờ sau, bà vợ góa của Ngô Triệu Quang vội vã chạy tới phân cục. Đối với ký tự và số liệu này, chị đồng dạng không hề có ấn tượng. Hơn nữa, sau khi trải qua nhận dạng, chị khẳng định với Phương Mộc, bút tích này không phải của Ngô Triệu Quang.

Nếu không phải của Ngô Triệu Quang và người nhà ghi lên, vậy khả năng lớn nhất chính là của hung thủ.

Lúc này, bên cạnh một mực im lặng không lên tiếng Mễ Nam nhắc điện thoại, trực tiếp gọi cho đại đội phòng cháy chữa cháy khu Thiết Đông. Sau khi tìm được người phụ trách hôm xảy ra vụ cháy, Mễ Nam hỏi vài câu, sau đó xách lên hộp dấu chân.

“Đến bãi đỗ xe thôi.” Mễ Nam nói với Phương Mộc, “Triệu Quang có một dụng cụ đòn bẩy để dỡ bánh xe.”

Suy nghĩ của Mễ Nam là, nếu có người viết xuống ký tự và số liệu này ở đèn xe trước thì người viết phải ngồi xổm trước đầu xe. Cùng ngày phát sinh án trời vừa đổ một trận mưa, mà vị trí xe tải đậu là một mảnh bùn đất. Dấu chân người viết hẳn là trên mặt đất bùn nọ. Khi án phát sinh, khu vực hoạt động của người xem xét xe chủ yếu tập trung ở sườn sau xe và sườn bên ghế điều khiển, dấu chân phía trước đầu xe có lẽ vẫn được bảo lưu.

Vậy, xe cứu hỏa từ phía sau đâm vào xe tải, phía trước quay vòng sang sau, hoa văn bánh xe khả năng sẽ khảm xuống mặt đất bùn. Khi cảnh sát câu lưu chiếc xe tải này xem như vật chứng, để tránh phá hư lượng nhỏ vật chứng trên xe, chọn dùng cách treo xe tải lên trên xe kéo, trực tiếp chuyển tới bãi đỗ xe. Nói cách khác, khối bùn này khả năng còn bảo lưu giữa hoa văn của bánh xe chưa rơi ra.

Nhập vào trong khối bùn này có thể bao gồm cả dấu chân của người viết, có lẽ có thể cung cấp một ít đầu mối cho vụ án.

Phân tích của Mễ Nam rất xuất sắc, Phương Mộc có chút hưng phấn. Khi anh trở về bãi đỗ xe, đem lực chú ý đặt trên bánh xe, lại không khỏi thất vọng.

“Em khẳng định.” Phương Mộc chìa chìa hoa văn trên bánh xe, giữa khe hở chỉ có khoảng cách chưa đầy 2mm “Ồ chỗ này có thể lấy ra dấu chân?”

“Cứ làm theo lời em đi.” Sắc mặt Mễ Nam bình tĩnh như nước, “Trước đừng hỏi tại sao.”

Dựa theo chỉ thị của cô, Phương Mộc cùng ba đồng sự khác dùng dụng cụ đòn bẩy đội xe lên, sau đó đem hai bánh trước cẩn thận tháo xuống, đặt ngang trên hộp dấu chân.

Mễ Nam nửa quỳ trên mặt đất, cẩn thận quan sát bánh xe. Quả thật, đúng như cô nói, phiến bùn nọ tính dính rất mạnh, trong hoa văn bánh xe khảm vào không ít khối bùn, có nhiều chỗ thậm chí gắn thành mảng. Song, Phương Mộc vẫn cứ hoài nghi khả năng từ đó lấy ra được dấu chân.

Từ trên mặt Mễ Nam nhìn không ra biểu cảm là mừng hay lo, cô đứng lên, phỉ phỉ tay, chỉ thị Phương Mộc và các đồng sự khác nâng bánh xe đến phòng dấu chân, còn nhiều lần nhấn mạnh đừng lấn nó, tránh va chạm.

Đem bánh xe nặng nề từ dưới bãi đỗ xe ngằm nâng đến phòng dấu chân lầu bốn, mặc dù có thang máy, bốn nam nhân vẫn mệt đến đầu đầy mồ hôi. Ba đồng sự khác sau khi thở hổn hển lần lượt cáo từ, Phương Mộc vẫn lưu lại. Anh rất tò mò Mễ Nam đến tận cùng muốn làm gì, thỉnh thoảng dùng nhíp gắp đá vụn

trong khối bùn ra. Phương Mộc cũng sắp đến nhìn xem, còn học bộ dáng Mễ Nam sờ khối bùn, bị Mễ Nam không chút khách khí đem tay đánh trở về.

“Anh ở đây cũng không giúp được gì, đi về trước đi.” Mễ Nam cũng không ngẩng đầu lên nói, “Có tin tức em sẽ lập tức thông báo cho anh.”

Phương Mộc xoa mu bàn tay bị đánh đau, suy nghĩ một chút, cẩn thận hỏi han: “Em rốt cuộc muốn tìm gì?”

Mễ Nam không trả lời, chỉ đáp bằng một nụ cười thần bí khó lường.

25. Chương 13 - Phần 01

Chương 13 - Tầng hầm (1)

Tâm tình của hắn hôm nay tựa hồ rất tốt.

Cho dù là nữ phục vụ lần thứ tư hướng hắn phàn nàn nhóc béo kia lại đoạt miếng khoai trong đĩa của khách ăn, hắn vẫn là vẻ mặt mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, phát ra những thán từ như “ái chà”, “thật là”. Cuối cùng hắn nhìn nhóc béo ngồi ở trong góc, lấy tay cầm bánh pho mát nhét vào trong miệng, có chút chân thành nói với nữ phục vụ: “Vậy làm sao bây giờ, cô thông cảm cho nó đi.”

Hắn dùng tay để cạnh đầu mình vẽ mấy vòng.

“Ở chỗ này của nó không dùng được tốt dùng cùng nó chấp nhận.”

Nữ phục vụ thức thời ngậm miệng, sau đó vui vẻ xin ông chủ cho phép cô tan tầm sớm trước nửa tiếng.

Trong quán còn lại hai bàn khách, đều là tình lữ đến đây hẹn hò. Tách cà phê trước mặt bọn họ đã thấy đầy, hắn suy nghĩ một chút, lại đun một ấm cafe lớn, miễn phí rót tiếp cho bọn họ.

Trong tiếng cảm tạ của nhóm tình lữ, hắn trở lại quầy rượu, một bên trông chừng ấm cafe hương khí bốn phía, một bên đọc kỹ tờ báo cùng ngày.

Trong quán rất an tĩnh, ngoại trừ nhóm tình lữ khe khẽ thì thầm ra, chỉ có nhóc béo thỉnh thoảng phát ra tiếng ề a. Khóe miệng bé còn lưu lại vụn bánh ngọt, đang cầm một chiếc xe đồ chơi xoay đến xoay đi.

Trong thế giới của chính hắn, năng lực hắn vô hạn, là chúa tể của vạn vật.

Bóng đêm rất nhanh đúng hạn buông xuống, những cửa hàng nhỏ trên đường theo thứ tự sáng đèn. Rất nhanh mùi dầu chiên cùng mùi nướng thức ăn thoảng đến. Hắn nhường nhường mày, đứng dậy đóng kỹ cửa tiệm.

Cánh cửa đem mùi khói và tiếng ồn ào chặn bên ngoài.

Phố này nằm bên ngoài trường đại học, kề bên đại học Sư Phạm thành phố C. Mỗi ngày, sinh viên đại học đi dạo đến đây nườm nượp. Vì vậy, đủ loại cửa hàng đồ ăn nhanh và quà vặt trải rộng khắp phố. Những quán cafe và tiệm sách cũng không thiếu, cạnh tranh cũng có chút kịch liệt. Song, trong mắt những đồng nghiệp và bọn học sinh, hắn chắc chắn là một chủ quán cổ quái.

Trong quán hắn không bán bữa chính, chỉ có cafe và một ít thức ăn nhẹ, vô hình trung liền mất đi rất nhiều cơ hội kiếm lời. Bên cạnh đó, khác với những cửa hàng buôn bán suốt đêm, mỗi 10h30 tối, hắn sẽ đứng giờ đóng cửa quán. Thời gian dài, trong quán hắn do loại khí chất đặc thù này trái lại hấp dẫn một nhóm khách cố định. Những học sinh và giáo sư tự xưng là có chút phẩm vị và phong cách này đều vui vẻ đến quán hắn ngồi một chút.

Ven tường là dãy giá sách, hương cafe nồng đậm, quán sạch sẽ, ông chủ trầm mặc nhưng ôn hòa, cùng một cuộc sống ồn ào và trần tục bên kia cánh cửa so sánh, nơi này càng như chốn bồng lai tiên cảnh có thể hưởng thụ sự yên tĩnh.

Song, cafe và điểm tâm ngọt không thể làm cơm ăn, tựa như tình yêu không phải toàn bộ cuộc sống vậy. Tới gần 7h, khách hai bàn cuối cùng trước sau rời đi, thẳng đến một loạt quán ăn nhanh đối diện. Hắn buông tờ báo, thu dọn xong cốc cafe và chén đĩa, sau khi rửa sạch sẽ treo trên giá.

Nhóc béo còn đang chơi đùa chẳng biết mệt mỏi, hắn đi qua vỗ vỗ đầu nhóc béo, nhóc nọ không chút phản ứng nào, lực chú ý một mực đặt trên món đồ chơi trong tay.

Hắn cười cười. Đứng dậy châm một điếu thuốc lá, đi tới cửa, cách lớp kính thủy tinh nhìn hướng ra ngoài.

Đoạn thời gian này, là lúc con phố này náo nhiệt nhất. Dẫu loại hàng rong vốn chen đầy ngã tư con đường vốn đã chật hẹp, tiếng rao hàng liên tục không ngừng. Các sinh viên đại học đeo cặp sách, mang theo ly nước, mua đồ ăn vặt và các loại thương phẩm nhỏ, thỉnh thoảng cùng các nhóm bán hàng cò kè mặc cả. Các cô gái vừa mua được kẹp tóc đính ngay lên tóc, để cho bạn cùng đi đánh giá xấu đẹp. Bạn trai thì lại khăn trương nhìn giá cả, còn phải làm bộ ra vẻ ung dung trấn định.

Hắn đột nhiên cảm thấy một loại vui lây, tựa hồ rất muốn dấn thân vào cuộc sống khoan khoái tràn ngập màu sắc này. Song, cửa thủy tinh trước mặt phản chiếu ra cảnh bên trong quán cafe. Góc đông bắc của bàn, một biển để bàn “đặt trước” hết sức bắt mắt.

Tim của hắn nháy mắt liên lạnh xuống.

Vứt đầu lọc thuốc, hắn chậm rãi đi tới trước bàn ngồi xuống, lấy tay nâng má, yên lặng nhìn biển hiệu. Nó đã được đặt ở đây lâu lắm rồi. Cầm lấy nó, trên mặt bàn phủ một lớp bụi mờ lưu lại dấu vết nhợt nhạt. Hắn rút giấy ăn ra, đem mặt bàn chà lau sạch sẽ, rồi lại đặt biển hiệu trở về.

Cô gái trong quán từng hỏi hắn không chỉ một lần, là ai đặt trước bàn này, tại sao vẫn chưa đến. Hắn chỉ cười cười, cũng không trả lời. Cho dù khi trong quán cafe không còn chỗ trống để ngồi, hắn cũng không cho phép khách hàng nào chiếm dụng cái bàn nọ.

Bởi đây là vì cô mà đặt trước.

Hắn luôn nghĩ, có một ngày cô vẫn có thể như ban đầu gặp mặt, đẩy ra cánh cửa thủy tinh nọ, thản nhiên cười với hắn, sau đó liền gọi một tách cafe, ngồi trước bàn kia lặng lẽ đọc sách.

Dần dần, hắn biết cô làm thêm tại thư viện, đang chuẩn bị thi vào nghiên cứu sinh trong trường, cũng giống như hắn, không cha không mẹ, ở trong thành phố này không nơi nương tựa.

Không gì có thể ngăn cản hai trái tim như vậy chậm rãi dựa vào nhau.

Trong 30 năm sóng gió của cuộc đời hắn trước đó, đoạn cuộc sống này là khoảng thời gian bình thản hiếm hoi. Bọn họ như những đôi nam nữ đang yêu này, nhỏ bé mà ngọt ngào. Có nhiều lúc, hắn cảm thấy cô như một thanh kiếm sắc bén, chẻ ra xác ngoài của hắn, đâm thẳng vào nội tâm mềm mại. Cô dẫn dắt hắn nghĩ lại những chuyện đã qua, cuối cùng hiểu rõ, thậm chí tin tưởng vững chắc.

Sau một lần tình ái triền miên, cô nâng khuôn mặt mờ hời dầm dìa của hắn lên, yên lặng nhìn hắn.

“Nói cho em biết, anh là loại người gì?”

Chỉ qua chốc lát tranh đấu, hắn cuối cùng cũng đem toàn bộ bí mật của mình kể ra. Sau khi nghe xong cô gắt gao ôm thân thể lạnh lẽo của hắn vào ngực.

”Anh đã làm đúng. Anh có quyền hạn này, trên thế giới này không ai có thể vô duyên vô cớ mà thương tổn một người khác.

Hắn đột nhiên khóc lớn. Nhiều năm như vậy chỉ vì sinh tồn mà nhẫn nại, lẩn trốn như con chó, có phải chỉ để có được một lồng ngực ấm áp thế này không?

“Anh là thần của em.”

Sau 8h, trong quán lại có vài tốp khách lục tục tới. Hắn như trước đắm chìm trong ký ức khó có thể tự kềm chế, vô tâm tiếp đãi bọn họ. Sau khi bùng cafe và vài món điểm tâm ngọt lên, mặc cho bọn họ tùy tiện thấp giọng trò chuyện trong quán hoặc một mình ngẩn người. Hắn tự mình trốn sau quầy, hờ hững lật xem sổ sách, thỉnh thoảng đi ra ngoài cửa hút một điếu thuốc.

Vừa qua khỏi 10h, hấn lập tức treo bảng đóng cửa bên ngoài, khách hàng cũ đều hiểu rõ thói quen của hấn, thức thời tính tiền rồi đi. Lúc này, nhóc béo sớm đã ngủ quên ở góc tường cũng bị cơn đói đánh thức, oa oa kêu to từ tay vịn ghế bò xuống.

Hấn tắt hết đèn trong quán, nắm bàn tay phải chỉ có hai ngón của nhóc béo, chậm rãi đi lên lầu.

Ăn xong cơm tối đơn giản, bé trai béo lại chui ở trên giường xem TV, đùa nghịch món đồ chơi, rất nhanh đã lặng yên không một tiếng động. Chờ hấn rửa bát đĩa xong, dọn dẹp đầu ra đẩy, bé trai béo đã nghiêng đầu nằm trên giường say sưa ngủ.

Hấn đắp chăn cho bé trai béo xong, đứng dậy xuống lầu.

Mở một trần đèn trần nho nhỏ, hấn ở trong quán dò xét khắp nơi một vòng, sau khi xác nhận tất cả cửa sổ đều đã khóa kỹ, chậm rãi đi tới sau quầy, đưa tay mở ra máy tính.

Kết nối internet, mở một website và diễn đàn thường xuyên xem ra, hấn lật từng trang xem, chuột trong tay vang lách tách. Rất nhanh, hấn ý thức được lực chú ý của mình cũng không ở trang mạng này. Bởi vì cái bàn kia khiến cho tình tự của hấn không trở lại như trước được nữa.

Hấn vô thức nhìn về góc đông bắc nọ, trên cái bàn ăn mình trong góc tối tăm, chỉ có biển để bàn màu trắng trên đó là mơ hồ có thể phân biệt được, tựa hồ đang yên lặng nhìn lại hấn. Hết thấy những việc này, vốn có thể không cần như vậy!

Trái tim của hấn mãnh liệt nhảy lên, cơ hồ là không cần nghĩ ngợi mà khom thắt lưng, nhấc tấm thảm nọ lên.

Dưới thảm là một cánh cửa gỗ kiểu trượt. Hấn đưa tay móc trụ tay nắm bằng đồng bên trái, dùng sức kéo.

Mở ra —— Một cửa động hình vuông tối om xuất hiện dưới chân.

Hấn dò xét dưới chân, sau khi giẫm lên cầu thang gỗ kiên cố, cẩn thận nghiêng người đi xuống. Sau khi nhắm trong đầu đếm tới năm, hấn vươn tay trái sờ soạng trên vách tường, rất nhanh liền chạm được chốt mở đèn.

Nhất thời, cả tầng hầm chật hẹp được ngọn đèn màu vàng ấm áp soi đầy. Hấn nhảy xuống hai bậc thang còn lại, đứng trong tầng hầm quét mắt một vòng.

Tầng hầm chỉ có hai mươi mấy mét vuông, trần nhà, mặt đất và vách tường đều được đúc xi măng vuông vức.

Bên bốn bức tường đều đặt giá hàng hóa bằng sắt, hộp lớn lớn nhỏ nhỏ đặt bên trên, bên ngoài phủ màn vải màu lam sẫm dày chắc, nhìn qua sạch sẽ ngăn nắp. Hấn đi thẳng đến sườn bắc tầng hầm, sau khi chuyển giá hàng hóa ra, một cánh cửa sắt xuất hiện trên vách tường.

Hấn từ trong túi quần lấy ra chìa khóa, mở khóa trên cánh cửa. Bên mép cửa sắt đều phủ một lớp xốp mỏng, trong ma sát không tiếng động, cửa sắt từ từ mở ra.

Một cỗ mùi cổ quái phả vào mặt. Hấn thò nửa người vào, đưa tay ở trên vách tường lục lọi, rất nhanh, trong phòng ngăn nhỏ nhỏ này cũng tràn ngập ánh đèn.

Phòng ngăn chỉ có khoảng 10m², bốn bức tường lại lát gạch men sứ, mặc dù cũ nát, nhìn qua so với gian ngoài còn đẹp hơn một tí. Bên trong phòng ngăn thiết kế đơn giản, góc tường một bên là một giường lò xo, phía trên bày một thùng dụng cụ nhựa, trên mặt đất một bên khác thì lại đặt chỉnh chỉnh tề tề một vài tấm ván gỗ.

Lúc đầu không chút do dự mua quán này, chính là vì vừa ý không gian riêng tư nho nhỏ này. Chủ quán trước không e dè tự khai, trước khi bức tường đại học được xây lên, nơi này là một tiệm mát xa chân. Nói trắng ra, là một tụ điểm mại dâm. Trên mặt đất là mát xa chân, giá cả thương lượng xong thì xuống tầng hầm làm việc. Nếu khách yêu cầu, phòng ngăn bên trong còn có thể tắm bồn uyên ương.

Mặc dù mảnh khốe xấu xa này khiến hấn buồn nôn, bất quá, hấn vẫn thích nơi này. Càng là nơi kín đáo, âm u, càng khiến cho hấn cảm thấy an toàn. Phòng ngăn nhỏ nhỏ nọ, phẳng phất như có thể xếp gọn bí mật và hồi ức của hấn.

Sau khi tiếp nhận mặt bằng cửa hàng này, hắn tháo xuống vách ngăn gỗ trong tầng hầm, đem nó sửa lại thành nhà kho. Phòng ngăn bên trong chỉ hoàn toàn khử trùng, vẫn duy trì nguyên trạng như cũ. Cứ cách một thời gian ngắn, hắn lại vào trong phòng ngăn này ngồi chốc lát, tinh tế tận hưởng cảm giác rời xa nhân gian. Cái loại yên tĩnh hoàn toàn tách biệt này khiến hắn an tâm.

Hắn hít hít mũi, sự âm lạnh trên mặt đột nhiên hiện rõ, tức khắc, nhắc chân hướng về phía những tấm ván gỗ này.

Theo khoảng cách rút ngắn, loại mùi cổ quái này càng phát ra nồng nặc. Đợi đến khi hắn đi tới bên cạnh tấm ván gỗ, ngồi xổm người xuống, hai mắt đã bị kích thích đến nước mắt ràn rụa.

Hắn dùng mu bàn tay lau lau mắt. Đưa tay mở những tấm ván gỗ này ra.

Một cái hồ dài rộng hơn ba thước, sâu hơn một thước lộ ra, trong chất lỏng đục ngầu, một thân thể người biến đen sừng sững, mặt hướng xuống dưới, tứ chi mở rộng, im ỉm chìm nổi.

Hắn ngồi xổm bên cạnh hồ, mãi mê nhìn nó vài phút, lập tức từ góc tường nhắc lên một cái móc sắt, đưa tay móc lấy cổ sau thi thể, kéo nó ra.

Đã bị dung dịch phóc môn ngâm qua thi thể có vẻ dị thường nặng nề, hắn mất sức lực thật lớn cũng chỉ có thể kéo nó tới bên mép hồ. Việc này tựa hồ đã tăng thêm lửa giận trong lòng hắn, thở hồng hộc nhắc chân đá qua. Đầu thi thể bị đá xoay hướng một bên, tóc ướt sũng văng lên một mảnh bọt nước.

Hắn tựa trên tường thở dốc trong chốc lát, nhắc chân đi tới trước giường lò xo nọ, nhắc một cái xích sắt mắc ở đầu giường lên, lại đi vòng đến bên cạnh thi thể.

Dung dịch trên thi thể chảy xuôi xuống mặt đất, dưới ngọn đèn chiếu rọi phỉm ra bóng sáng ảm đạm. Phần lớn tổn hại mặt ngoài thi thể cũng hiện ra không thể nghi ngờ, có nhiều chỗ thậm chí lộ ra đầu khớp xương trắng vàng.

Hắn đứng thẳng người, hai mắt tỏa sáng rực rỡ, biểu tình trên mặt bởi vì hưng phấn mà trở nên vụn vụn.

“Bốp!”

Xích sắt nặng nề hung hăng đánh vào lưng thi thể, trên lớp da sừng sững lập tức vỡ ra một đường nứt toác, không có máu, chỉ thấy cơ quan khác của cơ thể trắng bệch lòi ra.

Tàn phá thi thể tựa hồ khiến hắn càng thêm hưng phấn, xích sắt trong tay cũng từng chút xiết chặt hơn theo mỗi lần quất tới.

Kẻ thụ hình bất lực quỳ rạp trên mặt đất, thân thể không chút huyết sắc theo từng đợt quật đến thỉnh thoảng rung động. Cổ mũi gay mũi nọ lại lan tràn ra, nương theo tiếng “bốp” nặng nề, yên ắng quẩn quanh trên vùng trời mặt thất.

Sáng sớm, Phương Mộc đã nhận được điện thoại của Mễ Nam, bảo anh đến phân cục một chuyến. Phương Mộc lòng như lửa đốt chạy tới, nhưng lại không hẹn mà gặp Dương Học Vũ trước phòng dấu chân.

Dương Học Vũ đối với sự xuất hiện của Phương Mộc có chút khó xử, tay phải vô thức giấu về phía sau. Song, sau khi Phương Mộc bắt giác nhìn qua, Dương Học Vũ lại hùng hồn đem tay phải ra. Trong tay anh ta mang theo một phần ăn sáng KFC.

Phương Mộc dời ánh mắt, đưa tay gõ cửa, thuận tiện hỏi: “Chưa ăn sáng?”

“Mua cho Mễ Nam.” Dương Học Vũ không e dè thừa nhận, “Cô ấy tối qua ở đây làm việc cả đêm, anh không biết sao?”

Dứt lời, anh ta liền đẩy cửa ra, bước vào.

Mễ Nam đối với sự xuất hiện cùng lúc của hai người cũng không ngoài ý muốn, tiếp nhận bữa sáng trong tay Dương Học Vũ, hướng Phương Mộc chỉ chỉ vài phần văn kiện photo trên bàn làm việc, ý bảo anh tự xem.

Trên văn kiện photo là một vài hoa văn không hề có quy tắc, phía trên ký hiệu số thứ tự và kích thước. Phương Mộc cẩn thận phân biệt trong chốc lát, phát hiện mấy chỗ hoa văn này cùng dấu chân không trọn vẹn lấy từ trong án mạng tiểu khu Phú Dân rất giống. Chỉ có điều, hoa văn hình chữ “đại” () này có phần đầu không lớn lắm. Hơn nữa có độ biến dạng tương đối.

Anh có chút thất vọng, chỉ vào hoa văn này hỏi: “Điều này có thể chứng minh cái gì?”

Mễ Nam cầm hamburger còn thừa trong tay hai ba ngụm nhét vào trong miệng, vừa muốn mở miệng, đã bị nghẹn nín, không chịu nổi phải nuốt. Dương Học Vũ vội đem sữa đậu nành đưa cho cô, đồng thời bất mãn nói với Phương Mộc: “Tốt xấu gì người ta cũng đã bận bịu cả đêm, anh nói chuyện khách khí chút được không?”

Phương Mộc cũng hiểu được mình có chút quá phận, nhìn Dương Học Vũ vỗ lưng cho Mễ Nam, trong bụng càng nổi lên một cỗ ghen tuông. Vài lần cũng muốn đến hỗ trợ đều miễn cưỡng nhịn xuống.

Mễ Nam lại cảm thấy không được tự nhiên. Sau khi được Dương Học Vũ vỗ vài cái liền tránh né. Đợi hô hấp bình ổn một ít rồi, cô đơn giản giới thiệu một chút tình hình.

Trong hai bánh trước của xe tải, Mễ Nam đều lấy ra một vài khối bùn, trải qua thanh lý và giám định, tìm được mấy chỗ hoa văn hình chữ “đại”. Khối bùn này đều khảm trong đó hoa văn dọc và hoa văn nghiêng, qua đè ép và nghiền nén, hoa văn chữ “đại” này đã xảy ra biến dạng, chỉ có trong một khối bùn lớn dính ở mặt bên bánh xe là có một vài cái tương đối rõ ràng.

Loại công tác thanh lý và giám định này khẳng định cần lượng lớn thời gian và tinh lực, hơn nữa yêu cầu trình độ kiên nhẫn và tỉ mỉ tương đương. Nghĩ vậy, Phương Mộc càng cảm thấy thái độ của mình vừa rồi đối với Mễ Nam không công bằng. Vì vậy, anh tận lực giảm hàng lông mày đang nhíu chặt ra, gật đầu nói với Mễ Nam: “Cảm ơn em, vất vả cho em rồi.”

Mễ Nam nhàn nhạt cười: “Em biết anh đang nghĩ gì, dấu vết này ngay cả dấu chân trọn vẹn cũng không tính, căn bản không thể xem như chứng cứ, em cũng không mong đợi sẽ có phát hiện trọng yếu.” Phương Mộc có chút khó hiểu: “Vậy tại sao còn phải làm nhiều công tác như vậy?”

Mễ Nam thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: “Để nghiệm chứng một giả thiết của em.”

“Hử?” Phương Mộc và Dương Học Vũ đồng thời cảm thấy hứng thú “Em nói thử xem?”

“Em cảm thấy, hiện trường phạm tội còn có một người khác từng xuất hiện.”

Dưới cách nhìn của Mễ Nam, miêu tả trước đó của cảnh sát đối với hung thủ, đều lấy suy nghĩ cơ sở hằn một mình gây án. Đồng thời, hiện trường gây án căn bản không có dấu vết có thể tìm ra, cũng nói lên được hung thủ là một người cực kỳ cẩn thận, chu đáo, có lối suy nghĩ rõ ràng, năng lực phản điều tra mạnh. Song ở hiện trường án mạng trung học số 47 lấy ra được nửa dấu chân không trọn vẹn, hoài nghi hung thủ khi gây án mang một đôi giày vải hiệu Converse (cũng có khả năng là hàng nhái). Đây tựa hồ không hợp với tính cách của hung thủ. Nếu tạm cho rằng hung thủ cẩn thận mấy cũng có sơ sót, ở hiện trường hai vụ án mạng kế tiếp, đều phát hiện dấu vết hư hư thực thực của hoa văn đế giày vải. Với kỹ năng phạm tội không ngừng hoàn thiện hóa của hắn, không có khả năng lưu lại dấu vết. Điều này không khỏi khiến người ta sinh ra hoài nghi, hiện trường, thật sự chỉ có một người sao?

“Ý của em là.” Dương Học Vũ trầm tư chốc lát, hỏi “Hai người hợp tác gây án?”

“Không đâu.” Mễ Nam lắc đầu, “Nếu như là anh, anh sẽ chọn đồng bọn cẩu thả như vậy sao?”

“Vậy thì thật kỳ quái.” Dương Học Vũ xòe hai tay, “Hai người trước sau đi tới hiện trường, không quen nhau, suy nghĩ này có thể sao?”

Sắc mặt Mễ Nam ửng đỏ, rũ mắt xuống nói: “Em cũng không có cách nào giải thích điểm này, cho nên việc này chỉ có thể xem như một giả thiết của em. Bất quá, em nghĩ người viết chữ trên đèn xe hắt không phải là hung thủ.”

Phương Mộc và Dương Học Vũ đồng thời hỏi: “Tại sao?”

”Xe tải là dùng chìa khóa của nạn nhân để lái, đây chứng tỏ hung thủ vào nhà trước, sau khi khống chế nạn nhân, mới có thể lấy được chìa khóa. Em nghĩ khả năng hung thủ đi vòng vèo nhiều lần không lớn, bởi vì như vậy sẽ gia tăng mạo hiểm bị người phát giác. Cho nên, hẳn phải là sau khi phóng hỏa xong mới xuống lầu đem xe tải đậu trên đường xe cứu hỏa. Lúc này, lửa đã thiêu cháy ở hiện trường, hẳn hẳn phải nhanh chóng rời khỏi đó mới đúng. Nếu nhất định phải lưu lại chữ này, tại sao không trực tiếp viết trong xe, trái lại muốn xuống xe viết trên đèn xe phiền toái như vậy? Mặt khác, chúng ta hoài nghi hung thủ đeo bao chân, cho nên ở trong xe không phát hiện dấu chân nào, mà trên mặt đất bên trước xe lại có một cái, anh nghĩ hẳn sẽ tháo bao chân xuống, rồi mới xuống xe viết chữ sao?”

Dương Học Vũ liên tục gật đầu. Phương Mộc cũng hiểu được phân tích của Mễ Nam có đạo lý, nhưng kết luận thật không thể tưởng nổi.

Hai người, dưới tiền đề không có sự liên lạc trước lần lượt đi tới hiện trường, sau khi hung thủ đậu xe tải trên đường xe cứu hỏa, một người khác ngồi xổm trước đèn xe viết xuống tổ mã hóa nạn. Hẳn tới cùng muốn làm gì?

Nếu suy đoán của Mễ Nam thành lập, vậy viết xuống trên túi nước trong án mạng tiểu khu Phú Dân chuỗi mã hóa nạn, có thể là cùng một người hay không? Bất chợt, Phương Mộc nghĩ đến một chuyện.

Trong án mạng trung học số 47, có thể cũng đã để loại mã hóa cùng loại hay không?

Anh không kịp hướng Mễ Nam và Dương Học Vũ giải thích, chỉ nói một câu “Chờ tôi một chút” liền vội vã chạy ra ngoài.

Phương Mộc nóng lòng đến nhìn xem vật chứng của án mạng trung học số 47 trong phòng vật chứng lầu ba, dọc theo thang lầu một đường chạy chậm, đối với người lướt qua bên cạnh làm như không thấy. Vừa mới chuyển đến khúc ngoặt cầu thang lầu ba, trong dư quang đột nhiên hiện lên một bóng người, ngay sau đó, anh liền cảm thấy cổ mình bị người vững vàng ghim trụ.

Theo đuôi phía sau Dương Học Vũ kinh hãi, cơ hồ cùng lúc bỏ nhào tới. “Anh muốn làm gì?”

Phương Mộc thành linh bị tập kích, bản năng nhấc chân giẫm lên mu bàn chân đối phương, đồng thời khuỷu tay phải đánh về phía sau. Không ngờ tới chân đạp vào khoảng không, khuỷu tay phải cũng bị ngăn chặn.

Dương Học Vũ đang muốn tiến lên hỗ trợ, kẻ tập kích đột nhiên hắc hắc nở nụ cười.

26. Chương 13 - Phần 02

Chương 13 - Tầng hầm (2)

“Thằng nhóc này, bản lĩnh tốt nha.” Thanh âm quen thuộc này khiến Phương Mộc vừa mừng vừa sợ, đồng thời, lực đạo trên cổ cũng nổi lên. Anh xoay người, hướng đối phương ột cước. “Con mẹ nó anh muốn bóp chết em hả?” Cười tránh né người đàn ông cao lớn, là Thái Vĩ.

Dương Học Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ ôm nhau tay bắt mặt mừng, thẳng đến khi Phương Mộc quay đầu, nói với Thái Vĩ: “Đây là Dương Học Vũ của phân cục.”

Thái Vĩ cười vươn tay ra: “Vừa rồi anh bạn này cũng sốt ruột, nhìn qua thân thủ không tồi.”

Phương Mộc hướng Dương Học Vũ vẫn như trước chẳng hiểu ra sao nói: “Đây là Thái Vĩ của thị cục thành phố J, bạn cũ của tôi.”

Dương Học Vũ lúc này mới lộ ra nụ cười, bắt tay Thái Vĩ cuống quýt lắc: “Gọi tôi Tiểu Dương là được.”

Giới thiệu hai bên xong, Phương Mộc hỏi Thái Vĩ: “Sao anh lại tới đây, có việc?”

“Dự cuộc họp.” Thái Vĩ đột nhiên lộ ra vẻ tươi cười, “Đã quên nói cho cậu biết, anh được điều đến phân cục Thiết Đông thành phố C rèn luyện một năm, cục phó.”

“Ồ?” Phương Mộc hưng phấn, “Nói như vậy, ông anh đã thăng chức rồi?”

“Nào có, trở về còn phải xem lãnh đạo an bài.”

Thai Vĩ ngoài miệng khiêm nhường, kỳ thật trong lòng tất cả mọi người biết rõ ràng. Nhân viên cảnh sát trước khi được thăng lên chức vị quan trọng, bình thường đều phải đến địa phương rèn luyện. Sau một năm, chức vụ của Thai Vĩ phỏng chừng chính là cục phó cục công an thành phố J.

Phương Mộc thành tâm vì anh ấy cao hứng, lập tức hẹn giữa trưa cùng nhau ăn cơm. Thai Vĩ nói được, sau khi tan họp gọi điện thoại liên lạc, dứt lời liền đi thẳng đến phòng hội nghị tầng 5.

Phương Mộc cùng Dương Học Vũ xoay người đi đến phòng vật chứng lầu ba, trực tiếp phân phối lấy tất cả vật chứng của án mạng trung học số 47. Dương Học Vũ khó hiểu hỏi: “Anh muốn tìm gì?”

“Mã hóa.” Phương Mộc lại lấy ra bức ảnh túi nước và đèn xe tải, “Có chút cùng loại với cái này.” Dưới cách nhìn của Phương Mộc, mặc dù chứng cứ hiện có biểu hiện người viết và hung thủ không phải đồng mưu, nhưng gã liên tục hai lần lưu lại ở hiện trường mã hóa này, tựa hồ cũng liên quan đến vụ án. Nếu hiện trường án mạng trung học số 47 cũng phát hiện mã hóa cùng loại, có thể đủ chứng thật người viết và vụ án có quan hệ lớn. Cho dù gã và hung thủ không phải đồng mưu, cũng có khả năng cực cao rằng có quen biết hung thủ. Quan trọng hơn, gã để lại dấu chân và bút tích. Trái ngược với sự cẩn thận của hung thủ, đương nhiên năng lực phản điều tra của gã càng kém hơn một bậc. Có lẽ, tìm được người này, sẽ tìm được cửa đột phát trọng yếu của vụ án.

Song, tìm loại mã hóa này còn khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ. Lúc mấy vật chứng ban đầu và tranh ảnh chất đóng trên bàn, mắt hai người đều hoa lên.

Hơn nữa, khi ấy Ngụy Minh Quân liều mạng giải đề số học, cố gắng lấy được mật mã kết bảo hiểm. Cho nên, trên giấy trắng A4 phát hiện ở hiện trường nơi nơi đều là số liệu và ký tự, muốn tìm được mã hóa cùng loại này nói thì dễ làm mới khó.

Hai người đơn giản phân công, Phương Mộc phụ trách tìm trên giấy A4, Dương Học Vũ phụ trách trên vật chứng ban đầu và tranh ảnh tiến hành phân biệt.

Mặc dù thời gian hung thủ cho Ngụy Minh Quân không đủ để ông ta chạy trốn, nhưng cung cấp giấy nháp để tính toán ngược lại vừa đủ, Phương Mộc nhìn mấy xấp giấy trắng thật dày đựng được ước chừng hai bao. Ổn định tinh thần, anh đeo găng tay, kiên nhẫn lật xem từng tờ.

Đây không phải công việc có thể tranh thủ làm nhanh được, hơn nữa Phương Mộc trong khi làm nhớ đến chữ viết lộn xộn này là dùng máu nạn nhân để viết, sau khi trải qua mấy tháng gửi ở đây, chữ bằng máu này đã biến thành màu nâu sẫm, song, mùi máu tanh vẫn như có như không chui vào xoang mũi. Cứ cách một thời gian ngắn, Phương Mộc sẽ phải châm một liều thuốc lá, dùng mùi thuốc xoa mũi khiến người ta khó chịu, cũng có thể làm cho lực chú ý của mình tập trung hơn.

Chữ viết của Ngụy Minh Quân lộn xộn, vụn vặt, còn có lượng lớn dấu vết bôi xóa, có thể suy ra được gã lúc đó sợ hãi và tuyệt vọng đến mức nào. Có vài hình vẽ dưới số liệu có đường ngang hoặc vòng tròn, chắc là một vài giai đoạn trong quá trình tính toán kết quả. Còn có chữ viết trên giấy nháp chợt biến thô, nét chữ cũng đứt quãng. Phương Mộc suy nghĩ một chút, có lẽ là máu đông lại không cách nào từ trong ngòi bút chảy ra được, Ngụy Minh Quân vì tiết kiệm thời gian, chỉ có thể dùng ngón tay để thay thế.

Nhìn thấy những thứ này, tâm tình Phương Mộc càng thêm trầm trọng. Vì lấy được mật mã, Ngụy Minh Quân cần dụng cụ viết và mực thật tốt, song, mực nọ lại là máu tươi không ngừng chảy ra của mình. Tính được càng nhanh, máu chảy càng nhiều. Đây là một tuần hoàn chết, Ngụy Minh Quân không có tư cách lựa chọn, càng không có cơ hội lựa chọn.

Công tác của Dương Học Vũ bên kia cũng không thuận lợi, anh ta cầm kính phóng đại, cơ hồ đem mũi díp trên bức ảnh, kiệt lực tìm kiếm mỗi một tia dấu vết tương tự. Phiên muộn trong lòng, không khỏi cứ mãi cảm râm.

“Tôi phải nói chứ, Ngụy Minh Quân này cũng thật đầu đất.” Anh ta xoa bóp đôi mắt cay xè, châm một liều thuốc lá, “Ông ta khẳng định thấy diện mạo của hung thủ, còn không bằng đem đặc thù của hung thủ viết xuống, tốt xấu gì cũng có thể giúp chúng ta.”

Phương Mộc cười khỏ lắc đầu, trong loại hoàn cảnh kia, Ngụy Minh Quân nghĩ đến chỉ có thể mau chóng cải vậy, có lẽ, còn có một tia tâm lý may mắn đối với năng lực tính toán của mình. Sinh tồn và báo thù, lựa chọn đầu tiên của ông ta nhất định là cái trước. Có lẽ ông ta từng nghĩ tới phải lưu lại di ngôn cuối cùng, thế nhưng, phỏng chừng khi đó hơi thở ông ta đã mong manh rồi.

Sau hai giờ, Dương Học Vũ đem vật chứng và hình ảnh trong tay nhìn đi nhìn lại mấy lần, xác nhận không có để lại mã hóa. Vì vậy, anh ta sang trợ giúp Phương Mộc, Song thẳng đến giữa trưa, hai người vẫn như trước không thu hoạch được gì. Không phải là số chữ số không đủ, mà là khuyết thiếu ký tự mở đầu. Nhìn xem giấy tính nháp còn thừa lại này, Dương Học Vũ bỏ qua trước. “Tìm người hỗ trợ thôi.” Anh ta đặt móng ngồi trên ghế, dùng sức xoa cần cổ tê rần, “Chỉ có hai ta, hai ngày hai đêm cũng xem chưa xong.”

Phương Mộc bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý, đang muốn gọi điện kêu thêm người, điện thoại di động trong túi quần liền vang lên.

Cơm trưa chọn một nhà hàng hải sản gần phân cục. Phương Mộc suy nghĩ một chút, ngoại trừ Thai Vĩ và Dương Học Vũ ra, lại gọi thêm Mễ Nam. Mễ Nam từ chối vài lần, lại từ chối không được Phương Mộc kiên trì, cũng chỉ có thể cùng đi.

Bởi vì là thời gian công tác, mọi người không dám uống rượu, nhưng không ảnh hưởng đến bầu không khí chút nào. Tính ra Phương Mộc và Thai Vĩ cũng đã hơn nửa năm rồi chưa gặp mặt, tránh không được kể cho nhau nghe một chút tình hình gần đây của đối phương. Phương Mộc vẫn như cũ, ít ỏi mấy lời đã giới thiệu xong xuôi. Thai Vĩ năm ngoái bị thương, lập một công lao hạng nhì, thăng chức, đưa con nhỏ cũng đã hơn một tuổi, trong bữa tiệc còn không quên lấy ảnh ra khoe khoang.

Chỉ có điều, hai người đều hiểu lòng mà không nói lảng tránh vụ án sông ngầm kia.

Trong lòng Phương Mộc rõ ràng, nếu không phải Thai Vĩ từ thành phố J tới hỗ trợ, thế cục kia cũng sẽ không hoàn mỹ được như thế. Thai Vĩ cự tuyệt không nhắc tới chuyện này, mặc dù dưới tình huống hoàn toàn không biết nguyên nhân hậu quả, cũng không chút nghi ngờ mà dựa theo chỉ thị của Phương Mộc làm việc. Một là tránh cho lại nói sai gì đó làm hỏng bầu không khí, hai là không để cho Phương Mộc có suy nghĩ báo đáp. Tình nghĩa trong đó, sớm đã vượt xa phạm trù của tình bạn bè.

Nói đến biểu hiện vội vàng của Phương Mộc ban sáng, Thai Vĩ trêu chọc Phương Mộc một phen. “Thế nào, thằng nhóc này ngay cả anh cũng nhận không ra nữa rồi? Chạy như bay vậy.”

Phương Mộc cười cười nói trong tay có vụ án đặc biệt, vội vã đi xem vật chứng. Xuất phát từ bản năng nghề nghiệp. Thai Vĩ lập tức hỏi là loại vụ án gì. Phương Mộc và Dương Học Vũ liếc nhìn nhau, mặt lộ vẻ khó xử. Dựa theo công tác của tổ chuyên án bố trí, công tác điều tra giữ bí mật nghiêm ngặt với bên ngoài. May mà Thai Vĩ cũng rõ ràng kỷ luật công tác, không hề truy hỏi, vỗ vỗ Dương Học Vũ, nói: “Có chú em này trợ giúp cậu, phá án không thành vấn đề.

Dương Học Vũ lại đối với hai chữ “trợ giúp” có chút miễn cưỡng, nhìn qua Mễ Nam, phảng phất như tỏ vẻ mình mới là một trong những người phụ trách tổ chuyên án.

Phương Mộc không để bụng, chỉ tiếp đãi mọi người dùng bữa.

Mễ Nam vẫn là vẻ mặt mệt mỏi, hứng thú ăn uống cũng không tốt lắm, rất nhanh đã hạ đũa, lẳng lặng nghe mọi người trò chuyện. Thai Vĩ nghĩ Phương Mộc cố ý gọi cô đến bữa tiệc, khẳng định không phải đồng nghiệp đơn giản như vậy, vì thế cũng vô cùng lưu ý đến cô. Thừa dịp Mễ Nam đi rửa tay, Thai Vĩ nháy mắt ra hiệu hỏi Phương Mộc:

“Sao rồi, thằng nhóc này có người để ý rồi?” Anh hướng bóng lưng Mễ Nam hất miệng, “Cô gái này không tồi.”

“Anh nói bậy bạ gì thế?” Phương Mộc đỏ mặt, “Người ta là đồng nghiệp của em, tối hôm qua giúp em giám định đến đến nửa đêm. Vốn muốn mời cô ấy ăn cơm, anh ăn mới là đến ăn chùa đó hiểu không?”

“Cậu tiêu rồi.” Thai Vĩ đỉnh đạc chậm một điệu thuốc, “Cậu còn hoài nghi nhân lực của anh đây sao? Lúc gọi món ăn, cậu vẫn nhìn phản ứng của cô ấy, người ta ngáp một cái cậu cũng khẩn trương như vậy.”

Phương Mộc đang muốn phản bác, Dương Học Vũ đột nhiên mở miệng.

“Anh quả thật đã nói sai rồi, anh Thai.” Anh ta ý vị thâm trường nhìn Phương Mộc, “Mẽ Nam không phải bạn gái của Phương Mộc, anh ấy cũng sắp kết hôn rồi, đúng không?”

“Ồ?” Thai Vĩ rất kinh ngạc, quay đầu trừng mắt Phương Mộc, “Chuyện lớn như vậy, thằng nhóc này cứ nhiên không nói cho anh biết?”

27. Chương 13 - Phần 03

Phương Mộc có chút tức giận liếc mắt nhìn Dương Học Vũ, người nọ tỉnh bơ nhấp một ngụm trà, bộ dáng bình tĩnh như thường. Mắt thấy Mẽ Nam đã từ một góc khác của nhà hàng đi tới, Phương Mộc vội vàng chuyển chủ đề, hỏi Thai Vĩ có muốn gọi thêm chút bánh thần quy hay không. Thai Vĩ hiển nhiên quan tâm đến hôn nhân đại sự của Phương Mộc hơn, cuống quýt truy hỏi: “Cô dâu bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì? Đẹp không?” Không đợi anh trả lời, Thai Vĩ lại nhìn lịch trên điện thoại di động, “Dự định chừng nào lo liệu hôn sự? Sớm làm đi, anh đây ở bên cạnh còn có thể giúp cậu được nhiều chuyện.”

(Tiêu: tại sao gọi là bánh thần quy? Bởi vì nhìn bề ngoài của nó khá giống cái mai rùa :D)

Mẽ Nam một lần nữa ngồi xuống, nhìn Thai Vĩ, lại nhìn Phương Mộc, hiển nhiên đã nghe hiểu đề tài vừa rồi, trên mặt lại nhìn không ra biến hóa gì, chỉ cúi đầu thường thức chén trà, thỉnh thoảng giương mắt nhìn về phía Phương Mộc, tựa hồ cũng muốn nghe câu trả lời thuyết phục của anh.

Phương Mộc lại không có lòng dạ nào tiếp tục nữa, đưa tay gọi phục vụ tính tiền.

Đoàn người chia tay ở cửa phân cực, Mẽ Nam sau khi hướng Thai Vĩ chào tạm biệt, liền cất bước vội vã đi vào văn phòng. Dương Học Vũ và Thai Vĩ làm động tác chào hỏi, cũng theo đuôi vào. Bãi đỗ xe chỉ còn lại Thai Vĩ và Phương Mộc.

Thai Vĩ còn canh cánh chuyện hôn sự của Phương Mộc, không ngừng oán giận: “Cậu con mẹ nó muốn kết hôn cũng không báo cho anh một tiếng, còn xem anh như anh em sao?”

“Được rồi được rồi.” Phương Mộc nghe không nổi nữa, đưa tay đẩy anh ấy, “Nhanh chóng biến dùm đi.”

Thai Vĩ không cam lòng ngồi vào ghế lái: “Hôm nay không uống rượu, không tính nha, hôm nào cậu phải mời anh ăn cơm, nhớ đem em dâu sang cho anh nhìn đó.”

Tâm Phương Mộc nói nhìn cái đầu anh, sau khi đưa mắt nhìn theo xe Thai Vĩ lái khỏi trụ sở, xoay người đi về phía văn phòng. Mới vừa xuyên qua cửa xoay, liền nhìn thấy Dương Học Vũ đứng bên cạnh thang máy, tựa hồ đang đợi anh. “Mới vừa nhận được thông báo.” Dương Học Vũ hướng anh dương dương tựa đắc cầm điện thoại trong tay, “Buổi chiều mở hội nghị phân tích tình tiết vụ án.”

“Ồ.” Phương Mộc nhấn nút thang máy, thuận miệng hỏi, “Mấy giờ?” Dương Học Vũ không trả lời anh, mà yên lặng nhìn Phương Mộc vài giây, đột nhiên nói: “Tôi thích cô ấy.”

“Hửm?” Phương Mộc sửng sốt, sau khi ý thức được “cô ấy” là ai, lập tức dời mắt, “Chuyện này đâu liên quan gì đến tôi?”

“Đương nhiên liên quan tới anh.” Dương Học Vũ lập tức nói, “Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Phương Mộc không muốn để ý đến anh ta nữa, sau khi cửa thang máy mở ra, nhấc chân liền đi vào. Không ngờ, Dương Học Vũ túm lấy anh.

Phương Mộc hất vài cái, cũng hất không ra, không khỏi tức giận trong lòng. “Cậu muốn gì chứ?” Phương Mộc giận tái mặt, “Tôi nhớ kỹ vừa rồi cậu không uống rượu mà.”

“Chẳng liên quan gì đến uống rượu hay không.” Về mặt Dương Học Vũ kiên quyết, “Tôi hy vọng anh cách xa cô ấy ra một chút!!”

“Cậu nói không biết nghĩ!” Thanh âm Phương Mộc bắt đầu lớn hơn, “Tôi cùng ai tiếp xúc, phải chờ cậu chỉ tay năm ngón sao?”

“Tôi là nói không biết nghĩ, thế nhưng, anh có thể cho cô ấy cái gì?” Dương Học Vũ dừng một chút, “Vừa rồi, Mễ Nam đã khóc.”

Phương Mộc sững sờ, vài giây sau mới thì thào nói: “Khóc?”

“Ừ,” Dương Học Vũ cắn cắn môi dưới, “Khi cô ấy lên lầu, tôi đã nhìn thấy.”

Phương Mộc không nói gì, chỉ chờ dẫn đứng đó, tùy ý Dương Học Vũ gắt gao túm lấy cánh tay mình.

“Tôi thích cô ấy, thế nhưng, thằng ngu cũng có thể nhìn ra, Mễ Nam thích chính là anh.” Ngữ khí của Dương Học Vũ khản thiết, còn mang theo một tia đau thương, “Anh đã có vị hôn thê, không có khả năng chịu trách nhiệm được cho cô ấy. Cho nên, tôi hy vọng, không tôi khẩn cầu anh cách xa cô ấy chút, đừng để cô ấy có được hy vọng như gần như xa này, sẽ càng làm cho cô ấy thêm thống khổ.”

Một lúc lâu sao, Phương Mộc nhẹ nhàng thở dài.

“Hiện tại không phải lúc nói chuyện này. Nhưng mà, cậu yên tâm.” Thanh âm Phương Mộc khản đi “Tôi sẽ không tổn thương cô ấy.”

Trên hội nghị phân tích tình tiết vụ án buổi chiều, tổ chuyên án đầu tiên tổng kết tình hình tiến triển điều tra gần đây, rồi phân tích những đầu mối mới phát hiện:

Dưới sự trợ giúp của bộ phận quản lý giao thông, cảnh sát trước sau vụ án phát sinh nhiều lần tiến hành sắp xếp điều tra tình hình hoạt động của xe cộ xung quanh hiện trường phạm tội, tổng cộng phát hiện 167 chiếc xe giống nhau hoặc tương tự. Dưới kiến nghị của Phương Mộc, đối với những loại xe gia đình trong đó tiến hành sắp xếp trọng điểm. Bởi vì video theo dõi rõ ràng có độ cao thấp khác biệt, thêm vào đó xét thấy rằng hung thủ có khả năng tạm thời thay đổi biển số xe, tiến thêm một bước thu nhỏ lại phạm vi sắp xếp điều tra vẫn cần thời gian. Bất quá, có xe Jetta Sedan màu đen, xe Jetta Sedan màu trắng, xe Buick có rèm màu xám bạc, xe Chevrolet thông dụng có rèm màu xám bạc và xe có rèm Polaris màu xám sẫm, tổng cộng năm loại 75 chiếc từng xuất hiện ở phụ cận hiện trường ba vụ án. Phóng chừng xe hung thủ điều khiển ngay trong phạm vi này.

Tình hình bộ phận giám sát mạng cung cấp lại càng không lạc quan. Trong bình luận trên mạng tin tức sự kiện liên quan đến ba vụ án, không phát hiện ngôn luận khả nghi, nhưng kẻ đòi đánh đòi giết, kẻ vỗ tay tỏ ý vui mừng chiếm hơn 90% số người bình luận. Cho dù địa chỉ IP của những người tham luận này đều nằm trong thành phố nhưng ước chừng cũng hơn vạn người. Nhằm vào bọn họ tiến hành kiểm tra từng người căn bản không có khả năng.

Về phần quan hệ với tin tức truyền thông thì lại gặp phải thất bại hoàn toàn, thiếu chút nữa còn gây ra sự kiện tin tức lớn hơn nữa. Cảnh sát ủy thác bộ phận tuyên truyền thành phố, yêu cầu tin tức truyền thông tận lực giảm bớt việc phát những tin tức tiêu cực và thổi phồng, nhất là tin tức sự kiện phát sinh trong vùng. Không ngờ tới, một yêu cầu này lại dẫn tới sự phản đối mãnh liệt của giới truyền thông tin tức. Các nhóm nhân viên công tác truyền thông có vẻ vừa phẫn nộ lại vừa uất ức. Ngày trước, nhằm vào hành vi trái pháp luật của xí nghiệp cỡ lớn, cơ quan nhà nước và nhân viên chính phủ, bộ phận tuyên truyền cũng yêu cầu tin tức truyền thông chớ lên tiếng. Hiện tại ngay cả tin tức xã hội tiêu cực bình thường cũng không cho đăng, chẳng lẽ mỗi ngày hát bài thơ ca tụng mới được? Mấy đơn vị truyền thông thậm chí liên danh viết thư gửi cho Đại biểu quốc dân thành phố, yêu cầu truy xét hành vi trái phép của cục công an thành phố thô bạo can thiệp tự do tin tức. Các ngành liên quan của Đại biểu quốc dân thành phố đối với việc này rất xem trọng, đặc biệt hẹn người phụ trách có liên quan của tổ chuyên án và cục công an thành phố nói chuyện, yêu cầu đưa ra giải thích hợp lý. Sau khi lắng nghe báo cáo, lãnh đạo cấp trên tỏ vẻ có thể thông cảm, nhưng cách làm thiếu thỏa đáng. Sau mấy phen ra sức thực hiện, cảnh sát chỉ có thể thỏa hiệp. Song, tin tức truyền thông chẳng biết từ cửa ngõ nào biết được ý đồ thật sự của cảnh sát. Cũng lấy đó làm điểm nóng tin tức tiến hành phát tin. Mặc dù bản tin này chọn lọc từ ngữ xảo diệu, quan điểm hàm hồ, song, đã hướng công chúng báo bí mật nòng cốt về hoạt động của cảnh sát điều tra: Mục tiêu sát hại của hung thủ là đương sự trong tin tức tiêu cực, đó là ác nhân trong mắt công chúng.

Trong lúc nhất thời, đủ loại suy đoán nhằm vào hung thủ và đủ loại bình luận được lưu truyền ra. Trong đó phản ứng nhiệt liệt nhất là trên internet. Trong cuộc sống bình thần đến gần như buồn chán này, một người xuất thế ngang trời như vậy, chắc chắn như được chích một liều thuốc trợ tim, vượt xa sự kích thích

và mới lạ mà những bộ phim điện ảnh hồi hộp gây ra. Đặc biệt người chịu đựng cuộc sống cực khổ và hành hạ này, tựa hồ thoáng cái có thể tìm được người phát ngôn để phát tiết nội tâm phần uất. Ảo tưởng và nguyện vọng từ xưa đến nay, phảng phất như đã có thể thực hiện. “Lần sau giết thêm mấy tên quản lý đô thị nữa!” “Bác sĩ vô lương tâm đáng chết nhất!” “Giết đám bán sữa độc này đi!”

Những tiếng kêu gào cùng loại ừn ừn kéo đến trên internet.

“Cũng chưa chắc là chuyện xấu.” Phân cục trưởng lật xem những văn kiện sao chép từ trang mạng tràn ngập ảo tưởng bạo lực này, có chút trào phúng mà nhếch miệng, “Cái đám người này nên dùng não thương lượng tính toán trước xem tên khốn xui xẻo kế tiếp là ai mới đúng.”

Thành viên tổ chuyên án nhìn nhau không nói gì, chỉ có thể cười khổ.

Về phần mã số Phương Mộc phát hiện trên đèn xe, lại khiến tổ chuyên án chú trọng, gộp nó vào một trong những đầu mối cần tiến hành truy xét. Dưới kiến nghị của Phương Mộc, tổ chuyên án sắp xếp vài ảnh viên xem kỹ vật chứng lấy được từ hiện trường án mạng trung học số 47, tìm kiếm mã hóa tương tự có khả năng giấu trong đồng giấy nháp tính toán kia, một khi phát hiện, lập tức tiến hành giám định bút tích, cùng với mã hóa lấy ra từ hai hiện trường kia làm nhận định chung.

Đầu mối mới xuất hiện này, khẳng định làm cho tình tiết vụ án vốn đã khó bề phân biệt lại càng thêm phức tạp. Ở một ý nghĩa nào đó mà nói, khó khăn của việc điều tra phá án cũng tăng thêm một bước. Sắc mặt của phân cục trưởng thật sự khó coi, các thành viên tổ chuyên án cũng cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có. Sự tình đã làm âm ỉ to, kế tiếp khẳng định sẽ làm cho sở cảnh sát tỉnh thậm chí là bộ công an thành phố chú ý cao độ, mặc dù phương diện khó khăn về kinh phí và điều động cảnh lực có thể giải quyết được, nhưng tổ chuyên án nhất định phải đưa ra một kết quả. Mà kết quả này, tựa hồ vẫn còn rất xa.

Trên hội nghị, Phương Mộc vẫn lưu ý vẻ mặt của Mễ Nam. Trên mặt cô, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết đã từng khóc, thủy chung bình tĩnh như thường, cũng không phản ứng lại ánh nhìn chăm chú của Phương Mộc. Vừa tan họp, cô liền xen lẫn trong đám người vội vã rời đi. Dương Học Vũ liếc mắt nhìn Phương Mộc, tựa hồ đang cảnh cáo Phương Mộc đừng sang đây, thấy anh ngồi bất động trên ghế, mới không nói một lời theo sát Mễ Nam rời đi.

Phương Mộc ngồi trong phòng làm việc không một bóng người, chợt cảm thấy tâm tình kém tới cực điểm.

28. Chương 14 - Phần 01

Chương 14 - Dường như đã từng quen biết

Đảo mắt đã vài ngày trôi qua. Phương Mộc mỗi ngày đều đến sở cảnh sát làm việc, dựa theo sắp xếp của Biên Bình chuẩn bị quyển tổng hợp án lệ nọ. Công việc bận bịu, tâm tư cũng không đặt trên quyển sách này. Anh đang đợi tin tức từ tổ chuyên án. Đồng thời, anh cũng thường xuyên chú ý đến truyền thông bản địa, ngoại trừ lật đi lật lại tờ báo hằng ngày đọc mấy lần, còn xem cả chuyên mục tin tức bản địa trên mạng.

Nạn nhân kế tiếp, sẽ là ai đây?

Bất quá, từ tính chất tin tức những ngày gần đây đến xem, câu nói đùa của phân cục trưởng cũng đã biến thành hiện thực, một loạt số lượng tin tức tiêu cực đã có giảm bớt, từ mức độ ác liệt đến xem, phần nhiều cũng chỉ là một ít việc nhỏ lông gà vỏ tỏi.

Phương Mộc tin tưởng đây cũng không phải bởi vì sự đưa tin và thổi phồng của truyền thông đối với loại tin tức này có chút thu liễm. Dưới cái nhìn của bọn họ, tin tức có tính bùng nổ và hiệu ứng chấn động mới là giá trị nhất. Trên ý nghĩa nào đó, đây là đường sinh mạng của công việc tin tức, cũng cùng tiền đồ và hiệu ích kinh tế của người làm công việc truyền thông móc nối trực tiếp. Có khi, vì theo đuổi hiệu ứng tin tức, thậm chí chỉ vì đón ý nói hùa theo tâm lý của quần chúng, bọn họ sẽ mất đi lập trường công chính khách

quan, thổi phồng phiên diện thậm chí là hư cấu nên một vài ‘sự thật’. Ngày nay hết thấy đều có thể vì sản nghiệp hóa, vì bắt mắt mà không từ thủ đoạn, bọn họ quả là sự lựa chọn bất đắc dĩ nhưng lại tất yếu.

Song, tựa như lời phân cực trường đã nói, đây “chưa chắc là chuyện xấu”. Một kẻ trừng phạt ‘ra tay trượng nghĩa’, đích xác trên mặt ý nghĩa nào đó có thể khiến kẻ ác phải bần khoản. Những người dân thành phố C tựa hồ một lần nữa giải thích một câu ngạn ngữ thế này: Thiện có thiện báo, ác có ác báo, không phải không báo, mà chưa tới lúc. Mức độ đạo đức của thành phố này phảng phất như thoảng chốc đề cao lên rất nhiều. Không biết có bao nhiêu ác ngôn trước khi nói ra khỏi miệng miễn cưỡng kìm nén lại, không biết có bao nhiêu hành vi ác trước khi xuống tay tâm sinh do dự. Có lẽ hành vi của bọn họ chưa đến mức nhận sự nghiêm trị của cơ quan tư pháp, nhưng ai biết được có thể bị “hắn” chọn làm mục tiêu hay không chứ?

Dù sao, ai cũng không muốn khiến cho báo ứng rơi trên người mình.

Xế chiều hôm nay, Phương Mộc đến đại học sư phạm thành phố C mở một cuộc họp khẩn, cùng thành viên tổ công tác và sở nghiên cứu tâm lý thương thảo tiến độ công việc và phân phối nhiệm vụ. Hội nghị nhanh chóng kết thúc, Phương Mộc nhìn thời gian còn sớm, liền đi bộ một vòng trong sân trường đại học sư phạm thành phố C. Tuy nói là trường cũ, nhưng đã vài năm chưa trở về, những thay đổi trong sân trường khiến người ta phải kinh ngạc, rất nhiều nơi đã không còn quen thuộc nữa. Cái gọi là vật còn người mất, nhìn các sinh viên đại học trong sân trường này ước chừng nhỏ hơn mười tuổi so với mình, Phương Mộc rất nhanh đã cảm thấy buồn tẻ vô vị. Bây giờ trở về sở cảnh sát, ngồi chờ tới một giờ sẽ tan tầm. Nếu như đến phân cực, thứ nhất không việc để làm, thứ hai cũng không muốn Dương Học Vũ hiểu lầm. Suy nghĩ một chút, Phương Mộc quyết định đi đón Liêu Á Phàm tan ca.

Đi tới phòng nghỉ hộ công của khu nằm viện, trong phòng lại chỉ có một nữ hộ công trung niên đang đan len. Phương Mộc nhìn khắp nơi một chút hỏi: “Liêu Á Phàm có ở đây không?”

“Tiểu Liêu hả, ra ngoài rồi, hình như đang ở phòng tiện ích.” Nữ hộ công cao thấp đánh giá Phương Mộc vài lần “Cậu họ gì?”

“Họ Phương.”

“À à. Cậu là bạn trai của Tiểu Liêu đây mà.” Nữ hộ công nhất thời nhiệt tình hẳn lên, vội vàng không ngừng bảo Phương Mộc ngồi xuống, “Tiểu Liêu thường xuyên nhắc tới cậu, mấy đứa sắp kết hôn đúng không?” Mặt Phương Mộc thoáng chút đỏ bừng lên, úp úp mở mở vài câu liền vội vàng lui ra.

Cái gọi là phòng tiện ích, bất quá chỉ là một không gian nhỏ nhỏ ngăn phía dưới cầu thang, bình thường dùng để gửi cây lau nhà, dụng cụ làm sạch như thùng nước các loại. Mới vừa đi xuống thang lầu, Phương Mộc liền nhìn thấy Liêu Á Phàm ngồi trên hai bậc thang cuối cùng hút thuốc.

Về mặt cô mệt mỏi, mặc đồng phục hộ công màu lam nhạt, tóc vén sau đầu, cột túm phía sau, hai cẳng chân tùy ý khoác trên cầu thang, đầu gối khép lại, giữa ngón trỏ và ngón giữa tay phải mang theo một điếu thuốc lá, đã sắp cháy hết.

Nhìn thấy Phương Mộc, Liêu Á Phàm ngậy ra một lúc, tay phản xạ theo bản năng giấu phía sau. Song, thần sắc của cô rất nhanh lại trầm tĩnh lại, sau khi hút một ngụm còn lại của điếu thuốc, ném xuống đất giẫm tắt. “Còn điếu nào không?” Cô hướng Phương Mộc vươn tay ra, “Cho con một điếu nữa.” Phương Mộc nhú mày, vẫn móc ra hộp thuốc lá đưa cho cô. “Sao lại trốn ra đây?”

“Trong bệnh viện không cho hút thuốc.” Liêu Á Phàm rút ra một điếu, thuần thục châm lửa, “Nghe chết mất rồi.”

Phương Mộc ngẩng nhìn cầu thang, thỉnh thoảng có người vội vã lướt qua. Anh cúi đầu, nhìn Liêu Á Phàm đang lấy tay nâng má, phun mây khói. “Hút ít một chút đi.”

“Hộp thuốc này con phải hút mất một tuần.” Lời ngầm là: Đã đủ nể mặt chú lắm rồi. Phương Mộc không nói gì, chỉ có thể kiên nhẫn đứng chờ cô hút xong điếu thuốc. Trong nháy mắt, cả điếu thuốc đã biến mất hơn nửa cây. Liêu Á Phàm nhìn Phương Mộc, ngữ khí lãnh đạm: “Sao chú lại tới đây?”

“À, hôm nay tan tầm khá sớm.” Phương Mộc nhún nhún vai, “Tiện đường đón con về.” Liêu Á Phàm à một tiếng rồi không mở miệng nữa, một lòng một dạ hút thuốc. Hai người trầm mặc đứng ở khoảng giữa cầu thang, nhàm chán nhìn sương khói vẫn vút nhau bay lên, tiêu tán.

“Chú về nhà trước đi, tối nay con có thể sẽ về muộn.” Liêu Á Phàm vút đầu lọc thuốc, đứng dậy phủi tro bụi trên quần, “Hôm nay đưa tới thật nhiều bệnh nhân.”

“Không sao. Chú có thể chờ con.”

Liêu Á Phàm nhìn Phương Mộc, tựa hồ đối với sự kiên nhẫn đột ngột của anh cảm thấy ngoài ý muốn. “Tùy chú.”

Dứt lời, cô liền chui vào trong phòng tiện ích, xách ra một thùng nước và hai cây lau nhà. Phương Mộc từ trong tay cô cầm sang những dụng cụ này, ra hiệu cô đi trước dẫn đường.

Liêu Á Phàm đưa tay đoạt lại: “Chú làm gì vậy, để cho tổ trưởng nhìn thấy sẽ không vui đâu.”

“Vừa vặn chú cũng không có chuyện gì làm.” Phương Mộc đưa tay mở cánh tay cô ra, “Con cũng đã rất mệt rồi, chú có thể giúp làm chút việc đơn giản.”

Liêu Á Phàm đột nhiên nở nụ cười.

“Chú chỉ có thể làm hỏng việc thôi.” Cô nói rồi đoạt lấy thùng nước và cây lau nhà, “Loại người thân phận như chú, làm sao có thể làm được những chuyện này?”

Phương Mộc không biết những lời này xuất phát từ chân tâm hay châm chọc, nếu Liêu Á Phàm kiên trì không cần anh hỗ trợ, anh cũng đành ngoan ngoãn thuận theo. Dọc theo cầu thang mười bậc mà lên, hai người lại trở về trong hành lang. Liêu Á Phàm đến phòng vệ sinh hứng một thùng nước lớn, cố sức xách ra, thấy Phương Mộc còn đứng trong hành lang, liền nói với anh: “Chú đến phòng nghỉ chờ con đi thôi, con lau xong sẽ.”

Lời còn chưa dứt, đôi mắt Liêu Á Phàm thoáng cái đã trừng lớn.

Phương Mộc lại càng hoảng sợ, lập tức liền phát hiện Liêu Á Phàm đang nhìn trừng trừng về phía sau mình. Anh vô thức cũng quay đầu nhìn lại, trong hành lang là bác sĩ bước chân vội vã và những bệnh nhân đáng đi tập thể, thỉnh thoảng có người nhà bệnh nhân cầm trong tay đủ loại phiếu xét nghiệm và đơn thuốc qua lại trong đó, trên mặt mỗi người đều là vẻ lo lắng, sắc mặt tái nhợt. Cách đó không xa, một thân ảnh nam nhân vừa vịn biển mất cạnh cầu thang.

Không đợi anh tỉnh tể phân biệt, phía sau liền truyền đến một tiếng “oành” vang thật lớn. Lập tức, Phương Mộc liền cảm thấy một dòng nước tràn đầy đến bên chân.

Liêu Á Phàm vút thùng nước và chổi lau trong tay, dọc theo hành lang cực nhanh chạy tới, vừa chạy vừa hô: “Đứng lại. Chờ một chút.”

Phương Mộc không biết Liêu Á Phàm nhìn thấy gì, chưa kịp dọn dẹp thùng nước bị đánh đổ, cũng vội vã chạy theo cô.

Dọc theo đường đi, Liêu Á Phàm không biết đã đụng phải bao nhiêu người. Khi đi qua thang máy, lại bị một bệnh nhân vừa phẫu thuật xong cản lối. Liêu Á Phàm gấp đến cuống quýt, hận không thể từ trên giường bệnh bay qua. Thật vất vả chạy đến cửa cầu thang, cô lại đột nhiên ngừng lại nhìn bốn phía, tựa hồ mục tiêu vừa truy đuổi đã biến mất không thấy bóng dáng.

Phương Mộc túm lấy cô, thở hồng hộc hỏi: “Làm sao vậy? Con đang đuổi theo ai hả?”

Liêu Á Phàm dùng sức vùng khỏi tay Phương Mộc, sắc mặt lo lắng. Sau vài giây chần chờ lại dọc theo cầu thang một đường đi xuống phía dưới, hướng bên ngoài cao ốc khu nằm viện chạy đi.

Chạy ra khỏi tòa nhà, tầm nhìn càng thêm trống trải, dòng người lại càng đông đúc. Liêu Á Phàm rướn cổ lên, như con ruồi mất đầu tìm lung tung khắp nơi.

Phương Mộc đuổi theo cô, lớn tiếng hỏi: “Tối cùng đã xảy ra chuyện gì? Con.”

“Con đã nhìn thấy nó! Ngay cửa cầu thang.” Trong mắt Liêu Á Phàm đọng đầy nước, trong miệng nói năng không đầu không đuôi, “Nhất định là nó. Sẽ không sai đâu.”

Đang nói đến âm cuối, Liêu Á Phàm khẽ “A” một tiếng, chạy đến bãi đỗ xe.

Góc bắc bãi đỗ xe, một người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh một chiếc Jetta Sedan màu trắng, đang chuẩn bị đưa tay cầm lấy chìa khóa xe từ trong túi xách. Có lẽ là nghe được tiếng chạy và tiếng gọi ầm ĩ phía sau, người đàn ông vô thức xoay đầu lại, nhìn thấy một nữ hộ công trẻ tuổi đang chạy vội đến, hần lập tức xoay người, đồng thời đem bé trai đang dắt trong tay che ở phía sau.

Liêu Á Phàm đến trước mặt người đàn ông, chưa kịp phân trần đã tóm lấy bé trai trốn phía sau hần ta.

“Đứa bé này.”

Người đàn ông không chút khách khí đẩy Liêu Á Phàm, ngữ khí ôn hòa cũng rất kiên quyết: “Đừng chạm vào nó, nó đã làm hư vật gì? Tôi đền.”

Liêu Á Phàm gấp đến độ xoay quanh, không ngừng vòng qua người đàn ông nhìn hai bên, một lòng muốn kéo bé trai phía sau người đàn ông ra.

Lúc này, Phương Mộc cũng đã đuổi kịp, chứng kiến tư thế ba người này giống như điều hâu bắt gà con, tâm không khỏi sinh nghi hoặc.

Liêu Á Phàm lại như nhìn thấy cứu binh, tóm lấy Phương Mộc, mang theo nức nở, chỉ vào phía sau người đàn ông cuống quýt nói: “Đó là Nhị Bảo mà, không sai đâu, nhất định là Nhị Bảo!”

“Hửm?” Đôi mắt Phương Mộc thoáng cái trừng lớn, anh đưa tay móc ra thẻ cảnh quan nhoáng lên trước mặt người đàn ông, “Tiên sinh, tôi là cảnh sát, mời anh phối hợp một chút tôi muốn nhìn đứa bé này.”

29. Chương 14 - Phần 02

Người đàn ông như trước có vẻ chẳng hiểu ra sao, bất quá, sau khi nhìn thấy thẻ cảnh quan vẫn thuận theo kéo bé trai từ phía sau ra.

Vừa nhìn thấy bàn tay nhỏ bé chỉ có hai ngón mà người đàn ông cầm trong tay, trong lòng Phương Mộc liền mừng rỡ. Thật là Nhị Bảo!

Liêu Á Phàm nức lên một tiếng, cơ hồ là nhào qua, kéo Nhị Bảo vào trong lòng.

Mặc dù trong hơn nửa năm mất tích, tướng mạo Nhị Bảo có thay đổi rất lớn, nhưng nhìn rõ một chút, Phương Mộc liền nhận ra nó đích thật là đứa bé cùng mình chơi oản tù xì kia.

Đối mặt với cái ôm của cô bé này, Nhị Bảo có vẻ mê hoặc mà lại không biết làm sao. Đợi đến khi hai người bốn mắt nhìn nhau, trên mặt Nhị Bảo cũng dần dần lộ ra nụ cười giống như đã từng quen biết, đôi bàn tay chỉ có bốn ngón cũng ôm lấy đầu vai Liêu Á Phàm, “A a” kêu lên mừng rỡ.

Người đàn ông vẫn cau mày nhìn Liêu Á Phàm và nhóc bé, khi hần ý thức được hai người quả thật quen biết nhau, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, “Hóa ra nhóc tên là Nhị Bảo.” Hần đưa tay xoa xoa đỉnh đầu bé trai, “Rốt cuộc đã tìm được người thân rồi.”

Phương Mộc cũng thật phần chấn, nhìn thấy người đàn ông tràn ngập thiện ý với Nhị Bảo, chủ động vươn tay bắt tay người đàn ông.

“Nhị Bảo và anh ở cùng một chỗ với anh như thế nào?”

“Chắc, nói rất dài dòng.” Người đàn ông sờ đầu, “Đại khái là tháng 3 tháng 4 năm nay, tôi ở bên kia đường Quyết Lâm nhìn thấy nó, lúc ấy vào giữa đêm, nó đang nhặt đồ ăn bên cạnh thùng rác.”

Vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất Liêu Á Phàm lại khóc thành tiếng, ôm Nhị Bảo càng thêm chặt.

. Tôi cũng ở một mình, thấy đứa bé này rất đáng thương nên mang nó về nhà.” Phương Mộc nghe xong, nói cảm ơn không ngừng. Liêu Á Phàm đứng dậy, kéo Nhị Bảo đi về hướng tòa cao ốc khu nằm viện.

“Đi, chị đưa em đi mua thức ăn ngon, không bao giờ cho em chịu tủi thân nữa.”

“Chờ một chút.” Người đàn ông tóm lấy Liêu Á Phàm. Thần sắc trên mặt bình tĩnh, nhưng lại tràn ngập cảnh giác, “Xin lỗi, tôi còn chưa biết quan hệ giữa các vị và đứa bé này.”

Phương Mộc đối với thái độ cẩn thận của người đàn ông rất tán thành. Anh hướng người đàn ông giải thích đơn giản một chút về quan hệ của ba người, đặc biệt nhắc tới trước khi Nhị Bảo lạc đường vẫn được nuôi dưỡng trong viện phúc lợi Nhà Thiên Sứ.

Sau khi nghe xong, người đàn ông khẽ gật đầu, bất quá vẫn kiên trì muốn xem thủ tục nhận nuôi liên quan mới được. Phương Mộc liên tục nói không thành vấn đề, lập tức gọi điện thoại cho chị Triệu, dặn dò chị mau chóng mang theo tài liệu của Nhị Bảo đến bệnh viện nhân dân thành phố. Thứ nhất chứng minh thân phận của Nhị Bảo, thứ hai, tin tức cực kỳ tốt như vậy, phải báo cho chị Triệu biết trước tiên.

Gọi điện thoại xong, Phương Mộc mời người đàn ông kiên nhẫn đợi trong chốc lát. Người đàn ông sáng khoái đáp ứng, còn lấy thuốc lá ra đưa cho Phương Mộc. Liêu Á Phàm thì chạy đi mua một đồng đồ ăn vặt lớn, cùng Nhị Bảo ngồi trong xe người đàn ông, vừa ăn vừa trò chuyện.

Phương Mộc và người đàn ông đứng ngoài xe hút thuốc, hàn huyên hồi lâu, mới nhớ tới còn chưa biết tên của người đàn ông này.

“Tôi tên là Giang Á.” Người đàn ông mỉm cười nói, “Giang trong Trường Giang, Á trong Châu Á.”

Nửa giờ sau, chị Triệu lòng như lửa đốt chạy tới. Sau khi nhìn thấy Nhị Bảo, chị liền khóc gọi ôm nó vào lòng, không bao giờ nguyên bụng tay nữa. Thời gian chỉ mấy tháng, hai đứa trẻ lạc đường trước sau đã trở về bên cạnh chị, ba người khó tránh khỏi lại ôm nhau khóc rống.

Phương Mộc đưa giấy chứng minh và thủ tục nhận nuôi Nhị Bảo cho Giang Á, người nọ xem rất cẩn thận, cuối cùng nhẹ nhàng thở phào. “Thật tốt quá.”

Chị Triệu một tay ôm Nhị Bảo, một tay gắt gao kéo Giang Á.

“Cám ơn cậu, chàng trai.” Chị Triệu vừa nói chuyện, nước mắt tí tách rơi xuống, “Cám ơn cậu đã chăm sóc cho nó, đứa bé này đã béo thành như thế.”

Giang Á cuống quýt khoát tay, rồi xin địa chỉ của viện phúc lợi và số điện thoại của chị Triệu, nói vài ngày nữa sẽ đem quần áo và đồ chơi của Nhị Bảo đưa sang.

Chị Triệu nhất quyết muốn mời Giang Á ăn cơm, để bày tỏ lòng biết ơn. Giang Á từ chối một hồi, thấy chị Triệu vô cùng thành khẩn, cũng vui vẻ đồng ý.

Bầu không khí của bữa tối rất vui vẻ, xa cách đã lâu nay gặp lại ba người gắt gao chen chúc cùng một chỗ, phẳng phất như không bao giờ hết chuyện để nói. Chỉ có điều, tinh lực của Nhị Bảo vẫn là tập trung ở thức ăn trước mặt, tự mình ăn ngấu nghiến, đối với một loạt câu hỏi của Liêu Á Phàm và chị Triệu chỉ ậm ừ đáp lại.

Hai người phụ nữ đều ăn rất ít, đại đa số thời gian mắt đều rưng rưng nhìn Nhị Bảo cầm đầu ăn uống. Nhiệm vụ tiếp khách hiển nhiên rơi vào trên người Phương Mộc. Anh vốn không giỏi ăn nói, song cũng may Giang Á là một người dễ gần. Cả bữa cơm, mọi người đã vô cùng quen thuộc với nhau. Giang Á biết Phương Mộc công tác ở sở cảnh sát, mà Phương Mộc cũng đã hiểu rõ tình huống đại khái của Giang Á: Cha mẹ chết sớm, một mình một người sống ở thành phố C, trước phụ cận đại học mở một quán cafe.

Người trước mắt này khiến Phương Mộc cảm thấy như đã từng quen biết, vô luận là lời nói cử chỉ hay là động tác biểu cảm, nếu thêm một cặp mắt kính nữa. Phương Mộc rất nhanh liền âm thầm lắc đầu, ra lệnh inh đem ý niệm kỳ quái trong đầu này ném ra khỏi não.

“Anh mang theo Nhị Bảo đến bệnh viện.” Phương Mộc đưa cho Giang Á một điều thuốc, châm chọc từ ngữ, “. Trong nhà có người sinh bệnh sao?”

“Đúng vậy.” Về tươi cười trên mặt Giang Á thoáng thu lại một chút, “Bạn gái tôi cần nằm viện dài hạn. Bình thường Nhị Bảo chỉ ở trong quán của tôi. Gần đây, thằng bé này có chút bướng bỉnh.

Vừa nói chuyện, Giang Á cách bàn sờ sờ đầu Nhị Bảo. “Khẩu vị của thằng bé rất tốt, có mấy lần còn giành thức ăn của khách. Không còn cách nào, tôi cũng chỉ có thể mang nó theo bên cạnh.”

Chị Triệu hơi có chút áy náy: “Đứa nhỏ này nhất định đã cho cậu thêm không ít phiền toái rồi.”

“Không có không có. Tôi bắt quá chỉ chăm sóc nó mới mấy tháng mà thôi.” Giang Á khoát khoát tay, “Nhưng trái lại chị thật đáng kính trọng, quanh năm đều đặt tinh lực trên người đứa trẻ đáng thương này.”

Mọi người lại hàn huyên một trận, cuối cùng chủ đề rơi vào vấn đề hướng đi của Nhị Bảo. Chị Triệu nói, hiện tại giường ngủ của viện phúc lợi có chút eo hẹp, nhưng mà không sao cả, có thể để Nhị Bảo cùng mình nằm chung chen chúc một chút, trở ngại về giường ngủ tương lai sẽ có biện pháp giải quyết. Sau khi thỏa thuận, Phương Mộc lên đi thanh toán hóa đơn. Giang Á cũng đề xuất phải về sớm một chút đóng cửa quán.

Ra khỏi nhà hàng, Giang Á cùng ba người Phương Mộc bắt tay cáo biệt, cũng ước định sẽ điện thoại liên lạc để đưa quần áo và đồ chơi còn lại của Nhị Bảo. Giang Á ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ vai Nhị Bảo. “Chú phải về nhà rồi, con cùng đi trở về đi, qua vài ngày chú trở lại thăm con.”

Không ngờ, Nhị Bảo lại ôm lấy cổ Giang Á, hai ngón tay chỉ hướng chiếc xe Jetta màu trắng của Giang Á, trong miệng y y nha nha nói gì đó, nghe tựa như là “Về nhà, về nhà.”

Ánh mắt Giang Á trở nên nhu hòa, hắn đưa tay ôm lấy Nhị Bảo, không ngừng vỗ nhẹ sau lưng bé.

“Nghe lời, con phải trở về nhà mình rồi, nơi đó có thật nhiều bạn nhỏ cùng chơi với con.” Nhị Bảo tựa hồ đối với loại vỗ nhẹ này vô cùng hưởng thụ, ngọc ngoáy thân thể nho nhỏ, hay tay ôm càng chặt hơn.

Chị Triệu đôi mắt hoe đỏ, đưa tay mở cánh tay nhỏ bé của Nhị Bảo ra. Giang Á lại nhẹ nhàng đẩy chị ra.

“Thằng bé này, còn luyến tiếc tôi đây.” Hắn ôm Nhị Bảo đứng dậy, ăn uống no nê đứa bé phảng phất như bị cơn buồn ngủ kéo tới, ghé trên vai Giang Á, đôi mắt nửa khép nửa mở.

“Bằng không, để Nhị Bảo ở cùng tôi một thời gian ngắn nữa đi.” Giang Á cùng chị Triệu thương lượng. “Mấy tháng nay, Nhị Bảo đã quen ở nhà tôi rồi. Hơn nữa, chỗ tôi ăn uống, tiêu dùng, cũng tốt hơn viện phúc lợi một chút.”

Chị Triệu bắt đầu dĩ, cân nhắc mãi cuối cùng chỉ đành gật đầu đồng ý. Liên sau đó, chị móc ra ba trăm tệ, đưa cho Giang Á, nói là phí sinh hoạt của đứa nhỏ.

Giang Á đẩy tiền về, thái độ kiên quyết. “Điều kiện kinh tế của tôi so với chị tốt hơn một chút, tiền này, chị giữ lại cho những đứa trẻ khác.” Hắn nhìn Nhị Bảo nghiêng đầu ngả trên vai mình, “Kỳ thật, có đứa bé này ở cùng tôi. Tôi ở một mình, cũng không tịch mịch nữa.”

Chị Triệu thấy hắn nói thành khẩn như vậy, cũng chỉ có thể đành thôi. Lúc này, Nhị Bảo đã phát ra tiếng ngáy đều đều. Giang Á cười cười với mọi người, đưa tay để bên tai làm động tác gọi điện liên lạc, rồi nhẹ nhàng ôm Nhị Bảo lên xe Jetta màu trắng.

Đưa mắt nhìn Giang Á rời đi, sắc trời đã khuya, không khí cũng càng ngày càng lạnh. Phương Mộc khép chặt quần áo trên người, thúc giục chị Triệu và Liêu Á Phàm lên xe. Chị Triệu không nhúc nhích, chờ sau khi Liêu Á Phàm lên xe rồi, mới kéo Phương Mộc sang một bên, hiển nhiên có chuyện muốn nói với anh.

Phương Mộc tưởng rằng chị Triệu là vì chuyện anh tính tiền mà đổ trách mình, không ngờ tới chị Triệu trực tiếp hỏi: “Nghe nói cậu muốn cùng Liêu Á Phàm kết hôn, là thật sao?”

Phương Mộc sững sốt, lập tức liên ý thức được là Dương Mẫn nói cho chị Triệu. Anh suy nghĩ một chút, quyết định vẫn dừng nên giấu giếm chị Triệu nữa. Kỳ thật, sự tình này cũng giấu không được, sớm muộn gì cũng bị chị biết.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Phương Mộc, chị Triệu ngược lại trầm mặc, ở trên mặt chị, vừa nhìn không ra là đồng ý hay phản đối.

Một lúc lâu sau, chị Triệu nhẹ nhàng thở dài một hơi, thấp giọng hỏi: “Cậu. . . . Cậu thật sự thích con bé sao?”

Phương Mộc không biết nên trả lời chị thế nào, song, chị Triệu tựa hồ cũng không có ý miệt mài theo đuổi vấn đề này. “Thích hay không, thật ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát.” Chị Triệu nhìn xa xa có chút đắm chiêu, “Chị là người từng trải. Thời của chị, có mấy ai là thật tình thích nhau mới kết hôn đâu? Thứ cảm tình này có thể chậm rãi bồi đắp. Nhưng mà. Chị quay đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, chậm rãi nói: “Á Phàm là một đứa trẻ số khổ, còn từng.”

Phương Mộc biết chị ám chỉ chính là đoạn thời gian không chịu nổi kia của Liêu Á Phàm, ừ một tiếng.

“Cậu lớn hơn nhiều so với con bé. Nếu cậu thật tình muốn cưới Á Phàm, chị không phản đối. Cậu là người tốt, giao Á Phàm cho cậu, chị cũng yên tâm. Nhưng mà, cậu có thể cam đoan với chị hay không, vĩnh viễn đừng xem thường con bé, cũng đừng ức hiếp con bé?”

Phương Mộc nhìn hai mắt chị Triệu tràn ngập mong chờ, thậm chí là khẩn cầu, chậm rãi gật đầu. Xe jeep chạy băng băng trên đường quốc lộ, chị Triệu và Liêu Á Phàm ôm nhau ngồi phía sau, thấp giọng nói một ít chuyện. Phương Mộc tay cầm vô lăng, ánh mắt vô định nhìn quét nhìn bên ngoài cửa sổ xe.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, con đường quốc lộ phía trước hiện lên màu xám trắng, dài dằng dặc. Rời khỏi khu vực nội thành, kiến trúc bên cạnh trở nên nhỏ bé thưa thớt, hết thấy đều giấu trong bóng tối dày đặc. Thỉnh thoảng có một vài ngọn đèn bé tí tẹo chợt lóe qua bên cửa sổ xe. Chẳng biết từ lúc nào, trên chỗ ngồi phía sau đã không còn tiếng động nữa. Phương Mộc từ kính chiếu hậu nhìn về phía sau, Á Phàm đang tựa trên vai chị Triệu ngủ thật say, một lọn tóc màu lam từ trong đám tóc sau đầu tản ra, rũ xuống bên má, trên khuôn mặt phấn trắng hết sức rõ ràng.

Phương Mộc thả chậm tốc độ xe. Đồng thời đưa tay mở máy sưởi. Tốc độ giảm đột ngột khiến thân thể Liêu Á Phàm ngồi phía sau nghiêng về trước, mở đôi mắt chen kín hơi nước. Sau khi nhìn thoáng qua Phương Mộc lại khép lại. Phương Mộc dời tầm mắt, một lần nữa đối diện với quốc lộ tựa hồ không có giới hạn phía trước. Giờ phút này, anh nhớ một người như chưa từng được nhớ.

30. Chương 15 - Phần 01

Chương 15 - Ánh sáng thành phố (1)

Sáng sớm, Dương Học Vũ đã bị một tràn tiếng chuông điện thoại đánh thức. Anh ta vừa mơ mơ màng màng cầm lấy điện thoại di động nhìn, vừa qua 4h sáng. Một bên nhỏ giọng mắng, Dương Học Vũ mắt nhắm mắt mở đề xuống nút nghe, chỉ qua vài câu, cả người liền có tinh thần hẳn lên.

Nửa giờ sau, Dương Học Vũ đã chạy tới văn phòng đội kỹ thuật điều tra cục công an thành phố C. Giờ phút này, hơn phân nửa thành phố còn đang trong giấc ngủ say, song, trong phòng máy ban giám sát mạng lại đèn đuốc sáng trưng. Vừa vào cửa, Dương Học Vũ đã ngửi được một mùi cafe trộn lẫn mùi thuốc lá mãnh liệt. Nhìn những nhân viên giám sát mạng hai mắt đỏ bừng này, oán khí trong lòng anh ta cũng sớm tan thành mây khói.

Phó trưởng phòng Đào ban giám sát mạng vừa uống cafe đậm, vừa phất tay gọi một nhân viên giám sát mạng đầu tóc bù xù, đầy mặt đều là mồ hôi.

“Tiểu Mao, giới thiệu cho Học Vũ chút tình huống.”

Theo lời Tiểu Mao, rạng sáng hôm nay khoảng 3h, ban giám sát mạng khi tiến hành hoạt động giám sát mạng lưới an ninh thường nhật, ý định ban đầu là tra tìm đầu mối một vụ án buôn bán súng giả trên mạng, nhưng trong lúc vô tình phát hiện một tin tức khả nghi. Sau khi trải qua phân tích, ban giám sát mạng cho rằng tin tức khả nghi này cùng án mạng liên hoàn phát sinh đoạn thời gian trước có liên quan, lập tức thông tri một trong những người phụ trách tổ chuyên án là Dương Học Vũ.

Dương Học Vũ vội vàng hỏi: “Tin tức dạng gì?”

Tiểu Mao chuyển màn hình LCD sang hướng anh ta: “Anh tự xem đi.”

Đó là một trang mạng tên “Cảng tin tức thành phố C”, từ chuyên mục riêng đến xem, trên trang đầu bài viết ở diễn đàn trực tuyến là “Thẩm phán vô lương tâm phán xét vụ án Tề Viện, các bạn thấy thế nào?”, lướt xem và trả lời đã hơn ngàn lượt.

Dương Học Vũ đưa tay nhấp mở trang mạng này, đó là một bài bỏ phiếu, số lượng từ ít ỏi. Ngoại trừ đầu đề và một trang liên kết bên ngoài, tổng cộng chỉ có ba mục chọn, phân biệt là:

- 1, Thẩm phán cũng là người, nên được phép phạm sai lầm, chuyện gì cũng có nguyên do;
- 2, Cần phải tước tư cách thẩm phán của hắn, trục xuất khỏi đội ngũ tư pháp;
- 3, Phán quyết vô lương lại lần nữa hạ thấp điểm đạo đức máu chó, không giết không đủ để bình ổn sự phẫn nộ của nhân dân.

Dương Học Vũ nhíu mày, tiếp tục kéo xuống dưới, xem xét những bài trả lời. Sau khi xem sơ lược trước hai trang, phát hiện trang này có số lượt tham dự nhiệt tình khá cao, đại đa số đều bỏ phiếu phát biểu ý kiến của mình, tình tự phần ất tràn ngập trong câu chữ.

Dương Học Vũ xoay người hỏi Tiểu Mao: “Có thể biết được kết quả bỏ phiếu không?”

Tiểu Mao tiếp nhận chuột, sau một phen thao tác lại đưa màn hình chuyển hướng Dương Học Vũ. Dương Học Vũ vừa nhìn xuống, không khỏi âm thầm chặc lưỡi. Trong 947 người tham dự bỏ phiếu, lại có 758 người chọn đáp án thứ ‘3’

Anh ta lập tức đưa mắt sang ID người đăng.

Ánh sáng thành phố.

Dương Học Vũ nhắc đi nhắc lại bốn chữ này, rồi hỏi: “Có thể tra tin tức liên quan đến người đăng không?”

Phó giám đốc Đào lắc đầu: “Diễn đàn này không cần đăng ký email, cho nên chỉ biết ID người đăng này và thông tin máy tính mà hắn sử dụng.”

“Địa chỉ đăng bài ở đâu?” Dương Học Vũ không cam lòng, “Có thể tra được không?”

“Việc này có thể.” Tiểu Mao gấp một cái, lại bắt đầu thao tác trên máy tính, qua vài phút, cậu ta kẻ sất vào màn hình, lầm nhảm, “Số 176 - 2 giao lộ Tây, là hiệu ăn Mc Donald.”

Dương Học Vũ kéo Tiểu Mao đứng dậy, đồng thời gọi cho trung tâm chỉ huy 110 phái hai tuần cảnh phụ cận đến trước xem.

Mặc dù khoảng thời gian đăng bài ước chừng đã hơn 5 tiếng, Dương Học Vũ vẫn muốn đến đó xem. 20 phút sau, bốn người tập hợp trước cửa hiệu ăn Mc Donald kia, lập tức vào quán xem xét.

Trong hiệu ăn chỉ có hai khách hàng dùng cơm. Dương Học Vũ sắp xếp hai tuần cảnh nọ thẩm tra đối chiếu thân phận từng người bọn họ, còn mình thì kéo Tiểu Mao đến phòng bếp phía sau. Trong quán có cả thầy sáu nhân viên, hai nam bốn nữ, trong đó một người đàn ông khá lớn tuổi chính là chủ của quán này. Ông ta thề thốt phủ nhận từng dùng máy tính trong quán đăng bài bỏ phiếu, Tiểu Mao sau khi tiến hành kiểm tra máy tính, chứng thật cách nói của chủ quán.

Lúc này tuần cảnh kiểm tra thực hư thân phận của hai khách hàng nọ cũng đã hoàn tất, không có phát hiện tình huống khả nghi. Trong lòng Dương Học sinh nghi ngờ, chẳng lẽ tìm nhầm chỗ rồi? Bộ dáng Tiểu Mao trái lại chẳng hề ngạc nhiên, cậu ta chĩa chĩa thiết bị wifi ở góc tường nói: “Người đăng bài hẳn là dùng wifi trong quán.”

Theo chủ quán giới thiệu, quán này buôn bán suốt đêm để tiện cho khách hàng, cố ý lắp đặt mạng wifi trong quán, để tạo điều kiện cho khách lúc dùng cơm cũng có thể lên mạng giải trí. Dương Học Vũ ở trong phòng ăn âm thầm quan sát một chút, rất nhanh liền phát hiện máy theo dõi bên cạnh cửa. Dưới sự phối hợp của chủ quán, máy theo dõi rất nhanh đã được chuyển đến.

Dương Học Vũ bảo Tiểu Mao lựa chọn thời gian của máy thu hình chỉnh đến khoảng thời gian đăng bài, tổng cộng phát hiện trong quán có chín người khách. Nhưng không mang theo máy tính xách tay, xem trên điện thoại trái lại có năm người. Dương Học Vũ chỉ thị chủ quán tạm thời niêm phong bảo tồn bằng ghi hình, sau khi quay về cục tiến hành thủ tục liên quan lại đến tịch biên.

Tiểu Mao cho rằng người đăng bài chưa hẳn nằm trong những khách hàng này, bởi vì độ mạnh yếu phủ sóng của mạng wifi hoàn toàn có thể xuyên qua vách tường, người đăng đứng trên dây phố cách vách quán Mc Donald lên mạng đăng bài, cũng không phải không có khả năng.

Xử lý xong xuôi, Dương Học Vũ nhìn ba đồng nghiệp đi theo mình bận bịu cả nửa ngày, mua vài túi gà rán phân cho bọn họ. Hai gã tuần cảnh từ chối vài lần cũng mang theo túi giấy trở về. Tiểu Mao trực cả đêm thì ngồi trong xe, ngủ lớn bắt đầu ăn.

Lúc này sắc trời đã mờ sáng, người đi đường bên cạnh dần dần nhiều lên. Dương Học Vũ dựa vào xe cảnh sát rút một điều thuốc, cuối cùng vẫn không tình nguyện mà bấm gọi cho Phương Mộc.

Phương Mộc đầu tiên chạy tới thị cục, băng ghi hình lấy từ hiệu ăn Mc Donald cũng vừa vặn được đưa đến. Sau khi xem xét băng ghi hình vài lần, Phương Mộc liền khẳng định người đăng bài không có trong năm người kia. Bởi vì theo động tác chuyển động đến xem, ba người trong đó rõ ràng chỉ xem, chứ không viết chữ. Hai người còn lại mặc dù có thời gian dài thao tác trên điện thoại, nhưng nhìn tuổi tác và quần áo, hẳn là học sinh của trường trung học phụ cận.

Dương Học Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Nếu người đăng bài trước đó đã soạn bài viết trong email trước, rồi mới đăng lên mạng thì sao? Đồng dạng cũng không cần phải có động tác gõ chữ.”

Phương Mộc lắc đầu, chỉ chỉ màn hình băng ghi hình nói: “Mấy người này không hề có hành vi nào che giấu đặc thù bên ngoài của mình. Nếu hẳn có thể nghĩ đến việc dùng mạng wifi, mà không để lại địa chỉ IP cố định, sao lại không lo lắng đến sự nguy hiểm do máy theo dõi mang đến chứ?”

Nói cách khác, ý kiến của Phương Mộc và Tiểu Mao giống nhau, người đăng khi ấy hẳn là đang ở bên ngoài hiệu ăn Mc Donald, lợi dụng tín hiệu wifi phủ sóng lên mạng đăng bài.

Đáng tiếc chính là cả con đường lại không hề cài đặt thiết bị theo dõi. Cho nên đối với tình hình người đăng bài vẫn như trước hoàn toàn không biết gì cả.

Phương Mộc hỏi Tiểu Mao: “Thiết bị điện tử người đăng bài sử dụng có còn tiếp tục kết nối mạng hay không?”

“Không có.” Tiểu Mao lắc đầu, “Chúng tôi một mực theo dõi thiết bị này. Sau khi đăng bài, nó liền thoát khỏi hệ thống.”

Đây rõ ràng là hành vi muốn che giấu thân phận và vị trí của mình.

Mà bài bỏ phiếu kia, như trước vẫn được nằm trên trang đầu của diễn đàn trực tuyến. Sau 8h sáng, người dùng viếng thăm diễn đàn bắt đầu tăng vọt, người bỏ phiếu đã đạt tới 3445 người, từ kết quả bỏ phiếu đến xem, hơn 90% người dùng đều lựa chọn “3”.

Phán quyết vô lương lại lần nữa hạ thấp điểm đạo đức máu chó, không giết không đủ để bình ổn sự phẫn nộ của nhân dân.

“Thẩm phán”, “Vụ án Tề Viện”, “Phán quyết” mấy từ này khiến Phương Mộc cảm thấy dường như đã từng quen biết. Anh ngẩng đầu nhìn Dương Học Vũ, người nọ hiển nhiên đã ngầm hiểu được nghi vấn của anh.

“Chính là vụ án kia.” Dương Học Vũ đưa tay chỉ chỉ liên kết trang dưới bài bỏ phiếu, “Đều ở đó.”

Mở trang liên kết ra, là website “Cảng tin tức thành phố C” với chuyên đề tin tức về vụ án dân sự phát sinh không lâu trước đó, quá trình bao quát đầu đuôi vụ án, tài liệu đương sự và chính xác cả quá trình tòa án điều tra, tuyên án. Người đăng tựa hồ muốn cho dân mạng hiểu rõ trước cụ thể tình hình vụ án trước rồi mới bỏ phiếu, nhìn qua còn có một chút mùi vị khách quan công chính.

Vụ án phát sinh đầu tháng 9 năm nay, một bà cụ họ Hồ 67 tuổi ngồi xe buýt tuyến 208 đến đường Nam Kinh, lúc xuống xe, bị hành khách phía sau nóng lòng xuống xe đụng vào. Một nữ hành khách khác cũng xuống xe trạm này tên Tề Viện (nữ, 20 tuổi, sinh viên năm thứ ba khoa kế toán học viện Thuế Vụ thành phố C) thấy thế, vội vàng nâng bà cụ Hồ lên. Giờ phút này, hành khách đụng người đã chẳng thấy tung tích đâu nữa. Bà cụ Hồ sau khi đứng dậy, cảm thấy cánh tay phải và phần eo đau đớn khó nhin. Xe buýt lập tức lái đi, hành khách còn lại không ai ra tay trợ giúp. Tề Viện sau khi trưng cầu ý kiến của bà cụ Hồ, dùng điện thoại di động của mình bấm gọi đường dây cấp cứu 120, đợi sau khi nhân viên y tế tới hiện trường, rồi mới rời đi.

Không ngờ mấy ngày sau, Tề Viện đột nhiên nhận được điện thoại đến từ tên Hùng nào đó của bà cụ Hồ, biết được bà cụ Hồ bị chẩn đoán là gãy xương trụ cẳng tay phải, xương hông phải bị nứt. Bất quá, ý đồ gọi

đến của tên Hùng cũng không phải để biểu tỏ lòng cảm tạ với Tề Viện, mà yêu cầu Tề Viện bồi thường phí tổn điều trị, phí tổn dinh dưỡng, tổn thất tinh thần tổng cộng 12 vạn tệ. Tề Viện rất giật mình, vội vàng truy hỏi đối phương lý do bồi thường. Tên Hùng đáp, bà cụ Hồ cho rằng chính Tề Viện đụng phải mình.

Từ kẻ cứu người thoáng cái trở thành kẻ đụng người. Tức giận, oan ức cực kỳ, Tề Viện quả quyết cự tuyệt yêu cầu bồi thường của tên Hùng. Bất quá, sự tình vẫn chưa chấm dứt như vậy. Năm ngày sau, Tề Viện nhận được giấy gọi triệu tập của phòng dân sự tòa án nhân dân khu Hòa Bình, bà cụ Hồ thưa Tề Viện ra tòa.

31. Chương 15 - Phần 02

Chỉ có thể trả lời giấy triệu tập Tề Viện dưới sự giúp đỡ của giáo viên và bạn học, tìm được đội xe tuyến 208 công ty xe buýt thành phố C, yêu cầu tài xế trực trong lúc phát sinh án vì mình cung cấp bằng chứng, để chứng minh sự trong sạch. Tài xế xe buýt lấy lý do không thấy chuyện đã phát sinh để cự tuyệt làm chứng. Mất thấy ngày mở phiên tòa dân gần kề, trong tuyệt vọng Tề Viện chỉ đành phải xin viện trợ từ tin tức truyền thông.

Đài truyền hình thành phố C chuyên mục tin tức và các phương tiện truyền thông địa phương tiến hành phỏng vấn Tề Viện. Tề Viện quả quyết mình làm chuyện tốt, chứ không phải người đụng. Sau khi kể lại cả quá trình phát sinh, Tề Viện còn thông qua chương trình TV, khẩn cầu người chứng kiến hôm ấy có thể vì mình ra tòa làm chứng, nếu người đụng đồng ý đứng ra chịu trách nhiệm, thì càng tốt hơn nữa.

Trong ống kính, hiện rõ cô gái gầy gò uất ức vạn phần, than khóc khẩn cầu người tốt bụng hôm đó có thể giúp mình chứng minh sự trong sạch. Khán giả đều bị cảm động. Song, vài ngày qua đi, người xem gọi đến đường dây nóng đài truyền hình đã công bố cũng không ít, nhưng đều để biểu đạt tâm tình phẫn nộ, người chứng kiến nguyện ý làm nhân chứng vẫn không xuất hiện, về phần người thật sự đụng càng bật vô âm tín.

Đây là một hiện thực khiến người ta không thể không thừa nhận: Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện đã là chân lý sống của đại đa số mọi người.

Cô gái không cam lòng, đi đến địa điểm phát sinh chuyện giăng biểu ngữ tìm kiếm nhân chứng nhìn thấy. Song, khán giả vây xem phần lớn biểu đạt ra sự đồng tình và phẫn nộ, thậm chí còn có quyền góp tiền tại chỗ, nhưng không ai nguyện làm chứng cho Tề Viện.

Mà nguyên cáo bà cụ Hồ lại trước sau cự tuyệt tiếp nhận phỏng vấn, tuyên bố hết thấy lấy phán quyết của tòa án làm chuẩn.

Tháng 10 cùng năm, dưới sự chú ý của truyền thông và dân chúng vụ án Tề Viện tòa dân sự tòa án nhân dân khu Hòa Bình khai mạc phiên tòa thẩm lý, nguyên cáo bà cụ Hồ một mực chắc chắn là Tề Viện đụng phải mình. Bị cáo Tề Viện không có chứng cứ dù trăm miệng cũng không biện bạch được. Lúc ấy hỏi bà cụ Hồ một câu “Bác không sao chứ?” Cũng bị nguyên cáo cho rằng là chứng cứ Tề Viện thừa nhận mình là người đụng. Phiên tòa trước khi chấm dứt, quan tòa chủ thẩm Nhâm Xuyên hỏi đương sự song phương có nguyện ý tiếp nhận hòa giải hay không, nguyên cáo bà cụ Hồ tỏ vẻ đồng ý, bị cáo Tề Viện lại kiên quyết cự tuyệt hòa giải. Phiên tòa ngày đó, chưa đưa ra tuyên án.

Theo truyền thông đưa tin, khi phía nguyên cáo ra khỏi tòa án, bị dân chúng vây ngoài viện chặn lại chửi bới. Bà cụ Hồ dưới sự dìu đỡ của tên Hùng con trai bà, chặt vật không chịu nổi lên một chiếc taxi. Khi tài xế biết được hai vị hành khách này chính là nguyên cáo của vụ Tề Viện, lúc này tỏ vẻ không muốn lái. Bà cụ Hồ và con trai đành phải trốn trở vào trong tòa án, đợi sau khi dân chúng tan hết mới dám ra về.

Một tháng sau, tòa dân sự tòa án nhân dân khu Hòa Bình đưa ra phán quyết: Chứng cứ hiện có không cách nào chứng minh đầy đủ việc Tề Viện đụng ngã bà cụ Hồ, nhưng không thể hoàn toàn loại bỏ khả năng này, do đó tuyên án Tề Viện chịu 40% trách nhiệm dân sự, phán bồi thường bà cụ Hồ các loại phí tổn tổng cộng 4 vạn 8 ngàn tệ. Sau khi truyền thông công khai phán quyết, sự chú ý của công chúng đối với vụ án Tề Viện vừa nhạt đi lại dẫn phát ra ý kiến sôi nổi của dân thành phố. Lúc này đây, lại đem mũi nhọn nhắm thẳng vào tòa án và thẩm phán chủ thẩm đưa ra phán quyết Nhâm Xuyên.

Dưới tình hình nghiêm trọng, thẩm phán Nhâm Xuyên tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, cũng đưa ra giải thích rõ đối với lý do phán quyết. Dưới cách nhìn của ông ta, tình huống kẻ đụng người lập tức đến đỡ và xem xét người bị đụng chính là lẽ thường. Trong đối thoại giữa Tề Viện và bà cụ Hồ, cũng chứng tỏ giữa cô và người bị đụng tồn tại liên hệ nào đó. Ngoài ra, một bà cụ già tuổi gần 70, hẳn sẽ không ác độc đến độ tống tiền người ta. Vì vậy mới đưa ra phán quyết Tề Viện chịu một phần trách nhiệm.

Phóng viên truy hỏi có khả năng oan uổng người tốt hay không, mặt thẩm phán Nhâm Xuyên lộ vẻ khó xử, sau một thoáng do dự, có chút khó xử nói: “Xã hội ngày nay. Người thấy việc nghĩa thì làm hẳn không còn nhiều lắm đâu.”

Lời vừa nói ra, lập tức dẫn tới hàng loạt dân chúng công khai lên án. Hơn nữa trên mạng, tiếng chất vấn, tiếng nhục mạ ùn ùn kéo đến.

Tề Viện lúc nhận được phán quyết ngất xỉu tại chỗ, sau khi tỉnh lại không ăn không nói, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Cha mẹ làm nghề nông ở quê cố ý chạy tới trường chăm sóc cô. Đợi sau khi tâm tình thoáng chuyển biến tốt, Tề Viện ủy thác luật sư đưa ra kháng án. Lúc cô lần nữa xuất hiện trong ống kính tin tức, bộ dáng đã khác hẳn cô bé nhu nhược, oan ức lúc trước khi phán quyết như hai người khác nhau, trong ánh mắt lộ vẻ phần nộ và cừ hận.

Phóng viên hỏi cô: “Nếu gặp phải loại tình huống này, cô còn có thể lựa chọn cứu người nữa không?”

Tề Viện do dự trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu.

“Sẽ không. Tôi không bao giờ tin tưởng kẻ khác nữa. Điều kiện kinh tế nhà tôi không tốt, cứu bà ta xong, tôi cũng muốn táng gia bại sản rồi.”

Song, hết thấy vẫn như trước không có kết cuộc. Phán quyết này mang đến hiệu ứng xã hội phát triển theo hướng càng ngày càng tồi tệ. Mấy ngày liên tiếp, thành phố C trước sau xuất hiện hai vụ bị kích cù già ngã xuống không ai cứu giúp. Trong đó một cụ già hơn bảy mươi tuổi khi tản bộ trong công viên, do bệnh tim đột ngột tái phát mà ngất xỉu. Quần chúng vây xem hơn trăm người, không một ai tiến lên ra tay trợ giúp, cũng không ai gọi điện thoại cho cấp cứu. Cụ già sau khi nằm trên mặt đất lạnh ngắt ước chừng 4 giờ, chậm rãi chết đi. Khi quần chúng vây xem được phỏng vấn, nói thẳng ra rằng sợ dĩ lựa chọn không thêm chú ý đến, là sợ bị tống tiền.

“Không cứu cụ ấy, tôi có lỗi với lương tâm của mình; Giúp cụ ấy, pháp luật có lỗi với tôi!” Một người đàn ông trung niên nhận phỏng vấn nói như thế.

Phán quyết này đã hoàn toàn phá hủy một chút thiện ý cuối cùng của dân chúng đối với người khác.

Đọc xong toàn bộ tư liệu, Phương Mộc ngược lại trầm mặc hẳn. Dương Học Vũ khoanh tay đợi trong chốc lát, thấy anh không mở miệng, nhin không được hỏi: “Anh có nghĩ là hẳn không?”

Phương Mộc trầm tư trong chốc lát, gật đầu.

“Tôi có một nghi vấn.” Dương Học Vũ chỉ chỉ màn hình, bà cụ Hồ vẻ mặt vô tội đối diện với ống kính xòe ra hai tay, tựa hồ đang giải thích gì đó, “Anh không cho rằng bà cụ này càng đáng hận hơn sao, tại sao hung thủ không chọn bà ta?”

Phương Mộc lắc đầu: “Sự tình phát triển đến giờ, tình huống vẫn như cũ nổi lên biến hóa. Tiêu điểm trước mắt công chúng là trên phán quyết kia, chứ không phải bà cụ lừa bịp người này.”

Mặc kệ như thế nào, bị kẻ được cứu cản một ngụm dù sao chỉ là một vụ án đặc biệt. Song, phán quyết của đại biểu quyền uy tư pháp lại ngầm đồng ý loại tống tiền này, hiệu ứng tiêu cực của xã hội liền vượt xa khỏi bản thân vụ án tống tiền. Thử nghĩ, nếu pháp luật cũng không thể giúp đỡ cho chính nghĩa, vậy dân chúng còn có thể trông cậy vào cái gì?

Bên cạnh đó, từ phân tích tâm lý của Phương Mộc đối với hung thủ đến xem, hẳn “khinh thường” việc xem phụ nữ và bà già như mục tiêu sát hại. Một bà cụ gần 70 tuổi cùng một thẩm phán đại biểu quyền lực của tòa án, hiển nhiên sát hại người sau càng có thể thỏa mãn nhu cầu tâm lý của hắn, cũng có thể cho thấy năng lực phạm tội của hắn đã vượt xa người thường. Hơn nữa, hung thủ ở trên mạng công khai đăng bài bỏ phiếu, đã phần nào nghiệm chứng dự đoán của Phương Mộc. Tức, hắn đang không ngừng đề cao tính

công khai và tính tình diều của thủ đoạn phạm tội, tiến thêm một bước mở rộng lực ảnh hưởng của việc phạm tội. Hắn trở nên càng ngày càng xảo hoạt, lớn mạnh, tại nội tâm của hắn, hắn tự cho phép trình độ và đánh giá của mình đã thăng lên một cấp.

Tỷ như, hắn tự gọi mình là “Ánh sáng thành phố”

Ánh sáng thành phố, bộ phim điện ảnh mang đến cho Charlie Chaplin danh tiếng vĩ đại này, dưới cách nhìn của hung thủ, hiển nhiên có những hàm nghĩa khác. Có lẽ trong tưởng tượng của hắn, đã xem bản thân như là một luồng sáng mạnh. Nó đâm phá tầng tầng khói mù của bầu trời thành thị, thẳng sâu đến trong nội tâm của khát khao công bằng của mỗi người.

Giết chóc, tức là trừng phạt, tức là chính nghĩa.

“Các anh tới nhìn xem.” Đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm màn hình máy tính Tiểu Mao đột nhiên mở miệng, “Mẹ nó bài bỏ phiếu này truyền bá quá nhanh.”

Phương Mộc và Dương Học Vũ cùng nhào tới trước máy tính: “Cái gì?”

Tiểu Mao nửa bất đắc dĩ nửa tức giận nói: “Suy nghĩ của chúng ta, dân thành phố cũng đoán ra rồi.”

Trên trang đầu của diễn đàn trực tuyến, ngoại trừ bài bỏ phiếu rõ ràng rành rành như trước kia, còn có mấy bài viết của người sử dụng. Từ nội dung đến xem, đã có dân mạng hoài nghi “Ánh sáng thành thị” này chính là hung thủ của liên tục giết chết ba gã “ác nhân” đoạn thời gian trước. Bài mạng này đều nhận được lượng lớn người xem và trả lời, thậm chí không ít từ ca ngợi, cổ vũ.

Phương Mộc lập tức kiến nghị, xin chỉ thị của lãnh đạo cấp trên, thông báo người phụ trách liên quan của website “Cảng tin tức thành phố C” xóa bỏ bài bỏ phiếu này. Tới nay có thể ngăn chặn tình hình tiến thêm một bước mở rộng, phòng ngừa tâm tình dân chúng tàn nhẫn xúi giục; Thứ hai, Phương Mộc cho rằng ý đồ của “Ánh sáng thành phố” là hấp dẫn sự chú ý của càng nhiều người càng tốt, nếu một bài mạng chỉ tồn tại mười mấy giờ đã bị xóa, khẳng định sẽ không thỏa mãn nhu cầu tâm lý của hắn. Hắn nhất định sẽ tìm cơ hội lên mạng đăng bài tiếp. Thiết bị điện tử sử dụng càng thường xuyên truy cập vào internet, cơ hội bị ban giám sát mạng khóa lại càng nhiều.

Sau một giờ, bài bỏ phiếu được xóa bỏ. Bài bình luận và trả lời nhằm vào “Ánh sáng thành phố” cũng bị xóa bỏ. Tiểu Mao hỏi Phương Mộc có muốn xóa bỏ ID của “Ánh sáng thành phố” hay không, Phương Mộc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói không.

Đây là một nước cờ hiểm, bởi vì cảnh sát chỉ xóa bỏ website, nhưng lại bảo lưu ID, ý đồ dẫn xà xuất động vô cùng rõ ràng. Chứng cứ hiện có biểu thị, “Ánh sáng thành phố” này là một người dùng mới vừa đăng ký đêm đó, hơn nữa sau khi đăng bài bỏ phiếu lập tức thoát ra. Nếu “Ánh sáng thành phố” lại tiếp tục đăng bài, sẽ chứng tỏ hắn cũng không phải dân mạng bình thường chỉ lờ thiên hạ. Hơn nữa, hắn hoàn toàn nắm chắc vị trí khiến cho cảnh sát không cách nào truy tìm được hắn.

Vậy có thể khẳng định, “Ánh sáng thành phố” chính là hung thủ án mạng liên hoàn cảnh sát một mực tìm kiếm.

Cảnh sát đang mạo hiểm, “Ánh sáng thành phố” cũng đang mạo hiểm.

Bây giờ có thể làm, chính là chờ đợi.

Dưới sự sắp xếp của ban giám sát mạng, Tiểu Mao dẫn theo hai cảnh sát mạng đối với thiết bị điện tử “Ánh sáng thành phố” sử dụng tiến hành theo dõi 24/24. Một khi phát hiện nó truy cập vào internet, lập tức khóa lại vị trí của nó. Đồng thời, cảnh sát cũng lần thứ hai được lãnh hội chỗ đáng sợ của tốc độ truyền bá Internet.

Chỉ một buổi sáng, đa số website cả nước đều xuất hiện tin tức liên quan được đăng lại, trong đó còn có đề mục mang tính chỉ hướng cực mạnh như “Trung cầu cả nước tham gia quyết định sinh tử của thẩm phán, hoài nghi người chủ sự là hung thủ giết người liên hoàn”. Sau khi cơ quan tính can thiệp việc này, lập tức liên lạc với các bộ phận giám sát mạng của tỉnh thành, thỉnh cầu hiệp lực tác chiến, tránh cho tin tức khuếch tán thêm nữa. Song, bị truyền bá tới weibo (một dạng blog của TQ, giống Twitter và facebook), website và diễn đàn trực tuyến “Bỏ phiếu giết người” vẫn như trước nhiều như lông trâu.

“Ánh sáng thành phố” đã nhắc lên một hồi phong ba không nhỏ trong phạm vi cả nước.

Ngay khi tổ chuyên án bận bịu tìm tòi, xem xét các loại tin tức trên mạng, buổi sáng ngày thứ ba lúc 10h47, thiết bị điện tử bị theo dõi đột ngột truy cập vào mạng. “Ánh sáng thành phố” sau khi đăng nhập diễn đàn trực tuyến của “Cảng tin tức thành phố C”, lại đăng một bài bỏ phiếu giống hệt cái cũ. Sau 1 phút 11 giây, “Ánh sáng thành phố” đăng xuất, thiết bị điện tử được sử dụng cũng ngắt kết nối với internet. Bất quá, đám người Tiểu Mao đã nhanh chóng tập trung vị trí của hắn. Tổ chuyên án lập tức triệu tập cảnh lực đi thẳng đến địa điểm hắn đăng bài — Thư viện thành phố C.

32. Chương 15 - Phần 03

Thư viện thành phố C là một tòa kiến trúc ba tầng, tính cả sân, tổng cộng chiếm diện tích gần 6500 mét vuông. Đám người Dương Học Vũ nhìn người đọc trong thư viện ra ra vào vào, không nhìn được mà tâm tẩn ý lạnh. Mặc dù cho rằng “Ánh sáng thành phố” không có khả năng tiếp tục ở lại đây, đám người Dương Học Vũ vẫn nhấn nài tiến hành lục soát cả tòa nhà, không phát hiện đầu mối gì có giá trị. Một cảnh sát xuất ra điện thoại thông minh của mình tiến hành kiểm tra, kết quả phát hiện tín hiệu wifi đủ để bao trùm cả bên ngoài tường thư viện. Hắn hoàn toàn có thể đăng bài lên mạng mà không để lại dấu vết gì, sau đó ung dung rời đi.

Cảnh sát phải thừa nhận, trên thực tế, “Ánh sáng thành phố” đang dắt mũi cảnh sát, dưới loại tình thế này, vây bắt căn bản không có hiệu quả gì.

Phương Mộc với biện pháp ứng đối này không ôm bất cứ hy vọng nào. “Ánh sáng thành phố” nếu dám công khai mục tiêu xuống tay và ý đồ giết người, thì đã có mười phần nắm chắc không bị cảnh sát truy lùng được. Bất quá, loại tự tin và cuồng vọng này cũng cung cấp cho cảnh sát một cơ hội. Chỉ ít, hiện tại đã biết mục tiêu kế tiếp của hung thủ.

Sau vài giờ, bài bỏ phiếu “Ánh sáng thành phố” mới đăng cũng đã có mấy ngàn người tham dự, từ kết quả đến xem, người lựa chọn “3” vẫn đang chiếm hơn 90%. Đồng thời, chuyển tải và bình luận đã nhanh chóng lan tràn trên internet. Có người nhiều chuyện thậm chí đem hình thẩm phán Nhâm Xuyên, địa chỉ nhà, số di động và học viện tốt nghiệp cũng dán lên mạng.

Phương Mộc nhìn số người tham dự trong bài bỏ phiếu không ngừng gia tăng, thoáng cười khổ, xoay người nói với Dương Học Vũ: “Gặp thẩm phán này một chút đi.”

Dương Học Vũ vẻ mặt cũng ngưng trọng: “Ý của anh là?”

“Đúng, bảo vệ ông ta.” Phương Mộc dừng một chút, “Nếu nói khó nghe, thì ông ta chính là một mối nhử.”

Mặc dù trước mắt đối với thời gian xuống tay của “Ánh sáng thành phố” vẫn chưa thể xác định, bất quá từ thói quen gây án của hắn đến xem, trước khi hành sự nhất định phải điều tra rõ ràng tư liệu bối cảnh và hành tung của thẩm phán Nhâm Xuyên. “Ánh sáng thành phố” khẳng định đã đoán trước được cảnh sát sẽ tiến hành bảo vệ Nhâm Xuyên. Mặc dù phe mình ở ngoài sáng, đối thủ ở trong tối, thế nhưng, hắn nếu đã công khai ý đồ của mình, vậy tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha. Nếu triển khai điều tra xoay quanh Nhâm Xuyên, có lẽ sẽ lưu lại manh mối.

Đang nói chuyện, điện thoại di động của Dương Học Vũ đột ngột vang lên. Sau khi anh ta cầm lấy điện thoại nói vài câu, đứng dậy.

“Không cần đi tìm Nhâm Xuyên nữa.” Dương Học Vũ chỉ chỉ ngoài cửa, “Ông ta đã tới.”

Đẩy ra cửa phòng hội nghị tầng 5, Phương Mộc âm thầm kinh hãi. Cơ hồ tất cả thành viên của tổ chuyên án đều tới, mọi người hoặc ngồi trên ghế, hoặc dựa vào bàn mà đứng. Một sườn khác của bàn dài hội nghị, ngồi một mình lẻ loi, chính là thẩm phán Nhâm Xuyên.

Phân cục trưởng thấy Phương Mộc và Dương Học Vũ tiến đến, phát tay, ý bảo đóng chặt cửa lại.

Tiếng ồn ào trong hành lang bị ngăn cách ngoài cửa, trong phòng hội nghị thoáng cái yên tĩnh thán kỳ. Chẳng biết tại sao, tất cả mọi người đều lựa chọn vị trí đối lập với Nhâm Xuyên, hơn nữa không nói một lời.

Từ trong ánh mắt hoặc nghi ngờ, hoặc chán ghét này, Phương Mộc đã đoán ra manh mối trong đó, không ai nguyện ý ngồi cùng một người như vậy.

Thân ở trong bầu không khí như vậy, Nhâm Xuyên có vẻ đứng ngồi không yên. Nhìn ra được, đây là một lão rất chú trọng hình tượng cá nhân. Kiểu tóc rẽ chéch thẳng nếp, tây trang màu thẫm chất liệu tinh tế, giày da màu đen không nhiễm một hạt bụi. Chỉ có điều, ánh mắt của ông ta và trang phục công chức tiêu chuẩn này không hề hợp nhau, ánh mắt bối rối, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tất cả mọi người không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn người đã bị “Ánh sáng thành phố” và dân chúng thành phố C tuyên án tử hình này. Đích xác, mà ngay cả Phương Mộc cũng không biết nên nói gì với ông ta. Hành vi của Nhâm Xuyên, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng. An ủi và khuyên giải đều chẳng có nghĩa lý gì, tin tưởng không chỉ một người trong này sẽ có suy nghĩ như vậy: Người như vậy, quả thật đáng chết.

Dưới những ánh nhìn lom lom này, Nhâm Xuyên càng thêm bức rức. Ông ta không ngừng nhìn lướt qua mặt những thành viên tổ chuyên án, sau mỗi lần ánh mắt tiếp xúc, đều vội vàng cuống quýt cúi đầu.

Phân cục trưởng cũng thấy khó xử, sau khi húng hắng vài tiếng, chỉ vào ông ta nói một câu: “Vị này chính là thẩm phán Nhâm Xuyên.”

Mọi người còn chưa kịp đáp lại, Nhâm Xuyên tựa như bị bén lửa nhảy dựng lên, cúi khom người đến mức trán cơ hồ đụng phải mặt bàn.

“Đã gây thêm phiền toái ọi người rồi.”

Có người cười trộm, bầu không khí thoáng cái cũng dịu lại. Phân cục trưởng khá bình tĩnh, chậm rãi châm một điếu thuốc, mở miệng hỏi: “Tại sao tới tìm chúng tôi?”

Nhâm Xuyên móc ra một bịch giấy, lau đi mồ hôi hột trên trán đang không ngừng lăn xuống, thoáng ổn định tinh thần, lắp bắp kể.

Từ khi tuyên án vụ Tề Viện đến nay, Nhâm Xuyên liền gặp phải áp lực cực lớn. Phán quyết bị ngàn người chỉ trích, truyền thông đưa tin dây cà ra dây muống. Việc này mang đến cho cuộc sống và công việc của ông ta ảnh hưởng rất lớn. Cùng ngày tuyên án, cửa sổ xe ông ta bị người đập bể. Sau đó, điện thoại công và di động của ông ta cơ hồ mỗi ngày đều nhận được lượng lớn cuộc gọi quấy rối và nhục mạ. Lãnh đạo tòa án từng kiến nghị ông ta tạm dừng công tác, Nhâm Xuyên đã cự tuyệt. Thứ nhất, ông ta không muốn để công chúng nghĩ ông ta vì phán quyết này cảm thấy chột dạ; Thứ hai, ông ta tin tưởng theo thời gian trôi qua, công chúng sẽ chậm rãi quên đi sự tình này.

Khi bài bỏ phiếu lần đầu tiên xuất hiện trên internet, Nhâm Xuyên nghĩ đó là một dân mạng nào đó lờ thiên hạ, cũng không để trong lòng. Song, khi các website lớn cùng diễn đàn trực tuyến, weibo bắt đầu điên cuồng đăng lại bài bỏ phiếu, ông ta bắt đầu sợ. Sau khi bài bỏ phiếu xuất hiện lần thứ hai, đồng nghiệp của Nhâm Xuyên lên nói cho ông ta biết, cảnh sát đã bắt đầu chú ý tới bài bỏ phiếu này, hơn nữa đã triển khai vây bắt ở địa điểm đăng bài đầu tiên của “Ánh sáng thành phố”. Việc này chứng tỏ, bài bỏ phiếu không hề là trò đùa. Hơn nữa, Nhâm Xuyên trong đủ loại bình luận và suy đoán trên mạng về “Ánh sáng thành phố”, đã ý thức được người này rất có khả năng chính là hung thủ liên tiếp giết hại ba người thời gian trước. Ông ta hoàn toàn hoảng sợ, sau khi cân nhắc nhiều lần, quyết định hướng cảnh sát cầu trợ.

“Hiện tại, ánh mắt của mọi người nhìn tôi.” Nhâm Xuyên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Tựa như đang nhìn một người chết vậy.”

Dứt lời, ông ta tràn ngập hy vọng nhìn mọi người, tựa hồ muốn nghe được mấy câu như “Đừng nghĩ vậy”, “Không nghiêm trọng vậy đâu”. Song, không ai mở miệng, mọi người vẫn như trước yên lặng chìn chăm chăm ông ta.

Ý nghĩa này, cho dù là trong mắt cảnh sát, Nhâm Xuyên cũng đã là một người đã “chết” hơn phân nửa rồi.

Nụ cười của ông ta lập tức biến mất, cả người bắt đầu có chút run rẩy.

Phân cục trưởng dập tắt tàn thuốc, trầm ngâm một chút, mở miệng hỏi: “Chúng tôi có thể giúp được gì cho ông?”

Nhâm Xuyên xóc lại tinh thần, thử hỏi thăm: “Tôi có thể biết tiến triển điều tra phá án của các anh không?”

“Việc đó không thể được.” Phân cục trưởng dứt khoát cự tuyệt.

“VẬY. . . . ? Đặc thù cơ bản của người đó thì sao?” Nhâm Xuyên còn chưa hết hy vọng, “Bộ dạng hần thể nào? Hoặc là.”

Có người cười rộ lên, lập tức không chút khách khí mà cắt ngang lời của ông ta: “Nếu chúng tôi biết bộ dạng hần thể nào, đã sớm bắt được hần rồi.”

Nhâm Xuyên có chút không khống chế được, lớn tiếng truy hỏi: “Nếu các anh cái gì cũng không biết, làm sao bảo vệ tôi? Tôi làm sao bây giờ?”

Phân cục trưởng cau mày: “Ai nói chúng tôi phải bảo vệ ông?”

Nhâm Xuyên ngẩn ra, lắp bắp nửa ngày mới nói: “Tôi dự định xin. Cảnh sát tiến hành bảo vệ an toàn cho tôi.”

“Lệnh bảo vệ người đầu?” Phân cục trưởng tỉnh bơ, “Đó chỉ giới hạn trong những vụ án như ly hôn — Vợ của ông là ‘Ánh sáng thành phố’?”

Mọi người phì một tiếng cười rộ lên.

Mặt Nhâm Xuyên thoáng cái đỏ bừng, càng nói năng không đầu không đuôi.

“Không phải. Ý của tôi là. . . .”

“Được rồi, ý tứ của ông tôi hiểu được.” Phân cục trưởng vung tay lên, “Việc này lời tôi nói không có ích lợi gì, phải được cấp lãnh đạo nghiên cứu đưa ra quyết định. Bất quá, cá nhân tôi kiến nghị vài điểm với ông, chỉ để cho ông tham khảo thôi: Thứ nhất, tận lực đừng ra ngoài, nhất là nơi đông người, tan tằm tốt nhất về thẳng nhà; Thứ hai, nếu có người không rõ thân phận gõ cửa, tuyệt đối không mở cửa, cho dù hần là người thu tiền điện hay bán hàng bảo hiểm; Thứ ba, giảm bớt số lần ra ngoài ăn, dùng chén đĩa và dụng cụ của mình; Thứ tư, tốt nhất nhớ số điện thoại trực ban của sở cảnh sát gần nhà ông, nếu có số điện thoại của dân cảnh khu vực thì càng tốt, nếu xảy ra ngoài ý muốn, cảnh sát 110 sẽ không nhanh như ông nghĩ đâu, còn không bằng trực tiếp tìm sở cảnh sát; Cuối cùng.” Phân cục trưởng dừng một chút, “Chúc ông may mắn nhé.”

Nhâm Xuyên vẫn chăm chú lắng nghe, nghe được lời cuối cùng, sắc mặt lại biến đổi. Ông ta ổn định tinh thần, liếm liếm đôi môi khô nứt, tựa hồ còn có lời muốn nói, nhưng mắt thấy phân cục trưởng đã rũ mí mắt, lấy ra thuốc hút, cũng chỉ có thể nói lời cảm tạ rồi rời đi.

Nhâm Xuyên vừa ra khỏi phòng hội nghị, thì có thành viên tổ chuyên án lập tức vỗ tay.

“Hả giận, thật con mẹ nó hả giận!”

Phân cục trưởng hắc hắc cười vài tiếng rồi gọi mọi người ngồi xuống.

“Thứ vô liêm sỉ này, phải có người cho gã một bài học. Nhưng mà, chuyện gã nói chúng ta cũng phải chú trọng.” Phân cục trưởng nghiêm mặt nói: “‘Ánh sáng thành phố’ đã công khai mục tiêu xuống tay của hần, đây đối với chúng ta mà nói, vừa là khiêu khích, cũng là cơ hội. Kỳ thật, cũng không cần Nhâm Xuyên đích thân mời, chúng ta cũng dự định áp dụng biện pháp giám hộ gã.”

Tiếp đó, ông cùng mấy người phụ trách bắt đầu nghiên cứu chi tiết biện pháp tiến hành giám hộ Nhâm Xuyên. Nói vài câu, phân cục trưởng phát hiện hứng thú của mọi người không cao, không phải cúi đầu nhìn điện thoại di động, thì là hút thuốc ngẩn người, không khỏi cực kỳ phát cáu.

“Mẹ nó đều tập trung tinh thần chút đi!” Phân cục trưởng đập bàn, “Lần này vô luận thể nào không thể để ‘Ánh sáng thành phố’ thành công trốn lốt. Người ta đã chỉ đích danh ấy người biết người ta muốn giết ai rồi, nếu Nhâm Xuyên chết, chúng ta mẹ nó còn mặt mũi làm tiếp sao?”

Đích xác, Nhâm Xuyên có đáng là người chết tiếp theo hay không, nếu đã biết ý đồ của hung thủ, thân là cảnh sát, phải đem yêu ghét cá nhân sang một bên, toàn lực bảo vệ Nhâm Xuyên, đồng thời cố gắng truy bắt hung thủ quy án.

Vì vậy, tất cả mọi người xốc lại tinh thần, thương thảo biện pháp giám hộ Nhâm Xuyên, bầu không khí trong phòng hội nghị lại sôi nổi hẳn lên.

Phương Mộc lắng lặng ngồi một bên, lưu ý lắng nghe từng người phát biểu. Rất nhanh, anh ý thức được, tất cả mọi người đã quen gọi tên đó là —— Ánh sáng thành thị.

Thói quen xưng hô này không chỉ có cảnh sát. Mỗi khi người dân thành phố C nói đến hung thủ thủ giết người liên hoàn đã liên tiếp giết chết ba gã “Ác nhân”, vì người vô tội “Đề cao chính nghĩa”, cũng dùng “ánh sáng thành thị” để gọi hắn. Nhiệt độ của cái tên này càng ngày càng cao, trên trang bình luận về định nghĩa của website nào đó thậm chí còn xuất hiện định nghĩa “Ánh sáng thành phố”, hơn nữa lướt ghé thăm còn nối liền không dứt. Trong mắt đại đa số dân chúng “Lương Sơn hảo hán” đương đại, “Hiệp khách” thế kỷ 21, tựa hồ thật sự như một luồng sáng mạnh, chậm rãi xua tan màn đêm bao trùm thành phố này.

Có vài cảnh sát lén nói đùa, dứt khoát đừng bắt tên kia nữa, có nó, cảnh sát bớt phần phiền toái.

Có lẽ, người duy nhất hy vọng tên này mau chóng biến mất, chỉ có Nhâm Xuyên. Ông ta hẹn tổ chuyên án hai ngày sau, thượng cấp liền cho phép bố trí nhóm giám hộ ông ta. Nghe nói, là viện trưởng của tòa án khu Hòa Bình tự mình đưa ông ta tới sở cảnh sát, yêu cầu cảnh sát cung cấp bảo vệ người. Tổ chuyên án đã sớm có chuẩn bị, rất nhanh liền xuất ra phương án giám hộ trọn vẹn. Trong đó, một tổ bốn người âm thầm đi theo Nhâm Xuyên, phạm vi giám hộ từ địa điểm làm việc của ông ta bao trùm đến nhà riêng; Đồng thời, yêu cầu Nhâm Xuyên mang theo điện thoại di động bên người, cũng thực hiện định vị 24/24. Hơn nữa, trên điện thoại di động của Nhâm Xuyên bộ phận kỹ thuật hình sự đã lắp đặt các phím tắt, trực tiếp gọi tới một đường dây chuyên dụng, ấn phím là có thể kết nối, cũng phải người đặc biệt trông coi.

Phương Mộc cũng bị sắp xếp trong nhóm nhỏ đó, đoạn thời gian trực đầu tiên là ca sáng, từ 8h sáng đến 6h chiều, cũng chính là khoảng thời gian Nhâm Xuyên đến tòa án tới khi tan tầm về đến nhà.

Cùng ngày, sắc trời âm trầm, nhiệt độ giảm đột ngột. Khi Phương Mộc bị chuông điện thoại di động đánh thức, nhìn ngoài cửa sổ bầu trời vẫn một mảnh đen ngịt như trước, còn tưởng rằng điện thoại di động xảy ra vấn đề. Sau khi xác định thời gian vài lần, Phương Mộc lúc này mới ý thức được, đã sắp bước vào mùa đông.

Trong phòng rất lạnh, Phương Mộc run run rẩy rẩy khoác áo bước xuống giường, nhìn thấy trên bàn ăn bày khay thức ăn được đẩy lại. Vừa mở ra nhìn, cháo trắng và trứng chiên còn tỏa hơi nóng. Giày Liều Á Phàm cũng không ở cạnh cửa, có lẽ đã đi làm.

Trên mặt Phương Mộc lộ ra nụ cười, đáy lòng lại than nhẹ một tiếng.

Ăn xong điểm tâm, Phương Mộc lái xe thẳng đến tòa án nhân dân khu Hòa Bình, ở lối vào bãi đỗ xe vừa vặn gặp được xe của Nhâm Xuyên. Ông ta hiển nhiên đã quen với việc bảo vệ theo bên cạnh này, sau khi khóa kỹ cửa xe, liền nhìn quanh bãi đỗ. Cơ hồ là cùng lúc, trong một chiếc xe thương vụ màu đen nhảy xuống một gã đàn ông, sau khi quan sát khắp nơi một lượt, chậm rãi đi về hướng Nhâm Xuyên.

Trên mặt Nhâm Xuyên nặn ra một nụ cười khó coi. động tác cứng ngắc hướng trong xe thương vụ màu đen phát tay, rồi cùng người đàn ông một trước một sau đi về phía tòa nhà lớn của tòa án.

Phương Mộc đậu xe xong, xoay người hướng đến xe thương vụ màu đen. Lúc này, một chiếc xe Jeep màu xám khác cũng đậu bên cạnh xe thương vụ. Về mặt uể oải Dương Học Vũ giục cửa xe ra nhảy xuống, theo động tác của anh ta, một luồng khói dày đặc từ trong xe xông ra. Dương Học Vũ phun đầu lọc thuốc lá đã sắp tắt, từ trong túi tiền móc ra một quyển sổ nhẵn nhúm đưa cho Phương Mộc, thanh âm khản đặc nói: “Giao ca.”

Phương Mộc ngừng đầu liếc vào bên trong xe jeep, ba cảnh sát ngã trái ngã phải tựa ở ghế xe ngủ say. Anh tiếp nhận quyển sổ, lật lật, phía trên ghi chép tình hình hoạt động của Nhâm Xuyên ngày hôm qua sau khi tan tầm. Xem ra, người này còn rất nghe lời, sau khi về đến nhà thì đóng cửa không ra nữa.

Phương Mộc đánh dấu xong thời gian và tên mình, nhìn Dương Học Vũ đang ngáp, vỗ vỗ vai anh ta nói: “Mau tìm chỗ nghỉ ngơi đi.”

“Nghỉ ngơi cái rắm!” Dương Học Vũ tức giận nói: “Đám người kiểm nghiệm bút tích kia sắp chỉnh lý đưa ra kết quả rồi, tôi phải đi xem.”

33. Chương 15 - Phần 04

Chương 15 - Ánh sáng thành thị (2)

Nhóm nhỏ được tổ chuyên án giao nhiệm vụ kiểm nghiệm vật chứng án mạng trung học số 47 từng báo cáo, trong giấy nháp tính toán không phát hiện mã hóa cùng loại, hoài nghi bị hung thủ để trên một vài tờ giấy chất chồng lên nhau. Hơn nữa, cho dù có viết mã hóa, cũng có khả năng bị vết máu che phủ. Do đó, nhóm nhỏ lại tạm thời mượn vài nhân viên khám nghiệm bút tích, trong gần trăm tờ giấy nháp tính toán tiến hành tổ hợp, tra tìm chữ viết không thuộc về nạn nhân Nguyễn Minh Quân. Công việc loại này rất tốn thời gian và công sức, bất quá cũng may là đã tìm ra kết quả.

Phương Mộc gật gù đầu, nói câu vớ vẩn cho cậu rồi. Dương Học Vũ khoát khoát tay, xoay người lên xe lái khỏi bãi đỗ xe tòa án.

Phương Mộc thì lên chiếc xe thương vụ màu đen nọ, cùng hai gã cảnh sát còn lại làm động tác chào hỏi, sau khi để bọn họ nhất nhất ký tên lên quyển sổ, bắt đầu công tác giám hộ buồn chán.

Nói nó buồn chán, kỳ thật không khoa trương chút nào. Cách mỗi nửa giờ, đám người Phương Mộc sẽ cùng cảnh sát bảo vệ bên cạnh Nhâm Xuyên tiến hành gọi điện, nhận được câu trả lời cơ hồ nhất trí.

“Nhâm Xuyên đang xem hồ sơ vụ án trong phòng làm việc, không có gì dị thường.”

“Nhâm Xuyên cùng thẩm phán khác thảo luận nghiên cứu tình tiết vụ án, không có gì dị thường.”

“Nhâm Xuyên chuẩn bị trước khi mở phiên tòa, không có gì dị thường.”

Cuối cùng, tất cả mọi người cũng lười nói tí mớ, trả lời một câu không có gì dị thường rồi ngắt bộ đàm.

Nhàn đến vô vị, Phương Mộc liền cùng hai đồng sự khác trò chuyện. Nói đông kể tây nửa ngày, chủ đề tự nhiên trở về trên người Nhâm Xuyên. Một cảnh sát trẻ tuổi oán giận nói: “Con mẹ nó, lãng phí hết thời gian trên người tên khốn này. Nhân dân nếu biết chúng ta dành tình lực lớn như vậy, nhiều tiền như vậy, bảo vệ thằng cầu quan này, không chừng còn mắng chửi chúng ta ấy chứ.”

“Đúng thế.” Một cảnh sát khác phụ họa nói, “Để cho ‘Ánh sáng thành phố’ kia làm thịt gã cho rồi, tất cả mọi người bớt lo —— Đương nhiên, tốt nhất không phải trong lúc chúng ta trực ban.”

Tất cả mọi người cười rộ lên. Phương Mộc cũng liên tục cười khở theo, ánh mắt không khỏi liếc về phía cửa sổ thứ ba hướng tây lầu bốn. Đó chính là phòng làm việc của Nhâm Xuyên. Đang khi gã vui đầu làm việc, tin rằng lòng cũng tràn đầy thấp thỏm bất an. Lúc này toàn dân đều nói gã đáng giết, nếu Nhâm Xuyên biết ngay cả cảnh sát cũng hận gã không thể chết sớm hơn một chút, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Thật sự không trách được những cảnh sát này, tuy trong người mang chức trách, nhưng mỗi người đều có quan điểm thiện ác của riêng mình. Giận dữ đối với phán quyết bất công, tuyệt đối không chỉ có những dân mạng này. Kỳ thật, đại đa số cảnh sát tham dự điều tra giải quyết vụ án này đều cảm thấy hoang mang thế này: ‘Ánh sáng thành phố’ thật sự sai rồi sao? Bảo vệ người như vậy, mới là đúng sao?

Đúng hay sai, đối với cảnh sát mà nói kỳ thật không có ý nghĩa gì. Chỉ cần vi phạm hình pháp, mặc kệ là ai, đều phải chịu trách nhiệm hình sự. Tương ứng, chỉ cần sinh mệnh an toàn gặp phải uy hiếp, mặc kệ là ai, đều phải tiến hành bảo vệ.

Chỉ có điều nỗi buồn chán này lại làm cho người ta đặt ra câu hỏi về công việc của họ đang làm có chính đáng hay không, thực là nhàm chán. Khoảng 10h sáng, cảnh sát bảo vệ bên cạnh Nhâm Xuyên chủ động tiến hành gọi điện, nghe thanh âm rất có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác.

Nhâm Xuyên sắp ra tòa thẩm tra xử lý một vụ án dân sự, phía bị cáo biết được quan tòa chủ thẩm là gã, cư nhiên đưa ra đề xuất với tòa án muốn Nhâm Xuyên tránh đi, lý do hoài nghi gã không thể thẩm tra xử lý vụ án này một cách công chính.

“Thằng cha này mặt tái mét cả rồi, ha ha.”

Cảnh sát trong xe jeep nghe xong, cũng cười trộm không thôi.

Sắp tới giữa trưa, thời tiết càng thêm âm u, kèm theo từng trận từng trận gió lớn. Sau giờ cơm trưa, trận tuyết đầu tiên của mùa đông chậm rãi rơi xuống trên bầu trời thành phố C.

Tuyết càng rơi càng lớn, cả đất trời nhất thời bày ra một mảnh màu mờ mịt. Phương Mộc tựa vào cửa sổ xe, lẳng lặng nhìn gió lớn cuốn những bông tuyết bay lượn. Người đi trên đường đều bước đi vội vã, tựa hồ đối với trận tuyết lớn thỉnh thoảng xảy ra này chưa hề chuẩn bị tâm lý. Một cô gái trang phục hợp thời cơ hồ nhảy bước chạy về phía xe taxi bên cạnh, giày da mỏng manh dưới cặp chân kia hiển nhiên đã không cách nào chống đỡ hàn ý rét thấu xương theo lượng tuyết rơi mang đến.

Phương Mộc giật mình.

Anh chợt nhớ đến, Liêu Á Phàm còn mang đôi giày thể thao mặt lưới, dưới thời tiết như vậy, khẳng định sẽ cóng mất. Anh không khỏi cuống quýt trách cứ mình sơ ý, liền theo đó lại vì mình giải thích: Gần đây công tác quá bận rộn, mỗi ngày chỉ có thể gặp Liêu Á Phàm sau khi tan tầm, có vài chỗ chênh lệch với cô bé cũng khó tránh khỏi. Song, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không cách nào thoát khỏi cảm giác tội lỗi càng ngày càng lớn.

Phương Mộc nhìn đồng hồ, bây giờ còn chưa tới 12h30, vẫn còn trong thời gian các thẩm phán nghỉ trưa. Anh do dự trong chốc lát, quyết chuyển theo hai đồng sự khác nói phải ra ngoài xử lý chuyện, cũng cam đoan sẽ trở về thật nhanh. Bọn họ đang nhàn đến phát hoảng, rất sẵn khoái đáp ứng yêu cầu của Phương Mộc.

Phương Mộc lập tức chạy đi khởi động chiếc xe Jeep của mình, chạy đến một cửa hàng gần đó, mua một bộ áo lông màu tím và một đôi giày da cotton. Khi mua giày, anh thật sự không biết hiện tại thịnh hành kiểu dáng thế nào, ý nghĩ đầu tiên cư nhiên là gọi cho Mễ Nam nhờ tư vấn một chút. Mới vừa lấy điện thoại ra, Phương Mộc liền ý thức được tuyết đối không ổn, cũng bị suy nghĩ của mình dọa sợ.

Tâm tình theo đó buồn bã, Phương Mộc rốt cuộc không lòng dạ nào chọn lựa nữa, tùy tiện mua một đôi rồi ngựa không dừng vó chạy về phía bệnh viện nhân dân thành phố C.

Liêu Á Phàm cũng không ở trong phòng nghỉ của hộ công. Mấy nữ hộ công trung niên hiển nhiên biết Phương Mộc chính là “vị hôn phu” trong miệng Liêu Á Phàm, một bên mang theo ý cười không ngừng đánh giá anh, một bên che miệng khẽ nói nhỏ với nhau. Cuối cùng, vẫn là nữ hộ công lần trước đan len kia nói cho Phương Mộc, Liêu Á Phàm ở trong phòng bệnh số 19 lầu hai.

Phương Mộc sau khi cảm ơn, mang theo túi mua hàng lại đi đến phòng bệnh 219.

Đây là một gian phòng bệnh đơn, Liêu Á Phàm đang lau sàn. Vừa khéo, Giang Á cũng đang trong phòng bệnh, đứng nói chuyện cùng một nữ y tá.

Nhìn thấy Phương Mộc tiến đến, Liêu Á Phàm vô cùng kinh ngạc.

“Sao chú lại tới đây?” Cô vô thức lấy điện thoại di động ra xem thời gian, “Lúc này là mấy giờ rồi?”

Giang Á và nữ y tá cũng đồng loạt đưa mắt hướng về phía Phương Mộc. Dưới ánh nhìn chăm chú này, Phương Mộc có vẻ rất không được tự nhiên, anh nhắc túi mua hàng trong tay, lắp bắp nói: “Tuyết rơi.”

Mặt Liêu Á Phàm đỏ bừng, nhìn qua cũng rất vui sướng. Cô tiếp nhận túi mua hàng trong tay Phương Mộc, có chút ngượng ngùng nói với nữ y tá: “Chị Nam em đi thử một chút, rất nhanh sẽ trở lại.” Dứt lời, cô để lại cây lau nhà, một đường chạy chậm ra khỏi phòng bệnh.

Y tá Nam cười đáp ứng, xoay người đánh giá Phương Mộc.

“Anh chính là bạn trai của Tiểu Liêu sao?” Trong ánh mắt y tá Nam lộ ra một tia tán thưởng và hâm mộ, “Anh thật tốt với cô bé.”

“Lần trước lúc gặp mặt tôi cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng mà không tiện hỏi.” Giang Á cũng nói, “Phương cảnh quan, ánh mắt của anh không tồi, Tiểu Liêu là một cô gái rất tốt.”

Phương Mộc không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể nặn ra một nụ cười đáp lại.

“Như vậy đi, anh cứ yên tâm.” Y tá Nam lại chuyển sang Giang Á, “Sáng ngày mốt sẽ trở lại, đúng không?”

“Đúng.” Về mặt Giang Á khẩn thiết, “Đã tạo thêm phiền toái cho cô rồi.”

“Đừng khách khí. Đó cũng là việc tôi nên làm.” Dứt lời, y tá Nam hướng Phương Mộc vẫy vẫy tay, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Phương Mộc và Giang Á. Bốn mắt nhìn nhau, Giang Á cười cười trước, kéo qua một cái ghế nhỏ ý bảo Phương Mộc ngồi xuống.

“Hôm nay cố ý tặng quần áo và giày cho bạn gái sao?”

Phương Mộc gãi gãi ót: “Cứ cho là vậy đi.”

Giang Á nhẹ nhàng cười rộ lên: “Thật là một người đàn ông tốt mà.”

“Nào có.” Phương Mộc xua xua tay, ánh mắt chuyển hướng cô gái nằm trên giường bệnh, “Cùng anh so sánh, tôi vẫn kém xa.”

“Ôi, tôi là không có cách nào.” Giang Á ngồi bên giường, kéo bàn tay khô gầy của cô gái chậm rãi vuốt ve, “Cũng không thể bỏ mặc em ấy được.”

Nữ nhân mặc dù vẫn ngủ say, sắc mặt lại xem như hồng nhuận. Có lẽ là bản năng cơ thể cảm ứng được động tác của Giang Á, hai gò má đều phớt qua một mảnh ửng hồng, hô hấp cũng thoáng dồn dập.

Giang Á vươn tay, ở trên trán và gương mặt mềm mại của cô nhẹ nhàng vuốt ve.

“Tôi tin tưởng, em ấy có thể nghe được tôi nói chuyện.” Động tác của Giang Á nhẹ nhàng chậm chạp, tựa hồ cô gái là một món đồ sứ vô cùng trân quý, mỏng manh dễ vỡ, “Một ngày nào đó, em ấy sẽ hồi tỉnh.”

Phương Mộc vô thức nhìn tấm thẻ bệnh nhân trước giường bệnh. Ngụy Ngụy.

Anh đột nhiên cảm thấy cái tên này dường như đã từng quen biết, bất giác nhẹ giọng đọc ra.

Giang Á đã nhận ra sự khác thường của Phương Mộc, nở nụ cười.

“Đúng rồi, Ai là người đáng yêu nhất .” Hắn quay đầu mặt hướng cô gái, tựa hồ đang lầm bầm lầu bầu, hoặc như đang cùng cô gái trò chuyện, “Em chính là người đáng yêu nhất.”

(Tiêu: “Ai là người đáng yêu nhất” là tác phẩm nổi tiếng của nhà văn Trung Quốc Ngụy Ngụy)

Chứng kiến một màn này khiến người ta xót xa. Tâm trạng Phương Mộc cũng có chút buồn bã.

“Cô ấy như vậy.” Phương Mộc hỏi dò, “Đã bao lâu rồi?”

“Đã hơn nửa năm rồi.” Giang Á bình tĩnh nói, “Bác sĩ nói, em ấy đang khôi phục rất tốt.”

“Nguyên nhân gì khiến cô ấy hôn mê, bệnh tật, hay tai nạn?”

“Ở nơi này của em ấy có một khối u, cần phẫu thuật.” Giang Á chỉ chỉ đầu mình, “Kết quả, sau khi xuống giường mổ thì không tỉnh lại nữa.”

“Hả?” Phương Mộc mở to hai mắt nhìn, “Tại sao?”

“Không biết.” Giang Á lắc đầu, “Lúc tôi yêu cầu bác sĩ trưởng giải thích, mới phát hiện bệnh án gì gì đó, hết thấy đã bị sửa chữa.”

“Nói như vậy, bệnh viện có trách nhiệm?”

“Tôi nghĩ vậy. Nhưng mà bệnh viện không thừa nhận, chỉ đáp ứng lưu lại bệnh viện quan sát, phí dụng miễn phí toàn bộ.” Giang Á than nhẹ một tiếng, “Trong tay của tôi không có bằng chứng, cũng chỉ có thể nghe theo bệnh viện sắp xếp.”

34. Chương 15 - Phần 05

Phương Mộc thấy hẳn nói đến bất đắc dĩ, tâm trạng cũng có chút không đành lòng, suy nghĩ một chút, chuyển đề tài.

“Vừa rồi nghe anh và y tá Nam trò chuyện — Thế nào, muốn ra ngoài?”

“Đúng vậy, nhập một nhóm hàng.” Giang Á cũng rất nhanh đã điều chỉnh tốt tâm tình, “Ủy thác y tá Nam giúp tôi chăm sóc Ngụy Ngụy. Cũng may là thời gian không lâu, nhiều nhất chỉ một ngày mà thôi.”

“Ừ, nếu y tá Nam bận rộn không đến được, Á Phàm cũng có thể đến giúp.”

Giang Á cười cười: “Tốt quá, cảm ơn.”

“Nhưng mà, Nhị Bảo làm sao bây giờ?” Phương Mộc suy nghĩ một chút, “Bằng không, gửi đến nhà tôi trước đi?”

“Không có việc gì. Tôi bảo nhân viên cửa hàng của tôi chăm sóc Nhị Bảo.” Giang Á vỗ vỗ vai Phương Mộc, “Anh yên tâm đi, chỉ cần chuẩn bị cho chú nhóc đó đủ thức ăn, nó sẽ rất ngoan.”

Phương Mộc nửa buồn cười nửa bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Thằng bé này, tham ăn một cây mà.”

Đang nói chuyện, Liêu Á Phàm cực kỳ vui vẻ xông tới. Cô mặc áo lông và giày da cotton mới, đứng trước giường bệnh dạo qua một vòng.

“Thế nào, đẹp mắt không?”

Phương Mộc cao thấp đánh giá một phen, nhìn quần áo còn miễn cưỡng vừa người, lại hỏi: “Giày vừa chân không?”

“Vẫn đi được.” Liêu Á Phàm trái lại rất dễ chịu, “Hơi lớn chút, nhưng mà không sao.”

“Phương cảnh quan rất cẩn thận.” Giang Á cười nói, “Á Phàm thật hạnh phúc.”

Liêu Á Phàm toét miệng cười, hai mắt lấp lánh tỏa sáng nhìn chằm chằm Phương Mộc. Phương Mộc cuống quýt rũ mắt xuống, nhìn đồng hồ nói: “Tôi đi trước đây, buổi chiều còn phải làm việc.”

Dứt lời, anh cùng Giang Á vẫy tay từ biệt, ra khỏi phòng bệnh 219. Mới vừa đi vài bước, chợt nghe thấy phía sau vang lên một tràn tiếng bước chân thanh thúy.

Phương Mộc quay đầu lại, Liêu Á Phàm đang chạy hồng hộc tới, kéo lấy cánh tay anh, cười hì hì nói: “Con tiễn chú ra ngoài, thuận tiện đổi lại quần áo.”

“Đổi làm gì?” Phương Mộc thoáng vùng vẫy thân mình, “Cứ mặc như vậy đi.”

“Không, khi làm việc mặc cái này rất đáng tiếc.” Liêu Á Phàm cúi đầu nhìn nhìn giày da bóng loáng có thể soi cả hình mặt người, “Dù sao trong bệnh viện cũng không lạnh — Sau khi tan ca sẽ mặc.”

“Được, tùy con.” Phương Mộc bất đắc dĩ lắc đầu.

Thẳng đến khi Phương Mộc đã lái xe đi rất xa, vẫn có thể nhìn thấy Liêu Á Phàm hướng mình vẫy tay. Giữa đầy trời gió tuyết, cô rất nhanh liền biến thành một chấm nhỏ màu tím, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Phương Mộc từ trong kính chiếu hậu thu hồi tầm mắt, Liêu Á Phàm mừng rỡ khi nhận được quà khiến anh cảm thấy càng thêm áy náy. Cô bé dưới bề ngoài bốc đồng, nóng nảy, che giấu chính là một khối tâm thấp hèn tới cực điểm.

Từ hôm nay trở đi, phải đối tốt với con bé hơn.

Phương Mộc tự nói với mình.

Ước chừng 15 phút sau, cao ốc của tòa án khu Hòa Bình xuất hiện phía trước. Bởi vì thành linh đổ xuống đợt tuyết lớn này, giao thông có vẻ có chút tắc nghẽn. Đợi ở giao lộ ước chừng 5 phút sau, đèn xanh đột nhiên sáng lên. Phương Mộc vừa giảm xuống chân ga, điện thoại di động trong túi quần liền vang lên. Phương

Mộc liếc một cái, là một đồng sự của nhóm nhỏ giám hộ, anh cầm lấy tai nghe nhét vào lỗ tai, rồi nhấn xuống nút nghe.

“Alo?”

“Mau trở lại, đã xảy ra chuyện!”

Trong lòng Phương Mộc rung mình, dưới chân cũng đột ngột tăng lực. Xe jeep trên mặt đường trơn ướt nhoáng một cái, nhanh như điện chớp chạy về hướng tòa án khu Hòa Bình.

Cùng lúc Phương Mộc đem xe chạy đến cửa cao ốc tòa án, nhảy xuống xe, anh nhìn lướt qua hướng bãi đỗ xe, chiếc xe thương vụ màu đen nọ vẫn đứng tại chỗ, cửa xe lại mở rộng ra. Là cái gì khiến bọn họ bối rối đến ngay cả cửa xe cũng chưa kịp đóng?

Trong đầu anh đột nhiên dâng lên một luồng dự cảm xấu, buổi sáng còn nói đùa để cho “Ánh sáng thành phố” làm thịt Nhâm Xuyên, sẽ không tà môn như vậy chứ?

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, chạy vọt lên lầu. Mới vừa chạy đến lầu hai, liền nhìn thấy một cảnh sát tòa án như con ruồi không đầu loạn chuyên vòng vo trong hành lang. Phương Mộc bắt được một người trong đó, móc ra thẻ cảnh quan nhoáng lên trước mắt gã, lớn tiếng hỏi chuyện gì xảy ra.

Cảnh sát tòa án kia vẻ mặt kinh hoảng, lắp bắp nói: “Tôi cũng không biết. Là người của các anh nói. Nhâm Xuyên đã mất tích.”

Phương Mộc chửi một tiếng, chỉ thị cảnh sát tòa án lập tức phong tỏa cổng chính tòa án, bắt luận kẻ nào cũng không cho phép ra ngoài. Lúc này điện thoại của Dương Học Vũ cũng gọi tới. Điện thoại vừa thông, anh ta liền trực tiếp nói cho Phương Mộc, từ kết quả định vị điện thoại di động đến xem, điện thoại của Nhâm Xuyên còn đang trong pháp viện, vị trí ở sườn đông cao ốc. Điện thoại di động chuyển sang trạng thái trò chuyện, nhưng không ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng nước mơ hồ.

Đại não Phương Mộc chuyển động cực nhanh, xoay người chạy về hướng lầu bốn. Lúc chạy đến khúc ngoặt cầu thang lầu ba, vừa vận nhìn thấy cảnh sát phụ trách bảo vệ bên cạnh Nhâm Xuyên từ trên lầu chạy xuống. Nhìn ra được tinh thần anh ta khẩn trương cao độ, trong tay mang theo súng ngắn kiểu 92 đầu lớn. Phương Mộc vội vàng chặn anh ta lại hỏi tình huống. Người nọ đã chạy đến nói không ra hơi, ấn ngực thở hổn hển một trận mới dứt quãng đem tình hình nói rõ.

Ước chừng 10 phút trước anh ta thấy Nhâm Xuyên còn đang trong phòng làm việc xem hồ sơ vụ án, hết thấy yên ổn như thường, liền đến giữa cầu thang hút thuốc. Một điếu thuốc còn chưa hút xong, đột nhiên nhận được điện thoại của tổ chuyên án, nói điện thoại di động của Nhâm Xuyên đột nhiên bấm vào đường dây báo động đặc biệt nọ. Anh ta lập tức trở về phòng làm việc của Nhâm Xuyên, phát hiện phòng đã trống không. Anh ta hoảng sợ, vội vàng thông báo đồng sự dưới lầu tiếp ứng lập tức lên lầu tìm Nhâm Xuyên.

“Hai người bọn họ đâu?”

“Hắn là còn trong tòa nhà.”

Phương Mộc bảo anh ta dùng bộ đàm liên lạc với hai đồng sự nọ, lục soát từ lầu ba đến lầu một, trọng điểm đặt ở phòng vệ sinh sườn đông, còn mình thì cấp tốc chạy về hướng phòng vệ sinh sườn đông lầu bốn.

Đây là phòng vệ sinh cách phòng làm việc của Nhâm Xuyên gần nhất. Song, trong phòng vệ sinh trống không. Phương Mộc nhanh chóng xem xét một chút, không có dấu hiệu vật lộn và đánh nhau. Anh hít hít mũi, trong không khí nhận nhận mùi hóa chất, tựa hồ cũng không sót lại mùi ệt các loại.

Anh không dừng lại lâu, cất bước chạy về hướng tầng năm, trong phòng vệ sinh sườn đông cũng không có một bóng người. Lúc này, Phương Mộc đã chạy đến hai chân như nhũn ra, anh không dám nghỉ ngơi, cắn răng, dọc theo cầu thang chạy thẳng lên lầu sáu.

Mới vừa chạy đến cửa phòng vệ sinh lầu sáu, điện thoại di động của Phương Mộc lại vang lên.

“Tìm được gã rồi, phòng vệ sinh lầu hai sườn đông.” Thanh âm của đồng sự như trút được gánh nặng, nhưng lại lộ ra một tia tức giận, “Tên khốn kia không sao cả!”

Phương Mộc ừ một tiếng, cảm thấy lỗ chân lông cả người trong nháy mắt nở ra, mồ hôi thoáng cái liền ướt đầm áo sơ mi.

Anh tựa trên tường thở hổn hển vài phút, mới nâng hai chân đau nhức, chậm rãi xuống lầu.

Vừa mới chuyển vào hành lang lầu hai, Phương Mộc liền nhìn thấy Dương Học Vũ mang theo mấy người nữa chạy bộ đến. Sắc mặt của anh ta xanh xám, nhìn thấy Phương Mộc cũng chỉ khẽ gật đầu, thấp giọng hỏi: “Người đâu?”

Phương Mộc chỉ chỉ phòng vệ sinh sườn đông. Ba đồng sự khác của nhóm nhỏ đứng ở cửa, sắc mặt hậm hực, thấy Dương Học Vũ sang đây, đều tự giác chừa ra một lối đi.

Dương Học Vũ cũng không thèm nhìn bọn họ, đi thẳng vào phòng vệ sinh. Nhâm Xuyên vẽ mặt khẫn trương đứng dựa vào cửa sổ, trong tay còn cầm cái điện thoại gây họa nọ.

Dương Học Vũ một cước đá bay thùng nước cạnh cửa, phân nửa nước trong thùng rào một tiếng tràn ra ngoài, đảo mắt đã chảy đến bên chân Nhâm Xuyên.

Nhâm Xuyên theo bản năng né tránh, nhưng không tránh thoát khỏi tay của Dương Học Vũ. Anh ta túm lấy áo Nhâm Xuyên, mũi cơ hồ muốn áp sát mặt đối phương.

“Mày làm cái quỷ gì?” Thanh âm Dương Học Vũ tuy thấp, nhưng lại lộ ra hàn ý rét thấu xương, “Đùa bỡn bọn tao, đúng không?”

Mặt Nhâm Xuyên đỏ bừng, cuống quýt phủ nhận: “Không cần thận ấn trúng. Vừa rồi vào phòng vệ sinh. Thật sự, tôi không phải cố ý.”

Mọi người vội vàng tiến lên kéo Dương Học Vũ ra, sợ anh ta sẽ động thủ đánh người. Dương Học Vũ bỏ tay mọi người ra, đầu tiên là quét nhìn khắp nơi một vòng, cuối cùng nhếch môi phun ra vài chữ.

“Tiếp tục đi.” Sau đó, anh ta vươn một tay, hướng Nhâm Xuyên chỉ chỉ, nhưng lại không nói gì, chỉ hung hăng trừng gã một cái, xoay người đi.

Phương Mộc thủy chung khoanh tay ngoảnh mặt làm thính, nhìn Dương Học Vũ rời đi, cũng gọi ba đồng sự khác của nhóm nhỏ xuống lầu.

Trở lại trong xe, hai gã đồng sự nhịn không được mắng Nhâm Xuyên một trận. Tâm tình của Phương Mộc cũng rất xấu. Nhâm Xuyên rõ ràng đang khảo nghiệm năng lực phản ứng của cảnh sát, bằng không sẽ không từ lâu bốn chạy đến phòng vệ sinh lầu hai. Gã vừa muốn dựa vào sự bảo hộ của cảnh sát, vừa không tín nhiệm cảnh sát. Phỏng chừng uy hiếp chết chóc “ánh sáng thành phố” tuyên bố đã sắp hành hạ tinh thần gã đến phân liệt rồi.

Rốt cuộc đến ca tiếp theo, sau 5h, người trong ca ốc pháp viện lục tục đi ra. Rất nhanh, Phương Mộc liền nhìn thấy Nhâm Xuyên mang theo bao công văn đi về hướng bãi đỗ xe, phía sau là cảnh sát kia vẫn xụ mặt như trước, theo sát Nhâm Xuyên ngồi vào xe Mazda màu lam có rèm che cửa gã.

Phương Mộc vỗ vỗ đồng sự ngủ gục trên vô lăng. Lập tức, hai chiếc xe một trước một sau lái khỏi pháp viện khu Hòa Bình.

Một đường không lời. Nửa giờ sau, Nhâm Xuyên cùng nhóm nhỏ giám hộ về tới tiểu khu Lam Ngạn Danh Uyển.

Dưới tòa nhà số 17 lô A, một chiếc xe buýt cỡ nhỏ màu trắng sớm đã đậu ở vị trí đỗ xe. Theo chiếc xe thương vụ màu đen lái đến gần, đèn trước xe lóe ra vài cái. Xe thương vụ cũng đáp lại giống vậy.

Sau khi dừng xe, Phương Mộc xuống xe, sau khi Nhâm Xuyên đem xe khóa kỹ, thành thành thật thật đứng trước cửa tòa nhà, chờ người trên xe. Một cảnh sát nhảy xuống, cùng Phương Mộc làm động tác chào hỏi. Ba người cùng lên lầu.

Thang máy dừng ở tầng 18. Ba người nối đuôi nhau đi ra, sau khi Nhâm Xuyên mở cửa nhà Phương Mộc vào cửa đầu tiên, sau khi xem xét bốn phía trong phòng một phen, nói với cảnh sát và Nhâm Xuyên đứng ở cửa không có gì dị thường.

Nhâm Xuyên lúc này mới cởi giày vào nhà, đem áo khoác và bao công văn ném trên bàn trà, lập tức cả người liền lui trên sofa bất động.

Phương Mộc mở ra bản ghi chép, sau khi cùng cảnh sát kia giao ca, giương mắt nhìn Nhâm Xuyên, nói câu đi trước, rồi chuẩn bị ra về.

Thành linh, Nhâm Xuyên từ trên sofa đứng lên, ngữ khí có chút thành khẩn nói: “Phương cảnh quan, có thể cùng cậu trò chuyện vài câu không?”

35. Chương 15 - Phần 06

Phương Mộc có chút kinh ngạc, suy nghĩ một chút ra hiệu cảnh sát kia xuống lầu trước.

“Phiền anh nói cho ba anh bạn nọ, không cần chờ tôi nữa.”

Cảnh sát kia nhìn Nhâm Xuyên, ừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Nhâm Xuyên đóng kỹ cửa nhà, hướng Phương Mộc cười cười, chỉ vào cái ghế trong phòng ăn nói: “Ngồi đi.” Dứt lời, gã liền tự mình vội vàng theo đến, vài phút sau, một chai Whiskey, xô đá, hai cái ly, một hộp thuốc lá Trung Hoa và gạt tàn đã đặt trên bàn.

Phương Mộc vẫn không nhúc nhích, thẳng đến khi Nhâm Xuyên rót rượu vào ly trước mặt mình mới đưa tay ngăn cản gã.

“Xin lỗi, tôi không uống rượu.”

Nhâm Xuyên cũng không miễn cưỡng anh, tự mình rót nửa ly Whiskey, sau khi thêm đá vào uống một hơi cạn sạch. Phương Mộc nhìn khuôn mặt từ từ tái nhợt nọ trở nên ửng hồng, suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi: “Làm sao ông biết tôi họ Phương?”

“Haha, công kiểm pháp (Công an - Kiểm sát - Tư pháp) không thể tách rời mà.” Bởi vì tác dụng của rượu cồn, ánh mắt Nhâm Xuyên trở nên mơ hồ, “Tôi quen vài người bạn ở hệ thống công an, cũng từng nghe đại danh của cậu.”

Đối với loại lời nói khách sáo này, Phương Mộc vừa không tỏ ra khiêm nhường, cũng không vui vẻ tiếp nhận, hỏi tiếp: “Ông muốn cùng tôi tán gẫu cái gì?”

Nhâm Xuyên không nói chuyện, rút ra một điếu thuốc lá châm lửa, rồi đẩy hộp thuốc lá về hướng Phương Mộc.

“Là thế này, tôi nghe nói trong tổ chuyên án cậu phụ trách làm chân dung tâm lý của hung thủ kia.” Nhâm Xuyên hít vào một ngụm khói thật sâu, “Có thể nói cho tôi biết hay không, ”Ánh sáng thành phố” này là hạng người gì?”

Phương Mộc không đụng vào thuốc lá của gã, mặt không chút thay đổi nói: “Nam giới, tuổi khoảng 25 tới 35. Thân cao khoảng 170cm tới 175cm, thể trọng khoảng 75 tới 80 kg.”

Phương Mộc vừa mở miệng, Nhâm Xuyên liền hết sức chăm chú lắng nghe, nghe đến cuối cùng, vẻ mặt vẫn đầy chờ mong, thấy Phương Mộc cúi đầu châm thuốc, tựa hồ không định mở miệng nữa, hy vọng trên mặt nháy mắt biến thành thất vọng.

“Chỉ thế thôi?”

“Đúng, hiện tại tôi chỉ có thể nói cho ông biết những điểm này.” Phương Mộc dứt khoát trả lời gã, “Có lẽ tương lai sẽ thu thập được nhiều thông tin hơn.”

“Chờ nào?” Nhâm Xuyên cắt ngang lời anh, ly rượu trong tay cũng nặng nề nện trên mặt bàn, “Chờ sau khi hắn giết chết tôi?”

Phương Mộc không nói nữa, chỉ yên lặng hút thuốc nhìn gã.

Nhâm Xuyên cũng tự biết mình thất thố, sau khi ngồi thở hồng hộc nửa ngày, đột nhiên nhếch miệng cười cười.

“Xin lỗi, tôi có chút khó kiềm chế.” Gã lại rót nửa ly rượu, nhấp một ngụm, “Xin cậu hiểu cho tôi, tư vị chờ chết. . . .Thật mẹ nó không dễ chịu chút nào.”

“Tôi hiểu được. Song, tâm tình có kích động đi nữa cũng vô ích.” Phương Mộc bình tĩnh nói, “Ông bây giờ có thể làm, chính là tận lực phối hợp với công việc của chúng tôi. Chỉ cần ông nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi, đừng chơi trò mảnh khỏe gì nữa, chúng tôi có thể cam đoan ông sẽ không có việc gì.”

Nhâm Xuyên nghe ra ý ngoài lời nói của Phương Mộc, trên mặt thoát đỏ thoát trắng. Sau đó gã khó xử cười cười, thấp giọng nói: “Chuyện lúc chiều. . . .Thật sự xin lỗi.”

Phương Mộc dời ánh mắt, trong lỗ mũi khê hừ một tiếng.

“Thế nhưng, tôi vẫn không rõ, ‘ánh sáng thành phố’ này tại sao muốn giết tôi?” Nhâm Xuyên lại nhấp một ngụm rượu, “Tôi kiểm tra người bên cạnh nhiều lần, vẫn nghĩ không ra tôi tới cùng đã đắc tội với ai.”

“Ông không cần phí sức làm việc đó.” Phương Mộc nói, “Hắn không phải người ông quen biết, thậm chí chẳng có nửa điểm quan hệ với ông.”

“Vậy hắn tại sao muốn giết tôi?” Nhâm Xuyên tròng hai mắt đỏ bừng, “Chỉ vì phán quyết kia?”

Phương Mộc không nói, chỉ ý tứ hàm xúc nhìn gã, hiển nhiên đã chấp nhận kết luận của gã.

“Đệt!” Nhâm Xuyên vẽ mặt phẫn uất còn có phần bất đắc dĩ, “Vậy cũng thật mẹ nó oan uổng cho tôi quá.”

Phương Mộc có chút khó hiểu: “Oan uổng ông?”

“Tuyệt đối là oan uổng tôi!” Nhâm Xuyên đỏ mặt tía tai nói, “Phán quyết nọ là ủy ban tư pháp ra quyết định!”

Phương Mộc gật đầu, tựa hồ đã biết Nhâm Xuyên tại sao cảm thấy oan ức.

Gọi là ủy ban tư pháp, là hình thức tổ chức xét xử đặc biệt của Trung Quốc. Cũng là một tổ chức lãnh đạo tập thể làm công việc xét xử của pháp viện. Bình thường, ủy ban tư pháp có thể thảo luận cùng đưa ra quyết định quan trọng, kết quả của vụ án khó xử. Nói cách khác, ủy ban tư pháp có thể thay đổi phán quyết của hội thẩm đưa ra, hơn nữa hội thẩm phải nghe theo, cũng lấy danh nghĩa thành viên hội thẩm tuyên bố. Dựa theo pháp luật hiện hành của Trung Quốc, ủy ban tư pháp thực hiện quy chế chịu trách nhiệm tập thể. Ý nghĩa của “quy chế chịu trách nhiệm tập thể” này, không ai phải phụ trách nghị quyết, xảy ra chuyện, do “tập thể” gánh.

“Cái pháp viện thối nát kia của chúng tôi, cấp trên phóng cái rắm gì đều như tiếng sấm phải nghe theo.” Nói tới vụ án Tề Viện, Nhâm Xuyên đầy bụng bức tức, “Năm nay, có tạp chí Thẩm quyền của hệ thống pháp luật đã đăng một bài viết, tên là Hoạt động tư pháp không nên bị dư luận xã hội bắt chẹt. Viện chúng tôi xem trọng việc ấy à, nhóm thẩm phán tổ chức chuyên môn học tập, thảo luận, viết lách đều giải giang. Để chúng tôi đừng bị dư luận xã hội chi phối, khi cần thiết, dám nói không với dư luận. Vụ án của Tề Viện sau khi khởi tố đến pháp viện, tôi thật tình nghĩ cô bé kia không nói láo, bà cụ nọ nhất định muốn giữ trò gạt tiền, đền bù chút tổn thất kinh tế. Cho nên, ban đầu tôi dự định đưa ra phán quyết cô bé kia không có trách nhiệm. Thế nhưng, hồng ở chỗ phản ứng của xã hội đối với vụ án này quá lớn, trong viện đã thảo luận một chút, quyết định dùng vụ án này để khai đao, nói là kiên quyết bảo vệ quyền uy của cơ quan tư pháp. Các người không phải rêu rao cô bé kia thấy việc nghĩa thì làm sao? Tốt! Chúng tôi liền phán cô bé bồi thường tiền cho bà cụ, cho các người biết rõ, pháp viện đến tốt cùng là ai định đoạt!”

Nhâm Xuyên càng nói càng phát cáu, hai mắt cơ hồ muốn lọt khỏi hốc mắt, khóe miệng cũng đầy nước bọt tung bay.

“Tôi tìm lãnh đạo nói chuyện nhiều lần, nói phán như vậy không được, dân chúng khẳng định không hài lòng. Lãnh đạo nói không sao, quyền uy tư pháp lớn hơn lợi ích cá nhân, xảy ra vấn đề có ủy ban xét xử chịu trách nhiệm — Chịu trách nhiệm cái rắm! Cuối cùng còn không phải tôi con mẹ nó công cái oan này sao!”

Sau khi nghe xong, Phương Mộc gật gật đầu. Đối với quá trình hình thành phán quyết này, bên ngoài thậm chí tin tức truyền thông cũng không có khả năng hiểu rõ. Bất kể Nhâm Xuyên có bao nhiêu ý kiến với kết

quả phán quyết này, cuối cùng vẫn phải dùng phán quyết của hội thẩm lấy danh nghĩa của gã mà tuyên bố. Khi đối mặt với ống kính, bại lộ dưới tầm mắt công chúng cũng chỉ có thể là gã.

Nghĩ tới đây, Phương Mộc có chút đồng tình với vị thẩm phán oan ức này. Một phán quyết trái ngược với chủ ý ban đầu, nhưng lại mang đến uy hiếp cho sinh mạng gã. Song, chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể thừa nhận, gã cũng không thể lên TV lớn tiếng kêu: “Đưa ra phán quyết chính là ủy ban xét xử, ‘Ánh sáng thành phố’, người giết sai người rồi, đi làm thịt đám viện trưởng đi.”

Đây là thể chế tồi tệ, nó phá hủy chính là tín ngưỡng, thương tổn chính là cá nhân.

Bắn một tràn không ngắt quãng, Nhâm Xuyên có chút thở dốc, nhưng vẫn như trước chưa tan hết giận. Gã một hơi uống sạch rượu trong ly, lại chậm rãi rót tiếp. Vừa muốn gờ lên, đã bị Phương Mộc ngăn cản.

“Đừng uống ngay.”

Nhâm Xuyên thuận theo buông ly, hai tay dè lại trán, không ngừng vuốt tóc về phía sau, mái tóc từng chẻ xéch chỉnh tề theo nếp này đã loạn như một chùm cỏ dại.

Một lúc lâu sau, gã dùng hai tay lại, nhìn chòng chọc Phương Mộc, thanh âm khàn khàn: “Cậu nói xem, tôi nên làm gì bây giờ?”

“Tôi đã nói với ông rồi, chỉ cần ông phối hợp với công tác của chúng tôi, chúng tôi có thể cam đoan ông sẽ không sao cả.” Phương Mộc suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, “Ông cứ lo giữ lấy mạng, sự tình khác chúng tôi sẽ lo.”

Nhâm Xuyên gật đầu tâm tình tựa hồ thả lỏng một chút, thậm chí còn nặn ra một nụ cười khó coi. Gã đưa cho Phương Mộc một điều thuốc, rồi giúp anh châm lửa, hỏi dò: “Tôi nghe nói, cậu trong lúc phác họa tâm lý của ‘ánh sáng thành phố’, đối với hành động tiếp theo của hắn, đưa ra một vài dự đoán?”

Phương Mộc do dự một chút, gật đầu.

Hành động trước mắt của ‘ánh sáng thành phố’ ở một mức độ nào đó đã nghiệm chứng suy đoán của Phương Mộc. Thứ nhất, hắn lại lựa chọn đường sự của tin tức xã hội có hiệu ứng chấn động làm mục tiêu xuống tay; Thứ hai, phạm tội lại thăng cấp: Lần này hắn lựa chọn người bị hại không phải là người thường, mà là thẩm phán đại biểu cho quyền lực tư pháp quốc gia; Thứ ba, ‘ánh sáng thành phố’ ở trên mạng đăng bài bỏ phiếu, trên thực tế là một loại thông báo giết người, tính chất công khai này đã vượt xa hai vụ án trước.

Nhâm Xuyên nhìn thấy Phương Mộc trả lời khẳng định, có vẻ vô cùng hưng phấn. Gã kéo ghế lại gần, tiến đến bên cạnh Phương Mộc, rất không cần thiết mà hạ giọng hỏi: “‘Ánh sáng thành phố’ sẽ làm thế nào. ừm. Đối phó tôi?”

“Đây chỉ là suy đoán của tôi, không chắc sẽ chuẩn xác.” Phương Mộc quyết định vẫn nên tiết lộ một chút cho gã, “‘Ánh sáng thành phố’ là một người theo đuổi hiệu ứng chấn động. Cho nên, hắn sẽ dưới tình huống vạn người chú ý áp dụng phương thức mang tính chất công khai rất mạnh mẽ. Đối phó ông.”

Hai người đều hiểu lòng không nói mà lảng tránh chữ “giết” đáng sợ này, Nhâm Xuyên cảm thấy xúi quẩy, Phương Mộc thì không muốn làm cho tâm tình gã bất ổn.

“Cho nên, ông dựa theo sự sắp xếp của chúng tôi, tận lực giảm bớt việc ra vào nơi công cộng, hắn sẽ khó có thể tìm kiếm được thời cơ cho rằng thích hợp nhất để làm hại ông.”

Nhâm Xuyên ừ một tiếng, lại hỏi: “Nếu hắn tìm không được cơ hội xuống tay, có thể cứ thế mà từ bỏ không?”

Phương Mộc rất muốn an ủi gã nói có thể, lời đến bên miệng, vẫn là lắc đầu. Cho gã hy vọng không thực tế, còn chẳng bằng không cho.

Trên mặt Nhâm Xuyên nhìn không ra thần sắc thất vọng, tựa hồ đang tự hỏi gì đó. Phương Mộc thấy thế, đứng dậy cáo từ. Nhâm Xuyên thờ ơ mời Phương Mộc ở lại ăn cơm chiều. Phương Mộc khoát tay, từ chối. Vừa đi tới cửa, Nhâm Xuyên lại ở phía sau gọi anh lại.

“Vừa rồi nói cho cậu những lời này, đều là bực bội mà nói, đừng kể cho người khác được không?” Nhâm Xuyên có chút khó xử cười cười, “Nếu lần này đại nạn không chết, tôi còn phải tiếp tục sống trong cái vòng đó.”

Phương Mộc gật đầu, giao phó vài việc cần chú ý rồi xoay người đi.

Liên tiếp vài ngày, ‘ánh sáng thành phố’ cũng không có thêm động tác gì nữa, tựa hồ đã hoàn toàn biến mất trên internet. Cảnh sát mặc dù bị công tác giám hộ kéo dài đến uể oải không chịu nổi, nhưng cũng không dám có chút chậm trễ. Từng nhóm nhỏ công tác đều khẩn trương bận rộn, mặc dù hiệu quả quá nhỏ, nhưng cuối cùng cũng thu được tiến triển nhất định.

Đầu tiên, nhóm nhỏ phụ trách đi điều tra trải qua sắp xếp điều tra mò kim đáy bể, rốt cuộc xác định được nguồn gốc của túi nước trong án mạng tiểu khu Phú Dân. Qua điều tra, túi nước là từ một xưởng sản xuất chế phẩm cao su ở Chiết Giang. Bởi vì không phải vật phẩm quản chế, cho nên người mua chỉ để lại số điện thoại của mình. Sau khi thu được tiền trả, xưởng ủy thác công ty vận chuyển đưa túi nước tới thành phố C đồng thời hẹn người mua tự đến lấy. Cảnh sát sau khi điều tra biết được, người mua chuyển tiền sử dụng chứng minh thư giả, số di động gọi đặt hàng sau khi lấy được hàng cũng không còn sử dụng nữa. Thông qua thẩm vấn công ty vận chuyển hàng, nhân viên đã không cách nào nhớ lại được hình dáng người mua, chỉ nhớ rõ là nam giới, vóc người trung bình.

Tiếp theo, dưới sự trợ giúp của nhân viên giám định bút tích, đã xem xét xong vật chứng ở hiện trường án mạng trung học số 47. Trong đó, trên giấy nháp tính toán được đánh số 8, 39, 44, lấy ra được một tổ hợp ký tự và số liệu. Qua sắp xếp và so sánh trong những mã hóa lấy được từ hiện trường khác, khả năng lớn nhất là XCXJ02718425. Qua người nhà nạn nhân Ngụy Minh Quân phân biệt và khám nghiệm của nhân viên giám định bút tích, xác định chữ viết này không phải do Ngụy Minh Quân viết. Sau đó, cảnh sát đem mã hóa tương tự từ hiện trường ba vụ giết người lấy ra tiến hành giám định bút tích, kết luận có thể cùng một nguồn gốc.

Đầu mối này hiển nhiên càng khiến tình tiết vụ án càng thêm khó bề phân biệt. Tổ chuyên án sau nhiều lần thảo luận, giả thiết vô số loại khả năng, nhưng vẫn không cách nào hiểu rõ hàm nghĩa của tổ mã hóa này. Phương Mộc cân nhắc mãi, động viên Mễ Nam đưa ra giả thiết của mình, tức kẻ giết người và kẻ viết mã hóa là hai người khác nhau, hơn nữa cũng không liên hệ với nhau cùng phạm tội.

Loại giả thiết này không được tổ chuyên án tán thành, không ít người thậm chí cho rằng chỉ do Mễ Nam suy nghĩ viển vông. Sau mấy phen biện luận, mặc dù Phương Mộc đưa ra luận cứ chắc chắn, đại đa số thành viên tổ chuyên án vẫn cho rằng lúc này không nên đem tinh lực lãng phí trên tổ mã hóa này. Bởi vì kẻ giết người ‘ánh sáng thành phố’ đã cung cấp thời cơ vậy bắt tốt nhất cho cảnh sát. Một khi bắt thành công, bí mật của tổ mã hóa này hiển nhiên cũng sẽ rõ ràng.

Sau khi tan họp, Phương Mộc hơi cảm thấy áy náy với Mễ Nam, bởi vì trên hội nghị không ít những ý kiến quá khích phủ định loại giả thiết này, thậm chí có nói năng trào phúng. Bất quá, Mễ Nam tựa hồ đối với việc này cũng không thêm để ý, đối với Phương Mộc đang lấp bắp xin lỗi, chỉ nhàn nhạt nói một câu không sao rồi trở về phòng dấu chân.

Nhưng trái lại Dương Học Vũ lại chạy tới chất vấn Phương Mộc, chỉ trích anh không nên để Mễ Nam lâm vào hoàn cảnh khó xử như vậy.

“Người ta tốt xấu cũng là một cô gái, anh xem cô ấy khi đó tủi thân thế nào. . . . ? ? ?”

Phương Mộc rất muốn nói cho Dương Học Vũ, với tính cách của Mễ Nam, khả năng đối với ý kiến phủ định của người khác có thể không phục, duy chỉ có tình tự tủi thân là tuyệt đối không thể có. Nội tâm của cô mạnh mẽ, có thể đến Dương Học Vũ và Phương Mộc cũng không cách nào tưởng tượng được. Song, lời đến bên mép vẫn là nuốt xuống.

Từ sau ngày ăn cơm cùng nhau đó, Phương Mộc chưa từng đơn độc liên lạc với Mễ Nam. Thứ nhất là cảm thấy khó xử, thứ hai là sợ khiến cho Dương Học Vũ hiểu lầm không cần thiết. Vừa vặn gặp nhau trong tổ chuyên án, cũng là giải quyết việc chung, khách khí. Kỳ thật ý đồ Dương Học Vũ theo đuổi Mễ Nam đã vô cùng rõ ràng, đại đa số đồng sự trong tổ đều đã nhìn ra. Lãnh đạo đối với những việc này chưa từng can thiệp nhiều, dù sao cả hai đều là cảnh sát trẻ tuổi nổi tiếng, có cảm tình cũng là bình thường, chỉ cần

dò dưng ảnh hưởng đến công việc là được. Vì vậy, lúc công việc mệt mỏi, đồng sự lâu năm thường lấy hai người kia ra chọc ghẹo, Dương Học Vũ nửa thật nửa giả đáp lại, Mễ Nam lại thủy chung không biến sắc, mặt trầm như nước. Có khi vừa vặn gặp Phương Mộc ở đây, hôn sự của anh cũng trở thành mục tiêu điều hòa tâm tình của mọi người. Có lẽ đối với những cảnh sát không rõ nội tình này mà nói, càng nhằm vào xúc tiến một vụ yêu đương và lo liệu việc vui càng có thể làm cho bọn họ tạm thời thoát khỏi áp lực vụ án mang đến. Đối với những tiếng cường vang thiện ý này, Phương Mộc đều nhất loạt âm ừ đáp lại, có khi nhin không được lên nhìn phản ứng của Mễ Nam, cô lại vĩnh viễn chỉ bảo trì một loại tư thế: Cúi đầu, rũ mắt, xem xét hồ sơ hoặc báo cáo kiểm nghiệm trong tay, không tham dự, cũng không đáp lại.

Đây kỳ thật cũng là một loại thái độ: Nếu anh không thể yêu tôi, xin cho tôi giữ lại quyền không tự tổn thương mình.

Loại thái độ này khiến Phương Mộc luôn cảm thấy tâm phiền ý loạn, thậm chí ép buộc chính mình không thêm nghĩ việc này nữa. Song, anh rất nhanh phát hiện, trốn tránh nội tâm của chính mình, so với bất cứ việc gì cũng đều khó khăn hơn.

36. Chương 17 - Phần 01

Chương 17 - Quyết định chung

Hắn lau khô cái đĩa cuối cùng, đặt vào trong tủ quây, sau đó, dựa bên cạnh mặt bàn hút một điếu thuốc.

Bé trai béo ngồi trên sàn nhà, hai tay xé một cái đùi gà chiên, ăn ngon lành. Hắn vừa hút thuốc, vừa mỉm cười nhìn bé trai béo.

Thằng nhóc hư này, thật là ham ăn. Bất quá không thể trách nó, khi mình lớn bằng nó thế này, có thể có một cái đùi gà để ăn, quả thực đã là phúc phận lớn lao rồi.

Hút xong điếu thuốc, hắn đứng dậy đi đến ngăn tủ ở góc tường, lúc vòng qua bé trai béo, vỗ vỗ đầu nó. Mở tủ ra, hắn từ dưới những y phục chất thành chồng lấy ra một balô du lịch cỡ lớn, từ động tác cất lực của hắn đến xem, thứ này rất nặng. Hắn kéo balô du lịch dài tới bên giường, mở ra, đầu tiên là cẩn thận xem xét thứ gì đó trong balô một chút, lập tức túm một bao máy tính trên tủ đầu giường qua, lấy ra một máy tính xách tay nhồi nhét vào trong balô.

Chưa đợi hắn kéo balô lại, chợt nghe thấy dưới lầu truyền đến một giọng nữ lạnh lạnh:

“Ông chủ, tôi tới rồi.”

Hắn đáp lại một tiếng, vội vàng xuống lầu. Cô gái đã quen với việc ông chủ ra ngoài, chỉ đứng ở sau quây bar yên lặng chờ ông chủ sắp xếp. Chỉ thị của hắn hôm nay không giống ngày xưa, ngoài tiếp đãi khách hàng tận tình, chăm sóc bé trai béo kia ăn cơm, dừng để nó quấy rầy khách vân vân. Cuối cùng còn bỏ thêm một câu, nếu hắn trở về quá muộn, cô gái có thể tự mình đóng cửa quán về nhà.

An bài xong sự tình hôm nay, hắn lại trở về trên lầu, mới vừa đi lên gác xép, liền nhìn thấy bé trai béo ngồi bên cạnh balô kia, giật miệng túi ra, hiểu kỳ nhìn vào bên trong.

Hắn lập tức đổ một thân mồ hôi lạnh, vài bước vọt tới, túm lấy bé trai vút sang bên cạnh. Mông bé trai nặng nề ngã trên sàn nhà, bắt mắt khóc lớn lên.

Hắn không kịp để ý tới bé trai khóc nháo, nhanh chóng xem xét thứ bên trong balô, sau khi xác nhận bình yên vô sự mới yên lòng.

Nghĩ đến một màn vừa rồi, hắn nhin không được nghĩ mà sợ, hướng về phía bé trai béo lớn tiếng trách mắng: “Đã nói con bao nhiêu lần rồi, đừng tùy tiện đụng vào đồ của chú!”

Lời vừa ra khỏi miệng, chính mình lại cảm thấy buồn cười. Nếu bé trai béo có thể nghe hiểu lời của hắn, cần gì phải được hắn chăm sóc chứ?

Bé trai béo chùi khiếp sợ này, tiếng khóc lớn hơn nữa. Hấn vội vàng đổi sang khuôn mặt tươi cười, dỗ mãi cuối cùng từ trong tủ lạnh lấy ra một cây xúc xích đưa cho nó, tiếng khóc lúc này bỗng im bật.

Hấn vừa tức giận vừa buồn cười, đứng nhìn bé trai trong chốc lát, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, thời gian đã không còn sớm nữa.

Nhâm Xuyên được dời tới một khách sạn nhỏ ở ngoại ô. Sở dĩ lựa chọn nơi này, là vì cảnh sát chủ yếu xét thấy rằng địa điểm xa xôi không dễ bị người phát hiện, hơn nữa, vạn nhất “Ánh sáng thành phố” đắc thủ, chọn dùng thủ đoạn giết người có lực phá hoại lớn cách mấy, nơi này xa khu náo nhiệt, cũng không thể tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Nhâm Xuyên đối với việc rời khỏi cục cảnh sát rất không tình nguyện, cơ hồ là bị cảnh sát đẩy lên xe. Song khoảng cách xe cảnh sát đến khách sạn nhỏ càng gần, Nhâm Xuyên ngược lại càng trở nên an tĩnh, không ngừng xuyên qua cửa sổ xe nhìn quanh phía ngoài, tựa hồ đang phân biệt cái gì đó.

Khách sạn nhỏ ở vùng đồng không mông quạnh này là nhà khách của một nhà máy hóa chất vùng ngoại ô, chỉ là một tòa nhà nhỏ ba tầng. Nhà máy hóa chất đã di dời, nhà khách này chuyển nhượng cho tư nhân. Từ vẻ ngoài nhìn xem, kinh doanh cũng xoàng xĩnh. Bất quá theo dân cảnh địa phương lén tiết lộ, khách sạn nhỏ này cũng không dựa vào kinh doanh bình thường thu lãi, hoài nghi vẫn che giấu làm tụ điểm đánh bạc và mại dâm. Đại khái là vì cơ này mà cảnh sát địa phương đưa ra yêu cầu trưng dụng nơi đây, kể kinh doanh khách sạn nhỏ này ngay cả nửa chữ không cũng không dám nói.

Nhâm Xuyên được sắp xếp trong phòng 207 lầu hai, đồ ăn thức uống đều có cảnh sát chỉ định nhà hàng đặt trước, phòng 207 trên dưới khoảng bốn phòng đều có cảnh sát vào ở, thuận tiện giám thị và bảo vệ. Sân và xung quanh tòa nhà đều có cảnh viên tuần tra 24h, ba người một tổ. Đeo hai súng ngắn kiểu 92, một súng tiểu liên cỡ nhỏ kiểu 79 cùng với còng điện cảnh sát, dao găm cảnh dụng, trang bị thiết bị vô tuyến, hai giờ đổi một tổp.

Buổi sáng ngày 28 tháng 11 yên ổn vô sự. Nhâm Xuyên ở trong phòng đóng cửa không ra, hai bữa cơm đều có cảnh sát đưa đến phòng. Ba giờ chiều cùng ngày, đột nhiên một chiếc xe có rèm lái tới phụ cận tòa nhà, tài xế khi nhìn thấy cảnh sát vũ trang tuần trang, lập tức quay đầu chạy trốn. Tổ chuyên án như lâm đại địch xuất động ba chiếc xe cảnh sát, 11 cảnh viên bức chiếc xe tình nghi dừng lại. Khi nhân viên lên xe kiểm tra thực hư, phát hiện chỉ có một nam một nữ. Người đàn ông trung niên tây trang giày da nhìn thấy mấy cây súng tiểu liên chĩa về phía mình, lập tức sợ đến tiểu trong quần. Người phụ nữ trẻ tuổi trang điểm dày xinh đẹp cũng toàn thân run rẩy. Sau khi kiểm tra thân phận hai người, các cảnh sát đại khái muốn làm rõ ràng ý đồ của bọn họ. Đây bất quá chỉ là một cặp khách làng chơi đến chỗ cũ giao dịch mà thôi. Xét thấy không nắm vững chứng cứ xác thực song phương tiến hành hoạt động mại dâm, tổ chuyên án cũng không muốn xử lý loại việc nhỏ lông gà vỗ tới này, cưỡng chế đuổi bọn họ đi cho xong việc.

Song theo cảnh viên bảo vệ Nhâm Xuyên nói, khi bốn cảnh sát mang súng tiến vào phòng Nhâm Xuyên, từ bộ đàm vô tuyến giải thích không rõ tình hình chiếc xe, Nhâm Xuyên tưởng ‘Ánh sáng thành phố’ tới, sợ đến chui thẳng vào gầm giường. Mãi đến khi giải trừ cảnh giới, gã mới thận trọng bò ra. Việc này khiến cho các cảnh sát vừa buồn cười, lại vừa căm ghét.

Thẳng đến đêm đó, phụ cận tòa nhà vẫn không có động tĩnh. Cách mỗi một giờ, Tiểu Mao chỗ phòng giám sát mạng sẽ hướng tổ chuyên án báo cáo tình huống. ‘Ánh sáng thành phố’ thủy chung không xuất hiện trên mạng. Song, suy đoán về hấn lại ở trên mạng càng truyền càng nóng, không ít dân mạng đã xác định ‘Ánh sáng thành phố’ sẽ giết chết Nhâm Xuyên và chiêu mai. Thậm chí hện nhau toàn bộ lên internet trông chờ, chờ tin tức thẩm phán vô lương mất mạng.

Tổ chuyên án không dám lơ lửng. Bởi vì, cuộc chiến chân chính sắp bắt đầu.

Sáng sớm ngày 29 tháng 11, tổ chuyên án triệu tập toàn thể thành viên mở một hội nghị, trong hội nghị không có nội dung gì mới, chỉ đem nhiệm vụ của tổ thương nghị một lần nữa, kỳ thật mọi người đối với những việc này đã sớm thuộc lòng, cho nên thời gian diễn ra rất ngắn. Tan họp, bữa sáng vừa vận được đưa đến, người của các tổ lần lượt ăn cơm. Phương Mộc bưng một phần ăn sáng đưa lên phòng Nhâm Xuyên.

Gõ vài cái lên cửa, bên trong phòng không hề có động tĩnh gì, trong kính cửa bóng mờ chớp động lại cho thấy rõ Nhâm Xuyên đang ở trong phòng len lén quan sát mình, Phương Mộc không nhịn được nữa. Cao

giọng nói: “Là tôi, mở cửa!”

Nhâm Xuyên lúc này mới mở cửa ra, một cỗ mùi thuốc lá trộn lẫn cùng mùi hôi thân thể gay mũi phả vào mặt. Phương Mộc nhíu mày, một tay bưng khay, một tay che mũi, đi vào.

Nhâm Xuyên tóc rối bù, quần áo không chỉnh tề, một ngày một đêm không tắm rửa trên mặt bóng ngậy, phỏng chừng gần hôm qua ngay cả quần áo cũng chưa dám cởi, cứ như vậy mặc đồ nằm một đêm.

“Để đó đi.” Dứt lời, Nhâm Xuyên liền chán nản ngã ngồi trên giường, giữa ngón tay còn kẹp nửa mẩu thuốc lá đang cháy. Phương Mộc nhìn trên bàn, bữa tối hôm qua đưa tới cơ hồ còn nguyên xi chưa động đến, trong gạt tàn thuốc trái lại cắm đầy đầu lọc thuốc lá hỗn độn.

“Tối qua ngủ ngon không?”

“Không phải ngủ không ngon.” Nhâm Xuyên cúi thấp đầu, hữu khí vô lực đáp, “Mà căn bản không ngủ.”

“Thế thì không được, ông tốt nhất nên ăn chút gì đó, ngủ một lát.” Phương Mộc cân nhắc từ ngữ, “Hôm nay. . . . Rất then chốt, ông phải đảm bảo thể lực và tinh thần cần thiết.”

“Nói sau đi.” Nhâm Xuyên hút thuốc, hai mắt che kín tơ máu bị sắc ra nước mắt. Gã xoa xoa khóe mắt, quay đầu nhìn điểm tâm trong khay: “Tôi nuốt không trôi, thấy thế nào cũng giống như cơm trước giờ chém đầu vậy.”

Phương Mộc vừa tức vừa buồn cười: “Cơm cho tội phạm tử hình mới là cơm chém đầu! ‘Ánh sáng thành phố’ không thể phán ông tội chết, hẳn không phải thẩm phán, ông mới là thẩm phán. Ăn uống đàng hoàng đi, bổ sung tinh thần!”

Nhâm Xuyên chỉ đáp ứng ừ một tiếng rồi không mở miệng nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đảo mắt đã qua nửa ngày. ‘Ánh sáng thành phố’ vẫn như trước không hề có động tĩnh gì, tựa hồ thoáng cái đã mai danh ẩn tích.

Nhâm Xuyên bên này trái lại tâm trạng đổi liên tục. Buổi sáng âm ỉ muốn gặp mẹ mình ở nông thôn quê nhà tận Cam Túc. Giữa trưa muốn giấy bút viết di thư, buổi chiều lại như phát điên yêu cầu kiểm tra tất cả đạn dược của cảnh viên có đầy đủ hay không.

Cử chỉ gần như điên cuồng này khiến cho không khí vốn khẩn trương càng thêm sốt ruột.

“Mẹ nó, chích cho gã một liều thuốc an thần đi.” Dương Học Vũ mắng, “Thật mẹ nó đáng ghét mà.”

Phân cục trưởng đã mở ra hộp thuốc thứ ba, nhìn ra được ông ta cũng đồng dạng vô cùng cău kính.

“Ráng nhịn chút nữa.” Ông ta nâng cổ tay xem đồng hồ. “Đã gần 6h.”

Màn đêm sắp buông xuống, thành phố này sắp sửa chấm dứt một ngày sôi nổi và ồn ào, một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Ánh sáng như một luồng sát khí tất hiện nọ, lại thủy chung chưa xuất hiện.

Song, dù đã về đêm nhưng vẫn không làm cho các cảnh sát cảm thấy buông lỏng, ngược lại cảnh giác gấp bội. Đêm tối là gì, là không biết, là che giấu, là không kiêng kỵ.

Trong tòa nhà đèn đóm sáng trưng, tất cả phòng, bất kể có người hay không đều mở đèn. Trong sân cũng đặt thêm mấy bóng đèn lớn sáng như tuyết. Trên khoảnh đất trống bên ngoài, thỉnh thoảng có đèn pin cường quang quét tới quét lui.

Cơ hồ mỗi hơn 10 phút sẽ nhìn đồng hồ, cảm giác thời gian chậm đến đáng sợ. Trên bầu trời một mảnh đen ngịt, nhìn không thấy những đám mây trôi nổi, tựa hồ thiên địa vạn vật đều ứ đọng lại.

Người bên cạnh, lời nói chậm rãi ít hơn, động tác nhỏ lại càng ngày càng nhiều. Phân cục trưởng nhìn kinh kịch trong chương trình TV, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên đầu gối, loại hoàn toàn không khớp với nhịp. Dương Học Vũ cứ đi tới đi lui điều chỉnh vị trí bao súng, tựa hồ đang cân nhắc có thể làm thế nào để rút súng ra với tốc độ nhanh hơn.

Ngoại trừ trong thiết bị truyền tin vô tuyến thỉnh thoảng truyền đến thông báo tình hình tuần tra bên ngoài, trong tòa nhà hoàn toàn yên tĩnh. Cũng chính vì vậy, lúc điện thoại di động của phân cục trưởng đột ngột vang lên, tất cả mọi người đều bị dọa sợ, một cảnh sát trẻ tuổi giật nảy mình, đồng thời đưa tay đỡ bao súng bên hông.

Phân cục trưởng bắt mắt trừng mắt liếc cậu ta, còn mình trấn tĩnh lại trước, đưa tay nhấn xuống nút nghe. Chưa đến vài câu, sắc mặt của ông ta liền thay đổi cực nhanh, nói một câu “Tùy thời hưởng tôi báo cáo” rồi cúp điện thoại.

Lúc mọi người còn đang kinh ngạc, phân cục trưởng đã nhấc áo khoác lên, cầm lấy thiết bị truyền tin nói: “Nhân viên ở hai bên phòng Nhâm Xuyên dừng di chuyển, tại chỗ đợi lệnh, những người khác lập tức xuống lầu lên xe!”

Dương Học Vũ vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Con mẹ nó chúng ta rút lui!” Sắc mặt phân cục trưởng nhìn thật không tốt, “Mục tiêu của ‘Ánh sáng thành phố’ là bà cụ Hồ!”

Trên xe chạy băng băng trở về nội thành, Phương Mộc rốt cuộc cũng đã rõ đầu đuôi sự tình.

Sau khi ‘ánh sáng thành phố’ đăng bài bỏ phiếu, cả nhà bà cụ Hồ cũng không để ý. Song, theo chuyện Nhâm Xuyên bị sát thủ liên hoàn lấy mạng càng nháo càng lớn, bà cụ Hồ và con trai Hùng cũng cảm nhận được một chút bất an. Mặc dù Nhâm Xuyên từng ‘giúp’ bọn họ, người họ Hồ vẫn kiên trì nhiều một chuyện không bằng một chuyện, không chỉ cự tuyệt bên ngoài bình luận sự tình này, khi Nhâm Xuyên gọi điện sang, yêu cầu bà cụ Hồ ra mặt, cùng Tề Viện quay video cầu xin ‘Ánh sáng thành phố’ tha mạng, người nhà họ Hồ cũng một mực từ chối. Ngày 29 tháng 11 là thời hạn chết ‘Ánh sáng thành phố’ công bố, tên Hùng nửa lo lắng nửa ham vui đợi cả ngày cũng không phát hiện bất cứ tin tức gì. Sau khi tan tầm, đã nhận định đó là một trò đùa dai tên Hùng cùng mấy người bạn đi uống chút rượu. Hơn 7h tối về đến nhà, tên Hùng ở cửa nhà mình (nguyên là căn hộ hai phòng 301 tòa nhà số 2 ký túc xá công nhân nhà máy giấy) đột nhiên bị vấp một cái té ngã. Bởi vì trong hành lang cũng không có đèn cảm ứng tiếng động, tên Hùng sau khi dùng điện thoại di động chiếu sáng, phát hiện mình vấp phải một đoạn thùng dài, nhìn qua rất giống kích nổ, một đầu khác trong vai dưa chua ở cửa nhà mình. Tên Hùng đánh bạo mở hủ dưa chua, bất ngờ phát hiện vài thứ gì đó giống như ngòi nổ, chung quanh đặt một vòng nhựa dẻo, bên trong tràn đầy chất lỏng phiếm hồng. Tên Hùng lập tức báo cảnh sát. Trung tâm chỉ huy 110 sau khi biết được thân phận tên Hùng cùng bà cụ Thái, lập tức thông báo tổ chuyên án.

Các thành viên tổ chuyên án khổ sở trấn giữ mấy ngày mấy đêm hưng phấn hẳn lên, đồng thời vừa vui mừng vừa nghĩ mà sợ. Vui mừng chính là, ‘Ánh sáng thành phố’ mặc dù cố ý gạt cảnh sát, nhưng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, vẫn là phí công; Nghĩ mà sợ chính là, nếu không phải tên Hùng ngẫu nhiên phát hiện kích nổ, số lượng lớn đều tập trung ở chỗ Nhâm Xuyên, một khi xảy ra sự cố, căn bản không kịp phản ứng.

Phương Mộc lại thủy chung trầm mặc không nói, anh cảm thấy rất kỳ quặc.

37. Chương 17 - Phần 02

‘Ánh sáng thành phố’ dùng chiêu điệu hổ ly sơn, đích xác phù hợp với đặc điểm tâm tư kín đáo của hắn. Bất quá, hắn đem mục tiêu sát hại từ thẩm phán đại biểu quyền lực tư pháp quốc gia, biến thành bà lão bình thường, vậy sẽ làm hành vi phạm tội gây ‘hiệu ứng chấn động’ của hắn bị giảm đáng kể. Bên cạnh đó, nếu phân tích tâm lý của Phương Mộc cùng với người đó cơ bản trùng khớp, đó là một người khá cố chấp, nói được thì làm được, hơn nữa cực đoan chú trọng đánh giá của người khác đối với mình. Trước đó ở trên mạng trắng trợn phát ra thông báo giết người, chuyện tới trước mắt lại dùng hư chiêu, trái lại làm hại bà lão tay không tác sát. Việc này vô luận thế nào đều trái ngược với danh hiệu tự phong ‘Ánh sáng thành phố’ của hắn.

Còn nữa, dựa vào phương thức gây án của ‘Ánh sáng thành phố’ đến xem, hắn sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì ở hiện trường. Lần này không chỉ có lưu lại, hơn nữa còn là một sơ hở lớn như thế. Thấy thế nào, đây cũng không giống như việc ‘Ánh sáng thành phố’ gây nên.

Mắt thấy xe cảnh sát chạy càng lúc càng xa, Phương Mộc rút cuộc ngồi yên không được nữa, anh nhồm dậy thò người về ghế ngồi sau, trực tiếp nói với phân cục trưởng: “Đội trưởng, em cảm thấy không đúng lắm.”

Phân cục trưởng đang cầm điện thoại liên lạc phòng cháy chữa cháy và sắp xếp bộ phận bom mìn, sau khi cúp điện thoại mới hỏi: “Sao lại không đúng?”

Phương Mộc đem lý do của mình đơn giản giải thích một lần, phân cục trưởng nghe xong, suy nghĩ một chút, nói: “Tôi nghĩ vấn đề không lớn. Người quỷ kế đa đoan như vậy, muốn làm thủ thuật che mắt cũng hợp tình hợp lý. Mặt khác, hần chỉ phát ra kỳ hạn giết người, cũng không nói muốn giết ai, nếu giết chết bà cụ Hồ, cũng coi như không làm phụ lòng các fans hâm mộ của ‘Ánh sáng thành phố’ — Không tính là mất mặt.”

“Thế nhưng, em nghĩ hần một mực nhằm vào Nhâm Xuyên đăng bài bỏ phiếu, làm ra tin tức lớn như vậy, lại đi giết người khác, thế này không giống hần.”

“Đó chỉ là cậu nghĩ thôi!” Phân cục trưởng không chút khách khí cắt ngang lời anh, “Một suy đoán, một chuyện xảy ra thật, cậu nói tôi nên tin cái nào?”

Phương Mộc đang muốn phân bua, Dương Học Vũ đang lái xe liền vỗ vỗ anh.

“Phương Mộc, trước đó anh đã suy nghĩ việc này quá phức tạp, cũng quá thần kỳ rồi.” Dương Học Vũ bộ dáng trong lòng đã có dự tính, “Sự thật chứng minh, tên khốn này bất quá cũng chỉ đến thế thôi. Lại nói, ngay cả trong trường hợp tệ nhất, cho dù hần đang gạt chúng ta. Bên cạnh Nhâm Xuyên còn có hai người, hai súng, sợ cái gì?”

Phương Mộc ngẫm lại, không mở miệng nữa, tâm trạng lại trước sau không thể bình tĩnh được.

Hơn 20 phút sau, vài chiếc xe cảnh sát lái vào Khu ký túc xá công nhân viên xưởng chế tạo giấy. Dân cư tòa nhà số 2 đã được sơ tán toàn bộ, cảnh sát chạy tới trước đó đã phong tỏa hiện trường, phần lớn cư dân đang vây quanh vòng cảnh giới xem náo nhiệt, tựa hồ trước mắt không phải nguy hiểm, mà là vở kịch hay.

Phân cục trưởng nhảy xuống xe đầu tiên, trước hết hỏi tình huống mẹ con bà cụ Hồ, sau khi hai người đã được sắp xếp thỏa đáng, lập tức mang Dương Học Vũ, Phương Mộc và những người liên quan đi thẳng đến căn hộ hai phòng đơn lầu ba.

Chạy tới trung tâm hiện trường, sắp xếp cảnh sát tháo bom đem chất nổ từ trong vali đưa chưa cẩn thận lấy ra, lập tức, sáu bình chất lỏng đựng trong chai Coke cũng lần lượt từ trong hủ lấy ra.

Cảnh sát ở đây đều ngừng thở, cứ như sợ bất cứ tiếng động nào cũng làm ngòi nổ đột nhiên phát nổ vậy. Đội cảnh sát phá bom không thể nào khẩn trương hơn được nữa, hai ba cái nhổ sạch kích nổ, đem ngòi nổ ném vào trong hộp kim loại bên người, rồi phát tay ra hiệu: “Lên đây đi, không sao nữa rồi.”

Phương Mộc nhìn chất nổ trong rương, đây là một ngòi nổ quấn bằng băng dính màu vàng, tổng cộng bốn cái, chính giữa dùng băng dính màu vàng đồng dạng bọc một vật hình vuông, phỏng chừng là thuốc nổ. Lập tức, anh lại vặn mở một chai coke, để bên mũi ngửi, là xăng.

Anh suy nghĩ một chút, kéo cảnh sát vũ trang đang cởi đồng phục chống cháy, hỏi: “Thứ này uy lực thế nào?”

“Thành thật mà nói, chẳng ra gì.” Cảnh sát đội phá bom vẻ mặt ung dung, vỗ vỗ cánh cửa chống trộm chất liệu sắt phòng 301, “Hơn nữa là xăng, có thể gây ra nổ mạnh mức độ nhất định, bất quá lực trùng kích có hạn, sẽ không trực tiếp gây nguy hiểm cho người trong phòng.”

“Nói cách khác.”

“Đúng, tôi hoài nghi phần tử phạm tội muốn gây ra hỏa hoạn, chứ không phải nổ mạnh.”

“Hỏa hoạn.” Mày Phương Mộc nhăn lại, sau khi suy tư trong chốc lát, anh kéo Dương Học Vũ đang chỉ huy vận chuyển xăng.

“Học Vũ, tôi vẫn cảm thấy không đúng.”

“Lại làm sao vậy?” Dương Học Vũ vẻ mặt không nhin được, “Việc này không phải đã rõ rồi sao — ‘Ánh sáng thành phố’ muốn thiêu sống bà cụ Hồ và con của bà ta. Giống với suy đoán của anh, phương pháp nguy hại an toàn cộng đồng.”

“Vấn đề là ở chỗ này,” Phương Mộc vội vàng nói, “Trong án mạng chung cư cao cấp Phú Đô chính là phóng hỏa, lúc này đây vẫn là phóng hỏa — ‘Ánh sáng thành phố’ theo đuổi chính là một loại cảm giác nghi thức mãnh liệt, hơn nữa phải phản ánh ra chủ đề ‘thiện ác có báo ứng’. Cậu nghĩ hẳn sẽ cam nguyện lặp lại hành động của mình sao? Nếu mục tiêu là bà cụ Hồ, thủ pháp hẳn lựa chọn khẳng định có liên quan đến chuyện người này lừa đảo!”

Dương Học Vũ nghe đến ngậy người, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Ý của anh là — ‘Ánh sáng thành phố’ muốn giết chính là Nhâm Xuyên?”

Phương Mộc kiên định gật đầu: “Đúng!”

“Vậy làm sao đây? Chúng ta đều đang ở đây cả.” Dương Học Vũ nhìn dưới lầu, “Bằng không xin chỉ thị của lãnh đạo trước xem?”

Trong lòng Phương Mộc dự cảm không rõ ràng càng ngày càng mãnh liệt, anh lấy điện thoại cầm tay ra, bấm gọi vào điện thoại một cảnh sát bên cạnh Nhâm Xuyên. Điện thoại rất nhanh nói máy.

“Phương Mộc? Các cậu bên kia thế nào?”

“Nhâm Xuyên có nhà không? Hai người các anh lập tức mang theo vũ khí đến phòng của ông ta.” Phương Mộc nhìn đồng hồ đã hơn 9h10’, “Chúng tôi sẽ lập tức trở lại.”

“Được được.” Trong ống nghe truyền đến tiếng quần áo ma sát cùng với tiếng mở cửa và tiếng bước chân. Vài giây sau, tiếp đập cửa vang lên.

“Nhâm Xuyên, Nhâm Xuyên, mở cửa, là chúng tôi.”

Song, Phương Mộc không nghe được bất luận hồi đáp gì.

Một thanh âm khác vang lên: “Có thể đã ngủ rồi không?”

“Không thể nào.” Thanh âm cảnh sát nghe điện thoại do dự, “Vừa rồi khi phân cục trưởng bọn họ rút lui, thằng cha này còn sợ chết sợ sống mà.”

Phương Mộc lại không có kiên nhẫn chờ nữa, hét lớn một tiếng: “Đá văng cửa đi, nhanh lên!”

Đối phương cuống quýt đáp ứng, sau vài tiếng va chạm nặng nề kèm theo tiếng ván gỗ vỡ vụn, thanh âm của anh ta lập tức trở nên bối rối.

“Chết tiệt! Nhâm Xuyên không thấy đâu nữa!”

Vài phút sau, mấy chiếc xe cảnh sát đã lao vùn vụt trên đường, Dương Học Vũ một tay nắm chắc vô lăng, tay kia cầm điện thoại hướng phân cục trưởng báo cáo.

Lúc đã lái đi rất xa, Dương Học Vũ mới nhớ tới hỏi: “Trực tiếp trở về? Thằng cha đó đã chạy mất, đi đâu tìm gã đây?”

Tâm Phương Mộc đã loạn như ma, trong lòng cuống quýt tự bảo mình phải trấn tĩnh, quyết đoán nói: “Về trước đi! Cậu liên lạc với sở cảnh sát phụ cận, phái người tìm trước ở phụ cận một chút.”

Dương Học Vũ đáp một tiếng, lập tức gọi điện tìm người. Phương Mộc thì nhấc điện thoại liên lạc với bộ phận kỹ thuật hình sự, yêu cầu lập tức tiến hành định vị điện thoại di động của Nhâm Xuyên. Kết quả định vị rất nhanh đã gửi lại, điện thoại di động của Nhâm Xuyên vẫn còn trong khách sạn, xem ra khi gã rời đi cũng không mang theo di động.

Tại sao Nhâm Xuyên phải đi? Đi như thế nào? Là chủ động hay bị người bắt đi? Người nọ đã được giám thị, tại sao cảnh sát thủ vệ hai bên không hề phát hiện?

Nghi vấn liên tiếp tuôn ra trong đầu Phương Mộc.

Lúc này, đường xá thành phố C đèn đóm sáng trưng, từng trần đèn đường cùng dòng xe cộ như nước chảy chiếu sáng mặt đường tựa như ban ngày. Cách đó không xa, những dãy kiến trúc cao thấp chằng chịt này cũng đã lên đèn, rực rỡ như sao trời.

Xe Jeep lái qua một con phố huyền ảo, trong một tiệm mạng sát đường, mơ hồ có thể thấy toàn đầu người lúc nhúc, vô cùng náo nhiệt.

Phương Mộc đột nhiên ý thức được, luồng cường quang nọ, đã đến.

Khi bọn họ chạy tới khách sạn, sở cảnh sát phụ cận đã điều cảnh sát tới đem tòa nhà ba tầng lục soát từ trong ra ngoài một lần. Trong phòng 207, điện thoại di động của Nhâm Xuyên lẳng lẳng nằm trên tủ đầu giường. Trên đường ông sưởi bên cửa sổ thất một cái khăn trải giường, một đầu khác thả bên ngoài cửa sổ.

Mễ Nam đã ở đó, nhìn thấy Phương Mộc tiến đến, trực tiếp nói: “Bệ cửa sổ có dấu chân đạp lên, ngoài ra trên tường bên ngoài cũng có. Song chỉ có dấu chân của một người – Nhâm Xuyên là tự mình rời đi.”

“Dưới lầu thì sao?”

“Cũng có dấu chân sau khi hạ xuống.” Mễ Nam hiển nhiên đã biết Phương Mộc muốn hỏi gì, “Ông ta nhắm hướng đông nam chạy đi, đã sắp xếp người đuổi theo.”

Phương Mộc rảo bước đi tới trước cửa sổ, nhìn về hướng đông nam. Nơi này đất rộng người thưa, thị lực có thể nhìn đến đâu là một vùng đen ngịt, chỉ có thể ở xa xa nhìn thấy mấy ngọn đèn thưa thớt.

Nhâm Xuyên đã đi đâu?

Dương Học Vũ khép điện thoại lại, đi tới nói: “Đã phái người đến nhà Nhâm Xuyên.”

Phương Mộc đi tới đi lui, nghĩ thầm kỳ thật cũng vô ích. Điện thoại di động Nhâm Xuyên cũng nhét trong phòng, ý đồ trốn tránh cảnh sát tìm kiếm đã vô cùng rõ ràng, khẳng định sẽ không về nhà.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại trong túi quần đột ngột vang lên, Phương Mộc vừa vội vàng cầm lên nhìn, là Tiểu Mao.

“Alo, Phương cảnh quan sao?” Thanh âm Tiểu Mao lộ ra sự hoảng sợ khó thể che giấu, “‘Ánh sáng thành phố’ lên mạng rồi.”

“Sao?” Phương Mộc lập tức khẩn trương hẳn lên, “Lại đăng bài?”

“Đúng. Song, không phải bài viết bình thường.” Tiểu Mao lắp bắp một chút, “Hắn. . . . Hắn đang tiến hành phát sóng trực tiếp hiện trường.”

“Cái gì?!” Phương Mộc cảm thấy khó có thể tin, “Phát sóng trực tiếp hiện trường?”

“Đúng, Nhâm Xuyên. . . .Nhâm Xuyên đang ở trong tay hắn.”

Phát sóng trực tiếp hiện trường. Đại não Phương Mộc chuyển động cực nhanh, nói như vậy, thiết bị điện tử ‘Ánh sáng thành phố’ sử dụng hẳn là vẫn liên tục ở trên mạng.

“Tra ra vị trí hắn lên mạng. Mau, phải nhanh!”

Lời còn chưa dứt, Phương Mộc đã lao xuống lầu.

Xe Jeep hướng phía đông nam khách sạn lao vút đi, ở trên xe, tin tức về ‘Ánh sáng thành phố’ liên tục truyền đến.

Vài phút trước, ‘Ánh sáng thành phố’ đột nhiên đăng nhập website ‘Cảng tin tức thành phố C’, tuyên bố một bài viết, nội dung là một đoạn văn và một liên kết mạng.

Đoạn văn nọ là: Ngày 29 tháng 11, bạn chính là Ánh Sáng Thành Phố.

Mạng liên kết còn lại là một trang video nổi danh nào đó. Video được truyền dẫn đồng bộ, phương thức dưới hình ảnh là hệ thống máy bỏ phiếu trực tuyến gồm năm con số. Bên cạnh kèm theo bài giải thích, nội dung chủ yếu là đầu đuôi vụ án Tề Viện cùng với phán quyết bất công gây ra một loạt thảm kịch những

người già té ngã không ai nâng đỡ. Câu nói sau cùng là: Nếu bạn cho rằng thẩm phán vô lương này đáng chết, bạn chính là trọng tài, bạn chính là ánh sáng chính nghĩa của thành phố này!

Nhân vật chính trong video, chính là Nhâm Xuyên.

Bộ phận giám sát mạng cùng tập trung vị trí lên mạng của ‘Ánh sáng thành phố’, hơn nữa, máy tính truyền hình ảnh video chính là thiết bị điện tử ‘Ánh sáng thành phố’ vẫn sử dụng. Tìm được máy tính này, chẳng khác nào đã tìm được Nhâm Xuyên.

Chỉ có điều vị trí bộ phận giám sát mạng cung cấp chỉ là một phạm vi đại khái, cùng vị trí thực tế vẫn còn tồn tại sai số nhất định. Khi đám người Phương Mộc chạy xe tới, phát hiện nơi này chính là một vùng sáng đèn Phương Mộc nhìn thấy ở cửa sổ, cách khách sạn một đường thẳng tắp chưa tới 2km.

Đây là khu ổ chuột ở vùng ven đô thị, nhà trệt thấp bé trải rộng trong đó, chừng hơn 20 hộ lớn lớn nhỏ nhỏ. Lục soát từng nhà nhất định phải mất không ít thời gian. Phương Mộc là người đầu tiên nhảy xuống xe, đi thẳng đến một hộ dân gần đó.

Cư dân nơi này vẫn như cũ giữ nguyên thói quen mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn về nhà. Chủ hộ sớm đã đi ngủ bị khí thế ào ạt của cảnh sát dọa sợ không nhẹ. Phương Mộc hỏi liên mấy lần, ông ta mới lắp bắp nói ra vị trí nhà của chủ thôn.

Máy bỏ phiếu trực tuyến năm con số ‘Ánh sáng thành phố’ trang bị, hẳn là dùng để đạt tới số lượng bỏ phiếu cố định làm thời cơ xuống tay giết người. Phương Mộc suy đoán số lượng này hẳn là một vạn. Về phần thủ đoạn giết người của ‘Ánh sáng thành phố’ trước mắt còn chưa thể biết được, nhưng nhất định là thủ pháp có lực phá hoại rất lớn, cho nên, nhiệm vụ cấp bách hiện nay là một tìm người, hai là sơ tán quần chúng.

Không còn cơ hội trì hoãn nữa, Dương Học Vũ dẫn thôn dân từng nhà sơ tán, Phương Mộc thì bảo nông dân nào đó dẫn đường đến nhà trưởng thôn.

Phương Mộc không nhìn thấy đoạn video, nhưng từ miêu tả của Tiểu Mao đến xem, vị trí của Nhâm Xuyên phải là bên trong. Như vậy có nghĩa, Nhâm Xuyên đã bị nhốt trong một gian nhà dân tại đây. Nơi có người ở khẳng định không thích hợp xuống tay gây án. Khả năng lớn nhất có thể là mua hoặc mướn nhà dân nào đó bỏ trống.

Trưởng thôn rất nhanh liền chỉ rõ những nhà dân bỏ trống và cho thuê, sau đó liền vọt chạy thoát thân. Phương Mộc chỉ huy vài đồng sự chia nhau lục soát, cũng cố ý dặn dò một khi phát hiện lập tức báo cáo, không được tự tiện hành động. Nhiệm vụ truyền xuống xong, Phương Mộc tự mình hướng góc tây bắc của thôn chạy đi.

Lúc này đã không còn kịp xin lệnh lục soát nữa. Phương Mộc đi tới căn nhà đầu tiên được cho thuê, chủ nhà sau khi ra mở cửa, Phương Mộc lấy ra thẻ cảnh quan lướt qua một chút, liền nhanh chóng nhảy vào nhà. Trong tiếng hét không ngớt của vợ chủ nhà quần áo không chỉnh tề, nhà dân hai gian chưa tới 40 mét vuông rất nhanh đã lục soát xong. Không có dị thường. Phương Mộc cũng không giải thích gì với chủ nhà đang nổi giận đùng đùng, vội vàng chạy tới nhà tiếp theo.

Nhà tiếp theo là một căn nhà trống, Phương Mộc trực tiếp phá cửa vào, sau khi nhanh chóng xem xét một lượt, lại nhào ra ngoài.

Căn nhà thứ ba chính là nhà cho thuê, là nhà ngói hai gian và một sân. Phương Mộc ở ngoài cửa sắt trước sân hô vài tiếng, trong phòng không ai đáp lại, bất quá, từ trong cửa sổ sườn tây nhà ngói, mơ hồ nhìn thấy một tia sáng, từ hình dạng lớn nhỏ đến xem, dường như là một màn hình.

Tâm Phương Mộc chợt động, vội vàng luống cuống bay qua cửa sắt, nhảy vào trong sân. Trên cửa gỗ sườn tây nhà ngói treo một khóa sắt. Phương Mộc lên tìm kiếm một vòng, nhặt lên một viên gạch ở góc tường, hai ba cái hạ xuống đập rơi khóa sắt.

Giật ra cửa gỗ, Phương Mộc thoáng ổn định tinh thần, rút súng tiến vào trong, mới vừa đẩy cánh cửa bên trong phòng ra, đã bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người.

Nhâm Xuyên bị trói quặt sau lưng trên ghế, ngoài miệng dán kín băng dính màu vàng, nước mắt nước mũi giàn giụa bị màn hình trước mặt chiếu xạ thành một mảnh trắng bạch.

Ở trên người gã, quần kín dây điện đủ màu, đầu cuối nối với một bưu kiện bị băng dính màu vàng quấn chặt, đang kề sát trước ngực gã.

Phương Mộc khẽ cắn môi, tiến lên xé ra băng dính ngoài miệng Nhâm Xuyên. Nhâm Xuyên lập tức thở mạnh một hơi, ngay sau đó liền kịch liệt ho khan, vừa ho vừa mơ hồ kêu lên: “Mau. . . . Mau cứu tôi!”

38. Chương 17 - Phần 03

Phương Mộc không có thời gian để ý tới gã, hướng bộ đàm rống to: “Mau tìm nhân viên tháo bom đến!” Lập tức, đi tới trước cửa sổ vài bước, vươn tay bắn hai phát súng lên trời.

Sau khi hướng các đồng sự báo rõ vị trí của mình, Phương Mộc cầm súng về bên hông, xoay người ngồi xổm phía trước Nhâm Xuyên, một bên xem xét bưu kiện trên người Nhâm Xuyên, một bên vội vàng hỏi han: “Sao ông lại ở đây?”

“Đây. . . . Đây là nơi lúc trước tôi lén thuê, nếu ‘Ánh sáng thành phố’ thật sự muốn giết tôi, tôi liền. . . . liền trốn đến đây.” Nhâm Xuyên nghẹn ngào, “Vừa rồi các cậu rút lui toàn bộ, tôi nghĩ các cậu muốn đem tôi làm mồi nhử. . . . Tôi sợ, bỏ chạy ra. Không ngờ tới. . . . Hẳn cứ nhiên lại ở đây.”

Phương Mộc lúc này mới hiểu được, khi Nhâm Xuyên bị mang tới khách sạn, tại sao lại đột nhiên an tĩnh — Gã đang phân biệt vị trí mình sắp xếp để ẩn thân.

Bưu kiện trên người Nhâm Xuyên nhất định là chất nổ, bất quá lại không thấy được thiết bị hẹn giờ, một sợi cáp điện nối với máy tính xách tay trước mặt Nhâm Xuyên. Phương Mộc kề sát vào màn hình, nhìn thấy chính là trang mạng video nọ. Trong hình ảnh video phía trên, khuôn mặt phóng to của Phương Mộc rõ ràng có thể nhìn thấy.

Thật sự là phát sóng trực tiếp hiện trường!

Trên máy bỏ phiếu tự động phía dưới cửa sổ video hiển thị, đã có 8725 người bỏ phiếu. “Khi nào nổ?” Phương Mộc lập tức xoay người hỏi Nhâm Xuyên. Người nọ đã run rẩy như lá thu trong gió, hai mắt trừng trừng nhìn số liệu trên máy bỏ phiếu không ngừng gia tăng.

“Hẳn nói. . . . Một vạn. . . . Vừa đến một vạn sẽ phát nổ. . . .”

Đại não Phương Mộc chuyển động cực nhanh, mặc dù trước mắt còn chưa biết nguyên lý thiết bị phát nổ, nhưng nếu cùng kết nối với máy đếm bỏ phiếu và internet, đóng máy tính hoặc ngắt mạng có lẽ sẽ ngăn cản phát nổ.

Thế nhưng, sơ hở rõ ràng trước mắt như vậy, ‘Ánh sáng thành phố’ sao lại không nghĩ ra?

Phương Mộc đưa mắt hướng về phía máy tính xách tay nọ. Lúc này đây, ‘Ánh sáng thành phố’ cũng không dựa vào wifi, đương nhiên, chỗ này cũng không có khả năng có wifi, hẳn sử dụng một card mạng USB vô tuyến. Phương Mộc nhìn card mạng kia, đang do dự có nên rút ra hay không, Nhâm Xuyên liền nhìn ra ý đồ của Phương Mộc, sợ hãi kêu to:

“Đừng rút! Cũng đừng đóng máy tính — Hẳn. . . . Hẳn nói, những việc này đều trực tiếp kích nổ quả bom.”

Đột! Phương Mộc mắng to một tiếng, cầm điện thoại bấm số Tiểu Mao, mới vừa nói máy, anh liền rống lên: “Mau thông báo website đóng cửa bỏ phiếu, còn nữa, tìm người phá cái máy bỏ phiếu kia đi, không thể để vượt quá một vạn!”

“Làm ngay làm ngay.” Đầu kia điện thoại rõ ràng nghe được tiếng đánh chữ lách tách, ngay sau đó, thanh âm Tiểu Mao lại truyền đến, “Anh Phương, em nhìn thấy anh rồi, anh mau rút lui đi, dựa theo tốc độ bỏ phiếu này. . . . Căn bản không kịp.”

Phương Mộc nhìn lướt qua máy bỏ phiếu, lựa chọn để cho Nhâm Xuyên chết đã vượt qua chín ngàn.

Lúc này, Dương Học Vũ vọt đến, lập tức hiểu ra thế cục của vị trí Nhâm Xuyên, vội vàng phất tay ngăn chặn đồng sự phía sau tiếp tục tiến vào.

“Tất cả mọi người đi ra ngoài, cách xa nơi này một chút!”

“Sắp xếp chuyên viên phá bom chưa?” Phương Mộc vội vàng hỏi.

“Không còn kịp rồi, đều đã ở chỗ bà cụ Hồ bên kia.”

Dương Học Vũ cởi áo khoác, vén tay áo lên, “Chúng ta tự mình làm thôi.”

“Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích!” Nhâm Xuyên nhìn Dương Học Vũ tiến sang, sợ hãi hô, “‘Ánh sáng thành phố’ nói, hủy thứ này không được, vừa chạm vào liền nổ!”

“Con mẹ nó mày cầm miệng cho tao!” Dương Học Vũ đã mặt đầy mồ hôi, cẩn thận chuẩn bị rút dây điện này, trong miệng thấp giọng nói thầm, “Con mẹ nó con mẹ nó, cái nào mới đúng.”

Phương Mộc cũng tiến đến trước bưu kiện, anh hoàn toàn không hiểu về chất nổ phải làm thế nào phá bỏ, cũng không biết Dương Học Vũ hiểu rõ nhiều ít bao nhiêu. Mắt thấy Dương Học Vũ nắm một sợi dây điện, do dự một chút, lại chọn một sợi khác, trong lòng càng thêm lo lắng.

Đột nhiên, trong dư quang của Phương Mộc hiện lên một bóng người, Mễ Nam mang theo hộp dấu chân vọt đến.

“Ai cho em vào?” Phương Mộc vừa vội vừa tức, đưa tay xoay người Mễ Nam, “Mau chóng ra ngoài cho anh!”

Mễ Nam đẩy anh ra, đem hộp dấu chân đặt dưới chân Nhâm Xuyên mở ra, lấy ra cây nhíp, kéo và dao rọc giấy đưa cho Dương Học Vũ.

“Hiện tại không có chuẩn bị dụng cụ, những thứ này có lẽ anh có thể sử dụng được.”

Nói xong, cô lấy ra tờ giấy A4, sau khi viết lên vài chữ, giơ hai tay lên, đặt trước máy quay.

Trong hình ảnh video lập tức xuất hiện một tờ giấy trắng, phía trên viết: Hiện trường còn có cảnh sát, đừng bỏ phiếu nữa, các bạn đang giết người!

Nhất thời, tốc độ bỏ phiếu giảm xuống rõ ràng.

Mễ Nam đã tranh thủ thời gian quý báu, Phương Mộc và Dương Học Vũ cũng không dám trì hoãn chút nào. Bọn họ cầm kéo và dao rọc giấy, cẩn thận đẩy hai lớp băng dính màu vàng bên ngoài bưu kiện ra, một bọc thuốc nổ lớn lộ ra.

Dương Học Vũ cẩn thận, trong đám dây điện chỉ chút này, rốt cuộc lựa chọn một sợi, thoáng nhìn Phương Mộc, lại nhìn Mễ Nam. Mễ Nam gật đầu, đưa tay cầm tay Phương Mộc.

Động tác này khiến cho vẻ mặt Dương Học Vũ biến đổi, lập tức, vẻ dứt khoát lại trở về trên mặt, trên tay dùng chút lực, dây điện bị rút ra.

Nhâm Xuyên rên một tiếng, nhắm mắt lại.

Một giây này, tựa như một thế kỷ dài đằng đằng, song, bình an vô sự.

Dương Học Vũ tựa hồ mò được một vài quy luật, động tác trên tay nhanh hơn, trong nháy mắt, lại có mấy sợi dây điện được rút ra.

Chẳng lẽ thật sự có thể sáng tạo kỳ tích? Đáy lòng Phương Mộc dâng lên một tia hy vọng. Thế nhưng, Mễ Nam đột nhiên kêu lên.

Phương Mộc vội vàng đến trước màn hình, tốc độ bỏ phiếu vừa giảm bớt lại như bão tố dâng lên, số liệu trên máy bỏ phiếu đã biến thành 9547.

Mễ Nam nóng nảy, trước máy quay cuống quýt vẫy tờ giấy A4 nọ, trên mặt cơ hồ là biểu cảm khẩn cầu.

Dương Học Vũ đã đoán ra tình hình phía sau không ổn, hay tay bắt đầu run rẩy.

“Dừng! Dừng lại!” Nhâm Xuyên đột nhiên kêu to lên, “Phương cảnh quan, điện thoại di động! Ghi âm!”

Phương Mộc ngăn ra, lập tức hiểu được ý đồ của Nhâm Xuyên.

“Cám ơn mọi người, thế nhưng không còn kịp rồi.” Nhâm Xuyên như trước mặt đầy nước mắt, thanh âm lại bình ổn, “‘Ánh sáng thành phố’ là một người đàn ông, mang khẩu trang, không biết hình dạng, bất quá hần cao khoảng 1m74, vóc người trung bình, khí lực trên tay rất lớn, mặc quần áo thể dục màu đen, mũ lưỡi trai màu đen, không có giọng nói. Đúng rồi, mất một mí, mày rậm. Tôi có thể nhớ được chỉ có bấy nhiêu. Cám ơn các cậu, nói ẹ tôi biết.”

Gã không nói được nữa, liếc mắt nhìn máy bỏ phiếu một cái, số liệu phía trên đã biến thành 9763.

“Đi mau, đi mau!” Nhâm Xuyên rống to, toàn thân kịch liệt run rẩy, “Không còn kịp nữa rồi!”

Chỉ còn lại hơn hai trăm phiếu, bỏ phiếu trong phạm vi cả nước, đạt tới một vạn chỉ là chuyện trong vài giây.

Dương Học Vũ mắng to một tiếng, đưa tay túm lấy Mễ Nam và Phương Mộc, xoay người hướng bên ngoài căn nhà phóng đi. Phương Mộc giãy giụa quay đầu lại, nhìn thấy Nhâm Xuyên lệ nóng doanh tròng nhìn mình, trong mắt là vô hạn lưu luyến và tiếc hận, môi mấp máy.

“Nói cho bọn họ biết, tôi không phải thẩm phán vô lương!”

Cơ hồ là cùng lúc, câu nói sau cùng của Nhâm Xuyên bị bao phủ trong tiếng nổ mạnh cực lớn, ba người Phương Mộc chỉ vừa kịp chạy ra khỏi nhà ngói, đã bị lực chấn động mãnh liệt phía sau ném bay ra ngoài, nặng nề ngã trong sân.

Ước chừng sau vài phút, thân thể Phương Mộc mới từ trong chết lặng dần dần khôi phục lại tri giác, đau nhức theo sau kéo tới, phảng phất như vừa mới bị va vào đầu xe lửa hất văng lên. Miệng Phương Mộc đập trên mặt đất lạnh cứng, môi rạn nứt, máu tươi chảy trong miệng, một cổ mùi tanh ngọt xộc vào xoang mũi.

Trong lỗ tai vẫn đang vang ong ong, trong đầu cũng trở nên hỗn loạn vô cùng. Phương Mộc gian nan đứng dậy, khối lớn gạch vỡ và mảnh gỗ từ trên người rơi xuống. Anh bất chấp xem xét thương thế trên người, nửa quỳ nửa bò qua túm Mễ Nam lên. Mễ Nam đầy mặt và đầu cổ là bụi đất, tóc cũng tán loạn, cả người co quắp trên mặt đất, trên tay cũng đầy vết thương. Phương Mộc run rẩy gạt tóc của cô ra hai bên, nhìn từ trên xuống dưới, may mà đầu không bị thương nặng, thân thể và tay chân tựa hồ cũng bình yên vô sự. Anh miễn cưỡng chịu đựng nửa ngồi xuống, gất gao ôm Mễ Nam vào ngực.

Thân thể Mễ Nam đầu tiên là cứng đờ, liền sau đó là run rẩy, cuối cùng hoàn toàn xụi lơ. Nước mắt từ trên mặt cô cuộn cuộn chảy xuống, miệng nửa hé mở, không biết là rên rỉ hay thống khổ, Phương Mộc đã hoàn toàn nghe không được nữa.

Dương Học Vũ lao đảo đứng lên, lại té ngã, cuối cùng chỉ có thể ngồi dưới đất, ngăn người nhìn Phương Mộc và Mễ Nam đang ôm nhau.

Mấy cánh tay lần lượt đưa qua, phủi bụi đất và gạch vỡ trên người Phương Mộc, lại nâng bọn họ đứng lên. Trước mắt Phương Mộc nơi nơi nhoáng lên bóng người và ánh đèn pin, cùng với căn nhà ngói đã bị nổ tung, đang toát ra khói đặc cuộn cuộn.

Hơn 10 phút sau, Phương Mộc cùng Dương Học Vũ, Mễ Nam được đưa lên một chiếc xe cấp cứu, chở đến bệnh viện phụ cận cấp cứu. Ở trên xe, nhân viên cứu hộ vội vàng đo huyết áp, nhịp tim, truyền dịch cho Phương Mộc, Phương Mộc vẫn không nhúc nhích mặc cho bọn họ an bài, tựa hồ đã bị vụ nổ mãnh liệt vừa rồi chấn cho hồ đồ.

Xe cấp cứu lái vào khu vực nội thành, hai bên đường thoáng cái sáng bừng lên. Đủ loại tiếng vang dần dần truyền vào tai Phương Mộc, từ yếu đến mạnh, dần dần rõ ràng.

Anh từ trên cáng cứu thương miễn cưỡng ngồi dậy, ghé vào bên cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài, cảm thấy ý thức từng chút trở lại trên người.

Nổ mạnh. Phát sóng trực tiếp hiện trường. Nhâm Xuyên. Bỏ phiếu trực tuyến. Ánh sáng thành phố. . . . Một đám từ ngữ vụn vặt thoáng hiện trong đầu Phương Mộc.

Ngoài cửa sổ xe, cả thành phố còn chưa ngủ này. Đủ loại bảng hiệu bảy sắc cầu vồng vẫn lộng lẫy chói mắt như trước, trên đường phố vẫn phồn hoa huyền ảo như trước. Tốp nam nam nữ nữ ăn mặc hợp thời hoặc kéo nhau đi, hoặc vội vã tới lui, hoặc tươi cười rạng rỡ, hoặc trầm ngâm không nói.

Một xe sắt đẩy hàng rong rao hàng dọc đường, hạt dẻ rang trên xe nóng hôi hổi.

Một đôi nam nữ ở góc đường thâm tình ôm lấy nhau.

Một đứa trẻ nhìn xâu kẹo hồ lô màu sắc ngọt ngào thêm chảy nước miếng.

Một thiếu nữ lưu luyến trước tủ kính sáng ngời quên cả đường về.

Ngày 29 tháng 11, tiếp tục một cuộc sống bình thường không hơn.

Đối với một số người mà nói, cũng là ngày cuối cùng của sinh mệnh.

Xe cấp cứu ngoặt vào một con phố. Sát đường, một bảng hiệu đủ màu biến hóa không ngừng chọt lóe qua.

Phương Mộc đột ngột hét lớn một tiếng: “Dừng xe!”

Tài xế xe cấp cứu bị dọa giật mình, bản năng giảm xuống phanh xe. Xe cấp cứu ở trên mặt đường trượt một chút, cuối cùng lắc lư đậu ở ven đường.

Phương Mộc mặt không chút thay đổi đứng dậy, tùy ý rút kim tiêm trên mu bàn tay ra, máu lập tức phụt ra, ngưng tụ thành một điểm đo đỏ.

Anh đẩy cửa sau xe cấp cứu, nhảy xuống, thất tha thất thểu đi đến con phố đối diện.

Dưới bảng hiệu ‘Mạng E tình thâm’, một cánh cửa thủy tinh nửa khép hờ. Phương Mộc nhắc chân đá văng, xông thẳng vào tiệm mạng.

Nhân viên quản lý trợn mắt há hốc mồm nhìn kẻ xông vào cả người bụi đất và máu me này, đang muốn mở miệng ngăn cản, thế cảnh quan liền xông đến trước mắt.

Ngoại trừ vài người cạnh cửa, đại đa số khách đang lên mạng đều không chú ý tới cảnh sát lão đảo tựa hồ tùy thời sẽ té ngã này. Bọn họ như trước canh giữ trước màn hình, vẽ mặt hưng phấn mà đọc, bình luận, tiếng hô to gọi nhỏ liên tục không ngừng.

“Chết tiệt, thật sự nổ, nổ rồi!”

“Trâu bò mà ghê, quá độc ác. . . .”

Phương Mộc túm một dân mạng bên cạnh đứng dậy. Thằng bé này mười tám mười chín tuổi đang chơi trò Ma Thú Tranh Bá, vẻ mặt nó mê man nhìn người đàn ông như bị điên này, trên tay còn cùm cụp cùm cụp nhấp chuột.

Phương Mộc đẩy nó lên ghế, xoay người nhìn đám dân mạng kia. Người đàn ông trung niên đầu tóc thưa thớt đang lộ vẻ kích động nhìn hình ảnh trên video: Mẽ Nam giơ giấy A4 lo lắng lắc lư, phía sau là Dương Học Vũ bận rộn cùng Nhâm Xuyên toàn thân cứng đờ.

Phương Mộc túm lấy cổ áo gã, kiên quyết kéo gã lên. Người đàn ông trung niên thốt nhiên bị tập kích, theo bản năng giãy giụa.

“Mày. . . .Mày làm gì?”

“Mày có bỏ phiếu không?” Phương Mộc kề sát mặt gã, cơ hồ đụng vào chóp mũi gã, “Nói! Mày có bỏ phiếu không?”

Người đàn ông trung niên muôn dạng hoảng sợ nhìn khuôn mặt tràn đầy bùn đất máu me này, run rẩy nói:

“Mày. . . .Mày điên rồi mày. . . .”

“Có bỏ phiếu không?” Phương Mộc rống to, bước bọt còn mang theo máu phun trên mặt người đàn ông trung niên.

“. Đã bỏ. . . .Đã bỏ.”

Người đàn ông trung niên vừa dứt lời, Phương Mộc đã trối quặt hai tay gã ra sau, mặt hướng xuống ấn trên bàn máy tính, ngay sau đó, “Rắc” một tiếng còng tay lại.

Người đàn ông trung niên như bị chọc tiết gào to. Những người đang lên mạng khác trong tiệm mạng cũng bị kinh động, đều ngồi tránh ra xa. Rất nhanh, bên cạnh Phương Mộc xuất hiện một khoảnh trống người.

“Còn ai nữa?” Phương Mộc loạng choạng, tựa hồ đã bị động tác vừa rồi tiêu hao hết khí lực toàn thân, “Còn ai đã bỏ phiếu?”

Trong đám người thoáng chốc một mảnh im ắng, liền theo sau, thanh âm hoảng sợ từ trong các góc phòng vang lên:

“Mau báo cảnh sát đi.”

“Đây nhất định là bệnh tâm thần.”

“Có phải là người nhà của thẩm phán kia hay không nhỉ.”

Thình lình, Phương Mộc rút súng lục ra, thẳng tắp chỉ vào trán một thiếu niên.

“Mày có bỏ phiếu không?”

Thiếu niên cơ hồ bị dọa phát khóc, toàn thân run run co rút vào trong đám người, trong miệng mơ hồ không rõ lắm bẩm không có không có. Phương Mộc xoay người, hòng súng lại chỉ hướng một người khác.

“Mày thì sao, mày có bỏ phiếu không?”

Người nọ khoa trương dùng hai tay che mặt, cuống quýt lui về phía sau.

“Tôi không có giết người mà, giết người chính là ‘Ánh sáng thành phố’.”

“Mày chính là hung thủ!” Phương Mộc đã gần như điên cuồng, súng trong tay thay nhau chỉ điểm trước những khuôn mặt đáng ghét này, “Hung thủ! Bọn mày đều là hung thủ!”

Nhân viên quản lý tiệm mạng trốn sau quầy, cầm lấy điện thoại dè xuống ba số.

“Alo, 110 sao? Mau tới đây, chỗ chúng tôi có một người điên cầm súng.”

Chưa đợi gã nói xong, một bàn tay đã đoạt lấy ống nghe, nặng nề đập xuống.

Dương Học Vũ xoay người đi về phía Phương Mộc, một tay ôm lấy thắt lưng anh, tay kia đoạt lấy súng trong tay anh.

“Phương Mộc, bỏ đi.” Dương Học Vũ ngoài dự liệu không phát hỏa, trong giọng nói tràn ngập bi thương, “Anh bình tĩnh một chút.”

Phương Mộc hất Dương Học Vũ ra, thấy rõ người phía sau, điên cuồng tìm kiếm trên người Dương Học Vũ.

“Học Vũ. Còng tay. Mau. Bắt hết bọn họ lại. Bọn họ đều là tội phạm giết người.”

Dương Học Vũ bắt đắc dĩ ngăn cản, Phương Mộc cũng không thuận theo không khuất phục hướng anh ta đòi còng tay.

“Còng tay. Bắt người. Nhanh lên một chút!”

Dương Học Vũ cười khổ lắc đầu, hướng hai cảnh sát phía sau đưa mắt ra hiệu. Hai cảnh sát kia ngẫm hiểu, động tác nhanh nhẹn tiến lên bắt lấy Phương Mộc, đoạt được súng của anh, túm lấy hai tay anh kéo ra ngoài.

Phương Mộc liều mạng giãy giụa, hai chân đạp loạn trên mặt đất, thẳng đến khi bị kéo tới cửa, còn hướng về phía đám người hoặc sợ hãi hoặc cười trộm hoặc chết lặng kia rống to:

“Hung thủ! Bọn mày đều là hung thủ! Đều là hung thủ! !”

39. Chương 18 - Phần 01

Chương 18 - Dấu tay

Hắn cảm thấy thỏa mãn nghiêng người dựa vào trên ghế, lần lượt xem từng bài trả lời và bình luận trong mạng video. Vô luận là động tác hay biểu cảm, đều lộ ra một mỗi, nhìn như thờ ơ, lại hết sức chăm chú, thậm chí còn nhẹ nhàng đọc ra vài từ, nhấp nháp nhiều lần.

Haha. Cuối cùng, hắn nở nụ cười.

Xinh đẹp. Lúc này đây, làm thật xinh đẹp.

Hắn không muốn lúc sống một mình vẫn cứ duy trì sự cẩn thận không hề có giá trị. Giờ phút này, trong quán cafe vắng vẻ, nữ nhân viên phục vụ lúc gần đi đã tỉ mỉ quét dọn và sửa sang lại. Phóng tầm mắt nhìn lại, mọi đồ vật đều bày chỉnh tề trật tự, bàn ghế không nhiễm một hạt bụi. Hết thấy đều làm cho tâm tình người ta khoái trá, mà ngay cả bé trai béo ngồi ở góc tường đùa nghịch món đồ chơi đều đáng yêu hơn so với bình thường gấp mấy lần.

Ngày mai sẽ tăng lương cho cô bé. Hắn âm thầm nhắc nhở mình. Thật là một cô gái tốt.

Lúc này đây trong quán cafe đóng kín cửa sổ, trừ hắn và bé trai béo ra, không còn ai khác. Song, loại vui sướng trước nay chưa từng có này, khiến hắn có một loại xúc động, cũng vội vàng muốn chia sẻ cùng người khác loại vui sướng này. Ý niệm thỉnh linh nảy ra trong đầu này khiến hắn bị chính mình dọa sợ, lập tức bình tĩnh trách cứ mình: Đừng như vậy, phải tỉnh táo. Nếu người khác biết “Ánh sáng thành phố” là một người nông cạn thế này, sẽ nghĩ thế nào đây?

Kịp thời tự xét lại khiến hắn càng thêm hài lòng với bản thân. Loại xúc động nóng lòng chia sẻ này lại càng phát ra mãnh liệt, hắn rất cuộc nhẹn không được, đứng dậy, đi tới đi lui tại chỗ mấy vòng, đi tới bên người bé trai béo kia, ngồi xổm xuống vỗ đầu nó.

“Biết gì không, bé con, chú hôm nay đã làm một việc lớn.” Trong ngữ khí của hắn tràn ngập ý cười, “Một việc rất lớn.”

Bé trai béo chỉ ngẩng đầu, nhìn hắn, nhấp nháy mắt vài cái, lại cúi đầu ra sức xoay lái ô tô nhỏ trong tay.

“Con có thể nghe hiểu những lời này thì tốt rồi.” Hắn chỉ chỉ máy tính trong quầy bar, “Bọn họ đều khen ngợi chú, sùng bái chú, gọi chú là ánh sáng, coi như thần thủ hộ nơi này. Đừng thấy chú chỉ là một ông chủ quán cafe nho nhỏ, chú không hề tầm thường đâu. Biết tại sao không? Chú làm những chuyện bọn họ chỉ dám nghĩ – thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ. Con phải nhìn về mặt của phẩm phán kia, ha ha, như nhìn thấy tử thần vậy. Con nghĩ cái tên Tử Thần này thế nào? Không tốt, đúng không? Ừm, thật là tà ác, hơn nữa quá bình thường. ‘Ánh sáng thành phố’ thì sao? Tên này rất hay đúng không? Như một luồng sáng, rắc một tiếng liền đánh vang hắc ám!”

Hắn đứng dậy, đưa tay làm một động tác tia chớp, nặng nề chẻ nghiêng xuống dưới.

Bé trai béo lại không chút phản ứng nào, vẫn như cũ toàn tâm toàn ý đối phó với món đồ chơi nhựa trong tay.

Hắn nhìn bé trai, không khỏi bật cười khanh khách. Ta đây làm sao vậy? Cùng một đứa ngốc khoa tay múa chân mà khoe khoang.

Tươi cười trên mặt hắn thoáng thu lại, trong lòng lại vì sự đắc ý vênh vao của mình mà cảm thấy có chút xấu hổ. Bất quá hắn vẫn đang nghĩ lý do để thưởng mình một chút, cho dù chỉ có đêm nay. Vì vậy, hắn vỗ vỗ đầu bé trai, hướng bên mép mình làm một động tác và cơm.

“Đi, chúng ta đi tìm chút gì đó ăn thật ngon.”

Đây mới là chuyện có lực hấp dẫn nhất với bé trai béo, bé trai “A a” kêu lên mừng rỡ, đứng dậy túm vạt áo hắn tào lêu lên lầu.

Hắn cảm thấy thỏa mãn mỉm cười, tùy ý bé trai lôi kéo mình. Một khắc bước lên cầu thang kia, hắn nhìn cái bàn góc đông bắc nọ, cùng với bảng hiệu lẳng lặng nằm trên bàn.

Ngày mai, anh nhất định phải nói cho em biết chuyện gì xảy ra hôm nay. Em nhất định có thể nghe được. Anh tin như vậy.

Sườn lợn hầm cải thìa. Cánh gà kho. Cá rô chưng. Salad hoa quả.

Bữa tối muộn thẳng đến hơn 11h mới bắt đầu dọn. Bé trai béo vẫn dõi mắt trông chờ nhìn theo hắn nấu cơm, thỉnh thoảng nhón chân từ trên bàn ăn trộm một cái cánh gà hoặc sườn heo. Đợi sau khi tắt cả các món đều mang lên bàn, bé trai đã ăn lửng bụng. Bất quá nó vẫn quét sạch tất cả các đĩa trước mặt mình, như một con chó nhỏ tham ăn nhai nhồm nhoàm.

Bận rộn hồi lâu, hắn ngược lại không muốn ăn nữa. Ăn vài miếng thịt cá, hắn đã hạ đĩa, rót nửa chén rượu vừa uống vừa mỉm cười nhìn bé trai béo đang thưởng thức bữa ăn.

Đây là thời gian thư giãn hiếm hoi. Đã thật lâu rồi, hắn không có tâm tình làm nhiều món ăn như vậy, cũng không có ai cùng hắn từ từ ăn hết. Bé trai béo này mặc dù trí lực thấp, chỉ giữ lại bản năng của động vật bình thường, song, lại tăng thêm cho căn gác lửng nho nhỏ này một tia sức sống.

Hai người, chung quy so với một người vẫn ấm áp hơn nhiều.

Mùi hương của thức ăn và rượu thơm lan tràn trên căn gác, mùi vị này làm cho người ta mê say, cơ hồ muốn dựa mãi trên ghế bành. Mấy ngày liên tiếp chuẩn bị và dọn dẹp, khiến hắn cảm thấy uể oải chảy ra từ trong mối nối giữa các đầu khớp xương càng thêm trầm trọng. Mí mắt hắn dần dần rũ xuống, bắt đầu vô cùng khát vọng một giấc ngủ ngon.

Lúc này, bé trai béo rốt cuộc ăn không vô nữa, trong tay mặc dù còn cầm nửa cái cánh gà, nhưng chỉ gặm trong cái miệng nhỏ. Con thèm ăn tràn đầy đang cùng cái bụng nho nhỏ đấu tranh.

Hắn cười cười, đưa tay đoạt lấy cánh gà, lại vỗ vỗ cái mông nhỏ của bé trai, ra hiệu nó mau chóng lên giường ngủ.

Quay đầu lại nhìn mặt bàn hỗn độn chén đĩa, lại không nhắc nổi tinh thần đi dọn dẹp, vẫn là ngày mai xin nhờ cô bé kia đến dọn thôi. Mặc dù hắn hiện tại đã muốn đem đầu chui lên giường ngủ, thế nhưng, việc nên làm cũng không thể trì hoãn.

Hắn lắc lắc lư lư đi xuống lầu, có lẽ vì thần kinh thả lỏng, có lẽ vì nửa ly rượu nọ, bước chân của hắn phù phiếm, cơ hồ trượt trên bậc thang. Đi tới mặt sau quầy bar, hắn đầu tiên là xóa sạch lịch sử thao tác trên máy tính, liền sau đó, lại từ trên quầy bar nhắc balô du lịch kia lên. Buổi sáng nó căng phồng, nặng nề vô cùng, hiện tại lại khô quắt xuống, cũng nhẹ hơn. Hắn ném balô lên vai, đột nhiên cảm thấy bên trong còn thứ gì đó cứng cứng. Suy nghĩ một chút, hắn là quyển sách về thiết kế mạch điện.

Quyển sách này, đã làm bạn với hắn vài ngày nay. Tối hôm nay, hắn còn ở trong căn nhà dân nọ đối chiếu quyển sách này, kiểm tra đi kiểm tra lại thành quả của chính mình. Đương nhiên, sau một tiếng vang thật lớn, quyển sách này đã không còn chỗ dùng đến nữa. Hắn suy nghĩ một chút, từ trên quầy bar cầm lấy bật lửa, lại từ trong bao lấy quyển sách ra, đi về hướng phòng vệ sinh. Lúc này đương nhiên không cần tiếp tục mang gắng tay, bởi vì không đến vài phút nữa thôi, quyển sách này sẽ hóa thành vài mảnh tro đen, biến mất dưới đường ống nước.

Điều này làm cho hắn cảm thấy dễ chịu, ngồi xổm bên bồn cầu, vừa khê ngậm nga, vừa mở bật lửa lên, đem sách quay ngược đầu, hướng trang sách xuống dưới, gần với ngọn lửa.

Song, vừa chạm đến, hắn lại lập tức cảm thấy giữa ngón tay truyền đến một luồng xúc cảm trơn mịn. Hắn sửng sốt, ngọn lửa đã chạm đến quyển sách.

Hắn vội vàng đặt sách trên mặt đất, dập tắt ngọn lửa, sau đó, đem sách còn đang bốc khói đến trước mặt, cẩn thận di chuyển ngón tay.

Trên mặt bìa sách bóng loáng, một vệt dầu nhỏ đọng lại rõ ràng có thể phân biệt, kề sát mũi vài người người, mùi dầu chiên thực phẩm hầy còn đó.

Thế này là thế nào? Hấn đã cả ngày không ăn gì.

Hấn ngồi xồm trên mặt đất, nghi hoặc nhìn vết dầu trên trang bìa. Thành linh, ánh mắt của hấn thoáng trừng lớn.

Sáng nay, bé trai béo vừa ăn đùi gà xong từng giựt balô này ra. Vậy, vết dầu này hấn là do nó lưu lại.

Nếu bé trai béo chạm vào quyển sách này, vậy thì, có lẽ hấn cũng đã chạm vào.

Hấn thoáng cái tỉnh táo lại.

Ngày 29 tháng 11 tối 10h17', thôn Đại Liễu khu Hồng Viên thành phố C xảy ra một vụ nổ. Căn nhà ngói hai gian của thôn dân Tào Khải Phú bị nổ sập, người vừa thuê căn nhà ngói hai gian này là Nhâm Xuyên bị nổ chết tại chỗ.

Nạn nhân Nhâm Xuyên, nam, 31 tuổi, dân tộc Hán, từng học tại viện nghiên cứu, khi còn sống là thẩm phán tòa dân sự tòa án nhân dân khu Hòa Bình thành phố C, là quan tòa chủ thẩm của vụ án Tề Viên chấn động một thời trước đây. Từng bị “Ánh sáng thành phố” của vụ án mạng liên hoàn ở thành phố C nhiều lần đăng thông báo giết người trên mạng, cảnh sát cũng nhằm vào Nhâm Xuyên áp dụng biện pháp bảo hộ tương ứng. Không ngờ, đêm đó liên tiếp phát sinh những chuyện ngoài ý muốn khiến cảnh sát bảo hộ Nhâm Xuyên thất bại trong gang tấc.

Đêm đó khoảng 7h30', phụ cận nhà bà cụ Hồ một đương sự khác của vụ án Tề Viên đột nhiên phát hiện chất nổ, cảnh sát sau khi điều động cảnh lực đến hiện trường, trừ bỏ nguy hiểm gây nổ, cơ hồ là cùng lúc, Nhâm Xuyên trú ở chỗ ẩn thân mất tích. Sau gần 2 giờ, cảnh sát phát hiện Nhâm Xuyên bị nhốt trong một căn nhà dân thôn Đại Liễu, trên người cũng quần đầy chất nổ, đồng thời thông qua internet phát sóng trực tiếp hiện trường cả quá trình bị sát hại. Ba cảnh viên sau khi tiến vào hiện trường, phá bỏ chất nổ không có kết quả. 10h17' đêm đó, Nhâm Xuyên bị nổ chết. May mắn ba cảnh viên chỉ bị thương nhẹ, cư dân phụ cận cũng không bị tổn hại nghiêm trọng.

Ba cảnh viên tiến vào hiện trường từng cùng Nhâm Xuyên đối thoại, kết hợp với vật chứng tương ứng lấy được từ hiện trường hai nơi, tình tiết vụ án đại khái như sau:

Nhâm Xuyên sau khi bị “Ánh sáng thành phố” tuyên bố uy hiếp tính mạng, cảm giác sâu sắc bản thân có khả năng bị hại cực lớn, vì tìm cách tự bảo vệ mình, lén lút đi tới thôn Đại Liễu thuê một căn nhà dân hai gian của thôn dân Tào Khải Phú, dùng để tương lai sống ẩn. Lúc này, cảnh sát chưa áp dụng các biện pháp giám hộ toàn bộ với Nhâm Xuyên, “Ánh sáng thành phố” rất có khả năng đã tiến hành theo dõi điều tra hoạt động của Nhâm Xuyên, cũng nắm giữ trước vị trí chỗ ẩn thân. Đêm phát sinh án “Ánh sáng thành phố” tới nhà bà cụ Hồ bố trí trước hiện trường vụ nổ, cũng cố ý để bị người phát hiện, sau khi đem cảnh lực và chuyên viên tháo bom thu hút đến nhà bà cụ Hồ, “Ánh sáng thành phố” đi tới nơi Nhâm Xuyên ẩn thân, im lặng chờ đợi Nhâm Xuyên tự chui đầu vào lưới. Nhâm Xuyên vẫn luôn cực kỳ không tín nhiệm các biện pháp giám hộ của cảnh sát, cũng hoài nghi cảnh sát cố ý thả mồi, mượn cơ hội bắt “Ánh sáng thành phố” quy án. Do đó, khi lượng lớn cảnh lực được điều động đến nhà bà cụ Hồ, Nhâm Xuyên khó có thể khống chế tâm tình khẩn trương của mình, nhảy qua cửa sổ mà chạy. Chỉ có điều, ông ta không biết nơi ẩn thân mình dựa vào để tìm sống chính là hố bẫy cực lớn.

“Ánh sáng thành phố” sau khi chế ngự Nhâm Xuyên, đem chất nổ cố định trên người ông ta, đồng thời thông qua mạng video phát sóng trực tiếp, đợi đến khi số bỏ phiếu đạt tới một vạn thì cho nổ bom. Tựa như nhóm thẩm phán bỏ phiếu quyết định kết quả phán quyết của vụ án Tề Viên vậy, “Ánh sáng thành phố” để cho nhóm dân mạng quyết định sống chết của Nhâm Xuyên. Dùng gậy ông đập lưng ông. Nghi thức hoàn mỹ.

40. Chương 18 - Phần 02

Đáng lưu ý chính là, “Ánh sáng thành phố” sau khi cài đặt bom xong, cũng không có ý định che giấu hành vi phạm tội. Ngược lại, hấn hướng toàn thể dân mạng công khai cả quá trình giết người, trên thực tế đồng thời cũng hướng cảnh sát báo vị trí của nạn nhân. Hấn làm như vậy, thứ nhất đã hoàn toàn tin chắc cảnh

sát không cách nào kịp thời tháo bom, thứ hai cũng hy vọng cảnh sát trở mắt nhìn nạn nhân mình hao hết tâm tư bảo vệ tan thành tro bụi.

Đến lúc này, hành động bảo vệ của cảnh sát hoàn toàn thất bại. Không chỉ có “Ánh sáng thành phố” vẫn đang ung dung ngoài vòng pháp luật, Nhâm Xuyên cũng đã dưới tình huống vạn người theo dõi bị nổ thành mảnh nhỏ.

Dựa theo lời phân cục trưởng nói, ngày 29 tháng 11, là ngày sỉ nhục của cảnh sát thành phố C.

Song, so với cảm thụ sỉ nhục càng mãnh liệt hơn chính là sự bất đắc dĩ sâu sắc.

Kết quả điều tra cho thấy, sau khi “Ánh sáng thành phố” tuyên bố thời gian gây án, ngày 29 tháng 11 cũng trở thành thời kỳ chờ đợi ngày đêm của nhóm dân mạng, người ước hẹn cùng quan sát cái chết của thẩm phán vô lương nhan nhản khắp nơi, quả thực so với chung kết Worldcup còn muốn gây sự chú ý hơn. Cùng ngày phát sinh án, có hơn 10 vạn người lên mạng chờ đợi tiến triển giết người của “Ánh sáng thành phố”. Không ít người thậm chí còn ở trước máy tính chờ đợi suốt một ngày, liên tục f5 trang mạng. Từ bình luận trên mạng đến xem, đại đa số mọi người đều ôm một loại tâm tình xem náo nhiệt, vui khi thấy người gặp họa, thậm chí là ca tụng. Video giết người phát sóng trực tiếp của “Ánh sáng thành phố” sau khi đăng lên mạng, lưu lượng internet của thành phố C trong nháy mắt đạt tới đỉnh điểm. Có vài dân mạng nghe được tin tức thậm chí không kịp đợi về nhà xem, tới tập chạy đến tiệm net phụ cận.

Càng khiến cho những dân mạng cảm thấy hưng phấn khó hiểu chính là, bản thân cư nhiên cũng là phán quan có khả năng nắm giữ quyền sinh sát. Vì vậy, trong cuộc sống phải cẩn thận từng li từng tí này, những người nơi nơi bị người chế trụ luôn trốn phía sau ID của mình, lần đầu tiên trong đời vui vui sướng sướng phát tiết được sự bất mãn và phần nộ với cuộc sống.

Một lần nhấp chuột vào, một lần bỏ phiếu, sẽ một lần thít chặt hơn sợi dây thòng lọng trên cổ Nhâm Xuyên.

Có lẽ, bọn họ giết chết của không phải là Nhâm Xuyên, mà là lãnh đạo xử sự bất công, khách hàng làm khó dễ trăm bề, đồng nghiệp từng bước thăng chức, hoặc cảnh sát giao thông vừa mới dán hóa đơn phạt inh.

Mỗi người đều có một người để nghiêng rằng thống hận, song, bọn họ chỉ có thể lựa chọn ẩn nhẫn trong lòng. Bởi vì để một người quyết định sống chết của một người khác, là một chuyện tương đối khó khăn. Thế nhưng, khi bọn họ thân ở trong một quần thể điên cuồng, sự tình này liền trở nên dễ dàng hơn nhiều. Bạn đã chẳng còn là bạn nữa, mà là một phần tử của tập thể này. Đây có nghĩa là, bạn không cần chịu trách nhiệm cho hành vi của mình. Lúc này, bạn tức là toàn dân, toàn dân tức là bạn.

Thế thì, tại sao tôi không thể tưởng tượng người toàn thân quần đầy thuốc nổ này thành người tôi hận không thể loại trừ au, sau đó, len lén nhấp nhẹ chuột chứ?

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, quốc gia được xưng có mấy ngàn năm văn minh này, đã trở nên ngập tràn tội lỗi. Sự tuyệt vọng của mỗi người, phần nộ của mỗi người, cảnh giác của mỗi người đều giống như một quả bom đang lăn đi, tùy thời chuẩn bị hủy diệt chính mình, và hại cả những người khác.

“Ánh sáng thành phố” cung cấp cho tội lỗi không ngừng bành trướng trong cơ thể bọn họ một lối ra. Đến đây đi, giết chết người làm cho bạn thống hận, không cần chịu trách nhiệm, không cần áy náy. Sau khi người đó rơi vào địa ngục, bạn vẫn có thể tắm rửa đi ngủ, sáng sớm hôm sau, bạn chính là người tốt quần áo chỉnh tề kia. Chỉ có chính bạn biết, trong sợi dây thòng lọng thít chặt nọ, có góp một phần sức của bạn.

Kể từ khi phạt dạo bước trong thành phố kia, là mộng tưởng, là hy vọng, là ánh sáng!

Không có gì so với việc này càng khiến cho người ta cảm thấy phần nộ và bất đắc dĩ hơn. Làm sao bây giờ? Đem mỗi một người tham dự bỏ phiếu bắt lại, sau đó định tội? Đây hiển nhiên không có khả năng. Song, không thể phủ nhận chính là, “Ánh sáng thành phố” cũng không tự tay giết chết Nhâm Xuyên, mà giao quyền lựa chọn cho công chúng.

Kỳ thật, mỗi người đều là hung thủ.

Ngày thứ hai sau khi phát sinh vụ án, tổ chuyên án nhận được một phần tài liệu khiếu nại từ trung tâm tường trình khiếu nại cảnh vụ thị cục. Trong tài liệu chứng thật Phương Mộc từng có hành vi trái pháp luật dùng súng đe dọa quần chúng, đồng thời gây rối loạn trật tự kinh doanh tiệm net “Mạng E tình thâm”. Phân

cục trưởng ém xuống các tài liệu khiêu nại, không công khai xử lý Phương Mộc, mà tự mình hỏi Phương Mộc tình huống lúc đó.

Trên mặt Phương Mộc còn mang theo vết bỏng cùng vết máu bầm, anh cũng không trực tiếp trả lời phân cục trưởng, mà nhìn thẳng vào đối phương vài giây, đột nhiên mở miệng hỏi: “Ngài nghe qua Marina Abramovic chưa?”

Phân cục trưởng sửng sốt, lập tức lắc đầu.

“Bà là một nhà nghệ thuật hành vi. Năm 1974, bà tiến hành hành vi nghệ thuật bậc nhất tên là Tiết tấu 0. Đây là một thực nghiệm tương tác, người xem có thể tùy ý lựa chọn 72 loại dao cụ nguy hiểm kể cả súng, dao phay, roi da, bọn họ có thể làm bất cứ chuyện gì mình muốn với bà, Abramovic hứa sẽ không phản kích gì cả. Mãi đến khi có người dùng cây súng đã lên đạn ấn vào đầu bà. . . .” Phương Mộc bình tĩnh nói, “Kết luận của bà là: Một khi bạn giao quyền quyết định cho công chúng, cách việc mất mạng sẽ không còn bao xa.”

Kẻ địch của chúng ta không phải “Ánh sáng thành phố”, mà là mọi người của cái thành phố này.

Phân cục trưởng trợn mắt há hốc mồm nhìn Phương Mộc, cuối cùng lắc lắc đầu, ném tài liệu khiêu nại vào ngăn kéo.

“Việc này tôi sẽ xử lý.” Ông vỗ bả vai Phương Mộc, “Cậu. . . .Cậu cứ an tâm công tác đi.”

Bầu không khí của hội nghị thảo luận tình tiết vụ án nặng nề như lễ truy điệu. Vụ án hoàn toàn muốn hồng бет, thành viên tổ chuyên án chắc chắn phải chịu xử phạt nhất định. Song, phân cục trưởng vẫn như cũ vẻ mặt bất động. Ông đầu tiên là chủ động kiểm điểm chỉ huy sai lầm, đem phần lớn trách nhiệm gom trên vai mình. Sau đó, ông hướng toàn thể nhân viên tham gia hội nghị nói: Cấp trên xử lý tôi thế nào, còn chưa đưa ra ý kiến cuối cùng, cho nên, tạm thời vẫn do tôi chủ trì công tác. Mặc kệ nói thế nào, lần này chúng ta đã bị mất mặt, muốn kiếm mặt mũi này trở về, còn phải dựa vào mọi người cùng nhau nỗ lực. Tôi đem lời nói đặt ở nơi này, nếu không phá được vụ này, không cần lãnh đạo xử phạt, tôi sẽ tự mình từ chức — Cáo lão hồi hương.

Lời phân cục trưởng nói khiến ọi người thoáng chốc xóc lại tinh thần, hội nghị thảo luận tình tiết vụ án cũng chuyển vào chủ đề chính.

Tư liệu vật chứng liên quan đến vụ nổ thôn Đại Liễu đang từng bước sắp xếp và chất lọc, các loại kết luận khám nghiệm cũng cuộn cuộn không dứt mà tổng hợp đến tổ chuyên án.

Căn cứ theo miêu tả của người chứng kiến hiện trường, thời gian phát sinh vụ nổ có thể xác định. Từ lỗ hổng và hố sâu do vụ nổ gây ra còn sót lại ở hiện trường, có thể xác nhận điểm phát nổ là ở trung tâm sườn tây nhà ngói. Nhân viên khám nghiệm hiện trường phát hiện trong hố nổ lưu lại mùi chất, cũng có vết khói màu xám. Do đó, suy đoán sơ bộ chất nổ là amoni nitrat thể rắn. Căn cứ theo lời chứng của đám người Phương Mộc, Mễ Nam và Dương Học Vũ cùng phân tích vật văng ra từ hiện trường vụ nổ, thiết bị gây nổ là ngòi nổ chậm.

Từ chất nổ phát hiện ở thôn Đại Liễu và nhà bà cụ Hồ, đều được băng dính màu vàng đóng gói và quấn lại. Loại băng dính màu vàng này cùng băng dính trong vài vụ án trước đó thu được giống nhau. Kết hợp tài liệu chứng cứ cảnh sát nắm giữ hiện tại, có thể khẳng định những vụ án này cùng một người gây nên.

Công tác của tổ pháp y vừa phức tạp lại đơn giản. Phức tạp chính là, thi thể Nhâm Xuyên đã bị nổ thành mảnh nhỏ, đối với điện thoại di động tiến hành sửa chữa cần thời gian dài; Đơn giản chính là, nạn nhân Nhâm Xuyên rõ ràng do nhiệt độ cao và sóng trùng kích của vụ nổ gây ra, cho dù không thể cho ra đầy đủ báo cáo kiểm nghiệm thi thể, cũng có thể xác nhận kết luận này.

Từ thủ pháp gây án trước đây của “Ánh sáng thành phố” và kinh nghiệm gây án ngày càng phong phú đến xem, tổ chuyên án cũng không trông cậy vào việc hấn sẽ lưu lại gì ở hiện trường có khả năng cung cấp manh mối, dấu vết có giá trị. Huống chi hiện trường đã bị nổ cùng tìm kiếm cứu nạn khẩn cấp, hình dáng nguyên thủy đã bị phá hoại hầu như không còn. Mễ Nam sau khi trải qua trị liệu ngắn ngủi, trở về hiện trường phát sinh án, cũng không cách nào lấy ra được dấu chân nào có giá trị kiểm nghiệm. Bất quá, trong vài vụ án trước vẫn tổ dấu tay vẫn thông dong nay đã có một phát hiện không nhỏ.

Ổ hiện trường tiến hành trực tiếp video chính là một máy tính xách tay, trong vụ nổ đã bị phá hỏng hoàn toàn, bất quá, xác ngoài máy tính này làm từ kim loại, vẫn còn lại vài mảnh vụn lớn nhỏ không đồng đều. Trong đó trên một mảnh vụn, tổ dấu vân tay lấy ra được một dấu bàn tay phải.

Phát hiện này khiến cho tổ chuyên án hưng phấn không thôi. Phân cục trưởng không thể chờ được hỏi han: “Rõ không? Lập tức đăng nhập vào kho dấu vân tay tiến hành so sánh đối chiếu.”

“So sánh đối chiếu cũng được, có điều.” Lão Đào tổ dấu vân tay gãi gãi đầu, trên mặt là vẻ mê hoặc khó hiểu, dấu tay này rất kỳ quái.”

“Kỳ quái?” Phân cục trưởng lập tức truy hỏi, “Có ý tứ gì?”

“Dấu bàn tay rất nhỏ, không giống của người trưởng thành. Hơn nữa,” lão Đào cầm lấy tờ sao chép dấu tay, hướng mọi người bày ra, “Tay phải người này chỉ có hai ngón.”

Từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu không nói Phương Mộc đột ngột ngẩng đầu lên.

Thời tiết càng ngày càng rét lạnh. Nhiệt độ thấp duy trì liên tục khiến cho thành phố vùng đông bắc này tiến vào mùa đông trên ý nghĩa khí tượng học. Đầu đường cuối ngõ, đã không còn thấy những cô gái trẻ tuổi quần áo hở hang, vóc người yếu điệu nữa, đại đa số mọi người đều đem mình gói thật kín, dọc theo đường, nhìn qua động tác mỗi người đều chậm chạp, đáng điệu ngây thơ. Trong nháy mắt, thành phố này có vẻ rất chật chội, mà nhiệt độ thấp cũng làm cho hết thảy trở nên cứng rắn, dễ vỡ, khiến người ta có một loại ảo giác tựa hồ chỉ hơi chạm vào một chút, sự vật chung quanh sẽ vỡ thành bột phấn.

Mùa đông là mùa của đủ loại đủ loại bệnh tim não huyết quản tỉ lệ theo số tuổi của mọi người. Đối với nhiệt độ vô cùng mẫn cảm này, ngoại trừ sớm thay trang phục mùa đông, vận động ngoài trời thích hợp cũng không thể thiếu. Sau giờ cao điểm của giao thông buổi sáng, những người già trên đường nhiều hơn, hoặc đi một mình, hoặc kết bạn, tụ thành nhóm hướng về những nơi tầm nhìn trống trải, ánh nắng dồi dào.

Sông Ly Thông ngang qua thành phố C là con sông suy nhất của thành phố này, thế nước vào mùa nước lớn cuộn trào mãnh liệt, tới mùa nước cạn, đường sông chỉ còn lại một mảnh nông hẹp, phía trên còn bao trùm một tầng băng mỏng, nhìn qua, chẳng khác gì rãnh nước bình thường.

Dưới sự so sánh đó, cây cầu lớn bắc qua sông Ly Thông liền hiện ra vô cùng cao lớn nguy nga. Nơi này địa thế bằng phẳng, lại không có vật gì che ánh mặt trời, vào mùa đông là địa điểm tốt để các cụ già vùng phụ cận tụ tập tán gẫu, phơi nắng.

(Tiêu: Nói nhảm chút, ai muốn biết cây cầu này cứ google “Sông yitong thành phố Trường Xuân” sẽ thấy điều kỳ diệu :]) Thật ra thì tên nó là Y Thông, nhưng mà chắc bác Lôi đã đổi rồi :>)

Người lớn tuổi tụ cùng một chỗ, chủ đề phần nhiều xoay quanh con cái, vợ chồng, sức khỏe và vật giá. Mọi người dưới trang phục mùa đông công kênh ra sức quơ tay quơ chân, sợ trong mùa đông dài đằng đặc làm cho tứ chi vốn đã không tốt sẽ hoàn toàn trì trệ luôn.

Cụ già nào đó thường đến đã lâu không xuất hiện, phỏng chừng đã ngã bệnh nhập viện rồi.

Cháu trai của cụ nào đó đã thi đậu đại học Thanh Hoa. Ngày hôm qua còn mang kẹo chia cùng mọi người.

Trứng gà đã tăng tới ba đồng ba một cân, rau thơm tự nhiên tăng đến 10 đồng một cân.

41. Chương 18 - Phần 03

Cuối cùng, chủ đề tập trung đến tết âm lịch năm nay. Các cụ già đều vô cùng chờ mong ngày lễ truyền thống vào thời điểm rét nhất trong năm này, vượt qua ngày đó, tựa hồ mang ý nghĩa mình lại sống qua một năm, ăn thêm cơm của một năm, cầm thêm tiền hưu của một năm, suy nghĩ một chút, khiến người ta cảm thấy như đã chiếm được tiện nghi to bằng trời.

Đang lúc mọi người sôi nổi thảo luận ngày chính xác của tết âm lịch năm nay, và đã liên tục bao nhiêu năm rồi không có đêm 30, một cụ lại tách khỏi đám người, một mình nhào người trên lan can cầu, lẳng lẳng nhìn dòng sông đang nỗ lực chảy dưới chân kia.

Các cụ khác rất nhanh chú ý tới sự yên tĩnh của ông, đều gọi ông sang. Song, ông lại xoay người, phát tay bảo mọi người đến bên cầu, trên mặt bởi vì sợ hãi mà mang theo một tia hưng phấn.

“Các ông nhìn xem, đó là thứ gì vậy?”

Bảy tám cụ rướn cổ lên, nheo lại đôi mắt già nua sớm đã mờ, cố gắng hướng nơi ngón tay ông ta nhìn lại. Song, nơi đó chỉ là một lòng sông xám đen, phủ đầy bèo rong và các loại rác rưởi lộn xộn. Dưới miếng băng mỏng con sông chậm rãi chảy xuôi, dưới ánh mặt trời phản xạ ra quang mang chói mắt. Trong mảnh sáng trắng khiến người ta lóa mắt kia, có một vật thể màu trắng xanh khảm trong băng, như ẩn như hiện.

Các cụ già nhìn hồi lâu, vẫn cứ không rõ nội tình. Một bà cụ sốt ruột dứt khoát kéo một thanh niên cưỡi xe đạp, bảo cậu giúp họ nhìn xem đó đến tột cùng là thứ gì vậy.

Thanh niên chẳng hiểu ra sao bị túm đến bên cầu, vừa liếc mắt nhìn một cái, sắc mặt liền kịch biến.

“Chết tiệt, đây chẳng phải là một người sao?”

Nữ phục vụ của quán cafe “Lost in Paradise” hoảng sợ nhìn cảnh sát về mặt nôn nóng này, bản năng lấy tay nâng khăn lau trước người, phảng phất như đó là một mặt tấm chắn.

“Ông chủ của cô đâu?” Phương Mộc đưa tay đoạt được miếng khăn nọ ném sang bên, “Nhị Bảo đâu?”

“Ông chủ của tôi đã đến bệnh viện. Đứa bé kia. . . . Đi cùng ông ấy.”

Phương Mộc nhìn cô từ trên xuống dưới, lại quay đầu nhìn bảng hiệu “Tạm ngừng buôn bán” treo ở cửa. Trong quán cafe tràn ngập một cỗ hàn khí, ánh mắt có thể nhìn đến được đều ướt sũng.

“Thế này là sao?”

“Ông chủ giúp đứa bé kia rửa đồ chơi, sau đó. . . . Sau đó xảy ra chút chuyện.” Nữ phục vụ do dự, tựa hồ không biết có nên nói cho anh biết không, “Ông ấy quên tắt vòi nước —— Liên trở thành như vậy.”

Phương Mộc mở to hai mắt nhìn: “Xảy ra chuyện gì?”

Nửa giờ sau, Phương Mộc mang theo vài người vội vã xông vào khu cấp cứu bệnh viện nhân dân thành phố, mới vừa đi tới cửa phòng khám ngoại khoa, liền nhìn thấy Giang Á mang Nhị Bảo đi ra.

Nhị Bảo còn đang thút thít khóc, hai tay từ bàn tay cho đến khuỷu tay, đều quấn băng gạc màu trắng thật dày.

Phương Mộc dừng bước, sững sờ nhìn Nhị Bảo vài giây, sau đó đưa mắt hướng về phía Giang Á.

Giang Á cũng đã nhìn thấy Phương Mộc, hần thoáng thẳng lưng, tràn ngập áy náy cười khổ với anh.

Phương Mộc chạy vội tới bên cạnh Nhị Bảo, nâng hai cánh tay của nó lên, cao thấp xem xét. Vừa đụng vào băng gạc, Nhị Bảo liền hét lên một tiếng, liều mạng trốn về phía sau.

“Sao nó lại bị thương?” Phương Mộc buông Nhị Bảo ra, tập trung nhìn Giang Á.

“Ngày hôm qua, tôi ở nhà rửa mấy món đồ chơi nó đã dùng qua, chuẩn bị khử trùng.” Giang Á nhẹ nhàng thở dài, “Nhị Bảo có thể đã ngửi được mùi xương hầm trên bếp, liền bò lên vớt thịt ăn. . . . Là nước dùng đang sôi đó. . . .”

Dứt lời, hần đưa tay sờ đầu Nhị Bảo, bé lại tránh né, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Phương Mộc nhìn Nhị Bảo, lại nhìn Giang Á, nén giận hỏi, “Thương thế nghiêm trọng không?”

“Bị phỏng.” Giang Á bình tĩnh trả lời, “Tình huống cụ thể tôi cũng chưa hiểu rõ, anh hỏi bác sĩ một chút đi.”

Phương Mộc hướng lão Đào đưa mắt ra hiệu, người nọ lập tức tiến vào phòng khám. Còn lại hai cảnh sát đứng sau Phương Mộc, cùng Phương Mộc hình thành thế vây kín.

Giang Á nhìn về phía sau một chút, cứ nhiên cười cười: “Tôi thừa nhận tôi giám hộ bắt lực, có điều, không cần phải vậy chứ.”

“Mày hiểu rõ tại sao tao làm vậy.” Phương Mộc tiến từng bước về phía trước, gắt gao nhìn thẳng hai mắt Giang Á, “Mày đã nhận ra, đúng không?”

Giang Á không chút lùi bước nhìn lại Phương Mộc, trên mặt như trước là ý cười như có như không: “Tôi không rõ ý tứ của anh.”

Lúc này, lão Đào xuất hiện ở cửa phòng khám, phất tay ra hiệu Phương Mộc tiến đến.

“Tình huống thế nào?” Phương Mộc trở tay đóng cửa thật kỹ, không thể chờ được hỏi han.

“Hai tay bị phỏng nặng.” Lão Đào vẻ mặt uể oải, “Bàn tay có da bong ra.”

“Có thể làm so sánh được không?”

“Thử xem sao.” Lão Đào nhìn qua không hề tự tin, “Khả năng không cao.”

Một cỗ lửa giận từng chút tán loạn trong lòng Phương Mộc, anh xoay người lao ra khỏi phòng khám, chạy thẳng về phía Giang Á về mặt bình tĩnh. Giang Á còn chưa kịp phản ứng, áo đã bị Phương Mộc vung vàng túm lấy, cả người cũng bị đặt trên vách tường.

“Mày là thứ súc sinh!” Phương Mộc nghiêng răng nghiêng lợi quát, “Đứa bé nhỏ như vậy. . . .Sao mày hạ thủ cho được!”

“Tôi. Đã nói với anh” Giang Á không ngừng giãy giụa, sắc mặt ngạt đến đỏ bừng, “Đó là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn? Mày phát hiện Nhị Bảo đã chạm vào máy tính nọ, đúng không?” Trên tay Phương Mộc càng dùng sức, “Tao nên gọi mày là gì? Hửm? ‘Ánh sáng thành phố’?”

Giang Á đột nhiên ngừng giãy giụa, trên khuôn mặt vẫn đỏ bừng như trước lộ ra một nụ cười tràn ngập chế nhạo.

“Phương cảnh quan, tôi không biết anh đang nói cái gì.” Hần bình tĩnh nói.

Nụ cười này đã hoàn toàn phá hủy một tia lý trí cuối cùng còn sót lại của Phương Mộc, anh vùng nắm tay muốn đâm thẳng vào khuôn mặt nọ, đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc đột ngột vang lên phía sau.

“Phương Mộc, anh Giang. Hai người đang làm gì đó?”

Phương Mộc vô thức quay đầu lại, Liêu Á Phàm mang theo cây lau nhà và thùng nước, trộn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ xoắn cùng nhau.

Sau vài giây, Phương Mộc buông nắm tay đang giơ cao, tay kia cũng buông lỏng áo của Giang Á ra, đứng tại chỗ thở dốc.

Liêu Á Phàm đã thấy Nhị Bảo, kêu một tiếng sợ hãi liền nhào qua, nhìn bé trai từ trên xuống dưới.

“Nhị Bảo, em sao vậy?” Cô xoay đầu sang, lo lắng nhìn Phương Mộc, lại nhìn Giang Á, “Hai người nói rõ xem, Nhị Bảo làm sao vậy?”

Không ai trả lời cô, Phương Mộc hung hăng nhìn chăm chăm Giang Á, người nọ cũng chẳng thém nhìn lại anh, lơ đãng sửa sang lại quần áo nhàu nát.

“Tao sẽ đi xin lệnh lục soát.” Phương Mộc chột giơ lên một ngón tay, thẳng tắp chỉ vào mũi Giang Á, “Tao không tin Nhị Bảo ở nhà mày một đầu tay cũng chưa từng lưu lại.”

Giang Á gạt đầu, trong ánh mắt tràn ngập giấu cột chỉ viết bốn chữ: Cứ việc tự nhiên.

Song, ánh mắt này chỉ thoáng qua trong giây lát. Khi hắn hướng về phía Liêu Á Phàm, trên mặt lại tràn ngập vẻ thương tiếc và áy náy.

“Tôi thật sự xin lỗi. Tôi biết, hiện tại có nói gì cũng vô dụng. Hơn nữa, các bạn cũng sẽ không tin tưởng tôi nữa.” Giang Á suy nghĩ một chút, “Em có thể dắt Nhị Bảo đi, bắt quá, phí chữa trị của nó tôi sẽ gánh chịu.”

Liêu Á Phàm không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, song, cô từ vẻ mặt của Phương Mộc đoán được Nhị Bảo bị phỏng không đơn giản chỉ là ngoài ý muốn, cô gắt gao ôm Nhị Bảo vào ngực, tràn ngập cảnh giác nhìn Giang Á, không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Lệnh lục soát rất nhanh đã xin được, Phương Mộc lại không trông mong có thể thu được đầu mối gì có giá trị. Trên hiện trường phạm tội “Ánh sáng thành phố” có thể tinh tảo rửa sạch tất cả dấu vết, trong nhà mình sẽ càng thêm dư giả. Gọi là tẩy rửa đồ chơi, trong nhà lộn lộn, nghe ra hợp tình hợp lý, mục đích khác lại là xóa sạch dấu tay Nhị Bảo lưu lại trong nhà. Về phần Nhị Bảo bị phỏng. Anh không muốn nghĩ đến Giang Á đến tận cùng dùng thủ đoạn gì khiến cho tay Nhị Bảo bị thương thành bộ dáng kia.

Vận mệnh chính là khiến kẻ khác kinh thán như vậy. Mấy ngày trước, Giang Á chính là một người thật tốt bụng chăm sóc trẻ em tàn tật, trong nháy mắt liền ra sức hạ độc thủ với đứa trẻ đáng thương kia. Càng khiến cho Phương Mộc trăm triệu lần nghĩ không ra chính là, sát thủ liên hoàn khiến toàn bộ cảnh sát thành phố đau đầu, khiến ngàn vạn dân thành thị sùng bái, cư nhiên chính là người mình quen biết.

Cuộc sống, người còn có thể kịch hóa hơn được nữa không?

Kết quả lục soát quán cafe và nhà riêng của Giang Á không ngoài dự liệu của Phương Mộc. Cảnh sát cơ hồ đem tất cả những nơi có khả năng lưu lại dấu tay bên trong đều cẩn thận kiểm tra một lần, nhưng không có phát hiện dấu vết nào có thể cung cấp so sánh đối chiếu. Thật giống như Nhị Bảo chưa bao giờ sống ở đây vậy. Mễ Nam cũng nói cho Phương Mộc, ở trong nhà Giang Á không phát hiện giày vải cùng loại. Thông qua kiểm nghiệm giày của Giang Á mang. Phát hiện số giày, kiểu mòn của đế giày cùng thói quen đi lại đều không khớp với dấu chân lấy được từ hiện trường án mạng trung học số 47.

Nhìn qua tựa hồ có thể loại bỏ hoài nghi với Giang Á, trên thực tế, đại đa số thành viên của tổ chuyên án đối với suy đoán của Phương Mộc rất khó hiểu. Phân cục trưởng cầm hình Giang Á, nhìn đi nhìn lại hồi lâu, vẫn khó nén nội tâm kinh ngạc.

“‘Ánh sáng thành phố’ kia,” Ông run run chỉ vào trong ảnh, “Chính là một gã mặt trắng thế này?”

Đích xác, Giang Á nhìn qua rất kín đáo. Hơn nữa, từ chứng cứ hiện có đến xem, căn bản không cách nào cấu thành hoài nghi hợp lý đối với Giang Á, thuyết phục viện kiểm soát phê chuẩn bắt giữ Giang Á hoàn toàn không có khả năng. Cho dù dấu bàn tay hai ngón kia đã đem đối tượng hình nghi chỉ hướng Giang Á, trước mắt cũng không cách nào làm nhận định đồng nhất. Nói cho cùng, hết thấy chỉ là Phương Mộc căn cứ kinh nghiệm của mình làm ra suy đoán. Từ mặt ngoài đến xem, đây chỉ là trùng hợp.

Mặc dù được thành viên tổ chuyên án kiến nghị áp dụng câu lưu hình sự trước với Giang Á, sau đó xoay quanh hắn chậm rãi thu thập chứng cứ, nếu thật sự không được, từng bước thay đổi các loại biện pháp cưỡng chế, từ bảo lãnh chờ xét xử đến giám thị chỗ ở. Nếu vẫn không tìm được cửa đột phá, đành bắt chấp, dùng thủ đoạn với Giang Á.

Cái gọi là ‘thủ đoạn’ này, hiển nhiên là một vài mảnh khốe không quang minh chính đại. Phân cục trưởng quả quyết cự tuyệt loại đề nghị này. Bắt không được hung thủ còn để cho “Ánh sáng thành phố” dưới ánh mắt vạn người giết chết Nhâm Xuyên, đã là việc mất mặt lớn rồi. Nếu thông qua thủ đoạn phi pháp thu được ‘Chứng cứ’, đối với Giang Á bức cung, vậy không phải vẫn đề mất mặt nữa, làm không tốt sẽ bị treo cảnh phục, ngồi xổm trong tù.

Mặc dù kết luận của tổ chuyên án là loại trừ Giang Á khỏi đối tượng tình nghi, song, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Phương Mộc, vẫn nhắm vào Giang Á triển khai điều tra một chút.

42. Chương 18 - Phần 04

Giang Á, nam, dân tộc Hán, 36 tuổi, văn hóa cấp hai, hộ tịch ở số 176-8 đường Học Tử nội thành đông thành phố C, chưa lập gia đình sống một mình, trước mắt kinh doanh một quán cafe tên là “Lost in Paradise”. Khiến kẻ khác kinh ngạc chính là, tất cả số liệu hồ sơ của Giang Á ở thành phố C chỉ có vài tờ giấy, các tư

liệu có thể điều tra đều mới làm từ năm 2000. Nói cách khác, những việc Giang Á trải qua trước năm 25 tuổi đều trống rỗng. Cảnh sát nghiên chuyển nhiều lần, tìm được phần đăng ký kinh doanh và nhân viên làm việc của Giang Á. Bọn họ sớm đã không nhớ nổi Giang Á, chỉ nhớ năm 2000 khi tiến hành tổng điều tra dân cư lần thứ năm, thành phố C có lượng lớn công nhân viên đến từ vùng khác, trong đó có một nhóm người tương đối không cách nào nói rõ nguyên quán của mình. Để hoàn thành nhiệm vụ tổng điều tra dân số, cơ quan việc làm chỉ đơn giản kiểm tra bọn họ có khả năng từng có tiền án hình sự hay đào phạm không, rồi thống nhất giải quyết chứng minh thư. Cái tên Giang Á này và bằng cấp cũng là do chính hắn trình báo, ngay lúc đó hộ tịch cư trú được đăng ký là số 26-9 phố Khai Vận khu Hồng Viên thành phố C, năm 2003 chuyển nhà đến địa chỉ hiện tại.

Số 26-9 phố Khai Vận khu Hồng Viên thành phố C vào năm 2000 chính là một tiệm bánh nướng, hiện tại đã trở thành một quán món cay Tứ Xuyên. Ông chủ và nhân viên năm đó sớm đã tản đi không tung tích. Bất quá, một bà chủ trạm cá cược Phúc Thái phố đối diện vẫn còn chút ấn tượng với Giang Á. Khi ấy, cô ta là phục vụ viên của quán mỳ, sau khi cùng ông chủ có tư tình, chen với vợ trước của ông chủ, thuận lý thành chương lên thành bà chủ. Sau năm 2004 cô ta thuyết phục chồng đóng cửa quán mỳ, mở trạm cá cược Phúc Thái này. Vài chục năm trước, nhóm lao động phổ thông của quán Hồng Bồi thường xuyên đến quán ăn mì, cô ta thân là phục vụ viên thường xuyên qua lại với mấy người thanh niên tuổi tác xấp xỉ này thành bạn bè. Chỉ có điều, Giang Á là người kín đáo nhất trong đám bọn họ, cô ta chỉ có vài ấn tượng mang máng với Giang Á.

“Tay chân rất chịu khó, không giống mấy thằng cha chỉ rong chơi cả ngày, có đến năm sáu năm, hắn mỗi ngày đều theo đầu bếp lén học tay nghề, ai mắng cũng chỉ cười cười.” Bà chủ đã phát tướng vừa cần hột dưa vừa nhớ lại nói, “Không thích nói chuyện lắm, nghe giọng hình như là người bên thành phố Y.”

Đầu mỗi đến đó gián đoạn. Tổ chuyên án vẫn cho rằng khó có thể đem Giang Á liệt vào đối tượng tình nghi trọng điểm, cũng không tin người chỉ có một bằng cấp hai, vẫn dựa vào làm thuê sống tạm có thể phạm nhiều hung án không tìm ra dấu vết như vậy. Trải qua nghiên cứu, tổ chuyên án quyết định từ dấu bàn tay hai ngón kia bắt đầu, giao trách nhiệm cho lão Đào mau chóng đưa ra báo cáo kiểm nghiệm tường tận hơn, sau đó trong phạm vi toàn thành phố tra tìm người có đặc thù cùng loại. Bên cạnh đó, chất nổ amoni nitrat và ngòi nổ chậm đều thuộc về vật phẩm quản chế, mặc dù khi thu được công cụ phạm tội kể trên do ‘Ánh sáng thành phố’ lưu lại khả năng có được manh mối rất nhỏ, nhưng vẫn cần phải tiến hành tra rõ trong phạm vi thành phố C, dự định sử dụng tình huống hình sự đặc biệt.

Phương Mộc lại không nghĩ vậy, anh kiên trì cho rằng ‘Ánh sáng thành phố’ chính là Giang Á. Mặc dù hiện tại cơ hồ không có bằng chứng có thể chứng thật điểm này, song, anh tin tưởng suy đoán của mình sẽ không sai.

Một khắc bốn mắt chạm nhau trong bệnh viện kia, Phương Mộc liền khẳng định điểm này.

Chính loại ánh mắt: Thông tuệ tự tin kiêu ngạo hung ác, có chứa sự đùa cợt khiến đối thủ bất đắc dĩ. Ánh mắt thuộc về ‘Ánh sáng thành phố’.

Khiến cho Phương Mộc càng cảm thấy hứng thú chính là, Giang Á, rốt cuộc là một người như thế nào?

Hắn đến từ đâu, có hoàn cảnh gia đình và cha mẹ như thế nào, trước 25 tuổi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, đến mức khiến hắn phải xa rời quê hương, mai danh ẩn tích?

Tổ chuyên án lại không nhận thức cùng quan điểm với Phương Mộc, do đó, muốn làm rõ việc này, không có khả năng lấy được sự hiệp trợ từ phía chính phủ. Song, việc đã đến nước này, bất luận cái gì đều không thể ngăn cản Phương Mộc được nữa.

Đặc biệt khi đã nghe được tiếng kêu gào cuối cùng của Nhâm Xuyên và mắt thấy băng vải trắng trên tay Nhị Bảo.

Phương Mộc xin nghỉ phép một tuần, lý do là dưỡng thương. Xét thấy trước mắt ‘Ánh sáng thành phố’ không có động tác gì lớn, tổ chuyên án rất vui vẻ phê chuẩn đơn xin nghỉ phép của Phương Mộc. Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Phương Mộc không vội vã xuất phát, bởi vì còn có chút việc riêng cần an bài.

Dù sao, hiện tại đã không còn sống một mình nữa.

Đến bệnh viện nhân dân thành phố C, Liêu Á Phàm lại không có mặt ở phòng nghỉ ngơi cho hộ công, Phương Mộc nhìn đồng hồ, bây giờ là 9h30 sáng, cô bé hẳn còn làm việc trong phòng bệnh.

Vừa muốn lên lầu, liền nhìn thấy Liêu Á Phàm mang theo thùng nước đi xuống, nhìn thấy Phương Mộc, trên mặt Liêu Á Phàm cũng không lộ vẻ giật mình, mà là một mối hướng anh hất hất đầu, ý bảo Phương Mộc đi cùng cô.

Hai người một trước một sau đi vào phòng tiện ích dưới cầu thang, Liêu Á Phàm mở đèn điện, đặt mông ngồi trên thùng nước úp ngược, đưa tay hướng Phương Mộc muốn thuốc lá. Phương Mộc đưa hộp thuốc lá qua, tự mình cũng châm một điếu.

Phòng tiện ích chật hẹp, ngọn đèn tối mờ, bởi vì không có máy sưởi, khắp nơi lộ ra một luồng hơi ẩm. Vật phẩm trái lại được đặt chỉnh chỉnh tề tề, thùng nước, cây lau, găng tay cao su, chổi đứng dựa vào tường. Góc tường có một hộp giấy cỡ lớn, bên trong nhồi vào giấy cũ nát, nhìn qua đủ loại kiểu dáng và màu sắc, bắt quá giày để vài chiếc đa số.

“Đó là gì?” Phương Mộc vừa hút thuốc vừa hướng hộp giấy kia hất hất cằm.

“Giày của y tá và bác sĩ trong bệnh viện, đi vệ sinh thì cởi giày ra mang loại này.” Liêu Á Phàm quét mắt nhìn hộp giấy, “Đây đều là giày đã mang hỏng, chuẩn bị đem đi bán phế liệu —— Chú tìm con có chuyện gì?”

“À, chú muốn ra ngoài vài ngày. Phương Mộc lấy kẹp tiền ra, chọn tờ tiền trăm tệ đưa cho Liêu Á Phàm, “Mấy ngày này. . . .Con tựa chăm sóc mình nhé.”

Liêu Á Phàm do dự một chút, vẫn là tiếp nhận mấy tờ tiền kia: “Tiền lương của mình cũng đủ xài, số tiền này, mua chút thực phẩm dinh dưỡng cho Nhị Bảo nha.”

Mấy ngày nay, Liêu Á Phàm đều tận khuya mới về nhà, sau khi tan việc phải đến Nhà Thiên Sứ thăm Nhị Bảo. Vì không gây ra phiền toái không cần thiết, Phương Mộc cũng không nguyên nhân thật sự làm Nhị Bảo bị thương nói cho Liêu Á Phàm và chị Triệu. Hai người cũng tưởng rằng chỉ là việc tai nạn ngoài ý muốn. Chỉ có điều, chị Triệu cũng không tin tưởng Giang Á có thể chăm sóc tốt cho Nhị Bảo nữa, kiên quyết đón nó về Nhà Thiên Sứ. Liêu Á Phàm đối Giang Á lại tràn ngập oán khí, sống chết không cho Giang Á xuất ra tiền thuốc men, vài lần còn nói muốn bắt hẳn giày vò trút giận cho Nhị Bảo.

Phương Mộc đối việc này không thể không lo lắng, Liêu Á Phàm chỉ là nói ngoài miệng một chút, từ bản chất mà nhìn, cô còn là một cô bé tâm địa thiện lương. Bất quá, đối với loại người tính trả thù cực mạnh như Giang Á vẫn là ít rước lấy phiền thì tốt hơn, do đó, anh nhắc nhở Liêu Á Phàm tuyệt đối đừng làm ra chuyện quá giới hạn với Giang Á.

Liêu Á Phàm trầm mặc hồi lâu, đột nhiên lại hỏi: “Đại khái vài ngày là có thể về rồi?”

“Không chắc nữa, có lẽ là ba bốn ngày.”

“Ừm.” Liêu Á Phàm suy nghĩ một chút, thử hỏi: “Đi cùng ai?”

Phương Mộc biết cô đang nghĩ gì, trong lòng cảm thấy buồn cười, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười: “Chú đi một mình.”

Nhìn thấy nụ cười của anh, Liêu Á Phàm như cô bé bị nhìn thấu tâm sự đỏ mặt nở nụ cười, cô thoải mái đứng lên, phúi bụi bặm trên người, nhìn Phương Mộc nói:

“Chú cứ yên tâm đi, con có thể tự chăm sóc mình —— Chú ý an toàn.”

Ra khỏi bệnh viện, tâm tình Phương Mộc đã khá hơn nhiều, Liêu Á Phàm đang trở nên càng ngày càng hiểu chuyện, điều này làm cho cuộc sống vốn tựa như một mảnh rối loạn dần dần chỉnh lý ra được đường nét. Anh đi tới bãi đỗ xe, khởi động ô tô, vừa chạy đến cửa bệnh viện, liền nhìn thấy một người đứng ven đường.

Cư nhiên là Mễ Nam.

Mễ Nam hiển nhiên đối với sự xuất hiện của Phương Mộc ở bệnh viện cũng không ngoài ý muốn, trực tiếp mở cửa xe nhảy lên, tiện tay đem một cái balô vứt ở chỗ ngồi phía sau. Nhìn ra được cô là một đường chạy

vội tới, sắc mặt ửng hồng, có chút thở dốc, đợi sau khi hô hấp thoáng bình ổn, liền đơn giản phun ra hai chữ.

“Lái xe.”

Phương Mộc lại càng hoảng sợ, bản năng nhìn về phía sau, sợ Liêu Á Phàm phát hiện vị khách không mời mà đến này, hứa hẹn ‘một mình ra ngoài’ vừa rồi không phải thành cố ý lừa gạt sao?

Mễ Nam đã đoán được phản ứng của Phương Mộc, như trước bất động thanh sắc ngồi trên ghế phụ, vẻ mặt bình tĩnh.

Phương Mộc vội nhún ga, lái xe ra xa một đoạn mới mở miệng hỏi: “Sao em lại tới đây?”

“Em đi cùng anh.”

“Hửm?” Phương Mộc do dự, trong miệng cũng lắp bắp, “Kỳ thật. Không cần phải.”

“Nếu anh lấy được lời khai, cần hai cảnh sát có mặt tại đó.”

Câu trả lời này hợp tình hợp lý, càng hợp pháp. Chỉ có điều, trong lòng Phương Mộc rõ ràng, ý ngầm của Mễ Nam là: Không ai tin tưởng anh, nhưng em tin.

Anh không nhịn được mỉm cười, trong lòng ấm áp hơn nhiều.

“Làm thế nào chạy ra đây được, đã thông báo với tổ chưa?”

“Nghỉ phép, đừng quên, em cũng bị thương.”

Phương Mộc quay đầu nhìn Mễ Nam, vừa vặn cô cũng nhìn sang đây, bốn mắt nhìn nhau, đã không cần dùng ngôn ngữ để hình dung nữa.

Chính tại lúc này, điện thoại di động của Phương Mộc không hợp thời vang lên. Là Dương Học Vũ.

“Anh ở đâu?” Thanh âm Dương Học Vũ trầm thấp ám ách, gọn gàng dứt khoát.

“Ở bên ngoài.” Phương Mộc không muốn tiết lộ hành tung của mình quá nhiều, chỉ đơn giản đáp lại.

“Ừm.” Trong ống nghe trầm mặc vài giây, Dương Học Vũ tựa hồ đang do dự, “Mễ Nam. Đang ở cùng anh sao?”

“Ừ.” Giấu giếm ngược lại sẽ mang đến ngờ vực lớn hơn nữa, Phương Mộc quyết định nói thật.

Làm anh kinh ngạc chính là, Dương Học Vũ cũng không hỏi hướng đi của bọn họ, cũng không biểu hiện tâm tình kích động gì, chỉ trả lời bằng sự trầm mặc dài hơn, ước chừng sau nửa phút, anh ta mới một lần nữa mở miệng.

“Bất luận hai người đi đâu, làm gì, chú ý an toàn —— Chăm sóc tốt cho Mễ Nam.”

Dứt lời, anh ta liền cúp điện thoại.

Sau khi cùng trải qua giây phút sinh tử ở Hiện trường vụ nổ thôn Đại Liễu, Dương Học Vũ vẫn biểu hiện tinh thần sa sút. Một mặt, đại khái là vì hành động giám hộ Nhâm Xuyên hoàn toàn thất bại; Nhưng phần lớn, là vì lúc Dương Học Vũ rút ra sợi dây điện đầu tiên, tận mắt nhìn thấy Mễ Nam chủ động kéo tay Phương Mộc.

Không ai biết giây tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, có lẽ là bình an vô sự, có lẽ là tan thành tro bụi, nhưng mặc kệ kết cục thế nào, Mễ Nam tại một khắc kia đã lựa chọn cùng một chỗ với Phương Mộc.

Đối với Dương Học Vũ mà nói, đây mới là đả kích lớn nhất.

Vấn đề Dương Học Vũ không muốn biết, cũng là vấn đề Mễ Nam quan tâm. Sau khi xe jeep chạy trên đường cao tốc, Mễ Nam mở miệng hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Cái gọi là “đi đâu”, nhìn như không có dấu tích có thể tìm ra, song trong lòng Phương Mộc, nhưng đã sớm có phạm vi đại khái.

Ngày đó Phương Mộc đến bệnh viện đưa áo lông và giày da cho Liêu Á Phàm, từng vô tình gặp được Giang Á. Lúc ấy, hắn từng đề cập với y tá kia mình phải ra ngoài, trong vòng một ngày là có thể trở về. Bây giờ nhớ lại, Phương Mộc cho rằng hắn đến vùng khác chuẩn bị dụng cụ phạm tội như thuốc nổ và ngòi nổ chậm. Bởi vì thành phố C này, mua được những vật phẩm quân chế đó không hề dễ dàng. Bất luận che giấu thế nào, dấu vết mạo hiểm lưu lại đều vô cùng lớn. Căn cứ hồi tưởng của bà chủ trạm cá cược Phúc Thái nọ, Giang Á năm đó từng có khẩu âm của thành phố Y. Nếu hắn là người thành phố Y, sau khi sinh hắn sẽ có trong danh sách đăng ký tư liệu hộ tịch liên quan, chưa đến nỗi có thân phận như câu đó. Cho dù là vì lý do ngoài ý muốn nào đó rời nhà lưu lạc, người nhà khẳng định cũng sẽ báo cho cơ quan cảnh sát, sẽ không thể có chuyện một chút dấu mối cũng không có. Do đó, khả năng lớn nhất là: Nguyên quán của Giang Á ở một trong bốn huyện quanh thành phố Y.

Hơn nữa, vật chứng hiện trường vụ nổ thôn Đại Liễu cho thấy, ‘Ánh sáng thành phố’ đối với tính năng của thuốc nổ cùng chế tạo bom nổ chậm vô cùng rập khuôn. Lúc Giang Á khoảng 20 tuổi, một mực làm công trong quán bánh nướng, trong phạm vi công việc này cùng chất nổ hoàn toàn không quan hệ. Loại kỹ năng này rất có thể vào năm hắn 20 tuổi, trước khi rời khỏi nguyên quán có được. Dựa theo tính cách của ‘Ánh sáng thành phố’ đến xem, hắn sẽ không làm loại chuyện chưa nắm chắc, hơn nữa dễ dàng bại lộ chuyện của mình. Nếu muốn lấy được chất nổ loại đã bị nghiêm khắc quản chế này, hắn khẳng định phải lựa chọn chỗ mình quen thuộc, để tránh thêm phân đoạn dư thừa như hỏi thăm, tìm kiếm, nhờ vả, người trung gian.

Vậy, nơi hắn thu được thuốc nổ, có thể chính là nơi hắn từng ở, từng sống lâu dài.

Ở phòng quản lý đường cao tốc thành phố C, Phương Mộc cũng không phát hiện ghi chép xe Jetta màu trắng Giang Á điều khiển từng ra vào thành phố C. Nếu hắn mang theo thuốc nổ và ngòi nổ điện ngòi xe lửa, khẳng định không qua được cửa kiểm tra an ninh. Do đó, hắn hẳn phải ngồi ô tô đường dài. Vậy, từ vị trí địa lý và khoảng cách đến xem, có thể làm cho Giang Á ngồi ô tô đường dài từ thành phố C đến điểm dừng, cũng có thể trong một ngày tới lui, chỉ có huyện F của thành phố Y. Mà trọng điểm điều tra trong lòng lòng Phương Mộc nhận định, chính là thôn La Dương thuộc huyện F.

Phụ cận thôn La Dương, chính là quảng than đá Đại Giác của tỉnh nội Văn Minh.

43. Chương 19 - Phần 01

Chương 19 - Nhà cũ (1)

Mặc dù đã giải thích với nữ phục vụ, sở dĩ có cảnh sát huy động nhân lực tìm tới cửa, là vì bé trai béo kia là thân thích của cảnh sát, mà nữ phục vụ cũng cực kỳ tỏ vẻ hiểu rõ, cũng theo hắn mắng cảnh sát lạm dụng chức quyền. Song, khi cô thỉnh cầu tan ca sớm về nhà, hắn vẫn thấy trên mặt cô một tia hoài nghi và sợ hãi.

Đi đi, đi đi. Thần sắc hắn lạnh nhạt tỏ vẻ đồng ý.

Mặc dù đó là một cô gái không tồi, song, con người và con người gặp gỡ nhau có thể duy trì được bao lâu chứ?

Tựa như nữ nhân vẫn nằm trong bệnh viện kia, tựa như bé trai chỉ có hai ngón tay kia.

Có lẽ, tất cả gặp nhau, cũng chỉ là vì một ngày biệt ly nào đó. Có người nói, vì không để tình quá mức thống khổ, tốt nhất khi gặp nhau đừng đưa vào đó quá nhiều cảm tình. Song, mấy ai có thể chân chính làm được đây? Lúc vành tai và tóc mai chạm vào nhau, vui cười hết cỡ, bạn nguyện ý tưởng tượng đối phương hình dáng tiêu tụy hoặc trở mặt thành thù sao?

Hôm nay, hắn không muốn, cũng không có lòng dạ nào kinh doanh quán cafe nữa. Nữ phục vụ đi rồi, hắn liền đóng cửa tiệm, treo bảng hiệu đã hết giờ kinh doanh ngoài cửa. Sau khi kéo xuống cánh cửa cuốn, trong quán cafe hoàn toàn tối tăm. Hắn đứng giữa sảnh quán hoàn toàn yên tĩnh, trong lúc nhất thời có chút không biết làm thế nào. Sau vài bước đi qua lại thông thả, hai tay hắn cắm vào túi, chậm rãi đi lên cầu

thang. Song, chỉ vừa bước vài bước, hần đột nhiên ý thức được trên lầu cũng không có một bóng người, bé trai béo chỉ biết y y nha nha kia sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Cảm giác cô độc cực độ thành linh kéo tới, gác xếp đen nhánh vậy mà khiến cho hần có chút chùn bước. Hần vịn lan can, kinh ngạc nhìn nơi hoàn toàn yên tĩnh đó, cuối cùng, chậm rãi xoay người, ngồi trên cầu thang.

Hơi ẩm trong quán như trước còn chưa tản đi, trong xoang mũi là mùi vị tươi mát lại có chút chiều hướng lành lạnh. Ngủ vào, lại không làm cho người ta cảm thấy tâm tình vui sướng. Nơi này sạch sẽ, nhưng không hề có sức sống. Nơi này an toàn, nhưng làm hần càng thêm bất an.

Cuối cùng, bản thân vẫn chỉ còn một mình.

Nên oán trách ai đây? Giờ phút này, hần không muốn hồi tưởng lại bé trai béo kia, nhất là khi hần nắm tay bé hướng vào nồi nước sôi, ánh mắt bé trai nọ không hề để phòng.

Hần từng nghĩ tới việc khiến cho bé trai béo “mất tích”, đối với một trẻ em chậm phát triển từng bị lạc đường, lại lạc đường lần nữa cũng không phải việc gì lạ. Song, hần bỏ qua ý nghĩ này, dù sao, bé trai không uy hiếp được hần, cũng không thể thương tổn hần.

Mà cái tên thương tổn mình, không thể không để cho gã từ trong cái ao dưới tầng hầm lại thấy ánh mắt trời. Mặc dù cảnh sát còn chưa phát hiện mật thất kia, song, hần không thể lấy chính mình ra mạo hiểm nữa.

Tiếc nuối chính là, hần không còn đồ chơi để phát tiết lửa giận nữa, chỉ có điều, hần không muốn tiện nghi cho cái tên kia như vậy.

Nghĩ tới đây, hần đột nhiên nảy ra hứng thú, đứng dậy xuống lầu, sau khi cầm lấy áo khoác, lại ở dưới quầy bar lục ra một cái xẻng sắt nhỏ nhỏ, ra khỏi quán cafe.

Nửa giờ sau, hần mang theo một túi nhựa màu đen được gói kỹ, chen chúc qua đám người và nhóm bán hàng rong đông như nước trước cửa, quay trở về quán cafe. Đóng cửa, tiếng ồn ào hỗn động cùng mùi khói thuốc đã bị chặn phía sau. Đồng thời, một cỗ mùi bùn đất tươi mới hòa lẫn mùi lá mục lan tỏa khắp sảnh quán.

Hần mang theo túi nhựa đi thẳng lên lầu, ném vào bồn rửa thức ăn, mở vòi nước rửa sạch. Rất nhanh, mặt ngoài túi nhựa liền đen bóng như mới. Hần cầm lấy một cây kéo, một bên kiên nhẫn cắt mở túi nhựa, một bên ngâm nga một khúc nhạc nào đó, dần dần, thứ trong túi nhựa lộ ra toàn bộ. Hần hài lòng ngẩng ngửa, bởi vì duy trì liên tục ở nhiệt độ thấp, thứ kia cũng chưa có phát sinh biến đổi quá lớn.

Hần xách nó từ trong ao ra, đặt trên bàn ăn, lại rót ỉnh nửa ly Whiskey, kéo qua một cái ghế, lẳng lặng ngồi đối diện nó. Sau khi hớp một ngụm rượu nhỏ, hần đột nhiên cười cười, nâng chén hướng nó chào.

“Này, ta cũng có chút nhớ ngươi rồi đó.”

Nó không mấy may phản ứng, chỉ đoan đoan chính chính nằm trên bàn ăn, dùng một đôi mắt nửa mở, trống rỗng mà mê mang nhìn lại hần.

Hai giờ sau, Phương Mộc cùng Mễ Nam đã đến bến xe đường dài của thành phố Y. Giống như đại đa số những thành thị nhỏ, bến xe đường dài của thành phố Y ồn ào không chịu nổi, thanh âm chào bán thức ăn, đồ uống và thẻ nạp tiền điện thoại di động liên tục không ngừng. Sườn đông bến xe đậu một hàng xe buýt, nhân viên bán vé vất vả ngoài xe, nắm một xấp vé, lớn tiếng hét gào.

Trong tiếng gào thét của nhóm tài xế, Phương Mộc rất nhanh liền nghe rõ được chút tình huống thời gian khởi hành và các trạm dừng ven đường. Xe buýt đi đến thôn La Dương rất nhiều, trễ nhất là tuyến xe trở về lúc 7h, khoảng 8h thì đến bến xe đường dài thành phố Y, mà tuyến xe cuối đến thành phố C của bến xe đường dài thành phố Y là vào 9h tối. Nói cách khác, nếu Giang Á sáng sớm đã xuất phát, trong vòng một ngày cả đi lẫn về là có khả năng.

Mễ Nam đối với suy đoán của Phương Mộc vẫn giữ thái độ hoài nghi, một thành phố, bốn huyện thành, bên dưới có mười mấy thôn xóm, Giang Á có khả năng ở bất cứ chỗ nào trong đó, mua thuốc nổ và ngòi nổ

chậm, chưa chắc sẽ lựa chọn thôn La Dương.

Cách nghĩ của Phương Mộc là, vô luận ở nơi nào, chất nổ và thiết bị gây nổ đều là vật phẩm quản chế. Huyện thành hơi lớn chút, đích xác có thể lên mua được mấy thứ kể trên, nhưng làm vậy cũng quá mạo hiểm. Hơn nữa, mua bán chất nổ phi pháp là tội hình sự, nếu không phải người quen, nhóm người bán sẽ không dễ dàng tung hàng. Ánh Sáng Thành Phố luôn gây án một mình, khả năng thông qua người trung gian mua chất nổ rất nhỏ.

Thôn La Dương cách quãng than đá Đại Giác gần nhất, nơi đó trời cao hoàng đế xa, số chất nổ tản mát trong tay thôn dân cũng không ít. Ở đó lấy chất nổ tương đối an toàn.

Mễ Nam suy nghĩ một chút, đồng ý. Dưới tình hình lực độ điều tra có hạn, thời gian điều tra cũng khẩn trương, từ địa điểm có khả năng nhất bắt đầu điều tra, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Khi xe jeep lái vào thôn La Dương, đã là hơn 2h chiều, Phương Mộc lái xe lướt qua thôn một vòng, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc. Nơi này tuy nói là thôn xóm, nhưng từ quy mô và mức độ phồn hoa đến xem, không thua gì một trấn nhỏ. Nhất là đường sá trải nhựa bốn làn xe chạy qua lại kia, hai bên cửa hàng mọc lên san sát, từ siêu thị đến khách sạn, từ tiệm mát-xa đến tiệm gội đầu, cái gì cần có đều có cả.

Quảng than đá, tựa như hoàng kim chôn sâu dưới lòng đất, mang đến cho thôn nhỏ này sinh cơ và tài phú phồn thịnh.

Chạy cả ngày đường, bụng Phương Mộc và Mễ Nam sớm đã đói đến kêu vang, hai người thương lượng một chút, quyết định tìm một chỗ ngồi xuống trước, lấp đầy bụng rồi hẵng nói. Không ngờ liên tiếp mấy khách sạn, cái nào cũng đều đông nghẹt. Chắc là do lúc này vừa vặn gặp mùa mua bán than đá thịnh vượng, các khách sạn nhỏ đều bị đám nhân viên vật tư đến từ các nơi chiếm cứ hết. Phương Mộc và Mễ Nam cơ hồ tìm khắp cả thôn, cuối cùng mới tìm được nơi dừng chân trong một khách sạn nhỏ vừa nát vừa cũ.

Nói là khách sạn nhỏ, kỳ thật không chút tiện nghi nào, một gian phòng hai người tiêu chuẩn mà đòi đến 360 tệ, càng đau đầu chính là, chỉ còn một phòng này. Phương Mộc đang do dự, Mễ Nam liền vỗ biển.

“Cứ ở đây đi.”

Trong phòng cùng bề ngoài của khách sạn nhỏ cũ nát giống nhau, nơi nơi lộ ra một cỗ mùi mốc. Có lẽ do ở gần khu mỏ, từ khăn trải giường đến mặt đất, đều phủ một tầng tro đen mỏng. Hai người nhìn nhau cười khổ một tiếng, cũng chỉ có thể tạm chấp nhận.

Ngồi lái xe quá lâu, Phương Mộc liền gục đầu trên giường thả lỏng gân cốt, nệm lò xo dưới thân lập tức phát ra tiếng rên rĩ chịu không nổi sức nặng. Mễ Nam thì đứng bên cửa sổ, vừa định mở cửa hít thở không khí, liền nhìn thấy trên bệ cửa tích một tầng bụi than thật dày, do dự một chút, vẫn là bỏ qua.

Hai người nghỉ ngơi vài phút rồi xuống lầu ăn cơm.

Trong khách sạn nhỏ không có nhà ăn, đi ăn cơm chỉ có thể ra bên ngoài. Cũng may tiệm cơm trên con đường này không ít, phóng tầm mắt nhìn lại, nơi nơi đều là mặt tiền cửa hiệu quán rượu lớn chỗ nào cũng có. Phương Mộc cùng Mễ Nam chọn một quán thoát nhìn mặt tiền tương đối sạch sẽ, gọi vài món rau xào, vừa ăn vừa nghiên cứu hành động bước tiếp theo.

Trên đường này có không ít quán nhỏ kinh doanh thiết bị phá nổ, tin tưởng có một phần kha khá trong đó chẳng hề có đủ tư chất kinh doanh, trong loại quán nhỏ này, không cần trình giấy tờ thủ tục vẫn có thể mua được chất nổ. Nhưng bắt đầu điều tra sẽ vô cùng cực khổ, cho dù Giang Á thật sự mua thuốc nổ và ngồi điện nổ chậm ở đây, người bán cũng sẽ không thừa nhận. Mọi người đều là kinh doanh phi pháp, ai cũng không muốn rước họa vào thân.

Đang nói chuyện, một bé trai cỡ 8 tuổi chạy vào quán cơm nhỏ, sau khi cùng bà chủ sau quầy tính tiền chào hỏi, liền vút cặp sách, chui vào phòng bếp phía sau, bé trai bưng một khay mì xào to, hấp ta hấp tấp đưa đến bàn Phương Mộc.

Không biết bởi vì phồng tay hay đĩa quá nặng, mì xào khi thả trên bàn, hơn nữa khay mì đều bị vấy ra. Bà chủ thấy thế, lập tức đi tới mắng: “Thằng ranh này, không thể cẩn thận chút sao?”

“Không sao không sao.” Mễ Nam vội vàng hòa giải, “Con có bị bỏng không?”

Bé trai dụi dụi ngón tay, đỏ mặt lắc đầu.

“Xin lỗi đi chứ.” Khách hàng không nổi giận, bà chủ ngược lại có chút ngượng, “Còn không mỗi đổi khay khác cho người ta.”

“Không cần.” Mễ Nam vén mí về trong đĩa, “Đây là con trai chị?”

“Đúng vậy.” Bà chủ mặt mày tươi cười kiêu ngạo, “Tiểu học năm hai, lớp trưởng.”

“Thật là một đứa bé ngoan.” Mễ Nam cười tùm tùm vuốt đầu bé trai, “Nhỏ như vậy đã biết giúp gia đình làm việc.”

“Ôi chao, không còn cách nào.” Sắc mặt bà chủ ảm đạm xuống, “Ba nó năm ngoái gặp tai nạn ở quặng mỏ, đã chết. Hai mẹ con chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau.”

Mễ Nam liên tục cảm thán không dễ dàng, bà chủ thấy Mễ Nam ăn nói hòa nhã, lại không truy cứu lỗi lầm của bé trai, trong lòng sinh ra nhiều hảo cảm, dứt khoát kéo ghế ngồi xuống tán gẫu.

Nói chuyện phiếm cả nửa ngày, bà chủ hiếu kỳ đánh giá Phương Mộc và Mễ Nam, hỏi: “Hai người đến đây làm gì?”

Phương Mộc nhìn Mễ Nam, mơ mơ hồ hồ hỏi ngược lại: “Chị thấy thế nào?”

“Hai người không giống đến đây mua than.” Bà chủ có chút khẳng định nói, “Đám nhân viên nghiệp vụ nợ tôi đã thấy nhiều, hai người không giống.”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Chị, chúng tôi tới tìm người.”

“Tìm ai?” Bà chủ càng kinh ngạc, “Làm ở quặng mỏ?”

“Không phải.” Phương Mộc kẻ sát vào chị ta, “Chị có biết nơi nào ở đây bán thuốc nổ không?”

“Biết chứ.” Bà chủ đứng thẳng dậy, chỉ tay hướng ngoài cửa sổ, “Bên kia không phải có mấy nhà sao?”

“Tôi muốn nói chính là. Loại không cần thủ tục cơ.”

“Cái đó tôi không biết đâu.” Bà chủ nhất thời cảnh giác, lập tức đứng dậy khỏi ghế, nói câu từ từ ăn rồi trở về sau quầy.

Phương Mộc có chút nhụt chí, sau khi vội vã ăn xong liền tính tiền rời đi. Đi dạo trên đường, anh nhìn những cửa hàng kinh doanh chất nổ này, chân mày cau lại.

Mễ Nam nhìn ra tâm tình của anh, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Anh quá trực tiếp, người ta khẳng định cho rằng chúng ta là phóng viên điều tra ngầm.”

Không còn cách nào, chỉ có thể hỏi từng tiệm. Suy nghĩ của Phương Mộc là, thử trước xem có thể mua được thuốc nổ không cần thủ tục không, nếu có thể, lấy ảnh Giang Á ra hỏi đối phương, có từng gặp người này không. Nếu như có thể lấy được nhân chứng Giang Á từng mua chất nổ ở đây đương nhiên là tốt nhất, nếu không thể, điều tra rõ thân phận của hắn cũng coi như là một thu hoạch lớn.

Song, sự tình không thuận lợi như Phương Mộc tưởng tượng. Thừa dịp sắc trời chưa tối hẳn, Phương Mộc và Mễ Nam đi trước đến mấy cửa hàng phụ cận nghe ngóng. Những tiệm bán trái lại rất nhiệt tình, đợi sau khi Phương Mộc nói rõ mục đích đến, đưa tay muốn giấy phê chuẩn của cơ quan cảnh sát. Vừa nghe nói không có, đầu lập tức lắc như trống bỏi. Phương Mộc chưa từ bỏ ý định, quanh co lòng vòng đề xuất sẵn sàng ra giá cao, đám bán hàng vẫn không chút chùn bước. Phương Mộc cuối cùng lấy ra ảnh của Giang Á, đối phương ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, vừa nói chưa thấy qua, vừa phất tay đuổi bọn họ đi.

Liên tục vấp phải vài cây đinh, mặt trời xa xa cũng đã giấu sau rặng núi Đại Giác. Mất thấy cảnh chiều hôm càng thêm thâm trầm, các quán thiết bị phá nổ ven phố đều đóng cửa hết giờ kinh doanh. Tiệm cơm, tiệm mát-xa, tiệm gội đầu cùng KTV lại náo nhiệt hẳn lên, trên mặt đường thoáng cái xuất hiện thêm rất nhiều người, từ quần áo trang phục nhìn xem, vừa có nhân viên nghiệp vụ mua bán than đá, cũng có đốc công từ quặng mỏ lên giải trí, còn có một vài công nhân mỏ trẻ tuổi. Bọn họ vừa rửa tay rửa mặt xong, trong tóc còn mang theo vụn than, liền đến thôn tiêu xài những đồng tiền mồ hôi nước mắt vừa nhận được.

Có lẽ đối với bọn họ mà nói, vừa rồi mạng còn đang treo lơ lửng trong giếng mỏ thật sâu, đương nhiên giờ đây rất có lý do để hưởng thụ xa hoa trụy lạc trên mặt đất.

Đàn ông trên mặt đường chiếm đa số, trong các cửa hàng ven phố lại do những người phụ nữ làm chủ. Hương son phấn gay mũi thoảng cái thay thế mùi bụi than, lan tỏa khắp trên con đường này. Trong đám người trần ngập dục vọng nguyên thủy, Phương Mộc và Mễ Nam có vẻ hoàn toàn xa lạ. Đặc biệt rất nhiều gã đàn ông không kiêng kỵ nhìn Mễ Nam từ trên xuống dưới, trong sắc mặt hiện rõ vẻ tham lam. Khi Phương Mộc sắp không nhìn được nữa, Mễ Nam kéo anh, bình tĩnh nói: “Hôm nay đi tới đây thôi, về khách sạn trước.”

Đường trở về cũng không dài, nhưng bởi vì đám người rộn ràng nhốn nháo mà chậm trễ thời gian rất dài. Lúc đi ngang quán cơm nọ, Phương Mộc nhìn thấy bà chủ một bên đẩy mặt tươi cười chào hỏi khách khứa, một bên lớn tiếng quát mắng đứa con trai đang la cà ở cửa. Bé trai đang dựa bên cạnh cửa nhìn mấy đứa trẻ khác chơi máy bay điều khiển từ xa, nghe tiếng mẹ gọi, vội cuống quýt chạy vào trong quán, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn chiếc trực thăng nhỏ đang lơ lửng giữa không trung.

Thời gian huyền ảo này khiến Phương Mộc buồn vô cớ, đồng thời lại có một chút quen thuộc và vui sướng nho nhỏ. Không sai, đây là chính là cuộc sống.

Trần ngập dục vọng, vô tri, bồng bồng sức sống.

Đẩy ra cánh cửa của gian phòng gọi là tiêu chuẩn nọ, đầu tiên nhìn thấy chính là một tờ giấy sắc sỡ, phồng chùng là nhét vào qua khe cửa. Quảng cáo của công ty than đá bản địa, còn có danh thiếp cung cấp tận nhà “Phục vụ đặc biệt”. Phương Mộc thần thờ nhìn nhưng Mễ Nam lại không hề nhàn rỗi, trước dùng ấm nước điện đun một ấm nước sôi, sau khi ngâm hai tách trà, liền cầm túi rửa mặt vào phòng vệ sinh. Tiếng nước ào ào khiến cho Phương Mộc phục hồi lại tinh thần, chợt ý thức được, đêm nay, cùng sống chung một phòng với Mễ Nam.

44. Chương 19 - Phần 02

Anh nhất thời luống cuống, vội vàng từ trên giường ngồi dậy, túm qua điện thoại đầu giường bấm số tổng đài khách sạn. Bấm liên tục vài lần, đều là âm thanh đường dây bận. Lúc đang muốn bấm tiếp, Mễ Nam lau mái tóc ướt sũng ra khỏi phòng vệ sinh.

“Anh đang làm gì đó?”

“Anh.” Phương Mộc ngoài miệng úp mở, người đã đi về hướng cửa, “Anh đi hỏi xem còn phòng trống hay không.”

“Đừng đi tới đi lui nữa.” Mễ Nam khoát khăn mặt lên lưng ghế, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, trên mặt đường như trước người đến người đi, tiếng ồn ào không dứt bên tai, “Lúc này, không có khả năng còn phòng trống lắm đâu.”

Phương Mộc gãi gãi đầu: “Bằng không, anh ngủ trong xe.” Dứt lời, liền đi đến balô của mình lục ra sạc điện thoại di động và dao cạo râu. Mễ Nam lẳng lặng nhìn Phương Mộc luống cuống tay chân, đột nhiên mở miệng nói:

“Anh sợ em, hay là ghét bỏ em?”

“Anh?” Mặt Phương Mộc phụt một cái đỏ bừng, “Làm sao có thể. Anh không có ý gì khác. Chỉ là.”

Mễ Nam cũng không muốn nghe anh giải thích, vù một cái vứt khăn mặt sang, ra lệnh nói: “Nhanh đi tắm, sau đó ngủ —— Nhìn anh đây đầu đầy mặt là tro bụi kia!”

Phương Mộc tiếp nhận khăn mặt, đứng ngốc vài giây, ngoan ngoãn làm theo.

Khi từ trong phòng vệ sinh đi ra, Phương Mộc cố ý ăn mặc chỉnh tề, đầu tiên là lén lén lút lút lộ ra nửa cái đầu, nhìn thấy Mễ Nam đang nằm trên giường gần cửa sổ, toàn thân đều phủ trong chăn, tay cầm điều khiển TV đang đổi kênh, lúc này mới nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên giường gần cửa cái, xóc chăn tiến vào, trốn bên trong cổ sức cởi y phục.

Mễ Nam chỉ quét nhìn anh một cái, liền hết sức chăm chú xem TV.

Quần áo mùa đông dày lại nhiều lớp, hơn nữa phủ trong chăn, Phương Mộc chỉ cởi áo ngoài, quần dài và vớ liền mệt đến ngất ngư. Anh thoáng thở dốc, rồi tiếp tục ra sức đối phó với áo len và quần lót. Nệm vốn đã cũ nát không chịu nổi càng kèn kẹt rung động, cơ hồ có khí thế của đất rung núi chuyển.

Thành linh, trên một cái giường khác Mễ Nam “phụt” một tiếng cười vui vẻ.

Phương Mộc đang vén áo len đến đầu, nghe được tiếng cười của Mễ Nam đột nhiên cảm thấy khí lực trên người thả lỏng, cứ phủ nửa bộ áo len như vậy mà ha ha cười rộ lên.

Hai cái giường, cách xa nhau chưa đến một thước, một đôi nam nữ, một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, cùng nhau cười.

Lần cười này, liền kéo dài chừng hơn 1 phút. Đợi tiếng cười dần ngừng lại, Phương Mộc cũng hiểu được mình đã nghĩ nhiều, dứt khoát từ trong chăn lộ ra nửa người trên, hai ba cái bỏ áo len và quần lót.

Mễ Nam lấy tay nâng má, nghiêng người nằm trong chăn, lẳng lặng nhìn Phương Mộc, bên mép vẫn còn đọng lại ý cười không thể che giấu. Dần dần, ánh mắt của cô chuyển chú hẩn lên, tựa hồ người con trai trước mắt này đáng để nghiền ngẫm trăm chiều.

“Anh yêu em ấy không?”

Đột ngột, Mễ Nam thấp giọng hỏi.

Phương Mộc sửng sốt, bản năng hỏi lại một câu: “Em nói gì?”

“Không có gì.” Mễ Nam lập tức xoay người, đem cả chăn mền kéo đến vai, chỉ chừa lại một đầu tóc đen hướng về phía Phương Mộc.

Phương Mộc nhìn bóng lưng của cô, cho dù phủ dưới chăn bông thật dày, vẫn có thể nhìn ra chút phập phồng. Anh nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói: “Chuyện ngày đó, anh phải nói với em tiếng xin lỗi.”

“Anh không cần xin lỗi, lại càng không cần thay em ấy xin lỗi.”

“Nhưng mà.”

“Liêu Á Phàm nói rất đúng, có một số việc, em xác thực không bằng em ấy. Em từng đi nhầm đường, đây là mệnh của em. Một người phụ nữ không trọn vẹn, vốn không nên hy vọng quá xa vời.”

Trong nháy mắt kia, Phương Mộc đột nhiên rất muốn hướng cô rống một câu: “Không phải, không phải như thế!” Song, anh chỉ há mồm, vung tay, cuối cùng một quyền nện trên chăn bông mềm mại, lẳng yên không nói tiếng nào.

Thanh âm Mễ Nam tiếp tục truyền tới: “Á Phàm là một cô gái tốt, đối xử tốt với em ấy, đừng phụ lòng em ấy —— Đây là mệnh của anh.”

Dứt lời, cô không nói gì nữa, hết thấy trở về yên tĩnh.

Phương Mộc cúi thấp đầu ngồi trong chốc lát, đưa tay tắt đèn.

Một khắc rơi vào trong bóng tối đó, Phương Mộc chợt ý thức được một màn trước mắt vô cùng quen thuộc. Vài năm trước, xe lửa đường dài chạy từ thành phố S đến Cấp Nhĩ Tân, không gian chật hẹp như nhau, sống chung một phòng như nhau, chủ đề liên quan đến cùng một cô gái như nhau.

Lòng có truy vấn không cam lòng như nhau, cùng hiểu ngầm mà lảng tránh như nhau.

Một đêm không lời. Khi Phương Mộc mở mắt lần nữa, ánh mặt trời đã chiếu rọi. Anh nhắc người dậy, đảo mắt bốn phía, lúc này mới phát hiện trên giường của Mễ Nam đã không một bóng người, chỉ có chồng chăn chính tề đặt đầu giường.

Anh đưa tay lấy quần áo trên tủ đầu giường, chợt nhìn thấy một tờ giấy đặt phía trên, là chữ của Mễ Nam. Em ở trong tiệm cơm hôm qua chờ anh.

Phương Mộc không dám trì hoãn, sau khi qua loa rửa mặt xong liền mặc áo xuống lầu.

Đại khái là vì cuối tuần, người trên đường không nhiều lắm, trong quán cơm cũng vắng vẻ lạnh tanh. Vừa vào cửa, Phương Mộc liền nhìn thấy Mễ Nam. Cô đang kéo tay bé trai kia trò chuyện gì đó, lực chú ý của bé trai cũng không ở trên người Mễ Nam, hai mắt tha thiết nhìn chăm chăm một cái hộp nhựa lớn trên bàn, bên trong đó, là một máy bay trực thăng điều khiển từ xa mới toanh.

“Sao có thể không biết xấu hổ thế được chứ?” Bà chủ một bên lau tay trên tạp giẻ, một bên bưng mì tới, “Thứ này rất đắt tiền, nó đã đòi nhiều lần, tôi chưa từng mua được cho nó — phải để dành tiền lên đại học nữa.”

“Không sao, em vừa nhìn thấy đứa nhỏ này đã thích rồi.” Mễ Nam đem máy bay điều khiển từ xa đưa cho bé trai, nó vừa cầm lấy, liền không thể chờ được mở ra gói hàng, bắt đầu ngắm nghía.

“Thằng bé này, còn không biết cảm ơn.”

Bé trai nửa là hưng phấn nửa là ngượng ngùng nói tiếng cảm ơn dì. Mễ Nam cười sờ đầu nó nói: “Bé thật ngoan, nhanh đi chơi đi.”

Nhìn bé trai vô cùng cao hứng cầm máy bay chạy ra khỏi cửa, trên mặt Mễ Nam lại thay thành biểu cảm đau thương: “Con em cùng nó cũng xấp xỉ tuổi này, đáng tiếc, rốt cuộc không được chơi máy bay điều khiển nữa rồi.”

Phương Mộc đem một ngum mì sặc trong cổ họng, giật mình nhìn Mễ Nam.

Bà chủ cũng rất kinh ngạc, tiện tay kéo qua một cái ghế ngồi xuống: “Làm sao vậy?”

Mễ Nam từ trong ví lấy ra bức hình đưa cho bà chủ, bà chủ vừa nhận lấy nhìn, lập tức sợ hãi kêu một tiếng nho nhỏ.

“Trời ơi, sao bị thương thành như vậy?”

Phương Mộc sấp qua, bức hình nạn chính là Nhị Bảo. Mặc dù nhìn không thấy mặt nó, nhưng từ khuỷu tay tới bàn tay quần băng gạc trắng thật dày lại hết sức chói mắt.

“Nổ.” Trong ánh mắt Mễ Nam sóng sánh nước mắt, “Bên nhà tôi có một xưởng nhỏ, nói trắng ra chính là xưởng gia công pháo chui, con em qua đó chơi đùa, vừa vụn gặp phải sự cố, liền.”

Cô nói không được nữa, cúi đầu nức nở.

Bà chủ cũng nghe đến nước mắt chớp động, đưa tay vỗ nhẹ vai Mễ Nam, cuống quýt an ủi cô.

Phương Mộc cũng cảm thấy tâm trạng buồn bã, không phải vì phối hợp với Mễ Nam, chỉ là nghĩ đến bộ dáng Nhị Bảo vô tội liền cảm thấy khổ sở. Bà chủ nhìn vào mắt, càng thêm tin tưởng đây là một đôi vợ chồng gặp cảnh ngộ bất hạnh, cảm động lây, trong lời nói cũng càng thêm ân cần.

“Đứa nhỏ hiện tại thế nào rồi?”

“Tay phải chỉ còn lại hai ngón.” Mễ Nam càng không ngừng lau nước mắt nơi khóe mắt, “Tức giận nhất chính là ông chủ kia, sống chết không chịu nhận trong pháo mình bỏ thêm thuốc nổ, chị ngẫm mà xem, chất nổ bình thường có uy lực lớn vậy sao? Em và chồng em lần này tới, chính là muốn tìm được chứng cứ hẳn mua thuốc nổ, vô luận thế nào, em cũng phải đòi lại công đạo cho con trai mình!”

“Chồng em” trầm mặc không nói, chỉ ngồi rầu rĩ hút thuốc.

Bà chủ cũng tức giận không thôi, thỉnh thoảng nhìn con trai vô cùng cao hứng chơi máy bay điều khiển ngoài cửa, cũng vì hoàn cảnh của mình, cùng Mễ Nam rơi không ít nước mắt.

“Chị, chị nói xem em nên làm sao bây giờ, điều tra cả ngày, cái gì cũng không tra được.” Mễ Nam nói, tiếng khóc lại dậy lên, “Em làm sao xứng với con trai em đây, nó đòi này xem như xong rồi. Nó cũng thích chơi máy bay điều khiển, nhưng mà hiện tại, ngay cả cầm đũa cũng gay go.”

Giữa phụ nữ và phụ nữ, vấn đề về con trẻ là dễ dàng tìm được tiếng nói chung nhất, hơn nữa hai bên đều từng trải qua cuộc sống gian khổ. Rất nhanh, giữa Mễ Nam và bà chủ tựa như chị em thân thiết hẳn lên. Bà chủ hướng cô liệt kê tất cả cửa hàng bán thuốc nổ trên đường này. Dưới sự giới thiệu của chị ta, Phương

Mộc mới biết, ngoại trừ cửa hàng công khai kinh doanh thiết bị phá nổ ra, cơ hồ mỗi quán nhỏ đều lén bán chất nổ. Ở địa phương này, đã là một bí mật bán công khai.

“Không cần đi đến mấy cửa hàng lớn hỏi, vô ích. Tôi đã thấy không ít chỗ làm pháo, bọn họ dùng lượng thuốc cũng không nhiều, vừa không cần đưa ra thủ tục, cửa hàng lớn sẽ không bán cho bọn họ —— đến chỗ mấy quán nhỏ, chỉ có bọn họ dám bán.” Bà chủ đứng dậy, có chút trượng nghĩa nói, “Đi thôi, em cứ nói là em gái của chị Hà Hồng Mai, khẳng định sẽ giúp được em.”

Đi trên đường, Mễ Nam lau nước mắt, nhỏ giọng hỏi Phương Mộc: “Em lấy Nhị Bảo làm ngụy trang, anh sẽ không trách em chứ?” Phương Mộc vội lắc đầu, nói sẽ không. Mễ Nam khẽ thở dài, nói: “Em thật tình yêu thương đứa bé kia, rất đáng thương.”

Mặc dù có bà chủ chỉ điểm, sự tình vẫn không thuận lợi như cũ. Phương Mộc và Mễ Nam đi khắp tất cả các quán nhỏ lén bán chất nổ trên đường, nhưng không ai có ấn tượng với Giang Á. Có một ông chủ cửa hàng tạp hóa nhìn bức ảnh Giang Á nói quen mặt, hỏi ông ta người này đã mua gì, ông ta lại úp úp mở mở, cuối cùng ập a ập ứng nói hình như là ngòi nổ. Mễ Nam lén lấy di động ra ghi âm, lúc bảo ông chủ xác nhận lại lần nữa, ông ta lập tức cảnh giác, đối với lời trước đó thề thốt phủ nhận, lấy danh nghĩa của bà chủ Hà Hồng Mai cũng không hữu hiệu.

Phương Mộc chưa từ bỏ ý định, lại mang theo Mễ Nam đến tất cả cửa hàng công khai kinh doanh thiết bị phá nổ một lần. Kết quả vẫn giống nhau. Cửa tiệm nghe được tên của Hà Hồng Mai thái độ thay đổi hẳn, nhưng vẫn không ai xác nhận Giang Á từng mua thuốc nổ trong tiệm.

Việc đã đến nước này, theo quy tắc cũ không ngoài hai trường hợp: Một là chủ quán này không hề nói thật; Hai là suy đoán của Phương Mộc sai lầm, Giang Á chưa từng xuất hiện ở đây. Phương Mộc không khỏi có chút uể oải, nếu ở chỗ này còn tra không ra đầu mối, đến nơi khác thăm dò, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Mễ Nam an ủi Phương Mộc nói, cô cảm thấy ông chủ tiệm tạp hóa vừa rồi nói sự thật, chỉ có điều sợ rước họa vào thân mới sửa miệng. Song, cho dù sự thật như thế, cũng chỉ có thể xem như một đầu mối nho nhỏ, căn bản không thể cấu thành chứng cứ.

Điều tra vô công trở về, thời gian cũng đã tới xế chiều. Phương Mộc và Mễ Nam chán nản trở lại quán ăn, bà chủ lập tức tiến lên đón, hỏi tình hình. Sau khi biết không hề có kết quả, bà chủ cũng cảm thấy có chút khổ sở, một bên vì bọn họ thu xếp thức ăn, một bên suy nghĩ, nói với Mễ Nam: “Người hại con của hai em bộ đáng thế nào? Chị ở đây đã nhiều năm rồi, nếu hấn đến quán chị ăn, chị hấn sẽ có ấn tượng.”

Phương Mộc mặc dù nghĩ hy vọng không lớn, nhưng vẫn ôm tâm tình thử một lần, đưa ảnh Giang Á ra.

Bà chủ nhìn kỹ trong chốc lát, chân mày cau lại, tựa hồ đang nhớ lại gì đó.

“Người này. Thấy thế nào cũng có chút quen mắt nhỉ?”

“Ồ?” Phương Mộc thoáng cái hưng phấn hẳn lên, “Hấn từng đến quán chị ăn cơm?”

“Không phải.” Bà chủ do dự một chút, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, “Chờ một chút.” Dứt lời, chị ta liền đi vào nhà sau, vài phút sau, bà chủ cầm một cuốn album đi ra.

“Hai đứa nhìn xem.” Bà chủ từ trong album rút ra một bức ảnh, “Hấn giống người này không?”

Đó là một bức ảnh tập thể, hơn mười đứa trẻ chen chúc cùng một chỗ, nhìn chằm chằm vào ống kính tươi cười rạng rỡ, từ khăn quàng đỏ trước ngực chúng và bối cảnh đến xem, đây là ảnh chụp tốt nghiệp tiểu học.

Bà chủ chỉ người xếp hàng hai từ trái qua vị trí thứ sáu, để tóc húi cua, mày nhíu lại, từ khuôn mặt nhìn xem, đích xác có vài phần tương tự Giang Á, nhưng bởi vì niên đại rất xưa rồi, bức ảnh đã sớm ố vàng, mặt đứa trẻ kia cũng mơ hồ không rõ, không cách nào xác nhận được rốt cuộc có phải Giang Á hay không.

“Còn cái nào khác không?” Phương Mộc vội hỏi han, “Ảnh về người này.”

“Có.” Bà chủ ở trong album tìm kiếm một hồi, lại rút ra một bức.

Đây là ảnh chụp hai người, từ thời gian đến xem, hẳn là ảnh chụp cùng thời gian tốt nghiệp. Trên bức ảnh là hai bé trai, khoảng 11 tuổi. Bé trai hơi trắng mập nắm bả vai bé trai kia, cười rất vui vẻ. Người nọ vẫn là

bộ dáng cau mày, thân hình hơi khòm, mặc quần áo cũ nát rõ ràng không vừa người, trong ánh mắt ngoại trừ vẻ trẻ con không thể che giấu, còn có một tia cảnh giác và u buồn.

“Đây là chồng của tôi.” Bà chủ chỉ vào bé trai trắng mập kia nói, “Sau khi kết hôn, ông ấy nói cho tôi biết, đây là bạn tốt của ông ấy chụp chung khi tốt nghiệp tiểu học. Haha, ông ấy là người rất nhớ tình bạn cũ.”

“Chị từng gặp người này chưa?”

“Chưa.” Bà chủ lắc đầu, “Tôi và chồng quen nhau khi làm thuê ở thành phố Y, năm 2004 mới đến đây.”

“Nói cách khác, người này là bạn học chung tiểu học với chồng chị.” Phương Mộc suy nghĩ một chút, “Hắn cũng là người của thôn La Dương.”

“Phải.”

“Quê nhà của hắn ở ngay đây?”

“Không phải.”

“Hửm?” Phương Mộc có chút kinh ngạc, “Nơi này không phải thôn La Dương sao?”

“Đúng là thôn La Dương, bất quá nơi này là địa điểm mới, sau khi núi Đại Giác phát hiện quặng than đá, nơi này mới chậm rãi xây dựng nên.” Bà chủ kiên nhẫn giải thích, “Thôn cũ ở phía đông, cách nơi này đại khái hai ba dặm, nhưng mà đã không còn ai ở. Sau năm 2000, mọi người đều lục tục chuyển đến đây.”

Phương Mộc lập tức đứng lên, nói với Mễ Nam: “Đi thôi, đến thôn cũ nhìn xem.”

“Đừng nóng vội, ăn cơm trước. Ăn cơm xong tôi bảo con trai mang hai người qua đó.” Bà chủ xoay người ra trước cửa hồ, “Giang (Khương) Dũng Thiên, lại đây!”

(Tiêu: Tác giả mở ngoặc ở đây là vì chữ Giang và Khương đều đọc đồng âm là jiāng)

Phương Mộc chợt giật mình, mở miệng hỏi: “Chồng chị họ Giang (Khương)?”

“Đúng vậy.”

“Giang (Khương) gì?”

“Giang của sông ngòi biển hồ.” Bà chủ có chút khó hiểu, “Làm sao vậy?”

“Nơi này họ Giang rất nhiều sao?”

“Không nhiều lắm, chỉ có một nhà chúng tôi.”

Trái tim Phương Mộc trở nên kinh hoàng, cơ hồ là truy hỏi nói: “Chồng chị tên là gì?”

Bà chủ bị vẻ mặt của Phương Mộc dọa sợ, ngập ngừng hồi lâu mới lên tiếng:

“Ông ấy tên là Giang Á.”

45. Chương 19 - Phần 03

Chương 19 - Nhà cũ (2)

Thôn cũ cách nơi này không xa, dọc theo phố chính chạy đến cuối, gặp con đường đất, đi vài phút đường xe nữa là đến. Phương Mộc xa xa nhìn một vùng nhà trệt thấp bé nọ, để Giang Dũng Thiên xuống xe trước.

“Mẹ bảo con đưa hai người đến thôn.”

“Không cần, chú có thể tự tìm được.” Phương Mộc vỗ vỗ đầu bé trai, “Trời sắp tối rồi, con về sớm một chút, bằng không mẹ sẽ lo lắng.”

Bé trai nhớ đến máy bay đồ chơi trong quán, không kiên trì nữa, nhảy xuống xe muốn đi. Mẹ Nam kéo nó lại, nhét vào trong tay bé trai 500 tệ.

Bé trai lắc đầu liên tục, nói mẹ không cho nó nhận đồ của người khác. Mẹ Nam sờ sờ mặt nó, vừa cười vừa nói: “Ta là dì mà, cũng không phải người lạ. Đây là tiền cho con lên đại học, học cho tốt, tương lai hiếu kính mẹ.”

Bé trai đỏ mặt nhận tiền, vội vã hướng Mẹ Nam cúi chào một cái, xoay người bỏ chạy.

Vài phút sau, xe jeep lái vào thôn La Dương cũ. Phương Mộc nhìn đồng hồ, lúc này đã là 4h chiều.

Thôn cũ danh xưng với tên. Từ địa thế nhìn xem, thôn La Dương nằm trong vùng đất trũng của chân núi Đại Giác, nhìn ra được nơi này cũng từng đông dân thịnh vượng, nhà cửa lớn lớn nhỏ nhỏ chùng trùn trên trăm gian. Bất quá, nhà gạch ngói lác đác, đại đa số nhà cửa đều là gạch sống (gạch phơi nắng không nung). Phương Mộc lái xe dạo qua một vòng trong thôn cũ, một người cũng không thấy. Cả thôn trang yên tĩnh không một tiếng động, chỉ thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng tiếng chó sủa xa xôi.

Cẩn thận nhìn kỹ, cơ hồ trên cửa mọi nhà đều có một khóa sắt, đã có chút rỉ sét loang lổ. Câu đối dán trên cửa sớm đã phai sạch màu, chỉ ngỡ ngỡ có thể phân biệt các nét chữ “Nhân Hòa”, “Phúc Lâm” các loại. Trong sân cũng là cỏ dại um tùm, bộ dáng một vùng điêu tàn rách nát.

Phương Mộc tự nhủ: “Đây quả thực là quỷ thôn mà.”

Mẹ Nam nhìn xem trước sau, trong lời nói có chút bất đắc dĩ: “Một người cũng không có, bắt đầu điều tra từ nơi nào đây?”

“Đừng nóng vội.” Phương Mộc nhìn đồng hồ, “Đợi lát nữa xem.”

Chẳng mấy chốc, sắc trời đã ám tối. Vùng trời thôn trang yên tĩnh bỗng bình bực than từ khu mỏ thối tới, rất có cảm giác che trời lấp đất. Nhìn qua phẳng phất như nổi lên một trận sương mù lớn, những ngôi nhà cũ rách nát này lẳng lặng đứng giữa đám sương mù dày đặc, giữa không gian như ẩn như hiện đó, tựa hồ nơi nơi đều cất giấu bí mật. Song, trong thôn La Dương mới cách đó không xa vẫn đang tiếp diễn cảnh tượng náo nhiệt của một ngày trước, đủ loại bảng hiệu sắc sỡ theo thứ tự sáng lên, thỉnh thoảng có thanh âm ồn ào mơ hồ truyền đến.

Một yên tĩnh, một ồn ào. Một tử khí trầm trầm, một sinh cơ bừng bừng. Thôn trang mang cùng một cái tên, nhưng tựa hồ thân ở thời không bất đồng. Giống như mọi người đi ra từ mảnh đất này, giữa mấy phen trần trọc, không biết đã chiếm được gì, hay đã mất đi cái gì?

“Ánh sáng thành phố”, khi nửa đêm nằm mộng quay về, người có từng nhớ tới chốn này?

Dần dần, theo màn đêm buông xuống, trong thôn cũ cũng hiện ra một chút dấu hiệu của sự sống, tựa hồ đang tranh đấu với địa chỉ thôn La Dương mới chứng minh mình chưa hoàn toàn tiêu tan, vùng trời phía trên vài ngôi nhà cũ bay lên khói bếp lượn lờ, nhưng đồng dạng dưới màn trời màu xám chì có vẻ rất khó để ý, sau một lúc trôi nổi liền tiêu tán vô tung.

Phương Mộc vút đầu lọc thuốc ra cửa xe, đưa tay khởi động xe jeep, hướng đến ngôi nhà cũ dâng lên khói bếp gần nhất lái đến.

Trong nhà cũ chỉ có một đôi vợ chồng già. Bà cụ nằm trên xích đu bằng gỗ giữa nhà chính, sắc mặt vàng như nến, hai mắt nhắm nghiền, nếu không phải ngực có hơi phập phồng, Phương Mộc cơ hồ cho rằng bà đã tắt thở. Ông cụ trái lại còn có thể còng lưng đi lại, đang khuấy nước lèo trong nồi, phồng chùng mấy lá rau và vài khối khoai tây trôi nổi đặc quánh này chính là bữa tối của bọn họ. Phương Mộc gọi vài tiếng, ông cụ chỉ chậm rãi xoay người lại, dùng một đôi mắt đục ngầu không chịu nổi đôi mắt nhìn anh vài giây, lại tiếp tục chậm chậm khuấy nồi nước hỗn hợp nọ. Phương Mộc còn muốn hỏi lại, Mẹ Nam đã kéo lại tay anh, lấy tay ở bên tai mình ra dấu vài cái.

“Đừng có nữa, ông ấy nghe không được, phồng chùng cũng hồ đồ rồi.”

Đang nói, ông cụ giơ tay phải lên, dùng muôi cơm trong tay chìa chìa sườn tây. Vừa như chỉ rõ phương hướng, lại như ra lệnh đuổi khách.

Phương Mộc bắt đặc dĩ, nói một tiếng quấy rầy rồi, liền mang theo Mễ Nam lui ra.

Sườn tây cũng là một căn nhà cũ có sân, nóc nhà bốc lên từng đợt khói đen đứt quãng, trong sân tuy không quá sạch sẽ, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu hiệu có người ở.

Phương Mộc gõ lên cửa sắt vài cái, trong phòng rất nhanh có người đi ra trả lời. Là một ông già hơn 60 tuổi, khoác áo lông màu xám, vừa đi vừa xỉa răng.

“Tìm ai hả?”

“Ông à, con là người vùng khác.” Phương Mộc nặn ra một nụ cười tươi, cách cửa sắt đưa qua một điều thuốc lá, “Đến nơi này nghe chút sự tình.”

“Mua than đá sao?” Ông già tiếp nhận điều thuốc lá, nhìn nhãn hiệu một chút, vắt sau vành tai, “Trực tiếp đến mỏ quặng là được thôi mà.”

“Không phải mua than đá.” Phương Mộc lại đưa qua một điều, giúp ông châm lửa, chỉ chỉ nhà cũ vừa đi qua, “Ông cụ ở đó bảo con tới đây.”

“Hả, lão Lục à. Hối ông ta cũng phí công, lỗ tai ông ấy lằng rôi, người đã sớm hồ đồ.” Ông già hút thuốc, nhìn Phương Mộc từ trên xuống dưới, “Cậu muốn nghe chuyện gì?”

Lúc này cũng không cần phải che giấu nữa, Phương Mộc móc ra thẻ cảnh quan, đơn giản nói rõ mục đích đến. Ông già trái lại không có vẻ khấn trương, cầm thẻ cảnh quan kiểm tra thực hư một phen, đưa tay mở cửa sắt, để Phương Mộc và Mễ Nam vào nhà trò chuyện.

Ông già sống một mình, trong phòng trang trí đơn giản, coi như sạch sẽ chỉnh tề. Ngồi trên giường sưởi, Phương Mộc tán gẫu cùng ông già trước vài câu. Trong lúc nói chuyện, Phương Mộc biết được ông già họ Điền, từng là bí thư của thôn La Dương, góa vợ sống một mình, có một con trai đang làm khai thác mỏ núi Đại Giác. Ông già không quen với hoàn cảnh cuộc sống của thôn mới, cho nên vẫn ở chỗ này.

Trách không được ông cụ gọi là lão Lục nọ bảo bọn họ tới nơi này. Trong lòng Phương Mộc nghĩ, ông già này bộ dáng hiểu biết sâu rộng, nguyên lai từng làm cán bộ thôn.

“Hai người tới đây có công cán gì?” Bí thư Điền gạc gạc tàn thuốc, đồng thời tiếp đãi Mễ Nam ăn táo khô.

Phương Mộc suy nghĩ một chút, hỏi: “Bí thư Điền, ông ở chỗ này đã bao lâu?”

“Vây thì dài lắm.” Ông già ha hả cười rộ lên, “Ta sinh ra tại đây, năm nay 68 rồi, cậu tính đi.”

“Tốt quá.” Phương Mộc nói thẳng vào đề, lấy ra bức ảnh của Giang Á, “Ông biết người này không?”

“Cậu chờ một chút.” Bí thư Điền tìm ra kính viễn thị đeo lên, cầm bức ảnh cẩn thận nhìn rõ, một lúc lâu, do do dự dự nói, “Nhìn quen mắt, nhưng mà. . . . Nhưng mà nhớ không nổi là ai.”

“Vây bức này thì sao?” Phương Mộc đem bức ảnh hai người đưa qua, “Hai người này ông quen không?”

Ông già chỉ liếc mắt nhìn một cái, lập tức nói: “Thằng nhóc béo này không phải con trai nhà lão Giang đây sao, gọi là cái gì nhỉ, hình như là một cái tên rất tao nhã.”

“Giang Á?”

“Đúng đúng.” Bí thư Điền vỗ vỗ ót, “Đó là một đứa bé ngoan, người hiền hậu, cũng hiểu thuận, đáng tiếc chết sớm.” Ông chỉ ra ngoài cửa, “Cùng con trai nhà lão Lục chết trong quặng mỏ.”

“Người kia thì sao?” Phương Mộc vội vàng nói, “Ông có thể nhận ra không?”

“Này.” Ông già nhú mày, ngậm lớn hút thuốc, tay vịn thái dương vắt óc suy nghĩ, “Nhìn quen mắt. Là ai nhỉ?”

“Hắn cũng là người thôn này, trong nhà điều kiện không tốt.” Phương Mộc gợi ý nói, “Là bạn tốt của Giang Á.”

“Là bạn tốt của Giang Á.” Bí thư Điền tự nhủ, đột nhiên vỗ đùi, “Nghĩ ra rồi, đây là thằng nhóc nhà lão Cầu.” (Tiêu: Cầu ở đây ko phải chó đâu nha mấy bạn, đồng âm thôi!!!! Là Cầu trong

cầu thả' nhưng là một họ)

Dứt lời, ông lại cầm lấy một bức ảnh khác, sau khi quan sát vài lần khẳng định nói: “Chính là thằng nhóc này, đúng vậy, vẻ bướng bỉnh kia vẫn không thay đổi.”

“Hắn tên gì?” Phương Mộc lập tức hỏi.

“Hừm, thằng nhóc này không có quý danh.” Bí thư Điền cười nói, “Cha của nó họ Cầu, có một đứa con trai như vậy, cả ngày gọi Cầu Đản Cầu Đản. Chúng tôi cũng gọi nó Cầu Đản, ngay cả giáo viên ở trường cũng đều gọi nó như vậy. Cũng vì việc này, ta nhớ kỹ nó còn cùng giáo viên ở trường đập chất một trận, kết quả bị giáo viên trừng phạt quá chừng.”

(Tiêu: Cầu ở đây lại không phải họ, mà đổi thành “chó” rồi!)

Cầu Đản. Phương Mộc và Mễ Nam ngằm trao đổi ánh mắt. Cái tên này cũng thật quá khó nghe.

“Thằng nhóc này sao rồi?” Bí thư Điền nhìn Phương Mộc, lại nhìn Mễ Nam, “Gây tội rồi?”

“Dạ, gây ra chút chuyện.” Phương Mộc mập mờ đáp, lại hỏi, “Nhà nó còn có ai ở đây không?”

“Đã mất từ lâu.” Bí thư Điền lại cầm lấy một điều thuốc châm lửa, “Mẹ Cầu Đản chết sớm, hình như là năm nó 14 hay sao ấy, nhảy giếng.”

“Tự sát?” Mễ Nam giật mình tròn to mắt, “Tại sao?”

“Việc này nói ra cũng rất dài.” Bí thư Điền bộ dáng nói chuyện say sưa, “Cha Cầu Đản là công nhân quặng mỏ, sau khi cưới mẹ nó, phải đến năm sáu năm rồi vẫn không mang thai. Cha Cầu Đản đối với bên ngoài nói là vợ không đẻ được cả ngày mặt không ra mặt, mũi không ra mũi. Có một năm mùa đông, trong thôn xướng tuồng. Sau khi gánh hát đi, mẹ Cầu Đản cư nhiên mang thai. Cha Cầu Đản vui dữ lắm. Thế nhưng đứa trẻ này sau khi sinh ra, cùng cha Cầu Đản nó chẳng giống một chút nào, ngược lại giống với đào kép diễn vai Trương Sinh trong gánh hát kia. Đa số mọi người đều lén nói thầm đây nhất định là con hoang của mẹ Cầu Đản và đào kép kia. Cha Cầu Đản trong lòng cũng tính toán, trở về treo cô vợ lên đánh. Mẹ nó vẫn không thừa nhận, chết sống đều nói đây là con của cha Cầu Đản hẳn.

(Tiêu: Trương Sinh đây là một thư sinh họ Trương trong “Tây厢記”, hok phải Trương Sinh trong Người Con Gái Nam Xương đầu nha =]])

“Sau này thế nào?”

“Sau này thế nào?” Bí thư Điền phun ra một ngụm khói, bốc lên táo khô bỏ vào miệng nhai, “Đứa bé cũng đã sinh ra rồi, cha Cầu Đản cũng chỉ có thể nuôi. Thế nhưng từ đó trở về sau, hai mẹ con này lại gặp khốn khổ. Ba ngày đánh một trận nhỏ, năm ngày đánh một trận lớn. Đứa nhỏ đã lên đến tiểu học rồi, ngay cả một cái tên cũng không có. Cha của nó nói cứ gọi là Cầu Đản. Mọi người nói, đây là để mắng chửi đào kép kia đó mà. Cầu đản cầu đản, con của loài chó! Năm ấy Cầu Đản tốt nghiệp tiểu học, mẹ nó thật sự chịu không nổi nữa, nhảy giếng. Vợ mất, cha Cầu Đản yên tĩnh được một năm, đầu xuân năm thứ hai, liền mang theo Cầu Đản ra ngoài làm công. Đi lần này, suốt 20 năm chưa trở về.”

46. Chương 19 - Phần 04

Phương Mộc suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Bọn họ đã đi làm công ở đâu?”

“Không biết.” Bí thư Điền lắc đầu, “Chúng tôi chưa từng nhìn thấy gã mang Cầu Đản đi, chính là cha của Giang Á nói cho tôi biết. Nói là Cầu Đản trước khi đi cố ý đến tạm biệt Giang Á, hai đứa nhóc còn ôm nhau khóc rống một hồi.”

Phương Mộc như có điều suy nghĩ gập đầu, lại cân nhắc trong chốc lát, mở miệng hỏi: “Nhà Cầu Đản. . . . Ông còn nhớ rõ ở đâu không?”

Góc tây bắc thôn La Dương cũ, căn nhà gạch sống hai gian trơ trọi, bên ngoài là sân nhỏ, trong sân có một cây táo cao lớn, cành lá đã rơi hết, trên đám cỏ dại mọc đầy đất mơ hồ có thể thấy được quả rụng đã khô quắt biến thành màu đen.

Phương Mộc vòng quanh sân đi một vòng, sau đó trở lại trong xe lấy găng tay lái xe, cùng Mễ Nam mang xong, lại nhấc xà beng đi tới ngoài cửa sân. Cánh cửa sân bằng sắt đã rỉ sét loang lổ, lung lay sắp đổ, có vài thanh sắt thậm chí đã hoàn toàn đứt rời. Anh nâng khóa sắt trên cửa lên, sau khi vặn sáng đèn pin xem xét một phen, nói với Mễ Nam: “Tro bụi trên khóa sắt có dấu vết chà lau.”

Mễ Nam gật gật đầu, lấy ra một túi nhựa phủ trên xích sắt, chỉ để lại ống khóa ở bên ngoài. Phương Mộc đem xà beng cắm vào giữa hai ống khóa, thoáng dùng sức, khóa sắt hoen gỉ không chịu nổi liền theo tiếng mở ra.

Phương Mộc đem khóa sắt phủ trong túi nhựa cầm trên tay, hít sâu một hơi, cùng Mễ Nam một trước một sau đi vào sân.

Sân không lớn, đứng ở trung tâm là có thể thu hết thấy vào đáy mắt. Sườn tây sân là một loạt kho bấp bênh gạch vỡ và cọc gỗ dựng lên, bởi vì lâu năm không tu sửa, đã sụp đổ hơn phân nửa. Bên cạnh kho bấp là một hồ xí thô sơ, nhìn qua cũng chỉ còn lại một đồng gạch vỡ và gỗ mục. Sườn đông sân là một khu vườn rau nho nhỏ, đã từng được gieo trồng những gì thì không còn cách nào khảo chứng được nữa, khe rãnh cơ hồ bị lá mục rụng suốt hai mươi mấy năm lấp đầy.

Giữa sân có một con đường lát gạch đỏ che kín cỏ dại, cuối đường chính là căn nhà gạch sống hai gian. Phương Mộc và Mễ Nam đi tới trước cửa, nhìn khóa sắt trên cửa gỗ, đồng dạng rỉ sét loang lổ, đồng dạng không có tro bụi.

Có người từng trở về đây, còn mang theo chìa khóa của hai mươi mấy năm trước.

Làm theo đúng cách ban nãy, cửa gỗ rất nhanh bị mở ra, Phương Mộc và Mễ Nam đi vào bên trong, lấy đèn pin bắn quét mọi nơi. Giờ phút này vị trí bọn họ đang đứng hẳn là nhà chính kiêm phòng bếp, phía bên phải trên mặt đất có một bệ bếp cao cỡ nửa người, một chảo sắt lớn cơ hồ mục nát bày phía trên. Những nơi còn lại trống trải lại hỗn tạp, vải rách sớm đã không phân rõ màu sắc cùng đủ loại đồ vật rơi tăn mát khắp đất. Mễ Nam kéo ống tay áo Phương Mộc, rồi chỉ chỉ mặt đất.

Trên mặt đất vốn phủ một lớp bụi thật dày, rõ ràng có thể thấy đã từng được kẻ viếng thăm dùng chổi cẩn thận quét sạch dấu chân của mình.

Phương Mộc nhìn hai thanh khóa sắt trong lòng bàn tay, cười khổ một tiếng rồi vút xuống đất. “Ánh sáng thành phố” nếu có thể nghĩ đến việc quét sạch dấu chân, hiển nhiên cũng sẽ không ngu đến mức lưu lại dấu tay.

Hiểu rõ điểm này, hai người trái lại thả lỏng tay chân. Nếu không có được bất cứ dấu vết gì, cũng sẽ không cần phải bảo vệ hiện trường nữa. Bọn họ quét mắt một vòng, quyết định bắt đầu điều tra trước từ sườn đông.

Đây là phòng ngủ nông thôn đông bắc điển hình, sườn nam là giường sưởi bằng đất, sườn bắc là tủ đứng dựa vào tường, phía trên còn bày ấm nước, chén trà, đế nến, bình rượu và nửa bao thuốc, từng vật đều chứa đầy tro bụi. Trên tường là mấy khung ảnh, có ảnh Cửu Đản đầy tuổi, cũng có ảnh chụp cả gia đình. Trong ảnh, mẹ Cửu Đản thon gầy, thanh tú, cũng có vẻ già nua không hợp tuổi, trên mặt còn có vẻ ốm yếu bệnh tật.

Cha Cửu Đản bề ngoài xấu xí, trong mắt là thô tục và ngu dốt không che giấu được, trong thần thái cứng nhắc nhìn không ra chút dịu dàng, càng nhiều chính là khuất nhục và tức giận. Cửu Đản ngồi trên đùi mẹ lại vẻ mặt ngây thơ vô tội, trong dung mạo đích xác không hề có chỗ nào giống với cha.

Sườn đông phòng là mấy tủ quần áo, Phương Mộc mở một cái trong đó ra, mùi mốc gay mũi lập tức phả thẳng vào mặt, trong tủ treo đầy quần áo lộn xộn, nhìn qua ảm thấp trầm trọng, xoắn bện cùng một chỗ, sớm đã nhìn không ra tính chất và màu sắc.

Tình hình trên giường sưởi cũng chẳng khá khẩm hơn, một cái gối dơ bẩn dựng bên mép giường sưởi, túi nang bị chuột cắn thành lỗ đã biến thành màu đen. Đồng dạng trên đệm giường ẩm ướt cũ nát trải đầy phân chuột, tăn mát ra mùi tanh tưởi. Một cái chăn miến cường nhìn ra được màu sắc hoa văn chất hỗn độn phía trên, cũng đã trăm lỗ nghìn loét, bông đều bị xé tung ra.

Phương Mộc nhìn một vòng, tâm sinh hoài nghi, từ tình hình trong phòng đến xem, hoàn toàn không giống bộ dáng ra ngoài làm công, càng như là cảnh tượng hoảng loạn lưu vong.

Hơn nữa, trong căn phòng này giống như phòng ngủ chính, tại sao chỉ có một cái gối?

Anh suy nghĩ một chút, ra hiệu Mễ Nam cùng anh đến phòng sườn tây. So với phòng sườn đông hỗn độn không chịu nổi, nơi này mặc dù cũng che kín tro bụi, lại có vẻ chỉnh tề hơn nhiều.

Phòng bày trí đơn giản, chỉ có một tủ quần áo, bàn làm việc và giường gỗ. Đồ đạc trong tủ quần áo rất ít, đồng dạng ẩm ướt mục nát, Phương Mộc dùng xà beng bới vài món la liệt trên mặt đất, ngờ ngợ có thể nhận ra là áo may ô, quần dài và một cái khăn quàng đỏ. Trên bàn làm việc lại trống không, trong ngăn kéo chỉ có vài cây bút máy, dây nã hồng, cục đá và ngòi bút bi, chăn gối trên giường gỗ đều còn, mặc dù dơ bẩn không chịu nổi, sớm đã thành quê nhà của chuột, nhưng xếp rất ngăn nắp, hai cái gối đặt ở đầu giường, phía trên còn bọc bao gối hồng nhạt đã bạc màu.

Nếu đoán không lầm, đây hẳn là phòng của Cầu Đản. Hơn nữa, hẳn từng cùng mẹ ở chung thời gian dài.

Phương Mộc vừa cẩn thận xem xét một lượt, tiếp tục không có phát hiện gì dư thừa. Việc này làm người ta cực kỳ khó hiểu: Cha con song song ra ngoài làm công, vật phẩm của riêng Cầu Đản đều được thu dọn mang đi, còn cha Cầu Đản cơ hồ ngay cả quần áo để thay cũng không mang theo, chăn gối thậm chí vẫn còn duy trì bộ dáng như vừa mới rời giường.

Chẳng lẽ, lúc đầu rời đi không phải là hai cha con, mà chỉ có một mình Cầu Đản?

Phương Mộc đang suy nghĩ, liền cảm thấy Mễ Nam nhẹ nhàng kéo mình.

“Anh xem.”

Phương Mộc theo hướng tay cô chỉ nhìn qua, chỉ thấy trên mặt đất vẫn giữ dấu vết từng được chổi quét sạch, dấu vẽ này kéo dài đến tận dưới sàn.

Phương Mộc giật mình, chẳng lẽ Ánh Sáng Thành Phố khi trở về nhà cũ, từng bò vào đáy giường?

Dưới giường gỗ có gì?

Phương Mộc thử lấy tay đẩy đẩy giường gỗ, cảm thấy cũng không quá nặng, vì vậy gọi Mễ Nam hợp lực đẩy giường sang một bên. Nhất thời, một đồng lớn đồ vật đen tuyền lộ ra. Phương Mộc lấy đèn pin chiếu vào, là mấy rương gỗ mở nắp bày trên mặt đất, bên trong đều là vài vật dụng thường ngày, tỷ như sách cũ, giày vải da, linh kiện xe đạp vứt đi vụn vụn. Phương Mộc dùng xà beng lục lọi trong hộp hồi lâu, không phát hiện vật phẩm gì đặc thù, đang cảm thấy thất vọng, chợt phát hiện trên mặt đất xi măng dưới rương gỗ, tro bụi có dấu vết cọ sát, tựa hồ rương gỗ này từng bị xê dịch.

Anh đưa tay tóm lấy một cái rương gỗ, dùng sức kéo, đồng thời lấy đèn pin chiếu vào dưới rương gỗ.

Nửa phiến cửa gỗ rõ ràng xuất hiện trên mặt đất.

Mễ Nam bên cạnh phát ra một tiếng kinh hô nho nhỏ, lập tức tiến tới hỗ trợ kéo những rương gỗ khác ra, rất nhanh, một cửa vào tầng hầm rộng một thước vuông bại lộ dưới ánh đèn pin.

Trên cửa gỗ không có khóa, chỉ có một nắm cửa màu lục gỉ thành màu vàng đồng. Phương Mộc nhìn Mễ Nam, nửa khom thắt lưng, cầm nắm cửa màu vàng đồng dùng sức kéo hướng lên, cửa gỗ nặng nề nương theo một trận tiếng kéo kẹt chói tai rộng mở. Ngay sau đó, một luồng gió ngược tanh tưởi theo đó phả vào mặt.

Phương Mộc hít hít mũi, mày lập tức nhíu lại, anh dùng đèn pin chiếu một chút, dưới chân là cầu thang sắt rỉ sét loang lổ. Phương Mộc thử bước lên, hơi dùng thêm lực, để sắt rung lên, tựa hồ còn chưa đến mức lập tức sụp xuống. Anh cầm đèn pin trong miệng, thử thăm dò từng bước bò xuống. Sau vài giây, anh liền đứng ở trung tâm tầng hầm.

Tầng hầm có hình dạng hơn 10 mét vuông, cao khoảng hai mét. Trung tâm là một mảnh đất trống lớn, ba mặt tường đều là rương gỗ mục nát, phía trên chất đồng bọc giấy dầu lộn xộn. Phương Mộc tiến sang, cẩn thận đẩy ra một bọc giấy trong đó, bên trong là một kích nổ cỡ lớn. Anh lại đẩy ra một cái khác, bọc giấy cơ hồ là trống không, chỉ còn lại một viên tinh thể nhỏ dạng khối.

Mẽ Nam theo sau đi xuống tầng hầm, nhìn Phương Mộc đứng bên mấy rương gỗ, cũng đi tới xem xét.

“Đây là gì?”

Phương Mộc bốc lên một khối tinh thể nhỏ, dùng đèn pin chiếu đi chiếu lại. Tinh thể dưới ánh sáng lấp lánh rạng rỡ, trông rất đẹp mắt. Anh đem nó để dưới mũi ngửi, không có mùi gì rõ ràng.

Phương Mộc nhìn kích nổ, lại nhìn mấy rương gỗ khác, cúi đầu nói: “Có thể là thuốc nổ amoni nitrat.”

Mẽ Nam sau khi nghe xong, lập tức móc ra một túi nhựa dẻo, tiếp nhận tinh thể trong tay Phương Mộc thả vào trong.

Cha của Cầu Đản là thợ mỏ, trong nhà nhất định có chứa chất nổ là lẽ thường. Chẳng lẽ Ánh Sáng Thành Phố dùng là thuốc nổ amoni nitrat cũng không phải mua hàng bên ngoài, mà là tự mình trữ hàng?

Cứ như vậy, khả năng Ánh Sáng Thành Phố từng trở về nhà cũ lại nâng cao. Dựa vào tính cách của hắn, thần không biết quỷ không hay từ trong tầng hầm nhà mình lấy được thuốc nổ, so với mua bên ngoài mà nói, độ nguy hiểm giảm đi rất nhiều. Đang nghĩ ngợi, Phương Mộc đột nhiên ý thức được ánh sáng bên người thoáng cái ảm đạm xuống. Anh vừa muốn quay đầu lại liền cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo lướt sang, tách một cái liền tắt đi đèn pin trong tay anh. Trong tầng hầm nhất thời lâm vào một mảnh tối đen. Phương Mộc đang kỳ quái, cái tay kia nhanh chóng khoác trên vai anh, cường ngạnh túm anh ngồi xổm trên mặt đất.

“Đừng lên tiếng.” Thanh âm Mẽ Nam rất nhỏ khó có thể nghe rõ, kèm theo hô hấp tận lực đè nén, “Trong tầng hầm có người.”

Tóc Phương Mộc thoáng cái dựng thẳng lên, anh theo bản năng co lại thân thể, xà beng gắt gao cầm trong tay, đồng thời trợn to mắt hết sức có thể, nhưng trước mắt vẫn chỉ là rương gỗ như vệt khuyết lưu lại trên vông mạc.

“Ở đâu?” Phương Mộc thật vất vả thích ứng với bóng tối trước mắt, Phương Mộc tiến đến bên tai Mẽ Nam, nhẹ giọng hỏi.

“Đang phía trước chúng ta.” Mặc dù hoàn toàn không nhìn thấy Mẽ Nam, Phương Mộc vẫn có thể cảm thấy cô đang phát run, “Hướng 12 giờ.”

Phương Mộc không hề mở miệng, tận lực ngừng thở, thẳng tắp nhìn chằm chằm một vùng tối đen phía trước, trong đầu lại không ngừng vận chuyển.

Vừa rồi khi bọn họ tiến vào nhà cũ, cửa bị khóa, cửa sổ đóng chặt, người này vào bằng cách nào? Hơn nữa, từ dấu vết bên trong nhìn xem, ngoại trừ Ánh Sáng Thành Phố ra, hoàn toàn không nhìn thấy dấu hiệu có ai khác tiến vào. Chẳng lẽ hắn từ hư không xuất hiện?

Phương Mộc âm thầm nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo, đồng thời nhẹ nhàng ấn lên tay Mẽ Nam. Rất nhanh, hô hấp của Mẽ Nam cũng bình ổn lại. Phương Mộc vểnh tai, tận lực tóm lấy một chút tiếng vang trong không khí. Song, trừ hơi thở của Mẽ Nam và anh ra, trong tầng hầm nho nhỏ không còn tiếng hít thở thứ ba.

Không có người đang hít thở?

Mặc dù hiện tại lựa chọn tốt nhất chính là án binh bất động, chờ đối phương bại lộ vị trí của mình, nhưng Phương Mộc không có kiên nhẫn đợi tiếp nữa. Anh tiến đến bên tai Mẽ Nam nhẹ giọng nói: “Sau năm giây, bật sáng đèn pin.” Mẽ Nam ấn lên tay anh, tỏ ý đã hiểu.

47. Chương 19 - Phần 05

Phương Mộc nửa nằm trên mặt đất, lặng yên không một tiếng động bò nghiêng về phía trước, vừa bò trong lòng vừa lẩm nhẩm, lúc đếm tới năm, anh đã bò ra ngoài xa hai thước, cách hướng đối diện đại khái khoảng nửa thước.

Lúc này, phía trước bên trái đột ngột chiếu lên một cột sáng, nhắm thẳng vào phía trước mình. Phương Mộc nhảy dựng lên, vung xà beng trong tay, giơ giữa không trung, cả người lại sững sờ.

Trước mắt anh vẫn trống không như trước, chỉ có một loạt rương gỗ. Bất quá, trong nháy mắt ánh sáng chớp lóe kia, Phương Mộc vẫn nhìn thấy mặt sau rương gỗ lộ ra một cặp chân người.

Chỉ có điều, mảnh vải bố trên cặp chân người kia cơ hồ đã mục nát hầu như không còn, xương chân màu trắng vàng rõ ràng có thể thấy được.

Mễ Nam cũng đã thấy rõ hình dạng của cặp chân kia, cẩn thận đi tới, lời trong miệng không thể che giấu được kinh ngạc:

“Sao. Lại là một người chết?”

Phương Mộc bật đèn pin sáng lên, đi tới bên rương gỗ, thi thể bị che giấu phía sau lộ ra toàn bộ.

Đây là một bộ hài cốt nam giới trưởng thành, thi thể dài chừng 170cm, ngựa mặt, đầu bắc chân nam, đã hoàn thành quá trình hóa xương trắng. Mặt ngoài hài cốt còn phủ một ít quần áo chưa hoàn toàn mục nát, nhìn qua tựa hồ là áo lót vải bông màu đỏ và quần mùa thu màu lam. Phía dưới hài cốt là dấu vết khô cạn của mô mềm sau khi hóa lỏng lưu lại, càng đến gần, mùi tanh tưởi càng phát ra rõ ràng.

Phương Mộc lấy tay che lại miệng mũi, kề sát vào thi thể cẩn thận quan sát. Mặt ngoài thi thể không có ngoại thương rõ ràng, đầu lâu lại tổn thương nghiêm trọng, phần trán có một khối lún lớn, xương hàm dưới rơi sang một bên. Xương mày bên trái cơ hồ nát bấy, hai hốc mắt tựa hồ một đóng một mở, phẳng phất như đang làm mặt quỷ, nhìn qua vô cùng kỳ dị.

Mễ Nam nhìn xương vỡ và răng hàm rơi tản mát bên cạnh hài cốt, cũng không cùng mô mềm đã hóa lỏng này dính liền cùng một chỗ, không nhận được cau mày.

“Đây. Tựa hồ là chết rồi mới hình thành.”

“Ừ.” Phương Mộc dùng xà beng nhẹ nhàng khơi đầu lâu lên, ” Hơn nữa còn chưa lâu.”

Theo động tác của Phương Mộc, hài cốt tựa hồ rất không tình nguyện mà xoay đầu lại, bên trái sau đầu lâu, có đường xương gãy xuyên tâm, xương gãy có có màu vàng đất, chính giữa lõm một mảng lớn lộ rõ không thể nghi ngờ. Xem ra, đây mới là vết thương chí mạng của gã.

Phương Mộc nhìn bốn phía, vẫn chưa phát hiện quần áo khác của nạn nhân, nhất là giày. Từ cách ăn mặc của nạn nhân đến xem, hẳn là sau khi bị giết được dờ vào trong tầng hầm, hơn nữa cách chỗ gây án đầu tiên không quá xa.

Phương Mộc ngẩng đầu nhìn miệng tầng hầm. Vừa rồi, trong phòng sườn đông, anh luôn phỏng đoán năm đó không phải hai cha con cùng ra ngoài, mà chỉ có một mình Cầu Đản. Trước mắt bộ thi thể này lại càng khẳng định phán đoán của anh. Nếu anh đoán đúng, bộ thi thể này chính là cha của Cầu Đản.

Năm đó người xuống tay giết chết gã, rất có khả năng chính là Cầu Đản.

Trước mắt là cảnh tượng thế này: Cầu Đản tuổi nhỏ mắt đóng đầy lệ, một tay bưng gò má in dấu bàn tay, gắt gao nhìn chăm chăm cha đang lắc lư. Người nọ chỉ mặc đồ lót, nâng bình rượu tiện tay đặt trên ngăn tủ, rút ra một điều thuốc, châm lửa, mới vừa hút một hơi, chợt nghe tiếng gió gào thét sau tai.

Trên thang sắt của tầng hầm, thi thể người cha mềm nhũn rơi xuống, lăn đến trên mặt đất vẫn không nhúc nhích. Thở hổn hển Cầu Đản cũng theo xuống, đầu tiên là ngồi trên bậc sắt cuối cùng thở dốc hồi lâu, sau đó, dốc sức nâng cánh tay người cha lồi về hướng góc tường.

Sau một lát, hắn quay trở về phòng sườn tây, đem tất cả vật phẩm trên bàn học vợ vào trong một túi xách thật to, lại từ trong tủ quần áo lấy ra y phục của mình nhét vào. Sau khi đảo mắt nhìn qua một vòng bên trong, hắn trải đặt túi lên, khóa kỹ cửa rồi khỏi căn nhà đã sống hơn chục năm.

Đứng trên con đường đất ở quê, Cầu Đản phân biệt chút phương hướng. Cách đó không xa, trên một căn nhà gạch sống tỏa khói bếp, mơ hồ có thể thấy được ngọn đèn ấm áp, hắn quay đầu lại nhìn cửa sổ nhà mình một mảnh đen nghịt, trong mắt lại đọng đầy nước. Hắn hất túi lên vai, lảo đảo chạy về phía ngọn đèn.

21 năm sau, Ánh Sáng Thành Phố lại trở về tầng hầm. Lúc này, hắn đã trở nên cao lớn, cường tráng, tinh táo. Hắn mở những rương gỗ quen thuộc này ra, tinh tế chọn lựa vật phẩm mình cần. Sau khi chỉnh lý xong xuôi, hắn đem balô căng phồng đặt trên rương gỗ, lẳng lặng thở phì phò. Sau khi thoảng bình ổn hô hấp, hắn đưa mắt nhìn về hướng góc tường nơi bộ xương đang yên tĩnh nằm đó. Trong những năm tháng dài đằng đẵng này, di hài và linh hồn của người cha đều bị vũng vàng khóa trong tầng hầm này, giờ đây, hắn có lẽ đang trong một góc nào đó vô cùng oán độc nhìn mình.

Khóe miệng hắn lộ ra vẻ tươi cười. Không, tôi không sợ hãi. Khi tôi còn là một đứa trẻ, đã chưa từng sợ ông. Hôm nay ông chỉ còn lại một đồng xương nhẹ bẫng, tôi lại càng không phải sợ ông.

Hắn đứng dậy, đi tới trước bộ hài cốt, lẳng lặng nhìn cha mình. Thời gian hơn 20 năm phẳng phất như ngưng về một khắc kia, người cha thậm chí ngay cả tư thế cũng chưa từng thay đổi. Chỉ là thân thể cường tráng từng mang đến ỉnh và mẹ thống khổ vô tận đã hoàn toàn tiêu tán, hóa thành một bãi chất lỏng khô cạn tản ra mùi tanh tưởi dưới thân. Hắn nhìn hốc mắt tối om và xương hàm dưới nọ, đột ngột giơ lên cây búa trong tay, hung hăng đập xuống.

Phương Mộc và Mễ Nam lại xem xét một vòng khắp nơi, sau khi xác nhận không còn đầu mối nào có giá trị nữa, hai người trước sau bò lên thang sắt, rồi đẩy giường gỗ về vị trí cũ.

Đứng trong sân, hai người phải bụi bặm trên người, hít thở thật sâu không khí bên ngoài. Mặc dù trong không khí lênh bênh bụi than, nhưng so với mùi mốc trộn lẫn mùi xác thối trong nhà cũ vẫn tốt hơn nhiều lắm. Sau một chốc nghỉ ngơi, Mễ Nam hỏi Phương Mộc kế tiếp định làm thế nào.

Phương Mộc thoảng suy nghĩ một chút, quyết định vẫn nên mang theo vật chứng hiện có về thành phố C trước, nhà cũ và thi thể tạm thời gác lại. Thứ nhất, Phương Mộc và Mễ Nam vào nhà lục soát không có thủ tục hợp pháp, mặc dù có thể nghĩ biện pháp chữa cháy sau đó, thế nhưng, tình hình trước mắt vẫn không thể tập trung mục tiêu tình nghi trên người Giang Á. Mặc dù Phương Mộc tin tưởng trí nhớ của ông bí thư và Hà Hồng Mai là chuẩn xác, nhưng mà, chỉ dựa vào hai bức ảnh cách nhau 21 năm, khó có thể xác nhận Cầu Dẫn năm đó và Ánh Sáng Thành Phố là một người. Nếu cẩn thận tìm tòi, có lẽ sẽ từ trong nhà cũ tìm được vật chứng về tóc các loại, song, sau khi đã trải qua 21 năm, khả năng vật chứng này vẫn có thể làm nhận định DNA với Giang Á rất nhỏ. Thứ hai, cho dù hài cốt trong nhà cũ thật sự là cha Cầu Dẫn, đã 21 năm sau rồi cũng rất khó lập án điều tra. Bởi vì năm đó chuyện Cầu Dẫn giết cha không hề có ai biết, càng chưa nói tới được cơ quan cảnh sát lập án. Mà thời gian hiệu lực truy tố tội cố ý giết người là 20 năm, vượt quá thời hạn này, cho dù phát hiện án, cũng đã mất khả năng truy tố, trừ phi lấy được phê chuẩn của Viện Kiểm Sát Nhân Dân Tối Cao. Vứt hết mấy thủ tục rườm rà dài dòng, cơ quan cảnh sát địa phương cho dù lập án, khả năng điều tra phá án cũng cực kỳ nhỏ. So với việc khuấy động lực chú ý về việc này, không bằng đem tinh lực đặt tại mấy vụ án lớn mà Ánh Sáng Thành Phố phạm ở thành phố C.

Phương Mộc nhìn đồng hồ, lúc này đã là 9h15' tối, nếu hiện tại khởi hành, hắn sẽ kịp về thành phố C.

Xe jeep lái trên quốc lộ, hơn 10 phút sau, Phương Mộc nhìn kính chiếu hậu, vô luận là thôn La Dương cũ yên tĩnh, hay thôn La Dương mới ồn ào náo nhiệt, đều đã không nhìn thấy nữa.

Mễ Nam một mực bận bịu trên ghế phụ, đầu tiên là cẩn thận sửa sang lại vật chứng lấy được từ thôn La Dương, sau khi phân chia xong, lại cẩn thận đánh dấu mã hóa, ghi chú rõ thời gian và địa điểm. Cuối cùng, cô mở một quyển sổ nhỏ, viết nắn nót từng nét một.

“Viết gì đó?”

“Nhật ký công tác.” Mễ Nam cũng không ngẩng đầu lên chỉ về phía trước, “Chuyên tâm lái xe.”

Phương Mộc cười cười, không hề mở miệng.

Không biết tại sao, anh rất thích nghe theo Mễ Nam an bài. Mấy năm qua, cộng sự bên người lần lượt thay đổi từng người. Lão Hình cơ trí thâm trầm, Thái Vĩ quyết đoán dũng cảm, Trịnh Lâm táo bạo xúc động, Tiểu Vọng thông minh cơ trí, nhưng cũng là người thiện ác khó phân. Mễ Nam cùng bọn họ bất đồng, trên người cô vừa có sự tinh tế, tinh táo của nữ giới, vừa có sự kiên cường và chịu đựng của nam nhân. Lần này đến thôn La Dương điều tra, nếu không phải Mễ Nam tùy cơ ứng biến, cũng sẽ không thu được tiến triển nhanh như vậy.

Nghĩ đến lần điều tra này, Phương Mộc đưa mắt về phía quốc lộ không ngừng kéo dài trước mặt. Chỉ hơn 200km nữa, là chạy vào khu vực phía đông thành phố C. Giờ phút này, nơi đó hẳn là một mảnh đèn đóm sáng trưng nhĩ. Không biết luồng sáng mạnh nọ, đang phóng ra quang mang, hay đang ẩn nhẫn trong góc chưa phát ra?

Việc đã đến nước này, Phương Mộc thật sự không biết nên gọi hắn là gì. Ánh Sáng Thành Phố? Giang Á? Hay là Cầu Đản?

Một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, từ khi sinh ra đã mang theo một cái tên sỉ nhục. Sau khi ra tay giết cha, dưới hoàn cảnh xa quê nhà hắn đã lựa chọn tên của người bạn tốt nhất. Là đối với những hồi ức trước kia vẫn ôm tình cảm lưu luyến, hay vẫn luôn cảm thấy hâm mộ với người bạn có một quý danh vang dội?

Phương Mộc hiểu rõ giới hạn của hắn trước 15 tuổi và sau 36 tuổi, chính giữa là 21 năm, chuyện gì đã xảy ra với hắn, gặp ai, đến nỗi khiến hắn biến thành bộ dáng hiện tại?

Tại sao hắn tự xưng là ánh sáng, tại sao phải cam chịu mạo hiểm đi trừng phạt cái gọi là “Hành vi ác” này? Tại sao đối với người không thù không oán đồng thời ra sức giết hại, đối với trẻ em trí não kém phát triển lang thang còn có một tia thiện tâm?

Trên người hắn có rất nhiều nghi vấn, điều này làm cho Phương Mộc gấp gáp muốn hiểu rõ hết thảy về hắn.

Đang nghĩ ngợi, Phương Mộc chợt ý thức được Mễ Nam bên cạnh đã ngừng bút. Anh quay đầu, nhìn thấy Mễ Nam tay vịn thái dương, nửa tựa trên ghế phụ, hai mắt khép hờ, sắc mặt nhìn thật không tốt.

“Làm sao vậy?”

“Xe lắc quá, mắt hoa lên rồi.” Mễ Nam mở mắt, miễn cưỡng hướng anh cười cười, “Có chút choáng đầu.”

Phương Mộc vội vàng thả chậm tốc độ xe, bảo Mễ Nam tìm chút nước uống trong balô. Mễ Nam lục lọi hồi lâu, dừng nói là nước, một chút thứ gì đó để ăn cũng không có. Phương Mộc lúc này mới ý thức được, hai người từ giữa trưa sau khi ăn nửa bát mì, đến giờ vẫn chưa cơm nước gì.

“Cố chịu thêm chút nữa.” Phương Mộc lòng đầy áy náy nói, “Khi đến khu dịch vụ, hai ta sẽ kiếm gì đó ăn.”

Mễ Nam ừ một tiếng, rồi tiếp tục tựa trên ghế phụ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nửa giờ sau, phía trước mơ hồ xuất hiện một vùng sáng đèn. Đã tới khu dịch vụ.

Đây là một khu dịch vụ nhỏ, chỉ có khách sạn, nhà ăn, siêu thị và nhà vệ sinh công cộng. Phương Mộc dừng xe xong, đi thẳng đến nhà ăn, mới đi vài bước đã bị Mễ Nam kéo lại.

“Sao vậy?” Phương Mộc cẩn thận đánh giá sắc mặt Mễ Nam, “Đi kiếm vài món, chúng ta ăn một bữa.”

“Không cần.” Mễ Nam khom thắt lưng, “Đến siêu thị mua mì ăn liền đi, em phải lập tức ăn một chút, dạ dày bắt đầu đau rồi.”

“Ừa, cũng được.” Nhìn thấy bộ dáng khó chịu của Mễ Nam, Phương Mộc có chút luống cuống tay chân, vội vàng dìu cô vào siêu thị, sau khi đưa Mễ Nam lên ghế ngồi, từ quầy hàng túm xuống hai tô mì ăn liền, chân giò hun khói và trứng kho, vừa lấy ví tiền vừa nói với Mễ Nam, “Em ráng chờ một chút, sắp xong rồi.”

Mở ra bao bì bên ngoài mì ăn liền, Phương Mộc không biết lại nghĩ tới gì đó, gõ mạnh lên đầu mình một cái, chạy đi tìm ông chủ siêu thị xin một cái chén nhỏ, đổ đầy một chén nước nóng đặt trước mặt Mễ Nam.

“Em uống nước trước đã.” Lời còn chưa dứt, Phương Mộc lại xoay qua xoay lại, hướng ông chủ hô, “Chỗ chú có thuốc dạ dày không?”

Nhìn bộ dáng Phương Mộc vội vàng cuống quýt, Mễ Nam vừa tức giận vừa buồn cười, phát tay nói: “Anh đừng rộn nữa, không vội, em ăn một chút sẽ tốt thôi.”

“Ồ, được.” Phương Mộc gãi gãi đầu, ngưng ngưng cười, “Em ngồi trước. Năm phút sau có thể ăn rồi.”

Nắp giấy niêm phong rất nhanh đã bị mở ra, Phương Mộc động tay động chân lấy ra đĩa ăn nhựa, túi gia vị bị sột soạt xé mở, non nửa túi gia vị đều rơi vãi trên bàn. Mễ Nam lẳng lặng nhìn chăm chú người đàn ông đầu đầy mồ hôi này, khóe miệng có một tia ý cười không che giấu được.

Nếu người đàn ông này là của mình thì tốt biết bao.

Phương Mộc cảm giác được ánh nhìn chăm chú của Mễ Nam, trên tay không hiểu sao lại bắt đầu bối rối. Gói muối chết tiệt này khăng khăng mở sao cũng không ra, tay kéo, răng cắn, nó vẫn bình yên vô sự. Phương Mộc lục lọi trên người, cuối cùng hướng ông chủ hô “Có kéo không? Dao cũng được.”

“Bỏ đi bỏ đi.” Mễ Nam cười thành tiếng, “Em làm cho.”

Dứt lời, cô đoạt túi muối trong tay Phương Mộc qua, dùng móng tay nhẹ nhàng ngắt, hơi dùng chút sức, túi muối liền chia làm hai nửa.

“Ôi! Cũng là em lợi hại.” Phương Mộc xoa xoa mồ hôi trên trán, tự đáy lòng khen ngợi nói.

“Cái này tính là lợi hại gì chứ?” Mễ Nam trắng mắt liếc Phương Mộc, đưa tay lấy qua một hộp mì ăn liền khác, “Trông cậy vào anh, sáng mai em còn chưa ăn được tô mì này.”

Phương Mộc hắc hắc cười rộ lên, thành thành thật thật đứng bên cạnh, nhìn cô bận rộn.

Đêm khuya. Một siêu thị. Hai nam nữ, sóng vai đứng bên cửa sổ, phía trước là hai tô mì ăn liền nóng hôi hổi. Ngọn đèn chiếu bóng của bọn họ trên nền đất xi măng bên ngoài, nhìn qua cao to, thần bí, chính giữa không hề có kẻ hở. Mễ Nam kinh ngạc nhìn hai cái bóng họ. “Cô” ước chừng thấp hơn “Anh” một nửa đầu, có thể ngờ ngờ nhìn ra hình dáng khuôn mặt như trứng ngỗng cùng hình dạng đuôi ngựa buộc sau đầu. Mà “Anh” thì lại có vẻ cao lớn, trầm mặc, bờ vai dày rộng.

Mễ Nam nhìn “Anh” và “Cô”, cố gắng tưởng tượng ra trong đầu hai hình tượng rõ ràng. Nhất là “Anh”—— Tóc ngắn sạch sẽ chỉnh tề, khuôn mặt thon gầy tái nhợt, kính mắt gọng đen, ánh mắt ôn hòa lại sắc bén, mũi thẳng tắp, môi nhếch lên cùng với vụn râu thô cứng trên cằm

Mễ Nam lặng lẽ lui về phía sau nửa bước. Hai cái bóng ngoài cửa sổ lại không hề biến hóa, như trước “thân mật” dán cùng nhau.

Cô hơi nghiêng qua, đuôi ngựa cũng theo đó buông xuống trên vai. “Cô” ngoài cửa sổ làm lại động tác của Mễ Nam, nhìn qua, tựa hồ đang ngọt ngào ngã trên đầu vai “Anh”.

Phương Mộc đang xé giảm bông thành khối nhỏ bỏ vào trong bát mì, thuận miệng hỏi Mễ Nam: “Có muốn thêm chút cải bẹ không?”

“Hử?” Mễ Nam giật mình, vội vàng rút đầu lại, “Sao cũng được.”

Phương Mộc ừ một tiếng tiếp tục động tác trên tay, Mễ Nam nhìn anh, nhin không được lại nghiêng đầu sang.

Cái bóng ngoài cửa sổ lại kỳ diệu tựa vào nhau. Mễ Nam suy nghĩ một chút, len lén vươn tay đặt phía sau Phương Mộc. Nhìn qua, “cô” tựa trên vai “anh”, tay trái đỡ lấy thắt lưng “anh”.

Thân thể anh nhất định vừa rắn chắc, lại ấm áp, còn có một cổ mùi hương dễ ngủ.

Mễ Nam khép hờ mắt, tựa hồ đang thật sự tựa trên bờ vai kiên cố ấy, nắm lấy lưng áo dày rộng ấy.

Ông chủ siêu thị tròn to đôi mắt ngái ngủ nhập nhèm, chẳng hiểu ra sau nhìn cô gái kỳ quái này.

Tất cả tình yêu đều thật hèn mọn, khi bạn hướng người ta mở rộng cửa lòng, cũng đã cam tâm tình nguyện mà đầu hàng. Đây vốn không phải một trận giao tranh ngang tài ngang sức. Mà bạn, hết lần này tới lần khác trong những điều nhỏ nhất như hạt bụi này, nội tâm lại ngập tràn vui sướng.

Nguyễn giờ phúc này vĩnh viễn dừng lại.

Nguyễn anh vĩnh viễn không biết được.

48. Chương 20 - Phần 01

Chương 20 - Thân phận

Đêm khuya, dân cảnh trực ban của phòng bảo quản vật chứng cục cảnh sát thành phố C đánh một cái ngáp, thờ ơ đem đầu lọc thuốc dụi tắt trong gạt tàn bên cạnh tay. Gã nhìn mấy hộp ma túy viên và dụng cụ bào chế ma túy chất đồng, nhỏ giọng mắng một câu.

Mấy thằng cha đội phòng chống ma túy này, phá án xong chỉ biết ra ngoài uống rượu ăn mừng, cũng không đến giúp một tay.

Gã qua loa điền lên tờ nhân, lần lượt dán lên hộp, sau đó cố sức nhấc lên, đi đến hướng dây giá xếp vật chứng.

Dân cảnh trực ban có chút lớn tuổi đứng trước giá sắt, một bên ngẩng đầu lăm nhăm đếm số lượng, một bên viết viết vẽ vẽ lên quyển sổ trên tay. Nhìn gã xiêu vẹo chuyển hộp tới, không nhịn được cười nói: “Còn bao nhiêu nữa?”

“Không ít đâu.” Gã tức giận nói, nặng nề ném rương dưới chân gã đàn anh.

“Haha.” Người lớn tuổi hơn đá đá cái hộp, “Đám nhóc này lập công rồi.”

“Chả liên quan gì đến chúng ta cả.” Cảnh dân trực ban bĩu môi, lau mồ hôi trên trán, “Cũng chẳng thêm được tiền lương cho anh em ta.”

Dứt lời, gã xoay người đi về hướng cửa, mới vừa cất nửa bước, trong tai liền truyền đến một trận tiếng “đình đình” rất nhỏ.

“Hửm?” Gã vô thức quay đầu lại, nhìn thấy gã đàn anh đồng dạng khó hiểu nhìn mình, “Tiếng gì vậy?”

“Hình như là âm báo tin nhắn điện thoại.” Gã suy nghĩ một chút, khẳng định nói, “Nokia, đúng rồi, điện thoại di động của vợ em cũng là tiếng này.”

“Không phải của anh.” Gã đàn anh vội vàng giải thích, “Của anh là Philips.”

Cảnh sát trực ban nhú mày, theo âm thanh hướng một loạt giá sắt đi đến, vừa đi vừa nói thầm: “Có người để lạc điện thoại di động trong này?”

Đang nói, tiếng “đình đình” lại vang lên. Lần này gã đã nhận rõ phương hướng. Rảo bước đi tới trước dãy giá sắt nọ. Chỉ thấy màn hình điện thoại di động trong một túi nhựa được niêm phong đang phát ra quang mang màu trắng mờ mờ. Gã kề sát vào túi, nhìn thấy trên màn hình hiển thị: Một tin nhắn mới.

Gã lấy làm kinh hãi, vô thức nhìn nhân trên túi vật chứng.

Vụ nổ thôn Đại Liễu. Nhâm Xuyên. Loại hàng điện thoại di động.

Sáng sớm hôm sau, Phương Mộc liền mang vật chứng lấy được ở thôn La Dương đưa đến khoa giám định, một là giám định kích nổ cùng vật chứng lấy được ở nhà bà cụ Hồ có đồng nhất hay không, hai là giám định tình thể màu trắng này có phải là thuốc nổ amoni nitrat hay không. Cuối cùng, Phương Mộc đem bức ảnh chụp một mình “Giang Á” và ảnh chụp hai người đưa đến tổ ảnh người, nhờ bọn họ giám định có phải cùng một người hay không.

Đưa đi kiểm nghiệm xong xuôi, Phương Mộc nhìn đồng hồ, đúng 9h sáng. Anh suy nghĩ một chút, ra ngoài đi thẳng đến bệnh viện nhân dân.

Giờ phút này, anh vô cùng muốn đến gặp Giang Á.

Trong hành lang lầu hai khu nằm viện một mảnh âm ỉ, một người đàn ông hai mươi mấy tuổi, mặc áo bệnh nhân bị một đám y tá và bảo vệ vây vào giữa, đang kịch liệt phân biệt cái gì đó. Bảo vệ cố gắng gạt bỏ

camera cỡ nhỏ trong tay gã, gã liều mạng tránh né, cuối cùng dứt khoát nhét camera vào trong áo bệnh nhân, cuộn tròn trên mặt đất không nhúc nhích. Trong bàn y tế, y tá họ Nam kia một bên lau nước mắt, một bên oán giận nhìn người đàn ông trẻ tuổi nọ. Phương Mộc không có lòng dạ nào nghe nguyên do trong đó, vòng qua đám người xem náo nhiệt, trực tiếp đẩy cửa phòng bệnh 219.

Quả thật, Giang Á đang ngồi bên giường của Ngụy Ngụy, kiên nhẫn giảng giải một bộ phim truyền hình trên TV. Nhìn thấy Phương Mộc, Giang Á cũng không tỏ vẻ kinh ngạc nhiều, chỉ mỉm cười đứng dậy, mời Phương Mộc ngồi.

“Nhị Bảo thế nào rồi?” Giang Á rót một ly nước đưa cho Phương Mộc, thấp giọng hỏi.

Phương Mộc không trả lời thẳng vấn đề của hắn, chỉ theo dõi hắn vài phút, chậm rãi nói: “Nhị Bảo đang trong quá trình khôi phục, khẳng định sẽ để lại sẹo. Tôi sẽ truyền đạt sự quan tâm của anh, bất quá tôi nên nói với nó, lời này đến từ chú Giang Á?” Anh dừng một chút, “Hay là chú Cầu Đản đây?”

Giang Á sững sốt, qua hồi lâu mới khôi phục lại tinh thần. Hắn lắc đầu cười cười, đối với câu hỏi của Phương Mộc từ chối cho ý kiến.

“Do đó, tôi hiện tại cũng không biết, nên gọi anh là Cầu Đản.” Phương Mộc lưu ý về mặt Giang Á, “Hay tiếp tục dùng cái tên của người đã chết kia gọi anh.”

Trong nháy mắt kia, Phương Mộc rõ ràng nhìn thấy trong ánh mắt Giang Á hiện lên một tia kinh ngạc và bi thương, song, hắn rất nhanh nghiêng đầu đi, đứng dậy rảo bước thông thả trong phòng bệnh, cuối cùng tựa trên bệ cửa sổ, hai tay ôm bả vai, da của khớp xương ngón tay bởi vì siết chặt mà phồng trắng.

“Anh có muốn biết, người bạn tốt nhất của anh chết như thế nào không?”

Giang Á không trả lời, mà lẳng lặng nhìn chằm chằm Phương Mộc, trong ánh mắt lại là sự cuồng nhiệt muốn biết đáp án.

Phương Mộc không nhắc lại, chỉ ý tứ hàm xúc nhìn đối phương.

Ước chừng sau hai phút, Giang Á đột nhiên cười cười, mở miệng nói: “Phương cảnh quan, muốn nghe một câu chuyện không?”

Phương Mộc gật đầu, Giang Á lại không tiếp tục nói nữa, mà nhìn Phương Mộc từ trên xuống dưới.

Phương Mộc biết suy nghĩ của hắn, đưa tay từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra, đem đến trước mặt hắn gỡ pin đặt xuống, rồi nhắc quần áo lên cho hắn kiểm tra.

“Tôi không mang thiết bị ghi âm gì cả, anh yên tâm.”

“Tốt.” Giang Á cười cười, “Đầu tiên tôi muốn nói rõ, đây chỉ là một câu chuyện, nó có thể là tôi nghe được, cũng có thể là tôi đọc thấy trong sách, tóm lại nó chẳng liên quan gì đến tôi. Xuất xứ của nó cũng không quan trọng, rõ chứ?”

Phương Mộc gật đầu.

“Còn nữa, xin cậu đừng hút thuốc.” Giang Á chỉ chỉ Ngụy Ngụy đang ngủ say trên giường, “Sẽ ảnh hưởng đến em ấy.”

Có một bé trai, sinh ra trong một gia đình nông dân bình thường. Từ ghi nó bắt đầu hiểu chuyện, đã không biết tại sao lại có một cái tên khó nghe như vậy, cũng không biết tại sao lại có một người cha căn bản không thương mình như vậy. Mỗi lần nó nhìn thấy những đứa trẻ khác cười trên cổ cha chơi đùa, đều muốn ở bên cạnh cha mình nhận được sự yêu mến giống vậy. Song, nó nhận được vĩnh viễn chỉ là ánh mắt chán ghét và xua đuổi thô bạo. Chờ nó chậm rãi trưởng thành, dần dần thông qua tin đồn của người trong thôn, hiểu rõ một sự thật thế này: Có lẽ nó không phải con trai ruột của cha. Việc này đối với một đứa trẻ mà nói có ý nghĩa thế nào? Nó không biết quá khứ của mình, không biết xuất thân của mình, thậm chí không biết mình phải mang họ gì. Vì vậy, nó bắt đầu trở nên dè dặt cẩn thận. Rất nhiều việc trẻ con tuổi nó không phải làm nó đều giành làm. Bởi vì nó biết, mỗi một chén cơm mình ăn, mỗi một bộ quần áo mình mặc đều đến từ chính người đàn ông không phải cha mình kia. Mà người đàn ông đó cũng nghĩ như vậy, gã cần một đứa con trai trên danh nghĩa để giữ thể diện, kéo dài hương khói, càng muốn che giấu sự thật mình không

có khả năng sinh con. Song, gã đồng thời lại cảm thấy nỗ lực của mình là vô nghĩa, dù sao, máu đang chảy trong người đứa con trai này không phải của gã. Vì vậy, gã rất mâu thuẫn, một bên không tình nguyện cấp dưỡng cho con trai, một bên tàn khốc hành hạ nó. Dùng một cái tên khó nghe nhục nhã nó, cũng nhục nhã người kẻ đã cảm sùng gã.

Cũng may bé trai kia có một người mẹ thủy chung thương nó. Trong mấy chục năm gian nan kia, người mẹ trăm phương ngàn kế bảo vệ bé trai, thậm chí sau khi nó lớn lên vẫn ngủ cùng một phòng với nó. Song, người gọi là cha kia không cam lòng cứ như vậy buông tha ẹ nó. Rất nhiều đêm, gã đàn ông say khướt này sẽ đá văng cửa phòng ngủ của hai mẹ con, thô bạo ấn ngược người mẹ cưỡng hiếp bà. Người mẹ sẽ giãy giụa khấn cầu gã để cho bé trai tránh đi. Gã đàn ông sẽ nhét đứa trẻ vào gầm giường, bắt buộc nó vào tầng hầm dưới giường không cho phép lên tiếng. Có mấy lần, khi bé trai khóc bỏ vào tầng hầm, có thể rõ ràng nhìn thấy bên giường có hai bắp chân trắng kiết không ngừng rung động, nghe được tiếng ván giường cọt kẹt và tiếng mẹ thống khổ rên rỉ. Giường gỗ nọ lắc lư cực kỳ kịch liệt, tại một khắc kia, toàn bộ thế giới của thằng bé chính là đáy giường tối mịt, mà thế giới này, tựa hồ tùy thời sẽ sụp xuống.

Dần dần, bé trai càng ngày càng thích ở một mình trong tầng hầm. Nơi này không nhìn thấy khuôn mặt âm u của người cha, cũng không nghe được tiếng mắng của gã và tiếng vang sỉ nhục khi mẹ bị kẻ khác cưỡng bạo. Nơi này an tĩnh, an toàn, có thể làm cho bé trai tìm được nơi tránh nạn tạm thời trong cuộc sống thống khổ không chịu nổi này.

Bé trai vẫn luôn cho rằng mình tìm không thấy được tương lai, song, tương lai này lại bất ngờ đến không kịp đề phòng. Sau khi tốt nghiệp tiểu học, mẹ khấn cầu người đàn ông kia để cho đứa bé tiếp tục đi học. Người đàn ông cho rằng mình đã tạo điều kiện cho nó tốt nghiệp tiểu học, đã là thiên đại ân tình rồi, kiên trì bắt đứa trẻ thôi học đến khu mỏ làm việc. Hai vợ chồng nổ ra một trận cãi vã dữ dội nhất. Bé trai trốn vào tầng hầm. Nó không biết, mẹ vì mình được tiếp tục học, không tiếc dùng cái chết uy hiếp. Mà khi bà nhảy vào trong giếng, gã đàn ông kia lại không hề ngăn cản, cũng không chịu cứu. Lúc bé trai từ trong tầng hầm bò ra, người mẹ đã trở thành một bộ thi thể lạnh băng.

Mẹ đã chết, bé trai cũng không có được cơ hội tiếp tục đến trường. Trong căn nhà này, nó đã mất đi người cuối cùng có thể che chở nó. Vì vậy, nó cả ngày đứng trong tầng hầm, không chịu gặp mặt gã đàn ông kia. Có một ngày, gã đàn ông kia uống rượu vọt vào tầng hầm, ra sức đánh nó dữ dội, sau đó bắt buộc nó đi đốn củi, nhóm lửa nấu cơm, gã cho rằng mình không cần thiết phải cấp dưỡng một đứa con hoang như nó nữa. Muốn tiếp tục sống trong nhà này, nhất định phải như con chó mà hầu hạ gã.

Vì vậy.

Nó thu dọn đồ đạc của mình, trốn thoát. Trước khi đi, chỉ chào từ biệt người bạn tốt nhất của mình. Sau đó, nó mua vé lên tỉnh thành, đây là nơi xa nhất mà nó biết, ở tỉnh thành, nó từng ngủ lê đường, từng nhặt rác, từng bán máu, đến công trường xây dựng làm cu li, cũng từng vì một chén cơm thừa cùng đám ăn mày đánh nhau đến đầu rơi máu chảy. Song, nó vẫn sống, hơn nữa chậm rãi lớn lên. Nó không biết mình họ gì, cũng cự tuyệt tiếp tục sử dụng cái tên khiến kẻ khác cảm thấy sỉ nhục kia. Do đó, khi nó nhận công việc được phân đầu tiên, không chút do dự báo với chủ thuê tên người bạn tốt nhất của mình, nó cao hứng đến phát cuồng. Nó rốt cuộc không còn là một sự tồn tại giả dối, mà là một con người chân chân chính chính. Thật giống như cái bóng giấu trong bóng tối, đột nhiên sở hữu thực thể. Trong một thời gian khá dài, nó xem chứng minh thư kia như của báu, ngày đêm cất trong người, ngay cả khi ngủ, cũng đặt nó dưới gối, sợ nó cũng giống như cuộc sống thiết thực trước mắt đột ngột biến mất.

“Do đó, nếu cậu không ngại,” Ánh mắt Giang Á ôn hòa, “Hắn vẫn như cũ hy vọng dùng cái tên này để gọi hắn.”

“Được, Giang Á.” Phương Mộc nhìn hắn, chợt cảm thấy cái tên này xa lạ hắn, “Cảnh ngộ của hắn kẻ khác đều thông cảm, thế nhưng, tại sao sau này hắn. Phải làm những chuyện này chứ?”

Giang Á cười rộ lên.

“Bởi vì có người đã nói với hắn, hắn không làm sai, bởi vì trên thế giới này, không ai có thể vô duyên vô cớ mà thương tổn một người khác.” Nụ cười của Giang Á dần thu lại, “Tựa như đối với chuyện được sinh ra này, hắn hoàn toàn bất lực. Song, tại sao phải để hắn gánh chịu nhiều gian khổ như vậy chứ? Cho nên, hắn có quyền trả thù.”

“Thế nhưng, hành vi của những người đó cần dùng tính mạng để trả giá sao?” Phương Mộc nhin không được nói: “Có vài việc thậm chí còn chưa tính là ‘Hành vi ác!’”

“Cái gì gọi là hành vi ác?” Giang Á lập tức hỏi ngược lại: “Phải giết người phóng hỏa sao? Một ánh mắt khinh thường, một câu quát mắng thô lỗ, một quyền, một cước, cậu cho rằng những thứ đó gọi là gì? Lỡ vô tình sao? Cậu từng suy nghĩ cảm thụ của người bị hại chưa? Cậu chưa hề. Bởi vì cậu chưa từng phải chịu những việc này! Người bị hại có bao nhiêu thống khổ chỉ có bọn họ biết!”

“Cho nên, hấn dừng.” Phương Mộc nheo mắt, châm chọc từ ngữ, “Gây ông đập lưng ông?”

“Lúc này mới công bằng.” Giang Á nở nụ cười, “Người áp đặt cho người khác, hết thấy trả lại cho người, người mới biết được, cái gì gọi là biết vậy đã chẳng làm.”

“Thế nhưng bọn họ, đã không còn cơ hội hối hận nữa.” Phương Mộc chợt nghĩ đến Nhâm Xuyên, tay dần dần xiết thành nắm.

Giang Á chú ý tới động tác của Phương Mộc, đột nhiên đi tới, cơ hồ cùng Phương Mộc kề sát đầu.

“Phương cảnh quan, cậu có loại xúc động thể này hay không?” Hấn nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc nói từng chữ một, “Vô cùng vô cùng muốn giết chết người nào đó?”

49. Chương 20 - Phần 02

Phương Mộc không chút lùi bước nhìn lại hấn, sau vài giây, chậm rãi lắc đầu: “Không có.”

“Cậu nói láo.” Giang Á đứng thẳng người dậy, nhìn Phương Mộc từ trên cao xuống, “Cậu không phải không muốn, mà là không dám.”

“Bởi vì những người đó về căn bản không cần phải chết!”

Bọn họ cũng nghĩ như vậy, nói cách khác, đại đa số mọi người đều nghĩ như vậy.” Giang Á cao giọng, “Thế nhưng bởi vì loại suy nghĩ này, bọn họ mới yên tâm thoải mái, cố tình làm vậy!”

Hấn đột ngột giơ cao hai tay, như diễn kịch mà quát lên: “Tôi đâu có làm gì, tôi chỉ gây ra thương tổn nhỏ nhỏ cho bọn họ, tôi nào có cố ý, cho nên tôi nên nhận được sự khoan dung và thông cảm.”

“Nên sao? Không, không nên.” Vẻ mặt khoa trương trong nháy mắt biến mất, trên mặt Giang Á lại khôi phục sự lạnh lùng như đao phủ, “Hấn không thích, hấn cảm thấy, thế này không công bằng.”

Phương Mộc nhìn người khi thì điên cuồng, khi thì tỉnh táo này, tâm trạng cực độ kinh ngạc.

Giang Á chậm rãi đi tới bên cửa sổ, vén lên một góc màn nhìn ra ngoài. Giờ phút này, đang là đoạn thời gian náo nhiệt nhất trong ngày, trên đường ngựa xe như nước, người đến kẻ đi, một cảnh tượng huyền ảo phồn hoa.

“Biết gì không? Hấn thích thành phố này.” Giang Á nhẹ nhàng nói: “Nó cho hấn sinh mệnh mới, cuộc sống mới, cho hấn người con gái yêu dấu và cảm giác an bình ổn định. Cho nên, hấn hy vọng hết thấy mọi thứ ở đây đều bình an. Cho nên, hấn hy vọng chúng sinh bình đẳng. Cho nên, hấn hy vọng mỗi người đều thiện đãi người khác. Cho nên, hấn cảm thấy mình có tư cách thanh trừ tất cả dơ bẩn trong thành phố này —— Cho dù đây chẳng qua là một chút tro bụi nhỏ nhặt không đáng kể.”

Giang Á xoay người lại, mặt mang theo tươi cười nhìn Phương Mộc: “Hơn nữa, cậu không thể không thừa nhận, thành phố này cần hấn, cần một luồng ánh sáng.”

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào hấn vào giây, chậm rãi phun ra một hơi, nói: “Câu chuyện của anh đã kể xong rồi?”

Giang Á khẽ gật đầu.

“Được rồi.” Phương Mộc đứng dậy, rõ ràng từng chữ từng câu nói: “Anh nhớ kỹ đây, vô luận thế nào, tôi đều sẽ dập tắt luồng ánh sáng này.”

Dứt lời, anh liền xoay người đi về hướng cửa, mới vừa mở cửa ra, Giang Á ngay phía sau “này” một tiếng.

“Phương cảnh quan, cậu còn chưa nói cho tôi biết, người bạn tốt nhất của hân chết thế nào?”

Phương Mộc quay đầu lại, thần sắc Giang Á bi thương nhìn anh, trong hốc mắt mơ hồ phiếm lệ, cùng vừa rồi như hai người khác nhau.

“Tai nạn mở quặng.”

Phương Mộc chỉ đơn giản phun ra bốn chữ, rồi mở cửa đi.

Trên đường trở về, Phương Mộc thật lâu cũng khó có thể bình tĩnh, “câu chuyện” của Giang Á, đã nghiệm chứng phán đoán của mình. Hân chính là “Ánh sáng thành phố”. Hết thấy việc này nổi lên quá mức dễ dàng, cũng quá mức đột ngột, nhưng lại khiến Phương Mộc bắt đầu hoài nghi tính chân thật của kết luận này.

Không hề nghi ngờ, Giang Á là đối thủ cường hãn nhất Phương Mộc từng gặp. Hân cơ hồ đã thừa nhận hết thấy, nhưng vẫn không có đủ chứng cứ để đem ra công lý. Đối với việc này, Giang Á sớm đã hiểu rõ nằm lòng, bằng không, hân cũng sẽ không dùng loại phương thức hầu như khiêu khích này công khai thân phận của mình với Phương Mộc.

Làm sao bây giờ? Kiên nhẫn đợi hân tiếp tục phạm án, sau đó tìm kiếm chứng cứ?

Cảnh sát mặc dù không nắm giữ chứng cứ xác thực, nhưng khẳng định sẽ tăng cao sự chú ý với hân. Khả năng hân tiếp tục gây án trong thời gian ngắn không lớn. Lại nói, người bị hại kế tiếp là ai? Là gian thương bán thực phẩm có độc, thanh tra viên chấp pháp ngang ngược, hay bác sĩ không chịu trách nhiệm?

Đây cũng không phải vấn đề trọng tâm, Phương Mộc lo lắng nhất chính là, còn có ai nguyện ý truy bắt “Ánh sáng thành phố” không?

“Thành phố này cần hân, cần một luồng ánh sáng.”

Phương Mộc không thể không thừa nhận, trong quá trình nói chuyện của anh và Giang Á, ít nhất từng có khoảnh khắc, anh đã có chung nhận thức với Giang Á.

Người sinh hoạt giữa thành phố này, ngoài sinh mệnh hoặc dài hoặc ngắn ngủi, nhiều ít đều từng chịu hành vi ác của kẻ khác đối xử. Trong đó đối với một phần hành vi ác, chỉ có thể thông qua đạo đức để trách móc. Những lúc đó, pháp luật có vẻ vừa yếu ớt vừa vô lực. Chúng ta có lẽ sẽ đồng tình, sẽ phẫn nộ, nhưng sẽ không nghĩ đến việc đi đánh chết kẻ ác vốn chẳng quan hệ gì đến chúng ta. Cực khổ của người khác, cuối cùng cũng là của người khác, kiềm chế của chúng ta, hơn phân nửa chưa từng bắt nguồn từ sự đồng cảm. Song, một khi có người làm vậy, nội tâm chúng ta lại khó tránh khỏi sẽ cảm thấy khuây khoả. Dân chúng như thế, cảnh sát cũng như thế.

Trong quá trình điều tra và giải quyết án mạng hệ liệt “Ánh sáng thành phố”, cảnh sát vẫn duy trì lực hành động, hơn phân nửa là xuất phát từ loại bản năng nghề nghiệp, người bị hại quả thực đáng hận, sát thủ đang thay trời hành đạo. Cho dù nội bộ cảnh sát, nhưng những lời như vậy còn thiếu sao?

Phương Mộc nhìn bên ngoài cửa sổ xe, trời đã vào đông diễm dương chiếu rọi muôn nơi, tiếng người không dứt bên tai. Gần đến tết dương lịch khiến cho thành phố này khắp nơi đều mang đầy không khí tốt lành và vui sướng. Vô luận là nam hay nữ, là già hay trẻ, mỗi người đều sắc mặt bình tĩnh, nội tâm an bình, những khuôn mặt này tựa như đèn lồng đỏ thắm treo khắp nơi quang thái chiếu nhân. (Hình dung người hoặc sự vật thập phần mỹ hảo hoặc thành tựu huy hoàng, khiến người chú mục, được người ngưỡng mộ)

Chẳng lẽ bảo vệ những ngày lành cảnh đẹp như vậy, không phải trật tự pháp luật, mà là nhân quả báo ứng, không phải người người tự suy ngẫm, khoan dung đối xử với nhau, mà là ăn miếng trả miếng tàn nhẫn giết chóc sao?

Luồng cường quang nọ, có nên dập tắt nó không?

Đậu xe ở bãi đỗ xe sở cảnh sát, Phương Mộc vẫn là bộ dáng suy tư, hoàn toàn không chú ý trên chiếc Passat phía sau nhảy xuống một người.

“Nhóc con, lại mất hồn rồi?”

Phương Mộc lấy làm kinh hãi, theo tiếng nhìn lại, thấy Thai Vĩ cầm một túi hồ sơ đi tới.

“Là anh à, tới làm gì?”

Thai Vĩ cười hì hì vỗ túi hồ sơ lên người anh: “Đến tra dân số mất tích, bọn anh phát hiện một khối nam thi không đầu ở khu kia.”

“Chút việc nhỏ ấy cũng cần phó cục trưởng ra tay?” Phương Mộc cười nói, “Người chạy việc bên ngoài của cục các anh làm ăn cái gì không biết?”

“Ôi chao, anh đây thật đúng là không có tư chất làm sếp.” Thai Vĩ ôm vai Phương Mộc, “Một tháng này làm anh nhàn rồi đến tóc cũng nhanh dài ra rồi. Thật vất vả có được một vụ án, ra ngoài hoạt động giãn gân giãn cốt.”

“Haha, xem xét về điểm này anh có tiền đề.” Phương Mộc cùng Thai Vĩ đi vào cao ốc sở cảnh sát, “Vụ án tiến triển tới đâu rồi?”

“Đang tra tìm nguồn gốc của thi thể.” Thai Vĩ vỗ vỗ túi hồ sơ trong tay, “Thi thể này có chút thú vị, pháp y nói ít nhất đã ngâm trong dung dịch phước môn hơn năm tháng rồi.”

“Ồ?” Phương Mộc có chút kinh ngạc, “Có thể là ai đó ở viện y học ném tiêu bản ra không?”

“Không giống.” Thai Vĩ lắc đầu, “Mặt ngoài thi thể tổn hại rất dữ dội, hoài nghi sau khi chết từng bị quất roi lập đi lập lại.”

“Tiên thi?” Phương Mộc mở to hai mắt nhìn, “Thế này là thù hận đến cỡ nào chứ?”

“Đúng vậy, cho nên anh mới nói vụ án này thú vị. Đúng rồi, phòng hồ sơ lâu mấy?”

“Lâu sáu.” Phương Mộc chỉ chỉ bằng hướng dẫn các tầng, “Mấy tháng trước em vừa từng điều tra nhân khẩu mất tích, có lẽ em có thể giúp được anh.”

Nói đến đây, Phương Mộc đột ngột dừng lại, trong đầu nhanh chóng hiện lên một sự kiện khác.

Lúc điều tra án mạng trung học số 47, Phương Mộc từng tra cứu những vụ án hình sự chưa kết thúc ở tỉnh nội, cố gắng tìm kiếm án lệ tương tự với vụ án này. Mặc dù khi đó không thu được đầu mối có giá trị, nhưng Phương Mộc nhớ mang máng một vụ án mất tích cuối cùng, cũng là mới nhất đương sự là bác sĩ của bệnh viện nhân dân thành phố.

Bác sĩ kia, có thể chính là bác sĩ trưởng làm cho Ngụy Ngụy biến thành người thực vật hay không?

Giang Á là một người có tâm trả thù rất mạnh, tựa như lời hán nói, hán không thể dễ dàng tha thứ một người vô duyên vô cớ thương tổn một người khác. Nếu bác sĩ kia từng vì rủi ro điều trị dẫn đến việc Ngụy Ngụy hôn mê đến nay, hán rất có khả năng sẽ áp dụng hành vi trả thù với bác sĩ này. Sau khi giết người lại tiên thi, trái lại rất ăn khớp với loại tính cách cực đoan này của Giang Á.

“Thi thể phát hiện lúc nào?”

“Ngày 1 tháng 12, trên sông Ly Thông.” Thai Vĩ hiếu kỳ nhìn Phương Mộc, “Làm sao vậy?”

Ngày tháng cũng khớp. Bảo tồn bộ thi thể thời gian dài như vậy, hơn nữa còn tiên thi hết lần này đến lần khác, nhất định là giấu ở nơi cực kỳ kín đáo. Lúc ấy Giang Á đã ý thức được dấu tay Nhị Bảo lưu trên máy tính xách tay, cũng dự cảm được cảnh sát rất nhanh sẽ can thiệp vào, hơn nữa còn lục soát nơi ở của hán. Nếu hán từng giấu cỗ thi thể kia trong nhà mình, sẽ không thể không vứt xác xóa dấu vết.

“Bệnh viện nhân dân thành phố từng có một bác sĩ nam mất tích, anh kiểm tra xem có phù hợp với đặc thù của thi thể không đầu hay không.” Phương Mộc nói cực nhanh, “Mặt khác, anh đến bệnh viện nhân dân thành phố điều tra, bác sĩ nam mất tích đó có phải từng làm bác sĩ trưởng ột bệnh nhân tên Ngụy Ngụy không.”

“Sao anh càng nghe càng hồ đồ vậy nè?” Thai Vĩ nhú mày, “Em tới cũng đã biết những gì?”

Phương Mộc vừa muốn giải thích, điện thoại di động trong túi quần liên vang lên. Anh làm ra hiệu cho Thai Vĩ chờ một chút, vừa lấy điện thoại ra nhìn, là Dương Học Vũ.

“Đang ở đâu đó?”

“Ồ đại sảnh.” Phương Mộc nghe được thanh âm lo lắng của Dương Học Vũ, tâm nhất thời chùn xuống nói: “Có tình huống mới?”

“Ừ.” Dương Học Vũ trực tiếp nói, “Ngày hôm qua, đồng sự của phòng vật chứng phát hiện điện thoại di động của Nhâm Xuyên nhận được một tin nhắn.”

“Gửi tin nhắn bằng điện thoại?” Phương Mộc lấy làm kinh hãi, “Nội dung gì?”

“Một chuỗi mã hóa.” Dương Học Vũ dừng một chút, “Vô cùng tương tự chuỗi mã hóa chúng ta phát hiện trước đó.”

Phương Mộc lập tức hỏi: “Là gì?”

“XCXJ021009822.”

“XCXJ021009822.” Phương Mộc lặp lại một lần, nhanh chóng móc ra sổ ghi chép viết xuống, “Tôi lập tức trở lại.”

Cúp điện thoại, Phương Mộc nói với Thai Vĩ, “Xin lỗi, em có chút việc gấp, anh đi điều tra trước như lời em nói, trở về em sẽ giải thích với anh.”

Thai Vĩ vẫn chưa trả lời, trên mặt là biểu tình như có điều suy nghĩ, trong miệng nhẹ nhàng lẩm nhẩm.

“XCXJ021009822.” Y cau mày, tựa hồ đang lục lọi tìm thứ gì đó trong trí nhớ, thấy Phương Mộc muốn đi, vội vàng kéo anh lại, “Em chờ anh một chút.”

Dứt lời, y bước sang một bên, cầm điện thoại di động ra bấm một chuỗi số, cùng đối phương hàn huyên vài câu, sau khi xác định đi xác định lại chuyện gì đó, lại đứng tại chỗ suy nghĩ trong chốc lát. Phương Mộc chờ không nhận được, vừa móc ra chìa khóa xe vừa nói: “Anh tối cùng có việc gì hay không, không có việc gì em đi nha.”

Thai Vĩ nhìn Phương Mộc, lại nhìn bốn phía, thấp giọng nói: “Phương Mộc, em có thể nói cho anh biết tổ mã hóa này phát hiện như thế nào không?”

Phương Mộc rất kinh ngạc: “Ông anh, anh nhất định phải biết sao?”

“Nhất định phải biết.” Ngữ khí Thai Vĩ như chém đinh chặt sắt, “Nói cho anh biết.”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, mặc dù việc này liên quan tới bí mật hình sự, nhưng nói cho Thai Vĩ cũng không sao. Thai Vĩ chưa nghiệp dư đến nỗi để lộ bí mật, có khi còn cung cấp chút ý kiến điều tra phá án. Vì vậy anh đem chuyện mấy tổ mã hóa quái dị phát hiện trong án mạng hệ liệt “Ánh sáng thành phố” đầu đuôi ngọn nguồn nói cho Thai Vĩ.

Sau khi Thai Vĩ nghe xong, lập tức hỏi: “Ngoại trừ tổ hợp này, những mã hóa khác là gì?”

Phương Mộc hồi tưởng lại, rồi đem ba tổ mã hóa từng cái một kể ra.

Thai Vĩ nghe xong, không nói nữa, mà sững sờ nhìn Phương Mộc. Trong ánh mắt, vừa có khiếp sợ, vừa có sự thương xót sâu sắc.

Phương Mộc bị nhìn rất mất tự nhiên, nhẹn không được hỏi: “Làm sao vậy?”

“Người anh em, tại sao lại thế này?” Thai Vĩ thở ra một hơi, tay phải nặng nề bắt lấy bả vai Phương Mộc, “Án mạng này, là hướng tới em đó.”

50. Chương 21

Chương 21 - Luân hồi

Tháng 9 năm 2011, khi cục công an thành phố J đang tiến hành công tác chỉnh sửa và tiêu hủy hồ sơ quá hạn, ngoài ý muốn phát hiện một số tài liệu bị mất. Qua kiểm tra, tư liệu hồ sơ bị mất là hồ sơ liên quan đến án mạng liên hoàn ở thành phố J, đánh số số là: XCXJ2718425, XCXJ02828661, XCXK02917013, XCXJ21009822, CXXH021021794, CXXJ021227816. Cảnh quan chịu trách nhiệm chính là Thai Vĩ.

Xét thấy đối tượng tình nghi phạm tội Tôn Phổ bị Phương Mộc hạ gục tại chỗ, hơn nữa hành vi của Phương Mộc được cơ quan cảnh sát nhận định là phòng vệ chính đáng, vụ án này được triệt tiêu. Đánh số XCX mở đầu kỳ thật chính là viết tắt pinyin của ba chữ “Triệt tiêu án”. Chín năm sau, vụ án này không cánh mà bay.

Cục công an thành phố J ở phương diện quản lý và soạn đọc hồ sơ tồn tại lỗ hổng lớn, thời gian mất cụ thể đã không thể kiểm tra, hoài nghi vào trước sau năm 2006. Bởi vì cục công an sau khi báo cáo sở cảnh sát, chỉ xử lý nội bộ cho xong chuyện. Cục công an phát thông báo xuống, giao trách nhiệm cho cơ quan cảnh sát các nơi trong tỉnh hoàn thiện chế độ quản lý hồ sơ, để không xảy ra chuyện tương tự nữa.

Hôm nay, mã hóa của hồ sơ bị mất này, lại xuất hiện tại hiện trường án mạng liên hoàn “Ánh sáng thành phố”.

Tổ chuyên án vì phát hiện này đã triệu tập hội nghị phân tích, xét thấy Thai Vĩ từng điều tra và giải quyết án Tôn Phổ năm 2002, nhận được lời mời đến hội nghị dự thính. Song, lực chú ý của y không hề đặt trên hội nghị phân tích này, mà không ngừng nhìn Phương Mộc ngồi một mình trong góc.

Phương Mộc cong thắt lưng ngồi ở ghế bành, hai khuỷu tay đặt trên đùi, bắt chéo, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm mặt đất. Người tham dự hội nghị rốt cuộc đã nói những gì, hết thấy anh đều không nghe được, trong đầu như trước là câu nói kia của Thai Vĩ.

“Án mạng này đều là hướng tới em.”

Lời như vậy, trong sân trường đại học chín năm về trước, cũng từ chính miệng người này nói ra. Đó là lúc bọn họ còn rất trẻ tuổi, lỗ măng xúc động, hăng hái mười phần. Song, đồng dạng chân tướng khiến kẻ khác khiếp sợ, như lời nguyên rủa khó có thể trốn tránh, giữa lúc bất ngờ không kịp đề phòng lại ứng nghiệm.

Chín năm, một vòng luân hồi.

Tại sao lại như vậy, tại sao lại là tôi?

Phương Mộc đột nhiên cảm thấy buồn cười, vận mệnh, người còn có thể tàn nhẫn hơn nữa không?

“Phương Mộc” phân cục trưởng đột nhiên chỉ đích danh anh, “Cậu còn gì muốn nói không?”

Tầm mắt mọi người nhất tề hướng về phía Phương Mộc, trong ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ và nghi hoặc. Đích xác, thăng nhóc này chỉ là một cảnh quan văn chức, không thể đánh, không thể bắt, ngoại trừ năng lực phân tích tâm lý và trực giác mãnh cảm hơn người ra, thật sự là một người rất không thu hút. Song, một người nhìn qua yếu không ra được gió như vậy, lại có quan hệ với vụ án mạng liên hoàn khiến cả nước khiếp sợ. Hơn nữa, đủ loại dấu hiệu cho thấy, mục tiêu hung thủ muốn khiêu chiến, chính là Phương Mộc. Việc này không khỏi khiến người ta suy nghĩ miên man, cảnh quan văn chức này rốt cuộc là ai? Cậu ta từng trải qua những gì? Có phải từng có hồi ức khó có thể nói rõ với người khác hay không?

Phương Mộc chậm rãi ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Không có.”

“Không có” phân cục trưởng chăm chú nhìn Phương Mộc, nhẹ nhàng lặp lại hai chữ này, “Nếu tình hình cục trưởng Thai Vĩ cung cấp là thật, năm đó cậu đã tham dự điều tra phá vụ án mạng hệ liệt nọ ••••• Trên thực tế là do cậu kết thúc vụ án này — Một chút đầu mối có thể cung cấp cũng không có sao?”

Phương Mộc lại cúi đầu, một lúc lâu, lắc đầu: “Tôi muốn yên tĩnh một mình.”

“Được rồi. Có tình huống gì tùy thời báo cho tôi biết.” Phân cục trưởng nhìn qua có chút thất vọng, phát tay bảo mọi người tan họp, “Thai cục trưởng, anh đi theo tôi một chút.”

Thai Vĩ nhìn Phương Mộc, đẩy túi tài liệu trong tay cho Phương Mộc, miễn cưỡng đứng dậy đi theo phân cục trưởng.

Trong phòng hội nghị to như thế chỉ còn lại một mình Phương Mộc, trong nháy mắt bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ. Phương Mộc vẫn duy trì tư thế bất động vừa rồi, ước chừng qua 10 phút, anh mới gian nan thẳng người dậy, vươn tay từ trong túi quần lấy ra điều thuốc lá.

Châm lửa, hít sâu một hơi, hơi cay xè của thuốc lá trong nháy mắt phả ra tràn ngập trong xoang mũi, Phương Mộc thở dài thật sâu, đưa tay túm túi tài liệu kia qua, rút văn kiện bên trong nhìn lướt.

Đây là văn kiện vừa mới từ cục cảnh sát thành phố J fax tới nói rõ tình hình, nội dung chủ yếu là mã hóa của hồ sơ.

XCXJ2718425: Án Khúc Vỹ Cường, Vương Thanh bị giết, tháng 7 năm 2002.

XCXJ02828661: Án Đường Ngọc Nga bị giết, tháng 8 năm 2002.

XCXK02917013: Án Kim Xảo bị giết, tháng 9 năm 2002.

XCXJ21009822: Án Tân Đình Đình bị giết, tháng 10 năm 2002

XCXH021021794: Án Thomas Jill bị giết, tháng 10 năm 2002.

XCXJ021227816: Án Trần Dao bị giết, tháng 12 năm 2002.

• • • • •

Những số liệu lạnh lùng, những cái tên quen thuộc, trong nháy mắt đã đưa Phương Mộc về chín năm trước. Cả ngày lẫn đêm tìm kiếm hung thủ, phẳng phất như mới hôm qua.

Áo cầu thủ số 1. Phòng theo dõi số 2. Cỏ 3 lá. Phòng học 404. Đồng hồ dừng đúng 5h25'. Đường bơi số 6. Phòng giam số 7.

Một năm đó, Phương Mộc kết giao với người bạn thân cả đời, mất đi bậc thầy tôn kính nhất, cũng lần đầu tiên trong đời nổ súng giết người.

Mà người từng mang đến tai vạ cho đại học J kia, cũng khiến Phương Mộc hằng đêm rơi vào ác mộng, đã từ trong địa ngục bò ra.

Phương Mộc không tin kỳ tích chết đi mà sống lại. Song, sự thật đã xảy ra trước mắt.

Tĩnh táo, cẩn thận. Quá trình phạm tội đầu vào đây, sau khi xong xuôi không để lại dấu vết. Ngày thường đối nhân xử thế nho nhã lễ độ, đối mặt với người bị hại thì tàn nhẫn hung ác. Nhất là loại ánh mắt tự tin nắm trong tay hết thảy và tràn đầy trào phúng này. Khó trách Phương Mộc khi nhìn thấy Giang Á đã cảm thấy như từng quen biết — Hắn trông giống hệt như một Tôn Phổ phục sinh!

Song, lần trước trong cuộc nói chuyện ở bệnh viện cùng Giang Á, hắn cơ hồ đã bày ra toàn bộ chân tướng, duy chỉ chưa từng nói qua đoạn chuyện cũ này. Hơn nữa, Phương Mộc nhớ lại các chi tiết khi lần đầu gặp mặt, không chút phát hiện Giang Á từng nhận thức mình. Là hắn che giấu quá tốt, hay mình quá mức sơ ý?

Từ tư liệu hiện có đến xem, Giang Á và Phương Mộc không có khả năng có điểm giao nhau nào trong cuộc sống. Nếu tư liệu chuẩn xác, lúc Tôn Phổ ở đại học J liên tục gây án, Giang Á đang làm thuê trong quán Hồng Bồi của thành phố C. Hơn nữa sự thật chứng minh Tôn Phổ và Giang Á đều là con một, cho dù dùng cách nghĩ kỳ lạ nhất để suy đoán: Cha đẻ của Giang Á — Diễn viên hát Nhị Nhân Chuyển kia có quan hệ huyết thống với Tôn Phổ, Giang Á có cần phải vì một người thân chưa bao giờ gặp mặt đó mà khiêu chiến Phương Mộc không?

(Tiêu: Hát Nhị Nhân Chuyển là một loại hình hí khúc biểu diễn 2 người)

Đang lúc Phương Mộc trầm điều không giải thích được, cửa phòng họp bị đẩy ra, Thái Vĩ thò đầu vào.

Y không vội tiến vào, áp ứng dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến: Có thể vào không?

Phương Mộc lắc đầu, ra hiệu y tiến vào. Thái Vĩ lúc này mới bước đến ngồi xuống đối diện Phương Mộc, đầu tiên là cao thấp đánh giá Phương Mộc vài lần, nhẹ giọng hỏi: “Có nghĩ ra được gì không?”

Phương Mộc cười khổ lắc đầu.

“Tâm tình không tồi, còn cười được.” Thai Vĩ vứt cho Phương Mộc một miếng thuốc, “Sếp mấy đứa hỏi tình hình của em lúc ấy ở đại học J, anh chiếu theo tình hình thực tế mà nói, không thành vấn đề chứ?”

“Không thành vấn đề.” Phương Mộc thở dài, “Chuyện cho tới giờ, giấu giếm cũng chẳng có nghĩa lý gì.”

“Vừa rồi, ông ấy kiến nghị em tạm thời tránh vụ án này, anh thay em từ chối rồi.” Thai Vĩ chậm rãi nói, “Anh nghĩ, không ai hiểu rõ ngọn nguồn chuyện này hơn em, cho em tự xử lý, có lẽ sẽ đỡ hơn.”

Phương Mộc không nói gì, yên lặng gật đầu.

Thai Vĩ nhìn chằm chằm Phương Mộc vài giây, nhẹ giọng nói: “Sợ hãi sao?”

“Không.” Phương Mộc dừng một chút, đột nhiên cười rộ lên, “Quen rồi.”

“Con mẹ nó, cái này gọi là gì đây hả?” Thai Vĩ thật vất vả ngưng cười, trong ánh mắt lại là sự đồng cảm sâu sắc, “Kể tiếp định làm thế nào?”

“Em không biết.” Phương Mộc chỉ văn kiện fax trước mắt, “Hung thủ khẳng định có quan hệ rất lớn với Tôn Phổ, nhưng không biết loại quan hệ này là gì.”

“Ừm.” Thai Vĩ suy nghĩ một chút. “Anh có thể giúp được gì cho em?”

Phương Mộc vừa muốn trả lời, cửa phòng họp lại bị đẩy ra, Mễ Nam mặc áo khoác trắng đi đến. Sau khi chào hỏi, cô không hỏi han, cũng không an ủi Phương Mộc, mà trực tiếp đưa ra văn kiện sao chép cho Phương Mộc.

“Anh nhìn xem này.”

Phương Mộc tiếp nhận văn kiện nhìn lướt qua, là một mẫu dấu chân. Anh ngẩng đầu nhìn Mễ Nam “Biết chuyện của anh rồi?”

“Biết.”

“Vậy em không hỏi chuyện quá khứ của anh sao?”

“Hỏi cũng vô dụng, còn không bằng làm chút gì đó.” Mễ Nam chỉ mẫu dấu chân trong tay Phương Mộc, “Bất quá em chỉ thạo việc này, chẳng biết có thể giúp được anh hay không.”

Thai Vĩ cười rộ lên, nói với Phương Mộc: “Cô bé này đáng tin cậy nha.”

Dân cảnh trực ban của phòng vật chứng sau khi phát hiện điện thoại di động của Nhâm Xuyên nhận được tin nhắn, trước tiên thông báo cho tổ chuyên án. Khâu kỹ thuật hình sự lập tức tập trung đại khái địa điểm tin nhắn gửi đi — Quảng trường Tứ Duy khu Hòa Bình. Sau khi cảnh sát chạy tới hiện trường, lập tức tiến hành tìm kiếm cẩn thận hiện trường, cuối cùng dưới một thân cây ngoài hướng đông nam quảng trường phát hiện một sim điện thoại bị vứt bỏ. Qua điều tra, quả thật số này đã gửi tin nhắn vào điện thoại Nhâm Xuyên không thể nghi ngờ. Vừa mới từ thôn La Dương trở về thành phố C, Mễ Nam chỉ ngủ hai tiếng, sau đó đã bị điều gấp đến hiện trường. Bởi vì sự tình phát sinh vào rạng sáng, hơn nữa vị trí phát hiện sim điện thoại hiện có nhân viên đi lại, sau khi trải qua một phen thăm dò, Mễ Nam thành công lấy được một số mẫu. Trong đó, bộ phận dấu chân tương đối rõ ràng. Sau khi trải qua kiểm nghiệm một ngày một đêm, đã cơ bản xác định dấu chân của kẻ gửi tin nhắn lưu lại.

“Chính là cái này.”

Phương Mộc cẩn thận xem xét mẫu dấu chân của kẻ gửi tin nhắn, đây cũng là một dấu chân do đế giày lưu hóa thành hình, hơn nữa, cùng những dấu chân lấy từ các vụ án trước đó so sánh, dấu giày này không chỉ đầy đủ mà còn tương đối rõ ràng. Phương Mộc nhìn số liệu đánh dấu trên phần dấu chân, ngẩng đầu hỏi Mễ Nam: “Cùng dấu chân lấy được từ án mạng trung học số 47 có thể làm nhận định đồng nhất không?”

“Cơ bản có thể.” Mễ Nam chỉ nhóm dấu chân mẫu, “Anh xem chỗ này, chỗ này — Còn có chỗ này.”

Nói cách khác, đồng nhất với mấy vụ án mạng trước và vụ nổ thôn Đại Liễu.

“Còn dấu chân nào khác không?” Phương Mộc vội hỏi, “Có thể phân tích ra hình dáng đặc thù và dáng đi cơ bản của người để lại dấu chân không?”

“Đây là nguyên nhân em tình anh.” Mễ Nam lại bày văn kiện sao chép lên mặt bàn, “Nếu từ phân tích dấu chân, người này mang giày số 42, thân cao khoảng 1m74. Góc bước lớn, chiều rộng bước hẹp, phần áp lực không đều, nặng nhẹ đề rõ ràng, nặng đề dựa vào sau hơn nữa có chút chệch ra, dấu chân biến dạng không hoàn chỉnh, còn có dấu đường kẻ và dấu kéo lê.”

“Đó là một người gầy?” Thai Vĩ đột nhiên chen ngang, “Còn là một người lớn tuổi?”

Đích xác, đặc thù kể trên đều biểu hiện là một người gầy ứng với hình dáng dấu chân, vả lại còn kèm theo dáng đi không lưu loát, cùng đặc thù đi lại với người lớn tuổi.

“Vẫn chưa thể hoàn toàn khẳng định” Mễ Nam lắc đầu, “Dấu chân hiện trường lưu lại không nhiều lắm, khó có thể phán đoán đây có phải là dáng đi tự nhiên không. Bất quá, em vẫn cảm thấy kỳ quái.”

“Thế nào?” Phương Mộc cùng Thai Vĩ đồng thời hỏi.

“Chiều dài bước.” Mễ Nam chỉ văn kiện sao chép, “Người này đứng dưới tàng cây gửi tin nhắn bằng điện thoại, sau đó lập tức vứt sim, rồi từ mặt đất bùn đi trở về trên mặt đường xi măng. Em tìm được mấy nhóm dấu chân đi lại. Dấu chân mặc dù không trọn vẹn, nhưng vẫn có thể đo ra chiều dài bước — Anh không biết là một người đàn ông 1m74, loại bước dài này có chút quá ngắn sao?”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, lại nhìn mẫu dấu chân đầu tiên: “Chiều rộng bước hẹp — Chứng tỏ khi bước đi người này đang cực kỳ hoảng sợ, hơn nữa chiều dài bước rất ngắn; Người gầy — Nếu gã không phải người cao tuổi, thì chính là một người rất suy yếu.”

“Nhưng em không cảm thấy gã là Giang Á.” Mễ Nam bình tĩnh nói, “Còn nhớ em từng nhắc với anh không, hiện trường phạm tội từng có hai người đến, một kẻ giết người, một kẻ viết chữ.”

Dưới cách nhìn của Mễ Nam, khả năng tin nhắn là do Giang Á gửi đi không lớn lắm, hiện trường vụ nổ thôn Đại Liễu, hẳn có rất nhiều thời gian và không gian để lưu lại chuỗi mã hóa đơn giản nọ, không cần đợi vài ngày sau khi phát sinh án mới dùng cách gửi tin nhắn hướng Phương Mộc khiêu chiến. Hơn nữa, lúc này cảnh sát đã nảy sinh hoài nghi cao độ với hắn, lựa chọn tốt nhất chính là không làm gì cả. Bởi vì hành vi kế tiếp càng nhiều, khả năng bại lộ dấu vết lại càng lớn. Ngoài ra, kẻ gửi tin nhắn tựa hồ cho tới giờ không hề nghĩ tới việc che giấu dấu chân của mình, điểm này cũng không hợp với thói quen cẩn thận thanh lý hiện trường phạm tội của Giang Á.

Phương Mộc thừa nhận suy đoán của Mễ Nam, nói cách khác người chân chính có quan hệ với Tôn Phổ không phải Giang Á, mà là người gửi tin nhắn kia — Một nam giới cao tuổi thân cao khoảng 1m74, mang giày số 42, hoặc một nam giới trung niên suy yếu.

“Còn một loại khả năng khác.” Ánh mắt Mễ Nam lấp lánh nhìn Phương Mộc, “Một phụ nữ.”

“Phụ nữ?” Phương Mộc lấy làm kinh hãi, vô thức nhìn về phía Thai Vĩ, người nọ cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Mễ Nam, hồi lâu mới thì thào nói: “Ý của em nói là — Một phụ nữ đang khiêu chiến Phương Mộc?”

“Đúng.” Mễ Nam cầm lấy tờ mẫu dấu chân nọ, “Anh nhìn đây, trái ngược với một người mang giày số 42, chiều dài bước của dấu chân này quyết đoán, hơn nữa chiều rộng bước hẹp, góc bước lớn, hơn nữa điểm đề nặng dời về phía sau, mép dấu chân không hoàn chỉnh, mép trống nhiều, mũi trước trống còn nhiều hơn, dấu hất nặng thêm, hơn nữa dấu kéo lê rõ ràng — Đây là đặc thù rất điển hình của mang giày lớn chân nhỏ.”

“Số giày của cô gái đó cụ thể là bao nhiêu?”

“Không rõ ràng lắm, bất quá khẳng định từ 38 trở xuống.”

“Cũng có thể là một người đàn ông vóc dáng nhỏ, chân nhỏ mang giày lớn.” Thai Vĩ cau mày, “Chưa hẳn nhất định là một phụ nữ.”

“Đương nhiên là có loại khả năng này.” Mễ Nam quay mặt về hướng Phương Mộc, “Vụ án nọ đến nay đã chín năm rồi, đúng không?”

“Đúng vậy.” Phương Mộc vô thức trả lời, “Thế nhưng, việc này có quan hệ gì chứ?”

“Người này nhất định cực kỳ hận anh, thế nên đã nhiều năm như vậy, vẫn muốn tìm cách trả thù anh.” Ngữ khí Mễ Nam bình tĩnh, “Em không phải nhà tâm lý học, nhưng em rất rõ ràng, có thể bảo trì tình tự cực đoan như vậy suốt chín năm, hơn nữa không chút nào giảm bớt, chỉ có một phụ nữ mới có thể làm được.”

51. Chương 22

Chương 22 - Nuôi dưỡng sát thủ

Liêu Á Phàm uể oải mang theo thùng nước và cây lau nhà, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa phòng bệnh 217, trở về hành lang. Cô đi được hai bước, ngẩng đầu nhìn biển số trên cánh cửa tiếp theo, ba số 219 này thoáng làm cho cô nhớ ra gì đó, hừ một tiếng trong mũi, rất không tình nguyện đẩy cửa ra.

Ngoại trừ cô gái nằm trên giường kia, trong phòng bệnh không còn ai khác. Liêu Á Phàm cách một tiếng đặt thùng nước trên mặt đất, chẳng lo sẽ đánh thức người bệnh đang say ngủ này chút nào. Cô đi tới trước giường bệnh, cau mày nhìn cô gái an tĩnh kia, ánh mắt theo thứ tự đảo qua mái tóc so le không đều, khuôn mặt có một tí đỏ ửng và thân thể giấu dưới chăn của cô ta. Vài giây sau, cô lặng lẽ đóng chặt cửa phòng bệnh, cắn cắn môi, đột ngột gơ cây lau nhà trong tay lên, như đe dọa hướng về phía cô gái đang say ngủ vung lên.

Cô đương nhiên sẽ không nện xuống, dù sao, làm bị thương Nhị Bảo chính là bạn trai của cô gái này, cô ta vô tội.

Bất quá, động tác này khiến tâm tình Liêu Á Phàm tốt hơn một ít, rất nhanh, cô cầm lấy khăn lau, qua loa chùi bề cửa sổ và tủ đầu giường. Đang lúc cô nhắc cây lau nhà chuẩn bị lau, trong hành lang đột nhiên truyền đến một trận tiếng ồn ào náo động.

Lòng hiếu kỳ của Liêu Á Phàm trỗi dậy, vội vàng vọt ra cửa xem náo nhiệt.

Trong bàn y tế một mảnh hỗn loạn. Cô y tá ngày thường ôn nhu nhã nhặn giờ phút này như một con sư tử mẹ phát cuồng, một tay gơ cao camera cỡ nhỏ, tay kia tùy tiện túm một người thanh niên mặc đồ bệnh nhân mà đánh.

“Tên biến thái chết bầm.” Y tá Nam tức giận đến cả khuôn mặt đỏ bừng, “Lúc này anh còn gì để nói.”

Người thanh niên một bên tránh né, một bên kiệt lực giựt lấy camera trong tay y tá Nam. Mấy y tá khác vây quanh bên cạnh y tá Nam, không ngừng xô đẩy người thanh niên.

Liêu Á Phàm bình thường rất thân với y tá Nam, thấy tình hình vậy, vội vàng xông lên dùng cây lau nhà đẩy người thanh niên ra, người nọ không chịu được lực, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất. Các hộ sĩ lập tức chen lên, mấy cái tay trong nháy mắt liền giáng xuống trên người gã.

“Xảy ra chuyện gì vậy chị Nam?” Liêu Á Phàm nắm cây lau nhà che trước người y tá Nam, “Anh ta đã làm gì chị?”

“Biến thái chết tiệt, biết thái chết tiệt.” Y tá Nam che camera trước ngực, một bên nhìn người thanh niên bị các y tá vây đánh, một bên thở hồng hộc đáp, “Cả ngày mang theo camera quay lên chị. Bất được còn không chịu nhận. Lần này tang chứng đều lấy được rồi, xem anh ta còn lấy cớ gì.”

Rất nhanh, mấy viên bảo vệ mang theo côn cao su chạy tới, bảo vệ cầm đầu vừa thấy người thanh niên, lập tức hít thở không thông.

“Con mẹ nó, tại sao lại là mày hả?”

“Đến phòng bệnh của anh ta tìm xem, khẳng định còn có băng ghi hình.” Y tá Nam vừa tức vừa tủi thân, “Biến thái chết tiệt này đã theo tôi không phải ngày một ngày hai.”

“Được!” Bảo vệ cầm đầu túm người thanh niên lên, “Mày là cái đồ lưu manh, bây giờ không đưa mày đến sở cảnh sát là không được!”

Người thanh niên liều mạng giãy giụa, một bên khàn giọng hô: “Đừng mà. Đó đều là tư liệu sống của tôi. Tiểu Nam, cô tin tưởng tôi, tôi nhất định có thể nâng cô lên thành đại minh tinh. Tiểu Nam.”

Y tá Nam hướng gã nhỏ một ngụm, nước mắt tuôn xuống.

Liêu Á Phàm đang muốn an ủi y tá Nam, chợt nghe trong phòng bệnh phía sau truyền đến một tiếng “Bịch”.

Cô bị dọa sợ, vội vàng xoay người chạy vào phòng bệnh, một màn trước mắt nhất thời làm cho cô trợn mắt há hốc mồm.

Cô gái mới vừa rồi còn ngủ say trên giường bệnh, giờ phút này lại nằm trên mặt đất lạnh băng, ống truyền dịch quần lộn xộn trên người cô ta, tóc phủ che khuất khuôn mặt không chút biểu cảm như trước, nơi thái dương đang nhanh chóng sưng lên một mảng đỏ, trên da dính đầy tro bụi, có chút tơ máu đang thấm ra.

Nếu Mễ Nam suy đoán đúng, cô gái này hẳn là có đủ những đặc điểm sau:

Thứ nhất, vô cùng hiểu rõ Phương Mộc và quá khứ của anh, rất có khả năng đối với hết thảy tình huống của Phương Mộc rõ như lòng bàn tay;

Thứ hai, có liên hệ rất lớn với Tôn Phổ, hơn nữa tình cảm thâm sâu;

Thứ ba, có đầy đủ năng lực phản điều tra nhất định, biết dùng giày số lớn che giấu tướng mạo đặc thù của mình;

Thứ tư, có thể chuẩn xác nắm giữ đối tượng và quá trình mỗi lần Giang Á gây án, nhưng Giang Á đối với việc này không mấy may biết gì cả;

Đây là những chỗ khiến cho người ta cảm thấy mê hoặc bất giải. Giang Á và cô ta trước sau đi tới hiện trường gây án, nhưng không phải hợp tác gây án. Cẩn thận như Giang Á cũng không phát giác từng có người trên nghi thức báo ứng mình tỉ mỉ thiết kế thêm vào số liệu án kiện

Cứ như vậy, mặt ngoài “Ánh sáng thành phố” công khai trừng trị đối với hành vi ác, ở khâu nhỏ thì lại khiêu chiến với cá nhân Phương Mộc.

Nói cách khác, cô ta đang lợi dụng Giang Á, có thể đem Giang Á đùa bỡn trong lòng bàn tay, nhưng người nọ lại ngu ngơ không hay biết gì?

Nếu Giang Á biết báo ứng mình khổ tâm chế tạo ra đã trở thành công cụ để cô ta lợi dụng. Không biết sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

Cô gái này ở khắp hiện trường lưu lại dấu vết của mình, nhưng không một ai là do cô ta tự tay giết chết, cho dù bại lộ, pháp luật cũng không thể làm gì được cô ta. Đây là bất đồng lớn nhất của cô ta và Tôn Phổ.

Chín năm trước, Tôn Phổ dùng án mạng liên hoàn hướng Phương Mộc phát động khiêu chiến. Hiện tại người phụ nữ này bắt chước làm theo. Chỉ có điều, cô ta dựa trên việc phạm tội của người khác đánh kèm thêm nhân sở hữu của mình. Nếu Tôn Phổ đang khảo nghiệm Phương Mộc có thể đoán ra thủ pháp và đặc thù của vụ án tiếp theo hay không, thì mục đích của người phụ nữ này là gì đây?

Cô ta không ám thị, cũng không chỉ hướng, nhưng ung dung biểu lộ sự tồn tại của một người.

Tôn Phổ.

Phương Mộc suy nghĩ một chút, từ trong ngăn kéo lấy ra USB màu đen kia, kết nối vào máy tính. Sau khi gõ vài cái, bức ảnh hiển thị trên màn hình.

Bối cảnh của bức ảnh là cổng trường đại học J, Tôn Phổ mặc áo sơ mi tay ngắn màu trắng, quần tây màu xanh đen, một tay cầm hai quyển sách, một tay đặt bên hông, vẻ mặt tươi cười nhìn vào ống kính. Trong lúc giờ tay nhắc chân, phong thái tài năng anh tuấn của thanh niên này hiện ra không sót chút gì.

Phương Mộc rê chuột đến thanh kéo bên cạnh, bức ảnh của Tôn Phổ được phóng đại hơn, cuối cùng, chiếm cứ cả màn hình.

Do bức ảnh nhỏ khi phóng đại độ nét giảm xuống, mặc dù mặt của hắn đã sắp thành vô số khối màu, song từng chút sắc bén sau kính mắt vẫn rõ ràng có thể phân biệt.

Phương Mộc lẳng lẳng nhìn hắn, dần dần, hình ảnh người kia tựa hồ đột phá khung màn hình, từng chút bành trướng lên, lập thể lên, cuối cùng còn có cả khí thế che trời lấp đất.

Không thể phủ nhận, đây là người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời Phương Mộc. mà chín năm sau những số liệu án kiện được lưu lại ở hiện trường phạm tội này cũng đã nhắc nhở Phương Mộc phải vững vàng nhớ kỹ điểm ấy.

Có lẽ, cô ta muốn chứng minh rằng mặc dù Tôn Phổ sớm đã tan thành tro bụi, thế nhưng, hắn chưa chân chính biến mất.

Phương Mộc giật mình, người phụ nữ kia —— Đã sáng tạo ra Tôn Phổ đó?

Bối cảnh gia đình của Giang Á, kinh nghiệm phát triển và bằng cấp sai lệch quá nhiều so với Tôn Phổ, song, ở mức độ kín đáo của tâm lý cùng với tính cách cứng cỏi và phương diện năng lực phạm tội, giống Tôn Phổ như đúc. Hai người thậm chí trên đặc thù tướng mạo cũng có vài phần tương tự.

Suy nghĩ Phương Mộc dần dần rõ ràng, người phụ nữ này trong chín năm đó vẫn mưu toan trả thù Phương Mộc, hơn nữa dùng phương thức tái tạo Tôn Phổ để phát động khiêu chiến. Giang Á (chẳng biết xuất phát từ nguyên nhân và cách thức gì) trở thành đối tượng bồi dưỡng của cô ta. Cô ta có khả năng dùng phương thức ám thị thậm chí xui khiến giết dây Giang Á đi giết người, đã có năng lực khiến cho Giang Á chịu ảnh hưởng của loại biến đổi ngầm này mà hoàn toàn không hay biết, tin chắc rằng hết thảy xuất phát từ chủ ý của chính mình.

Cô ta inh ở chỗ, vừa có thể đạt được mục đích, vừa có thể toàn thân trở ra.

Phương Mộc dần dần cảm thấy cả người phát lạnh, đó là một người phụ nữ thế nào, có thể thao túng một Giang Á cứng cỏi như thế ra nông nổi này? Người có thể nắm giữ và hiểu rõ hết thảy chi tiết trước khi Giang Á gây án, nhất định là người cùng hắn kết giao cực kỳ mật thiết.

“Bởi vì có người từng nói với hắn, hắn đã làm đúng, bởi vì trên thế giới này, không ai có thể vô duyên vô cớ thương tổn một người khác.”

Giang Á từng nói với Phương Mộc những lời này, tựa hồ đang nghiệm chứng một sự thật thế này: Đích xác có người ở sau lưng từng tiến hành xúi giục hắn, đồng thời khẳng định tính chính nghĩa của việc hắn giết cha, về phương diện khác cũng làm nền cho hành vi tâm lý của hắn sau này.

Người này là ai?

Phương Mộc lập tức nghĩ tới Ngụy Ngụy, song, ý nghĩ này khiến chính anh cũng cảm thấy phi thường: Ngụy Ngụy là một người thực vật, mặc dù cô ta từng tiến hành xúi giục Giang Á, cũng không có khả năng lưu lại những số liệu án kiện này ở hiện trường.

Từ quá trình phạm tội của Giang Á đến xem, hắn vô cùng coi trọng đánh giá của người khác đối với nghi lễ báo ứng của “Ánh sáng thành phố”. Mà nơi thu hoạch được loại thông tin này tốt nhất chính là mạng xã hội. Vậy, Giang Á hẳn phải thường xuyên sử dụng mạng. Người phụ nữ kia, có thể ẩn trốn trong những trang mạng, lấy danh nghĩa “Cố vấn tinh thần” tiến hành khống chế Giang Á không?

Mặc dù Phương Mộc cũng tự hiểu được loại khả năng này rất nhỏ, bởi vì với tính cách của Giang Á, sẽ không dễ dàng tín nhiệm bất luận kẻ nào, sẽ càng không tùy ý để mình bị người khác chi phối, thế nhưng, Phương Mộc vẫn nhắc điện thoại lên, nhờ Tiểu Mao của phòng giám sát mạng tiến hành theo dõi mấy tính cá nhân và thông tin mạng Giang Á sử dụng, tốt nhất có thể đem hết thảy những loại như MSN, QQ cùng với email lọc một lần.

Làm xong những việc này, Phương Mộc lẳng lẳng ngồi trong chốc lát, đột nhiên rất muốn đến quán cafe của Giang Á nhìn xem.

Giang Á cũng không ở trong quán, trong quán cafe chỉ có nữ nhân viên lần trước từng gặp kia. Cô thấy Phương Mộc đến, vẫn như cũ cảm thấy rất căng thẳng, còn chưa kịp chờ Phương Mộc mở miệng, liền vội vàng nói ông chủ đi vắng.

Phương Mộc gật đầu, nói: “Tôi không tìm anh ta —— Chỉ đến ngồi một chút, uống tách cafe, không chào đón sao?”

Nữ nhân viên thoáng thả lỏng một chút, lập tức lại khó xử bổ sung: “Hoan nghênh thì hoan nghênh, bất quá. Hiện tại không còn chỗ ngồi nữa.”

Phương Mộc quét mắt một vòng trong quán, đích xác, bây giờ là khoảng 3h30, người trong quán cafe đột thời gian không ít. Có điều, anh rất nhanh nhìn thấy góc đông bắc có một bàn trống, trong quán đông nghịt người chỗ trống nọ có vẻ đặc biệt đột ngột.

“Này,” Phương Mộc hướng cái bàn nọ hất cằm, “Đây không phải còn chỗ trống sao?”

“Xin lỗi, cái bàn nọ đã có người đặt.” Nữ nhân viên nhú mày, tựa hồ đối với câu trả lời của mình cũng cảm thấy lạ lùng, “Bằng không, ngài đợi lát nữa nhé?”

Phương Mộc bắt được vẻ mặt biến hóa của cô ta, suy nghĩ một chút, hỏi: “Khách này mấy giờ đến? Khi nào khách đến, tôi sẽ nhường lại chỗ.”

“Chưa có thời gian xác định.” Nữ nhân viên nhún nhún vai, “Từ khi tôi bắt đầu làm việc ở quán này, cái bàn đó vẫn như vậy, người đặt vẫn chưa hề tới.”

“Ồ?” Phương Mộc nổi lên hứng thú, “Tại sao?”

“Không biết.” Nữ nhân viên do dự một chút, tựa hồ hạ quyết tâm, “Bằng không anh ngồi trước ở đó đi, dù sao ông chủ tạm thời cũng chưa về —— Uống xong cafe rồi về, được không?”

Nguyên lai là thế. Phương Mộc cười cười, gật đầu.

Cafe không tồi, đậm đà hương thơm thuần túy, vị rất tuyệt. Phương Mộc nửa tựa trên ghế bành, ngậm nhỏ uống cafe, vừa đánh giá chiếc bàn trước mặt này. Mặc dù nữ nhân viên nói cái bàn này vẫn để trống, bất quá nhìn ra được mỗi ngày đều được cẩn thận xử lý. Mặt bàn vuông vức bóng loáng, không nhiễm một hạt bụi, mà ngay cả biển để bàn màu trắng cũng được lau chùi sạch sẽ.

Đặt sẵn đã lâu như vậy, mà người chờ đợi lại thủy chung không xuất hiện. Vô luận khách hàng là ai, chắc chắn là người cực kỳ quan trọng đối với Giang Á.

Người này là ai?

Phương Mộc ngồi trước bàn, đánh giá sảnh chính của quán cafe. Vị trí này nằm ở góc đông bắc, kín đáo, yên tĩnh, vừa vặn nằm ở góc tối ngọn đèn không chiếu xạ tới. Song, quầy bar góc tây nam cùng nó vừa vặn nằm trên một đường chéo. Ngẩng đầu, có thể quan sát được nhất cử nhất động sau quầy bar.

Người khách thần bí kia, có thể hay không đã từng ngồi chỗ này, cùng Giang Á xảy ra mối quan hệ mật thiết nào đó, thế nên anh ta (cô ta) sau khi rời đi, Giang Á vẫn cố chấp tin rằng anh ta (cô ta) sẽ trở về, vì vậy vẫn giữ lại vị trí này?

Nếu suy đoán này thành lập, vậy, người khách này, khi đó đang làm gì?

Có phải giống như mình, ung dung nhìn người sau quầy bar bận rộn hay không?

Có lẽ, anh ta (cô ta) chân chính cảm thấy hứng thú, không phải hoàn cảnh tĩnh mịch thư thái này, mà là Giang Á?

Là người phụ nữ kia. Người phụ nữ muốn bồi dưỡng Tôn Phổ thứ hai kia.

Nghĩ tới đây, Phương Mộc không khỏi cao thấp đánh giá nữ nhân viên vài lần. Nữ nhân viên hiển nhiên đã chú ý tới ánh mắt của Phương Mộc, cả người có vẻ rất mất tự nhiên. Mặc dù trong tay đang pha chế cafe, chuẩn bị điểm tâm cho khách, song, dư quang khóe mắt cũng không ngừng liếc về hướng Phương Mộc, mỗi lần tầm mắt giao nhau, lại cuống quýt né tránh, làm bộ điềm nhiên như không.

Phương Mộc âm thầm lắc đầu, chỉ dựa vào ngôn ngữ thân thể bối rối của cô ta, Phương Mộc có thể khẳng định cô ta không phải là người khởi xướng kế hoạch nuôi dưỡng sát thủ kia.

Để cô bé đang nhìn trộm này không hoang mang thêm nữa, Phương Mộc xoay người, vừa xê dịch, phần lưng tựa của ghế bành liền đụng trên giá sách phía sau. Anh điều chỉnh ghế lại một chút, thuận tiện nhìn lướt qua bộ sách được đặt chỉnh tề này, phát hiện trên giá gỗ đặt một ít sách đều phương diện tâm lý học, vừa có những câu chuyện tâm lý học nhỏ từ sách báo phổ thông, còn có tài liệu và tác phẩm tâm lý học chuyên nghiệp.

Phương Mộc giật mình, lập tức nhìn những bộ sách khác trên giá gỗ. Sách báo cung cấp trong quán cafe này đều được phân loại tỉ mỉ. Tiểu thuyết, truyện tranh, tạp chí thời thượng cùng đủ loại sách chuyên nghiệp đều lần lượt đặt trên những giá gỗ khác nhau.

Tầm mắt Phương Mộc lại trở về trên bàn trước mặt. Người nọ có lẽ từng ngồi ở chỗ này, giống như môn học bí hiểm khó dò sau lưng này đây, mang theo cảm giác thần bí cực mạnh cùng mị lực xâm nhập tìm tòi nghiên cứu mê người.

Cô ta cố tình hấp dẫn lực chú ý của Giang Á.

Phương Mộc phát tay ra hiệu cho nữ nhân viên, người nọ nhìn thấy tay Phương Mộc vung lên, đôi mắt nhỏ nhỏ thoáng cái sáng lên, cơ hồ là chạy sang.

“Muốn tính tiền sao, tiên sinh?”

“Không phải.” Phương Mộc lưu ý đến vẻ thất vọng trên mặt cô, cười cười, “Cô làm việc ở đây đã bao lâu?”

“Chưa tới nửa năm.” Nữ nhân viên ôm khay, thẳng tắp đứng bên cạnh bàn.

Phương Mộc ra hiệu cho cô ngồi xuống, nữ nhân viên do dự một chút, ngồi trên ghế đối diện Phương Mộc.

“Cô cảm thấy ông chủ của cô —— Giang Á là người thế nào?”

“Người cũng không tệ lắm, rất ôn hòa, cũng không lôi thôi về tiền lương.” Nữ nhân viên nhìn sắc mặt Phương Mộc. “Chỉ có điều Ông có chút quái, quy củ cũng rất nhiều.”

“Ồ?” Phương Mộc nhướn nhướn mày, “Nói ví dụ xem?”

“Nói ví dụ —— Ông không cho tôi đụng đến đồ của ông, không có việc gì cố gắng đứng lên lầu. Sau khi tôi tới nơi này làm việc, cảm thấy tinh lực của ông chủ không hề đặt trên khoản sổ sách của quán mà chỉ qua loại đại khái. Bất quá, ông đặc biệt nhấn mạnh, mặc kệ có đầy khách hay không, bàn này cũng không thể đụng vào.”

“Thật sao?” Phương Mộc hơi nở nụ cười, “Vậy cô còn dám để tôi ngồi đây?”

“Không sao cả.” Nữ nhân viên hất hất tóc, “Dù sao tôi cũng định nghỉ việc rồi, lần sau anh trở lại, có thể sẽ không gặp tôi nữa.”

“Tại sao?” Phương Mộc hỏi, “Theo cách nói của cô —— Ông chủ cô rất tốt mà.”

“Bởi vì.” Nữ nhân viên cắn môi, quét nhìn khắp nơi một vòng, tựa hồ đã quyết định thấp giọng nói, “Tôi. Tôi hiện tại có chút sợ ông.”

“Sợ?” Phương Mộc cau mày, “Có ý gì?”

“Mấy hôm trước, trong quán không có đá, khác lại chỉ định muốn thêm đá vào thức uống. Tôi định lên tủ lạnh trên lầu tìm xem —— Ông chủ cấm tuyệt tôi động đến thứ gì trên lầu.” Nữ nhân viên đột nhiên rùng mình, tựa hồ đang nhớ tới chuyện gì đó rất đáng sợ, “Khi tôi mở tủ lạnh tìm đá, trong ngăn ướp lạnh phát hiện một vật gì đó.”

“Vật gì?” Phương Mộc lập tức hỏi.

“Tròn tròn, bọc từng lớp giấy kiếng giữ tươi. Mặt bên ngoài đều là băng tuyết.” Nữ nhân viên dùng tay diễn tả, “Nhìn không rõ là cái gì, nhưng mà, tôi cảm thấy đó là một cái.”

“Một cái gì?” Phương Mộc lập tức cảm thấy tim đập tăng tốc, trong cổ họng phát khô.

“Một cái đầu người.” Nữ nhân viên trong mắt đều là sợ hãi, “Bởi vì tôi dường như đã nhìn thấy tóc.”

Phương Mộc kinh ngạc nhìn nữ nhân viên, ước chừng sau vài giây mới mở miệng hỏi: “Cô chắc chắn không?”

“Không chắc.” Nữ nhân viên vẫn là bộ dáng kinh hồn chưa định, “Không đợi tôi kịp nhìn kỹ, ông chủ đã trở về, tôi liền vội vàng chạy xuống.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi nghĩ ông chủ khẳng định đã phát giác ra được gì đó rồi.” Nữ nhân viên hạ giọng, “Ngày thứ hai, tôi thừa dịp ông ra ngoài, lại lên lầu nhìn một chút, vật kia đã không thấy đâu nữa.”

Phương Mộc gật đầu, lập tức nghĩ đến vụ án thi thể nam không đầu của Thai Vĩ. Không biết anh ấy đã xác định nam thi không đầu đó có phải là bác sĩ mất tích của bệnh viện nhân dân thành phố, và bác sĩ kia có phải là bác sĩ trưởng của Ngụy Ngụy hay chưa?

Nếu nghi vấn này đều có thể được chứng thật, việc này cơ hồ có thể khẳng định Giang Á đã giết chết bác sĩ biến Ngụy Ngụy thành người thực vật kia. Vậy, hắn đã bảo lưu thi thể của bác sĩ trong mấy tháng này ở đâu, tại sao giữ lại cái đầu của bác sĩ kia chứ?

Nữ nhân viên cẩn thận quan sát thần sắc của Phương Mộc, thử dò hỏi: “Ông chủ. . . . Có thật là tội phạm hay không? Nếu như thế, tôi thật sự không dám làm ở nơi này nữa đâu. . . .”

Phương Mộc chưa kịp trả lời cô, vội vã muốn liên lạc với Thai Vĩ, vừa lấy di động ra, nó liền tự mình kêu vang.

Cư nhiên là bệnh viện nhân dân thành phố gọi tới.

52. Chương 23 - Phần 01

Chương 23 - Yêu nhất (1)

Trong phòng làm việc khoa y tế bệnh viện nhân dân thành phố vô cùng náo nhiệt. Trưởng khoa y tế ngồi sau bàn làm việc, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn một đám người trước mặt. Những người này tự động chia làm hai phe, một phe nói năng kịch liệt, nhao nhao ồn ào, một phe khác thì mềm mỏng nói lời nhỏ nhẹ, khổ sở cầu khẩn. Ghế dài bên cạnh, y tá Nam và Liêu Á Phàm ngồi song song. Mặt y tá Nam vẫn còn vết nước mắt, thỉnh thoảng dùng giấy ăn lau đôi mắt sưng đỏ, thỉnh thoảng trong trò hài trước mặt chêm vào mấy câu. Liêu Á Phàm thì hằm hừ tức giận nhìn trưởng khoa y tế, mỗi khi y tá Nam mở miệng, cô sẽ xông lên nói giúp.

Trưởng khoa y tế rất nhanh đã mất hết kiên nhẫn, chỉ vào Liêu Á Phàm quát: “Cô nê nếp chút cho tôi, vấn đề của chính cô còn chưa rõ ràng, thêm loạn cái gì!”

Liêu Á Phàm đứng phắt dậy, vừa muốn cãi lại thì nhìn thấy Dương Mẫn mang theo Phương Mộc đi vào khoa y tế. Cô lập tức ngồi xuống, quay phắt đầu sang, mím chặt miệng không nói.

Phương Mộc nhìn cảnh lộn xộn trước mắt, không nhịn được cúi kính trong lòng, âm u nghiêm mặt hỏi Liêu Á Phàm: “Con đã làm gì?”

Liêu Á Phàm liếc mắt nhìn Phương Mộc, lại quật cường nghiêng đầu đi, không nói được một lời.

Trưởng khoa y tế nhìn Phương Mộc, hỏi: “Anh là thế nào với Liêu Á Phàm?”

“Tôi là” Phương Mộc phun ra nuốt vào nửa ngày, “Con bé đã làm gì vậy?”

“Có một người nhà bệnh nhân khiếu nại,” Trưởng khoa y tế trừng mắt liếc Liêu Á Phàm một cái, “Nói Liêu Á Phàm cố ý ngược đãi người bệnh nọ.”

“Tôi không có!” Liêu Á Phàm nhảy dựng lên, sắc mặt trắng đến đỏ bừng, “Chính cô ta từ trên giường té xuống!”

“Người ta là một người thực vật, động đây cũng không động đấy được, còn có thể tự mình té xuống?”

“Tôi không có nói láo!” Liêu Á Phàm chỉ tay vào y tá Nam, “Tôi khi ấy ở trong hành lang giúp chị Nam mà, không tin cứ hỏi chị ấy!”

Về mặt y tá Nam khó xử, vừa không khẳng định, cũng không phủ định, chỉ nhỏ giọng nói: “Vẫn nên kiểm tra lại một chút.”

“Chị Nam?” Liêu Á Phàm vừa kinh ngạc vừa tức giận, “Chị biết rất rõ ràng lúc ấy tôi đang giúp chị.”

“Con câm miệng lại cho chú!” Trong lòng Phương Mộc càng thêm bức bối, chỉ vào Liêu Á Phàm quát. Mắt thấy trưởng khoa y tế bị một nhóm người khác vây quanh khó thể thoát thân, Phương Mộc xoay người hỏi Dương Mẫn chuyện gì xảy ra.

Dương Mẫn nhìn Liêu Á Phàm, vẻ mặt cũng có chút phức tạp.

“Sáng nay, có một người nhà của bệnh nhân Ngụy Ngụy khiếu nại cô bé, nói cô bé đẩy người bệnh ngã trên mặt đất, trán đều trầy xước cả.”

“Ngụy Ngụy?” Mặt Phương Mộc bỗng chốc trầm lớn, tựa hồ như thoáng cái đã hiểu được đầu đuôi sự tình. Anh vừa vội vừa tức, khom lưng kề sát vào Liêu Á Phàm, nhấn từng chữ nói: “Tôi không phải đã nói không được trêu chọc vào Giang Á sao?!”

“Con không có!” Liêu Á Phàm có chút hoảng sợ nhìn Phương Mộc, thân thể rụt lui về phía sau, “Sao chú không tin con.”

“Con còn dám nói xạo!” Phương Mộc hoàn toàn phát hỏa, đưa tay bắt lấy áo Liêu Á Phàm, “Con để chú nhẹ lòng một chút được không!”

Ánh mắt Liêu Á Phàm từ hoảng sợ biến thành phẫn nộ, rồi đến tuyệt vọng, cô đẩy tay Phương Mộc ra, cũng không quay đầu lại mà ra khỏi khoa y tế.

Dương Mẫn hô gọi Á Phàm, cô cũng không đáp lại, đảo mắt đã biến mất ở cửa. Dương Mẫn dậm chân một cái, xoay người nói với Phương Mộc: “Cậu ngồi đây trước, tôi đi khuyên nhủ cô bé.” Dứt lời liền một mạch chạy theo.

Phương Mộc đặt mông ngồi trên ghế, trong lòng vẫn còn tức giận khó nén. Tình hình của trưởng khoa y tế bên này lại dần dần lắng lại. Nghe ra, có một người bệnh vẫn theo dõi quay trộm y tá Nam, bị bắt tại chỗ. Bệnh viện dự định đưa gã đến sở cảnh sát, dẫn tới bất mãn và dây dưa của người nhà bệnh nhân.

“Cứ như vậy đi,” Trưởng khoa y tế hiển nhiên đã mất hết kiên nhẫn, “Nếu trong video quay trộm của anh ta không hề có nội dung xấu, hết thấy đều có thể thương lượng; Nếu liên quan đến nội dung riêng tư cá nhân, y tá Nam, cô sẽ được quyền quyết định xử lý thế nào, được chứ?”

Y tá Nam gật đầu.

“Tốt lắm, mọi người đều ra ngoài cả đi. Y tá Nam, cô xem băng ghi hình, sau khi có kết luận thì cho chúng tôi biết.” Trưởng khoa y tế đem người nhà bệnh nhân xua hết ra cửa, sau đó nhìn Phương Mộc, “Về phần cậu. Cậu đợi trước một lát, tôi đi điều tra một chút rồi sẽ quyết định xử lý Liêu Á Phàm thế nào.”

Phương Mộc bất đắc dĩ, nói câu đã làm phiền rồi rầu rĩ ngồi trên ghế dài.

Y tá Nam lau nước mắt, ngồi vào sau bàn làm việc bắt đầu xem xét băng ghi hình. Trước khi khởi động máy quay, cô nhìn thoáng qua Phương Mộc. Phương Mộc không lên tiếng, đến nơi xa hơn ngồi xuống.

Bên trong trở về an tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng vang rất nhỏ truyền ra trong máy quay. Y tá Nam hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình, sợ rò rỉ ra hình ảnh gì đó khiến kẻ khác khó xử.

Phương Mộc khoanh tay ngồi trong góc, đột nhiên rất muốn hút thuốc, vừa lấy ra hộp thuốc lá, ý thức được mình đang trong bệnh viện, lại nặng nề nhét trở về.

Hành động ngu xuẩn của Liêu Á Phàm khiến cho Phương Mộc vô cùng phẫn nộ. Thứ nhất, anh không chút nghi ngờ Liêu Á Phàm từng có ý thương tổn Ngụy Ngụy, đối với một cô gái lỗ mãng lại táo bạo như vậy mà nói, vì thay Nhị Bảo vô tội trút giận, chuyện gì cô bé cũng có thể làm ra được. Song, thương tổn Nhị Bảo chính là Giang Á, đem tức giận trút lên người Ngụy Ngụy là hành vi vô cùng thấp hèn, cũng là việc Phương Mộc không thể chấp nhận được. Thứ hai, Giang Á là một người cực kỳ nguy hiểm, mà tâm trả thù lại rất mạnh, nếu hắn có thể giết chết bác sĩ điều trị Ngụy Ngụy thành người thực vật, còn tiên thi nhiều lần, cuối cùng chém đầu, thương tổn Ngụy Ngụy không hề có năng lực phản kháng, đồng dạng sẽ dẫn phát động cơ trả thù của hắn. Phương Mộc bảo Liêu Á Phàm đừng trêu chọc Giang Á, phần nhiều là vì bảo vệ cô bé.

Thế nhưng, Liêu Á Phàm sao lại không nghe lời như vậy chứ?

Phương Mộc đang sinh hờn dỗi, đột nhiên nghe được y tá Nam phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Phương Mộc theo tiếng nhìn lại, thì thấy y tá Nam kinh ngạc nhìn màn hình video, trong miệng thì thào nói: “Việc này. Việc này không có khả năng.”

Anh tưởng rằng y tá Nam thấy được chút hình ảnh riêng tư, vừa muốn đứng dậy rời đi, y tá Nam lại ngẩng đầu lên nhìn Phương Mộc, thần tình khiếp sợ.

“Phương cảnh quan. Đây.” Một tay cô chỉ vào hình ảnh video, “Là tôi nhìn lầm rồi sao?”

Tâm trạng Phương Mộc kỳ quái, bước sang nhìn màn hình camera tinh thể lỏng. Trong hình ảnh là hành lang bệnh viện, thời gian hiển thị là vào 0h23' ngày nào đó. Bên trái hình ảnh là bàn y tế, bên phải là vài cánh cửa phòng bệnh đóng chặt. Từ vị trí đó đến xem, lúc ấy người quay phim đặt camera trên ghế dài của hành lang.

“Làm sao vậy?” Phương Mộc nhìn vài giây, không phát hiện có gì dị thường, “Chỗ nào lạ?”

“Anh chờ một chút.” Y tá Nam đã phục hồi lại tinh thần, vội vàng không ngừng tua ngược băng ghi hình về, thời gian biến thành 0h21'. Trên hình ảnh vẫn không có biến hóa gì rõ ràng, vẫn đang là bàn y tế và hành lang không một bóng người. Bởi vì quay phim vào ban đêm, hình ảnh có vẻ u ám, nhưng vẫn giữ được góc độ đẹp rõ ràng. Theo thời gian từng giây trôi qua hiển thị ở góc phải, tìm Phương Mộc dần dần đập nhanh hơn.

Y tá Nam đã nhìn thấy gì?

31 giây trôi qua, trên hình ảnh đột nhiên xảy ra biến hóa.

Một cánh cửa phòng bệnh đóng chặt trong đó được mở ra. Sau đó, đầu tiên là một bàn tay thô gầy lộ ra, rất nhanh, nửa thân người xuất hiện bên cạnh cửa.

Một cô gái nhìn nhìn vào trong hành lang, tựa hồ đang xem xét có người qua lại hay không. Sau khi xác định không có ai khác, ả xoay người đóng kín cửa phòng, loạng choạng đi về hướng một đầu khác của hành lang. Động tác của ả cứng nhắc, máy móc, phẳng phất như tùy thời sẽ ngã sấp xuống. Trong hành lang bệnh viện ban khuya, cô gái phẳng phất như cô hồn phiêu đảng, rất nhanh liền biến mất giữa màn hình.

Phương Mộc cảm thấy huyết dịch toàn thân đều đông lại.

Phòng bệnh cô gái kia đi ra, chính là phòng số 219.

Ước chừng sau khi sững sốt vài giây, Phương Mộc nhảy dựng lên, mở máy quay ra, lấy băng ghi hình trong đó cho vào trong túi áo, không kịp giải thích với y tá Nam đang đẩy kính ngạc, nhanh chóng lao ra khỏi khoa y tế.

Ngụy Ngụy căn bản không phải người thực vật!

Người bồi dưỡng Giang Á thành Tôn Phổ thứ hai, lưu lại mã hóa án kiện ở hiện trường, chính là ả!

Phương Mộc một đường chạy như điên đến tầng hai khu nằm viện, đứng trước cửa phòng bệnh 219, anh thoáng bình ổn lại hô hấp, đưa tay đẩy ra cửa phòng.

Giang Á cũng không có trong phòng bệnh, Ngụy Ngụy nghiêng người nằm trên giường bệnh, mặt hướng vách tường, chỉ để lại mái tóc dài rối tung sole không đồng đều ra bên ngoài chăn.

Phương Mộc đứng dựa cửa, lớn tiếng quát: “Ngụy Ngụy, đứng lên!”

Ngụy Ngụy không hề có động tĩnh gì, vẫn không nhúc nhích nằm trên giường.

“Đừng giả bộ nữa.” Phương Mộc chậm rãi tiến đến, tùy thời đề phòng ả vùng dậy đá thương người, “Tôi biết cô tỉnh.”

Ngụy Ngụy vẫn không chút đáp lại, thân hình yên tĩnh nằm đó thậm chí ngay cả hơi thở phập phồng cũng không có.

Phương Mộc mất hết kiên nhẫn, tiến lên nhấc chân trên người ả. Vừa hất lên, cả người đều sững sờ.

Dưới chân là mấy cái gối, mà đầu tóc dài kia chỉ là tóc giả mà thôi.

Ngụy Ngụy không thấy đâu nữa.

Phương Mộc mắng một câu, vọt tới bên cửa sổ hướng dưới nhìn quanh. Lúc này đã gần 7h tối, dưới lầu khu nằm viện vẫn như trước người đến kẻ đi, Phương Mộc quét mắt qua lại vài lần, nơi nào còn bóng dáng Ngụy Ngụy?

Phương Mộc suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra bấm số gọi cho Dương Học Vũ, dặn dò anh ta lập tức điều tra bối cảnh của Ngụy Ngụy, đồng thời truy lùng tấm tích của ả. Giao phó xong xuôi, anh lại bấm gọi cho Thái Vĩ, mới vừa nổi máy, Phương Mộc liền trực tiếp hỏi: “Lần trước bảo anh xác minh thân phận của nam thi không đầu, có tiến triển chưa?”

“Anh hiện tại nào có thông tin để điều tra vụ án kia? Vẫn đang giải quyết trước chuyện này của cậu đây.” Thái âm Thái Vĩ rất vội vàng, “Anh đang muốn tìm cậu, hai ngày này anh bảo đồng sự ở thành phố J tra xét một chút về Tôn Phổ, có vài phát hiện.”

“Phát hiện gì?”

“Tôn Phổ là con trai độc nhất, cha chết sớm, người mẹ năm thứ hai sau khi hấn chết đã qua đời. Bất quá, căn cứ theo tình hình đồng sự Tôn Phổ cho biết, bọn anh phát hiện hấn có một người bạn gái kết giao đã rất nhiều năm.”

“Có phải họ Ngụy hay không?”

“A, làm sao cậu biết?” Thái Vĩ có chút kinh ngạc, “Bất quá, tên đầy đủ của cô ta không tra được. Tôn Phổ chết đi, tro cốt vẫn gửi ở nhà tang lễ Tức Viên của thành phố J, vào năm 2006, có người lấy danh nghĩa thân thích của Tôn Phổ, đã đem tro cốt của hấn chuyển đi.”

“Chuyển tới đâu?”

“Còn chưa tra được. Bất quá, có chuyện anh cảm thấy phải nói cho cậu biết.” Thái Vĩ dừng một chút, “Hôm nay là ngày 13 tháng 11 âm lịch, là sinh nhật của Tôn Phổ.”

Ngày 13 tháng 11 âm lịch, tiết khí: Đại tuyết.

Trí tuệ của cổ nhân không thể lường được, bậc hiền triết đã khuất mấy nghìn năm trước đã nghiên cứu khí hậu thay đổi khó dò đến rõ ràng. Ngày nay mấy ngàn năm sau, bầu trời thành thị nằm ở phương bắc này đã mây đen quang vũ thế này, bông tuyết tản mát chậm rãi rơi xuống.

Gọi là vận mệnh, có như tiết khí này hay không, bất luận năm tháng biến ảo thế nào, nên tới, nhất định sẽ tới?

Xe jeep chạy băng băng trên đường quốc lộ ở ngoại ô, phía trước hiển thị trên một cột mốc đường, nghĩa trang duy nhất của thành phố C —— Nghĩa trang Long Phong còn hơn 1.7km nữa.

Ngụy Ngụy trường kỳ sinh sống tại thành phố C, nếu như ả đem tro cốt Tôn Phổ từ thành phố J chuyển tới, khả năng lớn nhất chính là một lần nữa an táng trong nghĩa trang Long Phong. Hôm nay là sinh nhật của Tôn Phổ, Ngụy Ngụy có lẽ sẽ xuất hiện ở đó.

Nghĩa trang Long Phong trong bóng đêm hoàn toàn yên tĩnh. Phương Mộc đem xe đậu trong bãi đỗ xe trống rỗng, đi thẳng tới phòng quản lý nghĩa trang. Gõ cửa hồi lâu, một người trông coi say khướt mới ra

mở cửa. Phương Mộc trực tiếp đưa ra yêu cầu muốn xem tư liệu mộ vị, người trông coi lại nói chìa khóa để mở kho dữ liệu không có trong tay mình, cần kiểm tra, chỉ có thể để sáng mai trở lại.

“Hơn nữa, ai mà vào tới khuỷa thể này đến nghĩa trang tìm mộ vị chứ?”

Phương Mộc bất đắc dĩ, lại hỏi những ngôi mộ mới xây sau năm 2006, người trông coi chỉ chỉ một vùng núi nhỏ phía bên phải, rồi trốn vào trong tiếp tục uống rượu.

Nghĩa trang Long Phong dựa vào núi mà xây, chân núi là phòng quản lý, bãi đỗ xe, chỗ hỏa táng và phòng cáo biệt, quần thể mộ thì an trí giữa sườn núi. Phương Mộc xuyên qua bãi đỗ xe, vội vã vòng qua trước dãy bậc hình vành khuyên trước phòng cáo biệt. Lúc này, cửa sổ đại sảnh phòng cáo biệt đóng chặt, một mảnh đen nhánh, trên con đường trước cửa còn một ít tiền giấy chưa kịp quét dọn, giẫm lên sào sạt vang hưởng.

Sắc đêm dần nồng đậm, tiếng gió đột ngột nổi lên.

53. Chương 23 - Phần 02

Đi tới chân núi, Phương Mộc thoáng nghỉ tạm một chút, rồi dọc theo con đường mòn trải đá granite bước lên. Đi tới trước dãy mộ bia đầu tiên, Phương Mộc dùng đèn pin cường quang trong tay chiếu lên mộ bia, nhìn thấy chữ khắc phía trên vẫn rõ ràng như trước, màu nước sơn giữa rãnh vẫn không hề phai nhạt, thậm chí chỉ dẫn của người trông coi quả nhiên không sai. Vì vậy liền kiên nhẫn bắt đầu xem xét từng dãy.

Lúc này, vào thời tiết này, không có khả năng có người đến bái tế cố nhân. Cho nên, trong khu mộ này một mảnh tĩnh mịch, nửa ngọn đèn dầu cũng nhìn không thấy. Duy nhất có thể tạo được tác dụng chiếu sáng, chỉ có đèn pin cường quang trong tay Phương Mộc. Song, Phương Mộc không chút nào dám xem thường, bởi vì Ngụy Ngụy rất có khả năng sẽ trốn ở đây.

Tôn Phổ từng có một người bạn gái, Phương Mộc mặc dù không lập tức nghĩ ra, nhưng sau khi biết được cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm. Chín năm trước, khi Phương Mộc đang điều tra án mạng liên hoàn đại học J, từng nhiều lần đến phòng tư liệu của thư viện tra tìm đầu mối. Có lần, khi ở trong hành lang chờ phòng tư liệu mở cửa, Phương Mộc nghe được thanh âm Tôn Phổ cùng một người khác nói chuyện điện thoại. Mặc dù anh đã không còn nhớ rõ nội dung trò chuyện lúc ấy, nhưng bằng trực giác, Phương Mộc cũng nhận thấy được Tôn Phổ đang hướng đối phương giải thích gì đó. Hiện tại nhớ tới, có thể làm cho Tôn Phổ vội vàng tự chứng minh mình trong sạch như thế, hẳn chính là bạn gái của hắn. Về phần cái tên Ngụy Ngụy này, Phương Mộc khẳng định 9 năm trước mình từng nghe được. Lần đầu tiên Phương Mộc ở trong phòng bệnh nhìn thấy Ngụy Ngụy, lại lầm tưởng cảm giác giống như đã từng quen biết này đến từ chính cái tên của nhà văn cùng tên kia.

Hết thấy nhìn như trùng hợp, lại càng như là định mệnh đã an bài.

Đèn pin cường quang trong màn đêm một mảnh đen ngịt thả ra quang mang trắng bạch, những bức ảnh và tên được cột sáng này chiếu đến đều phản xạ ra đủ loại tư thái quỷ dị. Trong ánh đèn loang lổ, những khuôn mặt đọng lại trên mộ bia phẳng phất như sinh động hẳn lên, tựa hồ đang trách cứ kẻ xâm nhập quấy rầy một đêm mộng yên ắng này.

Tốc độ tra tìm của Phương Mộc rất nhanh, hơn 10 phút sau, ba hàng mộ bia đầu đã kiểm tra xong, không phát hiện mộ bia của Tôn Phổ. Anh đang đứng trên đường lát gạch trước dãy mộ bia thứ tư, đèn pin trong tay như trước bắn quét trên vài mộ bia, không có phát hiện dấu chân và mùi lửa chưa tắt, lúc này mới cẩn thận đến gần xem xét.

Vừa xem xét mấy mộ bia, Phương Mộc liền ý thức được nơi này mình đã từng tới. Anh đứng tại chỗ, lầm nhẩm đếm vài cái, khi đi qua lần nữa, quả thật thấy được mộ bia của thầy Chu. Anh không dừng lại thời gian dài, sau khi vội vàng vái một cái liền tiếp tục xem xét.

Trong dãy thứ tư không có mộ bia của Tôn Phổ.

Trong dãy thứ năm, Phương Mộc tra tìm với tốc độ nhanh hơn. Một loạt những cái tên và khuôn mặt xa lạ trong cột sáng của đèn pin cường quang lần lượt lóe qua. Dãy mộ bia cao thấp chằng chịt này phẳng phất như một loạt vong linh sắp hàng chờ phỏng vấn, cúi đầu đứng trang nghiêm, chỉ dùng khóe mắt nhìn trộm

người đàn ông cùng bọn họ cách biệt ở hai thế giới này, tựa hồ đang than thở cái chết của mình, ghen ghét sự sống của anh.

Loại cảm giác này khiến cho Phương Mộc rất không thoải mái, song anh không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi. Song, càng đi về phía trước, loại cảm giác tâm hoảng ý loạn này lại càng mãnh liệt. Tựa hồ khí tức của những vong linh này đã kết thành một tấm lưới thật lớn, vững vàng vây anh bên trong, khó có thể chạy thoát.

Phương Mộc dừng bước, ép buộc mình tỉnh táo lại, rồi hít sâu vài cái. Liền theo sau đó, anh mở to hai mắt tiếp tục xem xét mộ bia bên cạnh, vừa đi vừa nhỏ giọng niệm ra họ tên người chết, dựa vào đó dời đi lực chú ý của mình.

Lúc đi nhanh tới dãy mộ bia cuối cùng này, lại một cái tên quen thuộc nhảy vào tầm mắt của anh: Dương Cẩm Trinh. Cơ hồ cùng lúc, ba chữ kia đã từ trong miệng Phương Mộc nhẹ nhàng phun ra.

Anh kinh ngạc nhìn mộ bia, trong bức ảnh, Dương Cẩm Trinh thân mặc tây trang, thắt cà vạt, người đàn ông tự tin ngạo mạn, tự mình là thần kia trông rất sống động.

Phương Mộc quay đầu, nhìn chằm chằm vài dãy mộ bia đứng trang nghiêm phía sau. Chúng nó chỉnh tề sắp hàng, đang yên lặng nhìn lại anh.

Ở chỗ này, còn có người nào từng xuất hiện trong cuộc đời mình không?

Phương Mộc thoáng cái đã quên hết dự tính ban đầu đi tới nghĩa trang Long Phong này, giữa những mộ bia chầm chậm chạy, vừa chạy vừa dùng đèn pin cường quang bắn quét những mộ bia này.

Lỗ Húc. Đàm Kỳ. Khương Đức Tiên. Hoàng Nhuận Hoa. Hình Chí Sâm. Đinh Thụ Thành. Lương Tứ Hải. Lương Trạch Hạo. Kim Vĩnh Dụ.

Rất nhanh, Phương Mộc đã không chạy nổi nữa, dựa lưng vào trên một mộ bia ngum lớn thở hổn hển. Cảm giác mát lạnh của đá cẩm thạch rất nhanh đã xuyên thấu qua quần áo truyền vào người anh, anh không chút nào phát hiện ra, tựa hồ cả người đều đã đông lạnh thành một khối băng.

Những người này, có người là chiến hữu, có người là cừu địch.

Các người đã rơi vào luân hồi, còn tôi, vẫn ở nơi này đau khổ tranh đấu.

Chết, chưa chắc là giải thoát, sống, lại nhất định là sự hành hạ. Song, sự sinh tồn của vài người chính là để ngăn cản những cái chết còn thảm thiết hơn.

Phương Mộc đứng thẳng dậy, nhìn những mộ bia đứng lặng trong bóng đêm này. Những thứ thuộc về bọn họ, trong bóng tối lần lượt hiển hiện lên từng chút một.

Một ngày nào đó, tôi sẽ gia nhập vào hàng ngũ của các người, nhưng không phải bây giờ. Đêm nay, vô luận bạn từng là chiến hữu của tôi, hay cừu địch, xin đều trợ giúp cho tôi.

Phương Mộc dần dần bình tĩnh trở lại, anh lau mồ hôi trên trán, nâng mắt nhìn thẳng, cảm thấy áo lót đã hoàn toàn ướt đầm, dán trên người xúc cảm băng lạnh. Anh rời khỏi mộ bia vẫn dựa vào, xoay người tiện tay dùng đèn pin cường quang quét qua tên họ của chủ mộ.

Cường quang trắng bệch chợt lóe qua, ánh mắt Phương Mộc thoáng cái trừng lớn.

Khuôn mặt khảm trên đỉnh mộ nọ, chính là của Phương Mộc.

Huyết dịch vừa mới bắt đầu lưu động trong nháy mắt lại bị đông cứng. Phương Mộc kinh ngạc nhìn chính mình trên mộ bia kia, đại não trống rỗng.

Tôi, đã chết rồi sao, hay là trong lòng cô đã chết?

Tại sao cô hận tôi đến mức này, đến nỗi dùng phương thức này nguyên rửa tôi?

Chẳng lẽ, cô muốn tôi khi còn sống cho đến lúc chết đi cũng không được an bình? Chẳng lẽ, cô.

Phương Mộc cấp tốc xoay người, quả thật, đối diện khối mộ bia này, chính là mộ bia của Tôn Phổ.

Anh lùi ra sau hai bước, lập tức ý thức được chỗ bất đồng của hai mộ bia này —— Mộ bia của mình nếu so với Tôn Phổ ước chừng thấp hơn 10cm.

Khom người tạ tội.

Phương Mộc đột nhiên nở nụ cười, mà tiếng cười lại càng lúc càng lớn, cười mãi không ngừng đến mức loạn choạng, cuối cùng dựa vào trên mộ bia của chính mình mới đứng vững được.

Sau vài giây, tiếng cười đột ngột dừng lại. Anh ngẩng khuôn mặt vẫn giữ lại một tia cười kia lên, biểu cảm lại trở nên dữ tợn hung ác. Bông tuyết tung bay rơi vào trên trán anh, nhưng không hề hòa tan, tựa hồ nhiệt độ cơ thể sớm đã tụt xuống điểm đóng băng.

“Ra đi, tôi biết cô ở đây.” Phương Mộc rũ tay xuống, cột sáng của đèn pin cường quang tụ lại bên chân, hình thành một điểm sáng bắt mắt.

Bốn phía một mảnh tĩnh mịch, chỉ có gió lạnh càng ngày càng mạnh xuyên qua nhánh cây tùng bách, phảng phất như có người đang kêu thét khóc gào giữa không trung.

“Tôi biết cô muốn làm gì.” Phương Mộc móc hộp thuốc lá ra, châm một điếu, hít sâu một hơi lại chậm rãi phun ra, “Lưu lại hiện trường giết người của Giang Á những mã hóa hồ sơ vụ án đã tiêu hủy này —— Cô muốn nói ọi người biết rằng hết thảy những thứ liên quan đến Tôn Phổ đều không thể triệt tiêu đúng không?”

Khói thuốc màu lam nhạt lượn lơ bay lên, lại bị một trận cuồng phong nhanh chóng đánh tan, đảo mắt đã biến mất vô tung.

“Hắn không đáng để cô làm như vậy. Hắn từ đầu đến cuối là một tên cặn bã, kẻ hèn nhát, hẹp hòi điên cuồng tự đại.” Phương Mộc tựa hồ đã hoàn toàn quên mất hoàn cảnh xung quanh mình, như trước quay về mảnh hư không trước mặt mà nói, ngữ khí bình tĩnh, nhưng lại vô cùng kiên quyết, “Tôi có thể khẳng định mà nói cho cô biết, trong những ác ma mà tôi đích thân bắt được, hắn là tên kém cỏi nhất. Hắn chỉ biết bắt chước, vì phục chế lại tội ác của người khác một cách hoàn mỹ, hắn thậm chí còn cưỡng hiếp một bé gái vô tội —— Thân là bạn gái của hắn, cô không cảm thấy buồn nôn sao?”

Tình cờ, bông tuyết càng lúc càng lớn hơn, giữa trời bay lượn cực giống từng tờ tiền giấy đưa tang.

“Cô chọn mộ bia cho tôi không tồi, rắn chắc, kiên cố. Chờ tôi chết rồi, hy vọng được táng ở đây.” Phương Mộc dùng đèn pin cường quang gõ gõ mộ bia dưới thân, thanh âm thanh thúy giữa đêm tuyết hết sức vang dội, “Nhưng cô đừng trông mong tôi sẽ tạ tội với hắn. Hắn không xứng. Dù có đến thế giới kia, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho hắn đâu.”

Phương Mộc ném đầu lọc thuốc trong tay xuống, đột nhiên nâng cao giọng: “Cô biết không? Tôi trong ba mươi mấy năm này, chuyện thống khoái nhất mà tôi đã làm, chính là ở trên đầu hắn mở một cái lỗ!”

Lời còn chưa dứt, Phương Mộc chợt nghe sau đầu truyền đến một trận tiếng gió.

Phương Mộc vô thức cúi đầu, lập tức cảm giác được đỉnh đầu có một vật nặng xẹt qua. Mặc dù động tác của anh rất nhanh, phía trên não phải vẫn bị vật cứng cứng rắn rắn quét đến.

Không cảm thấy đau, chẳng qua đại não trong nháy mắt một mảnh chết lặng, phảng phất như đầu óc bị chấn thành một nồi cháo loãng. Cơ hồ là bản năng, Phương Mộc đảo một chút, cấp tốc xoay người, dùng đèn pin cường quang chiếu về phía sau.

Kẻ tập kích bị chiếu trúng mắt, tầm mắt bị nhiễu, vật thể dạng côn gior lên cao vung lung tung về phía trước, xẹt qua sát chớp mũi của Phương Mộc, nặng nề nện trên mộ bia bên cạnh.

Đồng thời, cả người ả cũng lộ ra dưới đèn pin cường quang. Mặc dù ả lập tức ẩn mình vào trong rừng cây phía sau, Phương Mộc vẫn thấy rõ —— Áo khoác màu đen không vừa người, trên chân là giày vải bố số lớn, tóc dài, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt huyết hồng. Trong tay là một đoạn thân cây thô lớn.

Chính là Ngụy Ngụy.

Dần dần có chất lỏng nóng ướt từ trên đầu chảy xuống, Phương Mộc lấy tay lau một chút, đầu ngón tay là một mảnh dính dáp. Giữa gió lạnh, mùi tanh ngọt xộc thẳng vào xoang mũi.

Anh lão đảo một chút, đem máu từ vết thương chùi lên quần: “Thân thủ không tồi —— So với tên khốn Tôn Phổ kia mạnh hơn nhiều lắm, hấn dùng súng cũng không thể giết chết được tôi. . . .”

“Mày cầm mồi!” Một thanh âm cuồng loạn đột ngột truyền đến từ giữa rừng cây, “Không cho phép mày nói anh ấy như vậy! Không cho phép!”

“Đây không phải là công kích cá nhân, mà là đánh giá khách quan.” Phương Mộc cười cười, “Cô ra đi, chúng ta nói chuyện?”

Giữa rừng cây một mảnh im lìm.

“Giày và quần áo là từ đâu tới?” Phương Mộc suy nghĩ một chút, bổ sung, “Lấy từ hộp giày lớn trong phòng tiện ích, đúng không?”

Ngụy Ngụy vẫn không trả lời, chỉ có thể nhìn thấy nhánh cây nhẹ nhàng đong đưa, mơ hồ có tiếng răng rắc giẫm lên cành khô truyền đến.

Phương Mộc dùng đèn pin cường quang quét tới quét lui vào rừng cây, giữa những quang ảnh loang lổ nhìn không thấy bóng người, nhưng lại nhìn thấy sau vùng rừng cây này là một mảnh hư không thật lớn. Giữa khe rỗng tiếng gió chợt đổi mạnh, phảng phất như có vô số vong linh lượn quanh giữa không trung, nức nở ghen ngào.

Phương Mộc chợt ý thức được, nơi này đã là đoạn cuối của khu mộ này, sau rừng cây chính là một mặt vách đứng cao đến hơn mười thước.

Ngụy Ngụy nếu muốn rời khỏi đây, hoặc là nhảy xuống vực, hoặc là bay qua ngọn núi nhỏ này hướng sườn tây xuống núi. Giữa rừng núi không một bóng người, chỉ cần ả lên núi khẳng định sẽ bị Phương Mộc phát hiện. Một lựa chọn cuối cùng là từ con đường giữa những dãy mộ chạy ra, mà nơi đó vừa vặn là vị trí Phương Mộc đang đứng.

Nếu ả lựa chọn tiếp tục giằng co, khảo nghiệm nhiệt độ mà con người có thể chịu đựng. Quần áo và giày của Ngụy Ngụy đều tạm trộm từ trong bệnh viện ra, và lại đều là áo mỏng giày đơn, trong đêm tuyết âm hai mươi mấy độ, khẳng định kiên trì không được bao lâu.

Trên thực tế, ả đã không còn chỗ nào để trốn nữa.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Phương Mộc thả lỏng không ít. Song, chính tình hình của anh cũng không tốt là bao. Đầu bị thương đã sưng tấy lên, máu trên vết thương mặc dù đã đông lại, cảm giác đau đớn lại từng trợn nổi tiếp từng trợn truyền đến, tựa hồ có một con rắn không ngừng giãy giụa trong vết thương khuấy đến khuấy đi. Cảm giác này khiến cho anh buồn nôn, còn nương theo đó là cơn chóng mặt thường thường kéo tới.

Phương Mộc chậm rãi lùi đến đứng vững bên cạnh mộ bia Tôn Phổ, hai mắt không ngừng sục sạo giữa rừng cây kia, song, nơi cột sáng của đèn pin cường quang có thể chiếu đến chỉ là những nhánh cây theo gió đong đưa, thỉnh thoảng nhìn thấy một mảnh bóng mờ thật lớn, cẩn thận phân biệt, mới phát hiện đây chẳng qua chỉ là một khối đá hình dáng kỳ quái trong rừng mà thôi.

Thình lình, Phương Mộc đã phải một thứ gì đó, lập tức nghe thấy thanh âm của thủy tinh vỡ vụn. Anh bị dọa sợ, vô thức cúi về phía dưới chân, chỉ thấy nửa bình rượu vỡ đang quay cuồng trên mặt đất. Cơ hồ là cùng lúc, trong dư quang của Phương Mộc xuất hiện một thứ gì đó đen tuyền, thẳng hướng sọ não của mình bay tới.

Anh vội vàng lách về phía sau, vật kia xẹt qua trước mắt, “cộp” một tiếng nện trên thân cây phía sau, rồi dọc theo sườn núi lốc cộc lăn xuống.

Là một viên đá.

Phương Mộc khẽ cắn môi, đối mặt với rừng cây lạnh lùng nói: “Không còn chiêu nào khác sao? Ngắm chẳng trúng chút nào.”

Giữa rừng cây truyền đến thanh âm sột sột soạt soạt, ả đang ả núp, hoặc đang tìm thời cơ công kích tiếp theo.

Phương Mộc suy nghĩ một chút, lại nhìn dưới chân. Ngoài trừ bình rượu vỡ kia ra, trước mộ bia Tôn Phổ còn bày một chai rượu Ngũ Lương, một hộp thuốc lá Phù Dung Vương chưa mở cùng một khối bánh ngọt nho nhỏ.

“Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật của Tôn Phổ.” Phương Mộc cười cười, dứt khoát ngồi xuống, mở nắp chai rượu uống một ngụm. Chát lỏng cay xè xuyên qua yết hầu vào thực quản, trong nháy mắt từ trong cơ thể dâng lên một cỗ ấm nóng. Cơ hồ là cùng lúc, vết thương trên đầu cũng kịch liệt mà đau đớn hẳn lên.

“Đồ tể có chút keo kiệt. Tiền cũng là trộm trong bệnh viện sao?” Phương Mộc mở hộp thuốc lá ra, rút một điếu, “Nếu thêm một cái nữa vào đầu tôi, có thể khiến Tôn Phổ càng cao hứng hay không nhỉ?”

“Không được động đến đồ của anh ấy!” Một tiếng gào sắc nhọn vang lên giữa rừng cây, Phương Mộc lập tức nhận rõ vị trí của Ngụy Ngụy, gắt gao nhìn xoáy vào đó, toàn thân dần dần căng thẳng.

“Cô còn nhớ rõ hần thích Phù Dung Vương?” Phương Mộc lại hút một hơi thuốc, “Hần là một tên hung thủ giết người ti tiện, vì hần làm như vậy, đáng giá sao?”

“Đó không phải là lỗi của anh ấy! Các người đã đoạt đi thứ quý giá nhất của anh ấy!” Thanh âm của Ngụy Ngụy bén nhọn, run rẩy, phảng phất như mũi dao cứa trên thủy tinh, “Không ai có thể thay thế được vị trí của anh ấy trong lòng tôi, không ai cả!”

“Giang Á cũng không thể?” Phương Mộc cắt ngang lời ả, “Cô bồi dưỡng hần thành Tôn Phổ thứ hai, không phải là để nói cho tôi biết, Tôn Phổ chưa từng biến mất sao?”

“Đúng.” Trong thanh âm của Ngụy Ngụy không hề thiếu khoái ý ác độc, “Mày cho rằng mày đã hại chết Tôn Phổ, thì thiên hạ sẽ thái bình sao? Không, tao ày biết, hết thảy những việc này sẽ không chấm dứt, cũng không có khả năng triệt tiêu!”

Là dạng tình yêu gì, có thể làm ột người điên cuồng đến mức này?

Phương Mộc trầm mặc một lát, thấp giọng hỏi: “Tại sao là Giang Á?”

Ngụy Ngụy trả lời bằng sự trầm mặc đồng dạng. Một lúc lâu, thanh âm trầm thấp, thông thả giữa đại tuyết truyền đến. “Hần có cùng những phẩm chất đặc biệt: Cực khổ. Ẩn nhẫn. Kiên nhẫn. Cẩn thận. Khát vọng được thừa nhận.” Thanh âm của Ngụy Ngụy dần dần trở nên chua chát, “Quan trọng nhất là, hần giống như ta, vì người yêu có thể bất chấp tất cả.”

“Cô chắc chắn như vậy?” Phương Mộc cau mày, “Cô hiểu rõ hết thảy của hần sao? Cô biết. . . .”

“Ta đương nhiên biết!” Ngụy Ngụy cướp lời, “Người nói đến bác sĩ kia sao? Ngày thứ hai sau phẫu thuật ta đã tỉnh dậy. Nhưng ta muốn chờ đợi. Ta muốn xem Giang Á sẽ làm thế nào. Khi ta từ trong miệng y tá nghe được chuyện bác sĩ kia đã mất tích, ta liền biết mình đã không chọn lầm người.”

“Sau đó,” Phương Mộc chậm rãi nói, “Sau đó cô liền đóng giả thành người thực vật —— Lâu như vậy?”

Ngụy Ngụy cười rộ lên, tiếng cười thê lương quanh quẩn thật lâu trên vùng trời mộ địa.

“Ta nằm trên giường, vẫn không nhúc nhích, thế nhưng ta hiểu rõ tất cả mọi chuyện. Ta thậm chí có thể từ chương trình TV và trong báo chí Giang Á xem đoán được hần muốn giết ai. Hần mỗi ngày đều đến bệnh viện bầu bạn với ta, chỉ cần hần rời đi sớm, ta liền biết đêm đó hần muốn động thủ.” Trong thanh âm của Ngụy Ngụy xen lẫn thở dốc, tựa hồ khó có thể một hơi nói đến nhiều lời như vậy, “Mà một đám ngu xuẩn các người căn bản không biết một người thực vật đêm hôm sẽ theo dõi hần, thậm chí ngay cả Giang Á cũng không ngờ được.”

Phương Mộc không hề mở miệng, chỉ lẳng lặng ngồi dưới đất, không biết nên hỏi hần vì mình sơ ý, hay khiếp sợ vì sự điên cuồng của Ngụy Ngụy.

Tuyết càng rơi càng lớn, rất nhanh, hết thảy chung quanh đều bị một mảnh trắng toát bao trùm. Những mộ bia yên lặng đứng trang nghiêm này phảng phất như đã phủ thêm bộ áo tơ màu trắng, lẳng lặng chờ đợi hai nam nữ đang giằng co này.

Trên hộp bánh ngọt trước mộ Tôn Phổ cũng là một mảnh óng ánh. Xuyên thấu qua màng nhựa, có thể nhìn thấy bông kem hình hoa tinh xảo cùng hình trái tim đỏ tươi ở giữa.

Phương Mộc kinh ngạc nhìn bánh kem, đột nhiên đề cao âm lượng hỏi: “Cô có yêu Giang Á không?”

Vấn đề thành linh nảy ra tựa hồ khiến cho Ngụy Ngụy cảm thấy kinh ngạc, trong thanh âm của ả thậm chí lộ ra một tia bối rối.

“Không, đương nhiên không!” Ngụy Ngụy phảng phất như đang vội vàng phân bua, “Tại sao tôi phải yêu hắn? Hắn kém xa so với Tôn Phổ —— Mặc dù thế, các người đều đồng dạng bó tay với hắn!”

“Thật không?” Phương Mộc lạnh lùng đáp lại, “‘Ánh sáng thành phố’? Hắn đã bại lộ, chùm sáng này rốt cuộc chiếu không nổi nữa rồi.”

“Thật không?” Ngụy Ngụy hỏi ngược lại, trong thanh âm tràn ngập chế nhạo, “Người cho rằng ta chỉ có Giang Á sao? Đừng quên, ta đã từng thắng một lần rồi!”

Phương Mộc sững sờ, lập tức trở mình đứng dậy, mặt hướng phiến rừng nọ quát: “Lời này có ý gì?”

54. Chương 23 - Phần 03

Chương 23 - Yêu nhất (2)

Không có người trả lời anh, chỉ có tiếng gió càng ngày càng mạnh, mơ hồ xen lẫn tiếng cười âm lãnh của một nữ nhân.

“Nói cho ta biết! Còn có ai nữa?” Phẫn nộ và nghi hoặc khiến đôi mắt Phương Mộc đỏ ngầu, anh nhìn quanh bốn phía, đột nhiên từ trên mặt đất nhấc lên bình rượu, đem tất cả rượu trắng xối trên mộ bia của Tôn Phổ.

“Ta đếm đến ba, nếu không nói.” Phương Mộc thấp sáng bật lửa trong tay, “Ta sẽ cho Tôn Phổ một sinh nhật náo náo nhiệt nhiệt trước nay chưa từng có!”

Trong rừng rậm đột nhiên xuất hiện một trận xao động, nhánh cây cũng kịch liệt đong đưa.

“Một. Hai. Ba!”

Vừa dứt lời, Phương Mộc đã đem bật lửa trong tay ném hướng mộ bia. Theo một tiếng “phụt” trầm đục, mộ Tôn Phổ trong nháy mắt bao phủ trong một quầng lửa màu lam nhạt!

Cơ hồ là cùng lúc, giữa rừng rậm phía sau Phương Mộc truyền đến tiếng vang mãnh liệt, anh vô thức xoay người, dùng đèn pin cường quang hướng chỗ phát ra tiếng vang dị thường nọ chiếu qua.

Ngụy Ngụy đứng giữa rừng rậm, hai cánh tay duỗi ngang thân, áo gió rộng thùng thình trên người theo gió lắc lư.

Dưới chân Phương Mộc phát lực, hướng ả xẹt tới. Mồi vừa giẫm vào khu rừng, anh liền lập tức ý thức được không đúng, Ngụy Ngụy trước mắt có vẻ quá mức phong phanh, hơn nữa —— ả không có đầu!

Rút lui! Đây chẳng qua là áo gió Ngụy Ngụy treo trên nhánh cây mà thôi!

Phương Mộc đang muốn dừng bước, chợt nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng thét thê lương. Anh vội vàng xoay người, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trên người lập tức cảm giác được có người đè đến. Hai tay hai chân người nọ đều gắt gao quấn quanh người Phương Mộc. Phương Mộc đứng thẳng không được, té ngã về phía sau. Đồng thời, một thứ gì đó bén nhọn băng lạnh kề trên cổ anh.

Mẹ nó, ả cư nhiên còn có dao nhíp!

Phương Mộc vô thức nghiêng đầu đi, tránh cho dao nhíp trực tiếp đâm trúng động mạch cổ, song, da trên cổ vẫn bị đâm rách. Một kích không thành, tay kia của Ngụy Ngụy gắt gao kẹp lấy yết hầu của Phương Mộc, vung dao lại muốn đâm sang.

Luyện tố chất thân thể và sức mạnh, Ngụy Ngụy đều không bằng nổi Phương Mộc, thêm vào thời gian dài nằm trên giường, năng lực phối hợp của thân thể càng kém tới cực điểm. Song ả đem toàn thân vững vàng dán trên lưng Phương Mộc, dưới tâm tình điên cuồng cư nhiên bộc phát ra sức mạnh cường đại. Nửa người trên Phương Mộc bị trói buộc, một tay kéo tay Ngụy Ngụy kẹp trên cổ họng mình, tay kia chặt vật ngăn chặn con dao nhíp trong tay Ngụy Ngụy ở sau đầu. Giữa lúc sấm vang chớp giật, trên tay và trên cổ đã bị đâm mấy lỗ nhỏ.

Máu tươi trong nháy mắt bắn tóe ra ngoài, Phương Mộc thật vất vả bắt được tay cầm dao của Ngụy Ngụy, lại bởi vì máu tươi mà tuột tay. Trong lúc bối rối, Phương Mộc túm tóc Ngụy Ngụy, ả đau đến hét lên một tiếng, trên tay lại không chút nào ngơi nghỉ, dao nhỏ tùy tiện đâm mạnh trên cổ Phương Mộc.

Phương Mộc đành phải buông tóc ả ra, tiếp tục ngăn chặn sau đầu. Thành linh, ngón tay anh chạm phải thứ gì đó cảm xúc như vải vóc. Phương Mộc lập tức ý thức được đây là ống tay áo của Ngụy Ngụy, vội vàng chặt chẽ nắm lấy, đột ngột phát lực, cương ngạnh túm tay phải cầm dao của Ngụy Ngụy ra.

Không ngờ, Ngụy Ngụy cũng không vì tay phải bị trói buộc mà mất đi năng lực công kích, ả dùng cánh tay trái gắt gao xiết cổ họng Phương Mộc, hé miệng hướng sau gáy Phương Mộc táp tới.

Phương Mộc lập tức cảm thấy một hàm răng cắm thật sâu vào trong da mình, đau đến quay cuồng tại chỗ. Ngụy Ngụy như trước giống như con thú nhỏ ngoan cố, gắt gao quấn quanh Phương Mộc. Giữa lúc giây giũa, tư thế Phương Mộc biến thành nửa ngồi xổm, anh vận đủ một hơi, hai chân đạp một cái, cả người bay hất về phía sau, theo sườn dốc nặng nề ngã lăn xuống.

Hai người ở trên sườn núi lăn lộn vài cái, cuối cùng đồng loạt té ngã trên con đường mòn giữa những mộ bia. Trong lúc lăn lộn, đầu Phương Mộc đụng vào hòn đá và thân cây, mắt trái đã không còn cảm thấy ánh sáng. Tình hình của Ngụy Ngụy thảm hại hơn, dán sau lưng Phương Mộc ả tựa như một đệm thịt, bị thân thể nặng nề của Phương Mộc đè lên va chạm nhiều hơn, phần lưng đã bị thương nặng, trong miệng còn ho ra máu. Song, ả đem chút sức lực cuối cùng còn sót lại đều tập trung trên tay và chân, như trước không ngừng quấn quanh trên người Phương Mộc. Dao nhíp trong tay cư nhiên vẫn còn cầm chắc, ả một bên ho ra máu, một bên hữu khí vô lực quấn trên người Phương Mộc.

Toàn thân Phương Mộc nhiều chỗ bị thương, cả người đã rơi vào trạng thái chết lặng, chỉ có thể cảm thấy dao nhíp trong tay Ngụy Ngụy nông nông đâm phá da mình, nhưng không cảm giác được đau đớn nào. Anh giãy giụa muốn đứng lên, nhưng không có sức thoát khỏi Ngụy Ngụy trên người, chỉ có thể gian nan bò rập trên mặt đất.

Mộ bia Tôn Phổ còn đang thiêu đốt, thể lửa cũng đã nhỏ đi nhiều, chỉ còn chỗ ngồi trên mộ bia còn lưu lại vài ngọn lửa màu lam. Trong hoảng hốt, Phương Mộc đột nhiên nhìn thấy phiến đá cẩm thạch phía trên đã rạn nứt, chắc hẳn do nhiệt độ thấp thêm vào ngọn lửa cháy bùng mà thành.

Giữa cái khe, một hộp màu đen như ẩn như hiện.

Phương Mộc lập tức ý thức được đó là vật gì, trong đại não hỗn độn hiện lên một tia quang mang. Anh không để ý đến Ngụy Ngụy còn đang đâm chọc mình phía sau, dùng cả tay lẫn chân bò qua, nhấc phiến đá cẩm thạch rạn nứt lên, đem hủ tro cốt Tôn Phổ đào ra.

Ngụy Ngụy phía sau đã thấy rõ động tác của Phương Mộc, kêu một tiếng sợ hãi: “Người muốn làm gì? Đừng. . . .”

Phương Mộc cố gắng nhấc người, hét lớn một tiếng, đem hủ tro cốt Tôn Phổ vứt ra thật xa. Hộp đen nọ trên không trung vẽ ra một đường cong, lọt vào trong phiến rừng rậm.

Cơ hồ là cùng lúc, Phương Mộc cảm giác được áp lực trên lưng thả lỏng —— Ngụy Ngụy từ trên người anh nhảy xuống, lão đảo một chút, nhào thẳng đến phiến rừng rậm nọ.

Phương Mộc nửa quỳ trên đường nhỏ, tê tâm liệt phế ho khan, sau khi hô hấp thoáng bình phục lại, anh loạng choạng đứng dậy, lão đảo chạy theo sau Ngụy Ngụy.

Trong rừng rậm một mảnh đen nghịt, đi vào từng bước một, ánh lửa yếu ớt trên đường nhỏ khó có thể chiếu đến nơi này. Phương Mộc cố sức trợn to con mắt duy nhất bên phải còn có thể nhìn được, giữa những bụi

cây gian nan tìm kiếm. Dần dần, một cụm bóng đen không ngừng giầy giụa hiện lên trong tầm mắt anh. Cụm bóng đen nọ nằm rạp trên mặt đất, vừa bò vừa điên cuồng thì thào tự nói:

“Ở đâu. Anh ở đâu.”

Phương Mộc dựa lưng vào một gốc cây tùng bách bên cạnh, thở hổn hển nói với cụm bóng đen nọ: “Đầu hàng đi. Cô trốn không thoát được.”

Bóng đen lại như nghe không lọt được lời của anh, như trước quỳ rạp trên mặt đất tìm kiếm.

“Xin lỗi. Anh ở đâu rồi.”

Phương Mộc sờ sờ còng tay bên hông, khẽ cắn môi, vừa cất bước, liền cảm thấy dưới chân đá trúng một vật, nghe thanh âm tựa hồ là chất kim loại. Anh khom thắt lưng mò tìm, rất nhanh đã đụng tới nó. Ông trời phù hộ, cư nhiên là đèn pin cường quang kia.

Phương Mộc sờ sờ đèn pin, thử ấn vào chốt mở. Một cột sáng thoáng chốc bắn ra. Phía trước vài thước, mặc đồ bệnh nhân, tóc rối tung, hình dáng như quỷ mị Ngụy Ngụy cũng bị che phủ dưới ánh sáng.

“Theo tôi trở về, cô trốn không thoát đâu.”

Ngụy Ngụy ngơ ngác nhìn đèn pin trong tay Phương Mộc, tựa hồ đối với cường quang trước mắt không chút phản ứng nào. Một lúc lâu sau, ả chậm rãi quay đầu đi, nương theo quang mang của đèn pin mờ mịt nhìn chung quanh. Thành linh, đôi mắt ả thoáng trừng lớn, trên khuôn mặt tràn đầy bùn đất và vết máu hiện ra biểu tình kinh hãi.

Phương Mộc theo ánh mắt cô ta nhìn lại, hủ tro cốt của Tôn Phổ lẳng lặng nằm giữa đồng cỏ khô.

Ngụy Ngụy hét lên một tiếng, dùng cả tay lẫn chân bò sang, phảng phất như đó là một vật quý báu đã mất nay lại tìm về được.

Trong mắt Phương Mộc, trên hủ tro cốt nọ lại là khuôn mặt tươi cười tràn ngập tự tin và trào phúng đó. Cho dù giữa rừng rậm một mảnh tối đen, khuôn mặt đó vẫn như trước sinh động, rực rỡ, phảng phất như đã sống lại.

Là người.

Bởi vì người không chịu yên nghỉ, mới có nhiều người vô tội chết thảm như vậy.

Bởi vì người không chịu yên nghỉ, mới có một luồng cường quang bao phủ thành thị.

Bởi vì người không chịu yên nghỉ, mới có thể khiến cơn ác mộng một lần nữa tái diễn.

Bởi vì người không chịu yên nghỉ, mới có thể khiến cho sự lương thiện bị cấm cản, hung bạo hoành hành.

Là người!!

Đại não Phương Mộc trong nháy mắt trống rỗng, anh nhanh như chớp vọt tới, trước khi Ngụy Ngụy kịp đụng tới cái hộp kia, một cước đá văng.

Đồng thời với cảm giác đau nhức nơi đầu ngón chân, hộp gỗ nhẹ nhàng bay lên, trên không trung xoay tròn, xẹt qua những đỉnh cây tùng bách này, thẳng hướng đến khoảng không cực lớn sau lưng sườn núi bay đi.

Ngụy Ngụy thét lên một tiếng sợ hãi, lập tức như một con báo săn, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hướng hộp gỗ giữa không trung bổ nhào tới.

Hết thấy đều phát sinh trong nháy mắt. Song, đối với Phương Mộc mà nói, lại tựa như cảnh quay chậm trong phim điện ảnh vậy.

Hộp gỗ trên không trung chậm rãi rơi xuống, đập vào một tảng đá lớn trên đỉnh núi bắn lên, nắp hộp và thân hộp thốt nhiên nứt ra.

Ngụy Ngụy vẻ mặt hoảng sợ há hốc miệng, trên khuôn mặt bị tóc rối bởi che phủ, chỉ có một đôi mắt lấp lánh quang mang tuyệt vọng. Ắp công nhào tới, cố gắng dùng tay tiếp lấy hộp gỗ đã rạn nứt nọ.

Hộp gỗ trên không trung nứt ra thành vài mảnh, bụi trắng mịn tung tóe ra, phẳng phất như u linh nhảy múa giữa đêm tối, xoay tròn muôn vẻ.

Cả thân thể Ngụy Ngụy cơ hồ bay ngang ra, tay phải kiệt lực mở rộng về phía trước. Song tro cốt Tôn Phổ chỉ chấp chờn trên không trung chốc lát, đã bị cuồng phong kéo xé tan tành. U linh nọ phẳng phất như còn chưa cam lòng, nhưng chỉ có thể giãy giụa trong khoảnh khắc tiêu tán, thoáng động lại trên đầu ngón tay của Ngụy Ngụy, rồi nhẹ nhàng trôi về hướng bóng tối vô tận nọ.

Phía trước người Ngụy Ngụy chưa tới nửa thước, chính là mặt vách đá sâu hơn mười thước kia.

Trái tim Phương Mộc phẳng phất như bị một thanh búa tạ hung hăng đánh vào, loại đau đớn này không cách nào hình dung, khó có thể nói nên lời.

Đây là yêu sao?

Tốt đẹp nhất. Tàn khốc nhất. Vui sướng nhất. Thống khổ nhất. Ích kỷ nhất. Độ lượng nhất. Chờ đợi nhất. Tuyệt vọng nhất.

Tội ác không thể triệt tiêu. Tình yêu, đồng dạng không thể triệt tiêu.

Phương Mộc nhảy dựng lên.

Lúc thời gian khôi phục lại tốc độ bình thường, một tay Phương Mộc gắt gao bám trụ vào tảng đá lớn nọ, tay kia nắm lấy cổ tay Ngụy Ngụy.

Nửa thân thể của Ngụy Ngụy treo bên ngoài vách núi, không chút nào ý thức được bản thân mình đang trong hiểm cảnh, như trước thất thần nhìn mảnh hắc ám hư không dưới chân. Ở đó, tro cốt Tôn Phổ đã tiêu tán vô tung, nửa điểm dấu vết cũng đã không nhìn thấy được nữa.

55. Chương 23 - Phần 04

Hơn 10 phút sau, Phương Mộc cùng Ngụy Ngụy trở lại con đường nhỏ giữa những mộ bia. Khi đi ngang qua rừng rậm, Phương Mộc tìm được bộ áo gió màu đen nọ, vứt cho Ngụy Ngụy.

Khắp người cả hai đều loang lổ vết thương. Cổ Phương Mộc vô số vết thương, trên quần áo lốm đốm máu, cũng may không có vết thương chí mệnh, còn miễn cưỡng chịu đựng được. Tình huống của Ngụy Ngụy rất không xong, không chỉ có hình dáng bề ngoài như ác quỷ, từ cách ả khom người không ngừng ho ra máu đến xem, nội tạng hiển nhiên đã bị thương nặng.

Ả trở nên an tĩnh hơn nhiều, thủy chung dựa lưng về phía Phương Mộc, nửa quỳ trước mộ bia của Tôn Phổ, vẫn không nhúc nhích mà nhìn bức ảnh bị hun đầy khói đen trên mộ bia. Một lúc lâu, Ngụy Ngụy vốc tuyết động lên bức ảnh, dùng cổ tay áo khoác chặm rãi chà lau.

Phương Mộc dựa lưng vào mộ bia của mình, yên lặng nhìn động tác của Ngụy Ngụy. Giờ phút này gió lặng tuyết ngừng, trong khu mộ lại khôi phục sự yên ắng. Những cây tùng bách này cũng không còn giương nanh múa vuốt nữa, tựa hồ trận quyết tử triển đấu vừa rồi chưa hề phát sinh.

Bức ảnh của Tôn Phổ rất nhanh đã được dọn sạch, Ngụy Ngụy thân che kín vết máu, ngón tay khô gầy nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt đọng lại trên khung ảnh nọ. Ước chừng nửa giờ sau, ả gian nan cúi người xuống, bắt tay vào xử lý tấm đá cẩm thạch vỡ vụn này. Sau khi miễn cưỡng chấp và thành một hình dạng đầy đủ, ả thở dài một hơi, tựa hồ đã giải quyết xong một nỗi băn khoăn.

Phương Mộc nhìn thân hình ả vẫn thảnh thơi run rẩy cùng với bàn tay phải che trên ngực, thấp giọng nói: “Đến bệnh viện?”

Ngụy Ngụy lắc đầu, cười khổ một tiếng: “Không cần thiết.”

Ả chỉ vào đầu mình: “Khối u kia là ác tính, cho dù khi đó phẫu thuật thành công, ta cũng không sống lâu nữa.”

“Cô hiện tại phải sống.” Phương Mộc nhìn chằm chằm ả nhấn rõ từng chữ, “Ta cần cô xác nhận Giang Á.”

“Việc đó không có khả năng.” Ngụy Ngụy dứt khoát cự tuyệt, “Người có thể bắt ta trở về, cũng có thể dùng danh nghĩa phòng vệ chính đáng giết chết ta —— Tựa như lúc đầu người đã làm vậy với Tôn Phổ.”

Ả dừng một chút: “Thế nhưng người đừng trông mong ta sẽ giúp người bắt Giang Á —— Tuyệt đối không thể.”

“Tại sao?” Phương Mộc đột nhiên cười cười, “Cô thương hấn?”

“Đừng hỏi loại vấn đề ngu ngốc này. Ta đã không còn biết loại cảm giác này nữa.” Ngụy Ngụy cũng nở nụ cười, ả quay đầu nhìn mộ bia của Tôn Phổ, “Hiện tại anh ấy đã đi rồi, đã hoàn toàn biến mất. . . .”

Ngụy Ngụy xoay người, nhìn Phương Mộc, chỉ tay vào lồng ngực mình: “Nơi này, cũng đã là một mảnh trống rỗng. Không có yêu, không có hận, cái gì cũng không có nữa.”

Phương Mộc kinh ngạc nhìn ả, chợt cảm thấy nội tâm một mảnh bình tĩnh.

Đúng vậy, cái gì cũng không có nữa. Tựa như tro cốt của Tôn Phổ tiêu tán trong cuồng phong, từng hạt từng hạt bụi nhỏ đều đã rơi vào trong mảnh đất dưới chân núi.

Tất cả yêu, đều bắt nguồn từ hấn; Tất cả hận, cũng bắt nguồn vì hấn.

Nhưng ai có thể khẳng định, năm thứ hai khi mùa xuân về, trên mảnh đất nọ sẽ không mọc lên cỏ cây tốt tươi và hoa lá tươi đẹp?

Đã như vậy, thì có gì mà không thể buông nữa?

Phương Mộc xoay người, mặt hướng cánh rừng từng bách vẫn một mảnh xanh biếc như cũ, thấp giọng nói: “Cô đi đi.”

Ngụy Ngụy vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn bóng lưng trầm mặc phía trước này, tựa hồ đang xác nhận những lời này là xuất phát từ chân tâm, hay là một cái bẫy. Hồi lâu sau, ả hướng bóng lưng Phương Mộc thoáng gật đầu, xoay người thất tha thất thểu rời đi.

Thẳng đến khi tiếng soàn soạt của quần áo ma sát biến mất bên tai, Phương Mộc thở dài thật sâu, cả người trong nháy mắt thả lỏng xuống.

Anh xoay người, lập tức cảm thấy áo ướt sũng máu đã biến khô cứng rắn, ma sát vào miệng vết thương trên cổ, đau đến kim châm muối xót. Phương Mộc một bên túm cổ áo ra, một bên đi từ từ đến trước mộ bia của mình, ngồi ở đó ngẩn người.

Ân oán cùng Tôn Phổ và Ngụy Ngụy đã hoàn toàn chấm dứt. Anh còn sống, Ngụy Ngụy cũng chưa chết. Vĩnh viễn biến mất chỉ là người sớm phải biến mất kia. Bất luận kết cục thế nào, Ngụy Ngụy cùng những mã hóa này cũng sẽ không xuất hiện nữa. Từng tưởng rằng không thể triệt tiêu, cuối cùng cũng đã tan thành mây khói.

Thà dây dưa, còn không bằng tha thứ.

Phương Mộc chợt rất muốn hút một điếu thuốc. Anh sờ sờ túi áo mình, vừa rồi trong lúc giằng co, hộp thuốc lá sớm đã chẳng biết lạc đến nơi nào rồi. Anh nhìn hộp thuốc lá Phù Dung Vương bên cạnh mộ Tôn Phổ kia, gian nan dời bước qua. Mới vừa khom thắt lưng xuống, chợt nghe từ cuối lối đi truyền đến thanh âm của Ngụy Ngụy.

“Có một việc, ta cảm thấy nên nói cho người biết.” Trong bóng đêm, thân ảnh của Ngụy Ngụy chỉ còn lại một đường nét mơ hồ, “Người khiến ta mất đi người yêu thương nhất, Giang Á vì ta, cũng sẽ làm thế.”

Ả dừng một chút: “Hy vọng người còn kịp.”

Dứt lời, Ngụy Ngụy lại biến mất trong bóng đêm.

Phương Mộc ngơ ngác nhìn mảng bóng mờ nọ, sau vài giây, đột ngột hướng xuống núi chạy như điên.

Âm thanh chờ đợi đơn điệu chưa bao giờ làm cho người ta cảm thấy dài đằng đẵng đến thế. Không ai nghe thấy. Gọi lại, vẫn không ai nghe.

Phương Mộc cơ hồ đã đem chân ga giẫm muốn đứt đoạn, kim chỉ trên đồng hồ vận tốc dần đến gần con số nguy hiểm, song, anh đã hoàn toàn không còn ý thức được việc này.

Trên quốc lộ ngoại ô sau đợt tuyết trở nên trơn ướt. Các tài xế ở trên đường cẩn thận hoảng sợ nhìn chiếc xe jeep chạy như điên này, hoài nghi nó ở giây tiếp theo sẽ trở mình nằm dưới nền đường, xe hủy người vong. Song, trong khi trượt lách và lắc lư không ngừng, chiếc xe jeep này vẫn như trước phóng như bay về phía nội thành.

Đã không biết là lần thứ mấy nghe được câu “Số máy quý khách vừa gọi không có người trả lời, xin gọi lại sau”, Phương Mộc một bên hung hăng nhấn ga, một bên bấm gọi vào di động của Dương Học Vũ.

Mới vừa nổi máy, Phương Mộc liền hét lớn: “Nhanh đi tìm Mễ Nam, nhanh!”

“Cái gì?” Dương Học Vũ đầu tiên là mê man, tiếp theo là lo lắng, “Mễ Nam làm sao?”

“Cô ấy đang gặp nguy hiểm!” Phương Mộc dùng hết khí lực toàn thân quát, “Nhanh đi!”

“Tôi lập tức đi đây!” Dương Học Vũ không nói hai lời, lập tức cúp điện thoại.

Từ nghĩa trang Long Phong lái vào nội thành chỉ dùng thời gian ngắn ngủi hơn 10 phút, song đối với Phương Mộc mà nói, lại gian nan như thể một thế kỷ trôi qua. Lúc này đã gần đến 9h tối, xe cộ bên trong nội thành vẫn đông đúc như trước. Đèn đỏ, trực tiếp xông qua. Xe cộ chen chúc lấp kín đường, ngay trên vỉa hè mạnh mẽ xuyên qua. Luật lệ giao thông gì, hình tượng nghề nghiệp gì, hết thấy Phương Mộc đều không màng tới nữa. Trong đầu anh chỉ còn lại một cái tên.

Mễ Nam! Mễ Nam!

Điện thoại đột ngột vang lên. Phương Mộc một tay nắm vô lăng, chuyển ngoặt qua một góc đường, cơ hồ hét tung thùng rác bên đường, tay kia nhận nghe điện thoại.

“Alo?”

“Tôi tìm không được Mễ Nam. Điện thoại di động của cô ấy không ai nghe.” Thanh âm của Dương Học Vũ cũng lo lắng vạn phần, “Bất quá, định vị điện thoại di động hiển thị nó đang ngay trong tòa nhà phụ cận nhà cô ấy.”

“Năm phút sau sẽ đến.” Phương Mộc bổ sung nói, “Gọi xe cấp cứu, còn nữa, cậu mang súng theo.”

“Biết.”

Bốn phút rưỡi sau, Phương Mộc đậu xe dưới lầu nhà Mễ Nam, xông thẳng tới trước cửa liên lạc dưới lầu, điên cuồng nhấn chuông cửa phòng 403.

Không ai trả lời.

Phương Mộc không có kiên nhẫn đợi thêm nữa, lại liên tục ấn chuông cửa của hộ gia đình khác. Rất nhanh, một giọng nam già nua vang lên trong máy nói: “Đã về rồi?”

“Mở cửa! Nhanh chóng mở cửa!”

“Cậu là ai hả?”

“Cảnh sát!” Phương Mộc nóng lòng quát, “Mở cửa nhanh!”

“Hửm? Cậu là người ở đâu?” Giọng nam vừa bối rối vừa tràn ngập lưỡng lự, “Có chuyện gì không?”

“Chết tiệt!” Phương Mộc không cùng ông ta nói nhảm nữa, cấp tốc xem xét cửa liên lạc. Trên cửa có một tấm thủy tinh nho nhỏ, sườn ngoài dày lưới chắn inox. Phương Mộc cầm tay vào giữa lưới chắn, chân phải đạp trên cửa, theo một trận tiếng kim loại gây vang giòn, mối hàn trên lưới chắn bị Phương Mộc cường ngạnh giứt ra!

Phương Mộc bỏ lại lưới chắn, vung nắm đấm phá nát tấm thủy tinh, sau đó đem cánh tay thò vào xoay mở khóa cửa, rồi lập tức vọt vào trong hành lang.

Bước nhanh lên lầu bốn, Phương Mộc lao thẳng tới trước cửa phòng 403, cuống quýt đập cửa phòng.

“Mẽ Nam, Mẽ Nam!”

Bên trong một mảnh tĩnh mịch, không hề có tiếng động.

Trái tim Phương Mộc đã nhảy đến cuống họng, trên đầu cũng là mồ hôi lạnh nhễ nhại.

Cô ấy không có nhà, hay là đã.

Cánh cửa phòng 402 đột ngột mở ra, một người đàn ông thò đầu ra, nhìn thấy bộ dạng như kẻ điên của Phương Mộc, hít ngược một ngụm khí lạnh, vội vàng thụt đầu về.

Phương Mộc không kịp để ý tới gã, nhìn cánh cửa chống trộm của phòng 403 từ trên xuống. Cửa sắt rất dày nhìn qua kiên cố vô cùng, trên mặt cửa trơn nhẵn ngoại trừ một tay nắm cửa, không còn nơi này có thể xuống tay.

Phương Mộc túm lấy nắm cửa, đập lên mặt tường, liều mạng kéo về phía sau. Song, vô luận anh dùng sức cỡ nào, cánh cửa chống trộm này ngoại trừ phát ra tiếng kêu kệt khó nghe ra, vẫn như trước lông tóc không tí hao tổn nào.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?!

Phương Mộc đã mất đi lý trí, một bên phí công kéo giựt cửa phòng, một bên khàn giọng quát: “Mẽ Nam, Mẽ Nam!”

Chính tại lúc này, trong hành lang đột nhiên truyền đến một tràn tiếng bước chân dồn dập, trong nháy mắt, Dương Học Vũ cũng vọt lên.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Dương Học Vũ đã nhận rõ tình hình. Anh ta không nói một lời túm Phương Mộc ra, nhắc chân hướng trên khóa cửa đóng chặt giẫm mạnh, sau đó lại kéo nắm cửa, cánh cửa phòng trộm lại vẫn cứ bền vững khảm trên khung cửa.

Dương Học Vũ mắng một câu, xoay người lui ra phía sau Phương Mộc, sau đó liền rút súng lục ra, một tay che trên trán, một tay hướng khóa cửa nhắm.

“Các anh đang làm gì đó?”

Phương Mộc và Dương Học Vũ đồng loạt quay đầu.

Đứng trên cầu thang, cô gái cả đầu tóc dài ướt sũng, mang theo túi nhựa rửa mặt nho nhỏ, trong tay giờ một tuýp kem đã xài một nửa — Chính là Mẽ Nam.

Tất cả mọi người sững sờ tại chỗ. Dương Học Vũ thậm chí vẫn còn duy trì tư thế nhắm bắn, vẻ mặt không thể tưởng nổi. Song trong mắt Phương Mộc, cô gái này tựa như từ trên trời giáng xuống, đã mất nay lại có được.

Còn gì so với việc này có thể làm cho người ta cảm thấy vui mừng khôn xiết hơn được nữa?

Trái lại Mẽ Nam kịp phản ứng trước, cô nhìn Phương Mộc mặt đầy vết thương, cả người lấm đốm máu, lập tức kêu một tiếng sợ hãi nhào sang.

“Trời ơi, anh làm sao vậy?”

Ngón tay trơn lạnh mịn màng xoa trên khuôn mặt Phương Mộc. Phương Mộc kinh ngạc nhìn đôi mắt tràn ngập lo lắng và ân cần kia, trong lúc nhất thời lại không nói lên được lời nào.

Dương Học Vũ khó xử nghiêng đầu đi, đem súng cầm về bên hông, nửa như trấn an nửa như trách cứ hỏi han: “Em đi đâu vậy, sao không nghe điện thoại?”

“Em ở phòng tắm công cộng dưới lầu tắm rửa, điện thoại di động để trong tủ quần áo.” Mẽ Nam vội vã trả lời, lại chuyển đầu sang Phương Mộc, “Anh nói mau, anh làm sao vậy?”

Phương Mộc vẫn như trước chưa khôi phục lại tinh thần, vẫn đang chưa thể khẳng định Mẽ Nam trước mặt bình yên vô sự. Anh bắt lấy cổ tay Mẽ Nam, tựa như ảo mộng thì thảo nói: “Em không sao cả?”

“Em vẫn tốt mà.” Mễ Nam có chút khó hiểu, quay đầu dùng ánh mắt trưng cầu ném về hướng Dương Học Vũ. Người nọ nhún nhún vai.

“Anh cũng không rõ, Phương Mộc gọi điện thoại cho anh, nói em gặp nguy hiểm.” Đang nói, điện thoại di động Dương Học Vũ lại vang lên, anh hướng Mễ Nam làm một động tác xin lỗi, đưa điện thoại di động nâng đến bên tai.

Chuông điện thoại trong hành lang trống rỗng có vẻ hết sức chói tai, đại não Phương Mộc trong nháy mắt đó bắt đầu vận chuyển.

Mễ Nam lông tóc không chút hao tổn. Vậy, ý Ngụy Ngụy nói là gì?

“Người khiến ta mất đi người yêu thương nhất, Giang Á vì ta, cũng sẽ làm như vậy.”

Phương Mộc đột nhiên mở to hai mắt, trái tim vừa mới bình phục lại kịch liệt nhảy dựng lên. Đồng thời, cảm giác sợ hãi cực lớn bao phủ xuống toàn thân.

Sẽ không, nhất định không phải là con bé!

Phương Mộc đẩy Mễ Nam ra, xoay người đi hướng xuống lầu. Mới vừa cất bước, đã bị Dương Học Vũ túm lấy.

“Phương Mộc!” Dương Học Vũ như trước nâng điện thoại bên tai, đầu kia điện thoại, tiếng người huyền ảo mơ hồ truyền đến. Ngũ quan Dương Học Vũ đều vận vẹo cùng một chỗ, tựa hồ đang chịu đựng khiếp sợ và thương xót cực lớn.

Anh ta không dám, cũng không nguyện nói ra tin tức đáng sợ kia, chỉ có thể gắt gao túm lấy Phương Mộc, theo dõi đôi mắt anh, máy móc lặp lại.

“Phương Mộc.”

Hết thấy đã được vạch trần quá rõ ràng.

Phương Mộc lại tựa hồ không chịu tiếp nhận sự thật này, chỉ ngơ ngác nhìn lại Dương Học Vũ, cố gắng từ trong ánh mắt của người nọ tìm kiếm một tia biểu cảm có thể gọi là hài hước, trong miệng vẫn mãi lẩm bẩm:

“Sẽ không đâu, sẽ không đâu.”

56. Chương 24 - Phần 01

Chương 24 - Xem nhẹ

Sau tuyết trời trong, sắc trời rất tốt. Cả thành thị được bao bọc trong màu trắng thuần khiết, tựa hồ hết thấy đều thuần mỹ như lúc ban sơ.

Thị cục. Lầu một. Phòng giải phẫu pháp y.

Cánh cửa đột nhiên mở, Dương Học Vũ lộ đầu ra, nhìn hai người trong hành lang. Phương Mộc ngơ ngác ngồi trên ghế dài, vết thương trên người cũng chưa được xử lý, vết máu còn đó. Anh nhìn chằm chằm nền gạch granite dưới chân, ngón tay cuộn lại thành nắm đặt trên đầu gối, phẳng phất như tượng đất, không hề nhúc nhích.

Tựa bên tường hút thuốc Thai Vĩ nhìn thấy Dương Học Vũ, ném tới ánh mắt trưng cầu ý kiến.

Dương Học Vũ gạt đầu, ngăn gọn đáp: “Có thể vào rồi.”

Thai Vĩ vút tàn thuốc, đứng dậy vỗ bả vai Phương Mộc. Sau chừng vài giây, Phương Mộc chậm rãi ngẩng đầu lên, thờ dãn nhìn chằm chằm Thai Vĩ, tựa hồ hoàn toàn không nhận ra y vậy.

“Vào thôi.” Thai Vĩ thấp giọng nói, “Đến nhìn cô bé một chút.”

Ánh mắt Phương Mộc chuyển động trì trệ, trong đồng tử ảm đạm không hề có chút màu sắc ánh sáng. Anh dời tầm mắt, run rẩy đứng dậy. Vừa thẳng thắt lưng dưới chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt đất.

Thai Vĩ túm lấy cánh tay anh, cố gắng chống đỡ thân thể anh, trong miệng thở dài một tiếng.

Dương Học Vũ thần sắc buồn bã, yên lặng nhường ra vị trí, chờ Thai Vĩ dìu Phương Mộc vào phòng giải phẫu, lại lần nữa đóng chặt cửa phòng.

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh. Lão Trịnh pháp y vừa kết thúc công việc tháo găng tay, cúi đầu đứng trong góc nhỏ. Nhìn thấy Phương Mộc tiến đến, Lão Trịnh đi qua, dè lên bả vai anh.

“Ngạt thở tính cơ giới.” Lão Trịnh nhẹ giọng nói, “Hung khí hẳn là một sợi dây không quá thô.”

Phương Mộc tựa hồ hoàn toàn không nghe được lời của ông ta, chỉ sững sờ nhìn cơ thể người an tĩnh phủ một tấm vải trắng trên bàn giải phẫu.

Lão Trịnh bắt đầu dĩ lắc đầu, nhỏ giọng nói với Dương Học Vũ: “Còn chưa làm phân tích độc tố, chỉ là kiểm nghiệm sơ bộ.” Ông hướng Phương Mộc hất miệng, “Đây là người mình. Giải phẫu rồi, sợ cậu ấy chịu không được —— để cậu ấy được nhìn đầy đủ đi.”

Dương Học Vũ gật đầu, nhẹ giọng nói một câu làm phiền rồi. Lão Trịnh thoáng cười khổ, khoát khoát tay đi ra.

Phương Mộc đứng tại chỗ trong chốc lát, chậm rãi giãy khỏi tay Thai Vĩ, loạng choạng đi về hướng bàn giải phẫu.

Trên mặt inox lạnh băng, cô gái lẳng lặng ngửa mặt nằm đó, vải trắng đơn phủ kín từ đầu đến chân, chỉ có vài lọn tóc màu lam lộ ra bên ngoài. Phương Mộc cúi thấp đầu, kinh ngạc nhìn, lại quay đầu nhìn Thai Vĩ và Dương Học Vũ, tựa hồ đang chờ đợi ai đó trong bọn họ có thể nói cho anh biết: Đây là cõi mộng, không phải hiện thực.

Dương Học Vũ dời mắt. Thai Vĩ thoáng trầm ngâm, chậm rãi đi tới, khoát tay phải lên bờ vai anh, dùng sức xoa xoa.

Động tác này phảng phất như tặng cho Phương Mộc một ít dũng khí, anh một lần nữa quay mặt về bàn giải phẫu, giơ một tay lên, sau khi dừng lại trên không trung vài giây, nhẹ nhàng xốc tấm vải trắng lên.

Khuôn mặt tái nhợt của Liêu Á Phàm lộ ra.

Hai mắt của cô khép hờ, hàng mi dày bao phủ trên mí mắt, sắc mặt bình tĩnh, phảng phất như vẫn còn đắm chìm trong giấc ngủ không mộng寐.

Pháp y đã hảo tâm lau đi vết máu bên khóe môi cô, chỉ có vết thắt trên cổ là không cách nào che giấu được, trên màu da tái nhợt nhẵn nhụi hết sức chói mắt.

Hô hấp Phương Mộc dồn dập, cả người cũng bắt đầu lay động. Thai Vĩ vội vàng đỡ lấy anh, tay kia kéo lại vải đơn màu trắng, cố gắng che khuất khuôn mặt Liêu Á Phàm.

Nhưng Phương Mộc lại nắm lấy cổ tay Thai Vĩ, ngón tay cơ hồ khảm vào. Thai Vĩ yên lặng chịu đựng đau nhức trên cổ tay, thả lỏng mảnh vải trắng.

Một hồi lâu, Phương Mộc buông Thai Vĩ ra, tựa hồ đã hạ quyết tâm thật lớn, run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Liêu Á Phàm.

Trơn mịn. Lạnh buốt. Cứng ngắc không hề có sức sống.

Trong mấy tháng Liêu Á Phàm một lần nữa tiến vào cuộc sống của Phương Mộc, bọn họ chưa từng có thân mật tiếp xúc thân thể. Lúc này trước mắt người bên ngoài, đôi nam nữ sắp bắt đầu cuộc sống hôn nhân tốt đẹp, lần đầu tiên da thịt thân cận, cư nhiên lại là ở đây.

Hướng chi, đã là người ở hai thế giới.

Thai Vĩ lặng lẽ nhìn Liêu Á Phàm, thì thào nói: “Cô bé thật xinh đẹp.”

“Đúng vậy, cô bé thật xinh đẹp.” Phương Mộc tựa hồ đã mất đi năng lực suy nghĩ, máy móc lặp lại lời Thai Vĩ, “Tại sao trước kia tôi không phát hiện ra chứ. . . . ?”

Dương Học Vũ gian nan nghiêng đầu đi, đưa tay kéo cánh cửa phòng giải phẫu. Mới vừa đụng tới nắm cửa, cửa sắt đã bị người từ bên ngoài hất văng. Lập tức, một người phụ nữ tóc hoa râm lão đảo vọt đến.

Người phụ nữ chạy ào vào trong, đầu tiên là hốt hoảng nhìn quanh, lập tức phát hiện cô gái trên bàn giải phẫu.

“Á Phàm!” Một tiếng gào bi thống tê tâm liệt phế từ trong lồng ngực người phụ nữ phun trào mà ra. Chị thất tha thất thểu nhào tới trước bàn giải phẫu, ghé vào bên di thể của cô gái, cuống quýt lắc lư cô.

“Á Phàm con tỉnh dậy đi! Ta là dì Triệu đây!” Người phụ nữ nước mắt đầy mặt, điên cuồng nhìn khắp thân thể đầy cứng ngắc nọ, tựa hồ không tin rằng đây từng là cô gái hoạt bát, xinh đẹp kia, “Thế này là thế nào? Á Phàm con làm sao vậy hả. . . . ?”

“Chị à, chị đừng như vậy.” Thai Vĩ vội vàng kéo chị từ trên di thể Liêu Á Phàm ra, “Chị tỉnh táo chút. . . .”

Chị Triệu chẳng biết lấy đâu ra khí lực, đẩy Thai Vĩ ra, xoay người vọt tới trước mặt Phương Mộc, hung hăng quăng một bạt tai trên mặt anh.

Dấu tay rõ rệt tức khắc xuất hiện trên mặt Phương Mộc, đầu của anh bị đánh đến lệch sang một bên, cả người thoáng lão đảo, cơ hồ ngã sấp xuống.

Chị Triệu tựa như sư tử mẹ phần nộ, nhào tới trên người Phương Mộc vừa đâm vừa đá.

“Cậu trả Á Phàm lại cho tôi! Cậu đã đáp ứng tôi cái gì. . . . ? Tại sao cậu không chết đi!”

Phương Mộc bị đánh ngã xuống đất, nhưng anh vẫn không hề tránh né, cũng không chống cự, tùy ý chị Triệu ở trên người anh cuồng loạn mà đâm đá.

Thai Vĩ cùng Dương Học Vũ xông lên, kiên quyết kéo chị Triệu ra. Cho dù bị kéo dài tới góc tường, chị Triệu vẫn không chịu từ bỏ mà hướng Phương Mộc mãnh liệt đá hai chân. Mắt thấy mình bị hai người đàn ông vững vàng đè lại, chị Triệu cũng mất hết khí lực, ngồi bệt dưới đất lớn tiếng khóc rống.

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi! Ta không nên tin cậu.” Tiếng khóc la của chị Triệu trong phòng giải phẫu trống trải quanh quẩn thật lâu, “Ta không nên giao Á Phàm cho cậu. Nên chết phải là tôi. Không phải Á Phàm. Con bé chỉ vừa có được cuộc sống tốt đẹp mà.”

Khóe mắt Thai Vĩ cũng ươn ướt, y ra hiệu cho Dương Học Vũ, người nọ gật gật đầu, nâng cánh tay chị Triệu dậy, không để ý đến chị vẫn đầm đìa khóc hô, đưa chị ta ra khỏi phòng giải phẫu.

Bên trong tạm thời trở lại yên tĩnh. Thai Vĩ thở hổn hển, xoay người đi tới bên cạnh Phương Mộc. Anh vẫn nằm trên mặt đất như trước, vẫn duy trì tư thế vừa rồi, không hề nhúc nhích.

Thai Vĩ ngồi xổm xuống, nâng đầu anh sang, nhìn từ trên xuống: “Cậu không sao chứ?”

Hai mắt Phương Mộc trợn tròn, trừng trừng nhìn Thai Vĩ, cả người run rẩy, trong cổ họng đột nhiên phát ra thanh âm hư hư.

Thai Vĩ sợ hãi, vội vàng đỡ Phương Mộc nửa ngồi xuống, cuống quýt vỗ phía sau lưng anh.

“Cậu đừng làm anh sợ mà.” Thai Vĩ vừa vỗ vừa nhìn sắc mặt Phương Mộc: “Muốn khóc cứ khóc ra, ngàn vạn lần đừng nén.”

Thân thể Phương Mộc run rẩy càng kịch liệt, hai mắt cơ hồ muốn trời khỏi hốc mắt, nhưng vẫn thủy chung cắn chặt ra, tựa hồ có thứ gì đó nặng ngàn cân kẹt trong lồng ngực.

Trong đôi mắt của anh cơ hồ muốn nhỏ ra máu, nhưng một nửa giọt nước mắt cũng không có.

“Anh đi gọi người, cậu đừng di chuyển, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích!” Thai Vĩ nóng nảy, nhảy dựng lên chạy về hướng cửa, vừa mới cất bước, liền nhìn thấy Dương Học Vũ vội vã đẩy cửa vào.

“Phương Mộc,” Dương Học Vũ nhìn anh tê liệt ngã trên mặt đất, vẻ mặt khiếp sợ, “Giang Á. Đến tự thú rồi.”

Trong đại sảnh lầu một bầu không khí khẩn trương, mười mấy cảnh sát như lâm đại địch, tay mỗi người đều đặt trên súng ngắn và côn điện, gắt gao nhìn chăm chăm người đàn ông một mình đứng ở cửa kia.

Trong cửa hông bên cạnh, Mễ Nam mang theo hộp dấu chân, cùng mấy cảnh sát vội vã tiến vào. Một khắc nhìn thấy Giang Á, Mễ Nam đầu tiên là kinh ngạc, lập tức đã bị lửa giận thiêu đỏ hai mắt, cơ hồ xông qua, xoay hộp dấu chân hung hăng nện trên đầu hắn.

Giang Á cũng không thèm nhìn tới những người khác, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Phương Mộc được đám người Thai Vĩ vây quanh đi tới.

“Cô ấy đâu?” Giang Á lớn tiếng hỏi: “Nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu?”

Phương Mộc rống lên một tiếng trầm đục, nhấc chân muốn nhào qua, bị Thai Vĩ gắt gao tóm trụ. Phương Mộc vùng vẫy vài cái, rốt cuộc đưa tay đến bên hông Thai Vĩ rút súng.

Giang Á cư nhiên chẳng chút sợ hãi, tiến lên vài bước, biểu tình trên mặt cũng gần như cuồng loạn.

“Cô ấy ở đâu. ?”

Dương Học Vũ một bước dài xông đến, nhanh gọn lật ngược Giang Á, đem tay bắt chéo sau lưng, gọi các đồng sự khác: “Còng lại!”

Trong đại sảnh nhất thời một mảnh hỗn loạn mười mấy cảnh sát vội thành một đoàn, vài người đang ngăn chặn Phương Mộc cố gắng đoạt súng, mấy người khác thì vây quanh Giang Á đang bị ấn trên mặt đất, ba chân bốn cẳng công tay hắn lại.

Hai người đàn ông đều không ngừng giãy giụa, hung ác nhìn chăm chăm lẫn nhau, tựa hồ đều đang khát vọng chỉ trong giây tiếp theo có thể đẩy đối phương vào chỗ chết.

“Mày đã đưa cô ấy đi đâu rồi?” Mặt Giang Á dán trên mặt đất, tiếng rít kiệt lực quát, “Tao biết mày muốn làm gì, dùng Ngụy Ngụy áp chế tao?”

“Mày câm miệng cho tao!” Dương Học Vũ hung hăng đập đánh lên đầu hắn, “Mày muốn tự thú đúng không? Được, tao cho chuẩn bị chỗ tốt ày rồi!”

“Cô ấy là bệnh nhân! Mày quá hèn hạ!” Giang Á đầy mặt đều là tro bụi, liều mạng giãy giụa thân thể, “Mày giao Ngụy Ngụy ra đây, tao sẽ tự thú, bằng không mày đừng mong tao mở miệng!”

“Đây không phải là chuyện mày có thể quyết định đâu!” Dương Học Vũ cắn răng, tóm tóc Giang Á kéo hắn lên, “Rồi mày xem tao có thể làm ày mở miệng hay không!”

“Buông hắn ra!” Phương Mộc đột nhiên ngừng tranh đấu, dùng sức đẩy đám người Thai Vĩ ra.

Dương Học Vũ kinh ngạc nhìn anh: “Cái gì?”

“Tôi muốn cùng hắn nói chuyện một mình.” Phương Mộc giơ một ngón tay chỉ hướng Giang Á, “Mở còng tay ra.”

Thai Vĩ lập tức cự tuyệt: “Không được.”

“Anh sợ em giết hắn, hay sợ hắn giết em?”

“Cả hai.” Thai Vĩ hạ giọng, “Hắn đã ở trong tay chúng ta rồi, vì Á Phàm báo thù rửa hận là chuyện sớm muộn.”

“Không, anh không biết hắn đâu.” Phương Mộc lắc đầu, “Anh cũng không biết người phụ nữ đó có ý nghĩa với hắn như thế nào.”

Thai Vĩ sửng sốt, thoáng trầm ngâm một chút, nhẹ nhàng gạt đầu với Phương Mộc.

57. Chương 24 - Phần 02

Vài phút sau, Phương Mộc cùng Giang Á ngồi đối diện nhau trong một căn phòng hội nghị nhỏ. Bốn mắt chạm nhau, trong ánh mắt đều hai bên đều có đủ lửa giận để đốt đối phương thành tro bụi.

Chỉ có điều, song phương đều đang kiệt lực khắc chế chính mình.

Ngoài phòng hội nghị thỉnh thoảng có tiếng bước chân đi lại nhẹ nhàng. Không cần phải nói, Thai Vĩ, Dương Học Vũ và Mễ Nam đang khấn trương canh giữ ở cửa. Nếu trong phòng hội nghị có gì dị động, bọn họ đều sẽ lập tức xông vào.

Phương Mộc mở miệng trước: “Tại sao phải giết Liêu Á Phàm?”

Giang Á xoa cổ tay sưng đỏ, nhìn Phương Mộc một chút, bình tĩnh nói: “Chưa nhìn thấy Ngụy Ngụy, tao sẽ không nói ày biết bất cứ chuyện gì.”

“Mày không phải đã gặp cô ấy sao.” Giang Á nghiêng thân trên về phía trước, hung ác nhìn chằm chằm Phương Mộc, “Cô ấy là một người thực vật! Nếu không có người chăm sóc, cô ấy sẽ chết!”

Chứng kiến thần thái lo lắng của hắn, Phương Mộc chợt cảm thấy được an ủi cực lớn.

“Cô ta không phải người thực vật.” Phương Mộc lạnh lùng nói, “Tối qua, ở nghĩa trang Long Phong, cô ta ở đó cùng với ta.” Anh chỉ chỉ vết thương trên mặt mình, “Người nghĩ một người thực vật có thể làm được thế này sao?”

Giang Á trợn mắt há hốc mồm nhìn Phương Mộc, ước chừng sau nửa phút, mới liều mạng lắc đầu: “Không có khả năng, mày đang gạt tao.”

“Ta không cần thiết phải gạt ngươi.” Phương Mộc cắt ngang lời hắn, “Nếu ngươi không tin, có thể đến nghĩa trang Long Phong kiểm tra. Có một mộ bia bị đốt trụi, chủ mộ bia tên là Tôn Phổ.”

Giang Á há hốc miệng, nhìn Phương Mộc, lại mờ mịt nhìn chung quanh, tựa hồ đối với hết thảy trước mắt đều khó tin.

“Không có khả năng, cô ấy đã hôn mê gần một năm rồi.” Ánh mắt hắn đăm đăm, thì thào nói, “Ta mỗi ngày đều cùng cô ấy một chỗ.”

“Quả thực cô ta cùng ngươi một chỗ, thậm chí cả những buổi tối ngươi ra ngoài giết người nữa!” Phương Mộc tiếp tục nói, “Mỗi lần sau khi ngươi giết người xong, cô ta đều ở hiện trường lưu lại một mã hóa —— Ngươi biết đó là gì không?”

Giang Á ngơ ngác nhìn Phương Mộc, một lúc lâu sau mới hỏi: “Là gì?”

Phương Mộc hướng ngoài cửa hô một tiếng: “Học Vũ!”

Có người lên tiếng, lập tức nghe được một tràn tiếng bước chân vội vã rời đi.

“Ngươi hiểu rõ Ngụy Ngụy không? Ngươi biết tại sao cô ta tiếp cận ngươi không?” Phương Mộc một lần nữa nhìn về phía Giang Á, “Ngươi cho rằng đây chỉ là nhất kiến chung tình?”

“Mày cảm mồm!” Giang Á đột ngột rống lên, “Tao không tin, trừ phi tao tận mắt nhìn thấy!”

Dương Học Vũ cũng không để hắn chờ lâu lắm, vài phút sau, anh ta đã đem một chồng tư liệu sao chép quảng trước mặt Giang Á. Sau khi hung hăng trừng mắt liếc Giang Á một cái, Dương Học Vũ hướng Phương Mộc ra hiệu ý bảo có tình huống gì lập tức gọi người.

Chỉ là những tờ giấy bình thường, nhưng Giang Á lại lật qua lật lại nhìn mấy lần. Cuối cùng, hắn vô lực mà đem những bức ảnh có in hình mã hóa này đặt lại trên bàn, chán nản dựa về phía sau, không nói gì nữa.

“Thế nào, là chữ viết của Ngụy Ngụy đúng không?” Phương Mộc bình tĩnh nói, “Ta không lừa ngươi, ngươi từ đầu đến cuối đều bị Ngụy Ngụy lợi dụng.”

Một lúc lâu, Giang Á mới gian nan mà mở miệng, thanh âm khàn khàn, phảng phất như bỗng chốc đã già đi rất nhiều.

“Tôn Phổ là ai?” Trong ánh mắt của hắn thậm chí chứa một tia cầu xin, “Số liệu này là cái gì?”

Phương Mộc suy nghĩ một chút, quyết định nói cho hắn biết sự thật.

Một câu chuyện cũ. Ấn ấn 9 năm chờ được kể ra. Đám sương mù giữa quá khứ và hiện thực, dần dần lộ rõ ra nguyên trạng trước mặt Giang Á. Về mặt của hắn từ khiếp sợ đến phẫn nộ, từ ghen ghét đến không cam lòng, cuối cùng trở về về mặt thờ ơ.

Sau khi nghe xong, hắn như trước ngơ ngác nhìn Phương Mộc, mãi đến khi thở dài một tiếng.

“Nguyên lai, cô ấy thương hắn như vậy.” Giang Á thì thào nói, trong mắt tựa như ảo mộng, “Tôi vẫn tưởng rằng, tôi mới là người cô ấy yêu nhất.”

“Đến lượt ngươi rồi.” Phương Mộc đột ngột nắm chặt đấm tay, thanh âm cũng bắt đầu run rẩy, “Tại sao ngươi muốn giết Liêu Á Phàm, chỉ bởi vì cô bé đã làm Ngụy Ngụy ngã xuống đất?”

Giang Á đưa mắt chuyển hướng sang Phương Mộc, nhưng lại như hoàn toàn nghe không hiểu lời anh đang nói, như trước mờ mịt lảm bảm: “. Mỗi lần cô ấy nhìn thấy những kẻ khiến người ta tức giận, những chuyện khiến người ta tức giận, đều nói, nếu bọn họ chết hết đi thì tốt rồi. Thế giới này sẽ tốt đẹp hơn nhiều. Tôi không thể cứu cô ấy, nhưng tôi có thể cho cô ấy một thế giới càng lớn mạnh, tốt đẹp hơn thế giới của tôi. ”

“Hiện tại ngươi đã biết rồi đó, tất cả những việc ngươi làm này đều không hề có nghĩa gì.” Phương Mộc cố gắng làm bình tĩnh trở lại, “Ngươi tự thú đi. Ta cam đoan ngươi sẽ nhận được xét xử công chính.”

“Tự thú?” Giang Á tựa hồ vừa phục hồi lại tinh thần, nhắc đi nhắc lại hai chữ này, phảng phất như đang nghiền ngẫm hàm nghĩa của hai chữ này, “Tự thú, tự thú. ”

Thình lình, Giang Á thoáng nở nụ cười. Liền sau đó, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn Phương Mộc.

“Phương cảnh quan, cậu còn nhớ rõ tôi từng kể cho cậu một câu chuyện không? Câu chuyện về đứa trẻ tên là Cầu Đan kia.” Giang Á cùng bộ dáng vừa rồi như hai người khác biệt, “Đó vĩnh viễn chỉ là một câu chuyện.”

“Ta muốn ngươi tự thú.” Phương Mộc dõi theo hắn, nhấn mạnh từng chữ, “Ngươi trốn không thoát đâu.”

“Không. ‘Ánh sáng thành phố’ thà tự mình lụi tắt, cũng sẽ không khuất phục trước pháp luật bất công.” Giang Á đề cao giọng: “Có lẽ quá khứ hắn là vì người khác. Thế nhưng, hiện tại, hắn là vì chính mình —— Tôi cam đoan với cậu, cậu sẽ nhìn thấy một ‘Ánh sáng thành phố’ càng thêm thuần túy.”

Phương Mộc rút cuộc kiềm chế không được nữa, đứng phắt dậy, cái ghế dưới thân cũng bị anh hất ngã, ầm ầm rơi trên đất.

Cơ hồ là cùng lúc, Thai Vĩ và Dương Học Vũ vọt vào, phía sau còn có Mễ Nam vẻ mặt khẩn trương đi theo.

“Các người tới vừa lúc.” Giang Á bình tĩnh nhìn bọn họ, “Tôi vừa nói muốn tự thú đúng không? Xin lỗi, tôi nói giỡn đó.”

Hắn vươn hai tay.

“Các người xử phạt tôi đi.”

Trong phòng tiện ích bệnh viện nhân dân thành phố nơi Liêu Á Phàm bị hại, cảnh sát không thu được dấu vết gì có giá trị, dấu tay và dấu chân đều được hung thủ cẩn thận xóa đi sau khi gây án. Bởi vì nơi này là góc chết của máy quay theo dõi bệnh viện, trong máy theo dõi cũng không phát hiện đầu mối gì.

“Ánh sáng thành phố” vẫn duy trì tác phong cẩn thận trước sau như một.

Không có khẩu cung. Không có chứng cứ. Đối thoại giữa Giang Á và Phương Mộc trong phòng hội nghị tuy được cảnh sát ghi âm, nhưng không có câu nói nào có thể xem như chứng cứ kết án Giang Á.

Mặc dù hắn thừa nhận, dưới tình huống không có chứng cứ hình sự gì, vẫn như cũ không thể đưa hắn ra trước công lý.

Giang Á do gây trở ngại trật tự công tác của cơ quan cảnh sát, bị phòng trị an tạm giam 15 ngày.

Di thể Liêu Á Phàm được tiến thêm một bước kiểm nghiệm thi thể, nếu không có phát hiện đầu mối có giá trị, với sự đồng ý của Phương Mộc và chị Triệu, trong vòng một tuần sẽ đưa đi hỏa táng.

Ban đêm, Thai Vĩ đưa Phương Mộc về nhà.

Anh đậu xe dưới lầu, cũng không vội vã rời đi, mà châm cho Phương Mộc một điếu thuốc, yên lặng cùng anh hút xong.

“Không bằng,” Thai Vĩ cẩn thận nhìn sắc mặt Phương Mộc, “Đến chỗ anh ở trước một thời gian?”

Phương Mộc lắc lắc đầu, đứng dậy mở cửa xuống xe.

Đứng trong hành lang, trước cánh cửa quen thuộc đó, Phương Mộc lại không dám mở cửa. Ước chừng sau 10 phút, anh mới lấy ra chìa khóa.

Vào cửa. Bật đèn. Ngọn đèn vàng ấm áp thoáng chốc tràn ngập cả phòng khách. Phương Mộc đứng ở cửa, như một người xa lạ đánh giá nơi này.

Hết thấy không có biến hóa. Hết thấy lại có biến hóa rất lớn.

Cô bé kia, sẽ vĩnh viễn không còn xuất hiện ở nơi này nữa.

Ở cửa đặt đôi giày thể thao cũ kia. Mặt lưới ố vàng, dây giày đã xù lông, đế giày còn mang theo ít cặn bùn.

Đúng rồi, là ngày đó. Trận tuyết đầu tiên của mùa đông trên thành phố C. Con bé ngốc này không chịu mang giày mới đập tuyết về nhà.

Phương Mộc đột nhiên cảm thấy khó thở, anh dời ánh mắt, chậm rãi đi tới cửa phòng ngủ, do dự hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Nhất thời, hương vị quen thuộc phủ vào mặt.

Đây là mùi vị gì? Phương Mộc mỗi ngày đều sống trong loại mùi này, cự tuyệt không nghĩ tới nó đến từ đâu.

Là mùi bột giặt? Hay sữa tắm? Hay nước hoa? Hay là mùi thơm cơ thể chỉ đặc biệt thuộc về cô bé kia?

Mùi của Liêu Á Phàm.

Phương Mộc bật sáng đèn điện, hết thấy bên trong đều rõ ràng vô cùng.

Trên giường, là chăn của cô, gối ôm lông nhung; Trên ghế, là áo ngủ của cô, là đồ trang điểm và gương của cô; Trong tủ quần áo mở rộng, là y phục của cô.

Hết thấy đều có liên quan đến cô. Hết thấy rốt cuộc lại không liên quan đến cô.

Bi thống cực độ thốt nhiên kéo tới, Phương Mộc hơi lão đảo, đỡ lấy khung cửa mới miễn cưỡng đứng vững.

Cái gọi là đau lòng, cũng không phải chỉ là cảm nhận tâm lý, mà là một loại đau đớn chân thật, mang tính vật chất. Nó chôn sâu trong nội tâm, không cách nào thuyên giảm, như bóng với hình.

Trong mười mấy tiếng này, trong đầu Phương Mộc dần dần hiện ra vô số loại khả năng.

Nếu anh không gặp y tá Nam thì tốt biết bao.

Nếu anh lựa chọn tin tưởng Liêu Á Phàm thì tốt biết bao.

Nếu khi anh biết được Giang Á sẽ làm anh mất đi người yêu nhất, người anh nghĩ đến đầu tiên là Liêu Á Phàm.

Thì tốt biết bao.

Hết thấy đều không thể quay về. Thật giống như Phương Mộc không cách nào lừa gạt được nội tâm của mình trong giây phút khẩn cấp.

Yêu, là một loại bản năng. Là một loại phản ứng tự nhiên. Là một loại cảm thụ khó có thể che giấu.

Là người đầu tiên nghĩ đến.

Chẳng qua, cô gái tựa như loài cỏ dại bị xem nhẹ kia, cuối cùng đã chết vì sự xem nhẹ của Phương Mộc.

Còn có gì so với việc này có thể làm cho người ta hối hận khôn nguôi hơn được nữa?

Còn chưa kịp đưa cô bé đến công viên. Còn chưa kịp mời cô ăn một bữa cơm đằng hoàng. Còn chưa kịp giới thiệu cô cho bạn bè mình. Còn chưa kịp nghiêm túc đường hoàng, toàn tâm toàn ý mà nói với cô một câu ——

Á Phàm, chúng ta kết hôn đi.

Cô bé, rốt cuộc đã không trở về được nữa.

Trái tim phảng phất như bị nắm chặt, hít thở cũng sắp đình chỉ. Phương Mộc cảm thấy toàn thân chết lặng, cơ hồ là nhào tới cái ghế bên cạnh, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Anh chống đầu trên gối, hai tay gắt gao nắm chặt tóc.

Phải tỉnh táo. Phải khắc chế. Phải đối mặt. Phải vì cô báo thù rửa hận.

Vài phút sau, tựa hồ máu đã một lần nữa chảy xuôi trong huyết quản. Phương Mộc nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngẩng đầu, chậm rãi tìm kiếm trong túi áo.

Trống rỗng. Anh lúc này mới nhớ tới hộp thuốc lá mình đã sớm đánh mất.

Giờ khắc này, Phương Mộc cần điều thuốc lá, cần nó để bình ổn tâm tình của mình, cần khói thuốc nọ để che lại những sự vật quen thuộc trước mắt. Anh ở trong phòng nhìn khắp bốn phía, rất nhanh trên ngăn tủ đầu giường nhìn thấy nửa bao thuốc.

Hắn là Liêu Á Phàm để lại, Phương Mộc gian nan dời bước sang, cầm lấy hộp thuốc lá, đột nhiên phát hiện một tờ giấy đè dưới hộp.

Phía trên viết vài chữ xiêu vẹo và một dấu chấm than thật to.

Còn hút thuốc, sẽ chặt tay!

Trong nháy mắt, bi thương kiềm nén suốt một ngày phảng phất như hồng thủy vỡ đê gào thét tràn tới.

Phương Mộc ngã ngồi trên mặt đất, khóc rống lên.

58. Chương 25 - Phần 01

Chương 25 - Cướp đoạt

Một đêm không chớp mắt.

Khi hần loạn choạng bước xuống lầu, cũng chẳng biết đã giờ nào phút nào. Thời gian, tựa hồ là một chuyện có thể có cũng có thể không.

Trong sảnh quán cafe “Lost in Paradise” một mảnh đen ngịt, cánh cửa cuốn và màn vải nhung thật dày che chắn ánh mặt trời và tiếng người huỳnh náo bên ngoài. Cùng con phố náo nhiệt cách vách tường so sánh, nơi này càng giống như một không gian u bế ngăn cách với thế giới.

Yên Tĩnh. Hắc ám. Có cả sự tuyệt vọng và chờ đợi xoay vần.

Hắn lê dèp, chậm rãi tới lui trong sảnh quán. Thị lực dần dần thích ứng với ánh sáng tối mờ ở đây, hết thấy trong sảnh ăn từ trong bóng tối hiện ra, phảng phất như những sự vật cổ quái giãy giụa ra từ trong lọ mực, còn mang theo chất lỏng đầm đìa kéo xé không ngừng.

Hắn không muốn nói chuyện, cũng không muốn suy nghĩ. Trong lòng phảng phất như sành ăn bình thường, trống rỗng này ngoại trừ hắc ám, chỉ còn lại một ít đồ vật không hề có sức sống.

Nữ nhân viên phục vụ sau khi lưu lại một lá thư xin nghỉ việc liền rời đi, ngay cả tiền lương tháng này cũng chưa lấy. Có lẽ, cô ta thật sự đã phát hiện ra đầu của tên bác sĩ kia. Bất quá không hề gì, đầu lâu đáng ghét kia đã bị hắn thiêu hủy tóe, nấu chín, lộ tất cả da và thịt, đập vỡ xương sọ, ném vào sông Ly Thông rồi.

Duy nhất khiến hắn cảm thấy tiếc nuối, là hắn không còn một món đồ chơi để phát tiết lửa giận nữa.

Thế nhưng, hắn thật sự còn cần phải phát tiết sao?

Hết thấy đều là âm mưu. Cái gọi là tình yêu, bất quá chỉ là ảo giác hắn tự mình đa tình mà thôi. Hắn chỉ là một con cờ để người chế ngự, cho dù hôm nay “Ánh sáng thành phố” đã trở thành một vị thần bảo hộ cho thành phố này!

Hắn cũng không hận cô, thậm chí ngay cả dự vọng tìm kiếm cô cũng không có, đừng nói chi là đuổi theo hỏi vấn đề buồn cười kia.

Em tới cùng, có yêu anh không?

Hắn mất đi cô, nhưng chiếm được danh hào vạn người chú mục — Ánh Sáng Thành Phố.

Danh hào biết bao vang dội, nóng cháy, mãnh liệt, chứa khí thế cường đại và tinh thần trọng nghĩa không thể phủ nhận.

Cô nếu không hôn mê, nhất định đã từng nghe đến “Ánh sáng thành phố”.

Nếu có một ngày có thể gặp lại, hắn sẽ bình tĩnh đối diện với cô, cảm tạ cô từng trong cuộc sống của mình sắm vai một nhân vật vô cùng quan trọng. Hết thấy dâng tặng hết cho cô, nhưng hắn không hề hối hận. Cô đã kích thích một mặt nội tâm mạnh mẽ của hắn, cho hắn biết mình không những được đặt chân tại thành thị này, mà còn có thể thay đổi nó.

Có lẽ cô sẽ thất vọng, bởi vì cô biết rõ, hắn đã vượt xa khỏi hình tượng cô cố gắng đắp nặn thành.

Đột nhiên có người nhẹ nhàng gõ vào cánh cửa cuốn. Hắn ngẩng ra, lập tức từ trong ảo tưởng đắm chìm tỉnh táo lại.

Sẽ là ai đây? Cảnh sát kia?

Hắn lần đầu tiên đối với việc giết người cảm thấy một tia hối hận. Cô cũng không phải người thực vật, có lẽ lần ngã sấp xuống đó, là cô cố ý gây ra. Dẫn dắt khiến hắn giết chết cô gái vô tội kia, cũng là một trong những kế hoạch của cô.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, thuận tay nhắc lên một giá nền bằng đồng trên bàn, giấu ở phía sau, đi tới bên cạnh cánh cửa cuốn. Sau lớp cửa thủy tinh dày, một cậu thiếu niên đáng vẻ học sinh, ôm vài cuốn sách, hiểu kỳ đánh giá quán ăn phía sau hắn.

“Ông chủ, hôm nay có kinh doanh không?”

Hắn sửng sốt một chút, đột nhiên nở nụ cười.

“Kinh doanh.”

Tại sao lại không chứ? Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, luồng sáng nọ còn phải tiếp tục chiếu sáng thành phố này.

Hắn mở cửa tiệm, để khách tiến vào. Nhanh chóng lên lầu rửa mặt xong xuôi, ăn mặc chỉnh tề, sau đó bưng lên cho khách chén cafe đầu tiên của ngày hôm nay. Sau khi nở nụ cười thân thiết, hắn nhìn cái bàn ở góc đông bắc đã phủ bụi từ lâu nọ, đưa tay cầm lấy bảng “Đặt chỗ” ném ở trên quầy.

Khách trong quán dần dần đông lên, chủ yếu là học sinh đến đây ôn tập thi cuối kỳ, thỉnh thoảng có người đứng dậy đến giá sách tra tìm sách tham khảo. Mùi cafe và điểm tâm ngọt tràn ngập trong phòng ăn, kèm

theo thanh âm lật giấy cùng vài tiếng thầm thì khe khẽ của các đôi tình lữ, một bầu không khí yên tĩnh an lành.

Hắn ngồi sau quầy bar, nhìn cái bàn góc đông bắc nọ, một người đàn ông trung niên đầu hói một nửa đặt trước mặt một quyển tác phẩm tâm lý học thật dày vất óc suy nghĩ.

Hắn cười cười, quay đầu mở trang mạng, bắt đầu cẩn thận xem.

Đối tượng kế tiếp sẽ bị “Ánh sáng thành phố” thiêu rụi, sẽ là ai đây?

Di thể của Liêu Á Phàm sau khi hoàn tất kiểm nghiệm, loại bỏ các loại khả năng tử vong khác. Ngày thứ năm sau khi phát sinh án, di thể được hỏa táng. Thai Vĩ từng muốn giúp Phương Mộc thu xếp một tang lễ, các thành viên sở cảnh sát, thị cục và tổ chuyên án cũng rất ủng hộ. Phản ứng của Phương Mộc lại rất lạnh nhạt. Người cũng đã chết, kẻ còn sống có bị thống, có hoài niệm thể nào đi nữa cô bé nào có thể cảm nhận được nữa đâu?

Phương Mộc muốn nhận tro cốt của Liêu Á Phàm, nhưng lại bị chị Triệu kịch liệt phản đối. Ngày hỏa táng đó, chị Triệu cơ hồ khóc đến hôn mê. Hủ tro cốt nóng hổi mới vừa đến tay, chị đã sống chết ôm vào trong ngực, không cho phép bất luận kẻ nào chạm vào nó.

“Cậu đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa.” Chị Triệu nhìn Phương Mộc vẻ mặt cầu xin, hung hăng lại kiên quyết, “Á Phàm không có bất cứ quan hệ nào với cậu. Con bé là con của tôi, vĩnh viễn là của tôi!”

Cậu chưa từng yêu cô bé, thì hãy để người yêu cô bé cùng một chỗ với cô bé.

Từng yêu, hay chưa từng yêu, đó cũng là vấn đề Phương Mộc vẫn luôn vướng mắc mấy ngày qua. Anh cố gắng tìm tòi trong trí nhớ một vài nét gì đó có thể giảm bớt áy náy của anh, song, vẫn chỉ là phí công.

Anh không khiến cho Liêu Á Phàm cảm nhận được cảm giác tình vợ chồng dù chỉ là mảy may, đối thoại lần cuối cùng của hai người, cũng chấm dứt bằng sự chỉ trích của Phương Mộc.

Liêu Á Phàm đến chết cũng không thể nhận được tình yêu của Phương Mộc, cho dù là sự tín nhiệm tối thiểu.

Loại rối rắm này khiến cho Phương Mộc trước sau bị vây trong một loại trạng thái hoảng hốt. Anh giống như một cái xác không hồn, ngây ngây ngơ ngơ sống trong căn hộ nhỏ một phòng kia. Chân không bước ra khỏi cửa. Mỗi ngày ngoại trừ vất óc tìm tòi trong ký ức, thì chỉ có ngủ. Ít khi ăn gì. Mỗi lần từ trong mơ tỉnh dậy, anh đều có vài phút tưởng rằng Liêu Á Phàm còn đang trong căn nhà này — Đang trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, hoặc đang trong phòng ngủ tỉnh tề trang điểm. Thậm chí lúc anh đang đầu óc mơ màng đến phòng vệ sinh, còn theo thói quen mà gõ cửa, chờ đợi giọng nữ bực mình kia: “Có người! Đợi lát nữa đi!”

Song, đáp lại anh chỉ có một mảnh tịch mịch, thẳng đến khi anh thông tay đứng ở cửa, tỉnh táo lại một chút.

Có lẽ mỗi lần ngủ, đều là một quá trình sinh tử luân hồi. Khi mở mắt, hết thấy tựa như sơ sinh. Sau đó, người sống phải chậm rãi tìm tòi từng mảnh nhỏ ký ức, không tình nguyện mà ghép lại. Hít sâu một hơi, ra vẻ kiên cường mà đối diện với hiện tại đột ngột ảm đạm.

Biên Bình cho Phương Mộc được nghỉ dài hạn, mỗi ngày còn gọi điện ân cần thăm hỏi, song, bất kể anh ta hỏi thế nào, câu trả lời của Phương Mộc vĩnh viễn chỉ là “Ừ”, “À”. Song đơn giản đáp lại như vậy vẫn làm cho Biên Bình cảm thấy an tâm một chút. Anh ta vô cùng hiểu rõ người kia, chỉ cần anh không đi giết người, hoặc không bị người giết chết, đó chính là vô cùng may mắn rồi.

Người cũng không ngừng lo lắng như Biên Bình, còn có Thai Vĩ. Sau tan tầm lại đến nhìn xem Phương Mộc, cơ hồ thành việc mỗi ngày y nhất định phải làm. Mặc dù mỗi lần nhìn thấy Phương Mộc, anh đều cùng một bộ dáng — Dựa vào trên ghế sofa ngồi ngơ ngẩn, hoặc chậm rãi dạo bước trong phòng, trong tay mang theo một liều thuốc lá cơ hồ đã cháy trụi. Song, Thai Vĩ vẫn cho rằng việc mình đến thăm là vô cùng cần thiết: Nếu không phải y mang thức ăn sang đây, hơn nữa còn nhìn anh ăn một ít, Phương Mộc sẽ để mình chết đói trong nhà.

Tối hôm nay, Thai Vĩ lại đứng giờ tới. Y gõ cửa hồi lâu, Phương Mộc mới ra mở cửa. Để y vào nhà rồi, Phương Mộc mặt không chút thay đổi xoay người trở lại bên sofa ngồi xuống, bước chân phù phiếm, cả người tựa hồ đang bay bổng.

Thai Vĩ vừa vào cửa, đã ngửi được một cỗ mùi thiu gay mũi. Y cau mày, nhìn thấy trên bàn còn bày bánh sủi cảo và thịt bò trộn hôm qua y mang tới. Y nhìn Phương Mộc, trang phục người nọ giống ngày hôm qua như đúc, vừa nhìn liền biết chưa hề thay quần áo, cũng chưa ăn gì.

“Anh nói này,” Thai Vĩ trầm ngâm một chút, chậm rãi mở miệng nói, “Cậu phải ra ngoài một chút đi.”

Phương Mộc không chút phản ứng, như cũ ngơ ngác nhìn phía trước, không chút nhúc nhích.

“Cậu còn tiếp tục như vậy, chỉ có hai loại kết quả.” Thai Vĩ cầm áo khoác Phương Mộc lên ném trên người anh, “Cậu sẽ tự bức mình phát điên, cậu sẽ đem cả chúng tôi bức đến phát điên.”

Từ “chúng tôi” này, vừa có Thai Vĩ, vừa có Mễ Nam.

Sau đêm hôm đó, Mễ Nam ngay cả một cú điện thoại cũng chưa từng gọi cho Phương Mộc, nhưng mỗi ngày lại gọi điện cho Thai Vĩ, hỏi tình hình của Phương Mộc.

Cô đã biết, nếu không phải Phương Mộc nghĩ lầm Giang Á sẽ xuống tay với mình, Liêu Á Phàm có lẽ sẽ không chết.

Sau thời gian dài suy đoán và rối rắm tới nay, Mễ Nam rốt cuộc đã biết địa vị của mình trong cảm nhận của người đàn ông này. Song, cô chưa kịp hiểu rõ loại hạnh phúc và hoan hỉ này. Bởi vì, đáp án này chính là dùng sinh mệnh của cô gái kia để đổi lấy.

Mễ Nam không hướng Phương Mộc xin lỗi, càng không trách cứ anh. Mà cơ hồ cố chấp một lần lại một lần kiểm nghiệm tất cả dấu vết lấy được từ phòng tiện ích của bệnh viện. Mấy ngày mấy đêm, không ngừng không nghỉ.

“Đừng cô phụ chúng tôi.” Thai Vĩ nhẹ nhàng nói, “Đặc biệt là Mễ Nam, cô ấy đã sắp phát điên rồi.”

Cái tên này khiến vẻ mặt Phương Mộc hơi có biến hóa, sắc mặt hiện ra thần sắc hối hận và bi thống đan xen. Song, vài giây sau, anh vẫn gạt đầu.

Ngồi trong quán ăn nhỏ dưới lầu, Thai Vĩ liên tiếp gọi mấy món thịt rau. Sau đó, trong lúc đợi mang thức ăn lên, y lấy ra một tập văn kiện đưa cho Phương Mộc.

“Kết quả kiểm tra DNA đã có, thi thể không đầu nọ quả thật là bác sĩ kia.” Thai Vĩ thấp giọng nói, “Người nhà nạn nhân cũng đã xác nhận điểm này.”

Phương Mộc tiếp nhận xấp văn kiện, ngẩng đầu nhìn Thai Vĩ.

Thai Vĩ biết ý tứ của anh, bất đắc dĩ lắc đầu: “Có động cơ, nhưng không có chứng cứ.”

Một chút ánh sáng vừa mới dấy lên trong mắt Phương Mộc lại ảm đạm xuống, anh không mở xấp văn kiện ra, trực tiếp ném trên mặt bàn.

“Cậu yên tâm, anh sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.” Thai Vĩ nhìn thấy bộ dáng Phương Mộc, tâm trạng không đành lòng, “Anh đây nửa đời sau cái gì cũng không làm nữa, phải giúp cậu báo thù này.”

“Không đơn giản vậy đâu.” Một lúc lâu sau, Phương Mộc lắc đầu, “Anh không hiểu được hấn đâu.”

“Anh không cần hiểu hấn. Anh chỉ muốn cạy miệng hấn là được.” Trên mặt Thai Vĩ hiện ra biểu tình cay nghiệt hiếm có, “Cậu đừng xem thường thủ đoạn của anh.”

Phương Mộc nhìn chằm chằm vào Thai Vĩ, bỗng dưng mở miệng nói: “Từ ngày đầu tiên em bắt đầu làm cảnh sát, anh đã nói với em, em không thích hợp làm cảnh sát.”

Phương Mộc đột nhiên nhắc tới việc này, khiến Thai Vĩ cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Y trợn mắt nhìn Phương Mộc, một lúc lâu sau mới đáp: “Đúng.”

“Tại sao?” Phương Mộc lập tức chất vấn, “Tại sao anh nghĩ em không thích hợp làm cảnh sát?”

“Chính trong lòng cậu rất rõ ràng.” Thai Vĩ nhìn quanh bốn phía, đề thấp thanh âm, “Nếu cậu nghĩ khó có thể giải quyết vấn đề này bằng pháp luật, cậu sẽ chọn dùng phương thức của chính mình.”

“Cho nên anh lo lắng em sẽ đi giết Giang Á.” Phương Mộc suy nghĩ một chút, lại hỏi, “Cho nên anh mỗi ngày đều theo em?”

“Đúng!” Thai Vĩ có chút bức, “Tôn Phổ, Kim Vĩnh Dụ, cha con Lương Tứ Hải —— Còn cần anh kể tiếp không?”

Phương Mộc không nói, chỉ lẳng lặng nhìn Thai Vĩ.

“Anh không muốn nói việc này.” Thai Vĩ phát tay để phục vụ viên bưng đĩa đi tới lui về, “Thế nhưng, cậu là anh em của anh. Cậu sẽ không vĩnh viễn may mắn mãi như vậy, anh không thể để cho cậu tự đem mình mắc vào.”

“Vậy còn anh?” Phương Mộc đột nhiên hỏi ngược lại, “Đối với cảnh sát mà nói, tra tấn bức cung và giết người có gì khác nhau sao?”

Thai Vĩ nhất thời nghẹn giọng. Đích xác, vô luận là tra tấn bức cung hay giết người, đều là hành vi làm trái với phẩm đức chức nghiệp của cảnh sát.

“Nhưng mà.” Thai Vĩ có chút không phục, vội vàng giải thích, “Việc này sao có thể nói nhập làm một được.”

“Đây đều là một chuyện.” Phương Mộc bình tĩnh nói, “Em vô cùng cảm tạ anh, em đồng dạng cũng không thể đem anh mắc vào.”

Anh đột nhiên bắt lấy tay của Thai Vĩ, khí lực cực lớn, cơ hồ túm Thai Vĩ một cái lão đảo.

“Mặc kệ anh có nhận hay không, em hiện tại cũng đã là cảnh sát. Anh nhớ kỹ ——”

59. Chương 25 - Phần 02

Phương Mộc nhìn chăm chăm đôi mắt Thai Vĩ, nhấn mạnh từng chữ: “Cho dù em có chết, em cũng là cảnh sát!”

Đúng vậy, tôi tên là Phương Mộc, tôi là cảnh sát.”

Đây là lựa chọn của anh, nhưng không phải vì cái gọi là rung động với sứ mệnh cảnh sát. Thuộc tính tự nhiên của chức nghiệp này đã quyết định anh tất phải qua lại không ngớt giữa hai bờ quang minh và hắc ám. Hoàn toàn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc, không làm được cảnh sát tốt. Nghe mặc dù rất hoang đường, lại là sự thật trong lòng mỗi một người cảnh sát đều rõ ràng.

Phương Mộc sở dĩ lựa chọn phương thức dựa vào cảnh sát chấm dứt sự tình này, là bởi vì Giang Á.

Vụ nổ thôn Đại Liễu đã phát sinh gần một tháng. Cái tên Nhâm Xuyên này sớm đã dần dần phai nhạt đối với sự quan tâm của công chúng, mà nhiệt độ của “Ánh sáng thành phố” chẳng chút nào giảm xuống. Hắn đã hoàn toàn kích thích sự hung ác của thành phố này. Trong tiếng nói chuyện hăng say khắp đầu đường cuối ngõ, giết chóc, tựa hồ đã trở thành cách duy nhất để thực hiện chính nghĩa và công bằng.

Làm chuyện xấu, sẽ phải chết!

Người trong thành phố này đang lâm vào trong cảm giác thỏa mãn và cuồng nhiệt trước nay chưa từng có. Đúng vậy, nơi này có một luồng sáng, có một vị thần, có một lưỡi hái tùy thời sẽ vung hướng đầu của kẻ ác. Hắn là chính nghĩa, cường đại, đồng thời lại thần bí. Mỗi người đều trở nên dè dặt, thận trọng từ lời nói đến việc làm, sợ chính mình trở thành mục tiêu kế tiếp của “Ánh sáng thành phố”.

Mỗi người lại đều trở nên trắng trợn, tựa hồ muốn đem hết thảy oán khí góp nhặt từ xã hội này phát tiết ra. Sợ cái gì? Có “Ánh sáng thành phố”! Hắn là của chúng ta, là của mỗi người chúng ta.

Người còn dám khi nhục ta giống như trước nữa không?

Mỗi người đều mở to hai mắt tìm tòi một tí tí “tội ác” trong cái thành phố này, tựa như con chuột, chỉ thích những góc âm u ẩm ướt, dơ bẩn thấp hèn. Một khi tự nhận có phát hiện gì, liền không thể chờ được mà trắng trợn thông báo. Mạng, báo chí, đường dây điện thoại nóng của đài truyền hình — Phạm vi truyền bá càng lớn càng tốt.

Thành phố C biến thành một thùng rác cực lớn, đủ những cái gọi là đáng ghê tởm giống như uế vật bốc mùi dưới đáy hòm, hết thấy đều bị lật tung lên.

Cái ác bị phóng đại vô tận, cái thiện bị nghiền nát thành cặn bã.

Mỗi người đều đang chờ mong, chờ mong tài xế lái taxi nọ từ chối đón khách, người bán hàng rong rao bán thực phẩm không an toàn, những lời nói độc ác hướng về phía công chức, nhân viên bảo hiểm miệng đầy lời nói dối. Tất cả đều chết dưới dao mổ của “Ánh sáng thành phố”. Mà chính bọn họ, lại hy vọng trở thành một đoạn lưỡi dao sắc bén trên con dao mổ này.

Dưới cái nhìn của Phương Mộc, Giang Á giết chết, không chỉ có Ngụy Minh Quân và Khương Duy Lợi, mà là sự thiện lương và hy vọng của thành phố này. Hẳn khiến ọi người trong thành phố này, đều lột xác thành dã thú chỉ có cừu hận.

Lấy bạo chế bạo? Không, không được.

Chỉ có trời mới biết Phương Mộc muốn giết chết Giang Á bao nhiêu! Thế nhưng, đây chẳng qua là dùng một loại hành vi ác thay thế một loại hành vi ác khác. Một con dã thú tiêu diệt một con dã thú khác. Thật giống như sư tử ăn tươi linh cẩu vậy.

Việc này chẳng thay đổi được chút nào thành phố đã biến thành rừng rậm này.

Nếu muốn làm ọi người của cái thành phố này biết cái gì mới là chính nghĩa chân chính, khôi phục sự an lành và yên ổn của nơi này, chỉ có một luồng sáng khác.

Phương Mộc cúi đầu nhìn thẻ cảnh quan trong tay, cảnh huy khảm nam trên đó, rạng rỡ chiếu sáng.

Tôi tên là Phương Mộc. Tôi là một cảnh sát. 32 tuổi. Tôi có lẽ có thể sống đến 60 tuổi, 70 tuổi, hoặc lâu hơn. Mặc kệ tôi có thể sống bao lâu, trong những năm tháng cuối đời chỉ có một việc có thể làm.

Dựa vào danh nghĩa của cảnh sát, dập tắt luồng cường quang nọ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Học Vũ gọi điện thoại sang, đầu tiên là cẩn thận hỏi tình hình khôi phục của Phương Mộc, sau đó thông báo anh đến cục dự họp.

8h55', Phương Mộc đi xe đến. Vừa vào đại sảnh tòa nhà văn phòng, liền nhìn thấy Mễ Nam đang ngồi trên ghế dài bên tường, không hề nhúc nhích mà nhìn quanh cửa vào.

Nhìn thấy Phương Mộc tiến đến, Mễ Nam khẩn trương đứng dậy, tựa hồ không biết nên chào đón, hay đứng tại chỗ.

Bốn mắt đụng nhau, trong lòng Phương Mộc lại đau xót. Anh tận lực bình ổn tâm tình của mình, miễn cưỡng hướng cô lộ ra một nụ cười.

Nụ cười này khiến Mễ Nam có chút dừng khí, cô đi tới, không ngừng quan sát khuôn mặt Phương Mộc.

“Anh ổn chứ?”

“Ừ.” Phương Mộc ngắn gọn trả lời, lăm lăm đi tới cạnh thang máy, đưa tay ấn nút.

Mễ Nam có chút khó xử, nhìn anh, chỉ có thể lẳng lặng cùng anh chờ thang máy.

Thang máy vừa xuống lầu một, Phương Mộc xoay bước tiến vào, Mễ Nam cũng đi theo. Sau khi Phương Mộc đè xuống nút số 4 thì ngẩng đầu nhìn số liệu không ngừng biến hóa trên màn hình, cũng không có ý muốn nói chuyện gì nữa.

Từ lâu một đến lâu bốn, bất quá chỉ trong vài giây. Đối với hai nam nữ trầm mặc này mà nói, lại dài đằng đẳng như mấy tiếng đồng hồ. Theo một tiếng “ding” nho nhỏ, thang máy dừng ở lầu bốn. Phương Mộc

không đợi cửa thang máy mở ra liền đề xuống nút mở cửa, vừa muốn ra ngoài, chợt cảm thấy ống tay áo bị Mễ Nam túm lấy.

Phương Mộc xoay người, nhìn thấy hai mắt Mễ Nam đã rưng rưng.

“Em không biết nên nói gì với anh. Em cũng biết, em có nói gì cũng vô ích.” Nước từ trong mắt Mễ Nam tí tách rơi xuống, “Em chỉ muốn nói cho anh biết, em vô cùng vô cùng khổ sở.”

Phương Mộc muốn cười cười với cô, biểu tình trên mặt lại so với khóc còn khó coi hơn, anh nhẹ nhàng mở tay Mễ Nam ra, xoay người đi ra ngoài.

Phân cục trưởng sớm đã chờ trong phòng hội nghị, nhìn thấy Phương Mộc tiến đến, chủ động quăng một điều thuốc qua, lại tự mình giúp anh châm lửa.

“Đáng lẽ phải cho cậu nghỉ ngơi thêm vài ngày.” Phân cục trưởng mang theo áy náy nói, “Bất quá, sự tình liên quan đến vị hôn thê của cậu, cho nên tôi nghĩ cậu ở đây thì tốt hơn.”

Thành viên tổ chuyên án lục tục đi vào phòng hội nghị, bất kể quen biết hay không, đều muốn đi lên cùng Phương Mộc tán gẫu vài câu, trong đó không thiếu những lời khuyên bảo an ủi. Phương Mộc ứng phó vài người xong rất nhanh cũng không muốn mở miệng nữa. Anh hiểu thiện ý của mọi người, nhưng không muốn dùng bộ dạng người bị hại, lại càng không muốn tâm tình của mình ảnh hưởng đến những người khác.

Toàn thể nhân viên sau khi đến đông đủ, phân cục trưởng tuyên bố mở họp.

Nội dung chủ yếu của hội nghị là tổng hợp, phân tích đầu mối và tin tức thu được thời gian trước, đồng thời tiến hành thông báo tình tiết vụ án Liêu Á Phàm bị hại.

Toàn bộ ý tưởng là: Huy động hết thủy lực lượng có thể huy động, sưu tập hết thủy đầu mối có khả năng, thu hoạch hết thủy chứng cứ có khả năng, tuyệt đối không buông tha “Ánh sáng thành phố”.

Nếu như nói người bị hại trước đó phần nhiều được gọi là “Ác nhân” khiến cảnh sát có chỗ sao lãng, lúc này đây, nạn nhân là người thân của cảnh sát, đây là việc trăm triệu lần không thể dễ dàng tha thứ.

Tổ chuyên án đã phái cảnh lực đến nơi ở trước của Giang Á tại thôn La Dương cũ tiến hành lục soát, thu được một bộ hài cốt và vật chứng chắc chắn. Các bộ phận triển khai kiểm tra và giám định bộ hài cốt và vật chứng, đồng thời, đã chuẩn bị sẵn sàng hướng Viện kiểm sát nhân dân tối cao đưa ra đơn xin, đối với bản án đã hết thời gian hiệu lực truy tố triển khai điều tra.

Đối với Ngụy Ngụy đã phát lệnh truy nã, đang triển khai truy bắt toàn lực trong phạm vi toàn tỉnh. Qua điều tra, Ngụy Ngụy từ giữa năm 2004 đến năm 2007 học tại đại học J, nỗ lực học tiến sĩ nghiên cứu sinh. Trong ba năm này, Ngụy Ngụy nhiều lần đi đến cục công an thành phố J điều tra nghiên cứu, hoài nghi cô ta nhân cơ hội này trộm toàn bộ tư liệu hồ sơ vụ án Tôn Phổ. Căn cứ tình huống hiện có, khả năng tố cáo Ngụy Ngụy xúi giục Giang Á giết người cực thấp, nhưng mục đích của cảnh sát cũng không dừng lại ở đây, mà hy vọng Ngụy Ngụy đứng ra xác nhận Giang Á, bởi vì cô ta là nhân chứng duy nhất trong vụ án mạng liên hoàn “Ánh sáng thành phố” này.

Về phần vụ án Liêu Á Phàm bị hại ở Bệnh viện nhân dân thành phố, lại không tìm ra manh mối và tiến triển. Mặc dù mọi người đều biết hung thủ chính là Giang Á, lại vì không có chứng cứ tương quan, không cách nào tiến thêm một bước triển khai hoạt động điều tra.

Cảnh sát phân cục Thiết Đông đã chuyển giao vụ án nam thi không đầu cho tổ chuyên án. Cảnh sát rất hoài nghi Giang Á bắt đầu hành động từ vụ án nam thi không đầu, dự định đem vụ án này và vụ án Liêu Á Phàm bị hại gộp vào trong án mạng liên hoàn “Ánh sáng thành phố” cùng xử lý.

Nhìn như đánh trống khua chiêng, tuần tự tiến hành, nhưng cảnh sát từng bước áp sát hoạt động điều tra có lẽ chỉ có thể đi đến đây. Vấn đề mấu chốt là không có chứng cứ. Cho dù Viện kiểm sát nhân dân tối cao đã phê chuẩn điều tra lần nữa vụ án mạng thôn La Dương cũ, chỉ dựa vào hồi ức và lời chứng đã qua hai mươi mấy năm của nhân chứng, khả năng khóa được Giang Á vẫn cực kỳ nhỏ. Chứng minh Cầu Đản chính là Giang Á, cũng không thể chứng minh chính hắn đã xuống tay giết chết cha mình. Cho dù ở thôn

La Dương cũ phát hiện thuốc nổ amoni nitrat cùng nhận định với thuốc nổ của vụ án thôn Đại Liễu, vẫn tiếp tục rơi vào hoàn cảnh khó khăn chứng cứ không đủ.

Lựa chọn còn lại cho cảnh sát chỉ có một: Cố thủ canh phòng nghiêm ngặt, tiến hành giám thị toàn phương vị đối với Giang Á. Thứ nhất có thể ngăn chặn hấn động thủ giết người lần nữa; Thứ hai, nếu Giang Á lại cố chấp gây án, cũng tương đương với việc cung cấp cho cảnh sát thêm cơ hội tìm kiếm sơ hở.

Chẳng qua, Giang Á đối với tình cảnh trước mắt của mình sớm đã biết rõ trong lòng, trong thời gian ngắn hấn còn có thể gây án sao? Nếu “Ánh sáng thành phố” quyết định từ nay về sau mai danh ẩn tích, giám thị nghiêm mật của cảnh sát có thể duy trì bao lâu? Còn nữa, cho dù hấn có gan gây án lần nữa, từ kỹ thuật phạm tội dần thuần thực và tố chất tâm lý càng cường đại ngày đó đến xem, tỷ lệ hấn lưu lại sơ hở có được bao nhiêu đây?

Loại lựa chọn này chỉ do bất đắc dĩ.

Trong hội nghị, không ít người len lén liếc về phía Phương Mộc, bởi vì từ tình huống hiện có đến xem, khả năng báo thù rửa hận cho Liễu Á Phàm rất nhỏ. Song, sắc mặt Phương Mộc trước sau vẫn bình tĩnh, không nói một lời.

Nếu mục tiêu nửa đời sau chỉ có một người, một chuyện, sớm hay muộn, có quan hệ gì đâu?

Đây có tính là mục tiêu sống rõ ràng, hoặc nói, có phương hướng sống rõ ràng hay không? Nghe tựa hồ là chuyện tốt, thế nhưng nếu phát sinh trên người bạn bè tốt nhất, cái này gọi là cố chấp!

Nhưng, nếu không cố chấp như vậy, anh sẽ không còn là Phương Mộc nữa.

Thai Vĩ nắm vô lăng, như có điều suy nghĩ mà nhìn chằm chằm đèn đỏ phía trước.

Trong đối thoại một ngày trước đó, Thai Vĩ đã đại khái đoán ra được dự tính của Phương Mộc. Dựa vào hiểu biết của y đối với Phương Mộc, khuyên bảo anh, căn bản không có khả năng. Việc duy nhất có thể làm cho Thai Vĩ cảm thấy an ủi chính là, lúc này đây, Phương Mộc tựa hồ sẽ không áp dụng thủ đoạn quá khích. Song, một người đàn ông ba mươi tuổi đầu như vậy, sẽ vượt qua quãng đời còn lại của mình trong cừu hận sao?

Thai Vĩ cảm thấy đáng tiếc, không phải vì Phương Mộc nhận thức được giới hạn của thiên phú, chỉ là vì cậu ta là bạn của mình. Y rất muốn vì Phương Mộc làm chút gì đó, nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Đang miên man suy nghĩ, Thai Vĩ chợt nghe được một tiếng thét chói tai, ngay sau đó, tiếng hô hoán sợ hãi của một người phụ nữ truyền vào trong tai.

“Người làm gì vậy. Mọi người mau tới đây, cướp túi rồi.”

Thai Vĩ vừa vô thức quay đầu nhìn, liền thấy một người phụ nữ khoảng 40 tuổi đang từ trong một chiếc limousine ló đầu ra, chỉ vào phía trước kêu to. Theo hướng tay cô ta chỉ, Thai Vĩ nhìn thấy một thanh niên ôm một túi xách nữ tinh xảo, đang khéo léo xuyên qua dòng xe cộ, hướng về phía giao lộ cách đó không xa chạy đi.

Thai Vĩ mắng một tiếng, đưa tay khởi động ô tô. Lúc này, trùng hợp đèn xanh sáng lên, dãy xe xếp hàng đều lặn bánh. Thai Vĩ nhắm chuẩn khoảng cách, dự định tăng tốc chuyển sang làn xe bên trái, mới vừa dẫm lên chân ga một chiếc BMW phía trước bên phải xe liền chuyển hướng không bật đèn báo, đột ngột chạy lên làn xe bên trái, cố gắng xuyên qua giao lộ trước. Thai Vĩ đang xem chừng hướng kẻ cướp túi chạy trốn, không kịp phanh xe, cứng rắn tông vào sườn sau xe BMW.

60. Chương 25 - Phần 03

Cơ hồ là cùng lúc, mặt sau lại truyền đến một trận tiếng phanh ma sát chói tai, lại “rầm” một tiếng, một chiếc xe Jeep Toyota khác đụng vào xe Thai Vĩ.

Thai Vĩ phát hỏa, hạ cửa sổ xe, quát với chiếc BMW: “Xe phía trước, tránh ra!”

Chủ xe BMW giựt cửa xe đi xuống, là một gã béo để đầu húi cua, mặc áo vét da chồn. Hắn đầu tiên là xem xét vị trí hai xe chạm nhau một chút, phát hiện cửa trái sau xe BMW đã lõm xuống. Hắn nhất thời phát hỏa, quay đầu mắng Thai Vĩ: “Đệt mẹ mày, mày mù hả?”

“Anh kia mau tránh ra, tôi là cảnh sát.” Thai Vĩ không thèm cùng gã nhiều lời, móc ra thẻ cảnh quan vẫy về phía gã, “Tôi đang chấp hành nhiệm vụ.”

“Cảnh sát thì giỏi lắm hả?” Gã béo mạnh giật mở cửa xe Thai Vĩ, đưa tay kéo y, “Mày nói xem làm sao đây? Xe đó của tao hơn trăm vạn đấy!”

Thai Vĩ đẩy gã ra, ngẩng đầu nhìn hướng kẻ cướp túi chạy trốn, người nọ đã xuyên qua giao lộ, đang dọc theo vỉa hè một đường chạy như điên. Thai Vĩ nhảy xuống xe, dự định chạy đuổi theo, mới vừa cất bước, áo đã bị gã béo túm lấy, chỉ nghe một tiếng “xoẹt”, vải phần cổ áo khoác đã rách một đường.

“Con mẹ nó mày muốn chạy hả?” Gã béo như trước đây đưa không bỏ, “Ít nói nhảm, đèn xe cho bố mày trước đã!”

“Bên kia có tên cướp túi anh không thấy sao?” Thai Vĩ vừa vội vừa tức, “Tôi để xe ở đây, trở về sẽ xử lý!”

“Tao đây mặc kệ!” Gã béo như trước gắt gao túm lấy Thai Vĩ, “Mày đừng phải xe tao, phải bồi thường cho tao trước!”

Vài chiếc xe ven đường dừng lại xem náo nhiệt, người vây xem cũng càng ngày càng nhiều.

Thai Vĩ một bên cùng gã giằng co, một bên hướng kẻ cướp túi bên kia nhìn quanh, mắt thấy hắn đã nhảy lên yên sau một chiếc mô tô đậu ven đường, vọt chạy đi.

Thai Vĩ hoàn toàn phát hỏa, quăng tay gã béo ra rồi hung hăng đẩy gã một cái.

Tên béo bị đẩy một cái lảo đảo, sau kinh ngạc ngẩn ngui, lập tức rướn họng hô: “Cảnh sát đánh người rồi!” Miệng thì hô, người lại nhào đến, đổ ập về phía Thai Vĩ.

Thai Vĩ cuống quýt ngăn chặn, đầu và thân trên vẫn cứng rắn bị đánh trúng vài cái, trong lòng nhất thời nảy lên một cỗ tức khí. Y xem chuẩn cơ hội bắt được cổ áo và cánh tay của gã béo, xoay người nhấc háng, một cú quăng mạnh qua vai phóng gã béo té trên mặt đất.

Gã béo cơ hồ bị ngã đến không dậy nổi, dứ khoát nằm trên mặt đất chơi xấu, một bên giãy giụa lung tung, một bên hô lớn: “Cảnh sát đánh người rồi, ức hiếp nhân dân rồi, tông xe còn đánh người nữa.”

Thai Vĩ thở hổn hển, oán hận chỉ vào gã béo nói: “Con mẹ nó mày cầm miệng cho tao.”

Lời còn chưa dứt, trước mắt lại hiện lên vài đường sáng, còn kèm theo tiếng tanh tách. Trong lòng Thai Vĩ cả kinh, vô thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đám người vây xem, có mấy người đang cầm điện thoại di động chụp ảnh, trong đó một thanh niên đang dùng điện thoại di động quay về phía y, hiển nhiên là đang quay phim.

“Đừng chụp nữa, có gì hay ho mà chụp” Thai Vĩ càng phát hỏa, “Thu hồi tất cả điện thoại!”

Người thanh niên không phục, cãi lại nói: “Cảnh sát thì có thể tùy tiện đánh người hả?”

“Hắn đang gây trở ngại công vụ!” Thai Vĩ tiến lên đoạt lấy di động của cậu ta, “Cậu làm rõ tình huống trước rồi hãy nói!”

Biểu hiện của thanh niên so với gã béo còn khoa trương hơn, một bên tránh né, một bên hét lên như heo bị thọc tiết: “Người đầu mau tới đây, cảnh sát đánh người rồi, cảnh sát cướp đồ rồi.”

“Thật quá vô lý mà!”

“Ai cho anh ức hiếp quyền lợi của nhân dân?!”

“Đụng xe còn đánh người, tạt xấu thành quen!”

“Sợ cái gì? Chúng tôi là người đóng thuế, các người đều là chúng tôi nuôi đó hiểu không.”

Hiện trường nhất thời một mảnh hỗn loạn.

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, trong hình ảnh video, Thai Vĩ chỉ tay vào ống kính, cổ áo bị kéo rách khoát trên vai, vẻ mặt hung ác, mắt trừng muốn nứt ra.

Hơn nửa ngày, anh mới khôi phục lại tinh thần, lật xem bình luận dưới video. Đoạn video tên Tông xe lại đánh người: trưởng phân cục cảnh sát nào đó của thành phố C quát tháo ngay trên đường này vô cùng nóng trên trang mạng video nổi tiếng trong nước, lượt người xem đã đạt đến hơn mười vạn người, là một trong những video đứng đầu mấy ngày qua. Phương Mộc vào xem một trang bình luận, chỉ nhìn hai trang, đã thấy cái tên quen thuộc kia.

“Còn chờ gì nữa? ‘Ánh sáng thành phố’ hãy ra tay đi, loại cảnh sát bại hoại này chết một mạng bớt một tên!”

Phương Mộc càng tiếp tục tìm về sau, người hô hào “Ánh sáng thành phố” giết chết Thai Vĩ càng nhiều. Ngồi im trong chốc lát, anh châm một điếu thuốc, yên lặng hút hết, sau đó đứng dậy cầm lấy cốc nước, đi tới trước máy nước lọc ở góc tường rót nước nóng.

Lá trà xanh biếc trong túi lọc xoay tròn, từng chút giãn ra, phảng phất như đoá hoa chập chờn theo gió.

Đột nhiên, Phương Mộc nâng cốc nước hung hăng ném về phía vách tường, sau một tiếng xoảng vang giòn, cốc nước biến thành một đồng vụn thủy tinh, trên vách tường xuất hiện một mảng nước lớn, lá trà chưa kịp ngấm xong chỉ dừng lại trên tường chốc lát, không cam lòng mà rơi xuống từng mảnh.

Phương Mộc không ngờ tới thời khắc quyết định đến nhanh như vậy, càng không nghĩ tới cư nhiên là y.

Trải qua vài lần phạm tội thành công đã có kinh nghiệm, năng lực phạm tội và tổ chức tâm lý của “Ánh sáng thành phố” đã vượt xa tội phạm hình sự bình thường. Đặc biệt vụ nổ thôn Đại Liễu, hắn đã lựa chọn thẩm phán Nhâm Xuyên làm mục tiêu gây hại, cũng chọn dùng phương thức phát sóng trực tiếp hiện trường để công khai quá trình phạm tội của chính mình. Nguyên vọng mãnh liệt của “Ánh sáng thành phố” cố gắng dùng cách phạm tội dẫn phát hiệu ứng chấn động đã vô cùng rõ ràng. Dưới sự thúc đẩy của loại tâm tính này, “Hành vi ác” bình thường đã không đáng lọt vào mắt hắn nữa, càng đừng nói đến hứng thú tiến hành “trừng phạt”. Nếu hắn dự định xuống tay lần nữa, mục tiêu nhất định có thân phận đặc thù, có thể thỏa mãn đầy đủ dục vọng khiêu chiến của hắn, mà lại có thể thể hiện năng lực phạm tội cường đại của bản thân.

Tỷ như một cảnh sát.

Phương Mộc lắng lắng ngồi, một điếu tiếp một điếu hút thuốc, ánh mắt thủy chung rơi vào mảng nước đọng đang dần khô cạn nọ, thẳng đến khi vách tường khôi phục lại diện mạo vốn có.

Anh dụi tắt một điếu cuối cùng, phủ thêm áo khoác, mới vừa cất bước, liền giẫm phải một mẩu lá trà đã khô. Tiếng rảng rắc rất nhỏ từ lòng bàn chân truyền ra. Nhấc chân lên, phiến lá xanh biếc đã hoàn toàn nát vụn.

Phương Mộc chợt cười cười.

Một giờ sau, phân cục trưởng ngồi bên cạnh bàn làm việc, kinh ngạc nhìn Phương Mộc.

“Cậu lặp lại một lần nữa xem?”

“Tôi cần một khẩu súng.” Sắc mặt Phương Mộc bình tĩnh, nhấn rõ từng chữ.

“Tại sao?” Phân cục trưởng nhìn Phương Mộc từ trên xuống dưới, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc, “Thằng nhóc cậu sẽ không làm việc gì ngốc nghếch đó chứ?”

“Sẽ không đâu. Nếu tôi muốn giết Giang Á, không cần súng cũng có thể làm được.” Phương Mộc nhẹ nhàng lắc đầu, “Tôi để Giang Á mất đi người phụ nữ hắn yêu nhất, cam đoan hắn sẽ trả thù tôi — Cho nên, tôi cần một khẩu súng phòng thân.”

“Ừm.” Vẻ mặt phân cục trưởng trầm tĩnh lại, “Nếu thật sự xảy ra chuyện, tôi hy vọng cậu cho chúng tôi biết trước tiên, đừng tùy tiện hành động.”

“Vâng, yên tâm.”

“Cần phải vài người bảo vệ cậu không?”

“Không cần.” Phương Mộc cười cười, “Tôi cũng chỉ là nghề vô căn cứ, hẳn chưa chắc dám xuống tay với tôi.”

Phân cục trưởng gật đầu, cầm lấy bút viết một mẫu giấy nhắn, đưa cho Phương Mộc.

Trong kho súng, nhân viên quản lý kiểm tra mẫu giấy nhắn kia mấy lần, ngẩng đầu hỏi Phương Mộc: “Muốn cái nào? 54, 77 hay 92?”

“Kiểu 92.” Phương Mộc lại bổ sung một câu, “Loại ổ xoay.”

Súng ngắn đặt trong bao súng dẹt kim, còn có hai hộp đạn. Phương Mộc cẩn thận kiểm kê xong, sau khi đăng ký, cảm ơn nhân viên quản lý, đem súng và đạn cẩn thận cất vào trong túi xách. Mới vừa quay người lại, liền nhìn thấy Dương Học Vũ đứng ở phía sau, trầm ngâm nhìn túi xách căng phồng trên người mình.

Phương Mộc hướng anh ta gật đầu một chút, đi vòng qua trước anh ta. Dương Học Vũ lại túm lấy Phương Mộc, nhẹ giọng hỏi: “Có cần hỗ trợ hay không?”

Phương Mộc lắc đầu: “Không cần, đa tạ.”

Dương Học Vũ vẫn không có ý định buông tay, như trước nhìn vào mắt Phương Mộc, tựa hồ muốn nói lại thôi.

“Cậu còn có chuyện gì sao?”

“Ừm, không có. Không, có việc.” Dương Học Vũ nuốt nước miếng một cái, phẳng phất như đã hạ quyết tâm thật lớn nói, “Tôi biết tôi bây giờ nói việc này rất không thích hợp, nhưng mà —— Anh hãy cùng một chỗ với Mễ Nam đi.”

Lông mày Phương Mộc hơi nhảy lên, lập tức bình tĩnh hỏi han: “Tại sao?”

“Ngày đó, anh cứ thể vội vàng gọi tôi đi cứu Mễ Nam, tôi liền biết, anh vô cùng yêu cô ấy.” Dương Học Vũ nói năng thành khẩn, vẻ mặt lại rất phức tạp, tựa hồ những lời này khiến anh ta rất thống khổ, “Á Phàm là một cô gái tốt, thể nhưng, cô bé đã mất. Anh và Mễ Nam yêu nhau, không có lý do gì mà không ở cùng nhau. Cô ấy. Bởi vì chuyện Á Phàm. Cô ấy rất khổ sở. Nếu anh có thể. Cô ấy sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

“Đừng nói nữa.” Phương Mộc nhanh chóng cắt ngang lời anh ta, “Thứ Mễ Nam muốn, tôi hiện tại cho không được, tương lai cũng cho không được.”

Lập tức, anh giắt tay Dương Học Vũ ra, nhìn chăm chú vào mắt anh ta, nhẹ nhàng nói: “Nhưng cậu có thể cho cô ấy, chỉ cần cậu kiên nhẫn chút, cậu và cô ấy, đều sẽ có được hạnh phúc.”

Dương Học Vũ trợn mắt đứng nhìn Phương Mộc, tựa hồ đối với lời của anh khó có thể tin. Một lúc lâu sau, mới lắp bắp hỏi: “Anh nói. . . . Là lời thật lòng?”

Phương Mộc không trả lời, vỗ vỗ vai anh ta, vòng qua anh ta, đi về hướng thang máy.

Thẳng đến khi anh biến mất sau cửa thang máy chậm rãi khép kín, Dương Học Vũ vẫn kinh ngạc như trước nhìn bóng lưng Phương Mộc, biểu tình trên mặt có khiếp sợ, có vui sướng, cũng có nghi hoặc sâu sắc.

Đột nhiên, phòng trà nước bên cạnh yên lặng mở ra, Mễ Nam chậm rãi bước ra. Cô gắt gao nắm chặt ly trong tay, nước sôi nóng bỏng theo động tác run rẩy kịch liệt của cô vẩy ra, đổ trên tay lập tức lưu lại dấu tích hồng hồng. Mễ Nam phẳng phất như không còn cảm giác được gì, chỉ nhìn chăm chăm thang máy, cùng với số liệu không ngừng nhỏ đi trên màn hình.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Phương Mộc sớm đã rửa mặt xong xuôi, sau khi mặc quần áo chỉnh tề, anh chậm rãi dạo bước trong nhà. Trong mỗi một góc, anh đều dừng lại, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, tựa hồ muốn đem hết thấy trong căn nhà này đều vừng vàng ghi nhớ

Liền theo sau đó, anh lấy ra ví tiền, sau khi kiểm kê một chút tiền mặt, đem xấp tiền lương đặt trên bàn. Sau đó, anh ngồi xuống, từ trong bao lấy ra súng ngắn và đạn, bày trên mặt bàn.

Súng ngắn trải qua bảo dưỡng vô cùng cẩn thận, tản ra hỗn hợp mùi sắt thép, dầu súng và khói thuốc súng. Phương Mộc cầm lấy súng tỉ mỉ nhìn đi nhìn lại, nhìn súng dưới nắng sớm rạng rỡ phát ra quang mang u lam.

“Trông cậy vào người.” Phương Mộc thì thào nói. Sau đó, anh mở ổ đạn, xem xét nhiều lần, sau khi cảm thấy hài lòng, anh mở hộp đạn, cầm từng viên xếp vào ổ đạn. Đẩy ổ đạn về thân súng, anh cầm lấy súng, ánh chừng trọng lượng, rồi đeo bao súng ở bên hông, cầm súng vào, cài kỹ móc khóa.

Làm xong hết thấy những việc này, Phương Mộc lẳng lặng ngồi trong chốc lát, cầm lấy điện thoại di động.

Trong quán cafe Starbucks. Thai Vĩ bỏ quyển tạp chí xuống, không nhin được nhìn đồng hồ.

Phương Mộc hẹn gặp y, Thai Vĩ cũng không cảm thấy kỳ quái, kỳ quái chính là tại sao lại hẹn ở chỗ này. Bốn phía đều là tình lữ nói chuyện yêu đương cùng những thanh niên mang máy tính xách tay lên mạng một mình. Có chuyện gì không thể thảo luận ở cục sao?

Có vài người không nhin được nhìn về hướng này, tựa hồ đã nhận ra y chính là trưởng phân cục cảnh sát “Quát tháo ngay giữa đường” kia. Thai Vĩ thầm mắng một tiếng, một lần nữa cầm lấy tạp chí chắn ngang mắt.

Mẹ nó, bố bây giờ là nhân vật tin tức rồi. Thai Vĩ phần nộ nghĩ.

Phỏng chừng đây là nguyên nhân Phương Mộc hẹn gặp y. Sau khi nhìn thấy video kia điên cuồng phát tán trên mạng, phản ứng đầu tiên của Thai Vĩ chính là phần nộ và ủy khuất, phản ứng thứ hai chính là: Cơ hội đã tới.

Đối với chuyện mình có thể trở thành mục tiêu của “Ánh sáng thành phố”, Thai Vĩ không hề cảm thấy sợ hãi, trái ngược lại, còn có chút hưng phấn. Y cũng không giống những người bị hại suy nhược này, mà là một hình cảnh huấn luyện nghiêm chỉnh, kinh nghiệm tác chiến phong phú. Nếu “Ánh sáng thành phố” dám xuống tay với y, y tương đối nắm chắc chế phục được đối phương, mang ra trước công lý.

Ngoài phá án là quan trọng nhất ra, còn có thể giúp bạn tốt báo thù rửa hận.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại di động đặt trên mặt bàn đột nhiên phát ra một tiếng vang nhỏ, là một tin nhắn đến. Thai Vĩ cầm lên, sau khi xem xét, trên mặt lộ ra vẻ mê hoặc khó hiểu.

Lúc này, Phương Mộc bước vào quán cafe. Thai Vĩ rất nhanh đã thấy được anh, hướng anh vẫy tay. Phương Mộc nhìn y một cái, nhưng không vội sang đó, mà ngẩng đầu quét mắt khắp nơi, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó.

Sau khi tìm được thứ anh muốn, Phương Mộc chậm rãi đi tới trước mặt Thai Vĩ, từ trên cao nhìn xuống y. Về mặt Thai Vĩ hơi có chút kinh ngạc, y hướng chỗ ngồi bên cạnh chỉ chỉ, ý bảo Phương Mộc ngồi xuống.

“Tìm anh có chuyện gì?”

Phương Mộc cũng không trả lời, cũng không di chuyển, chỉ yên lặng theo dõi y.

Thai Vĩ dở khóc dở cười, càng cảm thấy kỳ lạ: “Thằng nhóc này làm gì đó hử, diễn kịch câm với anh sao?”

Phương Mộc vẫn không nói lời nào, ánh mắt lại trở nên càng ngày càng phức tạp.

Nụ cười trên mặt Thai Vĩ dần dần thu liễm, mày cũng nhíu lại. Nhìn nhau ước chừng nửa phút sau, về mặt Thai Vĩ đột nhiên thả lỏng, khó có thể phát hiện mà gạt đầu.

Cơ hồ là cùng lúc, Phương Mộc rút súng ra, kéo chốt xuống, nhắm ngay Thai Vĩ bóp cò.

“Đoàng!”

Tiếng súng khiến cho quán cafe trong nháy mắt an tĩnh lại, ngay sau đó, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía.

Thai Vĩ lấy tay che ngực, phẳng phất như bị búa tạ đánh trúng, ngửa mặt té xuống. Bàn cafe cũng theo đó lật đi, một tách cafe trên trên mặt đất, trong nháy mắt liền tràn ra một đóa hoa màu nâu.

Phương Mộc ném khẩu súng trên người Thai Vĩ, xoay người, ngẩng đầu nhìn phía góc tường. Nơi đó, một máy quay theo dõi nhỏ nhỏ đang lẳng lẳng ghi hình.

61. Chương 26 - Phần 01

Chương 26 - Dập tắt (1)

Mặt của anh góc cạnh phân minh, cho dù trong hình ảnh máy quay mơ hồ, cũng có thể nhìn ra anh đang cắn chặt hàm răng, trên gương mặt bắp thịt nhô ra hết sức rõ ràng.

Giang Á kinh ngạc nhìn màn hình, một lúc lâu, chậm rãi giơ tay lên, tua đoạn video về khởi điểm.

Phương Mộc đứng đối diện Thai Vĩ. Rút súng. Nổ súng. Thai Vĩ ngã mặt ngã xuống đất. Khách hàng trong quán cafe bỏ chạy tứ tán. Phương Mộc xoay người đối diện máy quay theo dõi.

Giang Á tua đi tua lại đoạn video chỉ hơn 10 giây này, trong hình ảnh Phương Mộc cũng không ngừng lặp lại động tác rút súng, nổ súng và xoay người. Cuối cùng, dừng lại ở hình ảnh cuối cùng.

Phương Mộc nhìn chăm chăm máy quay theo dõi, cũng nhìn chăm chăm Giang Á ngồi sau màn hình. Tròng kính trên mặt anh hơi phản quang, nhưng hàn quang sắc bén bắn ra từ trong ánh mắt vẫn như hoàn toàn xuyên thấu Giang Á.

Giang Á thoáng run rẩy. Đúng vậy, cậu ta bại lộ dưới máy quay theo dõi, chính là để ỉnh nhìn thấy.

Ta biết, ta biết người muốn làm gì.

“Ông chủ, tôi đã kêu rót thêm hai lần rồi.” Một người đàn ông trung niên bưng cốc cafe trống không đi tới, bất mãn nói: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Giang Á mạnh xoay đầu lại, tựa hồ hoàn toàn nghe không hiểu ông ta đang nói gì, chỉ trừng trừng dõi theo ông ta.

Người đàn ông trung niên bị dọa sợ, không tự chủ được mà thụt lùi lại hai bước.

Giang Á khôi phục lại tinh thần, trên mặt như trước lãnh nhược băng sương. Hắn quét mắt liếc người đàn ông trung niên một cái, đột ngột thanh giọng, hướng các khách hàng trong quán hô: “Thật ngại quá, quán đóng cửa.”

Trong một mảnh tiếng oán giận và chỉ trích, quán cafe “Lost in Paradise” rất nhanh không còn một bóng người. Giang Á nặng tay mạnh chân thu dọn chén đĩa trên bàn, hết thấy ném vào trong bồn nước. Sau đó, hắn đi tới bên cạnh cửa, kéo cánh cửa cuốn xuống. Trong nháy mắt hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài ấy, Giang Á nhìn thấy góc đường cách đó không xa, có hai người đàn ông ngậm điều thuốc lá chột lóe qua.

Giang Á nhếch miệng, lạnh lùng nở nụ cười. Lần sau gặp được những cảnh sát giám thị này, có nên đưa qua vài phần điểm tâm không nhỉ?

Sau khi kéo bức màn nhung dày, Giang Á không giống như thường ngày cẩn thận kiểm tra sành ăn, chỉ qua loa đảo mắt một vòng, sau đó nhanh chóng bước lên gác.

Trên bàn ăn của gác xép, bày đủ loại tư liệu lộn xộn, có kết cấu súng ống và hướng dẫn sử dụng, cũng có bản đồ khu Thiết Đông, đặt trên cùng, là tấm hình của Thai Vĩ.

Giang Á đi thẳng qua bàn ăn, mở máy tính xách tay đầu giường, tìm được trang mạng vừa xem, lại xem đoạn video vừa rồi một lần nữa.

Lúc này đây, hắn vận lớn âm lượng, tiếng súng nổ vang trong gác xép quanh quẩn thật lâu.

Giang Á lẳng lặng ngồi trong chốc lát, châm một điếu thuốc lá, đôi mắt thỉnh thoảng quét về phía trang mạng trên màn hình, vẽ mặt phức tạp. Sau khi do dự trong chốc lát, hấn vẫn là trở lại trước máy tính, xem những bình luận bên dưới. Chỉ nhìn vài lượt, đôi mắt hấn thoáng cái đã trừng lớn.

“‘Ánh sáng thành phố’ hiện thân!”

Hồ hấp của Giang Á chợt dồn dập hấn lên, hấn liên tục nhấn chuột, nhanh chóng xem xét tất cả bình luận. Quả thật, bình luận cùng loại càng ngày càng nhiều.

“‘Ánh sáng thành phố’ nguyên lai là một cảnh sát!”

“Khó trách mạnh như vậy, nguyên lai là cớm.”

“Cũng đã lộ mặt rồi, còn có lần sao không?”

.

Ngực Giang Á kịch liệt phập phồng, sắc mặt cũng chầm chậm đỏ lên. Đột ngột, hấn vút đầu lọc thuốc đi, cực nhanh gõ xuống vài chữ trong mục bình luận: Hấn không phải ‘Ánh sáng thành phố’! Song, mũi tên chuột ngừng trên nút “gửi đi” hồi lâu, cuối cùng, hấn vẫn là lần lượt xóa đi những chữ này.

Khốn nạn! Tên khốn nạn này!

Tên cảnh sát gầy yếu kia làm sao có thể là “Ánh sáng thành phố”? Vị thần phán quyết cái thành phố này là ta! Ta mới là ‘Ánh sáng thành phố’!

Hấn cúi kính đứng dậy, tựa hồ ngực bị một tảng đá lớn chèn kín, nặng trĩu không thở nổi. Rút liền hai điếu thuốc, tới lui qua lại trong gác xép mười mấy vòng, rốt cuộc tình tự của Giang Á mới dần dần bình phục. Hấn đi tới bên cạnh bàn ăn, tiện tay cầm lấy bức ảnh của Thai Vĩ, cao thấp đánh giá tỉ mỉ.

Mấy ngày qua, hấn đã dò tìm được chi tiết về cảnh sát tên Thai Vĩ này rõ ràng, đối với chiều cao, thể trọng, nơi ở và hoàn cảnh công tác, tuyến đường đi, số di động, quy luật làm việc nghỉ ngơi của y đều rõ như lòng bàn tay. Hấn thậm chí đã lập ra mấy “Phương án báo ứng”, chỉ đợi sau khi thời cơ chín muồi sẽ xuống tay. Song, một tiếng súng vang trong quán cafe Starbucks kia đã khiến cho những việc này trở thành vô ích. Làm cho hấn khó chấp nhận được, là những người dân ngu xuẩn của cái thành phố này, cứ nhiên cho rằng Phương Mộc chính là ‘Ánh sáng thành phố’!

Nguyên lai ‘Đập tắt’ theo như lời cậu ta, cứ nhiên là ý tứ này.

Phương Mộc, người sau khi cướp đi Ngụy Ngụy, ngay cả cái tên này cũng muốn cướp luôn sao?

Người muốn dùng phương thức này, khiến ta từ vị thần muôn người chú mục, đọa lạc thành ông chủ quán tuần theo nề nếp, vâng vâng dạ dạ sao?

Người muốn cho người của thành phố này quên lãng ta, nhớ kỹ người sao?

Người muốn đem những “Nghĩ lễ báo ứng” hoàn mỹ đủ để viết vào lịch sử phạm tội này, hết thấy quy kết trên danh nghĩa của người sao?

Giang Á đột ngột vung tay, quét sạch mọi thứ trên bàn xuống đất, một xấp giấy in lớn theo động tác của hấn bay phất lên, rồi chậm rãi rơi xuống trên sàn căn gác.

Giang Á thở hổn hển, quay đầu lại nhìn chằm chằm máy tính xách tay bên cạnh đầu giường. Trong hình ảnh video, Phương Mộc lạnh lùng nhìn hấn, bên mép tựa hồ có thêm một tia ý cười trào phúng.

Người cứ chờ đó, chẳng bao lâu nữa, ta sẽ để cho cái thành phố này biết, ai mới là ‘Ánh sáng thành phố’!

Ngày 9 tháng 12, số 49-4 phía bắc phố Thái Nguyên khu Khoan Thành thành phố C phát sinh một vụ nổ súng. Người bị hại được đưa đến bệnh viện phụ cận cứu chữa, kẻ hành hung bỏ chạy mất tích. Sau khi cảnh sát nhanh chóng chạy tới, tiến hành tường tận điều tra hiện trường và lấy ra được một số dấu vết. Địa điểm phát sinh án là một quán cafe Starbucks, hệ thống máy quay theo dõi trong quán đã ghi lại đầy đủ cả quá trình phát sinh án. Xế chiều hôm đó, có người nhiều chuyện đem đoạn video trên phát tán lên mạng. Trong mấy giờ ngắn ngủi, hơn mười vạn dân mạng đã thông qua việc xem đoạn video này hiểu rõ vụ án.

Ngày 10 tháng 12, ngày thứ hai sau khi phát sinh án, cảnh sát dưới áp lực cực lớn triệu tập hội nghị thông báo tin tức, hướng truyền thông thông báo một số tình tiết vụ án. Cảnh sát chứng thật, người bị hại là phân cục phó Thai Vĩ của phân cục Thiết Đông cục công an thành phố C, hung khí là một khẩu súng ngắn cảnh sát ổ xoay loại 92. Thai Vĩ bị trúng đạn phần ngực, sau khi đưa đến bệnh viện cấp cứu đã lâm vào hôn mê sâu, chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Qua điều tra nguồn gốc súng, cũng tiến hành đối chiếu với máy quay theo dõi lấy được tại hiện trường, xác định kẻ tình nghi là người của phòng nghiên cứu tâm lý phạm tội sở cảnh sát tỉnh Phương Mộc.

Cảnh sát đã xem hình của Phương Mộc cùng đặc thù tương quan phát lệnh xuống các phân cục và sở cảnh sát, truy bắt toàn thành phố.

Lệnh truy nã vừa phát ra, thành phố C xôn xao.

Càng hỗn loạn hơn cả chính là tổ chuyên án của án mạng liên hoàn “Ánh sáng thành phố” và sở cảnh sát tỉnh.

Người phụ trách tổ chuyên án và người lãnh đạo trực tiếp của Phương Mộc Biên Bình trước sau bị lãnh đạo sở tỉnh gọi tới nói chuyện. Một cảnh sát trước công chúng bắn giết một cảnh sát khác, đây là vụ bê bối lớn đến không thể lớn hơn nữa. Cảnh sát lúc đầu có ý giấu giếm, song, video theo dõi của hiện trường vụ án sau khi bị truyền lên mạng, bất luận hành vi che giấu gì đều chỉ nhận được chỉ trích càng nghiêm khắc hơn.

Chỉ có điều, người biết rõ đại khái tình tiết vụ án đều rõ ràng, Phương Mộc khẳng định không phải ‘Ánh sáng thành phố’. Về phần anh bắn giết Thai Vĩ, càng làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng nổi. Hai người quen biết gần 10 năm, mặc dù không thể nói là thân như tay chân, nhưng từng là chiến hữu kẻ vai sát cánh. Phương Mộc sau khi nhận súng, không lựa chọn bắn chết Giang Á, mà lại bắn Thai Vĩ rất có khả năng trở thành mục tiêu của Giang Á, chẳng lẽ anh điên rồi sao?

Chỉ có một người biết, Phương Mộc không điên.

Mễ Nam sau khi biết được việc này, lập tức đi tìm phân cục trưởng, lại được báo phân cục trưởng và Dương Học Vũ mọi người đã bị mời khẩn cấp sang sở cảnh sát tỉnh. Mễ Nam không dừng lại, trực tiếp chạy tới sở cảnh sát tỉnh. Làm cho cô thật không ngờ chính là, mình lại nhào đến vô ích.

Theo người biết rõ tình hình cho hay, Thai Vĩ trong hôn mê từng có thời gian thanh tỉnh ngắn ngủi, trong miệng mơ hồ không rõ nhắc tên của Biên Bình. Biên Bình sau khi biết được, lập tức gián đoạn cuộc nói chuyện cùng lãnh đạo sở tỉnh, chạy ngay đến bệnh viện cảnh sát thành phố Thai Vĩ đang chạy chữa.

Mễ Nam ngựa không dừng vó đi tới bệnh viện cảnh sát thành phố. Trong bệnh viện đã tụ tập lượng lớn nhân viên cảnh vụ và truyền thông tin tức. Đồng sự ở đây cho Mễ Nam hay, phân cục trưởng và Biên Bình đang trong phòng bệnh của Thai Vĩ, cũng dặn dò bất luận ai cũng không được tiến vào.

“Tôi phải gặp phân cục trưởng và trưởng phòng Biên ngay.” Mễ Nam lo lắng nói với cảnh sát trông cửa bên ngoài: “Phương Mộc khẳng định không phải hung thủ thật sự, anh ấy nổ súng là có nguyên do.”

Nói xong, cô lại hướng phòng bệnh xông vào, lại bị cảnh sát vẻ mặt xanh xám đẩy về.

“Chúng tôi đã nhận lệnh, bất luận ai cũng không được tiến vào — Cô là người mình, đừng để chúng tôi khó xử.”

Mễ Nam gần như không thể khống chế được lại muốn xông lên, nhưng cảm thấy cánh tay bị người vững vàng giữ lấy. Cô vô thức nhìn lại, là Dương Học Vũ.

“Học Vũ? Anh tới vừa lúc.” Mễ Nam như nhìn thấy cứu tinh, liều mạng kéo anh ta, “Mau! Chúng ta cùng đi tìm phân cục trưởng bọn họ, anh là người cuối cùng gặp mặt Phương Mộc, anh hiểu rõ anh ấy, anh nhất định biết, anh ấy sẽ không giết Thai Vĩ.”

Dương Học Vũ bị Mễ Nam túm đến liên tục lắc lư, trên mặt lại chỉ đáp lại bằng nụ cười khổ. Chuyện Phương Mộc bắn giết Thai Vĩ, đồng dạng khiến anh ta cảm thấy khiếp sợ. Song, bây giờ nhớ lại, đoạn đối thoại của Phương Mộc với anh ta trong hành lang khi đó, thà nói là biểu lộ rõ nỗi lòng, không bằng nói là lời trắng trời trước khi lâm chung. Nói cách khác, Phương Mộc khi nhận súng, cũng đã chuẩn bị tốt việc giết người rồi.

Dương Học Vũ không ngờ chính là, người Phương Mộc muốn giết cư nhiên là Thai Vĩ.

Hai người đứng tại chỗ im lặng mà giằng co, cách đó vài thước, chính là cảnh cửa phòng bệnh đóng chặt. Trong phòng bệnh, là phân cục trưởng, Biên Bình và Thai Vĩ đã hôn mê bất tỉnh. Song, nơi đó không hề an tĩnh, tiếng cãi vã kịch liệt ngờ ngợ có thể phân biệt. Đột nhiên, một thanh âm chợt đề cao âm lượng, nghe ra, tựa hồ là Biên Bình.

“Chuyện cho tới bây giờ, tôi biết anh không thể tin tưởng Phương Mộc nữa. Thế nhưng, xin anh tin tưởng tôi, được chứ?” Trong thanh âm của Biên Bình mang theo khẩn cầu, còn có sự kiên quyết không cho phép dao động, “Một tuần, một tuần là được!”

Vừa dứt lời, trong phòng bệnh lâm vào một mảnh tĩnh mịch. Ước chừng 10 phút sau, phân cục trưởng và Biên Bình trước sau lần lượt ra khỏi phòng bệnh.

Thấy hai người bọn họ đi ra, sớm chờ đã lâu các ký giả ồa lên, ánh đèn loang loáng lách tách lóe lên không ngừng, hơn mười micro cũng đưa tới trước mặt bọn họ.

“Tình tiết vụ án có tiến triển gì mới không?”

“Tình hình cục trưởng Thai thế nào, khi nào có thể tỉnh lại?”

“Xin hỏi động cơ giết người của Phương Mộc là gì?”

“Cảnh sát có cho rằng cần phải nghiêm khắc quản lý việc sử dụng súng ống lại không?”

.....

Phân cục trưởng và Biên Bình liếc mắt nhìn nhau. Biên Bình gật đầu, phân cục trưởng lại một lần nữa hướng mặt về phía micro và máy quay, mặt không chút thay đổi nói: “Vừa rồi, bác sĩ nói cho chúng tôi biết, cục trưởng thai Vĩ đã được chuẩn đoán là chết não. Những thứ khác, không thể trả lời.”

Dứt lời, ông liền đẩy phóng viên trước mặt ra, không hề quay đầu lại đi về phía trước. Biên Bình theo sát phía sau, vừa đi được vài bước, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng khóc hô tê tâm liệt phé:

“Sếp!”

Phân cục trưởng và Biên Bình quay đầu sang, nhìn thấy Mễ Nam lệ rơi đầy mặt bị Dương Học Vũ gắt gao túm lấy, đang không ngừng giãy giụa.

“Đi tìm anh ấy, van cầu các anh, tìm kiếm anh ấy, đừng để anh ấy xảy ra chuyện.”

Phân cục trưởng khẽ cắn môi, không nói một lời xoay người tiếp tục đi, Biên Bình nhìn chằm chằm Mễ Nam vài giây, nhấn mạnh từng chữ: “Đây là lựa chọn của cậu ấy.”

Nóng lòng tìm kiếm được chân tướng hơn các ký giả vây quanh hai người biến mất cuối hành lang, chân Mễ Nam mềm nhũn, té liệt ngã trong lòng Dương Học Vũ.

“Cứu anh ấy, cứu anh ấy, tôi biết anh ấy muốn làm gì.” Mễ Nam cơ hồ khóc đến bất tỉnh nhân sự, “Anh ấy sẽ chết mất.”

Trong đầu mọi người đều chỉ có một vấn đề: Phương Mộc đang ở đâu?

Cảnh sát đang tìm kiếm Phương Mộc, bởi vì anh phải đưa ra một giải thích hợp lý cho hành vi của mình, còn phải chịu trách nhiệm.

Mễ Nam đang tìm kiếm Phương Mộc, bởi vì cô hy vọng anh sống sót.

Giang Á đang tìm kiếm Phương Mộc, vì trong thành phố này chỉ có một “Ánh sáng thành phố.”

Anh sẽ không rời khỏi thành phố C, chỉ ít anh hiện tại không cách nào rời đi được. Anh nhất định đang ở trong một góc nào đó ngay giữa thành phố này, hoặc lẩn trốn, hoặc đang tìm thời cơ hành động.

Từng đêm, Giang Á đều một mình lái xe ra ngoài, cho dù phía sau cách đó không xa liền có một chiếc xe cảnh sát vỏ bọc xe tư gia đi theo, hẳn không thêm quan tâm.

Phương Mộc sau khi thả Ngụy Ngụy, để cho Giang Á mất đi cơ hội cùng Ngụy Ngụy đối mặt chấm dứt ân oán, điều này làm cho hắn đối với Phương Mộc tâm sinh hận ý. Thế nhưng, bởi vì duyên cớ giết nhầm Liêu Á Phàm, hận ý của Giang Á đối với Phương Mộc nhiều ít có chút giảm bớt. Song, hiện tại không giống thế nữa, Phương Mộc chủ động trên chọc trên đầu Giang Á, hơn nữa tước đoạt đi thứ hắn coi trọng nhất. Điều này khiến hắn vô luận thế nào cũng không thể nhẫn nhịn được nữa.

Vậy đến đây đi. Người muốn chơi, ta liền cùng người chơi tới cùng.

Giang Á đưa tay quay kiếng xe xuống, không khí rét lạnh thoáng cái cuộn vào trong buồng lái. Hắn phiêu mắt liếc về chiếc xe cảnh sát theo sát phía sau, cười cười, đón gió lạnh phả vào mặt đắp máy mũi.

Hắn như một con chó săn, trong rừng thép dày đặc bình tĩnh đuổi bắt con mồi. Tên cảnh sát đang lẩn trốn khắp nơi kia chính là. Nên gọi gã là cái gì đây, một con thỏ yếu ớt, hay một con heo rừng ngu xuẩn?

Phải biết rằng, người này từng đeo cảnh huy, đại biểu quyền lực tư pháp quốc gia chí cao vô thượng. Thế nhưng hiện tại, gã chỉ là con mồi, sắp bị cắn đứt yết hầu, hút khô huyết dịch.

Nghĩ thế thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy thỏa mãn.

Giang Á đột nhiên có một loại xúc động, thật nên để cho những thị dân không biết gì này nhìn một chút, “Ánh sáng thành phố” hắn cường đại, cơ trí, cảnh giác lại can đảm như vậy. Tên cảnh sát dân sự bốn mắt, tái nhợt gầy gò kia, làm sao xứng với danh hiệu này?

Hắn kiêu ngạo lại có chút cô đơn mà ngẩng đầu lên, tận lực hít thở không khí của thành phố này, tựa hồ muốn từ trong vật chất vô sắc đủ loại mùi vị hỗn tạp kia tìm kiếm khí tức của một người.

Người trốn không được lâu đâu.

Giang Á đắm chìm trong không khí tự mình xây dựng, chẳng chút nào chú ý tới, xe cảnh sát phía sau đã yên lặng biến mất.

Ngày 11 tháng 12, cảnh sát tiến hành lục soát toàn bộ nơi ở của Phương Mộc, không phát hiện dấu mồi có giá trị, cũng không phát hiện Phương Mộc có dấu hiệu bỏ trốn. Nhưng, xét thấy cha mẹ Phương Mộc đang ở nước ngoài, cảnh sát đã cùng với các ngành đường sắt, quốc lộ và sân bay, điều tra nghiêm ngặt cổ thủ, kiên quyết khống chế Phương Mộc trong phạm vi thành phố C. Đồng thời, cảnh sát đã triển khai hành động lùng bắt quy mô lớn trong toàn bộ thành phố, đối với những vị trí có khả năng được Phương Mộc chọn làm nơi ẩn thân đều áp dụng các biện pháp theo dõi. Song, mệnh lệnh kể trên sau mười mấy tiếng được phát ra, cảnh sát lại hạ lệnh thông báo nội bộ, trừ các tuyến giao thông quan trọng của thành phố C nghiêm ngặt bố trí khống chế ra, còn lại cảnh lực lập tức bỏ dỡ hết thấy hoạt động điều tra với Phương Mộc, lý do chờ đợi lãnh đạo cấp trên tiến thêm một bước nữa an bài.

Không ai để ý đến hàm nghĩa đích thật của mệnh lệnh này, phân cục trưởng và Biên Bình đối với hết thảy nghi vấn đều không hề hé môi.

Ngày 12 tháng 12. Trời râm. Gió bắc cấp ba đến cấp bốn. Lại một đợt khí lạnh nữa sắp tràn về thành phố C. Trời đổ tuyết lớn.

8h30 chiều.

Trong bệnh viện cảnh sát thành phố, mấy bác sĩ mang theo nhóm thực tập sinh rẽ vào hành lang lầu ba khu nằm viện, bắt đầu một trong những đợt kiểm tra phòng cuối ngày.

Vốn là làm việc theo lệ, cho nên tốc độ kiểm tra phòng rất nhanh. Chưa tới nửa giờ, đoàn người đã đi tới cửa phòng bệnh cuối hành lang.

Hai cảnh sát phụ trách canh gác về mặt nhuộm màu mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn chủ nhiệm khoa ngoại và các bác sĩ khác, liền phát tay cho qua.

Đối với chủ nhiệm mà nói, bệnh nhân chết não tên Thai Vĩ này là một thằng cha kỳ quái. Lãnh đạo bệnh viện cố ý dặn dò, đối với bệnh tình của y theo lệ kiểm tra thì được, về phần những thứ khác, không nên hỏi. Do đó ông ta cũng chỉ tùy tiện lật ghi chép huyết áp và nhịp tim, sau khi hỏi vài câu qua loa thì rời đi.

Những người khác đi theo ông ta nối đuôi nhau ra, duy chỉ một nam thực tập sinh mang khẩu trang đứng trước giường bệnh vài giây, lẳng lặng nhìn bệnh nhân đang hôn mê, mãi đến khi đồng bạn ở cửa nhìn không được mà gọi hắn, lúc này mới vội cất bước rời đi.

Trở lại trong hành lang, chủ nhiệm thuận miệng hướng đồng sự hỏi: “Tên nhóc kia là ai vậy? Rất hiểu học.”

“Ồ?” Đồng sự kinh ngạc nói, “Tôi không biết hắn là ai cả, hắn không phải học trò của anh sao?”

Chủ nhiệm sững sốt, vô thức quay đầu lại hướng về phía sau đội ngũ nhìn lại, lúc này mới phát hiện, nam thực tập sinh kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cửa bệnh viện cảnh sát thành phố, nam thực tập sinh rảo bước xuống cầu thang, vừa đi vừa đảo mắt nhìn khắp nơi. Dưới bầu trời mù sương, cửa bệnh viện cảnh sát thành phố lác đác dấu chân, chỉ có vài chiếc taxi đậu lại đón khách. Thực tập sinh vừa đi vừa cởi nút thắt áo khoác trắng, tiện tay ném trên ghế dài trong sân. Khi cởi xuống khẩu trang, hắn vừa vặn đi tới dưới một trần đèn đường, giữa ánh đèn ảm đạm, khuôn mặt tái nhợt thon gầy của Phương Mộc hiện ra.

Anh nhìn bốn phía một phen, hai tay cầm trong túi áo khoác, chậm rãi đi về hướng góc đường.

Giữa loại thời tiết này, người đi trên đường rất ít. Thỉnh thoảng gặp được vài người, cũng đều là cảnh tượng vội vã. Xem vẻ mặt bọn họ, tựa hồ đều đang trông ngóng căn nhà ấm áp và một bữa ăn nóng hôi hổi. Loại tâm tình này khiến cho bọn họ không rảnh rỗi bận tâm đến người thanh niên thân đơn chiếc bóng bên cạnh này, càng không không lưu ý đến biểu tình cảnh giác trên mặt anh ta.

Phương Mộc dọc theo con phố chậm rãi đi tới, thỉnh thoảng xoay đầu sang đánh giá người đi ngang qua và xe cộ. Lúc chuyển tới một hẻm nhỏ, phía sau thỉnh thoảng có hai ánh đèn xe chiếu tới, lập tức, một chiếc Jetta màu trắng lóe qua bên cạnh anh. Phương Mộc nghiêng đầu đi, chỉ nhìn thấy biển xe mơ hồ và hai ngọn đèn sau lóe sáng. Trong nháy mắt, xe Jetta liền quẹo về hướng trái, biến mất tại giao lộ phía trước.

Phương Mộc dừng bước, đứng tại chỗ trong chốc lát. Sau đó, anh nhìn bầu trời xám như chì, chợt cười cười, lập tức từ trong túi áo móc ra thứ gì đó nhét vào trong miệng, tiếp theo lại lấy ra di động, ấn vài cái.

Làm xong hết thấy việc này, anh xoay người mặt hướng hẻm nhỏ đen ngòm trước mắt. Không có đèn đường, hai bên đều là vách tường cao cao. Phương Mộc lẳng lặng nhìn kỹ trong chốc lát, tựa hồ có chút khẩn trương, thân thể cũng không tự chủ được mà run lên vài cái. Thế nhưng, vài giây sau, anh vẫn cất bước, hướng vào trong hẻm nhỏ đi đến.

Trong hẻm nhỏ so với tường tượng còn tối tăm hơn, nếu không phải còn phân biệt được phương hướng, Phương Mộc cơ hồ sẽ đụng vào vách tường. Anh tròn tròn mắt, phí công nhìn chằm chằm bóng đêm đặt sệt như mực, dưới chân thỉnh thoảng đá phải đủ thứ đồ hỗn tạp khác nhau, dọc theo con đường lảo đảo bước đi.

Đây mặc dù là một con đường thẳng tắp, lại có mấy giao lộ, đều tự thông về những nơi chẳng biết. Bãng qua giữa những vách tường trống rỗng này, phảng phất như đi qua trước mặt những con thú lớn đang nửa tỉnh nửa mê. Chúng nó lặng yên ngồi chồm hổm, hai mắt nhắm nghiền, miệng khổng lồ mở lớn, tùy thời chuẩn bị cắn nuốt con mồi thận trọng này. Những lúc như vậy, Phương Mộc đều phải thả chậm bước chân, lưu tâm lắng nghe, sau đó mới chậm rãi bước qua.

Anh đang đợi, chờ đợi thời khắc cuối cùng xảy đến. Điều này làm cho anh cảm thấy sợ hãi, càng cảm thấy một tia thư thái. Tựa hồ kết cục này, đã khiến anh chờ đợi từ lâu.

Hẻm nhỏ chỉ dài khoảng 200 mét, phía trước chính là một con đường cái khác, mơ hồ có thể thấy được ngọn đèn và xe cộ thỉnh thoảng lướt qua. Theo khoảng cách từ từ rút ngắn, Phương Mộc nhìn nơi đó, trên người cũng dần dần ảm áp hẳn lên.

Sáng và tối. Sống và chết. Nhân gian và địa ngục. Rõ ràng có thể đi dưới ngọn đèn, nhắm tới gia đình nhỏ ấm áp và bữa tối thịnh soạn, tại sao ta phải lưu luyến ở hẻm nhỏ hắc ám, giữa một mảnh yên tĩnh này chờ đợi luồng cường quang đó giáng xuống chứ?

Đây không phải cái gọi là vận mệnh hoặc vấn đề trách nhiệm, chỉ là Phương Mộc cảm thấy phải làm như vậy, phải để hết thấy những việc này hoàn toàn kết thúc.

Đang nghĩ ngợi, khoảng cách ra khỏi hẻm nhỏ chỉ còn chưa tới 50 mét nữa. Cái gì cũng chưa phát sinh. Tâm vẫn treo lơ lửng thoáng thả lỏng, thân thể trước sau căng thẳng cũng chậm chậm buông lơi. Phương Mộc nhẹ nhàng phun ra một hơi, bước chân thoải mái hơn nhiều, trên mặt lại lộ ra một tia thất vọng.

Chẳng lẽ, ta nhìn sai rồi? Chẳng lẽ, ta thủy chung không đợi được kết cục kia?

Phương Mộc cúi đầu, bắt đầu suy nghĩ tối nay phải qua đêm ở nơi nào, không hề chú ý tới, phía trước chính là ngã rẽ cuối cùng của con hẻm nhỏ này.

Một đầu thú ngủ say cuối cùng. Mở ra miệng không lờ. Hết thấy lặng yên không một tiếng động, chẳng qua con người đã thú trong bóng tối đã mở ra. Trong gió lạnh chợt thổi mạnh giữa ngã rẽ, mùi huyết tinh phả vào mặt.

Lúc Phương Mộc nhận thấy được nguy cơ đến, đã không kịp làm ra phản ứng nào nữa.

Một thân ảnh. Một trận tiếng vang dị thường. Một mảnh hắc ám. Ánh sáng và nhân gian gần trong gang tấc hết thấy đã biến mất không thấy đâu.

Đầu Phương Mộc bị một túi nhựa vững vàng bao lấy.

62. Chương 26 - Phần 02

Chương 26 - Dập tắt (2)

Miệng túi nhanh chóng buộc chặt, đồng thời một cánh tay mạnh mẽ gắt gao siết cổ Phương Mộc. Phương Mộc theo bản năng hướng cánh tay kia Chop tới, kẻ tập kích không chút nào ngơi nghỉ, tay kia đè xuống đầu Phương Mộc. Khí quản Phương Mộc chịu áp lực, cảm giác nhân cầu cũng muốn từ giữa hốc mắt vọt ra. Anh một bên kiệt lực hít thở, một bên vùng khuỷu tay phải về phía sau đánh mạnh, nhưng cú đánh này lại rơi vào khoảng không. Kẻ tập kích dùng sức đè thân thể Phương Mộc xuống, đem đầu anh và thân thể vịn thành góc độ nguy hiểm. Tay chân Phương Mộc quơ lung tung, không mấy may tạo được hiệu quả phản kháng nào. Dưới tình thế cấp bách, Phương Mộc miễn cưỡng giẫm trụ mặt đất, cố gắng tạo áp lực về phía sau, khiến kẻ tập kích cùng mình cùng ngã trên mặt đất. Thế nhưng, dưới chân mới vừa dùng lực, kẻ tập kích lại tiện thể xoay người Phương Mộc nửa vòng, cầm lấy đầu anh hướng vách tường đập vào.

Trước mắt Phương Mộc một mảnh đen nhánh, cơ hồ hít thở không thông, chỉ cảm thấy thân thể của mình đột ngột thay đổi phương hướng, liền theo sau, cứng cứng rần rần mà đập trên vách tường.

Trán đau nhức. Mũi đau nhức. Đầu óc tựa hồ bị một cây côn sắt nung đỏ đột ngột cắm vào, rồi mạnh mẽ khuấy trộn. Trong nháy mắt, Phương Mộc liền mất đi năng lực suy nghĩ và phản ứng. Đương nhiên, kẻ tập kích cũng không để cho anh có cơ hội suy nghĩ và phản ứng, dưới một kích, hắn bắt được đầu Phương Mộc, rồi hướng vách tường hung hăng đập một cái nữa.

Trên đầu Phương Mộc còn phủ túi nhựa sứt mẻ, dán vào tường, mềm nhũn tê liệt ngã xuống đất. Trước khi mất đi ý thức, bên tai truyền đến thanh âm của Giang Á vừa rõ ràng vừa hung ác:

“Ta biết ngay ngươi sẽ đến bệnh viện. Ngươi yên tâm, nó đã chết — Ngươi cũng sắp chết.”

Giang Á đứng tại chỗ thở hổn hển trong chốc lát, rồi hướng hai bên hẻm nhỏ nhìn quanh. Nơi nhỏ hẹp tối đen này vẫn như trước yên tĩnh im ắng, tựa hồ hành động tàn bạo vừa rồi đều bị quên lãng không chút dấu vết.

Hắn cúi người xuống, khiêng Phương Mộc trên vai, lắc lư lão đảo đi về hướng ngã ba. Vài phút sau, hắn đi tới cuối hẻm nhỏ, nhìn thấy xe Jetta màu trắng của mình như trước đậu trong bóng khuất của góc xó. Giang Á không vội vã hành động, mà lẳng lặng đứng ở đầu phố, sau khi xác nhận bốn phía không có người, mới mở cốp xe ra, ném Phương Mộc đang hôn mê vào. Sau đó, hắn ngồi vào ghế lái, khởi động ô tô, lao vút đi giữa những bông tuyết lác đác phiêu tán trên không trung.

20 phút sau, xe Jetta màu trắng lái vào khu vực phụ cận Đại học thành phố. Lúc này đã gần 10h30 tối, trên đường Học Tử, các cửa hàng ven phố đều đã đóng cửa. Trên mặt đường trống rỗng chỉ có giấy báo và những túi thực phẩm đóng gói vứt đi bị cuồng phong cuộn cuộn thổi tung. Giang Á thả chậm tốc độ xe, cẩn thận quan sát ngoài cửa sổ xe, mặc dù trong phạm vi thị lực có thể nhìn đến không hề có dấu chân, hắn vẫn không trực tiếp chạy đến trước cửa quán cafe “Lost in Paradise”, mà lái xe hướng về khoảnh đất trống phía sau đường Học Tử. Nơi đó từng là một khu hộ gia đình, hai năm trước sau khi bị một công ty bất động sản nào đó thu mua, chuẩn bị xây dựng thành khu dân cư thương mại. Cơ bản việc phá bỏ và dời đi nơi khác đã hoàn tất, chỉ còn gia đoạn cuối khai phá nhưng lại vì vấn đề tài chính tạm thời gác lại, do đó, hiện tại chỉ là một khoảnh đất hoang mọc đầy cỏ dại.

Giang Á lái xe tiến vào giữa bãi đất trống. Cỏ dại cao chừng một thước mặc dù đã khô héo, nhưng vẫn như trước nỗ lực duy trì nguyên trạng cao ngất, rậm rạp. Xe Jetta màu trắng lái vào, chỉ có thể lộ ra phần mũi xe. Giang Á nhảy xuống xe, vòng đến sau xe, kéo Phương Mộc từ trong cốp ra, ném giữa bụi cỏ khô. Phương Mộc vẫn không nhúc nhích tùy ý Giang Á bày bố, không hề hay biết mà tê liệt ngã trên mặt đất.

Giang Á lau mồ hôi, một lần nữa lên xe, khởi động, dọc theo đường Học Tử chạy đến trước cửa cafe “Lost in Paradise”. Lúc xuống xe, hắn cố ý thoáng nhìn quanh hai bên, mấy ngày trước đây cảnh sát phụ trách giám thị hắn đã không còn thấy bóng dáng.

Giang Á cười cười. Mấy tay cảnh sát bắt quá chỉ đến thế, kiên trì được vài ngày đã chịu hết nổi.

Hắn mở cánh cửa cuốn, đi vào trong sảnh ăn quán cafe, rồi xoay người lại cẩn thận khóa kỹ cửa nhà. Làm xong những việc này, Giang Á bước nhanh vào phòng vệ sinh, giật ra một cánh cửa nhỏ của vách ngăn. Mặt sao bệ tiểu tiện là một cửa gỗ hẹp, trên cửa chỉ có then cài đơn giản. Hắn rút then cài ra, đi thẳng vào, sau khi băng xuyên qua một hành lang dài chừng vài mét, trước mặt lại là một cánh cửa gỗ. Hắn mở cửa gỗ, gió lạnh xen lẫn bông tuyết thổi xốc đến, trước mặt chính là khoảnh đất bỏ hoang phía sau quán cafe.

Giang Á đứng ở cửa sau quán cafe, đầu tiên là quan sát khắp bốn phía, liền sau đó khép hờ cánh cửa lại, bước nhanh hướng sâu bên trong đám cỏ dại đi đến.

Phương Mộc như trước lẳng lặng nằm tại chỗ, vẫn duy trì tư thế vừa rồi không nhúc nhích. Giang Á lạnh lùng nhìn xuống anh, trên mặt dần dần hiện ra biểu tình hài lòng thỏa dạ, giống như đứa trẻ nhận được món đồ chơi mong đợi đã lâu.

Hắn khom lưng xuống, khiêng Phương Mộc trên vai, chậm rãi đi về hướng cửa sau quán cafe.

Lúc trở lại trong sảnh ăn của quán cafe lần nữa, Giang Á đã kiệt sức. Hắn nặng nề ném Phương Mộc trên vai xuống đất, tiện tay kéo qua một cái ghế ngồi xuống thở hổn hển.

Nặng nề ngã xuống, Phương Mộc nằm trên mặt đất tựa hồ đã khôi phục chút ý thức, phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt. Đồng thời, anh cuộn tròn người lại, tay phải duỗi lên đầu xé rách túi nhựa kia.

Giang Á lạnh lùng nhìn động tác của Phương Mộc, thành linh vung một cước đá vào đầu Phương Mộc. Đầu người nọ bị đá ngã về phía sau, lại vô lực mà tê liệt ngã trên mặt đất.

“Nếu người không muốn chịu thêm nhiều thống khổ thì đừng tiếp tục phản kháng nữa.”

Phương Mộc không trả lời hắn, cũng không còn khí lực nói nữa, chỉ ngửa mặt hướng lên trời mà nằm, phần ngực hơi phập phồng.

Hô hấp của Giang Á sau khi đã thoáng bình ổn, hắn đứng dậy, túm áo Phương Mộc, hướng mặt sau quầy bar kéo đi.

Nhắc tầm thăm nho nhỏ nọ lên, cánh cửa gỗ lộ ra. Giang Á mở cửa gỗ, tự mình thò người xuống trước, sau đó mới kéo Phương Mộc xuống.

Thân thể Phương Mộc xụi lơ liên tục va đập trên bậc thang gỗ, cuối cùng một đường trượt xuống dưới đáy cầu thang. Giang Á thấp sáng đèn điện, bên trong phòng dự trữ hết thấy vẫn như cũ, dây giá sắt nằm ven vách tường, vài bó màu lam sẫm dày buông xuống bất động, lẳng lặng nhìn chăm chăm hai người đàn ông này.

Giang Á đẩy giá hàng ở sườn bắc ra, mở cánh cửa sắt nọ, rồi xoay người túm lấy Phương Mộc, kéo vào trong phòng ngăn.

Trong phòng ngăn vẫn bày biện đơn giản như trước, ngoại trừ giường sắt lò xo ở góc tường ra, còn có thêm mấy thùng nhựa lớn. Giang Á kéo lê Phương Mộc tới mặt đất trắng men ngay trung tâm phòng ngăn, đưa tay túm xuống túi nhựa đen trên đầu anh.

Khuôn mặt huyết nhục mơ hồ của Phương Mộc lộ ra, trên lỗ tai còn mắc gọng kính mắt biến dạng, trên trán trải rộng vết sưng tím và máu, mũi lệch sang một bên, bộ mặt đã hoàn toàn thay đổi.

Giang Á đưa tay tháo kính mắt của Phương Mộc xuống, gói vào túi nhựa màu đen vứt sang bên cạnh. Sau đó, hắn ngồi xổm người xuống, đem quần áo trên người Phương Mộc lần lượt cởi ra.

Rất nhanh, Phương Mộc đã trần như nhộng, giống như súc vật đợi làm thịt, lẳng lẳng nằm trên mặt đất lạnh buốt.

Giang Á ném quần áo của Phương Mộc ở góc tường, vén tay áo lên, lúc này mới phát hiện trên cánh tay phải của mình đã bị nắm ra một đường vết máu thật sâu. Hắn quay đầu nhìn Phương Mộc, trong lỗ mũi hừ một tiếng, đưa tay nhắc lên một thùng nhựa lớn, đi tới bên cạnh cái hồ ở sườn bắc, vặn nắp đậy, đem chất lỏng trong thùng hết thấy trút vào trong hồ.

Nhất thời, mùi gay mũi lan tràn trong phòng ngăn chật hẹp. Giang Á không hề ngại ngùng, mãi đến khi đem tất cả chất lỏng trong những thùng nhựa rót cả vào trong hồ, lúc này mới vặn mở vòi nước bên cạnh hồ, nước máy ào ào chảy ra.

Chất lỏng này sau khi được nước máy pha loãng, mùi vị có chút giảm bớt, nhưng vẫn rất hăng như trước. Giang Á lại không thèm để ý, tựa hồ mùi vị nọ kích thích thần kinh của hắn, khiến hắn càng ngày càng hưng phấn.

Sau khi hồ được đổ đầy, Giang Á đóng van nước máy lại, xoay người hướng đến Phương Mộc đang trần truồng. Nhìn thấy anh vẫn như trước không hề hay biết mà nằm đó, Giang Á dường như có chút không cam lòng, liền đem một ít chất lỏng còn lại trong thùng nhựa hắt lên mặt anh.

Chất lỏng lạnh băng khiến đôi mắt Phương Mộc đột ngột mở bừng, hô hấp cũng chợt dồn dập, liền sau đó kịch liệt ho khan.

Giang Á nở nụ cười.

”Phoóc môn. Mùi vị không tệ nhỉ?” Hắn vứt thùng nhựa, cúi người nhìn Phương Mộc, “Người phải quen với mùi này đi, bởi vì trong đoạn thời gian rất dài tương lai, người đều phải ngâm trong đó.”

Phương Mộc gian nan chớp chớp mắt, tựa hồ đối với hết thảy phát sinh trước mắt đều mê hoặc không giải thích được. Một lúc lâu, nhãn cầu của anh chậm rãi chuyển động lên, cuối cùng tụ lại trên mặt Giang Á.

“Nhận ra ta không?” Giang Á khóa ngồi trên người Phương Mộc, từ trên cao nhìn xuống anh.

Đôi mắt khép hờ của Phương Mộc đột ngột mở bừng ra.

“Rất tốt. Ta là Giang Á.” Giang Á khom lưng xuống, nét cười như có như không trên mặt, “Ta là ‘Ánh sáng thành phố’.”

Nghe bốn chữ đó, trong ánh mắt Phương Mộc xẹt qua một tia đùa cợt, khóe miệng cũng thoáng nhếch lên.

Lập tức, đôi môi sứt mẻ, sưng tấy của anh mấp máy vài cái, phát ra mấy âm tiết mỏng manh.

“Người nói gì?” Giang Á nhíu mày, “Ta nghe không rõ.”

Phương Mộc ngậm miệng, đôi mắt nửa mở, dùng một loại ánh mắt thương hại trào phúng nhìn hắn.

Giang Á khề cần môi, cúi người sát về phía Phương Mộc, kề lỗ tai sát bên miệng anh.

“Người lặp lại lần nữa!”

Phương Mộc lúc đầu không hề lên tiếng, tựa hồ đang tích góp khí lực vốn đã không nhiều nhận gì, sau đó, anh hé miệng, dứt quãng nói:

“Người không phải Ánh Sáng Thành Phố, là ta.” Bên mép Phương Mộc tràn đầy vết máu khô, trong cổ họng cũng sần sật rung động, “Mỗi người trong cái thành phố này đều biết. Ta mới là ‘Ánh sáng thành phố.’”

Giang Á xanh mặt, chậm rãi thẳng thắt lưng, ngực kịch liệt phập phồng, thần sắc đặc ý trên mặt đã biến mất không thấy dấu nữa.

“Người có điểm nào xứng với ‘Ánh sáng thành phố’?” Giang Á nhấn từng chữ nói, “Người nhìn bộ dáng hiện tại của người xem, tựa như một đồng giẻ rách!”

“Chẳng quan trọng.” Thanh âm Phương Mộc yếu ớt mỏng manh, nhưng vô cùng rõ ràng, “Cho dù người giết ta, mọi người cũng sẽ nhớ kỹ ta.”

“Sẽ không!” Giang Á mắt không chế, chỉ thẳng vào chóp mũi Phương Mộc quát, “Chẳng bao lâu nữa đâu, người của thành phố này sẽ chứng kiến, ‘Ánh sáng thành phố’ lại trở về!”

Phương Mộc đột nhiên nở nụ cười, tiếng ám ách nho nhỏ, tựa hồ trong lồng ngực có hai mảnh sắt đang ma sát với nhau.

“Người có thể tiếp tục giết người, ta tin người nhất định sẽ làm thế.” Phương Mộc dừng lại thở hổn hển mấy hơi, “Nhưng mà, mọi người sẽ cho rằng, người chỉ là một kẻ bất chước vụng về. Đúng không, Cầu Đản.”

Trong nháy mắt, sát khí trên mặt Giang Á vụt hiện, hần gior chân, hung hăng hướng trên mặt Phương Mộc đập xuống.

“Không cho phép, gọi ta, Cầu Đản — Không cho phép!”

Tiếng nện nặng nề vang trong căn phòng ngăn trống rỗng, còn nường theo thanh âm xương cốt rạn nứt rất nhỏ. Mặt Phương Mộc đã hoàn toàn biến dạng, từng dòng từng dòng bọt máu lớn từ trong miệng, trong lỗ mũi ào ạt chảy ra. Theo mỗi một đòn nặng nề giáng tới, thân thể Phương Mộc vô lực co quắp, run rẩy, anh cố gắng đưa tay ngăn cản, nhưng ngay cả nửa điểm khí lực cũng không có nữa.

Giang Á đánh mệt, lui về phía sau vài bước, tựa trên vách tường thở hổn hển. Đầu Phương Mộc rũ xuống hướng sang một bên, cả bộ mặt nhìn qua chỉ là một khối huyết nhục mơ hồ. Tứ chi anh rộng mở nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, da đã biến thành màu xanh trắng đáng sợ.

“Này!” Giang Á cắn răng, mồ hôi chảy thành sợi từ trên trán rơi xuống, “Người chết rồi sao?”

Phương Mộc không chút phản ứng nào, ngực tựa hồ cũng không hề phập phồng.

“Người không thể cứ như vậy mà chết được!” Hai mắt Giang Á đỏ bừng, như phát cuồng hướng Phương Mộc quát, “Ta sẽ không để người được tiện nghi như vậy!”

Dứt lời, hần lại xông lên, vừa cất bước, liền nhìn thấy chân Phương Mộc thoáng co rút, ngay sau đó, một tiếng rên rỉ yếu ớt từ trong cổ họng anh ư ử chen ra.

“Ừm —”

Thống khổ. Rồi rầm. Còn mang theo sự lưu luyến của người chết đối với nhân thể cùng sự thoải mái đối mặt với kết cuộc. Tiếng ám ách tựa như quỷ khóc, trong phòng ngăn tràn ngập mùi phoóc môn, phẳng phất như tấm lưới vô hình vững vàng bao lấy Giang Á. Giang Á kinh ngạc nhìn Phương Mộc đã như phé nhân, ấy vậy mà không dám ra tay lần nữa.

Tiếng rên rỉ giằng co thật lâu, sau đó dần dần mỏng manh, hóa thành liên tiếp ho khan dữ dội. Lập tức, Phương Mộc cứ nhiên hắc hắc nở nụ cười.

Tiếng cười đứt quãng, trong tai Giang Á lại như tiếng sấm chói tai.

“Người cười cái gì?” Giang Á gior một ngón tay, run run rẩy rẩy chỉ vào Phương Mộc, “Tên phé vật này người cười cái gì? !”

“Thu tay lại đi, Giang Á.” Phương Mộc ho ra vài ngụm bọt máu, hai mắt nửa khép nửa mở thần sắc điềm tĩnh nhìn Giang Á, “‘Ánh sáng thành thị’ xong rồi. Hần nên biến mất rồi.”

Giang Á sững sờ, tay cũng cứng ngắc giữa không trung.

Hắn rút cuộc hiểu được, Phương Mộc là tới chịu chết. Sau khi tất cả mọi người cho rằng Phương Mộc là ‘Ánh sáng thành phố’, anh dùng loại phương thức tự hủy diệt mình để dập tắt luồng cường quang nọ.

Tay Giang Á chậm rãi buông xuống, biểu cảm trên mặt từ cuồng nộ đến khiếp sợ, rồi lại đến tuyệt vọng và đau thương sâu sắc.

“Ta không dừng được. Không thể.” Nước mắt từ trong mắt Giang Á tràn mi, “Ta muốn thay đổi một số người. Một số sự tình. Ta không thể chỉ làm một nhân vật nhỏ nhỏ bình thường. Ta muốn cho Ngụy Ngụy biết, ta so với Tôn Phổ càng đáng giá hơn. Ta so với tất cả đám người các người đều cường đại hơn.”

Hắn không nói được nữa, hai chân mềm nhũn, phịch một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, đầu gác trên gối, lớn tiếng nức nở.

“Ta không thể. Ta không dừng được.”

Phương Mộc an tĩnh nhìn hắn, quang mang trong mắt thoáng ảm đạm xuống. Một lúc lâu, anh gian nan mở miệng, thanh âm ảm ách:

“Giết người không giải quyết được bất cứ vấn đề gì. Người của thành phố này, không nên tín ngưỡng người.”

“Vậy bọn họ nên tín ngưỡng cái gì? Tư pháp mục nát và pháp luật không công chính?” Giang Á đột ngột phát tác, bỏ quỳ sang, túm chặt tóc Phương Mộc liên tục lay động, “Bọn họ tín ngưỡng ‘Ánh sáng thành phố’ có gì không tốt? Tín ngưỡng thiện ác có báo ứng có gì không tốt? !”

Đầu Phương Mộc theo động tác của hắn vô lực lắc lư, trong cổ họng cũng kèn kẹt rung động, tựa hồ tùy thời có thể tắt thở. Đến khi Giang Á hung hăng xách anh đẩy trên mặt đất, anh mới miễn cưỡng thở ra hơi. Một lúc lâu, Phương Mộc gian nan mở miệng, thanh âm càng thêm yếu ớt mỏng manh.

“Đó không phải thiện ác có báo ứng.” Nhãn cầu Phương Mộc đã bắt đầu chuyển động trì trệ, “Bản thân ‘Ánh sáng thành phố’ đã chính là một loại ác.”

“Thật không?” Giang Á lau nước mắt trên mặt, ngữ khí trở nên lạnh lùng hung ác, “Thiện cũng tốt, ác cũng tốt, người không có tư cách phân xét nữa.”

Hắn đứng dậy, đi tới bên giường lò xo, mở một thùng dụng cụ nhựa ra, từ trong đó nhấc lên một thanh chùy sắt, ước chừng trọng lượng xong, ngoay người đi về hướng Phương Mộc.

Ngồi xổm bên cạnh Phương Mộc, Giang Á kéo đầu anh sang hướng mình.

“Nhìn ta. Đúng, cứ như vậy.” Giang Á dừng ở mặt Phương Mộc, người nọ cũng đồng dạng nhìn lại hắn, vẻ mặt an bình, khóe miệng tựa hồ còn mang theo vẻ mỉm cười.

“Ta phải thừa nhận, ngươi là đối thủ rất tuyệt. Cùng những kẻ khác so sánh, ta thật sự không muốn giết chết ngươi.” Giang Á nặn từng chữ nói, “Bất quá, nên nói tạm biệt rồi.”

Dứt lời, hắn nhắm ngay trán Phương Mộc, chậm rãi giơ chùy sắt trong tay lên.

Thình lình đỉnh đầu truyền đến thanh âm bang bang, tựa hồ đang có người liều mạng gõ cánh cửa cuốn của quán cafe.

Giang Á cả kinh, chùy sắt cũng ngưng giữa không trung. Ngay thời khắc hắn do dự, tiếng đập cửa càng thêm vang dội.

Hắn nhìn Phương Mộc, người nọ mặt không chút thay đổi nhìn hắn, bộ dáng thờ ơ. Không kịp nghĩ nhiều, hắn xoay chùy sắt ở bên hông, bước nhanh ra khỏi phòng ngăn, xuyên qua tầng hầm, dọc theo bậc thang gỗ bò lên.

Đã trễ thế này, còn ai tới nữa? Cảnh sát? Nếu không mở cửa, bọn họ có thể phá cửa sổ mà vào không? Cửa sau có bị phát hiện chưa? Hiện tại chạy trốn còn kịp không?

Trong nháy mắt, vô số dấu chấm hỏi nảy lên trong lòng Giang Á. Hắn một bên khấn trương tự hỏi, một bên từ tấm ván gỗ nhô đầu ra, một thoáng đó, Phương Mộc vẫn tê liệt ngã trên mặt đất đột ngột co rúm. Ngay sau đó, cầm bắt đầu mấp máy, đầu lưỡi ở giữa khoang miệng gian nan quấy tới quấy lui, vài giây sau, một gói bao cao su trộn lẫn bọt máu và răng gãy, xương gãy, từ trong miệng anh phun ra.

Phương Mộc thở dốc vài cái, tay trái cầm lấy gói bao cao su, cắn mép bao bên ngoài, xé mở. Đồng thời, anh giơ lên tay phải của mình, đưa đến trước khuôn mặt đã sưng tấy không chịu nổi của mình, tận lực quan sát.

Trong kẽ móng tay của ngón giữa tay phải, một chút da thịt dính máu mơ hồ có thể thấy được.

Trên mặt Phương Mộc lộ ra biểu tình vui mừng, anh đem ngón giữa tay phải nhét vào trong miệng, bằng cảm giác của răng sắp xếp ngay khớp xương tay. Làm xong việc này, anh thoáng nghỉ tạm một chút, tựa hồ đang cố gắng tập trung khí lực vốn đã không nhiều lắm. Lập tức, toàn thân anh căng thẳng, hung hăng cắn xuống.

Đau nhức khiến cho thân thể Phương Mộc vùng dậy, anh cong thắt lưng, hai mắt tròn tròn, trong miệng mơ hồ không rõ mà gầm nhẹ. Đau đớn cực độ khiến thần trí vốn không rõ ràng của anh cơ hồ muốn hôn mê, song anh biết giờ phút này trăm triệu lần không thể xả hơi, nếu không sẽ đem tất cả công sức bỏ biển. Trong ý thức còn sót lại của anh, chỉ còn một ý niệm trong đầu: Cắn đứt nó.

Sau khi tập hợp khí lực trong từng góc ngách của cơ thể, theo một tiếng “Rộp” giòn vang, ngũ quan Phương Mộc chợt vận vào nhau, một dòng máu tươi từ trong miệng anh tuôn ra. Anh co quắp, dùng đầu lưỡi đẩy đoạn ngón tay từ trong miệng ra.

Thời gian đã không còn nhiều, Giang Á rất nhanh sẽ trở lại phòng ngăn. Đây mặt Phương Mộc đều là máu loãng và mồ hôi, run rẩy đem đoạn ngón tay cất vào trong gói, rồi nhét bao cao su vào trong, sau khi miễn cưỡng cột thành nút chết, đưa đến bên mép.

Lúc này một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng xuất hiện ở cửa phòng ngăn.

Giang Á từ trong cửa gỗ bò ra, cũng không nóng lòng đến cạnh cửa xem xét, mà là vọt trước vào phòng vệ sinh, xuyên qua hành lang, hé mở cánh cửa sau, nhìn quanh bên ngoài.

Ngoài cửa như trước là một vùng đồng không mông quạnh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có cuồng phong cuốn tung bông tuyết, tung bay đầy trời.

Hắn nhú mày, khóa kỹ cửa sau rồi bước nhanh trở lại trong sảnh ăn. Tiếng đập cửa đã ngừng lại, Giang Á đi tới cạnh cửa, sau khi mở cửa thủy tinh, dán lỗ tai trên cửa cuốn, ngoại trừ gió lạnh gào thét, chẳng nghe được chút âm thanh dị thường nào.

Giang Á do dự một chút, đi tới cạnh cửa sổ gần cửa nhất, nhắc lên một góc màn, cẩn thận nhìn trộm ra phía ngoài.

Trên mặt đường trống rỗng không hề có dấu chân, chỉ có một trần đèn đường cách đó không xa uể oải lập lờ, dưới ánh sáng của nó, tuyết dưới cột đèn khi thì trắng nõn, khi thì mờ nhạt.

Tiếng đập cửa vừa rồi, có lẽ là gió thổi động cánh cửa cuốn, có lẽ là một thằng cha say rượu nào đó đi về đêm.

Giang Á thở dài một hơi, buông bức màn, xoay người đi về hướng quầy bar. Mới vừa cất bước, chợt nghe thấy dưới chân truyền đến một tiếng “Răng rắc”. Hắn vô thức theo tiếng động nhìn lại, nhìn thấy một điện thoại di động đang bị dẫm nát dưới đế giày của mình.

Phím ấn của điện thoại di động bị chạm đến, màn hình cũng sáng lên. Giang Á nhìn điện thoại di động, lập tức ý thức được đây là của Phương Mộc. Mặc kệ là cố ý, hay vô tình rơi ở đó, thứ này cũng không thể tiếp tục tồn tại.

Giang Á không chút do dự, nhắc chân liên tục giẫm lên vài cái, màn hình điện thoại di động lập tức tắt ngúm, cả thân máy cũng nát bét. Giang Á nhặt bộ hài cốt của chiếc điện thoại lên, gỡ xuống pin, lại rút thẻ điện thoại, tiện tay ném vào trong thùng rác bên quầy bar.

Chui xuống phòng lưu trữ ngầm, trở lại phòng ngăn, Giang Á nhìn thấy Phương Mộc cả người trần truồng vẫn như trước không nhúc nhích nằm trên mặt đất lạnh như băng.

Trải qua một hồi sợ bóng sợ gió vừa rồi, uể oải tích lũy suốt cả buổi tối trong nháy mắt liền tràn ngập toàn thân Giang Á. Hắn đột nhiên cảm thất mất hứng, càng nhiều chính là sợ hãi.

Người huyết nhục mơ hồ, mặt mũi biến dạng trước mắt này quả thực là một thằng cha ương ngạnh đến đáng ghét, cho dù đang lúc hấp hối, vẫn không quên đối với hắn thêm vào sự phủ định và đùa cợt. Giang Á không muốn nghe những lời này nữa, bởi vì hắn sợ mình sẽ ghi nhớ những từ ngữ này vào tận đáy lòng.

“Người không thay đổi được ta, cũng không thay đổi được thành phố này.” Giang Á thì thào tự nói, tựa hồ đang vì mình mà động viên tinh thần, “Người không thắng được ta, bởi vì người sẽ chết trong tay ta.”

Người mau biến đi. Để cho hết thấy nhanh chóng chấm dứt.

Giang Á ngồi xổm bên người Phương Mộc, dùng ở khuôn mặt bị tàn phá không chịu nổi kia. Phương Mộc hai mắt nhắm nghiền, đầu thoáng lệch về bên phải, hô hấp mỏng manh đến cơ hồ khó có thể phát hiện.

Tiếc nuối chính là, không thể để cho người mở to mắt nhìn đầu mình bị đập nát, không thể để cho ta nhìn thấy quang mang vụt tắt trong mắt người.

Giang Á đột ngột giơ chùy sắt trong tay lên, hung hăng đập xuống.

Thanh âm của xương sọ vỡ vụn trong phòng ngăn trống trải phát ra tiếng vang vọng, phảng phất như còn chưa cam lòng, kiệt lực muốn đem một chút thanh âm cuối cùng của người nọ ở nhân thể bảo lưu lâu hơn nữa. Song, hết thấy chỉ là phí công.

Giữa vách tường gạch men cứng rắn sau vài lần lặp đi lặp lại, thanh âm kia cũng như hơi thở của chủ nhân nó đã hoàn toàn biến mất.

63. Chương 27

Chương 27 - Lời chứng của người chết

Ngày 12 tháng 12. Trời trong.

Phân cục trưởng ngồi sau bàn làm việc, một điều tiếp một điều hút thuốc, gạt tàn trước mặt sớm đã nhét đầy. Mặt của ông có vẻ già nua, tiêu tụy, dưới hốc mắt quầng đen thật sâu, tựa hồ đã lâu chưa được nghỉ ngơi trọn vẹn.

Thình lình, một trận tiếng chuông chói tai vang lên trong văn phòng. Phân cục trưởng tựa hồ bị thanh âm đột ngột này dọa sợ, cổ tay run lên, một đoạn tàn thuốc thật dài rơi trên mặt bàn. Ông vô thức ngẩng đầu về phía đồng hồ treo tường nhìn lại, đúng 8h.

Ông ấn tắt đầu lọc trong gạt tàn thuốc, hít sâu một hơi, cầm điện thoại trên bàn lên, bắt đầu quay số.

Âm chờ chỉ vang lên nửa tiếng đã được nhận, xem ra đối phương cũng luôn chờ đợi bên cạnh điện thoại.

“Lão Biên.”

“Có tin tức sao?” Thanh âm của Biên Bình đồng dạng uể oải, càng có vẻ vội vàng, “Hay là tình huống mới?”

“Không có.” Phân cục trưởng thấp giọng nói, “Mất tích vẫn mất tích, kinh doanh vẫn kinh doanh, hôn mê cũng vẫn hôn mê.”

Biên Bình không nói. Một lúc lâu sau, phân cục trưởng hỏi dò: “Lão Biên?”

“Hừm.”

“Tôi phải hạ lệnh mới rồi.” Phân cục trưởng gian nan nói, “Mấy ngày nay. Tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc hồi lâu. Cuối cùng truyền đến một thanh âm trầm thấp.

“Được rồi.”

Dứt lời, Biên Bình liền cúp điện thoại.

Phân cục trưởng lẳng lặng ngồi trong chốc lát, đột nhiên thẳng người dậy, nhấn điện thoại nội tuyến trên bàn.

“Gọi Dương Học Vũ tới cho tôi.”

Dương Học Vũ rất nhanh đã đến phòng làm việc của phân cục trưởng. Không cần chào hỏi, phân cục trưởng đã bắt đầu trước.

“Thứ nhất, triệu tập tất cả lực lượng, lùng bắt Phương Mộc, một khi phát hiện, lập tức khống chế, thứ hai.”

Về mặt Dương Học Vũ phức tạp, ngập ngừng hồi lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Phân cục trưởng, có thể”

“Thứ hai, nếu cậu ta chống cự lại, có thể sử dụng cảnh giới.” Phân cục trưởng đề cao âm lượng, “Nhưng phải sống, tôi muốn chính miệng cậu ta giải thích cho tôi nghe!”

Thần sắc Dương Học Vũ hơi thả lỏng, liên tục gật đầu.

“Thứ ba.”

Phân cục trưởng còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy cửa phòng làm việc bị đẩy mạnh ra, Mễ Nam cầm tờ giấy vội vã đi đến, phía sau chủ nhiệm văn phòng phân cục đi theo về mặt khó xử, trong miệng còn không ngừng oán giận.

“Con bé kia, làm chi mà gấp thành như vậy hả.”

“Sếp,” Mễ Nam đi thẳng tới trước bàn làm việc, đem tờ giấy kia đưa đến trước mặt phân cục trưởng, vội vàng mở miệng, “Viện kiểm sát tối cao đã trả lời, đồng ý truy tố án mạng thôn La Dương 20 năm trước.”

“Hửm?” Phân cục trưởng cầm lấy tờ giấy kia, sau khi xem một lượt, dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến ném về hướng Dương Học Vũ.

Dương Học Vũ do dự một chút, mở miệng nói: “Mặc dù có thể lập án rồi, thế nhưng, chứng cứ.”

“Tôi mặc kệ!” Mễ Nam đột nhiên hét ầm lên, hướng Dương Học Vũ cuống quýt lắc hai tay, “Bắt Giang Á lại! Chỉ có khống chế được hắn, Phương Mộc mới có thể an toàn!”

Dương Học Vũ nhìn Mễ Nam đầu bù tóc rối, gần như điên cuồng. Cô đã gầy đi rất nhiều, da ẩm đậm không ánh sáng, duy chỉ có đôi mắt vẫn phát ra quang mang đáng sợ hùng hổ dọa người.

Anh ta cắn răng, quay đầu lại nhìn về phía phân cục trưởng.

Phân cục trưởng nhìn anh ta, lại nhìn Mễ Nam, dần dần, biểu tình quyết tuyệt xuất hiện trên mặt.

“Bỏ xuống chuyện Phương Mộc, lo liệu việc này trước!” Phân cục trưởng đứng dậy, “Bắt Giang Á về, có thể kéo dài thời hạn câu lưu thì cứ kéo dài —— 21 năm trước hắn chỉ là một thằng oắt con, tôi không tin một chút chứng cứ cũng chưa từng lưu lại!”

Dương Học Vũ đáp một tiếng rồi xoay người đi về phía cửa, vừa đi vừa nói với Mễ Nam: “Em đi làm thủ tục, anh đi bắt người!”

Hành động bắt lần này dị thường thuận lợi, Giang Á ở trong quán cafe “Lost in Paradise” khoanh tay chịu trời. Hắn trước sau không hề phản kháng, thậm chí mặt còn mang theo nét cười.

Giang Á bị mang đến phân cục, trực tiếp đưa đến phòng thẩm vấn. Dương Học Vũ phân phó những người khác đi chuẩn bị dự thẩm, Mễ Nam thì từ khi Giang Á vừa mới bị mang vào phân cục, liền gắt gao theo dõi hẩn. Nếu tầm mắt nọ là lưỡi dao sắc bén, Giang Á sợ rằng đã sớm bị băm thây vạn đoạn.

Một đồng nghiệp vội vã đi tới bên cạnh Dương Học Vũ, thấp giọng thì thầm vài câu, mơ hồ có thể nghe thấy vài chữ “Chứng cứ”, “Thời gian”, “Khuyết thiếu”. Sắc mặt Dương Học Vũ trầm trầm, quay đầu nhìn Mễ Nam, tựa hồ đã âm thầm hạ quyết tâm, vở vai đồng sự kia.

“Trước mắt các cậu cứ như vậy, bên này tôi sẽ nghĩ biện pháp.”

Nói xong, anh ta giơ tay gọi tới một cảnh viên trẻ tuổi khác, thấp giọng nói: “Tắt camera phòng thẩm vấn đi.”

Cảnh viên trẻ tuổi vẽ mặt kinh ngạc: “Anh Dương.”

“Cứ theo lời anh nói mà làm.” Ngỡ khí Dương Học Vũ không cho phép bàn cãi, “Nếu xảy ra vấn đề gì, cứ nói là anh tắt.”

Sắp xếp xong hết thấy, Dương Học Vũ vỗ vỗ Mễ Nam, hai người một trước một sau đi vào phòng thẩm vấn.

Giang Á bị khóa trên ghế, hai mắt khép hờ, nghe được có người tiến đến, hẩn ngẩng đầu, hướng Dương Học Vũ và Mễ Nam thoải mái gật đầu tỏ ý.

“Quen nhau quá rồi, ta sẽ không nhiều lời với mày nữa.” Dương Học Vũ kéo qua một cái ghế, ngồi đối diện Giang Á, “Mày tên là Giang Á, từng dùng tên Cửu Đản, sinh ngày 18 tháng 6 năm 1975 ở thôn La Dương huyện F thành phố Y. 21 năm trước, mày đã giết chết cha mình, sau đó một mình rời khỏi thôn La Dương, từ tháng 5 đến cuối năm nay, ngươi dùng danh nghĩa ‘Ánh sáng thành phố’, liên tục giết chết sáu người — Tao nói đúng chứ?”

Giang Á cười cười, điều chỉnh tư thế ngồi một chút: “Dương cảnh quan, nếu cậu có chứng cứ, vậy chúng ta không cần phải nói nữa; Nếu cậu không có chứng cứ, chúng ta đồng dạng cũng không cần phải nói nữa, đúng không?”

“Đúng vậy, cái nên có bọn tao đều sẽ có, chỉ là vấn đề thời gian.” Dương Học Vũ không chút yếu thế, “Bọn tao có thể chậm rãi chờ.”

“Tôi cũng có thể chờ.” Giang Á nhàn nhạt nói, “Bất quá chúng ta tốt nhất nên tán gẫu chuyện khác, về những đề tài thế này, cậu nên biết, tôi không có gì hay ho để nói.”

Dứt lời, hẩn liền nghiêng đầu, ý tứ hàm xúc nhìn Dương Học Vũ, vẻ mặt như cười như không.

Thình lình, Mễ Nam mở miệng.

“Phương Mộc ở đâu?” Thanh âm của cô mang theo một tia run rẩy, tựa hồ khát vọng được biết đáp án, lại sợ hãi đối mặt với chân tướng, “Ngươi đã làm gì anh ấy rồi?”

“Không biết.” Giang Á nhún nhún vai, chớp chớp mắt nhìn Mễ Nam, “Có lẽ cậu ta đã đi đến nơi cậu ta nên đến rồi.”

Mễ Nam đứng phắt dậy, trong cổ họng phát ra một tiếng kêu rên của thú mẹ bị thương. Mắt thấy cô sẽ nhào tới Giang Á, Dương Học Vũ vội vàng túm lấy cô, không để ý đến cô giãy giụa đâm đá, đẩy cô ra ngoài cửa.

Khi xoay người lại, sắc mặt Dương Học Vũ đã trở nên xanh xám, hai mắt đỏ hồng, cơ thịt trên mặt thỉnh thoảng nẩy lên.

“Mày nói cho tao biết,” Dương Học Vũ túm tóc Giang Á, ngửa mặt của hẩn lên, “Mày đã làm gì Phương Mộc rồi?”

Giang Á chẳng hề để ý mà ngửa cằm, bởi vì tóc bị túm trụ, hai mắt đảo ngược, thần thái khinh thường càng sâu.

“Dương cảnh quan,” Giang Á hướng camera góc tường hất hàm, “Cậu đang thẩm vấn tôi sao?”

“Đương nhiên không phải, đây chỉ là làm nóng.” Dương Học Vũ buông tóc hắt ra, đưa tay từ bên hông rút ra côn điện cảnh sát, “Thứ này sẽ giúp mày suy nghĩ vấn đề.”

Sắc mặt Giang Á biến đổi, nhìn côn điện trong tay Dương Học Vũ, nhấn từng chữ nói: “Nếu mày dám động đến tao dù chỉ là một chút thôi, tao cam đoan với mày, tao tuyệt đối sẽ không buông tha ày.”

“Thật không?” Dương Học Vũ đề xuống chốt mở trên cán, từng bước từng bước hướng đến gần hắt, “Tao rất muốn thử xem ‘Ánh sáng thành phố’ mạnh đến mức nào.”

Giang Á bắt đầu giãy giụa, nhưng chẳng thể ngăn cản Dương Học Vũ đuổi cảnh côn đã thông điện về phía ghế sắt dưới thân mình.

Chính tại lúc này, cửa phòng thẩm vấn đột ngột được đẩy ra, phân cục trưởng đứng ở cửa, nhìn thấy tay Dương Học Vũ cầm côn điện, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng quát: “Thu hồi!”

Dương Học Vũ đầy mặt không cam lòng nhìn chằm chằm Giang Á, nặng nề “hừ” một tiếng, đưa tay tắt đi nguồn điện.

“Mở còng tay hắt.” Phân cục trưởng chỉ Giang Á, nói với Dương Học Vũ, “Cậu mang theo hắt, còn có Mễ Nam, đến phòng làm việc của tôi, có thứ cho các người xem.”

“Cái gì?”

“Một hộp băng ghi hình.” Phân cục trưởng nhìn Dương Học Vũ, lại nhìn Giang Á, tựa hồ vẫn đang cảm thấy sự tình này khó có thể tin được, “Là Phương Mộc gửi tới.”

Bệnh viện cảnh sát thành phố. Khu nằm viện. Phòng bệnh cuối lầu ba.

Nữ y tá từ dưới nách bệnh nhân chết não này rút nhiệt kế ra, nhìn vạch một chút, nhỏ giọng nói thầm một câu kỳ quái.

Đây thật sự là một anh chàng kỳ quái. Mặc dù y đã được chuẩn đoán là chết não, nhưng vẫn dùng máy thở duy trì. Mà các loại tham số trang bị trên máy thở, tỷ như tỷ lệ áp lực và thể tích lưu thông gì gì đó, cùng người bệnh chết não bình thường khác biệt rất lớn. Hơn nữa trong mấy ngày này, bệnh nhân nhiều lần xuất hiện tình trạng sức cản hô hấp — Nói cách khác, y tựa hồ tự chủ được hô hấp.

Càng kỳ quái chính là vợ của y. Ngày thứ hai nhập viện, người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp kia liền chạy tới đây. Khi nhìn thấy y, cô ta khóc đến choáng váng. Song, sau khi nói chuyện với lãnh đạo của bệnh nhân, chưa từng thấy cô ta xuất hiện nữa.

Tóm lại, đều là mấy người quái lạ.

Đang nghĩ ngợi, nữ y tá trong lúc vô tình quét mắt về phía người bệnh đang ngủ say. Trong giây lát đó, trái tim cô phảng phất như ngừng đập, nhiệt kế trong tay cũng ‘leng keng’ một tiếng rơi trên mặt đất, vỡ thành mấy khúc.

Người não chết tên Thai Vĩ này, đang trợn tròn hai mắt, trừng trừng nhìn cô. Sau vài giây, y rớt cuộc mở miệng hỏi:

“Hôm nay, là ngày mấy?”

Nữ y tá lấy tay che miệng, đem một tiếng kêu sợ hãi miễn cưỡng nghẹn trong cổ họng. Người não chết mở miệng nói chuyện — Thế này không phải là quá quái gở sao?

“Ngày mấy?”

“Mười. . . . Mười lăm.”

Người chết mà sống lại này từ trong chăn vươn tay ra, ném mặt nạ hô hấp trên mặt xuống, trong nháy mắt, cư nhiên ngồi dậy!

Nữ y tá rớt cuộc che giấu không được nội tâm sợ hãi, hét một tiếng bỏ chạy khỏi phòng bệnh.

Thai Vĩ không để ý đến cô ta, một bên tìm kiếm khắp nơi, một bên cố gắng xuống giường. Thế nhưng, bởi vì nằm trên giường suốt mấy ngày, ngồi mạnh dậy, trước mắt nhất thời trời đất quay cuồng. Y nhắm mắt

Nghे thấy lời Phương Mộc nói cùng mệnh lệnh của phân cục trưởng, Dương Học Vũ đã kinh ngạc đến tột đỉnh. Anh ta nhìn sang Biên Bình, sắc mặt người nọ trầm như nước, hiển nhiên đối với việc Thai Vĩ chưa chết này sớm đã rõ như lòng bàn tay. Mẹ Nam cùng Giang Á đều giống nhau, đầy mặt khiếp sợ. Nhất là Giang Á, hai mắt cơ hồ muốn lọt khỏi hốc mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Phương Mộc trong màn hình, thân trên nghiêng về phía trước, tựa hồ muốn đem anh từ trong TV túm ra để hỏi cho rõ ràng.

Phương Mộc không để hấn chờ lâu, gọn gàng dứt khoát tuyên bố đáp án: “Giang Á, đây là một cái bẫy bày ra cho người. Khi người xem đến đoạn này, ta tin rằng, ta đã bị được giết chết. Hơn nữa, ta chân thành hy vọng sẽ như thế, bởi vì, đồng nghĩa với việc này, chính là kế hoạch của ta đã thành công.”

Mặt Giang Á thoáng co quắp, phảng phất như muốn nặn ra một nụ cười khinh thường, song, trên trán hấn mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn.

“Từ sau khi video Thai Vĩ tông xe đánh người truyền lên mạng, ta đã biết người sẽ xem Thai Vĩ như mục tiêu kế tiếp của ‘Ánh sáng thành phố’. Bởi vì theo ý người, giết chết một cảnh sát, càng kích thích, càng oanh động, cũng càng có thể thỏa mãn tâm tính cuồng vọng của người. Thế nhưng, ta không thể để người làm vậy.” Sắc mặt Phương Mộc bình thản, tốc độ nói không nhanh không chậm, “Về công, ta là một cảnh sát, Thai Vĩ là người bạn tốt nhất của ta, ta không thể trở mặt nhìn anh ấy chết trong tay người; Về tư, Ngụy Ngụy vì hướng ta chứng minh Tôn Phổ chưa từng biến mất, đem người huấn luyện thành một kẻ tựa ác ma —— Đã có rất nhiều người chết rồi, nhất là, người đã giết Liêu Á Phàm.”

Phương Mộc chợt dừng lại, hốc mắt cũng đỏ lên. Anh cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi vằn ra và gương mặt thình thịch nảy lên. Một lúc lâu sau, anh ngẩng đầu, trong mắt lóe ra quang mang ảm ứ, ngữ khí lại trở nên bình tĩnh.

“Do đó ta nhất định phải ngăn cản người, nhưng ta không thể để cho người khác mạo hiểm làm việc này.” Tầm mắt Phương Mộc rời khỏi màn ảnh, tựa hồ muốn nói cho chính mình nghe, “Từ lần đầu tiên ta khảo nghiệm đối mặt với sinh tử, ta vẫn luôn cảm thấy ta là một người mang điềm xấu. Người bên cạnh ta, vô luận là chiến hữu, đối thủ hay kẻ tử thù, từng người một đều rời khỏi ta. Ta không muốn như vậy. Cho nên, lúc này đây, ta đã lựa chọn chính mình.”

Phương Mộc một lần nữa đối diện màn ảnh, trên mặt là một tia mỉm cười như có như không: “Ta bắn giết Thai Vĩ, người nhất định sẽ giận chó đánh mèo sang ta. Bởi vì ta đã đoạt đi danh hào ‘Ánh sáng thành phố’. Sau khi mất đi Ngụy Ngụy, đối với người mà nói, đây đại khái là thứ quý giá nhất của người.” Anh gật gật đầu, “Người yên tâm, ta nhất định sẽ tìm cơ hội cho người giết chết ta, hơn nữa ta tin tưởng, người nhất định đã làm như vậy rồi.”

Phương Mộc điều chỉnh tư thế ngồi một chút, kẻ sát màn ảnh, biểu tình trên mặt tựa hồ như trút được gánh nặng: “Mạng của ta, chính là cái bẫy này.”

Trong phòng làm việc một mảnh tĩnh mịch, mỗi người đều yên lặng nhìn chăm chăm Phương Mộc trong màn hình. Đột nhiên, Mẹ Nam phát ra một tiếng nức nở không kiềm được.

“Tại sao. Tại sao.” Nước mắt từ trong mắt Mẹ Nam cuộn cuộn tuôn xuống, Phương Mộc trong tầm mắt trở nên mơ hồ không rõ, “Sao anh ngu ngốc như vậy.”

Trong hình ảnh, Phương Mộc nghiêm chỉnh ngồi, sắc mặt cũng trở nên trịnh trọng.

“Nói chút chính sự thôi.” Tốc độ nói của anh chậm lại, tựa hồ đang vừa nói vừa suy nghĩ, “Giang Á sẽ không nhanh chóng giết chết tôi, với tính cách của hấn, sẽ lựa chọn cách chậm rãi hành hạ tôi cho đến chết. Do đó, địa điểm bị giết hại của tôi sẽ không phải bên ngoài, tôi cũng sẽ không để hấn có cơ hội cho tôi một kích chí mạng. Hấn hẳn phải ở một địa điểm nào đó chế ngự tôi, sau đó dùng xe mang tôi đi. Do đó, Học Vũ.”

Dương Học Vũ ngồi thẳng người, hết sức chăm chú nhìn màn hình.

“. Sau khi xem băng ghi hình, cậu phải cẩn thận lục soát xe Jetta trắng của Giang Á, nhất là cốp sau. Hấn rất có khả năng sau khi giết chết tôi sẽ rửa sạch chiếc xe. Nhưng tôi sẽ ở chỗ rất kín đáo lưu lại đầu mối, vị trí đặc biệt hấn không lưu ý tới.”

Dương Học Vũ liếc mắt về phía Giang Á, sắc mặt người nọ đã trắng bệch như tờ giấy, trông mắt không ngừng chuyển động, tựa hồ đang liều mạng nhớ lại. Song, vẻ tuyệt vọng càng ngày càng rõ ràng.

Dương Học Vũ khẽ cắn môi, biết rõ không hề cần thiết nhưng vẫn quay về hướng Phương Mộc trong màn hình đáp lời: “Được, tôi đã biết.”

“Phần sau mới là trọng điểm.” Phương Mộc dừng một chút, “Khi tôi và Mễ Nam đến thôn La Dương điều tra thân thế của Giang Á, từng phát hiện trong nhà hắn có một tầng hầm. Hơn nữa, khi tôi và Giang Á nói chuyện, hắn từng nói, tầng hầm là nơi khiến hắn cảm thấy an toàn. Tôi tin chắc, trong quán cafe ‘Lost in Paradise’, khẳng định cũng có một tầng hầm cùng loại. Lần trước khi lục soát, chúng ta quả thật đã phát hiện một phòng lưu trữ ngầm. Nhưng mà, chúng ta nhất định đã quên những không gian như tường kép hoặc phòng ngăn các loại. Bởi vì sau khi Giang Á giết chết bác sĩ kia, từng ngâm thi thể hắn trong dung dịch phóc môn đến hơn năm tháng. Trong quán cafe nhất định có một chỗ như vậy, do đó, các bạn phải tỉ mỉ lục soát mỗi một xó xỉnh trong ‘Lost in Paradise’. Nếu các bạn tìm được chỗ này, tôi tin tưởng,” Phương Mộc chợt cười khỏ, “Các bạn sẽ phát hiện được thi thể của tôi.”

Biên Bình nghe đến đó, đột ngột run lên, anh quay đầu nhìn Giang Á, khàn giọng hỏi: “Cậu ấy nói đúng chứ?”

Giang Á không trả lời anh, thậm chí nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Biên Bình một cái, như trước gất gao nhìn chằm chằm màn hình TV, ngực kịch liệt phập phồng.

“Bởi vì Ngụy Ngụy, Giang Á vô cùng hận bác sĩ kia. Không chỉ lưu lại thi thể của ông ta, hơn nữa thường xuyên đánh thi thể trút hận.” Phương Mộc tiếp tục bình tĩnh giải thích, tựa hồ muốn nói một chuyện hoàn toàn không liên quan gì đến mình, “Do đó, hắn nhất định sẽ không lập tức tiêu hủy thi thể của tôi, mà coi tôi như chiến lợi phẩm hoặc món đồ chơi của hắn, thỉnh thoảng vớt ra quất một phen. Đây là chứng cứ vô cùng quan trọng. Hơn nữa, tôi sẽ nghĩ cách trước khi mình bị giết chết, tranh thủ thời gian và không gian nhất định, lưu lại thứ gì đó trên người hắn — Tỷ như da thị — Xem như chứng cứ. Bất quá, hắn sẽ ngâm thi thể tôi trong dung dịch phóc môn, quần áo gì đó khẳng định sẽ bị hắn tiêu hủy. Do đó, chứng cứ tôi bảo lưu lại, rất có khả năng sẽ nằm trong cơ thể tôi. Các bạn nhất định phải cẩn thận giải phẫu thi thể tôi, đặc biệt trong dạ dày, đừng bởi vì đó là thi thể tôi mà nung tay hoặc không đành lòng, tuyệt đối không được — Các vị, kính nhờ!”

Một người sắp chịu chết, sao có thể bình tĩnh liệt kê đủ loại chứng cứ dùng tính mạng chính mình đánh đổi, hơn nữa dặn dò đồng nghiệp không tiếc đem di thể của mình cắt tan tành thế kia — Việc này cần bao nhiêu dũng khí đây!

Mặt Giang Á đã xám như tro tàn. Nếu như nói Phương Mộc cam nguyện chịu chết khiến hắn cảm thấy kinh hoàng và sợ hãi, vậy, càng làm hắn không ngờ nổi chính là, phía sau tử lộ Phương Mộc tự tìm đến, là bấy rập không chệ vào đâu được!

Dáng người nho nhỏ trên màn hình TV khiến Giang Á run rẩy không thôi.

Lời kể của người chết vẫn còn tiếp tục.

“Phía trên chính là những lời tôi muốn nói. Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng của tôi, trong quá trình thực hiện khả năng sẽ có các loại phát sinh ngoài ý muốn khác nhau, nếu tôi thất thủ,” Thân trên Phương Mộc nghiêng về phía trước, trên mặt toát ra sự thành khẩn và chờ mong vô hạn, “Phân cục trưởng, Biên sư huynh, các anh nhất định phải điều tra tiếp, ngày nào đó kết thúc vụ án, phải đem vụ án này báo rõ đầu đuôi ngọn ngành cho công chúng. Cũng không phải vì cái gọi là danh dự cá nhân, mà là. . . .”

Phương Mộc ngừng lại, đầu hướng bên trái, hai mắt rũ xuống, tựa hồ vấn đề này trầm trọng đến khó có thể nào mở miệng.

“Chúng ta cũng không thể phủ nhận, cái thành phố này đã vì ‘Ánh sáng thành phố’ mà thay đổi rất nhiều. Đối với chúng ta mà nói, cũng từng bị dao động. ‘Ánh sáng thành phố’ đến tốt cùng là đúng hay sai? Ngoài pháp luật, giết người có đúng là biện pháp duy nhất thực hiện công bằng và chính nghĩa hay không? Chuyện Giang Á đã làm, tôi cũng đã từng làm. Thế nhưng, tôi muốn nói ọi người trong thành phố này, dựa vào bạo lực áp chế bạo lực không giải quyết được bất cứ vấn đề gì. Tín ngưỡng bạo lực, chỉ sẽ mang đến sự hung tàn càng thâm hơn.” Phương Mộc một lần nữa đối diện màn ảnh, sắc mặt bình thản, ánh mắt trong

suốt, phẳng phát như hài đồng vừa được sinh ra, “Nếu cán cân thiên bình này cho tới bây giờ vẫn xiêu vẹo, vậy, hãy để tôi làm một quả cân đi.”

Bạo lực tàn khốc, có thể phá hủy thân thể. Tín ngưỡng tà ác, có thể phá hủy linh hồn. Hy sinh dũng cảm, thì lại có thể cứu vớt hết thảy.

“Cuối cùng,” Phương Mộc nhìn chằm chằm màn ảnh, vẻ mặt đột nhiên trở nên bức rức, trong nụ cười tách ra bên mép, là sự bất đắc dĩ sâu sắc, “Mẽ Nam. . . .”

Bên trong thoáng cái trở nên an tĩnh, cảnh sát đã quên mất chức trách của mình, tội phạm giết người đã quên mất hoàn cảnh của mình, tất cả mọi người đem tầm mắt hướng về phía nổi vương bận cuối cùng của người chết.

Sắc mặt Phương Mộc chậm rãi trở nên ửng hồng, môi run rẩy, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ tích tụ trong lồng ngực, lại chẳng biết bắt đầu lên tiếng từ đâu.

Mẽ Nam ngừng thở, kinh ngạc nhìn người trong màn hình dù thấy chết cũng không sồn kia chợt trở nên ngưng ngưng bất an.

Song, không có nhắc nhở, không có lời tâm tình, thậm chí không có chúc phúc. Phương Mộc chỉ im ắng nhìn màn ảnh, trong mắt dần dần nổi lên lệ quang, cuối cùng, nở nụ cười.

“Cứ như vậy đi.”

Video kết thúc. Hình ảnh ngưng lại. Nụ cười của Phương Mộc, vẫn không nhúc nhích ngưng kết giữa màn hình TV.

Theo hình ảnh ngưng kết, mọi người trong phòng tựa hồ trải qua thời gian lặng yên của cả đời. Từ nay về sau mọi âm thanh đều yên tĩnh, tâm hồn bình tĩnh như nước hồ không còn gợn sóng.

Một lúc lâu sau, Mẽ Nam nhẹ nhàng mở miệng.

“Em hiểu.” Cô lau đi nước mắt trên mặt, đứng thẳng người dậy, trên mặt là hạnh phúc và kiêu ngạo không ngăn nổi, “Em hiểu.”

Giang Á vẫn không nhúc nhích nhìn khuôn mặt tươi cười ngưng kết nọ, liền sau đó, thở dài một hơi, tâm trạng một mảnh thư thái.

“Các người còn chờ gì nữa?” Giang Á bình tĩnh lắc lắc còng sắt trên tay, “Bắt đầu đi.”

64. Chương 28 (Hết)

Vĩ Thanh - Em ngỡ anh đã đi rồi

Một tuần sau, vụ án liên hoàn “Ánh sáng thành phố” tuyên bố kết thúc.

Giang Á đối với những tội giết người liên tiếp của mình đã thú nhận không kiêng dè, cũng khai rõ toàn bộ chi tiết gây án. Dưới sự xác nhận của hắn, cảnh sát ở khu đất hoang phụ cận quán cafe “Lost in Paradise”, cùng với nhiều địa điểm bên trong thành phố, lấy được lượng lớn vật chứng được chôn giấu, vứt bỏ. Qua xét nghiệm, vật chứng này cùng khẩu cung của Giang Á và kết luận khám nghiệm đồng nhất với nhau.

Sau khi toàn lực lùng vớt, ở giữa sông Ly Thông phát hiện phần tàn tích của đầu lâu và mô cơ, cùng nhận định với án nam thi không đầu.

Án mạng thôn La Dương 21 năm trước, do niên đại đã rất lâu, trừ khẩu cung của Giang Á ra, không còn chứng cứ nào, viện kiểm sát đưa ra quyết định không cho khởi tố nữa.

Thông qua tiến hành kiểm tra toàn diện xe Jetta trắng của Giang Á, cảnh sát ở miệng khóa cốp và đầu đỉnh của cốp xe phía sau phát hiện lượng vết máu nhỏ, nhóm máu loại O.

Cảnh sát trong phòng ngăn tầng hầm của quán cafe “Lost in Paradise” phát hiện một bộ nam thi trường thành, chết do sọ não tổn thương nặng. Sau khi giải phẫu. Trong dạ dày nạn nhân phát hiện một gói bao cao su. Bên trong có một đoạn ngón tay, qua giám định là ngón giữa tay phải đứt cuối cùng. Cảnh sát trong kế móng của đoạn ngón tay phát hiện mô da không thuộc nạn nhân. Bởi vì bảo tồn hoàn hảo, kết luận giám định rất nhanh đã cho ra được, mô da là của Giang Á.

Giang Á sau khi biết được đoạn ngón tay bị phát hiện. Vui vẻ thừa nhận nạn nhân do chính tay mình giết. Trên chùy sắt phát hiện trong phòng ngăn cũng lấy ra được dấu tay của Giang Á và máu của người chết. Đợi tất cả chứng cứ thu gom xong, cảnh sát chuyển giao án này cho Viện kiểm sát nhân dân thành phố C xét duyệt khởi tố. Viện kiểm sát thành phố rất nhanh đưa ra quyết định khởi tố, đồng thời trong kỳ hạn pháp định mang đơn khởi tố chuyển đến Giang Á. Nghe nói, Giang Á chỉ qua loa ký tên trên biên nhận được đưa tới, sau đó ném đơn khởi tố sang một bên, xoay người cầm lấy tờ báo ngày hôm đó tỉ mỉ đọc.

“Ánh sáng thành phố” bị bắt, thành phố C dấy lên sóng to gió lớn. Các loại truyền thông tiến hành bản tin dài dòng lê thê, nhiều truyền thông thậm chí vì thế mà đẩy ra phần phụ bản đặc biệt. Chỉ trong một đêm, cái tên Giang Á này nhà nhà ở thành phố C đều biết.

Một tháng sau, Tòa án nhân dân trung cấp thành phố C khai mạc phiên tòa thẩm tra xử lý án mạng liên hoàn “Ánh sáng thành phố”. Xét thấy tình tiết vụ án trọng đại, xã hội chú ý cao độ, tòa án công khai cả quá trình tòa án thẩm vấn với truyền thông. Cùng ngày tòa án thẩm vấn, trừ đương sự của vụ án và người nhà ra, truyền thông tin tức đến từ tỉnh nội và cả nước đầy ắp trong tòa án. Dân thành phố chen ở cửa tòa án không cách nào vào được phòng quan sát, thông qua màn hình trên vách tường ở cửa xem quá trình tòa án thẩm vấn. Trong quá trình xét xử, sắc mặt Giang Á trước sau bình tĩnh, đối với tất cả vật chứng tòa án đưa ra đều không thèm nhìn tới, một mực tỏ vẻ đồng ý. Đối với câu hỏi của công tố viên và thẩm phán cũng trả lời hết thảy như nhau. Hẳn tựa hồ không hề có chút ý định biện minh mình, trong quá trình tòa án thẩm vấn thậm chí còn nhiều lần thất thần. Sau khi thẩm phán nhắc nhở, biểu hiện của Giang Á tiêu cực hơn, trong vài giờ cuối cùng tòa án thẩm vấn, đối với tất cả câu hỏi chỉ gật đầu đáp lại.

Giai đoạn tuyên bố cuối cùng, Giang Á chỉ nói một câu.

“Ta bại bởi đối thủ đáng kính, không có gì để nói.”

Mười ngày sau, Tòa hình sự tòa án nhân dân trung cấp thành phố C đưa ra phán quyết cuối cùng: Giang Á từ tháng 5 đến cuối tháng năm nay, lấy danh nghĩa Ánh Sáng Thành Phố, liên tục giết chết bảy người, cố ý thương tổn một người, sự thật phạm tội rõ ràng, chứng cứ vô cùng xác thực đầy đủ. Tòa án tuyên án như sau: Giang Á phạm tội cố ý giết người, phán xử tử hình lập tức thi hành, phạm tội cố ý gây thương tích, phán xử tù hạn 3 năm, quyết định thực thi tử hình lập tức thi hành.

Giang Á khi tuyên đọc phán quyết. Biểu hiện của hắn cực kỳ không kiên nhẫn. Sau khi thẩm phán chỉ đọc một tờ, Giang Á đã xin ngừng tuyên đọc, cũng trực tiếp ký tên trên phán quyết. Lúc được hỏi có kháng án hay không. Giang Á đối với vấn đề này cảm thấy kỳ lạ.

“Không, đương nhiên không.”

Mười ngày sau, qua thẩm duyệt của Tòa án nhân dân tối cao, chấp hành tiêm thuốc tử hình Giang Á.

Cùng ngày thi hành, cơ quan công - kiểm - pháp phái thành viên có mặt đứng ngoài quan sát và đốc thúc quá trình hành quyết, Thái Vĩ, Dương Học Vũ, Mễ Nam đều trong nhóm này.

Trong phòng tiêm thuốc độc bệnh viện cảnh sát thành phố, là một tòa nhà hai tầng. Trong phòng hành quyết lầu một, là một phòng hình vuông, bốn phía là vách ngăn hợp kim nhôm. Giường tiêm đặt chính giữa phòng. Phòng hành quyết không có trần nhà, những nhân viên khác có thể đứng sau cửa sổ thủy tinh hình khuyển ở lầu hai, từ trên nhìn xuống tận mắt chứng kiến cả quá trình hành quyết.

Trong quá trình nhân viên chấp hành chuẩn bị dụng cụ và dược vật, Thái Vĩ lén lút chuẩn xuống phòng giám sát lầu hai, đi thẳng đến phòng nghỉ lầu một.

Phòng nghỉ chỉ có khoảng hơn 10 mét vuông, ngoại trừ ba ghế dài ra, không còn vật gì khác. Cách vách phòng nghỉ chính là phòng hành quyết, nói cách khác, vách hợp kim nhôm mỏng manh ngăn cách chính giữa đó là thứ tách biệt nhân gian và địa ngục.

Giang Á giầy da âu phục một mình ngồi ở ghế dài sườn đông, bên cạnh là bốn gã cảnh sát tòa án sừng vác vai. Nhìn thấy Thai Vĩ đến, Giang Á ngẩng đầu, hướng y cười cười.

“Ta biết người.”

“Đúng vậy.” Thai Vĩ móc ra bao thuốc lá, đưa cho hắn một điếu, “Ta thiếu chút nữa đã trở thành người thứ bảy, đúng không?”

Dứt lời, y thay Giang Á châm điếu thuốc lá, Giang Á nói cảm ơn, vẻ mặt lạnh nhạt mà hút thuốc.

Thai Vĩ ngồi đối diện Giang Á, nhìn hắn từ trên xuống dưới.

“Quần áo mới?”

“Ừ.” Giang Á xoay xoay cổ, “Lần đầu tiên mặc thứ này, không quen.”

“Cũng không còn cách nào, không kịp thay đâu.”

“Haha, đúng vậy.” Giang Á nở nụ cười, “Cũng không cần thiết.”

Hai bóng người như những người bạn cũ, đối mặt ngồi hút thuốc, phẳng phất như cách vách không phải phòng hành quyết, mà là phòng chờ xe lửa.

Hút nửa điếu, Thai Vĩ đột nhiên hỏi: “Khẩn trương không?”

“Không.” Giang Á nhìn đôi mắt của Thai Vĩ, “Ta thậm chí có chút không thể chờ được nữa.”

Thai Vĩ nhướn mi: “Hửm?”

Giang Á gật gật đầu, tươi cười có chút thu liễm: “Ta không thể để cho tên kia chờ lâu quá.”

Thai Vĩ nheo mắt lại, như có điều suy nghĩ mà nhìn hắn, sau đó, rõ ràng từng chữ hỏi: “Lời người nói trên tòa án, đều là nói thật?”

“Đương nhiên.”

“Một chút tiếc nuối cũng không có?”

“Không có.” Giang Á có chút nghi hoặc, “Người tới gặp ta, chính là để hỏi câu này?”

Thai Vĩ dời mắt, vẻ mặt đột nhiên thả lỏng, lắc lắc đầu, khoe miệng hiện lên một tia cười như có như không.

“An tâm ra đi thôi.” Thai Vĩ đứng dậy, vỗ vai Giang Á, “Đừng truy đuổi cậu ấy nữa. Ở thế giới kia, người không làm đối thủ của cậu ấy được đâu.”

“Hửm?” Giang Á sững sốt, trong ánh mắt xẹt qua một tia bối rối, “Người có ý gì?”

Thai Vĩ từ trên cao nhìn xuống hắn, vẻ mặt phức tạp, tựa hồ vừa cảm hận hắn, vừa thương cảm hắn.

“Người nhất định không nghiêm túc xem phán quyết.”

Dứt lời, y liền giật cánh cửa ra, xoay người đi ra ngoài.

Giang Á cho đến chết vẫn bỏ sót một chuyện, cảnh sát không hề xem đoạn ngón tay đó như chứng cứ để sử dụng.

Nguyên nhân ở chỗ, nam thi trong hồ ở phòng ngăn, tay phải vẫn đầy đủ năm ngón.

Đoạn ngón tay nọ mặc dù được chứng thật là của Phương Mộc, song, kết quả xét nghiệm DNA của thi thể lại không khớp với Phương Mộc. Bởi vì xương sọ người chết nấy bấy, dung mạo bị phá hủy hoàn toàn, mãi đến khi khởi tố, cảnh sát vẫn không biết thân phận chính xác của bộ thi thể bị ngâm trong dung dịch phoóc môn này. Do đó, trong đơn khởi tố và phán quyết, tên của người chết thứ bảy được thay thế bởi “Khuyết danh”.

Việc này đối với tòa án mà nói cũng không quan trọng, cho dù thân phận người chết không rõ, tội Giang Á cố ý giết người vẫn cứ thành lập.

Nhưng đối với người sống mà nói, việc này so với bất cứ việc gì đều quan trọng hơn cả.

Phương Mộc ở đâu? Anh có còn trên đời này không?

Trong lòng Mễ Nam, tìm kiếm tung tích của Phương Mộc, đã thành chuyện duy nhất cần làm nửa đời còn lại của mình. Song, vô luận cô nỗ lực cỡ nào, Phương Mộc vẫn bật vô âm tín. Anh tựa hồ như một đám bụi, hoàn toàn biến mất trong không khí của thành phố này.

Song, tên của anh, lại vĩnh viễn khắc vào trong trí nhớ của thành phố C. Sau khi Giang Á chấp hành tử hình, cảnh sát tuân theo nguyện vọng của Phương Mộc, đem tình hình thực sự của toàn bộ vụ án hướng thị dân thông báo. Mọi người khiếp sợ tội ác của Giang Á, đồng thời cũng biết từng có một cảnh sát như vậy, vì để cho “Ánh sáng thành phố” hoàn toàn dập tắt, không tiếc gánh vác tiếng xấu tội phạm giết người, càng cam nguyện dùng tính mạng đổi lấy chứng cứ.

Mọi người tựa hồ hiểu rõ được một sự thật thế này, bất kể thành phố này có nghiệp chướng nặng nề cỡ nào, luôn có người bằng lòng dùng sự khoan dung và hy sinh để vẫn hồi sự trong sạch yên bình của nó. Với mỗi người đã từng biến thành hung khí, cái tên Phương Mộc này trở thành một đoạn truyền kỳ. Nó đại biểu cho giáp trụ được dỡ xuống, cho nụ cười lộ ra, cho hai tay vươn đến.

Bạo lực cố nhiên cường đại, song, càng cường đại hơn, chính là dũng khí và tha thứ lẫn nhau. Trong những ngày anh rời đi, dương quang ấm áp sáng rõ, không chút keo kiệt chiếu khắp cả thành thị.

Thời gian thấm thoát, năm thoáng đổi dời.

Một năm sau, Phương Mộc vẫn như trước không rõ tung tích. Mọi người đều biết, nên nói tạm biệt với người này rồi. Tựa như Thai Vĩ khuyên giải Mễ Nam vậy — Nếu cậu ấy còn sống, đã sớm trở lại bên cạnh chúng ta rồi.

Mễ Nam chỉ cười cười. Cô chung quy cảm thấy, Phương Mộc vẫn như trước ở một góc nào đó trên thế giới này an tĩnh sinh sống, như trước u sầu, như trước cô độc, như trước đồng thời thấy rõ hết thấy tội ác và những mặt tốt đẹp của cuộc sống.

Anh không muốn xuất hiện một lần nữa, chắc hẳn anh có lý do của riêng mình. Mặc kệ lý do này là gì, anh đều phải sống thật tốt, thật thật tốt.

Hôm nay, ý thu dào dạt, sắc trời cực tốt.

Một năm trong bốn mùa, mùa thu ở thành phố C là khiến người ta cảm thấy thích ý nhất, không có sự xao động của mùa xuân, cái nóng như thiêu đốt của mùa hạ, cũng không có cái lạnh khủng khiếp của mùa đông. Chỉ có trời xanh thăm thẳm, gió nhẹ ấm áp và tươi cười bình an vui sướng.

Giữa thời tiết thế này, cho dù là lái xe đi làm cũng khiến cho lòng người vui vẻ.

Mễ Nam lái xe ra khỏi trụ sở lớn thị cục, đang nghĩ ngợi làm thế nào để lái lên đường cao tốc, dư quang lại liếc thấy quảng trường Anh Hùng đối diện thị cục. Tâm niệm cô chợt động, lập tức chuyển hướng.

Trên quảng trường anh hùng rộn ràng nhốn nháo, những ngày thu rất nhiều cư dân thành thị đều đến đây hưởng thụ nhàn nhã dạo chơi. Trên mặt đất lát đá cẩm thạch bằng phẳng, thỉnh thoảng có trẻ con cười xe ba bánh, hoặc tùm điều giầy cười lớn chạy vụt qua.

Trên quảng trường mới dựng lên một màn hình LCD thật lớn, đang phát sóng tin tức cùng ngày. Nghe ra. Chuyện tình phát sinh ở thành phố tựa hồ không hề ăn nhập với ngày thu rực rỡ này.

Thẩm mỹ viện nào đó sau khi hướng nhóm hội viên thu vào hội phí kén xù, đóng cửa, chủ tiệm bỏ trốn mất dạng.

Giáo sư vườn trẻ nào đó ngược đãi, dùng cách xử phạt thể xác khiến gia đình đứa bé phần nộ đem kẻ gây họa cho ăn đòn một trận.

Ủy ban phát triển và cải cách tuyên bố sắp tới lại tăng giá dầu thành phẩm.

Một người phụ nữ không rõ thân phận chết bất đắc kỳ tử trên phố, hoài nghi chết vì võ u não dẫn đến xuất huyết não.

Song, không ai đi lưu ý đến mấy tin tức khiến người ta không hài lòng này. Đích xác, tại sao phải vì những chuyện không liên quan đến mình mà làm hỏng tâm tình vui vẻ hiếm có này chứ?

Mễ Nam ở quầy bán hàng rong di động tùy ý cũng có thể thấy được trên quảng trường mua một bó hoa bách hợp trắng, cẩn thận cầm lấy, hướng bia tường niệm trung tâm quảng trường đi đến.

Mễ Nam luôn biết, Phương Mộc có thói quen định kỳ tới đây bái tế chiến hữu. Cô cũng từng đợi thật lâu ở quảng trường Anh Hùng, chờ mong có thể ở nơi này cùng Phương Mộc gặp nhau lần nữa. Song, mỗi lần đều là thất vọng trở về. Nhưng việc này cũng không quan trọng, bởi vì nơi này có hơi thở của Phương Mộc, thế này đã đủ rồi. Hướng chi, đến quảng trường Anh Hùng, cũng đã thành thói quen của Mễ Nam.

Nó vẫn ở chỗ này. Thô lệ. Đen bóng. Giản dị. Sắc bén.

Mễ Nam đặt hoa bách hợp trên nền đá cẩm thạch dưới khối thép, cẩn thận dọn dẹp xong, sau đó vòng quanh bia tường niệm, chậm rãi tới lui một vòng. Khi cô ý thức được ánh mắt của mình thủy chung tập trung vào dấu chân trên mặt đất, không khỏi bật cười. Có những thứ khắc ghi sâu trong linh hồn, không cách nào dứt bỏ. Vô luận là bản năng nghề nghiệp, hay là tình yêu.

Chẳng qua ngay cả chính Mễ Nam cũng khó có thể tưởng tượng, nếu như có thể nhìn thấy dấu chân số 42,5, đi chữ bát () chân phải hơi hướng vào trong, sẽ vui mừng cỡ nào.

Cô trở lại mặt trước nền đá cẩm thạch, ngồi xổm người xuống, bắt đầu chà lau và dọn dẹp. Rất nhanh, nền đá cẩm thạch đã không nhiễm một hạt bụi, dưới ánh mặt trời lấp lánh rạng rỡ, ba cái tên được chạm khắc trên đó cũng trở nên vô cùng rõ ràng. Mễ Nam dựa trên thỏi đồng, ngồi trên nền đá cẩm thạch, lập tức cảm thấy nhiệt độ dưới thân ấm áp cùng sự chống đỡ mạnh mẽ bên người. Điều này làm cho cô cảm thấy an toàn và thả lỏng. Cô cong chân lên, ôm đầu gối, lẳng lặng nhìn người qua lại.

Vào một ngày mùa thu bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, đắm chìm dưới ánh mặt trời, là một con người cũng bình thường đến không thể bình thường hơn. Thình thoảng có người đi qua đây hiếu kỳ đánh giá khối thép cực lớn và cô gái trẻ ngồi dựa vào nó, hoặc dừng bước nhìn xem chữ thuyết minh trên nền đá cẩm thạch. Có người cảm thấy kính nể, cũng có người không chút cảm động. Đại đa số mọi người đều dừng lại sau vài giây ngẩn ngui, rồi lại vội vã lướt qua, cùng nhắm tới trạm tiếp theo trong cuộc sống của riêng mình.

Hy sinh của anh và bọn họ tựa hồ đã thay đổi thành phố này, lại tựa hồ không hề thay đổi gì.

Song, việc này cũng không quan trọng, tựa như anh và bọn họ, chưa bao giờ từng trông cậy có thể chiếm được vị trí gì trong trí nhớ của những người khác, cho dù chỉ là một góc nhỏ nhỏ.

Hết thấy chỉ là lựa chọn của anh và bọn họ.

Mễ Nam nhìn đồng hồ, đứng dậy. Mới vừa bước được vài bước, cô suy nghĩ một chút lại vòng trở về, thử thăm dò dấu lỗ tai trên khối thép. Song, cô có thể cảm thấy, chỉ là gỉ sét thô ráp và sự yên tĩnh phẳng phất như vô vật.

Mễ Nam cười khổ lắc đầu. Có lẽ, cô mãi mãi không cách nào hiểu rõ được nội tâm Phương Mộc, giống như giờ phút này, cô không thể hiểu rõ cảm thụ của anh vậy. Mễ Nam nhảy xuống nền, xoay người đi về hướng quảng trường. Thình lình, một trận gió nhẹ từ phía sau thổi qua, cô lập tức cảm thấy vạt áo đang nhẹ nhàng lay động, những sợi tóc đuôi ngựa quét trên cổ, phẳng phất như có người nhẹ nhàng đè lại sau lưng cô, đẩy cô đi về phía trước.

Nhánh cây bên cạnh cũng nhẹ nhàng lay động, phiến lá như trước phiếm màu xanh biếc ma sát với nhau, trong tiếng xào xạc như thủy triều, cô rõ ràng nghe được, khối thép cực lớn nọ phát ra trنن trنن tiếng nổ vang, như gào khóc, như rống giận, như cổ vũ.

Mễ Nam không quay đầu lại, chỉ xiết chặt nắm tay, bước nhanh hơn. Đồng thời, lệ rơi lã chã.

Trường cảnh sát hình sự Trung Quốc thành phố Trầm Dương tỉnh Liêu Ninh, đã là khu vực nền tảng khoa kỹ thuật hình sự của cả nước, cũng là trường cũ Mễ Nam từng học tập hai năm. Lần này trở về trường, nhiệm vụ chủ yếu là đem mẫu dấu chân của một vụ án khó xử lý giao cho chuyên gia của học viện phân tích kiểm tra. Giáo sư Điều của khoa kiểm nghiệm dấu vết là giáo sư hướng dẫn của Mễ Nam năm đó, cũng là

một trong những chuyên gia nhận ủy thác. Ông nhiệt tình đón tiếp Mễ Nam, cũng giúp cô giải quyết thủ tục ủy thác. Mắt thấy thời gian còn sớm, giáo sư Diêu đưa ra lời mời Mễ Nam ăn cơm trưa, Mễ Nam nhận lời, bắt quá kiên trì muốn ăn ở căn tin của trường.

Thức ăn vẫn là mấy thứ đó, mùi vị cũng vẫn như cũ không dám tăng bớt, khó được chính là cảm giác quen thuộc. Cơm đã ăn một nửa, giáo sư Diêu liền nhận được thông báo họp lâm thời, không thể không đi trước. Mễ Nam một mình ngồi trong phòng ăn, một bên đánh giá những học sinh mặc đồng phục học cảnh bên người, một bên từ từ ăn hết thức ăn trong đĩa.

Không biết mấy đứa nhóc này tại sao muốn làm cảnh sát, là vì công việc không lo cơm áo, hay xuất phát từ nhiệt tình đối với nghề nghiệp này? Mễ Nam nhớ rõ khi mình tốt nghiệp đại học cũng không chút nào do dự mà ghi danh vào cục cảnh sát thành phố C, chỉ để có thể gặp lại anh cảnh sát kia.

Cùng anh sinh hoạt dưới cùng một bầu trời, hít thở không khí trong cùng một thành phố. Trở thành người như anh.

Nghĩ tới đây, Mễ Nam khẽ cười cười, có lẽ tên kia cũng không tự mình ý thức được, anh tới cùng đã ảnh hưởng tới bao nhiêu người.

Thời gian đã gần đến giữa trưa, học sinh trong phòng ăn cũng càng ngày càng nhiều. Nhìn những nam nữ sinh viên bưng bữa ăn, tìm kiếm chỗ ngồi bốn phía, Mễ Nam đứng dậy nhường chỗ, sau đó đem chén đĩa đến chỗ thu hồi, ra khỏi phòng ăn.

Về tới bãi đỗ xe, Mễ Nam từ trong cốp phía sau lấy ra một bao đầy quần áo và quà vặt, đi đến ký túc xá sinh viên.

Hình Lộ tham gia thi tốt nghiệp năm nay, cũng đã trúng tuyển học viện cảnh sát hình sự Trung Quốc, trở thành tân sinh năm nhất của khoa điều tra hình sự. Mễ Nam lần này quay về trường cũ, cũng muốn tiện đường thăm tiểu sư muội này. Thế nhưng, tới ký túc xá học sinh rồi, lại chỉ thấy phòng trống không. Bạn cùng phòng của Hình Lộ nói cho Mễ Nam, Hình Lộ đã đến phòng thực nghiệm tâm lý phạm tội.

Phòng chừng là tìm Biên Bình nhỉ. Không lâu sau khi Phương Mộc chết, Biên Bình từ sở cảnh sát tỉnh điều tới khoa giảng dạy cơ bản học viện hình cảnh Trung Quốc, từ một cán bộ cấp sở biến thành một giáo sư tâm lý học phạm tội bình thường, khiến rất nhiều người có chút khó hiểu. Song, theo lời giải thích của riêng Biên Bình, anh muốn lúc còn sống, làm chút chuyện có ý nghĩa. Có lẽ, anh muốn tìm một Phương Mộc kế tiếp.

Có người, có thể thay thế, có người, là độc nhất vô nhị.

Mễ Nam mang theo gói đồ, chậm rãi hướng đến phòng thực nghiệm tâm lý phạm tội. Vừa mới chuyển qua tòa nhà pháp y, đối diện gặp phải một đoàn học sinh vừa tan học, mặt mỗi người đều lộ vẻ xuống sắc, bước chân vội vã thẳng đến phòng ăn.

Mễ Nam cùng bọn họ lướt qua, nghe được mấy nữ sinh riu ra riu rít oán giận:

“Quá biến thái, trình tự thí nghiệm chẳng khác nào khổ hình.”

“Cậu nói đến chín ngón kia?”

“Đúng vậy, đối với nữ sinh không chút khách khí.”

“Tớ cảm thấy ông rất tốt mà, ngoại trừ yêu cầu đối với chúng ta có chút nghiêm khắc.”

“Cái gì chứ, vừa lên lớp đã không còn bộ dáng tươi cười nữa, tớ cũng không dám nhìn vào mắt ông, như mũi tên vậy, may mắn có thấu kính chống đỡ, hì hì.”

Mễ Nam tâm không yên lắng nghe, đột nhiên tâm niệm chợt động. Cô dừng bước, xoay đầu sang, nhìn mấy học sinh kia biến mất trong rừng cây sơn tra cuối con đường nhỏ. Sau vài giây sững sốt, hô hấp Mễ Nam bắt đầu dần dập, nhắc chân chạy về hướng ngược lại.

Cô thở hồng hộc chạy vào tòa nhà trình sát, quẹo phải, thẳng đến phòng cuối cùng cuối hành lang, cửa cũng không gõ dùng lực đẩy ra. Cửa gỗ dày chắc đập trên tường, phát ra một tiếng âm thật lớn, ba người bên trong bị dọa giật mình.

Hình Lộ ngồi trên bục thí nghiệm, hai chân dài buông xuống dưới bàn đồng đưa qua lại. Biên Bình ngồi đối diện cô, hút thuốc cười ha ha, bên cạnh là Hàn Vệ Minh cũng đang ngậm điếu thuốc. Về mặt hai người đều đầy ý cười nhìn Hình Lộ, tựa hồ đang nghe cô nói chuyện gì buồn cười lắm.

Nhìn thấy Mễ Nam xông tới, một thân đồng phục học cảnh Hình Lộ nhẹ nhàng nhảy xuống, vài bước nhào đến bên cạnh cô, lôi kéo cánh tay cô, kinh hãi hô: “Chị Mễ Nam, sao chị lại tới đây?”

Biên Bình và Hàn Vệ Minh nhìn thấy Mễ Nam, cũng là vẻ mặt kinh ngạc chen lẫn vui sướng. Không đợi bọn họ mở miệng, Mễ Nam liền đẩy Hình Lộ ra, trực tiếp hỏi: “Anh ấy đâu?”

Nụ cười Biên Bình đông cứng trên mặt, quay đầu nhìn Hàn Vệ Minh. Hàn Vệ Minh cũng nhìn lại anh ta, rồi quay đầu nhìn Mễ Nam, nhún nhún vai.

Biên Bình điều chỉnh nét mặt một chút, điềm nhiên như không nói với Mễ Nam: “Em tới lúc nào? Sao không gọi điện trước, ăn cơm chưa.”

“Anh ấy đâu?” Ngực Mễ Nam kịch liệt phập phồng, trên khuôn mặt rịn mồ hôi một mảnh ửng hồng, “Anh ấy ở đâu! ?”

Biên Bình tựa hồ hoàn toàn không hiểu vấn đề của Mễ Nam, vẻ mặt nghi hoặc: “Ai?”

“Phương Mộc!” Mễ Nam tiến lên từng bước, cơ hồ rống lên, “Phương Mộc ở đâu?”

Nghe hai chữ này, Biên Bình trái lại bình tĩnh xuống, anh ta nhìn chằm chằm Mễ Nam vài giây, thấp giọng nói, “Cậu ấy đã chết.”

“Không có khả năng!” Mễ Nam điên cuồng lắc đầu, vài sợi tóc dính trên trán ướt mồ hôi. Cô ôm lấy cánh tay Biên Bình, cuống quýt lay động: “Anh ấy ở đâu, anh mau nói cho em biết.”

Biên Bình theo động tác của cô mà vô lực loạn choạng, như cầu trợ mà nhìn Hàn Vệ Minh. Nhưng Hàn Vệ Minh chỉ cười khổ, đưa tay kéo Mễ Nam.

“Mễ Nam, em bình tĩnh một chút.”

“Em không làm được!” Mễ Nam vút gói đồ xuống, biểu tình trên mặt vừa có cuồng loạn lại có cầu xin, “Trưởng phòng Biên. Thầy Hàn, hai người đừng gạt em, nói cho em biết, van cầu các người nói cho em biết, anh ấy ở đâu?”

Biên Bình và Hàn Vệ Minh thoáng nhìn nhau, sắc mặt ngưng trọng nhìn Mễ Nam như điên cuồng. Không nói được một lời.

Nước mắt theo khuôn mặt chậm rãi lăn xuống, cô ghen ngào, quay đầu nhìn về phía Hình Lộ.

“Hình Lộ. Bé ngoan. Em nói cho chị biết,” Trong tầm mắt Mễ Nam một mảnh mơ hồ, hầu như nhìn không rõ cô bé chân tay luống cuống trước mắt này, “Phương Mộc ở đâu, em nói cho chị biết.”

Hình Lộ sợ đến lui lại hai bước, trong miệng thì thào nói: “Chị Mễ Nam, chú ấy.”

Chính tại lúc này, phía sau Mễ Nam, trong hành lang ngoài phòng thực nghiệm tâm lý phạm tội, đột ngột truyền đến một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng. Bước chân nọ trầm ổn, hình như mang giày da đế dẹt, không nhanh không chậm, vận tốc bước đều đều, tựa hồ vừa uể oải, vừa tâm sự nặng nề.

Trong nháy mắt bốn phía trở nên an tĩnh vô cùng. Phảng phất như cả thế giới đều biến mất tăm, chỉ còn lại tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng trong hành lang kia.

Mễ Nam bắt đầu run rẩy, ánh mắt của cô theo thứ tự đảo qua Biên Bình, Hàn Vệ Minh và Hình Lộ, cố gắng từ trên mặt bọn họ nhận được đáp án khát vọng đã lâu kia.

Bọn họ cũng không nhìn cô, chỉ đồng loạt đem tầm mắt nhìn về phía sau Mễ Nam.

Mễ Nam không quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại.

Nếu không phải là anh thì làm sao đây? Nếu không phải người quen thói bước đi nhẹ nhàng mà lay động vai trái, chân phải đặt lệch bên trong, chân trái co hơi cao, gót giày sau bên phải mài mòn nghiêm trọng kia

Phải làm sao bây giờ?

Thế nhưng, cánh cửa đã mở.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-sang-thanh-pho>